

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กรัน ๒ [กรัน] น. ชื่อกล้วยพันธุ์หนึ่งของชนิด <i>Musa sapientum</i> Linn. ผลสั้นป้อม มีเมล็ดมาก, กล้วยเต่า ก็เรียก.	กรัน ๒ [กรัน] น. ชื่อกล้วยพันธุ์หนึ่งของชนิด <i>Musa sapientum</i> L. ผลสั้นป้อม มีเมล็ดมาก, กล้วยเต่า ก็เรียก.
กรับ ๑ [กรับ] น. ไม้สำหรับตีหรือขยับเป็นจังหวะในการฟ้อนรำขยับร้อง ที่ทำด้วยไม้จริง เรียกว่า กรับขยับ, ที่มีจำนวนหลายอันทำด้วยไม้บางๆ หรืออื่นๆ ร้อยเข้าเป็นพวง เรียกว่า กรับพวง, ใช้เป็นอาณัติสัญญาณด้วย เช่น รัวกรับ.	กรับ ๑ [กรับ] น. ใช้สำหรับตีให้อาณัติสัญญาณหรือขยับเป็นจังหวะ ทำด้วยไม้ไผ่ซีกหรือไม้แก่น ๒ อัน รูปร่างแบนยาวประมาณ ๔๐ เซนติเมตร กว้าง ๓-๔ เซนติเมตร หนาประมาณ ๑.๕ เซนติเมตร เมื่อตีหรือขยับให้ไม้ทั้ง ๒ อันกระทบกันจะได้ยินเสียงเป็น “กรับๆ” เช่น รัวกรับ ขยับกรับ.
-	กรับขยับ น. กรับเสภา.
-	กรับคู่ น. กรับชนิดหนึ่ง ทำด้วยไม้ไผ่ซีกหรือไม้แก่นเป็นคู่ สำหรับตีเป็นจังหวะในการฟ้อนรำขยับร้อง.
-	กรับพวง น. กรับชนิดหนึ่ง ทำด้วยไม้แผ่นบางๆ หรือแผ่นทองเหลืองหรือแผ่นงาช้างหลายๆ อันและมีไม้แก่นหรืองาประกบ ๒ ข้างอย่างด้ามพัด ตอนหัวข้างหนึ่งเจาะรูร้อยเชือกเวลาตีใช้มือข้างหนึ่งจับตรงหัวทางเชือกร้อยแล้วฟาดข้างหนึ่งลงบนฝ่ามือข้างหนึ่ง สำหรับตีเป็นจังหวะประกอบการฟ้อนรำและขยับร้อง หรือใช้ตีรัวเป็นอาณัติสัญญาณ.
	กรับเสภา น. กรับชนิดหนึ่ง ทำด้วยไม้แก่นเช่นไม้ชิงชัน เป็นรูปสี่เหลี่ยม ยาวประมาณ ๒๐ เซนติเมตร ลบเหลี่ยมเล็กน้อยเพื่อมิให้บาดมือและให้สามารถคลึงตัวกระทบกันได้สะดวก ใช้ประกอบในการขับเสภา โดยผู้ขับเสภาจะต้องใช้กรับคู่ ๒ คู่ ถือไว้ข้างละคู่ ขณะที่ขับเสภาก็ขยับกรับแต่ละคู่ให้กระทบกันเข้าจังหวะเสียง

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
	จับ, กรับขยับ ก็เรียก.
กรับ ๒ [กรับ] ก. แห้งติดอยู่เหมือนกาวติดชาม ว่ากรับแห้ง. (ปรีดเล).	กรับ ๒ [กรับ] (โบ) ก. แห้งติดอยู่เหมือนกาวติดชาม ว่ากรับแห้ง. (ปรีดเล).
กรัม	กรัม
กราก	กราก
กราง ๑ [กราง] ก. ภูด้วยบั้ง ตะไบ หรือ หาง กระเบนให้เป็นผงออกมา.	กราง ๑ [กราง] ก. ภูไปภูมาด้วยบั้ง ตะไบ หรือ หนึ่งกระเบน.
กราง ๒ [กราง] (โบ; กลอน) ว. เสี่ยงอย่างเสี่ยง ไบตาลแห้งที่ถูกลมพัดกระทบกัน เช่น ลำไต้ ไบกไบกราง. (ม. คำหลวง ชูชก).	กราง ๒ [กราง] (โบ; กลอน) ว. เสี่ยงอย่างเสี่ยง ไบตาลแห้งที่ถูกลมพัดกระทบกัน เช่น ดั่งไม้ รงจรจิตร อันอยู่ซัดทางเทา ร่มเย็นเอาใจโลกย์ ลำไต้ไบกไบกราง. (ม. คำหลวง ชูชก).
กรางเกรียง	กรางเกรียง
กร่าง [กร่าง] น. ชื่อไม้ต้นขนาดกลางถึงขนาดใหญ่ชนิด <i>Ficus altissima</i> Bl. ในวงศ์ Moraceae เปลือกเรียบสีเทาใบกว้างหนารูปไข่ ปลายมน ไม่มีขน ผลกลม เมื่อสุกสีส้มออกแดง, ลูก ส่างหลวง หรือ ไทรทอง ก็เรียก.	กร่าง [กร่าง] น. ชื่อไม้ต้นขนาดกลางถึงขนาดใหญ่ชนิด <i>Ficus altissima</i> Blume ในวงศ์ Moraceae เปลือกเรียบสีเทาใบกว้างหนารูปไข่ ปลายมน ไม่มีขน ผลกลม เมื่อสุกสีส้มออกแดง, ลูก ส่างหลวง หรือ ไทรทอง ก็เรียก. (ปาก) ว. อาการที่ทำท่าทางหรือพูดจาวางโต เช่น เขาชอบทำกร่างอยู่เรื่อย.
กราด ๑ [กราด] น. ไม้กวาดที่ทำเป็นซี่ยาวๆ ห่างๆ มีด้ามยาวสำหรับใช้กราดหรือกวาดที่ลานวัดเป็นต้น. (ข. จุราศ). ก. กวาดด้วยกราด.	กราด ๑ [กราด] น. ไม้กวาดที่ทำเป็นซี่ยาวๆ ห่างๆ มีด้ามยาวสำหรับใช้กวาดที่ลานวัดเป็นต้น. (ข. จุราศ). ก. กวาดด้วยกราด.
กราด ๒	กราด ๒
กราด ๓ [กราด] น. เครื่องมือจับสัตว์น้ำชนิดหนึ่ง ใช้ประกอบกับเรือ, บางถิ่นเรียกว่า กริด หรือ เรือกริด, เวลาทำการจับสัตว์น้ำใช้แจวไปตามฝั่ง คลองหรือแม่น้ำโดยให้ไม้สำหรับกริดนั้นระไป ในน้ำ.	กราด ๓ [กราด] น. เครื่องมือจับสัตว์น้ำชนิดหนึ่ง ใช้ประกอบกับเรือ, บางถิ่นเรียกว่า กริด หรือ เรือกริด, เวลาจับสัตว์น้ำใช้แจวไปตามฝั่งคลอง หรือแม่น้ำโดยให้ไม้สำหรับกริดนั้นระไปในน้ำ.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กราด ๔	กราด ๔
กราด ๕	กราด ๕
กราดเกรี้ยว	กราดเกรี้ยว
กราด ๖	กราด ๖
กราด	-กราด
กราดวง	กราดวง
กราน ๑	กราน ๑
กราน ๒ [กราน] ใช้เข้าคู่กับคำอื่น หมายความว่า ทอดตัว หรือ ล้มตัวลงราบ เช่น ก้มกราน หมอบกราน, หมายความว่า ค้ำ เช่น ยันกราน ยืนกราน, ในบทกลอนใช้โดยลำพังก็มี เช่น ก็กรานในกลางรณภู. (สมุทรโฆษ), พระรามตัดดินสินมือเสียด กรานคอไปไว้ที่นอกเมือง. (มโนห์รา).	กราน ๒ [กราน] ใช้เข้าคู่กับคำอื่น หมายความว่า ทอดตัว หรือ ล้มตัวลงราบ เช่น ก้มกราน หมอบกราน, หมายความว่า ค้ำ, ยัน, เช่น ยันกราน ยืนกราน, ในบทกลอนใช้โดยลำพังก็มี เช่น ก็กรานในกลางรณภู. (สมุทรโฆษ), พระรามตัดดินสินมือเสียด กรานคอไปไว้ที่นอกเมือง. (มโนห์รา). โบราณเขียนเป็น กราล ก็มี.
กรานกฐิน	กรานกฐิน
กร้าน	กร้าน
กราบ ๑	กราบ ๑
กราบ ๒	กราบ ๒
กราบพระ	กราบพระ
กราบ ๓	กราบ ๓
กราบ ๔	กราบ ๔
กราฟ น. แผนภูมิที่ใช้เส้น หรือจุด หรือภาพ เป็นต้น เพื่อแสดงความเปลี่ยนแปลงค่าของตัวแปรตัวหนึ่งเทียบกับความเปลี่ยนแปลงค่าของตัวแปรอื่น; (คณิต) เซตของจุดที่เรียกกันอย่างมีระเบียบตามที่กำหนดขึ้นด้วยสมการหรืออสมการ. (อ. graph).	กราฟ น. แผนภูมิที่ใช้เส้น จุด หรือภาพ เป็นต้น เพื่อแสดงความเปลี่ยนแปลงค่าของตัวแปรตัวหนึ่งเทียบกับความเปลี่ยนแปลงค่าของตัวแปรอื่น; (คณิต) เซตของจุดที่เรียกกันอย่างมีระเบียบตามที่กำหนดขึ้นด้วยสมการหรืออสมการ. (อ. graph).
กราม	กราม

จนาอนุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กรมช้าง ๑	กรมช้าง ๑
กรมช้าง ๒	กรมช้าง ๒
กรมพลู [กรมพลู] (โป) น. กานพลู เช่น แห้ว หมูพิช กรมพลูก็มี. (ม. คำหลวง มหาพน; โอสถพระนารายณ์). (เทียบมทิพ กรมปู).	กรมพลู [กรมพลู] (โป) น. กานพลู เช่น แห้ว หมูพิช กรมพลูก็มี. (ม. คำหลวง มหาพน). (เทียบมทิพ กรมปู).
กราย ๑	กราย ๑
กราย ๒	กราย ๒
กราย ๓ [กราย] ก. เคลื่อนไหวอย่างมีท่าทาง, เดินอย่างมีท่าที, เช่น ห่มเลื้อกรายดาบง่า. (ลอ ๕๕๕), ลอยชายกรายแขนเข้าในห้อย. (ลาวี); เดิน เหยียดเข้าไปใกล้ๆ, เดินเหยียดใกล้เข้าไปอย่างไม่มี การวะ, เช่น เดินกรายศิระ, และใช้เข้าคู่กับคำ กริด และ กรุย เป็น กริดกราย กรุยกราย.	กราย ๓ [กราย] ก. เคลื่อนไหวอย่างมีท่าทาง, เดินอย่างมีท่าที, เช่น ห่มเลื้อกรายดาบง่า. (ลอ), ลอยชายกรายแขนเข้าในห้อย. (ลาวี); เดินเหยียด เข้าไปใกล้ๆ, เดินเหยียดใกล้เข้าไปอย่างไม่มี การวะ, เช่น เดินกรายศิระ, และใช้เข้าคู่กับคำ กริด กรุย และ กล้า เป็น กริดกราย กรุยกราย และ กล้ากราย.
กราย ๔[กราย] น. ชื่อไม้ต้นขนาดกลางชนิด <i>Xylopiamalayana</i> Hook.f. et Th. ในวงศ์ Annonaceae เนื้อ ไม้ผ่าย ใช้ทำพื้นและกระเบื้อง ไม้มุงหลังคา.	กราย ๔[กราย] น. ชื่อไม้ต้นขนาดกลางชนิด <i>Xylopiamalayana</i> Hook.f. et Thomson. ในวงศ์ Annonaceae เนื้อไม้ผ่าย ใช้ทำพื้นและกระเบื้อง ไม้มุง หลังคา.
กร่าย	กร่าย
กราด	กราด
กราว ๑	กราว ๑
กราว ๒	กราว ๒
กราว ๓	กราว ๓
กร้าว [กร้าว] ว. แข็งกระด้าง, แข็งมากหรือแข็ง เกินดีซึ่งอาจแตกบิ่นได้ง่าย, ไม่นุ่มนวล.	กร้าว [กร้าว] ว. แข็งกระด้าง, แข็งมากหรือแข็ง เกินพอดีซึ่งอาจแตกบิ่นได้ง่าย, ไม่นุ่มนวล.
กราวต่าง	กราวต่าง
กราวรด	กราวรด
กราสึก	กราสึก

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กรำ	กรำ
กรำ ๑ [กรำ] น. เครื่องดักปลาชนิดหนึ่งที่ล่อปลาให้เข้าไปอยู่ ใช้ไม้ปักตามชายฝั่งลำแม่น้ำ เป็นรูปกลมบ้าง รีบ้าง ภายในสุมด้วยกิ่งไม้เพื่อล่อให้ปลาเข้าอาศัย เมื่อเวลาจะจับก็เอาเฟือกหรืออวนล้อม แล้วเอาไม้ที่สุมนั้นออก, กล่าว ก็ว่า.	กรำ ๑ [กรำ] น. ที่ล่อปลาให้เข้าไปอยู่ ใช้ไม้ปักตามชายฝั่งลำแม่น้ำ เป็นรูปกลมบ้าง รีบ้าง ภายในสุมด้วยกิ่งไม้เพื่อล่อให้ปลาเข้าอาศัย เมื่อเวลาจะจับก็เอาเฟือกหรืออวนล้อม แล้วเอาไม้ที่สุมนั้นออก, เขียนเป็น กล่าว ก็มี.
กรำ ๒	กรำ ๒
กรำ ๓ [กรำ] น. ไม้ปักที่หมายร่องน้ำที่ทะเล. (ปรัดเล).	กรำ ๓ [กรำ] (โบ) น. ไม้ปักที่หมายร่องน้ำที่ทะเล. (ปรัดเล).
กรำ ๔ [กรำ] (ปาก) ว. ใช้ประกอบกับ เมาเหล้า ว่า เมากรำ หมายความว่า เมาเรื่อยไป.	กรำ ๔ [กรำ] (ปาก) ว. ใช้ประกอบกับอาการเมา เช่น เมาเหล้า ว่า เมากรำ หมายความว่า เมาเรื่อยไป.
กรำกรุ่น	กรำกรุ่น
กริก, กรึก [กริก, กรึก] ว. เสียงสิ่งของกระทบกัน.	กริก, กรึก [กริก, กรึก] ว. เสียงของแข็ง เช่น แก้ว โลหะ กระทบกัน.
กริกกริว [กริกกริว] ว. จี๊ว, เลว, เช่น โคมไฟโคมคน ค้าหน้าไขหน้ากริกกริว. (ลอ ๔๓๐).	กริกกริว [กริกกริว] ว. จี๊ว, เลว, เช่น โคมไฟโคมคน ค้าหน้าไขหน้ากริกกริว. (ลอ).
กริกกรี [กริกกรี] (ถิ่น-ปักข์ใต้) ว. ทำท่าเจ้าชู้.	กริกกรี [กริกกรี] (ถิ่น-ปักข์ใต้) ว. มีทีท่าเจ้าชู้.
กริ่ง ๑ [กริ่ง] น. เครื่องบอกสัญญาณมีเสียงดังเช่นนั้น; เรียกพระเครื่องที่ทำด้วยโลหะ ข้างในกลวง มีก้อนโลหะกลอน เขย่าดังกริ่งๆ ว่า พระกริ่ง, ทางเหนือว่า มะหึ่ง.	กริ่ง ๑ [กริ่ง] น. เครื่องบอกสัญญาณมีเสียงดังเช่นนั้น; เรียกพระเครื่องที่ทำด้วยโลหะ ข้างในกลวง มีก้อนโลหะกลอน เขย่าดังกริ่งๆ ว่า พระกริ่ง.
กริ่ง ๒	กริ่ง ๒
กริ่งเกรง	กริ่งเกรง
กริ่งใจ	กริ่งใจ
กริ่ง	กริ่ง
กริ่งกริว	กริ่งกริว
กริ่งกริ้ว	กริ่งกริ้ว

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กริช [กริด] น. มีด ๒ คม รูปคดปลายแหลม เป็นของชาวมลายู.	กริช [กริด] น. อาวุธชนิดหนึ่ง คล้ายมีด ๒ คม ปลายแหลม ใบมีดตรงก็มีคดก็มี เป็นของชาวมลายู.
กริณี, กรินี	กริณี, กรินี
กริตย-	กริตย-
กริน	กริน
กรินทร์	กรินทร์
กรินทร์	กรินทร์
กรินี	กรินี
กริบ [กริบ] ก. ขริบ, ตัดให้พลันขาดด้วย <u>กรรไกร</u> โดยไม่มีเสียงหรือมีเสียงเช่นนั้น เช่น กริบผม กริบชายผ้า, ตัดขาดโดยฉับไวและแนบเนียนด้วยความคม. ว. คมมาก เช่น คมกริบ; โดยปริยายหมายความว่า เจียบไม่มีเสียงดัง เช่น เจียบกริบ ย่องกริบ.	กริบ [กริบ] ก. ขริบ, ตัดให้พลันขาดด้วย <u>กรรไกร</u> โดยไม่มีเสียงหรือมีเสียงเช่นนั้น เช่น กริบผม กริบชายผ้า, ตัดขาดโดยฉับไวและแนบเนียนด้วยความคม. ว. <u>มาก</u> เช่น คมกริบ; โดยปริยายหมายความว่า เจียบไม่มีเสียงดัง เช่น เจียบกริบ ย่องกริบ.
กริม [กริม] ชื่อปลาน้ำจืดขนาดเล็กในสกุล <i>Trichopsis</i> วงศ์ <i>Belontiidae</i> พบทั่วไป รูปร่างคล้ายปลากัด มักมีแถบสีเข้มพาดตลอดข้างตัว ๒ – ๓ แถบ ที่พบมากได้แก่ กริมข้างลาย (T. vittatus), กัดป้า ก็เรียก.	กริม [กริม] ชื่อปลาน้ำจืดขนาดเล็กในสกุล <i>Trichopsis</i> วงศ์ <i>Anabantidae</i> พบทั่วไป รูปร่างคล้ายปลากัด ซึ่งอยู่ในวงศ์เดียวกัน แต่หัวแหลมกว่าและสีไม่สดสวย มักมีแถบสีเข้มพาดตลอดข้างตัว ๒ – ๓ แถบ ที่พบมากได้แก่ กริมข้างลาย (T. vittatus), กัดป้า ก็เรียก.
กรั้ม [กรั้ม] ก. กระหึ่ม, ครื้นใจ, อุ่มใจ; (ปาก) ใช้ประกอบกับ เมาเหล้า ว่า เมากรั้ม หมายความว่า เมาอย่างใจดี.	กรั้ม [กรั้ม] ก. กระหึ่ม, ครื้นใจ, อุ่มใจ. อาการที่เมาเหล้าอย่างใจดี เรียกว่า เมากรั้ม. ว่า
กริยา	กริยา
กริยานุเคราะห์ (ไว) น. กริยาที่ใช้ช่วยกริยาอื่น เช่น คง จะ ถูก อย่า.	กริยานุเคราะห์ (ไว) น. กริยาที่ใช้ช่วยกริยาอื่น เช่น คง จะ ถูก น่า, กริยาช่วย ก็ว่า.
กริยาวิเศษณ์	กริยาวิเศษณ์

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กริยาวิเศษณ์วลี	กริยาวิเศษณ์วลี
กริยาวิเศษณานุประโยค	กริยาวิเศษณานุประโยค
กริวิ ๑ [กริว] น. เต่า เช่น เขียวกริวิขึ้นจี่ที่ ต้นคอ. (ขุนช้างขุนแผน), จริวิ หรือ ตริว กี่ว่า.	กริวิ ๑ [กริว] น. เต่า เช่น เขียวกริวิขึ้นจี่ที่ ต้นคอ. (ขุนช้างขุนแผน), จริวิ หรือ ตริว กี่ว่า. (ดู ตะพาบ, ตะพานน้ำ).
กริวิลาย	กริวิลาย
กริวิ ๒	กริวิ ๒
กริวิกราว	กริวิกราว
กริวิ [กริ้ว] (ราชา) ก. โกรธ, เคือง, ในบท กลอนโบราณใช้ในที่สามัญก็มี เช่น ฝูงมมหาชน ทั้งหลายกริวิโกรธ. (ม. คำหลวง ชูชก).	กริวิ [กริ้ว] (ราชา) ก. โกรธ, เคือง, ในบท กลอนโบราณใช้ในที่สามัญก็มี เช่น ฝูง มหาชนทั้งหลายกริวิโกรธ. (ม. คำหลวง ชู ชก).
กริวิ ๑	กริวิ ๑
กริวิ ๒	กริวิ ๒
กริวิ ๓	กริวิ ๓
กริวิทา [กริวิทา] น. กีฬาประเภทหนึ่ง แบ่งออกเป็นแผนกลุ่มและแผนกลาน; การเล่น สนุก เช่น กริวิทาร่าเร้งรีน; การเล่นสมพาส เช่น ในกามกริวิทากล. (กฤษณา); การประลอง ยุทธ์. (ส).	กริวิทา [กริวิทา] น. กีฬาประเภทหนึ่ง แบ่งออกเป็นประเภทกลุ่มและประเภทลาน; การเล่น สนุก เช่น กริวิทาร่าเร้งรีน; การเล่นสมพาส เช่น ในกามกริวิทากล. (กฤษณา); การประลอง ยุทธ์. (ส).
กริวิทากร	กริวิทากร
กริวิทาภิรมย์ ว. นำรื่นรมย์ยิ่งในกริวิทา, (โบ) ใ้ว่า กริวิทา ก็มี เช่น <u>อรอาตมชายา</u> อัน กริวิทาภิรมย์. (ม. คำหลวง ทศพร).	กริวิทาภิรมย์ ว. นำรื่นรมย์ยิ่งในกริวิทา, (โบ) ใ้ว่า กริวิทา ก็มี เช่น <u>แห่งอรอาตมชายา</u> อันกริวิทาภิรมย์. (ม. คำหลวง ทศพร).
กริวิทาภิรมย์	กริวิทาภิรมย์
กริวิทาสถาน	กริวิทาสถาน
กริวิต ๑	กริวิต ๑

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
-	กริด ๒ [กริด] ก. มีท่วงท่าที่มีลีลางดงามอย่างละครร่ำ.
กริดกราย	กริดกราย
-	กริดน้ำตา ว. เช็ดน้ำตาด้วยนิ้วอย่างละครร่ำ, โดยปริยายเป็นคำแสดงความหมั่นไว้ว่าสร้างรื่องให้ทำให้น่าสงสาร เช่น เรื่องแค้นนี้มานั่งกริดน้ำตาอยู่ได้.
กริดนิ้ว	กริดนิ้ว
-	กริดเล็บ ก. อาการที่ไ้เล็บเก็บสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างมีท่วงงาม เช่น กริดเล็บเก็บพวงสุมาลี นารีขับเพลงวังเวงใจ. (เงาะป่า).
กริด ๒ ก. ชิด, ชิดให้เป็นรอย, เช่น เอามีดกริดหิน; ระบุไป, ระบุไป, เช่น <u>เอาเล็บกริดทุเรียน</u> ; เอาคมมีดสับบนของแข็งเพื่อให้คม; กระจายออก เช่น เกษาเสวยสขยกริด. (ม. คำหลวง วนปเวสน์).	กริด ๓ ก. ชิดให้เป็นรอยหรือให้ขาด เช่น เอาปากเพชรกริดกระจก เอามีดกริดใบตองเย็บกระทง; ระบุไป, ระบุไป, เช่น <u>เอาหลังเล็บกริดลูกทุเรียน</u> เพื่อให้รู้ว่ากินได้หรือยัง; เอาคมมีดสับบนของแข็งเพื่อให้คม; เช่น เอามีดกริดหินเพื่อให้คม กริดมีดบนปากชาม,
-	กริดไฟ ก. สับไฟปอกโดยวิธีแยกไฟออกเป็น ๒ ส่วน ใช้มือแต่ละข้างจับไฟแต่ละส่วนไว้ แล้วใช้ที่หัวแม่มือระไฟแต่ละใบให้ล้มทับสลับกันจนหมดแล้วผลักรวมเข้าด้วยกัน.
กริด ๓ [กริด] ว. เสียงร้องอันแหลม	กริด ๔ [กริด] ว. อาการที่ร้องเสียงแหลม. ก. ร้องเสียงแหลม เช่น กริดร้อง กริดเสียง.
กริดกราด [-กราด] ว. เสียงร้องแหลมด้วยความตกใจ.	กริดกราด [-กราด] ว. อาการที่ร้องอุทานเพื่อเรียกร้องความสนใจ เป็นต้น.
กริด ว. เสียงร้องดังเช่นนั้น.	กริด ว. อาการที่เปล่งเสียงร้องดังเช่นนั้นด้วยความตกใจหรือโกรธ เป็นต้น .

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
-	<u>กรีดกรีด</u> ว. อาการที่เปล่งเสียงร้อง อุทานแสดงความพอใจ เป็นต้น
กรีธา	กรีธา
<u>กรีธาทัพ</u>	<u>กรีธาทัพ</u>
<u>กรีธาพล</u>	<u>กรีธาพล</u>
<u>กริช [กะหฺรีด] (แบบ) น. คูด, อูจาระ, จี, กริส ก็ใช้ เช่น หนึ่งน้ำมูตรกริส ฤาเกียจฤากิด คำคนดิณ. (สรรพสิทธิ์). (ส.; ป. กริส).</u>	<u>กริช [กะหฺรีด] (แบบ) น. คูด, อูจาระ, จี, (ส.; ป. กริส).</u>
<u>กริส [กะหฺรีด] (แบบ) น. มาตรการพื้นที่ มีอัตราเท่ากับ ๔ อัมพะ หรือ ๑๒๕ สอก, กำหนดเนื้อที่ทำนาได้ข้าวประมาณ ๔๔ ทะนาน. (ลิป). (ป.; ส กริช).</u>	<u>กริส [กะหฺรีด] น. อาหารเก่า, คูด, อูจาระ, จี, เช่น หนึ่งน้ำมูตรกริส ฤาเกียจฤากิด คำคนดิณ. (สรรพสิทธิ์). (ป.; ส กริช); (แบบ) มาตรการวัดความยาวเท่ากับ ๑ เส้น ๑๑ วา ๑ สอก หรือ ๑๒๕ สอก, ความจุเท่ากับ ๔ อัมพะ คือ ประมาณ ๔๔ ทะนาน. (ลิป). (ป. กริส; ส. กริช).</u>
-	<u>กริดกรอง [กรีกฺอง] (โบ) ว. มากมาย, ตรีกรอง ก็ใช้.</u>
กริ่ง	กริ่ง
-	<u>กริบ [กรึบ] ว. เสียงเกิดจากการกลืนของเหลว เช่น เหล้าอย่างรวดเร็ว, ลักษณะนามเรียกการดื่มเหล้าอีกหนึ่ง ๆ ด้วยอาการอย่างนั้น เช่น ดื่มเหล้ากริบหนึ่ง ดื่มเหล้า ๒ กริบ. (ปาก) ก. ดื่ม (มักใช้แก่เหล้า).</u>
-	<u>กริ่ม [กรุ่ม] ว. อาการที่เมาเหล้าตลอดทั้งวัน เรียกว่า เมากริ่ม.</u>
<u>กรุ ๑ [กรุ] น. ห้องที่ทำไว้ได้ดินและได้พระเจดีย์.</u>	<u>กรุ ๑ [กรุ] น. ห้องที่ทำไว้ได้ดิน ได้พระเจดีย์ เป็นต้น สำหรับเก็บพระพุทธรูปและสิ่งอื่น ๆ, โดยปริยายหมายถึงกระทรวง ทบวง กรม</u>

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
	<u>ที่ข้าราชการในสังกัดถูกเรียกตัวเข้ามาอยู่ประจำ โดยมีได้มีตำแหน่งหน้าที่ใด ๆ เพื่อเป็นการลงโทษหรือก่อนเกษียณอายุราชการ ในความว่า เรียกเก็บเข้ากร.</u>
กรู ๒ [กรู] ก. ปิดกันช่องโหว่หรือที่ว่าง เช่น กรูฝา, ร่องไว้ข้างล่าง เช่น กรูกันชะลอม, ปิดกัน เช่น กรูป่อ, กรองกรูฉลุกรเม็ด ช่อช้อย. (เพชรมงกุฎ). น. <u>เรียกบ่อที่ทำอย่างนั้นว่า บ่อกรู หรือ กรู.</u>	กรู ๒ [กรู] ก. ปิดกันช่องโหว่หรือที่ว่าง เช่น กรูฝา, ร่องไว้ข้างล่าง เช่น กรูกันชะลอม, ปิดกัน เช่น กรูป่อ, กรองกรูฉลุกรเม็ด ช่อช้อย. (เพชรมงกุฎ). น. <u>เรียกบ่อซึ่งมีสิ่งรองไว้ที่ก้น หรือ กรู.</u>
กรูก	กรูก
กรูกกรัก	กรูกกรัก
กรูกกรู ว. เลียนนกเขาขันคู, จุกกรู กี่ว่า.	กรูกกรู [กรูก-] ว. เลียนนกเขาขันคู, จุกกรู กี่ว่า.
กรุง [กรุง] น. เมืองหลวง, เมืองซึ่งเป็นที่ตั้งรัฐบาลกลาง, แต่ก่อนหมายถึง ประเทศก็ได้ เช่น กรุงสยาม กรุงจีน.	กรุง [กรุง] น. เมืองหลวง, เมืองซึ่งเป็นที่ตั้งรัฐบาลกลาง, แต่ก่อนหมายถึงประเทศก็ได้ เช่น กรุงสยาม กรุงจีน; (โบ) กษัตริย์ เช่น <u>จึงกรุงสุทโชนเห็นอัครรรักษ์ทูลพลันดังนี้.</u> (ม. คำหลวง ทศพร).
กรุงกริ่ง [กรุงกริ่ง] ว. ทำท่าเจ้าชู.	กรุงกริ่ง [กรุงกริ่ง] ก. แสดงสีหน้า แวดตา และท่าทางเจ้าชู, กรุ่มกรุ่ม กี่ว่า.
กรุงเขมา [กรุงชะเหมา] น. ชื่อไม้เถาชนิด <i>Cissampelos pareira</i> Linn. var. <i>hirsute</i> (Buch. ex DC.) Forman ในวงศ์ Menispermaceae ใบรูปสามเหลี่ยมปลายมน ผลกลมขนาดมะกล่ำต้น เมื่อสุกสีแดง.	กรุงเขมา [กรุงชะเหมา] น. ชื่อไม้เถาชนิด <i>Cissampelos pareira</i> L. var. <i>hirsute</i> (Buch. ex DC.) Forman ในวงศ์ Menispermaceae ใบรูปสามเหลี่ยมปลายมน ผลกลมขนาดมะกล่ำต้น เมื่อสุกสีแดง.
กรุงพาลี [กรุง] น. กระทงชนิดสี่เหลี่ยม ใส่เครื่องเช่นบูชา เรียกว่า บัตรกรุงพาลี หรือ บัตรพาลี กี่ว่า. (มาจากชื่อท้าวพาลี).	กรุงพาลี [กรุง-] น. ภาชนะทำด้วยกาบกล้วย เป็นรูปกระบะสี่เหลี่ยม สำหรับวางเครื่องเช่นสังเวย เรียกว่า บัตรกรุงพาลี หรือ บัตรพระภูมิ,

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
(รามเกียรติ์ ร. ๖).	เรียกสั้น ๆ ว่า บัตรพลี (มาจากชื่อท้าวพลี). (รามเกียรติ์ ร. ๖).
กรณ	กรณ
กรณา [กะรนา] น. ความสงสารคิดจะช่วยให้ พ้นทุกข์เป็นข้อ ๑ ในพรหมวิหาร ๔ คือ เมตตา กรณา มุทิตา อุเบกขา; ใช้ประกอบ หน้ากริยาแสดงความขอร้องอย่างสุภาพ เช่น กรณาส่ง; ใช้เป็นสรพนามสำหรับพระเจ้า แผ่นดิน เช่น กราบบังคมทูลพระกรณา. (ป.).	กรณา [กะรนา] น. ความสงสารคิดจะช่วยให้ พ้นทุกข์เป็นข้อ ๑ ในพรหมวิหาร ๔ คือ เมตตา กรณา มุทิตา อุเบกขา; ใช้ประกอบ หน้ากริยาแสดงความขอร้องอย่างสุภาพ เช่น กรณาส่ง; ใช้ร่วมกับคำ พระ เป็นสรพนาม สำหรับพระเจ้าแผ่นดิน เช่น กราบบังคมทูล พระกรณา. (ป.).
กรณาทฤคุณ [-ทริคุณ] (โบ; แบบ) น. คุณมีกรณาเป็นต้น. (กฎหมาย). (ป. กรณา + อาทิ + คุณ).	กรณาทฤคุณ [-ทริคุณ] (โบ; แบบ) น. กรณาธิคุณ, คุณอันยิ่งใหญ่ คือ กรณา.
-	กรณาธิคุณ น. คุณอันยิ่งใหญ่ คือ กรณา. (ป. กรณา + ทธิ + คุณ).
กรุน [กรุน] ก. ตัด, ทำลาย, เช่น จะกรุนจะกราด สงคราม. (ม. ฉันท มหาราช). (ทางเหนือ กุน ว่า ตัด, ทำลาย, ใช้คู่กับ กาด ว่า ทำให้ราบลง).	กรุน [กรุน] ก. ตัด, ทำลาย, เช่น จะกรุนจะกราด สงคราม. (ม. ฉันท มหาราช). (ถิ่น – พายัพ กุน ว่า ตัด, ทำลาย, ใช้คู่กับ กาด ว่า ทำให้ ราบลง).
กรุ่น	กรุ่น
กรุป [กรุป] ว. เสียงดังเช่นนั้นเมื่อเคี้ยว ของแข็งที่แตกง่าย. น. ขนมนั่นก้อนชนิดหนึ่ง เรียกว่า ขนมกรุป; <u>กะลาอ่อนของมะพร้าว</u> .	กรุป [กรุป] ว. เสียงดังเช่นนั้นเมื่อเคี้ยว ของแข็งที่แตกง่าย. น. ขนมนั่นก้อนชนิดหนึ่ง เรียกว่า ขนมกรุป; <u>เรียกกะลาอ่อนของมะพร้าว</u> <u>ว่า กรุปมะพร้าว</u> .
กรุปกริบ	กรุปกริบ
กรุ่ม	กรุ่ม
กรุ่มกรุ่ม [กรุ่มกรุ่ม] ก. แสดงสีหน้าดีใจในที่.	กรุ่มกรุ่ม [กรุ่มกรุ่ม] ก. แสดงสีหน้า <u>แววตา</u> <u>และท่าทางเข้าสู่</u> เช่น เห็นผู้หญิงเดินผ่านมาก็ทำ

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
	กรุ่มกรุ่มขึ้นมาทันที, กรุ่งกริ่ง กี่ว่า.
กรุย ๑	กรุย ๑
กรุย ๒	กรุย ๒
กรุยกราย	กรุยกราย
กรุยกรียว	กรุยกรียว
กรู ๑ [กรู] ว. พร้อมกันเข้าไป, (วิ่ง) ไปพร้อมกัน, (โดยมีจุดหมายร่วมกัน).	กรู ๑ [กรู] ว. อาการที่ไปพร้อม ๆ กันโดยเร็ว เช่น วิ่งกรุกกันไป.
กรู ๒ [กรู] น. ข้าวชนิดที่ทำเพื่ออุทิศให้ <u>ปรตัตตูปชีวีเปรตในพิธิสารท</u> เรียกว่า ข้าวกรู.	กรู ๒ [กรู] น. ข้าวชนิดหนึ่งที่ทำเพื่ออุทิศให้ <u>เปรตประเภทหนึ่งในพิธิสารท</u> เรียกว่า ข้าวกรู.
กรูด ๑	กรูด ๑
กรูด ๒ [กรูด] ว. เสียงอย่างเสียงที่ลากของหนัก ฎไปกับพื้น; อาการที่ถอยอย่างไม่มีระเบียบ ในคำว่า ถอยกรูด.	กรูด ๒ [กรูด] ว. เสียงอย่างเสียงที่ลากของหนัก ฎไปกับพื้น; อาการที่ถอยอย่างรวดเร็วไม่มีระเบียบหรืออย่างตั้งตัวไม่คิด ในคำว่า ถอยกรูด.
กรูด ๓	กรูด ๓
กรุม	กรุม
กระณู [กระเรนุ] (แบบ) น. ช้าง เช่น กระณูหัตถี. (สรรพสิทธิ์). (ป.).	กระณู [กระเรนุ] (แบบ) น. ช้าง เช่น ไร่ไถเวียนกาญจนยานสินธพแลศี – พิกากกระณูหัตถี ดำรง. (สรรพสิทธิ์). (ป.).
กระณูกา	กระณูกา
กระนทร, กระนทร์ (กลอน; แผลงมาจาก กรินทร์) น. ช้าง เช่น กระนทรปรปักษ์. (สมุทรโฆษ).	กระนทร, กระนทร์ (กลอน; แผลงมาจาก กรินทร์) น. ช้าง เช่น พลคชคณหาญหัก กระนทรปรปักษ์ ปราบประลัย. (สมุทรโฆษ).
กฤษ	กฤษ
กฤด- [กริดะ-, กริดะ-] (แบบ) ว. อันกระทำแล้ว (ใช้ประกอบเป็นส่วนหน้าของสมาส), ในบทกลอนแผลงเป็นกฤษฏา ก็มี. (ศ. กฤต; ป. กต).	กฤด- [กริดะ-] (แบบ) ว. อันกระทำแล้ว (ใช้ประกอบเป็นส่วนหน้าของสมาส), ในบทกลอนแผลงเป็น กฤษฏาก็มี. (ศ. กฤต; ป. กต).

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กฤดาณฺชลิ [กฺริตฺตานชฺชะลิ] ก. ยกมือไหว้. (ส.; ป. กตณฺชลิ = มีกระพุ่มมืออันทำแล้ว), ในบทกลอนใช้แผลงเป็นรูปต่าง ๆ คือ กฤดาณฺชลิ กฤชญา กฤชญาญ กฤชญาญชลิ กฤชญาญชฺลิ กฤชญาญชลิต กฤชญาญชวลิตวา กฤชญาญชวลิส กฤชญาญชวเลศ.	กฤดาณฺชลิ [กฺริตฺตานชฺชะลิ] ก. ยกมือไหว้. (ส.; ป. กตณฺชลิ = มีกระพุ่มมืออันทำแล้ว), ในบทกลอนใช้แผลงเป็นรูปต่าง ๆ คือ กฤดาณฺชลิ กฤชญา กฤชญาญ กฤชญาญชลิ กฤชญาญชฺลิ กฤชญาญชลิต กฤชญาญชวลิตวา กฤชญาญชวลิส กฤชญาญชวเลศ.
กฤดาธิการ [กฺริตฺตาทิกาน, กฺริตฺตาทิกาน] น. อธิการ (บารมีอันยิ่งใหญ่) ที่ทำไว้. ว. มีอธิการ ที่ทำไว้. (ส.; ป. กตฺธาธิการ), ในบทกลอนใช้เป็น กฤดา หรือ กฤดาการ ก็มี.	กฤดาธิการ [กฺริตฺตาทิกาน, กฺริตฺตาทิกาน] น. บารมีอันยิ่งใหญ่ที่กระทำไว้. ว. มีบารมีอันยิ่งใหญ่ที่กระทำไว้. (ส.; ป. กตฺธาธิการ), ในบทกลอนใช้เป็น กฤดา หรือ กฤดาการ ก็มี.
กฤดาภินิหาร [กฺริตฺตาพินิหาน, กฺริตฺตาพินิหาน] น. อภินิหาร (บุญอันยิ่งใหญ่) ที่ทำไว้. ว. มีอภินิหารที่กระทำไว้. (ส.; ป. กตฺตาภินิหาร), ในบทกลอนใช้แผลงเป็น กฤชญา หรือ กฤชญาภินิหาร ก็มี.	กฤดาภินิหาร [กฺริตฺตาพินิหาน, กฺริตฺตาพินิหาน] น. อภินิหาร (บุญอันยิ่งใหญ่) ที่ทำไว้. ว. มีอภินิหารที่กระทำไว้. (ส.; ป. กตฺตาภินิหาร), ในบทกลอนใช้แผลงเป็น กฤชญา หรือ กฤชญาภินิหาร ก็มี.
กฤตยาเกียรติ	กฤตยาเกียรติ
กฤดา, กฤดาการ [กฺริตฺตา, กฺริตฺตา, กฺริตฺตาการ] (โบ; กลอน) กร่อนมาจาก กฤดาธิการ เช่น ทรงพระกฤดาเดชานุภาพยิ่งทวีขึ้น. (พงศ. อยุรยา), ผู้ใดมีบุญญาฤดาการ. (เสภาสุนทรภู่).	กฤดา, กฤดาการ [กฺริตฺตา, กฺริตฺตาการ] (โบ; กลอน) น. บารมีอันยิ่งใหญ่ที่กระทำไว้ (กร่อนมาจาก กฤดาธิการ) เช่น ทรงพระกฤดาเดชานุภาพยิ่งทวีขึ้น. (พงศ. อยุรยา), ผู้ใดมีบุญญาฤดาการ. (เสภาสุนทรภู่).
กฤดาณฺชลิ	กฤดาณฺชลิ
กฤดาธิการ	กฤดาธิการ
กฤดาภินิหาร	กฤดาภินิหาร
-	กฤตยูก [กฺริตฺตา-] น. ชื่อยุคแรกของจตุรยุคตามคติของพราหมณ์ ในยุคนี้มีมนุษย์มีธรรมะสูงสุด คือ เต็ม ๔ ใน ๔ ส่วน และมีอายุยืนยาวที่สุด. (ส. กฤตยูก). (ดู จตุรยูก).

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กฤดาัญชลี [กรฺ-] (โป; กลอน) แยกคำจาก กฤดาญชลี เช่น ขอถวายกฤดาัญ-ชลีโอน ศิริโรจ. (ตำราช้างคำฉันท).	กฤดาัญชลี [กรฺ-] (โป; กลอน) แยกคำจาก กฤดาญ-ชลี เช่น ขอถวายกฤดาัญ-ชลี โอนศิริโรจ. (ตำราช้างคำฉันท).
กฤติ	กฤติ
กฤตีกา , กฤตยฎีกา	กฤตีกา , กฤตยฎีกา
กฤตติกา	กฤตติกา
กฤตย-	กฤตย-
กฤตยา ๑ [กรฺติตะ-] (โป; กลอน) น. เกียรติ เช่น เลื่อมกฤตยาสยามยศ. (ตะเลงพ่าย ๓๔๓).	กฤตยา ๑ [กรฺติตะ-] (โป; กลอน) น. เกียรติ เช่น เลื่อมกฤตยาสยามยศ. (ตะเลงพ่าย).
กฤตยา ๒, กฤติยา [กรฺติตะ-, กรฺติติ-] น. การใช้เวทมนตร์, เสน่ห์, อาถรรพณ์, เช่น มนตร์กฤตยานั้นชั้นเลื่อมสิ้นทุกวัน. (โลกนิติ ๒๗๓), หาแม่ดท้าวหน้า หมูแก่กฤติยา. (ลอ ๑๒๔).	กฤตยา ๒, กฤติยา [กรฺติตะ-, กรฺติติ] น. การ ใช้เวทมนตร์, เสน่ห์, อาถรรพณ์, เช่น มนต์ กฤตยานั้นชั้น เลื่อมสิ้นทุกวัน. (โลกนิติ), หา แม่ดท้าวหน้า หมูแก่ กฤติยา. (ลอ.
กฤตีกา	กฤตีกา
กฤษฏา ๑ [กรฺติสะดา] (โป; กลอน; เพลงมาจาก กฤต) ว. ที่ทำแล้ว เช่น เพื่อพระราชกฤษฏา แต่ ก็ (ราชกิจที่ทรงทำมาแล้ว). (ตะเลงพ่าย ๓๕๕).	กฤษฏา ๑ [กรฺติสะดา] (โป; กลอน; เพลงมาจาก กฤต) ว. ที่ทำแล้ว เช่น เพื่อพระราชกฤษฏา แต่ ก็ (ราชกิจที่ทรงทำมาแล้ว). (ตะเลงพ่าย).
กฤษฏา ๒, กฤษฏาภินิหาร	กฤษฏา ๒, กฤษฏาภินิหาร
กฤษดา ๓, กฤษฏาญ, กฤษฏาญชลิต, กฤษฏาญชลี, กฤษฏาญชลิตวา, กฤษฏาญชลิต, กฤษฏาญชลิต, กฤษฏาญชลี	กฤษดา ๓, กฤษฏาญ, กฤษฏาญชลิต, กฤษฏาญชลี, กฤษฏาญชลิตวา, กฤษฏาญชลิต, กฤษฏาญชลิต, กฤษฏาญชลี
กฤษฏาธาร	กฤษฏาธาร
กฤษฏี	กฤษฏี
กฤษฏีกา	กฤษฏีกา
กฤษณา [กรฺติสะหฺนา] น. ส่วนของเนื้อไม้ ซึ่งมีสีดำ เกิดเมื่อต้นไม้มิบาดแผล พบเฉพาะใน ต้นไม้นชนิด <i>Aquilaria crassna</i> Pierre ex H.	กฤษณา [กรฺติสะหฺนา] น. ส่วนของเนื้อไม้ ซึ่งมีสีดำ เกิดเมื่อต้นไม้มิบาดแผล พบเฉพาะใน ต้นไม้นชนิด <i>Aquilaria crassna</i> Pierre ex H.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
Lec. และ A. malaccensis <u>Lamk.</u> ในวงศ์ Thymelaeaceae กลิ่นหอม ใช้ทำยาได้.	Lec. และ A. malaccensis <u>Lam.</u> ในวงศ์ Thymelaeaceae ใช้ทำยาได้.
กล, กล-	กล, กล-
กลไก	กลไก
กลฉ้อฉล [กน-] (กฏ) น. การใช้อุบาย หลอกลวงด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จ หรือการจงใจปิดบังซ่อนเร้นข้อความจริงเพื่อให้ผู้อื่นหลงผิด ซึ่งทำให้การแสดงเจตนาหรือนิติกรรมอาจถูกบอกล้างได้. (อ. fraud).	กลฉ้อฉล [กน-] (กฏ) น. การใช้อุบาย หลอกลวงด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จ หรือการจงใจปิดบังซ่อนเร้นข้อความจริงเพื่อให้ผู้อื่นหลงผิด <u>แสดงเจตนาหรือนิติกรรม การแสดงเจตนาเพราะถูกกลฉ้อฉลเป็นโมฆะ.</u> (อ. fraud).
กลบต	กลบต
กลพยาน [กน-] น. พยานที่ถูกวานให้ไปถามเป็นค่านับ. (ลักษณะพยาน บทที่ ๕).	กลพยาน [กน-] น. พยานที่ถูกวานให้ไปถามเป็นค่านับ. (สามดวง).
กลไฟ [กน-] น. เรียกเรือชนิดหนึ่งใหญ่กว่าเรือไฟ ใช้ฟันเป็นคันเป็นเชื้อเพลิง ว่า เรือกลไฟ.	กลไฟ [กน-] น. เรียกเรือโดยสารหรือบรรทุกสินค้าที่ใช้ฟันเป็นคันเป็นเชื้อเพลิง มีขนาดใหญ่กว่าเรือไฟ นิยมใช้แล่นในท้องทะเลหรือมหาสมุทร ว่า เรือกลไฟ.
กลเม็ด ๑	กลเม็ด ๑
กลยุทธ [กนละ-] น. การรบที่มีเล่ห์เหลี่ยม, วิธีการต่อสู้ที่ต้องใช้กลอุบายต่าง ๆ	กลยุทธ [กนละ-] น. การรบที่มีเล่ห์เหลี่ยม, วิธีการที่ต้องใช้กลอุบายต่าง ๆ, เล่ห์เหลี่ยมในการต่อสู้.
กลวิธี	กลวิธี
กลศาสตร์	กลศาสตร์
กลอักษร [กน-, กนละ-] น. กลบตที่ซ่อนเงื่อนไว้ให้อ่านจนงง เช่น โอ้ออกเอ๋ยแสนวิตก กระไรเลยระกำใจ จะจากไกลไม่เคย. (กลอักษรูกลิ้นหาง). (จารึกวัดโพธิ์).	กลอักษร [กน-, กนละ-] น. <u>ชื่อเพลงยาวกลบตที่ซ่อนเงื่อนไว้ให้อ่านจนงง ตัวอย่างว่า โอ้ออกเอ๋ยแสนวิตก กระไรเลยระกำใจ จะจากไกลไม่เคย ให้อ่านว่า โอ้ออกเอ๋ยแสนวิตก โอ้ออกเอ๋ย กระไรเลยระกำใจกระไรเลย จะจากไกลไม่เคยจะจากไกล.</u> (กลอักษรูกลิ้นหาง)

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
	(จารีกวดโพธิ์).
กลอุปกรณ์ [กนอุปะกอน, กนอุปปะกอน] น. อุปกรณ์เชิงกลที่ออกแบบหรือผลิตขึ้นเพื่อใช้ในการอย่างใดอย่างหนึ่ง. (อ. device).	กลอุปกรณ์ [กนอุปะกอน, กนอุปปะกอน] น. อุปกรณ์เชิงกลที่ออกแบบหรือผลิตขึ้นเพื่อใช้ในการอย่างใดอย่างหนึ่ง.
กลด ๑ [กลด] น. ร่ม (ใช้เรียกร่มสำหรับเจ้านาย), ราชศัพท์ว่า พระกลด, เรียกร่มขนาดใหญ่มีด้ามยาวสำหรับพระชฎงค์โดยเฉพาะ, เรียกร่มขนาดใหญ่มีด้ามยาวสำหรับกันเมื่อเวลาแห่นาค; เรียกดวงอาทิตย์หรือดวงจันทร์เมื่อมีวงแสงสีรุ้งล้อมรอบว่า ดวงอาทิตย์ทรงกลด ดวงจันทร์ทรงกลด. (ข. กลด).	กลด ๑ [กลด] น. ร่มขนาดใหญ่ชนิดหนึ่ง ขอบร่มมีระบาย คั่นยาวกว่าก้านร่ม ใช้ถือกันเจ้านาย หรือพระภิกษุที่ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์, ราชศัพท์ว่า พระกลด เรียกร่มขนาดใหญ่มีด้าม สำหรับพระชฎงค์โดยเฉพาะ, เรียกดวงอาทิตย์หรือดวงจันทร์ที่มีแสงสีรุ้งเป็นวงกลมล้อมรอบว่า ดวงอาทิตย์ทรงกลด ดวงจันทร์ทรงกลด. (ข. กลด).
กลด ๒ [กลด] (โบ) น. หม้อน้ำเทพมนตร์ของพราหมณ์. (ดู กลด).	กลด ๒ [กลด] (โบ) น. ภาชนะใส่น้ำเทพมนตร์ของพราหมณ์. (ดู กลด).
กลดก้ามะลอ	กลดก้ามะลอ
กลดพระสุเมรุ	กลดพระสุเมรุ
กล่น	กล่น
กลบ	กลบ
กลบเกลี่ย	กลบเกลี่ย
กลบเกลื่อน	กลบเกลื่อน
กลบบัตรสุมเพลิง	กลบบัตรสุมเพลิง
กลม ๑ [กลม] น. ชื่อเพลงไทยของเก่า ใช้เครื่องเป่าพาทย์ทำตอนออกจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งโดยตัวคนเดียว จะเหาะหรือเดินก็ได้, และใช้เป็นเพลงประจำกัณฑ์สักการพในเวลามีเทศน์มหาชาติ.	กลม ๑ [กลม] น. ชื่อเพลงไทยของเก่าที่ใช้เครื่องเป่าพาทย์ทำตอนตัวละครร่าออกจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งโดยตัวคนเดียว จะเหาะหรือเดินก็ได้, และใช้เป็นเพลงประจำกัณฑ์สักการพในเวลามีเทศน์มหาชาติ.
กลม ๒	กลม ๒

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กับลูกที่อยู่ในท้องด้วยว่า ตายทั้งกลม คือตายทั้งหมด, ตายทั้งกลม ก็ว่า.	ในท้องว่า หญิงตายทั้งกลม หมายถึง ตายทั้งหมด, ตายทั้งแม่ทั้งลูก.
กลมกะ	กลมกะ
กลมเม็ด ๑	กลมเม็ด ๑
กลมเม็ด ๒	กลมเม็ด ๒
กลมละ	กลมละ
กลมวง ๑	กลมวง ๑
-	กลมวง ๒ [กลมวง] น. บริเวณ, ที่ว่าง, ท่ามกลาง, เช่น ในกลมวงป่าตาลนี้มีศาลาสองอัน. (จารึกสยาม).
กลมวง ๒ [กลมวง] (ปาก) น. คลวง เช่น โรงกลมวง คือ โรงกลมวง ได้แก่ โรงถลุงดินบุก.	กลมวง ๓ [กลมวง] (ปาก) น. โรงถลุงดินบุก, กลมวง ก็ว่า.
กลมม	กลมม
กล้วย ๑ [กล้วย] น. ชื่อไม้ล้มลุกหลายชนิด ในสกุล <i>Musa</i> วงศ์ Musaceae จัดแยกออกได้เป็น ๒ จำพวก ที่แตกหน่อเป็นกอ ผลสุกเนื้อนุ่ม กินได้ มีหลายชนิดและหลายพันธุ์ เช่น กล้วยน้ำว้า กล้วยไข่ กล้วยหอม บางชนิดผลสุกเนื้อแข็ง ต้องเผาหรือคั่วก่อน จึงกินได้ เช่น กล้วยกล้วย กล้วยหักมุก, จำพวกที่ไม่แตกหน่อเป็นกอ ขยายพันธุ์ด้วยเมล็ด เช่น กล้วยนวล กล้วยผา.	กล้วย ๑ [กล้วย] น. ชื่อไม้ล้มลุกหลายชนิด ในสกุล <i>Musa</i> วงศ์ Musaceae จัดแยกออกได้เป็น ๒ จำพวก ที่แตกหน่อเป็นกอ ผลสุกเนื้อนุ่ม กินได้ มีหลายชนิดและหลายพันธุ์ เช่น กล้วยน้ำว้า กล้วยไข่ กล้วยหอม บางชนิดผลสุกเนื้อแข็ง มักเผา ต้ม หรือเชื่อมกิน เช่น กล้วยกล้วย กล้วยหักมุก, จำพวกที่ไม่แตกหน่อเป็นกอ ขยายพันธุ์ด้วยเมล็ด ใบประดับไม่ร่วง เช่น กล้วยนวล กล้วยผา.
-	กล้วย ๆ (ปาก) ว. ง่ายมาก เช่น เรื่องกล้วย ๆ ของกล้วย ๆ.
กล้วยกลาย	กล้วยกลาย
กล้วยแขก	กล้วยแขก
กล้วยวงช้าง	กล้วยวงช้าง
กล้วยเต่า ดู กรัน ๒.	-

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กล้วยใต้	กล้วยใต้
กล้วยสั้น	กล้วยสั้น
กล้วย ๒	กล้วย ๒
กล้วยน้อย น. ชื่อไม้ต้นขนาดกลางชนิด <i>Xylopi velana</i> Pierre ในวงศ์ Annonaceae กิ่งสีน้ำตาลดำ ดอกหอม รากสีดำ กลิ่นเหมือน น้ำมันดิน ชาวบ้านใช้รากแก้พิษงู.	กล้วยน้อย น. ชื่อไม้ต้นขนาดกลางชนิด <i>Xylopi velana</i> Pierre ในวงศ์ Annonaceae กิ่งสีน้ำตาลดำ ดอกหอม รากสีดำ กลิ่นเหมือน น้ำมันดิน เชื่อกันว่ารากใช้แก้พิษงู.
กล้วยไม้ น. (๑) ชื่อพรรณไม้หลายชนิดและ หลายสกุล ในวงศ์ Orchidaceae รูปและ ลักษณะต่าง ๆ กัน บางชนิดเกาะตามต้นไม้และ หิน บางชนิดขึ้นอยู่บนพื้นดิน บางชนิดมีดอก งาม, พายัพเรียก เอื้อง. (๒) (ถิ่น – พายัพ) ต้น จุกโรหินี. (ดู จุกโรหินี).	กล้วยไม้ น. (๑) ชื่อพรรณไม้หลายชนิด หลายสกุล ในวงศ์ Orchidaceae ลักษณะต้น ใบ และช่อดอกต่าง ๆ กัน บางชนิดเกาะตามต้นไม้ และหิน บางชนิดขึ้นอยู่บนพื้นดิน บางชนิดมี ดอกงาม บางชนิดมีกลิ่นหอม, พายัพเรียก เอื้อง. (๒) (ถิ่น – ปักษ์ใต้) ต้นจุกโรหินี. (ดู จุกโรหินี).
กล้วยหมูส้ม	
กลศ [กลด] น. ภาชนะใส่น้ำเทพมนตร์ของ พราหมณ์ มีลักษณะเหมือนคนโท มีฝาปิด มีพวยอย่างกาน้ำ เรียกว่า หม้อกลศ, กลด ก็ว่า. (ส.; ป. กลศ).	กลศ [กลด] น. ภาชนะใส่น้ำเทพมนตร์ของ พราหมณ์ มีลักษณะเหมือนคนโท มีฝาปิด มีพวยอย่างกาน้ำ เรียกว่า หม้อกลศ, (โบ) เขียนเป็น กลด ก็มี. (ส.; ป. กลศ).
กลหาย [กะละ-] (โบ; กลอน) ก. กระหาย เช่น หื่นกลหายสาหัส. (ม. คำหลวง ทาน กัณฑ์).	กลหาย [กะละ-] (โบ; กลอน) ก. กระหาย เช่น อันว่าทวยท้าวทงหลายหื่นกลหายสาหัส. (ม. คำหลวง ทานกัณฑ์).
กลเหย [กะละ-] (โบ; กลอน) ก. กระเหย, ระเหย, ชำนออก, เช่น พนคณกหกหลายกล- เหยสุรสาณนัท ฟงลอนลุลงลานใจ. (ม. คำหลวง มหาพน).	กลเหย [กะละ-] (โบ) ก. กระเหย, ชำนออก.
กล้อ ๑	กล้อ ๑
กล้อ ๒ [กฺล้อ] (โบ) น. เครื่องสานยาขัน ชนิดหนึ่ง เช่น ชื่อว่ากล้อกั๊บบิให้พร่องเลย.	กล้อ ๒ [กฺล้อ] (โบ) น. เครื่องสานยาขัน ชนิดหนึ่ง เช่น ก็ให้น้ำเต็มเต้า เข้าเต็มไฟ

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
(ม. คำหลวง ชุชก). (ดู <i>กร้อ</i>). (เทียบ ข. กรพ ว่า ไห).	<u>ไปเต็มหม้อ</u> <u>เชื่อว่า</u> <u>ล้อกับ</u> <u>มิให้</u> <u>พร่อง</u> <u>เลย</u> . (ม. คำหลวง ชุชก). (ดู <i>กร้อ</i>). (เทียบ ข. กรพ ว่า ไห).
<i>กลอก</i>	<i>กลอก</i>
<i>กลอกกลับ</i>	<i>กลอกกลับ</i>
<i>กลอกเกลือก</i>	<i>กลอกเกลือก</i>
กลอง ๑ [กลอง] น. เครื่องตีทำด้วยไม้เป็นต้น มีลักษณะกลม กลวง จึงด้วยหนัง มีหลายชนิด, ถ้าขึ้นหนังหน้าเดียว มีรูปยาวมาก ใช้สะพายใน เวลาตี เรียกว่า กลองยาว หรือเถิดเทิง ถ้าขึ้นหนังหน้าเดียว มีรูปกลมแบนและตื้น เรียกว่า กลองรำมะนา, ถ้าขึ้นหนังทั้ง ๒ หน้า ร้อยโยงด้วยสายหนัง เรียกกลองมลายู, ถ้าร้อยโยงด้วยหวาย เรียกว่า กลองแขก กลองชนะ, ถ้าขึ้นหนังตึงแน่นทั้ง ๒ หน้า เรียกว่า กลองทัด.	กลอง ๑ [กลอง] น. เครื่องตีทำด้วยไม้เป็นต้น มีลักษณะกลม กลวง จึงด้วยหนัง มีหลายชนิด, ถ้าขึ้นหนังหน้าเดียว มีรูปยาวมาก ใช้สะพายใน เวลาตี เรียกว่า กลองยาว หรือเถิดเทิง, ถ้าขึ้นหนังหน้าเดียว มีรูปกลมแบนและตื้น เรียกว่า กลองรำมะนา, ถ้าขึ้นหนังทั้ง ๒ หน้า ร้อยโยง <u>เข้าด้วยกันด้วยหนังเรียด</u> เรียกว่า กลอมมลายู, ถ้าร้อยโยงด้วยหวาย เรียกว่า กลองแขกกลองชนะ, ถ้าขึ้นหนังตึงแน่นทั้ง ๒ หน้า เรียกว่า กลองทัด.
<i>กลองเพล</i> น. <u>กลองขนาดใหญ่ใช้ตีเป็นสัญญาณบอกเวลา ๑๑ นาฬิกา เพื่อภิกษุสามเณรจะได้ฉันเพล.</u>	<i>กลองเพล</i> [-เพน] น. กลองทัดขนาดใหญ่ใช้ตีเป็นสัญญาณบอกเวลา ๑๑ นาฬิกา เพื่อภิกษุสามเณรจะได้ฉันเพล.
กลอง ๒ [กลอง] น. ชื่อเพลงชนิดหนึ่งเป็นเพลงแขก ใช้ปี่ชวาและกลองแขก ทำนองเล่นกระบี่กระบอง ที่เรียกว่า สะระหม่า, ทำตอนที่เล่นกีฬาทำต่าง ๆ มีรำดาบ รำง้าว เป็นต้น เรียกว่า เพลง <u>กลองแขก</u> ก็ได้, อีกอย่างหนึ่งเมื่อรำเป็นท่ามลายู ซึ่งเรียกว่า สะระหม่าแขก ใช้เพลงเรียกว่า <u>กลองมลายู</u> เครื่องและทำนองอย่างเดียวกับเพลงกลองแขก แต่ในตอนนี้รำกริช, ถ้าทำในการยกกระบวณแห่ ใช้เพลง	กลอง ๒ [กลอง] น. ชื่อเพลงชนิดหนึ่งเป็นเพลงแขก ใช้ปี่ชวาและกลองแขก ทำนองเล่นกระบี่กระบอง ที่เรียกว่า สะระหม่า, ทำตอนที่เล่นกีฬาทำต่าง ๆ มีรำดาบ รำง้าว เป็นต้น เรียกว่า เพลง <u>กลองแขก</u> ก็ได้, อีกอย่างหนึ่งเมื่อรำเป็นท่ามลายู ซึ่งเรียกว่า สะระหม่าแขก ใช้เพลงเรียกว่า <u>กลองมลายู</u> เครื่องและทำนองอย่างเดียวกับเพลงกลองแขก แต่ในตอนนี้รำกริช, กลองโยน <u>คู่ทะแยกกองโยน</u> .

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กลองโยน เป็นเพลงไทยเครื่องเป่าพาทย์, ดังนั้นจึงใช้เป็นเพลงประจำกัณฑ์นครกัณฑ์ ในเวลามีเทศน์มหาชาติ.	
กล้อง	กล้อง
-	กล้องเสียง น. อวัยวะสำคัญในการเปล่งเสียงพูด ตั้งอยู่บริเวณส่วนบนของหลอดลม.
กล้อง ๑	กล้อง ๑
กล้องจุลทรรศน์	กล้องจุลทรรศน์
-	กล้องตาเรือ น. กล้องปริทรรศน์.
กล้องดูด	กล้องดูด
กล้องโทรทรรศน์ น. กล้องที่ส่องดูทางไกล. (อ. telescope).	กล้องโทรทรรศน์ น. กล้องที่ส่องดูทางไกลให้เห็นใกล้, กล้องส่องทางไกล ก็ว่า. (อ. telescope).
-	กล้องปริทรรศน์ [ปริทัศน์] น. กล้องชนิดหนึ่งที่ใช้มองดูสิ่งต่าง ๆ ซึ่งมีที่กำบังขวางกั้น หรือใช้มองดูสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่เหนือระดับสายตาผู้มอง เช่น กล้องเรือดำน้ำ, กล้องตาเรือ ก็เรียก. (อ. periscope)
กล้องระดับ	กล้องระดับ
กล้องสนาม	กล้องสนาม
กล้องวัดมุม	กล้องวัดมุม
กล้องสนาม	กล้องสนาม
กล้องสลัด น. กล้องที่ใช้ใส่อาวุธชุดไป. (พิชัยสงคราม).	กล้องสลัด น. กล้องที่ใช้ใส่อาวุธชุดไป. (พิชัยสงคราม) กล้องส่องทางไกล มีตาเดียว.
กล้องส่องทางไกล น. กล้องโทรทรรศน์, กล้องสำหรับดูของไกลให้เห็นใกล้.	กล้องส่องทางไกล น. กล้องโทรทรรศน์, กล้องสำหรับส่องดูของไกลให้เห็นใกล้.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กล้องสำรวจ	กล้องสำรวจ
กล้อง ๒ [กุล้อง] ว. เรียกข้าวที่สีแล้ว แต่ยังมีข้าวเปลือกปนอยู่ว่า ข้าวกล้อง. ก. ตำข้าวเปลือกให้เปลือกหลุด; เกลา, โกลน; โดยปริยายใช้ว่า ทูบ, ถอง.	กล้อง ๒ [กุล้อง] ว. เรียกข้าวที่สีเอาเปลือกออกโดยยังมีจมูกข้าวและเชื้อหุ้มเมล็ดข้าวอยู่ว่า ข้าวกล้อง. ก. ตำข้าวเปลือกให้เปลือกหลุด; เกลา, โกลน; โดยปริยายใช้ว่า ทูบ, ถอง.
กล้องแก้ง	กล้องแก้ง
กลอน ๑	กลอน ๑
กลอน ๒ [กุลอน] น. คำประพันธ์ซึ่งแต่เดิมเรียกคำเรียงที่มีสัมผัสทั่วไป จะเป็นโคลง ฉันท์ หรือ กาพย์ ก็ตาม เช่นในคำว่า ชุมนุมตำรากลอน, ครั้นเรียกเฉพาะคำประพันธ์บางอย่างเป็นคำโคลง คำฉันท์ คำกาพย์ แล้ว คำประพันธ์นอกนี้อีกอย่างหนึ่ง จึงเรียกว่า คำกลอน เป็นคำนำสำหรับขับร้องบ้าง คือ บทละคร สักวา เสภา บทดอกสร้อย, เป็นเพลงสำหรับอ่านบ้าง คือ กลอนเพลงยาว หรือ กลอนตลาด.	กลอน ๒ [กุลอน] น. คำประพันธ์ซึ่งแต่เดิมเรียกคำเรียงที่มีสัมผัสทั่วไป จะเป็นโคลง ฉันท์ กาพย์ หรือ ร่าย ก็ตาม เช่นในคำว่า ชุมนุมตำรากลอน, ครั้นเรียกเฉพาะคำประพันธ์เฉพาะอย่างเป็นโคลง ฉันท์ คำกาพย์ ร่าย แล้ว คำประพันธ์นอกนี้อีกอย่างหนึ่งจึงเรียกว่า กลอน เป็นคำนำสำหรับขับร้องบ้าง คือ บทละคร สักวา เสภา บทดอกสร้อย, เป็นเพลงสำหรับอ่านบ้าง คือ กลอนเพลงยาว หรือ กลอนตลาด.
กลอนคั่น	กลอนคั่น
กลอนตลาด น. คำกลอนสามัญ โดยมากเป็นกลอน ๘ เช่น นิราศ.	กลอนตลาด น. คำกลอนสามัญ โดยมากเป็นกลอน ๘ เช่น กลอนนิราศ นิทาน คำกลอน.
-	กลอนบทละคร น. กลอนเล่าเรื่องใช้เป็นบทแสดง วรรคแรกจะต้องขึ้นต้นด้วย เมื่อนั้น บัดนั้น หรือ มาจะกล่าวบทไป.
-	กลอนเพลงยาว น. กลอนที่เขียนขึ้นเพื่อแสดงความรัก หรือเล่าสู่กันฟัง เป็นต้น ขึ้นต้นด้วยวรรครับหรือวรรคที่ ๒ ของบท.
กลอนลิลิต	กลอนลิลิต
กลอนสด	กลอนสด

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กลอนสวด	กลอนสวด
กลอนสุภาพ น. กลอนเพลงยาวหรือกลอนตลาด.	กลอนสุภาพ น. กลอนเพลงยาวบางครั้งเรียกว่า กลอนตลาด.
กลอน ๓	กลอน ๓
กล่อน	กล่อน
กล่อน [กฺล่อน] ก. ตัดหรือทำให้เกรียน (ใช้แก่ผมหรือขน). ว. เลี่ยน, โล้น.	กล่อน [กฺล่อน] ก. ตัดหรือทำให้เกรียน (ใช้แก่ผมหรือขนสัตว์). ว. เลี่ยน, โล้น.
กล่อม ๑	กล่อม ๑
กล่อม ๒	กล่อม ๒
กล่อมเกลา	กล่อมเกลา
กล่อมเกลี้ยง	กล่อมเกลี้ยง
กล่อมทอ้ง	กล่อมทอ้ง
กล่อมมดลูก	กล่อมมดลูก
กล่อม ๓ [กฺล่อม] น. ชื่อเพลงเครื่องเป่าพาทย์ ทำตอนพระเข้าหานาง ซึ่งเรียกว่า โลม หรือ ตอนขับบำเรอ เรียกว่า กล่อมมโหรี อันใช้เป็นเครื่องสายประสมในภายหลัง และมีชื่อเป็นชนิดต่าง ๆ คือ กล่อมช้าง กล่อมพระยา กล่อมนารี และกล่อมในพิธีพราหมณ์ เรียกว่า กล่อมหงส์. ก. ร้องเป็นทำนองเพื่อเล้าโลมใจหรือให้เพลิน, โดยปริยายหมายความว่า พุดให้นุ่มใจตาม หรือ ทำให้เพลิดเพลิน เช่น กล่อมใจ กล่อมอารมณ์.	กล่อม ๓ [กฺล่อม] น. ชื่อเพลงเครื่องเป่าพาทย์ ทำตอนพระเข้าหานาง ซึ่งเรียกว่า โลม หรือ ตอนขับบำเรอ เรียกว่า กล่อมมโหรี อันใช้เป็นเครื่องสายประสมในภายหลัง และมีชื่อเป็นชนิดต่าง ๆ คือ กล่อมช้าง กล่อมพระยา กล่อมนารี และกล่อมในพิธีพราหมณ์ เรียกว่า ช้างหงส์ หรือ ช้างเจ้าหงส์, ชาวบ้านมักเรียกว่า กล่อมหงส์. ก. ร้องเป็นทำนองเพื่อเล้าโลมใจหรือให้เพลิน, โดยปริยายหมายความว่า พุดให้นุ่มใจตาม หรือ ทำให้เพลิดเพลิน เช่น กล่อมใจ กล่อมอารมณ์.
กล่อมหอ	กล่อมหอ
กล่อมแกล้ม [กฺล่อมแกล้ม] ก. เคี้ยวไม่ทัน แผลกแล้วรีบกลืน, เคี้ยวไม่ถนัด; พุดอ้อมแอ้มพอให้ผ่านไป, กะล่อมกะแล่ม ก๊ว.	กล่อมแกล้ม [กฺล่อมแกล้ม] ก. เคี้ยวไม่ทัน แผลกแล้วรีบกลืน, เคี้ยวไม่ถนัด; พุดอ้อมแอ้มพอให้ผ่านไป, พุดไม่สู้ชัดเจนเพื่อให้เสร็จไป;

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
	กะล่อมกะแล่ม กี่ว่า.
กลอย ๑ [กลอย] น. ชื่อไม้เถามีหนามชนิด <i>Dioscorea hispida</i> Dennst. ในวงศ์ Dioscoreaceae มีหัวกลมใหญ่อยู่ใต้ดิน <u>ก้านใบยาว</u> มีใบย่อย ๓ ใบ ที่ปลายก้าน หัวดิบมีพิษเบื่อเมา แต่เมื่อผ่านแช่น้ำไหลและนำมาหนึ่งหรือต้มให้สุกกินได้.	กลอย ๑ [กลอย] น. ชื่อไม้เถามีหนามชนิด <i>Dioscorea hispida</i> Dennst. ในวงศ์ Dioscoreaceae มีหัวกลมใหญ่อยู่ใต้ดิน <u>ใบเป็นใบประกอบ</u> มีใบย่อย ๓ ใบ ที่ปลายก้าน หัวดิบมีพิษเบื่อเมา แต่เมื่อผ่านแช่น้ำไหลและนำมาหนึ่งหรือต้มให้สุกกินได้.
กลอย ๒	กลอย ๒
กลัด	กลัด
กล้าง	กล้าง
กลัด [กัลด] น. สวะที่ติดขวางคลองแน่นอยู่. ก. เสียบขัดไว้ให้อยู่ด้วยของแหลม เช่น <u>ไม้กลัด</u> เข็มกลัด; โดยปริยายเรียกอาการที่สิ่งบางอย่างค้างอยู่ข้างใน เช่น กลัดหนอง.	กลัด [กัลด] น. สวะที่ติดขวางคลองแน่นอยู่. ก. เสียบขัดไว้ให้อยู่ด้วยของแหลม เช่น กลัด <u>ไม้กลัด</u> กลัดเข็มกลัด; โดยปริยายเรียกอาการที่สิ่งบางอย่างค้างอยู่ข้างใน เช่น กลัดหนอง.
กลัดกลุ้ม	กลัดกลุ้ม
กลัดมัน	กลัดมัน
กลั่น	กลั่น
กลั่นกรอง	กลั่นกรอง
กลั่นเกล้าง	กลั่นเกล้าง
กลั่น	กลั่น
กลั่นใจ	กลั่นใจ
กลั่นท, กลั่นทก [กะลั่นทะ] (แบบ) น. กระแต, กระรอก. (ป. กลนุท, กลนทก; ส. กลนุทก, กลนุตก).	กลั่นทะ, กลั่นทก [กะลั่นทะ] (แบบ) น. กระแต, กระรอก. (ป. กลนุท, กลนทก; ส. กลนุทก, กลนุตก).
กลับ	กลับ
กลับกลอก	กลับกลอก
กลับกลาย	กลับกลาย
กลับเกลือก	กลับเกลือก

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กลับคำ ก. พุดแล้วไม่เป็นตามพุด, รับแล้วกลับไม่รับ.	กลับคำ ก. พุดแล้วไม่เป็นตามพุด, <u>ไม่ทำ</u> ตามที่พุดไว้, พุดแล้วเปลี่ยนคำพุด.
กลับคืน (ปาก) ก. กลับเอาคืน เช่น ให้แล้วกลับคืนมะรินนี้ตาย.	กลับคืน ก. กลับที่เดิม, <u>สู่สภาพเดิม</u> .
กลับตาลปัตร	กลับตาลปัตร
กลับเนื้อกลับตัว	กลับเนื้อกลับตัว
กลับไปกลับมา	กลับไปกลับมา
กลับหน้ามือเป็นหลังมือ	กลับหน้ามือเป็นหลังมือ
กลั้มพก, กลั้มพัก	กลั้มพก, กลั้มพัก
กลั้มพร	กลั้มพร
กลัว	กลัว
กลัวน้ำ	กลัวน้ำ
กลัวลาน	กลัวลาน
กลัว	กลัว
กลัวเกลี้ย	กลัวเกลี้ย
กลัวคอ	กลัวคอ
กลา	กลา
กล่า	กล่า
กล้า ๑	กล้า ๑
กล้า ๒	กล้า ๒
กล้าได้กล้าเสีย	กล้าได้กล้าเสีย
กล้านักมักบั่น	กล้านักมักบั่น
กลาก [กุลาก] น. ชื่อโรคผิวหนังอย่างหนึ่ง มีหลายชนิด เกิดจากเชื้อรา <u>ขึ้นเป็นวง</u> มีอาการ คัน, (ราชา) โรคดวงเดือน	กลาก [กุลาก] น. ชื่อโรคผิวหนังอย่างหนึ่ง มีหลายชนิด เกิดจากเชื้อรา <u>ขึ้นเป็นวง</u> มีอาการคัน, <u>จีกลาก</u> กี่ว่า, (ราชา) โรคดวงเดือน
กลากลาด [กุลากุลาด] (กลอน) ว. มากมาย, เลื่อนกล่น, เช่น มากลากลาดกันแดน. (ลอ ๑๔๗).	กลากลาด [กุลากุลาด] (กลอน) ว. มากมาย, เลื่อนกล่น, เช่น มากลากลาดกันแดน. (ลอ).

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กลาง	กลาง
กลางเก่ากลางใหม่	กลางเก่ากลางใหม่
กลางคน	กลางคน
กลางคัน	กลางคัน
กลางคำ (โบ; กลอน) ใช้เข้าคู่กับคำ กลางคั้น เป็น กลางคำกลางคั้น. (ดู คำ).	กลางคำ (โบ; กลอน) น. เวลากลางคั้น, ใช้เข้าคู่กับคำ กลางคั้น เป็น กลางคำกลางคั้น. (ดู คำ).
กลางคั้น	กลางคั้น
กลางแจ้ง	กลางแจ้ง
กลางใจมือ	กลางใจมือ
กลางข้าง	กลางข้าง
กลางคิน	กลางคิน
กลางคึก	กลางคึก
กลางเคื่อน	กลางเคื่อน
กลางทาสี (กฎ; โป) น. เรียกหญิงที่มี ทุกข์ยาก ชายช่วยไถ่มาเลี้ยงเป็นเมีย ว่า เมีย กลางทาสี. (ลักษณะพัวเมีย).	กลางทาสี (กฎ; โป) น. เรียกหญิงที่มี ทุกข์ยาก ชายช่วยไถ่มาเลี้ยงเป็นเมีย ว่า เมีย กลางทาสี. (สามดวง).
กลางนอก (กฎ; โป) น. เรียกหญิงที่ ชายดู่ขอมาเลี้ยงเป็นอนุภริยา ว่า เมียกลางนอก. (ลักษณะพัวเมีย).	กลางนอก (กฎ; โป) น. เรียกหญิงที่ ชายดู่ขอมาเลี้ยงเป็นอนุภริยา ว่า เมียกลางนอก. (สามดวง).
กลางบ้าน	กลางบ้าน
กลางแปลง	กลางแปลง
กลางเมือง น. ประชาชน ในคำว่า น้อ กลางเมือง หมายถึง น้อโง่งประชาชน; การรบ กันเองในเมือง เรียกว่า ศึกกลางเมือง; (กฎ; โป) เรียกหญิงที่บิดามารดายินยอมยกให้เป็น ภริยาชายว่า เมียกลางเมือง. (ลักษณะพัวเมีย).	กลางเมือง น. ประชาชน ในคำว่า น้อ กลางเมือง หมายถึง น้อโง่งประชาชน; การรบ กันเองในเมือง เรียกว่า ศึกกลางเมือง; (กฎ; โป) เรียกหญิงที่บิดามารดายินยอมยกให้เป็น ภริยาชายว่า เมียกลางเมือง. (สามดวง).
กลางวัน	กลางวัน

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กลางหาว	กลางหาว
กลาด	กลาด
กลาดเคลื่อน	กลาดเคลื่อน
กลาบาต	กลาบาต
กลาป	กลาป
กล้าม	กล้าม
กลาย [กฺลาย] ก. เปลี่ยนไป, แปรปรวนไป, เช่น หน้าหนาวกลายเป็นหน้าร้อน, เป็นอื่นไป, แปลงไป, เช่น ลูกศรกลายเป็นดอกไม้อ, (โบ; กลอน) ใช้ในความว่า กรายก็มี เช่น ไปกลายบ้านของคนที่ดี. (จารึกสยาม), จักเจริญสวัสดิภาพศกฺคิศรี ศัฏฐไพรี บ่อนจะไกล่กลายตน. (โชค – โบราณ). มิให้พวกศรีมาลามากลายกล้า. (ขุนช้างขุนแผน). ว. ที่แปลงไป เช่น แผลกลาย; เรียกปีที่ล่วงหรือเปลี่ยนไปแล้วปีหนึ่งว่า ปีกลาย.	กลาย [กฺลาย] ก. เปลี่ยนไป, แปรปรวนไป, เช่น หน้าหนาวกลายเป็นหน้าร้อน, เป็นอื่นไป, แปลงไป, เช่น <u>ศรกลายเป็นทิวพยาหารเปรี้ยวหวานตกลงตรงหน้า</u> . (รามเกียรติ์ ร.๒), (โบ; กลอน) ใช้ในความว่า กรายก็มี เช่น ไปกลายบ้านของคนที่ดี. (จารึกสยาม), จักเจริญสวัสดิภาพศกฺคิศรี ศัฏฐไพรี บ่อนจะไกล่กลายตน. (โชค – โบราณ). ว. ที่เปลี่ยนไป เช่น แผลกลาย; เรียกปีที่ล่วงหรือเปลี่ยนไปแล้วปีหนึ่งว่า ปีกลาย.
กล้าย [กฺล้าย] น. ชื่อกล้วยลูกผสมพันธุ์หนึ่งในวงศ์ Musaceae ผลใหญ่โค้งงอเป็นเหลี่ยมและยาวกว่ากล้วยหอม สุกแล้วยังมีรสขี้ด ๆ ฝาด ๆ ถ้าต้มหรือเผาให้สุกรสดีขึ้น, กล้วยกล้าย ก็เรียก.	กล้าย [กฺล้าย] น. ชื่อกล้วยลูกผสมพันธุ์หนึ่งในสกุล Musaceae ผลใหญ่โค้งงอเป็นเหลี่ยมและยาวกว่ากล้วยหอม เปลือกหนา เนื้อเหนียวได้แข็งสีส้ม รสหวาน นิยมกินเมื่อทำให้สุกแล้ว, กล้วยกล้าย ก็เรียก.
กลายกลอก	กลายกลอก
กล้าว	กล้าว
กล้าวเกลี้ยง	กล้าวเกลี้ยง
กล้าวขวัญ	กล้าวขวัญ
กล้าวไทย	กล้าวไทย
กล้าวหา	กล้าวหา
กล้าวโอม	กล้าวโอม

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กลาโหม	กลาโหม
กล้า ๑	กล้า ๑
กล้า ๒	กล้า ๒
กล้า ๓ [กะหล่ำ] (โบ; กลอน) ใช้เข้าคู่กับคำ กระเลือก หมายความว่า กลอกไปกลอกมา เช่น กล้าตากระเลือกกระเลือกกลอกตากลม. (ลอ ๗๓).	กล้า ๓ [กะหล่ำ] (โบ; กลอน) ใช้เข้าคู่กับคำ กระเลือก หมายความว่า กลอกไปกลอกมา.
กล้า [กล้า] ก. ควบ เช่น กล้าอักษร อักษร กล้า, ทำให้เข้ากัน, กลืนกัน, เช่น กล้าเสียง เสียงกล้า, มีโทษอันหนึ่งไซ้ร้ กลบกล้าพันคุณ. (โลกนิติ ๘๑), คือตั้งปากเว้นกล้า แกล่เหมียง หมากพลู. (โลกนิติ ๓๔๘), กัลยาจะกล้าอำ ความตาย. (อิเหนา).	กล้า [กล้า] ก. ควบ เช่น กล้าอักษร อักษร กล้า, ทำให้เข้ากัน, กลืนกัน, เช่น กล้าเสียง เสียงกล้า, มีโทษอันหนึ่งไซ้ร้ กลบกล้าพันคุณ. (โลกนิติ), คือตั้งปากเว้นกล้า แกล่เหมียงหมากพลู. (โลกนิติ), กัลยาจะกล้าอำความตาย. (อิเหนา).
กล้ากราย	กล้ากราย
กล้ากลืน	กล้ากลืน
กลิ้ง	กลิ้ง
กลิ้ง [กลิ้ง] ก. อาการอย่างของกลมพลิกเลื่อน ไปตามพื้น เช่น ชุงกลิ้ง ครกกลิ้ง ลูกหินกลิ้ง, ทำให้ของกลมพลิกเลื่อนไปตามพื้น เช่น กลิ้ง ครก กลิ้งชุง กลิ้งลูกหิน; โดยปริยาย หมายความว่า คล่อง, ไม่มีติด. (โบ) น. ร่ม เช่น เมล็ดองมถ่านกลิ้งเพร้อม เปรอศพราย. (ขวนพ่าย). (มลายู giling ว่า กลิ้ง, คลิ้ง, มวน).	กลิ้ง [กลิ้ง] ก. อาการอย่างของกลมพริกเลื่อน ไปตามพื้น เช่น ชุงกลิ้ง ครกกลิ้ง ลูกหินกลิ้ง, ทำให้ของกลมพริกเลื่อนไปตามพื้น เช่น กลิ้ง ครก กลิ้งชุง กลิ้งลูกหิน; โดยปริยาย หมายความว่า คล่อง, ไม่มีติด. เช่น คนคนนี้ กลิ้งได้รอบตัว. (โบ) น. ร่ม เช่น เมล็ดอง มถ่านกลิ้งเพร้อม เปรอศพราย. (ขวนพ่าย). (มลายู giling ว่า กลิ้ง, คลิ้ง, มวน).
กลิ้งกลอก	กลิ้งกลอก
กลิ้งเกลือก	กลิ้งเกลือก
กลิ้งครกขึ้นเขา (สำ) ก. ทำงานที่ยาก เกินความสามารถของตน.	-

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กลิ้งเป็นลูกมะนาว	กลิ้งเป็นลูกมะนาว
กลิ้งกลางดง	กลิ้งกลางดง
กลิ้งค์	กลิ้งค์
กลิ้ง ๑	กลิ้ง ๑
กลิ้งอาย น. กลิ่น. (เป็นคำซ้ำ อาย กี่ว่า กลิ่น).	กลิ้งอาย น. กลิ่น. (เป็นคำที่มีความหมายซ้ำ อาย กี่ว่า กลิ่น).
กลิ้ง ๒	กลิ้ง ๒
กลิ้ง	กลิ้ง
กลี [กะลิ] น. สิ่งร้าย, โทษ; เรียกโรคห่าที่เป็นแก๊สตัวเลียง เช่น เป็ด ไก่ วัว ควาย. ว. ร้าย เช่น กลียุค คือ ยุคร้าย. (ป., ส. กลี).	กลี [กะลิ] น. สิ่งร้าย, โทษ; เรียกโรคห่าที่เป็นแก๊สตัวเลียง เช่น เป็ด ไก่ วัว ควาย. <u>ด้านของลูกศกาที่มีแฉ้มเดียว คือมีแต่ทางแพ้; ชื่อผีร้ายหรือผีการพนันตามคติของพราหมณ์.</u> ว. ร้าย เช่น <u>ไม่เป็นมงคล, มักใช้ว่า กลี.</u> (ป., ส. กลี).
-	กลียุค [กะลิ-] น. ชื่อยุคที่ ๔ ของจตุรยุคตามคติของพราหมณ์ ในยุคนี้ธรรมชาติของมนุษย์ลดลงเหลือเพียง ๑ ใน ๔ ส่วน เมื่อเทียบกับในสมัยกฤตายุค และอายุของมนุษย์ก็สั้นลงโดยไม่มีกำหนดเวลาแน่นอน. (ป., ส. กลียุค). (ดู จตุรยุค).
-	กลียุคศักราช น. ศักราชที่เริ่มตั้งก่อนพุทธศักราช ๒๕๕๘ ปี (กลียุคศักราชลบด้วย ๒๕๕๘ เท่ากับพุทธศักราช).
กลี	กลี
กลีบ	กลีบ
กลีบตา	กลีบตา
กลีบบัว	กลีบบัว
กลีบหิน	กลีบหิน

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กลิ้ง	กลิ้ง
-	กลิ้งเกลลา ว. งามเกลี้ยงเกลลา, เกลลากลิ้ง ก็ว่า.
กลิ้ง	กลิ้ง
กลิ้งกล่อม [-กล่อม] น. ชื่อไม้พุ่มกึ่งต้นไม้ ชนิด <i>Polyalthai suberosa</i> (Roxb.) Thw. ในวงศ์ Annonaceae,	กลิ้งกล่อม [-กล่อม] น. ชื่อไม้พุ่มกึ่งต้นไม้ ชนิด <i>Polyalthai suberosa</i> (Roxb.) Thwaites. ในวงศ์ Annonaceae ใบเดี่ยว เรียงสลับ ดอก เดี่ยว กลีบเลี้ยงด้านบนมีขน กลีบดอกสีเหลือง คล้ำ ผลเป็นกลุ่ม เมื่อสุกสีแดง.
กลิ้งค์	กลิ้งค์
กลิ้ง	กลิ้ง
กลิ้ง ไม่เข้าคายไม่ออก	กลิ้ง ไม่เข้าคายไม่ออก
กลุ่ม	กลุ่ม
กลุ่ม	กลุ่ม
กลุ่มใจ, กลุ่มอกกลุ่มใจ ก. รู้สึกรำคาญ หรือยุ่งยากใจ ไม่รู้ว่าจะทำอะไร.	กลุ่มใจ ก. รู้สึกรำคาญหรือยุ่งยากใจ ไม่ รู้ว่าจะทำอะไร.
กลุ่มรวม	กลุ่มรวม
-	กลุ่มอกกลุ่มใจ ก. กลุ่มใจ.
กลุ่ม	กลุ่ม
กลุ่มโคส	กลุ่มโคส
กลุ่ม, กลุ่ม [กะลูน, กะลุ] (แบบ) ก. กรุณา เช่น บกลุ่ม ว่า ไม่กรุณา. (สมุทรโฆษ). ว. น่าสงสาร เช่น สลดกลุ่มลู่ทรวง. (สุธน). (ป.).	กลุ่ม, กลุ่ม [กะลูน, กะลุ] (แบบ) ก. กรุณา เช่น ทูษฐโจรรันท่า กรรมแก้บดิสูร ยศใด บกลุ่ม และมาลิกอัครขรค์. (สมุทรโฆษ). ว. น่าสงสาร เช่น สลดกลุ่มลู่ทรวง. (สุธน). (ป.).
กละระ [กะเลาะระ] (แบบ) น. ซากศพ เช่น กละระร้าง (ม. ร่ายยาว มัทรี), ใช้ว่า กเพวระก ก็มี. (ป., ส.).	กละระ [กะเลาะระ] (แบบ) น. ซากศพ เช่น ถึงกระนั้นก็จะพบพานซึ่งกละระร้าง มิเลียดก็ เนื้อจะเหลืออยู่บ้างสักสิ่งอัน. (ม. ร่ายยาว มัทรี), ใช้ว่า กเพวระก ก็มี. (ป., ส.).

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กวด	กวด
กวดขัน	กวดขัน
กวน ๑ (ถิ่น – อีสาน) น. ตำแหน่งขุนนาง เช่น บ้านเมืองขอนแก่นขาดไพร่.	กวน ๑ (ถิ่น – อีสาน) (ปาก) น. กวาน, ชื่อตำแหน่งขุนนางในภาคอีสานสมัยโบราณ แต่ชาวอีสานบางถิ่นออกเสียงเป็น กวน เช่น บ้านเมืองขอนแก่น ขาดไพร่.
กวน ๒	กวน ๒
กวนน้ำให้ขุ่น	กวนน้ำให้ขุ่น
กวม	กวม
กวย ๑	กวย ๑
กวย ๒	กวย ๒
กวยจับ น. ชื่อของกิมชนิดหนึ่ง ทำด้วยแป้งที่ใช้ทำเส้นก๋วยเตี๋ยว แต่หั่นเป็นชิ้นใหญ่ ๆ. (จ.).	กวยจับ น. ชื่อของกิมชนิดหนึ่ง ทำด้วยแป้งที่ใช้ทำเส้นก๋วยเตี๋ยว แต่หั่นเป็นชิ้นใหญ่ ๆ ต้มสุกแล้วปรุงด้วยเครื่องมีหมูเป็นต้น. (จ.).
กวยจี๋	กวยจี๋
กวยเตี๋ยว น. ชื่อของกิมชนิดหนึ่ง ทำด้วยแป้งข้าวเจ้า เป็นเส้น ๆ. (จ.).	กวยเตี๋ยว น. ชื่อของกิมชนิดหนึ่ง ทำด้วยแป้งข้าวเจ้า เป็นเส้น ๆ ลวกสุกแล้วปรุงด้วยเครื่องมีหมูเป็นต้น. (จ.).
กวะ	กวะ
กวะกั๊ก [กวะกั๊ว] ก. กั๊ก เช่น กวะกั๊กคือ กั๊กหักถาม. (สรรพสิทธิ์). ว. กั๊ก ๆ, เป็นเสียงนกกั๊กร้อง, เช่น กั๊วกวะกั๊กหักทาย. (สมุทรโฆษ).	กวะกั๊ก [กวะกั๊ว] ก. กั๊ก เช่น กวะกั๊กคือ กั๊กหักถาม. (สรรพสิทธิ์). ว. กั๊ก ๆ, เป็นเสียงนกกั๊กร้อง, เช่น นกกั๊กลักแลเพื่อน พลง กั๊กปึกกั๊กหาง กั๊วกวะกั๊กหักทาย. (สมุทรโฆษ).
กวะแกว่ง	กวะแกว่ง
กั๊ก ๑	กั๊ก ๑
กั๊ก ๒	กั๊ก ๒

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กวัด [กฺวัด] ก. จับด้ามวัตถุให้ปลายตั้งขึ้นแล้ว ปิดไปมา, ใช้เข้าคู่กับคำ <u>แกว่ง</u> หรือ <u>ไกว</u> เป็น กวัดแกว่ง กวัดไกว.	กวัด [กฺวัด] ก. จับด้ามวัตถุให้ปลายตั้งขึ้นแล้ว ปิดไปมา, ใช้เข้าคู่กับคำ <u>แกว่ง</u> หรือ <u>แกว่งกวัด</u> หรือใช้เข้าคู่กับคำ <u>ไกว</u> เป็น กวัดไกว.
<u>กวัดแกว่ง</u> [กฺวัดแกว่ง] ก. จับด้ามวัตถุ ให้ปลาย ตั้งขึ้นแล้วปิดไปมา เช่น กวัดแกว่งอาวุธ, ไม่อยู่ที่ เช่น จิตกวัดแกว่ง.	<u>กวัดแกว่ง</u> [กฺวัดแกว่ง] ก. จับด้ามวัตถุให้ ปลายตั้งขึ้นแล้วปิดไปมา เช่น กวัดแกว่งอาวุธ, ไม่อยู่ที่ เช่น จิตกวัดแกว่ง, แกว่งกวัด กี่ว่า.
<u>กวัดไกว</u>	<u>กวัดไกว</u>
<u>กวัดไกวไสล</u> ก. <u>ขออย่าได้พบได้เห็น</u> <u>เช่นนั้น</u> .	<u>กวัดไกวไสล</u> ก. <u>ไล่ไปให้พ้น</u>
กวา	กวา
กว่า [กฺว่า] ว. เกิน เช่น กว่าบาท; เป็นคำใช้ เปรียบเทียบในการประมาณ เช่น มากกว่า น้อยกว่า ดีกว่า, ย่อมพลกว่าพลแคว้น. (ม. คำหลวง มหาราช). บ. เลยไป, พันไป. สัน. ก่อน, ยังไม่ทัน, เช่น กว่าถั่วจะสุกกาก็ ไหม้, มักใช้เข้าคู่กับคำ จะ ... ก็ เป็น กว่า จะ ... ก็ หรือ กว่า ... จะ ... ก็, โบราณใช้ว่า ยิ่ง ก็มี เช่น ใจกว่าห้วงอรรณพ. (ม. คำหลวง นครกัณฑ์); ใช้เป็นกริยาว่า ไปจาก ก็มี เช่น แทนทางที่จะกว่า. (ม. คำหลวง จุลพน), ผีออก นางธจะกว่า. (ม. คำหลวง กุมาร); ใช้เป็นคำ วิเศษณ์ว่า จากไป ก็มี เช่น ล้มตายหายกว่า. (จารึกสยาม ๑/๑/๒๒; ๑/๒/๓๐; ๑/๓/๗).	กว่า [กฺว่า] ว. เกิน เช่น กว่าบาท; เป็นคำใช้ เปรียบเทียบในการประมาณ เช่น มากกว่า น้อยกว่า ดีกว่า, ย่อมพลกว่าพลแคว้น. (ม. คำหลวง มหาราช). บ. เลยไป, พันไป. สัน. ก่อน, ยังไม่ทัน, เช่น กว่าถั่วจะสุกกาก็ ไหม้, มักใช้เข้าคู่กับคำ จะ ... ก็ เป็น กว่า จะ ... ก็ หรือ กว่า ... จะ ... ก็, โบราณใช้ว่า ยิ่ง ก็มี เช่น ใจกว่าห้วงอรรณพ. (ม. คำหลวง นครกัณฑ์); ใช้เป็นกริยาว่า ไปจาก ก็มี เช่น แทนทางที่จะกว่า. (ม. คำหลวง จุลพน), ผีออก นางธจะกว่า. (ม. คำหลวง กุมาร); ใช้เป็นคำ วิเศษณ์ว่า จากไป ก็มี เช่น ล้มตายหายกว่า. (จารึกสยาม).
กว่าขึ้น	กว่าขึ้น
-	<u>กว่าถั่วจะสุกกาก็ไหม้</u> (สำ) ว. ลักษณะ ของการทำงานที่มีความล่งเลใจ ทำให้แก้ไข ปัญหาได้ไม่ทันท่วงที เมื่อได้อย่างหนึ่งแต่ต้อง

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
	เสียอีกอย่างหนึ่งไป คุณเอาถั่วกับงามาคว่ำพร้อมกัน กว่าจะถั่วจนถั่วสุก งาก็จะไหม้หมดไปก่อน.
กว่าเพื่อน	กว่าเพื่อน
กว่า	กว่า
กวาง ๑ [กวาง] น. ชื่อสัตว์เคี้ยวเอื้องชนิด <i>Cervus unicolor</i> ในวงศ์ Cervidae เป็นชนิดที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทย ขนยาวหยาบสีน้ำตาล ตัวผู้มีเขาเป็นแขนง ผลัดเขาปีละครั้ง ชอบอยู่ตามลำพังตัวเดียวยกเว้นฤดูผสมพันธุ์ กินใบไม้อ่อน หญ้าอ่อน, กวางป่า หรือ กวางม้า ก็เรียก.	กวาง ๑ [กวาง] น. ชื่อสัตว์เคี้ยวเอื้องชนิด ในวงศ์ Cervidae เป็นสัตว์กีบคู่ ลำตัวเพรียวคอสและขายาว หางสั้น ตัวเมียเล็กกว่าตัวผู้ มีทั้งชนิดมีเขาและไม่มีเขาในเพศเดียวกันหรือต่างเพศ เช่น กวางป่า (<i>Cervus unicolor</i>).
กวางแวม	กวางแวม
กวางจุก (ถิ่น – ปักษ์ใต้) น. เก้ง.	กวางจุก (ถิ่น – ปักษ์ใต้) น. เก้ง. (ดู เก้ง).
กวางเคินดง	กวางเคินดง
กวางทราย	กวางทราย
กวาง ๒ [กวาง] น. (๑) ชื่อปลาจ้วงชนิด ในวงศ์ Triacanthidae, Monacanthidae และ Balistidae. (ดู จ้วง ประกอบ). (๒) ดู ม้า ๓.	กวาง ๒ [กวาง] น. (๑) ชื่อปลาจ้วงชนิด ในวงศ์ Triacanthidae, Monacanthidae และ Balistidae. (ดู จ้วง ประกอบ). (๒) ปลา (ดู ม้า ๓.)
กว้าง [กว้าง] น. ชื่อด้วงปีกแข็งชนิด <i>Xylotrupes gideon</i> ในวงศ์ Dynastidae ตัวผู้ที่มีขนาดใหญ่เรียกว่า กวางโซ้ง หรือ กวางชน มีเขาที่หลังอกยื่นยาวเป็นจะงอยเรียวยาวไปทางด้านหน้าและโค้งลง ตรงปลายเป็น ๒ แฉก กับที่หัวมีเขาสียื่นออกไปเป็นเขาเดี่ยว โค้งขึ้นคล้ายนอแรด แต่ปลายแยกเป็น ๒ แฉก ตัวผู้ที่มีขนาดย่อมมีเขาสั้นเรียกว่า ก้างกิ หรือ ก้าง	กว้าง [กว้าง] น. ชื่อด้วงปีกแข็งชนิด <i>Xylotrupes gideon</i> ในวงศ์ Dynastidae ตัวผู้มีตั้งแต่สีน้ำตาลอมแดงจนถึงเกือบดำ ตัวผู้ที่มีขนาดใหญ่เรียกว่า กวางโซ้ง หรือ กวางชน มีเขาที่หลังอกยื่นยาวเป็นจะงอยเรียวยาวไปทางด้านหน้าและโค้งลง ตรงปลายเป็น ๒ แฉก กับที่หัวมีเขาสียื่นออกไปเป็นเขาเดี่ยว โค้งขึ้นคล้ายนอแรด แต่ปลายแยกเป็น ๒ แฉก ตัวผู้ที่

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
แซม ตัวเมียไม่มีเขาเรียก กว้างแม่ หรือ กว้างอีลุ่ม, อาจเรียกแมลงปีกแข็งชนิดอื่นที่มีเขาว่าแมงกว้าง หรือ แมงกวาง เช่นกัน.	มีขนาดย่อมมีเขาสั้นเรียกกว้างกิ หรือ กว้างแซม ตัวเมียไม่มีเขาเรียก กว้างแม่ หรือ กว้างอีลุ่ม, อาจเรียกแมลงปีกแข็งชนิดอื่นที่มีเขาว่าแมงกว้าง หรือ แมงกวาง เช่นกัน.
กว้าง	กว้าง
กว้างขวาง	กว้างขวาง
กว้างใหญ่	กว้างใหญ่
กวางเขน	กวางเขน
กวางโจน [กวาง-] น. ชื่อไม้เถาแข็ง ใบคล้ายใบสำเล้า ผลกลมรีป้อมขนาดหัวแม่มือ เปลือกคาย เมื่อสุกสีแดงชาด ออกเป็นพวงกระจุก เนื้อบางสีขาวคล้ายสาครุ รสเปรี้ยว กินได้ กวางชอบกิน มีตามป่าคอนทั่วไป.	กวางโจน [กวาง-] น. ชื่อไม้เถาเนื้อแข็ง ผลกลมรีป้อมขนาดหัวแม่มือ เปลือกคาย เมื่อสุกสีแดงชาด ออกเป็นพวงกระจุก เนื้อบางสีขาวคล้ายสาครุ รสเปรี้ยว กินได้ กวางชอบกิน มีตามป่าคอนทั่วไป.
กว้างชน	กว้างชน
พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กวางชะมด น. ชื่อสัตว์เคี้ยวเอื้องขนาดเล็ก ชนิด <i>Moschus moschiferus</i> ในวงศ์ Moschidae ตัวสั้นป้อมสีน้ำตาลแดง หูตั้ง หางสั้น มีแถบขาวสีขาว ๒ แถบขนานกันตามความยาวของลำคอ มีจุดขาวที่ตะโพกและหลังช่วงท้าย อยู่ตามป่าบนภูเขาสูงในประเทศจีนและเนปาล ชอบหากินตามลำพังเวลาเช้ามีดหรือพลบค่ำ ตัวผู้ไม่มีเขา แต่มีเขี้ยวบนยาวประมาณ ๗ เซนติเมตร โผล่ออกมาเห็นได้ชัด และมีต่อมกลิ่นอยู่ระหว่างสะดือกับอวัยวะสืบพันธุ์ ขับสารคล้ายจี้ผึ้งออกมา เรียกว่า ชะมดเขียง ใช้แต่งกลิ่นเครื่องหอมและทำยาได้.	กวางชะมด น. ชื่อสัตว์เคี้ยวเอื้องขนาดเล็กในสกุล <i>Moschus moschiferus</i> วงศ์ Moschidae ลำตัวป้อม หัวเล็ก ไม่มีเขา ขนหยาบมีสีแตกต่างกัน ตัวเมียเขี้ยวสั้นมาก ตัวผู้มีเขี้ยวยาวคล้ายใบมีดยื่นพ้นริมฝีปาก และมีต่อมกลิ่นอยู่ระหว่างสะดือกับอวัยวะเพศ ขับสารคล้ายจี้ผึ้งออกมา เรียกว่า ชะมดเขียง ใช้แต่งกลิ่นเครื่องหอมและทำยาได้ มักอาศัยอยู่ตามป่าสนและป่าผลัดใบรกทึบบนภูเขา มี ๔ ชนิด ได้แก่ กวางชะมดไซบีเรีย (<i>M. moschiferus</i>) กวางชะมดเขาสูง (<i>M. chrysogaster</i>) กวางชะมดดำ (<i>M. fuscus</i>) และกวางชะมดป่า (<i>M. berezovskii</i>) ไม่พบในประเทศไทย แต่ที่

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
	นำมาเลียงในประเทศไทย ได้แก่ กวางชะมดป่า.
กว้างโซ้ง	กว้างโซ้ง
กวางตั่ง ๑ [กวาง-] น. ชื่อชนจีนชาวหนึ่งอยู่ในมณฑลกวางตั่งของประเทศจีน.	กวางตั่ง ๑ [กวาง-] น. ชาวจีนในมณฑลกวางตั่งของประเทศจีน, เรียกภาษาของชาวจีนในมณฑลนี้ ว่า ภาษากวางตั่ง.
กวางตั่ง ๒ [กวาง-] น. ผักกาดกวางตั่ง. (ดู กาด ๑).	กวางตั่ง ๒ [กวาง-] น. ชื่อผักกาดชนิดหนึ่งเรียกว่า ผักกาดกวางตั่ง. (ดู กาด ๑).
กวางทอง	กวางทอง
กวางป่า ดู กวาง ๑.	กวางป่า น. ชื่อกวางชนิด <i>Cervus unicolor</i> ในวงศ์ Cervidae เป็นชนิดที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทย ขนยาวหยาบสีน้ำตาล ตัวผู้มีเขาเป็นแขนง ผลัดเขาปีละครั้ง มักอยู่ลำพังตัวเดียว ยกเว้นฤดูผสมพันธุ์, กวางม้าก็เรียก.
-	กวางผา [กวาง-] น. ชื่อสัตว์เลื้อยลูกด้วยนมชนิด <i>Naemorhedus goral</i> ในวงศ์ Bovidae ลักษณะคล้ายแพะและเลียงผา แต่มีขนาดเล็กกว่า ขนสีเทาหรือน้ำตาลปนเทา มีแถบขนสีดำตลอดแนวสันหลัง ตัวผู้เขายาวกว่าตัวเมีย อาศัยอยู่บนภูเขาสูงชัน กินพืช เป็นสัตว์ป่าสงวนของไทย.
กวางม้า ดู กวาง ๑.	กวางม้า ดู กวางป่า.
กวาด [กวาด] ก. ทำให้เตียนหรือหมดฝุ่นละอองด้วยไม้กวาดเป็นต้น, โดยปริยายหมายความว่า เอาไปให้หมดสิ้นเหมือนอย่างกวาด เช่น กวาดครัว; เอายาป้ายในลำคอเรียกว่า กวาดยา. น. สิ่งที่ใช้กวาด ทำด้วยมะพร้าวเป็นต้น มักเป็นกำๆ เรียกว่า ไม้กวาด.	กวาด [กวาด] ก. ทำให้เตียนหรือหมดฝุ่นละอองด้วยไม้กวาดเป็นต้น, ทำให้ของเคลื่อนที่ไปในทางเดียวกัน เช่น กวาดของลงจากโต๊ะ, โดยปริยายหมายความว่า เอาไปให้หมดสิ้นเหมือนอย่างกวาด เช่น กวาดครัวเชลย; โจรกวาดทรัพย์สิน; เอายาป้ายในลำคอ เรียกว่า กวาดยา. น. สิ่งที่ใช้กวาด ทำด้วยของอ่อนขอ

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
	ต้นเลาเป็นต้น มัดเป็นกำ ๆ เรียกว่า ไม้กวาด, ถ้าทำด้วยทางมะพร้าวเรียกว่า ไม้กวาดทางมะพร้าว.
กวาดค้อน	กวาดค้อน
กวาดตา	กวาดตา
กวาดล้าง	กวาดล้าง
กวาน, กว๋าน [กวาน, กุ๋วาน] น. ชุนนาง เช่น <u>เพี้ยกวาน</u> . (ชุนช้างชุนแผน), <u>เพี้ยกว๋าน</u> . (ขวนพ่าย).	กวาน, กว๋าน [กวาน, กุ๋วาน] น. ชุนนาง เช่น <u>แล้วัญชาสั่งเสียดพวกเพี้ยกวาน</u> ให้ไปเชิญสอง <u>ท่านแม่ทัพใหญ่</u> . (ชุนช้างชุนแผน), <u>เพี้ยกว๋านบ้านท้าวไ้</u> <u>ข่าวสยวน</u> . (ขวนพ่าย).
กว้าน ๑	กว้าน ๑
กว้าน ๒ [กุ๋วาน] น. เครื่องสำหรับจุดดิ่งและยกของหนัก. ก. จุดด้วยกว้าน, ชันกว้าน ก็เรียก; รวบรวมจากที่ต่าง ๆ มาไว้เป็นจำนวนมาก.	กว้าน ๒ [กุ๋วาน] น. เครื่องสำหรับจุดดิ่งและยกของหนัก. ก. จุดด้วยกว้าน, ชันกว้าน ก็เรียก; รวบรวมจากที่ต่าง ๆ มาไว้เป็นจำนวนมาก เช่น <u>กว้านสินค้านำมากักตุนไว้</u>
กว้าน	กว้าน
กว้าว	กว้าว
กาวเครือ [กาวว-] น. <u>ชื่อไม้เถาชนิด</u> <i>Pueraria candollei</i> Grah. var. <i>mirifica</i> (Airy Shaw et Suvatabandhu) Niyomdham ในวงศ์ Leguminosae ดอกเล็กสีม่วงอ่อน มีหัวกลม ๆ ออกที่โคนต้นและตามราก ใช้ทำยาได้.	กาวเครือ [กาวว-] น. <u>ชื่อไม้พุ่มรอเลื้อยชนิด</u> <i>Pueraria candollei</i> Grah. var. <i>mirifica</i> (Airy Shaw et Suvatabandhu) Niyomdham ในวงศ์ Leguminosae ดอกเล็กสีม่วงอ่อน มีหัวกลม ๆ ออกที่โคนต้นและตามราก ใช้ทำยาได้.
กวิน	กวิน
กวี	กวี
กวีนิพนธ์	กวีนิพนธ์
กษณะ	กษณะ
กษมา [กะสะ-] น. ความอดกลั้น, ความอดโทษ, เช่น พระกษมาเสมอเหล่า สี่แดน.	กษมา ๑ [กะสะ-] (แบบ) น. ความอดกลั้น, ความอดโทษ, เช่น พระกษมาเสมอเหล่า

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
(ยวนพ่าย). ก. กล่าวคำขอโทษ, โดยมากใช้ว่า ขมา. (ส.; ป. ขมา)	สี่แดน. (ยวนพ่าย). ก. กล่าวคำขอโทษ, โดยมากใช้ว่า ขมา. (ส.; กุขมา; ป. ขมา)
-	กษมา ๒ [กะสะ-] (แบบ) น. แผ่นดิน. (ส. กุขมา; ป. ขมา).
กษัตริ	กษัตริ
กษัตรา	กษัตรา
กษัตราธิราช	กษัตราธิราช
กษัตริย์ [กะสัด] น. พระเจ้าแผ่นดิน, ใช้เต็มว่า พระมหากษัตริย์, คนในวรรณคดี ๒ แห่งสังคม อินดู ซึ่งมีอยู่ ๔ วรรณะ ได้แก่ วรรณะ พราหมณ์ วรรณะกษัตริย์ วรรณะแพศย์ และ วรรณะศูทร. (ส. กุขตริย = ผู้ป้องกันภัย, ชาติ นักรบ; ป. ขตติย). ว. แท้ไม่มีอื่นปน เช่น ทองเนื้อกษัตริย์, เรียกรูปพรรณที่ทำด้วยโลหะมี ราคา เช่น ถ้าทำด้วยเงิน ทอง นาก เรียกว่า สามกษัตริย์.	กษัตริย์ [กะสัด] น. พระเจ้าแผ่นดิน, ใช้เต็มว่า พระมหากษัตริย์, คนในวรรณคดี ๒ แห่งสังคม อินดู ซึ่งมีอยู่ ๔ วรรณะ ได้แก่ วรรณะ พราหมณ์ วรรณะกษัตริย์ วรรณะแพศย์ และ วรรณะศูทร. (ส. กุขตริย ว่า ผู้ป้องกันภัย, ชาตินักรบ; ป. ขตติย). ว. แท้ไม่มีอื่นปน เช่น ทองเนื้อกษัตริย์, เรียกรูปพรรณที่ทำด้วยโลหะมี ราคา เช่น ถ้าทำด้วยเงิน ทอง นาก <u>สลับกัน</u> เรียกว่า สามกษัตริย์.
กษัตริยชาติ	กษัตริยชาติ
กษัตริ [กะสัดตริ] (กลอน) น. กษัตริย์ผู้หญิง เช่น สมเด็จพระแก้วกษัตริ. (ม. คำหลวง ทานกัณฑ์); เจ้าหญิง เช่น สองกษัตริเจ้าหล้า. (ลอ ๕๕๕, ๖๐๕); สตรี เช่น จักเลื่อมสวัสด์ กษัตริ. (กฤษณา).	กษัตริ [กะสัดตริ] (กลอน) น. กษัตริย์ผู้หญิง เช่น สมเด็จพระแก้วกษัตริ. (ม. คำหลวง ทานกัณฑ์); เจ้าหญิง เช่น สองกษัตริเจ้าหล้า <u>แก้แล้วแก้แล้วใจกล้า</u> <u>กว่ากล้า</u> <u>กลัวอาย</u> . (ลอ); สตรี เช่น จักเลื่อมสวัสด์กษัตริ. (กฤษณา).
กษัตริย์	กษัตริย์
กษัตริศูร	กษัตริศูร
กษัย, กษัย- [กะไส, กะไสยะ-] น. การสิ้นไป, การหมดไป, การเสื่อมไป, การน้อยไป; <u>ชื่อโรค</u> <u>ผอมแห้งที่มักเกิดแก่ผู้ชายที่สูงอายุ, กระจัย</u> <u>ก็ว่า</u> . (ส. กุขย ว่า โรคซูบผอม).	กษัย, กษัย- [กะไส, กะไสยะ-] น. การสิ้นไป, การหมดไป, การเสื่อมไป, การน้อยไป; <u>ชื่อโรค</u> <u>ตามตำราแพทย์แผนโบราณว่า ทำให้ร่างกาย</u> <u>ทรุดโทรม มีอาการผอมแห้งตัวเหลืองเท้าเย็น,</u>

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
	เขียนเป็น กระษัต กมี. (ส. กษย).
กษัยกล่อน น. ชื่อโรคทางตำราแพทย์ แผนโบราณว่า ทำให้ผอมแห้ง ซึ่งเกิดจากโรค กล่อน.	กษัยกล่อน น. ชื่อโรคทางตำราแพทย์ แผนโบราณว่า ทำให้ผอมแห้ง ซึ่งเกิดจากโรค กร่อน, เขียนเป็น กระษัยกล่อน กมี.
กษัยการ [กะไสยะกาน] น. การที่สิ่ง ต่าง ๆ ค่อยผุพังและแพร่สะพัดหรือกระจัด กระจายไปเพราะพลังลมหรือพลังน้ำ. (อ. erosion).	กษัยการ [กะไสยะกาน] น. การที่สิ่ง ต่าง ๆ ค่อยผุพังและแพร่สะพัดหรือกระจัด กระจายไปเพราะพลังลม พลังน้ำ หรือปฏิกิริยา เคมี. (อ. erosion).
กษัยน้ำ	กษัยน้ำ
กษัยเลือด	กษัยเลือด
กษาปณ์ [กะสาบ] (แบบ) น. เงินตราที่ทำด้วย โลหะ; กระษาปณ์, ตำลึง (= ๒๐ มาสก) เช่น ได้ถึงร้อยกษาปณ์. (ม. ร่ายยาว ชุชก).	กษาปณ์ [กะสาบ] (แบบ) น. กระษาปณ์, เงินตราที่ทำด้วยโลหะ, ตำลึง (= ๒๐ มาสก) เช่น ได้ถึงร้อยกษาปณ์. (ม. ร่ายยาว ชุชก).
กษิดิ, กษีติ	กษิดิ, กษีติ
กษินาสรพ [กะสินาสบ] (แบบ) น. พระจินาสพ เช่น ให้กษินาสรพทงหลายฟง. (ม. คำหลวง มัทรี, นครกัณฑ์), เขียนเป็น กษินาสรพ กษินาสรพย และ กษินาสยพ กมี. (ม. คำหลวง สักบรรพ, ฉกษัตริย์). (ส. กษิน + อาสุรว).	กษินาสรพ [กะสินาสบ] (แบบ) น. จินาสพ, พระผู้สิ้นอาสวะ, พระอรหันต์, เขียนเป็น กษินาสรพ กษินาสรพย และ กษินาสยพ กมี เช่น อันว่าพระโลกยเชษฐาจารย์ ก็มีพุทธโง่ก่ พระคาถา ให้กษินาสรพทงหลายฟง ดังนี้. (ม. คำหลวง มัทรี, นครกัณฑ์), อันว่าพระสาส ดาบพิตร จะปกาสิตคาถา แก่กษินาสรพทง หลาย ค่งนี้. (ม. คำหลวง ฉกษัตริย์). (ส. กษิน + อาสุรว).
กษีร, กษีระ- [กะสีระ] (แบบ) น. น้านม เช่น กษีรสัทธมฤฐ. (เสื่อโค). (ส.).	กษีร, กษีระ [กะสีระ] (แบบ) น. น้านม เช่น กษีรสัทธมฤฐ. (เสื่อโค). (ส.).
กษีรธารา	กษีรธารา
กษีรส	กษีรส
กษีรามพุ	กษีรามพุ

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กษีรารณพ	กษีรารณพ
กษีรามพุ ดู กษีร, กษีร-	กษีรามพุ ดู กษีร-, กษีระ
กษีรารณพ ดู กษีร, กษีร-	กษีรารณพ ดู กษีร-, กษีระ.
กสถานต์	กสถานต์
กสิ [กะ-] น. การทำนา, การเพาะปลูก. (ป.).	กสิ, กสิ- [กะ-] น. การทำนา, การเพาะปลูก. (ป.).
กสิกร	กสิกร
กสิกรรม	กสิกรรม
กสิณ	กสิณ
กหังปายา	กหังปายา
กหาปณะ	กหาปณะ
กเพวราก [กะเลาะราก] (กลอน) น. ชากศพ, เขียนว่า กเพวราก์ ก็มี เช่น เผากเพวราก์ผู้นาถ. (มาลัยคำหลวง). (ป. กเพวร = อัฏภาพ, ร่างกาย, ชากศพ).	กเพวราก [กะเลาะราก] (กลอน) น. ชากศพ, บางทีใช้เข้าคู่กันเป็น กเพวรากชากศพ, เขียนเป็น กเพวราก์ ก็มี เช่น เผากเพวราก์ผู้นาถ. (มาลัยคำหลวง).
กอ ๑	กอ ๑
กอ ๒	กอ ๒
กอ ๓	กอ ๓
ก่อ ๑	ก่อ ๑
ก่อกรรมทำเข็ญ	ก่อกรรมทำเข็ญ
ก่อกวณ	ก่อกวณ
ก่อการ	ก่อการ
ก่อนตั้ง	ก่อนตั้ง
ก่อร่างสร้างตัว	ก่อร่างสร้างตัว
ก่อฤกษ์	ก่อฤกษ์
ก่อแล้วต้องสาน	ก่อแล้วต้องสาน
ก่อสร้าง	ก่อสร้าง
ก่อหวอด	ก่อหวอด

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ก่อก ๒ น. ชื่อไม้ต้นในวงศ์ Fagaceae มี ๓ สกุล คือ <i>Castanopsis</i>, <i>Lithocarpus</i> และ <i>Quercus</i> สกุล <i>Castanopsis</i> ผลมีเนื้อในกินได้ รสมัน, ปักข์ได้เรียก กอ.	ก่อก ๒ น. ชื่อไม้ต้นหลายชนิดสกุลในวงศ์ Fagaceae บางชนิดผลมีเนื้อในกินได้ รสมัน, ปักข์ได้เรียก กอ.
ก่อก ๓	ก่อก ๓
-	ก่อก ๔ ว. งอ ในคำว่า งอก่อ หรือ งอก่องอ จิง. (ไทลื้อ ก่อ ว่า งอ).
ก่อก ๑	ก่อก ๑
ก่อก่อ, ก่อก่อก่อก่อก ว. แสดงอาการเจ้าชู้, ทำเป็นเจ้าชู้.	ก่อก่อก่อก่อก ว. แสดงอาการเจ้าชู้, ทำเป็นเจ้าชู้.
ก่อก ๒ น. คนชาวเขาพวกหนึ่ง ในตระกูลทิเบต – พม่า มีอยู่ทางภาคเหนือของไทย คล้ายพวก มูเซอ, อีก็อ ก็เรียก.	ก่อก ๒ น. คนชาวเขาพวกหนึ่ง ในตระกูลทิเบต – พม่า มีอยู่ทางแถบเหนือของไทย คล้ายพวก มูเซอ, อีก็อ ก็เรียก.
ก่อก	ก่อก
ก่อก ๑	ก่อก ๑
ก่อก ๒	ก่อก ๒
ก่อก ๑	ก่อก ๑
ก่อก ๒ น. เรียกเปลือกต้นก่อกชนิด <i>Quercus suber</i> Linn. ในวงศ์ Fagaceae ที่ใช้ทำจุกขวด และอื่น ๆ ว่า ไม้ก่อก.	ก่อก ๒ น. เรียกเปลือกต้นก่อกชนิด <i>Quercus suber</i> L. ในวงศ์ Fagaceae ที่ใช้ทำจุกขวด และอื่น ๆ ว่า ไม้ก่อก.
ก่อก	ก่อก
ก่อก ๑ ก. ทำให้รวมสุมกันไว้. น. หมู, พวกร, เหล่า, เช่น ก่อกทัพ; ชุมนุมสิ่งๆที่สุมกันอยู่ เช่นนั้น เช่น ก่อกขะ ก่อกพิน; ส่วนราชการที่รองจากกรม. ว. ถ้ามีคำ เป็นประกอบหน้าหมายความว่า มาก เช่น โตขึ้นเป็นก่อกมากกว่าเป็นก่อก.	ก่อก ๑ ก. ทำให้รวมไว้, สุมกันไว้. น. สิ่งต่างๆที่รวมกันไว้เช่นนั้น เช่น ก่อกมะม่วง ก่อกพิน, สิ่งต่างๆที่สุมกันไว้ เช่น ก่อกขะ; คำลงพลของทหาร ดำรวจ เป็นต้น จำนวน ๔ หมวดเรียกว่า ก่อกร้อย, ถ้าเป็นทหารหรือดำรวจหัวหน้าจะต้องมีศรร้อยเอก เรือเอก เรืออากาศเอก หรือร้อยดำรวจเอก เรียกว่า ผู้บังคับ

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
	กองร้อย หรือทั่ว ๆ ไปเรียกว่า ผู้กอง เฉพาะตำรวจนิยมเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า สารวัตร; ส่วนราชการที่รองจากกรม. ว. ถ้ามีคำ เป็นประกอบหน้า หมายความว่า มาก เช่น โตขึ้นเป็นกอง มากกว่าเป็นกอง.
กองกลาง	กองกลาง
กองกฐณฑ์	กองกฐณฑ์
กองเกิน	กองเกิน
กองเกียรติยศ	กองเกียรติยศ
กองข้าว	กองข้าว
กองโจร	กองโจร
กองทัพบก	กองทัพบก
กองทัพน้อย	กองทัพน้อย
กองหนุน	กองหนุน
กองพล	กองพล
กองพัน	กองพัน
กองฟอน	กองฟอน
กองมรดก ดู มรดก.	กองมรดก (กฎ) ดู มรดก.
กองร้อย	กองร้อย
กองหนุน	กองหนุน
กอง ๒	กอง ๒
กอง ๓	กอง ๓
กอง ๑	กอง ๑
กอง ๒	กอง ๒
กอง ๓	กอง ๓
กอง ๔	กอง ๔
กอง ๑ ว. ดังลั่นอย่างเสียงในที่เกิดที่จำกัด เช่น ในโบสถ์หรือในห้องโถง.	กอง ๑ ว. ดังมากอย่างเสียงในที่เกิดที่จำกัด เช่น เขาตะโกนกองในโบสถ์, ดังไปได้ไกล เช่น เขาตะโกนกอง

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
	มาจากที่สูง.
ก้อง๒ น. บรรณาการ. (จ.).	ก้อง๒ น. บรรณาการ ในคำว่า จิมก้อง. (จ.).
กองกอย น. ฝิป่าพวกหนึ่งร้องกองกอย ชอบสูบเลือดที่เท้าคนกิน บางทีเรียก ฝิคิบ รูปร่างอย่างไรไม่ปรากฏ ปรากฏแต่ว่าเป็นพวก ฝิโป่งค่าง.	กองกอย น. ฝิชนิดหนึ่ง เชื่อกันว่ามีตีนเดียว ไม่มีส่วบ้ำหัวเข้า จึงต้องเดินเขย่งกองกอย ชอบออกมาดูดเลือดที่หัวแม่เท้าของคนที่ นอนหลับพักผ่อนในป่า.
กอช น. เรียกผ้าบาง โปร่ง ที่ใช้ปิดแผลหรือ พันแผลว่า ผ้ากอช. (อ. gauze).	ก้อช น. เรียกผ้าบาง โปร่ง ที่ใช้ปิดแผลหรือ พันแผลว่า ผ้าก้อช. (อ. gauze).
กอด	กอด
กอดแข่งกอดขา ก. ประจบประแจง.	กอดแข่งกอดขา ก. ประจบประแจง.
กอดมือกอดตีน ก. ประจบประแจง.	กอดมือกอดตีน ก. ประจบประแจง.
กอดอก ก. เอามือทั้ง ๒ ไขว้หรือขัดกันไว้ ที่อก.	-
ก่อน	ก่อน
ก้อน	ก้อน
ก้อนขี้หมา	ก้อนขี้หมา
ก้อนเฒ่า น. ก้อนดิน ก้อนอิฐ หรือก้อนหินที่เอามา เป็นหลักต่างเตา; ชื่อดาวฤกษ์กรณมี ๓ ดวง	ก้อนเฒ่า น. ก้อนดิน ก้อนอิฐ หรือก้อนหินเป็นต้น ที่เอามาตั้งต่างเตา; ชื่อดาวฤกษ์กรณมี ๓ ดวง.
กอบ น. กำหนดของ ๒ พายมือที่รวมกัน เรียกว่า กอบหนึ่ง. ก. เอามือ ๒ ข้างรวบสิ่งของ เข้ามาจนนิ้วก้อยของมือชิดกันแล้วยกขึ้น, เรียก ปริมาณของที่กอบขึ้นครั้งหนึ่งๆ ว่า กอบหนึ่งๆ	กอบ ก. เอามือ ๒ ข้างรวบสิ่งของเข้ามาจน นิ้วก้อยของมือชิดกันแล้วยกขึ้น. น. เรียกของที่ กอบขึ้นครั้งหนึ่งๆ ว่า กอบหนึ่งๆ, ลักษณะนาม เรียกปริมาณของของที่กอบขึ้นมาเช่นนั้น เช่น ทรายกอบหนึ่ง ข้าวสาร ๒ กอบ.
กอบโกย	กอบโกย
กอบด้วย	กอบด้วย
กอบนาง น. ชื่อไม้เถาชนิด <i>Chilocarpus</i> <i>cuneifolius</i> Kerr ในวงศ์ Apocynaceae พบทาง ปักษ์ใต้ มียางขาว, ย่านกอบนาง ก็เรียก.	กอบนาง น. ชื่อไม้เถาชนิด <i>Chilocarpus</i> <i>castatus</i> Miq ในวงศ์ Apocynaceae พบทาง ปักษ์ใต้ มียางขาว, ย่านกอบนาง ก็เรียก.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ก๊อปปี	ก๊อปปี
กอปปร	กอปปร
ก้อม น. ปลาย. ว. ค้อม, เตี้ย. ก. ก้ม.	ก้อม (โบ) น. ปลาย. ว. ค้อม, เตี้ย. ก. ก้ม.
กอมก้อ	กอมก้อ
ก้อมก้อ ว. ค้อม, เตี้ย, เช่น มีเงงตาบอดพลาย ก้อมก้อ. (โลกนิติ ๓๓๓).	ก้อมก้อ ว. ค้อม, เตี้ย, เช่น มีเงงตาบอดพลาย ก้อมก้อ. (โลกนิติ).
กอย น. คนป่าผ่าหนึ่ง ตัวดำ ผมหยิก อยู่ใน แหลมมลายู, เงาะ ก็เรียก.	กอย น. คนป่าพวกหนึ่ง ตัวดำ ผมหยิก อยู่ใน แหลมมลายู, เงาะ ก็เรียก.
-	ก้อย ดู อีก้อย.
ก้อย ๑	ก้อย ๑
ก้อย ๒ น. อาหารชนิดหนึ่งคล้ายปลา ทำด้วย กุ้งสด เรียกว่า ก้อยกุ้ง.	ก้อย ๒ น. ชื่ออาหารชนิดหนึ่ง คล้ายปลา ทำด้วย กุ้งสด เรียกว่า ก้อยกุ้ง; (ถิ่น – อีสาน) ชื่ออาหาร ชนิดหนึ่ง ทำจากเนื้อ ปลา กุ้ง ที่ดิบ ๆ คล้ายปลา.
ก้อย ดู อีก้อย.	-
ก้อรอก้อตัก ว. แสดงอาการเจ้าชู้, ทำเป็นเจ้าชู้.	ก้อรอก้อตัก ว. แสดงอาการที่ทำเป็นเจ้าชู้.
กอริลลา	กอริลลา
กอล์ฟ	กอล์ฟ
กอลละ (ถิ่น – ปักษ์ใต้) น. ชื่อเรือประมง ตามชายฝั่งทะเลทางภาคใต้ รูปร่างยาวเพรีว หัวและท้ายเรือแหลมสูง เขียนลวดลายสีสัน ต่าง ๆ ไว้อย่างสวยงาม.	กอลละ ๑ (ถิ่น – ปักษ์ใต้) น. ชื่อเรือประมง ตามชายฝั่งทะเลทางภาคใต้ รูปร่างยาวเพรีว หัวและท้ายเรือแหลมสูง เขียนลวดลายสีสัน ต่าง ๆ ไว้อย่างสวยงาม.
-	กอลละ ๒ (ถิ่น – ปักษ์ใต้) น. เรียกอาหาร ชนิดหนึ่ง ทำด้วยไก่ที่ทอดกระดูก หุบเครื่องปรุงรส ปิ้งให้สุก ว่า ไก่กอลละ.
กอเอี๊ยะ	กอเอี๊ยะ
กะ ๑	กะ ๑
กะเกณฑ์	กะเกณฑ์
กะ ๒	กะ ๒

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กะ ๓ น. เครื่องประกอบสมอเรือชนิดหนึ่ง ช่วยให้ชูคลื่น.	กะ ๓ น. ส่วนของสมอแบบหนึ่ง ลักษณะคล้ายแขนยื่นออกไป ๒ ข้าง สำหรับช่วยยึดเกาะติดพื้นห้องน้ำ.
-	กะสมอ ก. นำสมอเรือไปทอดไว้ในที่ที่เรือใหญ่ต้องการเข้าจอดหรือเทียบเรือ ซึ่งเป็นที่เข้าจอดหรือเข้าเทียบแล้วค่อย ๆ กว้านสมอนำเรือเข้าไป.
-	กะ ๔ น. ชื่อเงื่อนชนิดหนึ่ง ใช้สำหรับผูกเชือกเพื่อคล้องกับที่ยึดหรือเสายึดเรือ เป็นเงื่อนที่แน่นแต่แก้อย่างง่าย, ถ้าผูกเงื่อนชนิดทำห้วงไว้ก่อน เรียกว่า กะห้วง.
-	กะ ๕
กะกร่อม	กะกร่อม
กะกร้าว (กลอน) ว. เสียงขบฟันดังกร้าว ๆ เช่น กะกร้าวขบฟันก็ดูแรง. (ม. คำหลวง มหาราช).	กะกร้าว (กลอน) ว. มีเสียงอย่างขบฟันดังกร้าว ๆ, (โบ) เขียนเป็น กกร้าว ก็มี เช่น กกรอขบฟันก็ดูร้าว กกร้าวขบฟันนกลูแรง. (ม. คำหลวง มหาราช).
กะกลิ้ง	กะกลิ้ง
กะก่อง	กะก่อง
กะกั๋ง น. พี่. (ช.).	กะกั๋ง น. พี่ชาย. (ช. kakang).
กะกีก	กะกีก
กะเกาะ	กะเกาะ
กะโกระ	กะโกระ
กะจ้อนกระแฉ่น	กะจ้อนกระแฉ่น
กะจ้ง	กะจ้ง
กะแจะ (ถิ่น – พายัพ) น. ต้นพญา. (พจน. ๒๔๕๓).	กะแจะ ดู กระแจะ ๒.
กะชะ	กะชะ

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กะชัง (โบ) น. น้ำปัสสาวะแห่งทารก, น้ำคร่ำ. (มีวชิยม). (ดู กระชัง ๓).	กะชัง (โบ) น. น้ำปัสสาวะแห่งทารก, น้ำคร่ำ, เขียนเป็น กระชัง ก็มี. (มีวชิยม). (ดู กระชัง ๓).
กะขามาต	กะขามาต
-	กะชิง ๑ ดู กระชิง.
กะชิง ดู กะพ้อ ๒.	กะชิง ๒ ดู กะพ้อ ๒.
กะชีกะชัก	กะชีกะชัก
กะแซ่ น. น้ำตาลเมา, น้ำเมาหมักแซ่เชื้อ แต่ยังมีได้กลั่นเป็นสุรา.	กะแซ่ น. น้ำเมานิดหนึ่ง ใช้ข้าวเหนียวหนึ่งหมักเข้ากับแป้งเชื้อ แต่ยังมีได้กลั่นเป็นสุรา.
กะชวก (ปาก) ก. แทะ.	กะชวก (ปาก) ก. แทะ เช่น กะชวกไส้.
กะชำหอย	กะชำหอย
กะชี	กะชี
กะโซ้, กะโซ้ ๑ น. เผ่าชาโซ้ เป็นชาวป่าทางภาคอีสานของไทย มีลักษณะคล้ายเขมร. (วิทยากรย์ ล. ๒๑ น. ๑๑๑-๑๕๐).	กะโซ้, กะโซ้ ๑ น. เผ่าชาโซ้ เป็นชาวป่าทางภาคอีสานของไทย มีลักษณะคล้ายเขมร. (วิทยากรย์).
กะโซ้ ๒	กะโซ้ ๒
กะดก	กะดก
กะดง	กะดง
กะควน	กะควน
กะดอก ๆ	กะดอก ๆ
กะตะ	กะตะ
กะดั่งบาย	กะดั่งบาย
กะดัด	กะดัด
กะด้าง	กะด้าง
กะด้ากะด่าง	กะด้ากะด่าง
กะดี	กะดี
กะดี ก. ดิดหรือจัดของหนักขึ้น เช่น กะดีซุง.	กะดี ก. ดิดหรือจัดของหนักขึ้น เช่น กะดีเสา.
กะดุ้ง	กะดุ้ง
กะเด้	กะเด้

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กะเดก	กะเดก
กะเด็ยว ^๑	กะเด็ยว ^๑
กะไค (โป) ว. เคย เช่น เคาะกะไคไคเลียม รอดเกล้า. (นิ. นรินทร์ ๖๗).	กะไค (โป) ว. เคย เช่น เคาะกะไคไคเลียม ลอดเกล้า. (นิ. นรินทร์).
กะตรุด	กะตรุด
กะตอก	กะตอก
กะต๋อย ๑	กะต๋อย ๑
กะต๋อย ๒	กะต๋อย ๒
กะตัก น. ชื่อปลาทะเลขนาดเล็กทุกชนิด ในสกุล <i>Encrasicholina</i> และ <i>Stolephors</i> ในวงศ์ <i>Engraulidae</i> รูปร่างยาว กลม หรือ แบนข้างเล็กน้อยแล้วแต่ชนิด ปากกว้าง ที่สัน ท้องระหว่างครีบท้องและครีบกันมีหนามแหลม ๒ – ๓ อัน ข้างลำตัวมีสีเด่นเป็นเพียงแถบสีเงิน พาดตลอดตามยาว มักอยู่รวมกันเป็นฝูงใหญ่ ใกล้ฝั่ง อาจคละกันหลายชนิด, หัวอ่อน ไล่ตัน เส้นขนมจีน หัวไม้ขีด มะลิ เก้ย เรียกปะปน กันระหว่างชนิด หรือต่างกันตามท้องถิ่นที่จับ และอาจหมายรวมถึงชนิด <i>Escualosa</i> <i>thoracata</i> ในวงศ์ <i>Clupeidae</i> ที่พบรวมฝูงอยู่ ด้วยกัน ทั้งยังมีรูปร่าง ขนาด และสีคล้ายคลึง กัน แต่มักเรียกว่า ไล่ตัน หรือ เกล็ดขาว.	กะตัก น. ชื่อปลาทะเลขนาดเล็กทุกชนิด ในสกุล <i>Encrasicholina</i> และ <i>Stolephors</i> ในวงศ์ <i>Engraulidae</i> รูปร่างยาว กลม หรือ แบนข้างเล็กน้อยแล้วแต่ชนิด ปากกว้าง ที่สัน ท้องระหว่างครีบท้องและครีบกันมีหนามแหลม ๒ – ๓ อัน ข้างลำตัวมีสีเด่นเป็นเพียงแถบสีเงิน พาดตลอดตามยาว มักอยู่รวมกันเป็นฝูงใหญ่ ใกล้ฝั่ง อาจคละกันหลายชนิด, หัวอ่อน ไล่ตัน เส้นขนมจีน หัวไม้ขีด มะลิ เก้ย เรียกปะปน กันระหว่างชนิด หรือต่างกันตามท้องถิ่นที่จับ.
-	กะตัก, กะตักๆ (ปาก) น. กองใหญ่, จำนวน มากมาย, เช่น เขามีเงินเป็นกะตักๆ.
กะตัง	กะตัง
กะตังมูตร [-มุด] น. ปัสสาวะที่ขึ้นเกล็ด เป็นเกลื่อ.	กะตังมูตร [-มุด] น. ปัสสาวะที่ขึ้นเกล็ด ที่ผิวหนัง.
กะตังกะต้ว ๑	กะตังกะต้ว ๑

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กะตังกะตั่ว ๒	กะตังกะตั่ว ๒
กะตังใบ น. ชื่อไม้พุ่ม ๒ ชนิด ในสกุล <i>Leea</i> วงศ์ Leeaceae คือ ชนิด <i>L. indica</i> (Burm.f.) Merr. ใบเป็นใบประกอบ ใบย่อยรูปไข่ปลายแหลม ดอกเล็กขาว ๆ เจียว ๆ ออกเป็นช่อตามยอด ผลสีเขียว ใบใช้ทำยาได้, กะตังบายก็เรียก; และชนิด <i>L. rubra</i> Bl. Ex Spreng. ดอกมีก้านช่อ ดอกและผลสีแดง, เขือง ก็เรียก.	กะตังใบ น. ชื่อไม้พุ่ม ๒ ชนิด ในสกุล <i>Leea</i> วงศ์ Leeaceae คือ ชนิด <i>L. indica</i> (Burm.f.) Merr. ใบเป็นใบประกอบ ใบย่อยรูปไข่ปลายแหลม ดอกเล็กสีขาวอมเขียว ออกเป็นช่อตามยอด ผลสีเขียว ใบใช้ทำยาได้, กะตังบายก็เรียก; และชนิด <i>L. rubra</i> Bl. Ex Spreng. ดอกมีก้านช่อ ดอกและผลสีแดง, เขือง ก็เรียก.
กะต๋า	กะต๋า
กะต๋าก	กะต๋าก
กะต๋า	กะต๋า
กะตักกริก ก. จริตจะก้านระริก.	กะตักกริก ว. เริ่มมีเนื้อไม้หนังขึ้น (มักใช้แก่เด็ก). ก. จริตจะก้าน, ระริก.
กะตังกะแตง	กะตังกะแตง
กะตืบ	กะตืบ
กะตังกะแตง	กะตังกะแตง
กะตู้ก , กะตูก	กะตู้ก , กะตูก
กะตูด	กะตูด
กะตุมู	กะตุมู
กะเตก	กะเตก
-	กะเตง ก. พาหรือเอาไปด้วย เช่น จะกะเตง กระเป๋ามาให้กะกะทำไม กะเตงลูกไปตามหาพ่อ.
กะเตง ๆ ว. ลักษณะที่ไปอย่างไม่เรียบร้อย คล้ายกับมีของถ่วงอยู่ข้างหนึ่ง เช่น อุ่มลูก กะเตง ๆ พายเรือกะเตง ๆ, กะเตงแรง ก็ว่า.	กะเตง ๆ ว. ลักษณะที่ไปอย่างไม่เรียบร้อย คล้ายกับมีของถ่วงอยู่ข้างหนึ่ง เช่น อุ่มลูก กะเตง ๆ พานเรือกะเตง ๆ, กะเตงแรง ก็ว่า. ลักษณะที่ไปอย่างเรื่อยเปื่อย เช่น วัน ๆ ไปได้แต่กะเตง ๆ ไปโน่นไปนี่
กะเตงแรง	กะเตงแรง

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กะแตว	กะแตว
กะแต่ว	กะแต่ว
กะโต๊ก	กะโต๊ก
กะโตงกะเตง	กะโตงกะเตง
กะโต้งโห่ง	กะโต้งโห่ง
กะถั่ว	กะถั่ว
กะทกรก น. (๑) ชื่อไม้พุ่มรอเลื้อยชนิด <i>Oxal scandens</i> Roxb. ในวงศ์ Olacaceae ตามตำคัน มีหนามห่าง ๆ ใบรูปไข่หรือรี ๆ ดอกเล็กขาว ๆ อยู่เป็นกระจุกที่ง่ามใบ ผลกลมหรือรีขนาดเท่า เม็ดบัวแข็ง ๆ เป็นสมุนไพรที่รู้จักกันทั่วไป, น้ำใจใคร่ นางจุม หรือ นางชม ก็เรียก, อุดร เรียก เขียวจั่ว, (๒) ชื่อไม้เถาชนิด <i>Passiflora foetida</i> Linn. ในวงศ์ Passifloraceae มีมือเกาะ ใบป้อมมี ๓ หยัก ดอกสีขาว ผลกลม เมื่อสุก สีเหลือง มีกาบเป็นฝอยหุ้ม ยอดนำมาต้มใช้ เป็นผัก, เถาเงาะ เงาะป่า หนักรกช้าง เถาสิงโต ถลกบาตร หรือ กระโปรงทอง ก็เรียก.	กะทกรก น. (๑) ชื่อไม้พุ่มรอเลื้อยชนิด <i>Oxal scandens</i> Roxb. ในวงศ์ Olacaceae ตามตำคัน มีหนามห่าง ๆ ใบรูปไข่หรือรี ๆ ดอกเล็ก สีขาว อยู่เป็นกระจุกที่ง่ามใบ ผลกลมหรือรีขนาดเท่า เม็ดบัวแข็ง ๆ เป็นสมุนไพรที่รู้จักกันทั่วไป, น้ำใจใคร่ นางจุม หรือ นางชม ก็เรียก, อุดร เรียก เขียวจั่ว, (๒) ชื่อไม้เถาชนิด <i>Passiflora foetida</i> L. ในวงศ์ Passifloraceae มีมือเกาะ ใบป้อมมี ๓ หยัก ดอกสีขาว ผลกลม เมื่อสุก สีเหลือง มีกาบเป็นฝอยหุ้ม ยอดนำมาต้มใช้ เป็นผัก, เถาเงาะ เงาะป่า หนักรกช้าง เถาสิงโต ถลกบาตร หรือ กระโปรงทอง ก็เรียก.
กะทอ	กะทอ
กะทัง	กะทัง
กะทังหัน น. ชื่อไม้ต้นขนาดกลางถึงขนาดใหญ่ ชนิด <i>Calophyllum thorelii</i> Pierre ในวงศ์ Guttiferae เกิดในป่าดงขึ้นตามชายเขา และเนินเขาในภาค ตะวันออกเฉียงใต้ของประเทศไทย เนื้อไม้ใช้ทำ พื้น ฝา เสาบ้าน และเสากระโดงเรือได้.	กะทังหัน น. ชื่อไม้ต้นขนาดกลางถึงขนาดใหญ่ ชนิด <i>Calophyllum thorelii</i> Pierre ในวงศ์ Guttiferae ดอกสีขาว ผลเล็ก รูปไข่ เนื้อไม้ ใช้ทำพื้น ฝา เสาบ้าน และเสากระโดงเรือได้.
กะทัดรัด	กะทัดรัด
กะทัน	กะทัน
กะทันหัน	กะทันหัน

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กะทับ	กะทับ
กะท่า	กะท่า
กะทิ ๑	กะทิ ๑
กะทิ ๒	กะทิ ๒
กะทิขูด	กะทิขูด
กะทือ น. ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Zingiber Zerumbet</i> (Linn.) Smith ในวงศ์ Zingiberaceae เหง้ามีกลิ่นหอม ใช้ทำยาได้ เมื่ออ่อนใช้ปรุงอาหาร ช่อดอกอ่อนใช้เป็นผัก.	กะทือ น. ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Zingiber Zerumbet</i> (L.) Smith ในวงศ์ Zingiberaceae ดอกสีเหลือง ผลกลมสีแดง เหง้าสีเหลืองอ่อน กลิ่นหอม ใช้ทำยาได้ เมื่ออ่อนใช้ปรุงอาหาร ช่อดอกอ่อนใช้เป็นผัก.
กะทูน	กะทูน
กะเทย	กะเทย
กะเทยนางหมั้น	กะเทยนางหมั้น
กะเทาะ	กะเทาะ
กะแท้	กะแท้
กะแท่ง น. ชื่อไม้ล้มลุกในสกุล <i>Amorphophallus</i> วงศ์ Araceae ต้นเถาเลื้อยตามพื้นดิน เวลาออกดอกไม่มีใบ ก้านช่อดอกอ่อน ๆ ใช้แกงได้, พายัพเรียก ดอกก้าน.	กะแท่ง น. ชื่อไม้ล้มลุกในสกุล <i>Amorphophallus</i> วงศ์ Araceae ต้นเถาเลื้อยตามพื้นดิน เวลาออกดอกไม่มีใบ ก้านช่อดอกอ่อน ๆ ใช้แกงได้, พายัพเรียก ดอกก้าน.
กะแทน	กะแทน
กะนวล	กะนวล
กะนัต	กะนัต
กะบอนกะบั้ง (กลอน) ก. โกรธอย่างแสนงอน. ว. ไม่รู้จักจบ, เจ้า ๆ งอด ๆ, (ใช้แก่กริยาบ่น) เช่น คอยสะบัดปัดกรกะบอนกะบั้ง, (อิเหนา), โดยมากใช้ กะบั้งกะบอน.	กะบอนกะบั้ง (กลอน) ก. โกรธอย่างแสนงอน, โดยมากใช้ กะบั้งกะบอน. ว. ไม่รู้จักจบ, เจ้า ๆ งอด ๆ, (ใช้แก่กริยาบ่น) เช่น คอยสะบัดปัดกร กะบอนกะบั้ง, (อิเหนา), โดยมากใช้ กะบั้งกะบอน.
กะบอนกะแบน	กะบอนกะแบน
กะบัง ๑	กะบัง ๑

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กะบังลม	กะบังลม
กะบังหน้า	กะบังหน้า
กะบัง ๒	กะบัง ๒
กะบัง ๓	กะบัง ๓
กะบัง ๔	กะบัง ๔
กะบัง	กะบัง
กะบังรังเฟือก	กะบังรังเฟือก
กะบัง	กะบัง
กะบิล	กะบิล
กะบึงกะบอน ก. โกรธอย่างแสนงอน, กระบอนกะบึง ก็ว่า.	กะบึงกะบอน ก. โกรธอย่างแสนงอน, กระบอนกะบึง ก็ว่า. ว. ไม่รู้จักจบ, เจ้าๆ งอดๆ, (ใช้แก่กริยา บ่น), กระบอนกะบึง ก็ว่า.
กะบุด	กะบุด
กะเบือ (ถิ่น – พายัพ) น. ผีเสื้อ. (ดู ผีเสื้อ ๑)	กะเบือ (ถิ่น – พายัพ) น. ผีเสื้อกลางวัน. (ดู ผีเสื้อ ๑).
กะเบียน	กะเบียน
กะเบือ	กะเบือ
กะปริดกะปรอย [-ปริด-ปรอย] ว. มีอาการ ออกหรือไหลออกน้อยๆ หยดบ้าง ออกบ้าง, อาการที่ฝนตกน้อยๆ ตกๆ หยดๆ, โดยปริยาย หมายถึง อาการที่ทำๆ หยดๆ ไม่เป็นล่ำเป็น สัน.	กะปริดกะปรอย [-ปริด-ปรอย] ว. มีอาการ ออกหรือไหลออกน้อยๆ หยดบ้าง ออกบ้าง, อาการที่ฝนตกน้อยๆ ตกๆ หยดๆ, โดยปริยาย หมายถึง อาการที่ทำๆ หยดๆ ไม่เป็นล่ำเป็น สัน, กะปริบกะปรอย ก็ว่า.
กะปริบ [-ปริบ] ก. กะพริบ, มักใช้ซ้ำคำว่า กะปริบๆ หมายความว่า กะพริบถี่ๆ เช่น ทำ ตากะปริบๆ.	กะปริบ [-ปริบ] ก. กะพริบ, มักใช้ซ้ำคำว่า กะปริบๆ หมายความว่า กะพริบถี่ๆ เช่น ทำ ตากะปริบๆ, ปริบๆ ก็ว่า.
กะปริบกะปรอย [-ปริบ-ปรอย] ว. ออกมาทีละเล็กละน้อย.	กะปริบกะปรอย [-ปริบ-ปรอย] ว. มีอาการ ออกหรือไหลออกน้อยๆ หยดบ้าง ออกบ้าง, อาการที่ฝนตกน้อยๆ ตกๆ หยดๆ, โดยปริยาย

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
	หมายถึงอาการที่ทำ ๆ หยุด ๆ ไม่เป็นล่ำเป็นสัน, กะปริดกะปรอย กี่ว่า.
กะปลกกะเปลี้ย	กะปลกกะเปลี้ย
กะปวกกะเปียก	กะปวกกะเปียก
กะปอม (ถิ่น – อีสาน) น. กิ่งก่า.	กะปอม (ถิ่น – อีสาน) น. กิ่งก่า. (ดู กิ่งก่า).
กะปอมขาง	กะปอมขาง
กะปะ	กะปะ
กะป่น	กะป่น
กะป้ากะเปือ	กะป้ากะเปือ
กะปิ	กะปิ
กะปู	กะปู
กะปูด น. ชื่อนกในวงศ์ Centropodidae ขนปีกสีน้ำตาลแดง ลำตัวสีดำ ร้องเสียงปูด ๆ ชอบวิ่งหากินตามพื้นป่าโปร่ง บินได้ในระยะทางสั้น ๆ มี ๒ ชนิด คือ กะปูดใหญ่ (<i>Centropus sinensis</i>) และกะปูดเล็ก (<i>C. bengalensis</i>), ปูด ก็เรียก, พายัพเรียก ก้นปูด.	กะปูด น. ชื่อนกในวงศ์ Centropodidae ขนปีกสีน้ำตาลแดง ลำตัวสีดำ ร้องเสียง “ปูด ๆ” เดินหรือวิ่งหากินตามพื้นป่าโปร่ง บินได้ในระยะทางสั้น ๆ มี ๓ ชนิด คือ กะปูดใหญ่ (<i>Centropus sinensis</i>) และกะปูดเล็ก (<i>C. bengalensis</i>) และกะปูดนิ้วสั้น (<i>C. rectunguis</i>), ปูด ก็เรียก, พายัพเรียก ก้นปูด.
กะปูดหลูด	กะปูดหลูด
กะเปะ	กะเปะ
กะเปิบกะป้าบ (ปาก) ว. พูดเสียงเอะอะและ ไม่ระมัดระวังวาจาหรือทำทาง.	กะเปิบกะป้าบ (ปาก) ว. พูดเสียงเอะอะและ ไม่ระมัดระวังวาจาหรือทำทาง, มีกิริยาทำทางหรือแต่งตัวรุงรังไม่เรียบร้อย.
กะเปียด น. ชื่อไม้ต้นขนาดกลางชนิด <i>Premna tomentosa</i> Willd. ในวงศ์ Verbenaceae ลักษณะคล้ายต้นสัก แต่ใบเล็กกว่า รูปไข่หรือรี ปลายแหลมก้านยาว เนื้อไม้ละเอียด ใช้ทำประโยชน์	กะเปียด น. ชื่อไม้ต้นขนาดกลางชนิด <i>Premna tomentosa</i> Willd. ในวงศ์ Labiatae ลักษณะคล้ายต้นสัก แต่ใบเล็กกว่า รูปไข่หรือรี ปลายแหลมก้านยาว เนื้อไม้ละเอียด ใช้ทำประโยชน์

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ได้, พายัพเรียก สักจีไก่.	ได้, พายัพเรียก สักจีไก่.
กะแป้น	กะแป้น
กะแปะ	กะแปะ
กะโปรง [-โปรง] น. ภาชนะเย็บด้วย กาบหมากหรือใบไม้ สำหรับใส่ของต่าง ๆ; ผ้าถุงผู้หญิงแบบสากล, กระโปรงก็ใช้.	กะโปรง [-โปรง] น. ผ้าถุงผู้หญิงแบบสากล; ผ้าครอบเครื่องรถยนต์หรือผ้าครอบที่เก็บของ ข้างหน้าและข้างหลังรถยนต์; กระบุงรูปกลมสูง ปากผายมาก พื้นก้นเป็นสี่เหลี่ยมเล็กสอบลง ลักษณะคล้ายกระโปรงบาน สำหรับชน ชาวเป่ลือกหรือมะพร้าวเป็นต้น; ภาชนะเย็บ ด้วยกาบหมากหรือใบไม้สำหรับใส่ของต่าง ๆ; กระโปรงก็ใช้.
กะโปโล ว. ไม่ได้เรื่องราว เช่น เด็กกะโปโล.	กะโปโล ว. ไม่ได้เรื่องราว; มอมแมม เช่น เด็กกะโปโล.
กะลอบกะโล่	กะลอบกะโล่
กะแผ่น	กะแผ่น
กะเผลก	กะเผลก
กะเผลกกะเผลก	กะเผลกกะเผลก
กะพง ๑ น. ชื่อปลาหลายชนิดในหลายวงศ์ เช่น กะพงแดง (<i>Lutjanus malabaricus</i>) ในวงศ์ Lutjanidae, กะพงขาว (<i>Lates calcarifer</i>) ในวงศ์ Latidae, กะพงลาย หรือ กะพงหิน (<i>Datnioides quadrifasciatus</i>) ในวงศ์ Lobotidae.	กะพง ๑ น. ชื่อปลาหลายชนิดในหลายวงศ์ ถ้าตัวหนาแบนข้างเล็กน้อย หัวโตลาดลงมาจาก ด้านหลัง ตาค่อนข้างโต ปากกว้าง เช่น กะพง แดง (<i>Lutjanus malabaricus</i>) ในวงศ์ Lutjanidae, กะพงขาว (<i>Lates calcarifer</i>) ในวงศ์ Latidae, กะพงลาย (<i>Datnioides quadrifasciatus</i>) ในวงศ์ Lobotidae.
กะพง ๒ น. ชื่อหอยทะเลกาบคู่ชนิด Musculista senhousia ในวงศ์ Mytilidaeเปลือกบางยาวรี สีเขียว มีลายเป็นเส้นสีน้ำตาล อาศัยอยู่ตามพื้น ท้องทะเลที่เป็นเลนปนทราย โดยยึดติดกันเอง	กะพง ๒ น. ชื่อหอยทะเลกาบคู่ชนิด Musculista senhousia ในวงศ์ Mytilidaeเปลือกบางยาวรี สีเขียว มีลายเป็นเส้นสีน้ำตาล อาศัยอยู่ตามพื้น ท้องทะเลที่เป็นเลนปนทราย โดยยึดติดกันเอง

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เป็นกระจุกหรือแผ่เป็นกอปึกแผ่นใหญ่.	เป็นกระจุกหรือแผ่เป็นกอปึกแผ่นใหญ่.
กะพง ๓	กะพง ๓
กะพรูดกะพรวด	กะพรูดกะพรวด
กะปร้องกะแพรง	กะปร้องกะแพรง
กะพริบ	กะพริบ
กะพรุน	กะพรุน
กะพรวดกะพรวด	กะพรวดกะพรวด
กะพล้อ, กะพ้อ ๑	กะพล้อ, กะพ้อ ๑
กะพ้อ ๒ น. ชื่อปาล์มขนาดย่อมในสกุล <i>Licuala</i> วงศ์ Palmae มีหลายชนิด เช่น ชนิด <i>L. spinosa</i> Thunb. มักขึ้นเป็นกออยู่ริมทะเลหรือในที่ซึ่งน้ำเค็มขึ้นถึง ลำดับสูงถึง ๔ เมตร ใบใหญ่ กว้างยาว ๖๐-๑๑๐ เซนติเมตร แตกเป็นแฉกลึก ก้านใบยาว ขอบก้านมีหนาม, ชนิด <i>L. peltata</i> Roxb. ขึ้นตามป่าคอนในที่ชุ่มชื้นและที่แฉะ ลักษณะคล้ายชนิดแรก แต่ก้านใบล้าอยู่ได้โคนใบ ทั้ง ๒ ชนิดใบใช้ห่อทำได้อ่อนของ เย็บเป็นร่ม มุงหลังคาชั่วคราว ใบอ่อนใช้ฆวนนุหรี, กะชิง ก็เรียก, ปักยได้เรียก ชิง หรือ ชิง, ปาล์มพวกนี้เรียก พ้อ ก็มี เช่น ใบพ้อพันห่อหุ้มกฤษณา. (โลกนิติ).	กะพ้อ ๒ น. ชื่อปาล์มขนาดย่อมในสกุล <i>Licuala</i> วงศ์ Palmae มีหลายชนิด เช่น ชนิด <i>L. spinosa</i> Thunb. มักขึ้นเป็นกออยู่ริมทะเลหรือในที่ซึ่งน้ำเค็มขึ้นถึง ลำดับสูงถึง ๔ เมตร ใบกลม เส้นผ่านศูนย์กลาง ๖๐ - ๑๑๐ เซนติเมตร แตกเป็นแฉกลึก ก้านใบยาว ขอบก้านมีหนาม, ชนิด <i>L. peltata</i> Roxb. ขึ้นตามป่าคอนในที่ชุ่มชื้นและที่แฉะ ลักษณะคล้ายชนิดแรก แต่ก้านใบล้าอยู่ได้โคนใบ ทั้ง ๒ ชนิดใบใช้ห่อทำได้อ่อนของ เย็บเป็นร่ม มุงหลังคาชั่วคราว ใบอ่อนใช้ฆวนนุหรี, กะชิง ก็เรียก, ปักยได้เรียก ชิง หรือ ชิง, ปาล์มพวกนี้เรียก พ้อ ก็มี เช่น ใบพ้อพันห่อหุ้มกฤษณา. (โลกนิติ).
กะพ้อ ๓	กะพ้อ ๓
-	กะพอง น. ส่วนที่นูนเป็นปุ่ม ๒ ข้างศีรษะข้าง, กระพอง ตระพอง หรือ ตะพอง ก็ว่า.
กะเพรา [-เพรา] น. ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Ocimum tenuiflorum</i> Linn. ในวงศ์ Labiatae กลิ่นฉุน ใช้ปรุงอาหาร พันธุ์ที่กิ่งและก้านใบสีเขียวอมแดงเรียก กะเพราแดง ใช้ทำยาได้,	กะเพรา [-เพรา] น. ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Ocimum tenuiflorum</i> L. ในวงศ์ Labiatae กลิ่นฉุน ใช้ปรุงอาหาร พันธุ์ที่กิ่งและก้านใบสีเขียวอมแดงเรียก กะเพราแดง ใช้ทำยาได้,

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
พ่ายพรียก กอมก้อ.	พ่ายพรียก กอมก้อ.
กะเพียด, กะเพียดข้าง, กะเพียดหนู	กะเพียด, กะเพียดข้าง, กะเพียดหนู
กะม่ง, กะม่ง	กะม่ง, กะม่ง
กะเม็ง น. ชื่อไม้ล้มลุกขนาดเล็กชนิด <i>Eclipta prostrate</i> Linn. ในวงศ์ Compositae ขึ้นอยู่ทั่วไป ลำต้นมีสีม่วงคล้ำ ใบเขียวมีขนคาย ดอกขาว ใช้ทำยาได้, กะเม็งตัวเมีย หรือคัดเม็ง ก็เรียก.	กะเม็ง น. ชื่อไม้ล้มลุกขนาดเล็กชนิด <i>Eclipta prostrate</i> L. ในวงศ์ Compositae ขึ้นอยู่ทั่วไป ลำต้นมีสีม่วงคล้ำ ใบเขียวมีขนคาย ดอกขาว ใช้ทำยาได้, กะเม็งตัวเมีย หรือคัดเม็ง ก็เรียก.
กะเม็งตัวผู้ น. ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Wedelia Chinensis</i> Merr. ในวงศ์ Compositae ชอบขึ้นในที่ชื้นแฉะ ทอดลำต้นและออกรากตอนโคน ใบคาย ดอกเหลือง ใช้ทำยาได้.	กะเม็งตัวผู้ น. ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Wedelia Chinensis</i> (Osbeck) Merr. ในวงศ์ Compositae ชอบขึ้นในที่ชื้นแฉะ ทอดลำต้นและออกรากตอนโคน ใบคาย ดอกสีเหลือง ใช้ทำยาได้.
กะเมีย	กะเมีย
กะยู	กะยู
กะรื่องกะแร้ง	กะรื่องกะแร้ง
กะระตะ (กลอน) ก. ขับม้าให้วิ่ง เช่น กะระตะอาชาชิงชัย. (อิเหนา).	กะระตะ (กลอน) ก. ขับม้าให้วิ่ง เช่น กะระตะอาชาชิงชัย. (อิเหนา). (ช. gertak).
กะระหนะ น. ชื่อเพลงไทยของเก่า เป็นเพลงเครื่องสายประสมปี่พาทย์ ทำตอนชมสวนหรือเล่นสนุก เช่น อุณากรรณเล่นมโหรีกับพวกในสวนดอกไม้เมืองกาหลัง. (อิเหนา).	กะระหนะ น. ชื่อเพลงไทยของเก่า เป็นเพลงเครื่องสายประสมปี่พาทย์ ทำตอนชมสวนหรือเล่นสนุก เช่น ในเรื่องอิเหนาตอนอุณากรรณเล่นมโหรีกับพวกในสวนดอกไม้เมืองกาหลัง.
กะรัง ๑ น. ปะการัง	กะรัง ๑ น. ปะการัง (ดูปะการัง)
กะรัง ๒	กะรัง ๒
กะรัต	กะรัต
กะรัตหลวง	กะรัตหลวง
กะราง, กะกลาง น. ชื่อนกในวงศ์ Timalidae ตัวขนาดเล็กเอี้ยง ชอบหากินเป็นฝูงตามพื้นดิน	กะราง, กะกลาง น. ชื่อนกในวงศ์ Timalidae ตัวขนาดเล็กเอี้ยง หากินเป็นฝูงตามพื้นดิน

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
มีหลายชนิด เช่น กระางหัวหงอก (<i>Garrulax leucolophus</i>) กระางคอดำ (<i>G. chinensis</i>). ใน รำพันนามพฤกษา ฯลฯ ว่า กระาง, (ในพระลอ ๑๘๖ ว่า กระาง).	มีหลายชนิด เช่น กระางหัวหงอก (<i>Garrulax leucolophus</i>) กระางคอดำ (<i>G. chinensis</i>). (ในรำพันนามพฤกษา ฯลฯ ว่า กระาง, ในพระลอ ว่า กระาง).
กระางหัวขวาน	กระางหัวขวาน
กะริง	กะริง
กะริงกะเรียด	กะริงกะเรียด
กะรุงกะรัง	กะรุงกะรัง
กะรุงกะริง	กะรุงกะริง
กะรุน น. แร่ชนิดหนึ่ง ประกอบด้วยธาตุ อะลูมิเนียมกับออกซิเจน แต่มักมีสิ่งอื่นผสมอยู่ ทำให้มีสีต่าง ๆ เช่น ถ้าเป็นสีแดง เรียกว่า ทับทิม ถ้าเป็นสีน้ำเงิน เรียกว่า พลอยสีน้ำเงิน ถ้าเป็นสีเขียว เรียกว่า เขียวส่อง หรือ เขียวมรกต, อินเดีย เรียก คอรุน.	กะรุน น. แร่ชนิดหนึ่ง ประกอบด้วยธาตุ อะลูมิเนียมกับออกซิเจน แต่มักมีสิ่งอื่นผสมอยู่ ทำให้มีสีต่าง ๆ เช่น ถ้าเป็นสีแดง เรียกว่า ทับทิม ถ้าเป็นสีน้ำเงิน เรียกว่า พลอยสีน้ำเงิน ถ้าเป็นสีเขียว เรียกว่า เขียวส่อง หรือ เขียวมรกต, อินเดีย เรียก คอรุน. (อ. corundum).
กะเร	กะเร
กะเรกะลอน น. ชื่อกล้วยไม้ในสกุล <i>Cymbidium</i> วงศ์ Orchidaceae อิงอาศัยตามต้นไม้ ใบเขียว หนา ยาว ๒๐ – ๖๐ เซนติเมตร เช่น กะเรกะลอนด้ามข้าว (<i>C. bicolor</i> Lindl.) ดอกสีขาว กะเรกะลอนปากเปิด (<i>C. finlaysonianum</i> Lindl.) ดอกสีแดงคล้ำ.	กะเรกะลอน น. ชื่อกล้วยไม้ในสกุล <i>Cymbidium</i> วงศ์ Orchidaceae อิงอาศัยตามต้นไม้ ใบเขียว หนา ยาว ๒๐ – ๖๐ เซนติเมตร เช่น กะเรกะลอนด้ามข้าว (<i>C. bicolor</i> Lindl.) ดอกสีขาว กะเรกะลอนปากเปิด (<i>C. finlaysonianum</i> Lindl.) ดอกสีเหลือง ปากสีแดงคล้ำ.
กะเร่กะร่อน	กะเร่กะร่อน
กะเรื่อ	กะเรื่อ
กะเรื่อกะระ ว. อาการที่แบกหรือหอบของพระรูงพระรัง, อาการที่แต่งตัวพระรูงพระรัง	กะเรื่อกะระ ว. อาการที่แต่งกายรุ่มร่ามเกินพอดี เช่น เขาแต่งตัวกะเรื่อกะระพิศกาลเทศะ, ชุ่มช้ำ เช่น เขาเดินกะเรื่อกะระออกไปกลางถนนเลยถูกรถชน, เชื้อซ้ำ เช่น

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
	เขากระรอกะร่าเข้าไปอยู่กับพวกเล่นการพนัน เลขถูกจับไปด้วย, เก้งก้าง เช่น เขาเป็นคน ทำทางกระรอกะร่าอย่างนั้นเอง, กระเล่อกะล่า เร่ร่อน หรือ เล่ล่า ก็ว่า.
กระเรียกระราด	กระเรียกระราด
กะโรกะเร	กะโรกะเร
กะลวย น. เรียกขนหางไก่ตัวผู้ที่ยื่นยาวกว่า เพื่อนว่า หางกะลวย.	กะลวย น. เรียกขนหางไก่ตัวผู้ที่ยื่นยาวกว่า เส้นอื่นว่า หางกะลวย.
กะลอ	กะลอ
กะล่อกะแล่	กะล่อกะแล่
กะลอจี	กะลอจี
กะล่อน ๑	กะล่อน ๑
กะล่อน ๒	กะล่อน ๒
กะล่อมกะแล่ม ก. เคี้ยวไม่ทันแหลกแล้วรีบ กลืน, เคี้ยวไม่ถนัด; พุดไม่ชัดความเพื่อให้ เสร็จไป, กล่อมเกล่อม ก็ว่า.	กะล่อมกะแล่ม ก. เคี้ยวไม่ทันแหลกแล้วรีบ กลืน, เคี้ยวไม่ถนัด; พุดอ้อมแอ้มพอให้ผ่านไป, พุดไม่ชัดความเพื่อให้เสร็จไป; กล่อมเกล่อม ก็ว่า.
กะล่อยกะหลิบ ว. คล่องแคล่วว่องไวในการใช้ มืออย่างแนบเนียนน่าดู; ดูเหมือนเมื่อเร็วๆ นี้เอง, ดูเหมือนไม่นาน, เช่นว่า ดูกะล่อยกะหลิบเมื่อ นี้เอง ล่วงเข้ามาหลายเดือนแล้ว	กะล่อยกะหลิบ ว. คล่องแคล่วว่องไวในการใช้ มืออย่างแนบเนียนน่าดู; ดูเหมือนเมื่อเร็วๆ นี้เอง, ดูเหมือนไม่นาน, เช่นว่า ดูกะล่อยกะหลิบเมื่อ ไม่นานมานี้เอง ล่วงเข้ามาหลายเดือนแล้ว
กะละป้งหา	กะละป้งหา
กะละม้ง น. ชามอ่างหรือถาดเป็นต้น ทำด้วย โลหะเคลือบ เรียกว่า ชามหรือถาดกะละม้ง.	กะละม้ง น. เรียกชามที่ทำด้วยโลหะเคลือบว่า ชามกะละม้ง.
กะละแม น. ชื่อขนมชนิดหนึ่ง ทำด้วย ข้าวเหนียว กะทิ และน้ำตาล กวนจนเหนียว เป็นสีดำ. (เทียบ อ. caramel).	กะละแม น. ชื่อขนมชนิดหนึ่ง ทำด้วย ข้าวเหนียว กะทิ และน้ำตาล กวนจนเหนียว เป็นสีดำ.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กะละออม น. หม้อน้ำ, กระจอม กระจอม หรือ กัลลอม กี่ว่า; ชื่อดาวฤกษ์สวาทิ. (ทมิฬ กะละยม์ แปลงมาจาก ส. กลศ).	กะละออม น. ภาชนะสานด้วยไม้ไผ่ ยาชั้น รูปคล้ายกระบุง ไม่มีคอ ไขไสน้ำ, กระจอม หรือกัลลอม กี่ว่า.) ทมิฬ กะละยม์ แปลงมาจาก ส. กลศ).
กะลั่งตังไก่อ	กะลั่งตังไก่อ
กะลัน น. เครื่องดักปลาไหล ทำด้วยกระบอก ไม้ไผ่ มีงาแซง, ตามธรรมดาเรียกว่า ลัน.	กะลัน น. เครื่องดักปลาไหล ทำด้วยกระบอก ไม้ไผ่ มีงาแซง.
กะลันทา	กะลันทา
กะลา ๑ น. ส่วนแข็งที่หุ้มเนื้อมะพร้าว ถ้าผ่าซีก ซีกที่มีตา เรียกว่า กะลาตัวผู้ ซีกที่ตัน เรียกว่า กะลาตัวเมีย; เรียกผมที่ตัดเป็นรูปกะลาครอบว่า ชามกะลา; เรียกผมที่ตัดเป็นรูปกะลาครอบว่า ผมทรงกะลาครอบ; เรียกหมวกที่มีรูปคล้าย กะลาครอบว่า หมวกกะลา หรือ หมวกกะลา ครอบ; (ปาก) กะโหลกศีรษะ เป็นคำไม่สุภาพ เช่นว่า ไม่เจียมกะลาหัว คຸ້ມกะลาหัว. (ลำ) ว. ไม่มีคำ เช่น เก่ากะลา.	กะลา ๑ น. ส่วนแข็งที่หุ้มเนื้อมะพร้าว ถ้าผ่าซีก ซีกที่มีตา เรียกว่า กะลาตัวผู้ ซีกที่ตัน เรียกว่า กะลาตัวเมีย; เรียกถ้วยชามชนิดเลวเนื้อหยาบ หนาว่า ชามกะลา; เรียกผมที่ตัดเป็นรูปกะลา ครอบว่า ชามกะลา; เรียกผมที่ตัดเป็นรูปกะลา ครอบว่า ผมทรงกะลาครอบ; เรียกหมวกที่มี รูปคล้ายกะลาครอบว่า หมวกกะลา หรือ หมวกกะลาครอบ; (ปาก) กะโหลก เป็นคำไม่ สุภาพ เช่น ไม่เจียมกะลาหัว คຸ້ມกะลาหัว. (ลำ) ว. ไม่มีคำ เช่น เก่ากะลา.
กะลาซอ	กะลาซอ
กะลา ๒ น. ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Nicolaia elatior</i> Hioran ในวงศ์ Zingiberaceae ต้นคล้ายข่า สูง ๓-๔ เมตร ช่อดอกคล้ายบัวตมแต่กลีบแข็ง สีชมพูหรือแดง มีดอกเล็ก ๆ แน่นเป็นกระจุก อยู่ภายใน ก้านช่อดอกผุดขึ้นจากดินและยาว ได้ถึง ๑ เซนติเมตร หน่อและดอกอ่อนใช้เป็น อาหาร, กาหลา ก็เรียก, ปักษ์ใต้เรียก ปุดกะลา	กะลา ๒ น. ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Etlingera elatior</i> (Jack) R.M. Smitha ในวงศ์ Zingiberaceae ต้นคล้ายข่า สูง ๓-๔ เมตร ช่อดอกคล้าย บัวตมแต่กลีบแข็ง สีชมพูหรือแดง มีดอกเล็ก ๆ แน่นเป็นกระจุกอยู่ภายใน ก้านช่อดอกผุดขึ้น จากดินและยาวได้ถึง ๑ เซนติเมตร หน่อและดอกอ่อนใช้
กะลาตี น. ลูกเสือ. ว. อย่างเครื่องแต่งกาย กะลาตี เช่น หมวกกะลาตี เงื่อนกะลาตี คอ	กะลาตี น. ลูกเสือ. ว. อย่างเครื่องแต่งกาย กะลาตีสมัยโบราณหรือพลทหารเรือปัจจุบัน

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เลื้อยกะลาสี. (มลายู กะลาสี จากคำอิหร่าน ชะลาตี).	เช่น หมวกกะลาสี เงือกกะลาสี คอเลื้อยกะลาสี. (มลายู กะลาสี จากคำอิหร่าน ชะลาตี).
กะล่ำพอ	กะล่ำพอ
กะลิง	กะลิง
กะลิงปลิง	กะลิงปลิง
กะลุมพี น. ชื่อปาล์มชนิด <i>Eleiodoxa conferta</i> (Griff.) Burr. ในวงศ์ Palmae ขึ้นเป็นกอในป่า พรุและที่ชื้นแฉะทางภาคใต้ ผลเป็นช่อใหญ่ และแน่นกว่าช่อระกำ แต่ขนาดย่อมกว่า ปลาย ตัด ผิวเหลืองเกลี้ยงเป็นมัน ไม่มีหนาม เชื้อหุ้ม เมล็ดขาว รสเปรี้ยว ๆ ฝาด ๆ กินได้ ยางใน ลำต้นเหนียว ใช้ติดกระดาษแทนกาวได้, ลุมพี ก็เรียก, ปักข์ได้เรียก หลุมพี. (มลายู ว่า กะลุมปี).	กะลุมพี น. ชื่อปาล์มชนิด <i>Eleiodoxa conferta</i> (Griff.) Burr. ในวงศ์ Palmae ขึ้นเป็นกอในป่า พรุและที่ชื้นแฉะทางภาคใต้ ผลเป็นช่อใหญ่ และแน่น ปลายผลตัด ผิวเหลืองเกลี้ยงเป็นมัน ไม่มีหนาม เชื้อหุ้มเมล็ดขาว รสเปรี้ยว ๆ ฝาด ๆ กินได้ ยางในลำต้นเหนียวใช้ติดกระดาษแทน กาวได้, ลุมพี ก็เรียก, ปักข์ได้เรียก หลุมพี. (มลายู ว่า กะลุมปี).
กะเล้ง	กะเล้ง
กะเล่อกะล่า ก. เล่อก่า, แสดงหน้าตาเช่อก่า.	กะเล่อกะล่า ว. อาการที่แต่งกายรุ่มร่าม เกินพอดี เช่น เขาแต่งตัวกะเล่อกะล่าฟิด กาลเทศะ, ชุ่มช้ำม, เช่น เขาเดินกะเล่อกะล่า ออกไปกลางถนนเลยถูกรถชน, เช่อก่า เช่น เขากะเล่อกะล่าเข้าไปอยู่กับพวกเล่นการพนัน เลยถูกจับไปด้วย, เก้งก้าง เช่น เขาเป็นคน ทำทางกะเล่อกะล่าอย่างนั้นเอง, กะเล่อกะล่า เร่ร่อน หรือ เล่อก่า ก็ว่า.
กะเล็ด	กะเล็ด
กะเลียว น. สีของม้าชนิดหนึ่ง ลักษณะเขียว อมดำ.	กะเลียว น. สีของม้าชนิดหนึ่ง ลักษณะเขียว อมดำ, เรียกม้าที่มีสีเช่นนั้นว่า ม้ากะเลียว หรือ ม้าสีกะเลียว.
แกแล ๑ (ถิ่น – พายัพ) น. ปั่นลม.	กะแล ๑ (ถิ่น – พายัพ) น. กะแล, ชื่อไม้ เครื่องเรือนที่ต่อจากปั่นลมทั้ง ๒ ด้านไปไขว้

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
	กัน อยู่ตอนบนสุดของหลังคาที่ยื่นจากหน้าจั่ว อาจสั่นกลดตามแต่จะเห็นงาม, บางถิ่น เรียกว่า แกแล.
กะแล ๒ ดู แกแล.	กะแล ๒ ดู แกแล ๒.
กะโล่ น. ภาชนะสานของโบราณ ทารัก รูปเป็น ปากกลุ่ม ใช้ใส่ของมีเครื่องตัดผมเป็นต้น; ภาชนะสานคล้ายกระด้ง มีหลายขนาด แต่ชนิด ที่ทาช้นเพื่อไม่ให้รั่วออก สำหรับหมักขี้ได้ นั้น มีขนาดใหญ่กว่ากะดังมาก; ชื่อหมวกกัน แดดชนิดหนึ่ง ทรงกลม มีปีกแข็งโดยรอบ โครงทำด้วยไม้ฉำฉาหรือไม้ก๊อกเป็นต้นแล้วหุ้ม ผ้าหรือทำด้วยใบลาน เรียกว่า หมวกกะโล่	กะโล่ น. ภาชนะสานของโบราณ ทารัก รูปเป็น ปากกลุ่ม ใช้ใส่ของมีเครื่องตัดผมเป็นต้น; ภาชนะสานคล้ายกระด้ง มีหลายขนาด แต่ชนิด ที่ทาช้นเพื่อไม่ให้รั่วออก สำหรับหมักขี้ได้นั้น มีขนาดใหญ่กว่ากะดังมาก; เรียกสีหน้าที่แสดง ความดีใจหรือภาคภูมิใจมากกว่าหน้าบานเป็น กะโล่; ชื่อหมวกกันแดดชนิดหนึ่ง ทรงกลม มีปีกแข็งโดยรอบ โครงทำด้วยไม้ฉำฉาหรือไม้ ก๊อกเป็นต้นแล้วหุ้มผ้าหรือทำด้วยใบลาน เรียกว่า หมวกกะโล่
-	กะโล่ย่าชัน น. อาการที่หน้าบานเพราะ ถูกใจหรือบวมมากเพราะถูกตบเป็นต้น เรียกว่า หน้าบานเป็นกะโล่ย่าชัน หรือหน้า บวมเป็นกะโล่ย่าชัน.
กะโลง	กะโลง
กะวอกกะแวก	กะวอกกะแวก
กะวะ ๑	กะวะ ๑
กะวะ ๒ น. ชื่อนกเงือกชนิด <i>Buceros</i> <i>bicornis</i> ในวงศ์ Bucerotidae โคนปากด้านบน มีลักษณะโหนกคล้ายกล่องขนาดใหญ่ คอสีขาว ปีกสีดำพาดขาว หางสีขาวพาดดำ; กก หรือ กาฮัง ก็เรียก.	กะวะ ๒ น. ชื่อนกเงือกชนิด <i>Buceros</i> <i>bicornis</i> ในวงศ์ Bucerotidae โคนปากด้านบน มีลักษณะโหนกคล้ายกล่องขนาดใหญ่ คอสีขาว ปีกสีดำพาดเหลืองปลายสีขาว หางสีขาวพาดดำ; กก หรือ กาฮัง ก็เรียก.
กะส้มขึ้น	กะส้มขึ้น
-	กะสัง (ถิ่น-อีสาน) น. ต้นมะสัง. (ดู มะสัง).

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กะลำหอย	กะลำหอย
กะหนอกกะแหน	กะหนอกกะแหน
กะหน้องกะแหนึ่ง ว. เสียงแปร่งสูงๆ ต่ำๆ	กะหน้องกะแหนึ่ง ว. แปร่ง, ไม่ชัด, ฟังไม่ออก, (ใช้แก่การพูด), หน้องแหนึ่ง หรือ อีหน้องอีแหนึ่ง กี่ว่า.
กะหนะ	กะหนะ
กะหนุงกะหนิง ว. เสียงพุดจู้ระหว่างคู่รัก.	กะหนุงกะหนิง ว. เสียงพุดจู้ระหว่างคู่รักเป็นต้น.
กะหมอก	กะหมอก
กะห่อง	กะห่อง
กะหรอด	กะหรอด
กะหริ่มกะแหริ่ม ว. ไม่มาก, มีเล็ก ๆ น้อย ๆ	กะหริ่มกะแหริ่ม ว. มีเล็กน้อย, มีห่างๆ ไม่เป็นพวกเป็นหมู่, เช่น ผมขึ้นกะหริ่มกะแหริ่ม, หริ่มแหริ่ม หรือ ห้อยมเหย้ม กี่ว่า.
กะหราน	กะหราน
กะหรี น. แกงชนิดหนึ่ง สีเหลือง ประดับด้วยเครื่องเทศ; เรียกเครื่องแกงกะหรีที่บดเป็นผงว่า ผงกะหรี. (มลายู มาจากทมิฬว่า ผัด).	กะหรี น. แกงชนิดหนึ่ง สีเหลือง ประดับด้วยเครื่องแกงกะหรี; เรียกเครื่องแกงกะหรีซึ่งประกอบด้วยขมิ้นและเครื่องเทศอื่น ๆ บดเป็นผงว่า ผงกะหรี. (มลายู มาจากทมิฬว่า ผัด; อ. curry).
กะหรีปี้บ	กะหรีปี้บ
กะหลาป่า ๑ น. ชื่อเมืองในเกาะชาวสมัยโบราณ ต่อมาเรียก ปัตตาเวีย, ปัจจุบันชื่อจาการ์ตา; เรียกหมวชนิดหนึ่งสานด้วยไม้ไผ่อย่างละเอียด รูปทรงสูง ผู้หญิงนิยมใช้เวลาแข่งเรือ มีดอกไม้เงินเสียบ เป็นของเก่าในสมัยต้นรัชกาลที่ ๕ ขึ้นไป ว่า หมวกะหลาป่า.	กะหลาป่า ๑ น. ชื่อเมืองในเกาะชาวสมัยโบราณ ต่อมาเรียก ปัตตาเวีย, ปัจจุบันชื่อจาการ์ตา; เรียกหมวชนิดหนึ่งสานด้วยไม้ไผ่อย่างละเอียด รูปทรงสูง ผู้หญิงนิยมใช้เวลาแข่งเรือ มีดอกไม้เงินเสียบ เป็นของเก่าในสมัยต้นรัชกาลที่ ๕ ขึ้นไป ว่า หมวกะหลาป่า; เรียกขวดแก้วสำหรับใส่น้ำอบ ทรงกระบอก

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
	แปดเหลี่ยม มีสีต่าง ๆ มีจุดแก้ว เกาหนึ่งมี ๓ ใบ ว่า ขวดกะหล่ำป้า.
กะหล่ำป้า ๒ น. ชื่อชมพู่พันธุ์หนึ่งของชนิด <i>Eugenia javanica</i> Lamk. ผลสีเขียว รสหวาน เรียกว่า ชมพู่กะหล่ำป้า เป็นพรรณไม้ชาว.	กะหล่ำป้า ๒ น. ชื่อชมพู่พันธุ์หนึ่งของชนิด <i>Syzygium samalangense</i> (Blume) Mer. et L.M. Perry ผลสีเขียว รสหวาน เรียกว่า ชมพู่กะหล่ำป้า เป็นพรรณไม้ชาว.
กะหล่ำ น. ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Brassica oleracea</i> Linn. ในวงศ์ Cruciferae มีหลายพันธุ์ เช่น กะหล่ำปลี หรือ กะหล่ำใบ (<i>B. oleracea</i> Linn. var <i>capitata</i> Linn.) กะหล่ำดอก หรือ กะหล่ำตัน (<i>B. oleracea</i> Linn. var <i>botrytis</i> Linn.) กะหล่ำดาว หรือ กะหล่ำหัวลำตัน (<i>B. oleracea</i> Linn. var <i>gemmifera</i> (DC.) Thell.] และกะหล่ำปม (<i>B. oleracea</i> Linn. var. <i>gongylodes</i> Linn.).	กะหล่ำ น. ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Brassica oleracea</i> L. ในวงศ์ Cruciferae มีหลายพันธุ์ เช่น กะหล่ำปลี หรือ กะหล่ำใบ (<i>B. oleracea</i> L. var <i>capitata</i> L.) กะหล่ำดอก หรือ กะหล่ำตัน (<i>B. oleracea</i> L. var <i>botrytis</i> L.) กะหล่ำดาว หรือ กะหล่ำหัวลำตัน (<i>B. oleracea</i> L. var <i>gemmifera</i> (DC.) Thell.] และกะหล่ำปม (<i>B. oleracea</i> L. var. <i>gongylodes</i> L.).
กะหลี่ น. ใบกัญชาที่งอหงิกเป็นข้อ คือ ดอกตัวเมียของกัญชา.	-
-	กะหลี่กัญชา น. ใบและช่อดอกเพศเมียของกัญชาที่แห้งใช้สูบปนกับยาสูบ.
กะหลี่กะหลอ ก. แสดงกิริยาทำทางหรือพุดจาประจบประแจงอย่างไม่น่าดู.	กะหลี่กะหลอ ก. แสดงกิริยาทำทางหรือพุดจาประจบประแจงเกินงาม.
กะหลูกกะหลิก	กะหลูกกะหลิก
กะหล่ำ	กะหล่ำ
กะหล่ำแพะ น. ชื่อมะเขือพันธุ์หนึ่งของชนิด <i>Solanum melongena</i> Linn.	กะหล่ำแพะ น. ชื่อมะเขือพันธุ์หนึ่งของชนิด <i>Solanum melongena</i> L.
กะหลื่อ	กะหลื่อ
กะหลูด	กะหลูด
กะหลี่ียง	กะหลี่ียง
กะหละเปาะ	กะหละเปาะ

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กะแหยก	กะแหยก
กะแหะ	กะแหะ
กะโหลก [-โหลก] น. ส่วนแข็งที่หุ้มเนื้อมะพร้าวหรือตาล เป็นต้น เรียกว่า กะโหลกมะพร้าว กะโหลกตาล, ภาชนะที่ทำด้วยกะโหลกมะพร้าวโดยตัดทางตาออกพอเป็นช่องกว้างเพื่อใช้ตักน้ำ; กระดุกที่หุ้มมันสมอง; เรียกพรรณไม้ ผลเล็กบางชนิด เช่น ลำไย ลิ้นจี่ ที่มีผลโต เนื้อหนากว่าปกติ เช่น ลำไยกะโหลก ลิ้นจี่กะโหลก.	กะโหลก [-โหลก] น. ส่วนแข็งที่หุ้มเนื้อมะพร้าวหรือตาล เป็นต้น เรียกว่า กะโหลกมะพร้าว กะโหลกตาล, ภาชนะที่ทำด้วยกะโหลกมะพร้าวโดยตัดทางตาออกพอเป็นช่องกว้างเพื่อใช้ตักน้ำ; กระดุกที่หุ้มมันสมอง; โดยปริยายหมายความว่าวัตถุที่มีลักษณะเช่นนั้น เช่น กะโหลกหุ่นหัวโขน; เรียกพรรณไม้บางชนิด เช่น ลำไย ลิ้นจี่ ที่มีผลโต เนื้อหนากว่าปกติ เช่น ลำไยกะโหลก ลิ้นจี่กะโหลก.
กะโหล้ง	กะโหล้ง
กะไห่ ก. เคลือบสิ่งที่เป็นโลหะด้วยเงินหรือทอง เป็นต้น โดยวิธีใช้ปรอททำความร้อนแล้วจึงปิดทองหรือเงิน, กาไห่ กัว่า. (เทียบทมิฬกะลา).	กะไห่ ก. กรรมวิธีเคลือบสิ่งที่เป็นโลหะด้วยเงินหรือทอง เป็นต้น โดยวิธีใช้ปรอทละลายเงินหรือทองให้เป็นของเหลว แล้วทาลงบนโลหะที่ต้องการเคลือบ จากนั้นไล่ปรอทออกโดยใช้ความร้อน, กาไห่ กัว่า. ว. เรียกของเช่นพานเป็นต้นที่เคลือบเงินหรือทองด้วยกรรมวิธีเช่นนั้นว่า พานกะไห่เงิน พานกะไห่ทอง. (เทียบทมิฬ กะลา).
กระอวม (ถิ่น - ปักษ์ใต้) น. ชื่อไม้ต้นขนาดกลาง ชนิด <i>Aeronychia pedunculata</i> (Linn.) Miq. ในวงศ์ Rutaceou, เปล้าขลิบทอง ไพรสามกอ มะงัน หรือ กระเบื้องถ้วย ก็เรียก	กระอวม (ถิ่น - ปักษ์ใต้) น. ชื่อไม้ต้นขนาดกลางชนิด <i>Acronychia pedunculata</i> (L.) Miq. ในวงศ์ Rutaceae ผลเล็ก สีเขียวอ่อนหรือสีนวล กินได้, เปล้าขลิบทอง ไพรสามกอ มะงัน หรือ กระเบื้องถ้วย
กะออม น. หม้อน้ำ, กระออม กัลออม หรือ กะละอม กัว่า.	กะออม น. ภาชนะสานด้วยไม้ไผ่ ยางชัน รูปคล้ายกระบุง ไม่มีคอ ใช้ใส่น้ำ, กระออม กัลออม หรือ กะละอม กัว่า.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กะอาน	กะอาน
กะอาม	กะอาม
กะอิด	กะอิด
กะอูบ (ถิ่น – พายัพ) น. ผอบ. (ประชุมพงศ. ๑๐).	กะอูบ (ถิ่น – พายัพ) น. ผอบ. เช่น จิ้งแก่ เอาเสื้อและผ้าคาดศีรษะใส่ในกระอูบคำ. (ประชุมพงศ. ๑๐).
กะเอว น. เอว, สะเอว กี่ว่า. (จารึกวัดโพธิ์).	กะเอว น. เอว เช่น ถัดเท้าทำตะมอย ตั้งเมื่อย หายสา แก้กะเอวขดค้อม เข้าคู่โยยก โยยง. (จารึกวัดโพธิ์), สะเอว กี่ว่า.
กะแอ ๑	กะแอ ๑
กะแอ ๒	กะแอ ๒
กะแอน	กะแอน
กัก ก. ไม่ให้ล่วงพ้นเขตที่กำหนดไว้ เช่น กักตัว; ยึดไว้, ไม่ปล่อยไป, เช่น กักกรด กักน้ำ. ว. หยุดชะงัก เช่น หยุดกัก.	กัก ก. ไม่ให้ล่วงพ้นเขตที่กำหนดไว้, กำหนด เขตให้อยู่, เช่น กักตัว, กักกัน กี่ว่า; ยึดไว้, ไม่ ปล่อยไป, เช่น กักกรด กักน้ำ. ว. หยุดชะงัก เช่น หยุดกัก.
กักกัน ก. กำหนดเขตให้อยู่, กัก กี่ว่า. (กฎ) น. วิธีการเพื่อความปลอดภัยอย่างหนึ่ง ที่ทำให้ควบคุมผู้กระทำความผิดติดนิสัยไว้ใน เขตกำหนด เพื่อป้องกันการกระทำความผิด เพื่อตัดนิสัย และเพื่อฝึกหัดอาชีพ.	กักกัน ก. กำหนดเขตให้อยู่, กัก กี่ว่า. (กฎ) น. วิธีการเพื่อความปลอดภัยอย่างหนึ่งที่ ศาลใช้ในกรณีที่ทำให้ควบคุมผู้กระทำความผิดติด นิสัยไว้ในเขตกำหนด เพื่อป้องกันการ กระทำความผิด เพื่อตัดนิสัย และเพื่อฝึกหัด อาชีพ.
กักขัง	กักขัง
กักคุม	กักคุม
กักด่าน	กักด่าน
กักตัว	กักตัว
กักตุน	กักตุน
กักบริเวณ	กักบริเวณ

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ก๊ ก. เรียกทางสี่แยกว่า สี่ก๊; ส่วน ๑ ใน ๔ ของเหล่าเทหนึ่ง, ส่วน ๑ ใน ๔ ของเหล่าขวดใหญ่ขนาด ๙๕๐ ซีซี., ส่วน ๑ ใน ๔ ของน้ำแข็งของหนึ่ง; เลื้อยชนิดหนึ่งไม่มีแขน ผ่าอกตลอด เรียกว่า เลื้อยก๊. (ถิ่น – พายัพ) ก. พุดอ้าง.	ก๊ ก. เรียกทางสี่แยกว่า สี่ก๊; ส่วน ๑ ใน ๔ ของเหล่าเทหนึ่ง, ส่วน ๑ ใน ๔ ของเหล่าขวดใหญ่ขนาด ๙๕๐ ซีซี., ส่วน ๑ ใน ๔ ของน้ำแข็งของหนึ่ง แบ่งออกได้เป็น ๔ มือ; เลื้อยชนิดหนึ่งตัวสั้นเสมอเอว ไม่มีแขน ไม่มีปีก ผ่าอกตลอดติดกระดูกหรือไม่ติดก็ได้ มักใช้สวมทับเสื้อเจ็ด เรียกว่า เลื้อยก๊; วิธีแทงโปวิธีหนึ่ง ถ้าลูกค้าแทงก๊ ๒ ประตูด โปออกประตูดประตูดหนึ่งใน ๒ ประตูดนั้น เจ้ามือใช้ ๑ ต่อ ถ้าโปออกประตูดอื่นนอกจาก ๒ ประตูดที่แทงไว้ เจ้ามือกิน. (ถิ่น – พายัพ) ก. พุดติดอ้าง.
กรักกรา	กรักกรา
กักการ (แบบ) น. ดอกฟัก เช่น อิกักการดิเรกอนกคินุขปวัน. (สมุทรโฆษ). (ป.).	กักการ (แบบ) น. ดอกฟัก เช่น อิกักการดิเรกอนกคินุขปวัน อ้อยลำแลใหญ่ครัน คือหมาก. (สมุทรโฆษ). (ป.).
กักขพะ [กักขะหุละ] ว. หยาบคาย. (ป.; ส. กฤษฎ).	กักขพะ [กักขะหุละ] ว. หยาบคายมาก. (ป.; ส. กฤษฎ).
กั้ง น. ชื่อลิงชนิด <i>Macaca nemestrina</i> ในวงศ์ Cercopithecidae หางสั้น ทางปักยได้ใช้เก็บมะพร้าว เรียกว่า ลิงกั้ง, กะบุด ก็เรียก.	กั้ง น. ชื่อลิงชนิด <i>Macaca nemestrina</i> ในวงศ์ Cercopithecidae ขนสีน้ำตาลอมเทา หางสั้นงอโค้งขึ้นไปทางด้านหลัง ทางปักยได้ใช้เก็บมะพร้าว, กะบุด ก็เรียก.
กั้ง ๑ น. ชื่อสัตว์น้ำไม่มีกระดูกสันหลังในชั้น Crustacea อันดับ Stomatopoda มีหลายวงศ์ ส่วนใหญ่อยู่ในวงศ์ Squillidae หายใจด้วยเหงือก ลำตัวแบนหรือกลม แบ่งเป็นปล้อง ๆ เปลือกที่หุ้ม ท่อนหัวและอกคลุมมาถึงอกปล้องที่ ๕ แต่ไม่ถึงปล้องที่ ๘ กรมีลักษณะแบนราบ มี ๖ ขา.	กั้ง ๑ น. ชื่อสัตว์น้ำไม่มีกระดูกสันหลังในชั้น Crustacea อันดับ Stomatopoda มีหลายวงศ์ ส่วนใหญ่อยู่ในวงศ์ Squillidae หายใจด้วยเหงือก ลำตัวแบนหรือกลม แบ่งเป็นปล้อง ๆ เปลือกที่หุ้ม ท่อนหัวและอกคลุมมาถึงอกปล้องที่ ๕ แต่ไม่ถึงปล้องที่ ๘ กรมีลักษณะแบนราบ มี ๖ ขา, กั้งตักแตน ก็เรียก.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เรียกเครื่องจักรที่หมุนอย่างกังหัน; ชื่อดอกไม้ไฟชนิดที่จุดแล้วหมุนอย่างกังหัน, ลักษณะนามว่า ต้น.	เรียกเครื่องจักรที่หมุนอย่างกังหัน; ชื่อดอกไม้ไฟชนิดที่จุดแล้วหมุนอย่างกังหัน, ลักษณะนามว่า ต้น. (ข. กงหาร).
กังหันใบพัด	กังหันใบพัด
กังหันไผ่	กังหันไผ่
กัจฉะ	กัจฉะ
กัจฉะ	กัจฉะ
กัจฉา	กัจฉา
กัญ (แบบ) น. กัญ, ชื่อราศีหนึ่งใน ๑๒ ราศี เช่น อีกกัญเป็นชื่อราศี. (ไวพจน์ประพันธ์).	กัญ (แบบ) น. กัญ, ชื่อราศีหนึ่งใน ๑๒ ราศี เช่น อีกกัญเป็นชื่อราศี. (ไวพจน์ประพันธ์). (ป. กัญญา).
กัญจุก, กัญจุการา	กัญจุก, กัญจุการา
กัญชา [กัน-] น. ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Cannabis sativa</i> Linn. ในวงศ์ Cannabidaceae ใบมน แฉกลึกเข้าไปทางก้านหลายแฉก ดอกเขียว ช่อ ดอกตัวเมียที่แห้งเรียก กะหลี่กัญชา ใช้สูบปนกับยาสูบ มีสรรพคุณทำให้มีเมามา เปลือกลำต้น ใช้ทำเชือกป่าน และทอผ้า.	กัญชา [กัน-] น. ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Cannabis sativa</i> L. ในวงศ์ Cannabidaceae ใบมน แฉกลึกเข้าไปทางก้านหลายแฉก ดอกเขียว ช่อดอกเพศผู้และช่อดอกเพศเมียอยู่ต่างต้นกัน ใบและช่อดอกเพศเมียที่แห้งเรียก กะหลี่กัญชา ใช้สูบปนกับยาสูบ มีสรรพคุณทำให้มีเมามา เปลือกลำต้น ใช้ทำเชือกป่าน และทอผ้า.
กัญญา ๑	กัญญา ๑
กัญญา ๒	กัญญา ๒
กัญญา ๓	กัญญา ๓
กัฐ (แบบ) น. ไม้, ฟืน, ไม้วัด (คือ ใช้ในมาตราวัด). (ป., ศ. กฤษ).	กัฐ (แบบ) น. ไม้ฟืน; ไม้วัด (คือ ใช้ในมาตราวัด). (ป., ศ. กฤษ; ศ. กาย).
กัณฐกะ, กัณฐกะ	กัณฐกะ, กัณฐกะ
กัณฐ-, กัณฐา	กัณฐ-, กัณฐา
กัณฐะ น. อักษรที่มีเสียงเกิดแต่ลำคอ ได้แก่ พยัญชนะวรรค ก และ ห อ กับสระ	กัณฐะ (ว) น. อักษรในภาษาบาลีและสันสกฤตที่มีเสียงเกิดจากเพดานอ่อน ได้แก่

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
อะ อา. (ป.).	พยัญชนะวรรค ก คือ ก ข ค ฌ ง และอักษรที่มีเสียงเกิดจากเส้นเสียงในลำคอ ได้แก่ ห และสระอะ อา. (ป.; ส. กณฐวูย).
กัณฐก [-กะกะ] น. เครื่องประดับคอ เช่น คางเพลาคือกลวิมลกัณ- ฐกก่องคือแสงสรวล. (สมุทรโฆษ). (ป., ส.).	กัณฐกะ [-กะกะ] น. เครื่องประดับคอ เช่น คางเพลาคือกลวิมลกัณ- ฐกก่องคือแสงสรวล. (สมุทรโฆษ). (ป., ส.).
กัณฐัส , กัณฐัสว	กัณฐัส , กัณฐัสว
กัณฐี	กัณฐี
กัณฑ์ [กัน] น. ข้อความที่แต่งเป็นคำเทศน์เรื่องหนึ่ง ๆ ที่จบลงคราวหนึ่ง ๆ, ตอนหนึ่ง ๆ ของคำเทศน์ที่เป็นเรื่องยาว เช่น มหาเวสสันดรชาดก กัณฑ์ทศพร กัณฑ์หิมพานต์, ลักษณะนามว่าเทศน์กัณฑ์หนึ่ง เทศน์ ๒ กัณฑ์; เรื่องหรือหมวด, ตอน, ส่วนของเรื่อง. (ป.).	กัณฑ์ [กัน] น. ข้อความที่แต่งเป็นคำเทศน์เรื่องหนึ่ง ๆ ที่จบลงคราวหนึ่ง ๆ, ตอนหนึ่ง ๆ ของคำเทศน์ที่เป็นเรื่องยาว เช่น มหาเวสสันดรชาดก กัณฑ์ทศพร กัณฑ์หิมพานต์, ลักษณะนามของเทศน์ เช่น เทศน์กัณฑ์หนึ่ง เทศน์ ๒ กัณฑ์; เรื่องหรือหมวด, ตอน, ส่วนของเรื่อง. (ป.).
กัณฑ์เทศน์ น. เครื่องไทยธรรมถวายพระเทศน์, สิ่งของสำหรับถวายพระเทศน์, เครื่องกัณฑ์ ก็ว่า; เอาเงินติดเทียนบูชากัณฑ์เทศน์, เอาเงินหรือสิ่งของบูชาธรรมเนื่องในการเทศน์, เรียกว่า ติดกัณฑ์เทศน์.	กัณฑ์เทศน์ น. เครื่องไทยธรรมถวายพระผู้แสดงพระธรรมเทศนา, สิ่งของสำหรับถวายพระผู้แสดงพระธรรมเทศนา, เครื่องกัณฑ์ ก็ว่า; เรียกการเอาเงินติดเทียนบูชากัณฑ์เทศน์หรือเรียกการเอาเงินหรือสิ่งของบูชาธรรมเนื่องในการเทศน์ว่า ติดกัณฑ์เทศน์.
กัณณ์	กัณณ์
กัณ्ह-	กัณ्ह-
กัณ्हกรรม	กัณ्हกรรม
กัณ्हปิกย์	กัณ्हปิกย์
กัถ ๑ ก. เอาหน้าฟันกดไว้โดยแรง เพื่อไม่ให้สิ่งที่กดไว้หลุดไป เช่น กัถไว้ให้อยู่ กัถไว้ให้แน่น หรือเพื่อให้เข้าไปให้ทะลุ ให้ฉีกขาดเป็นต้น เช่น สุนัขกัดเป็นแผลลึกเข้าไป หนูกัดผ้า	กัถ ๑ ก. เอาฟันกดไว้โดยแรง เพื่อไม่ให้สิ่งที่กดไว้หลุดไป เช่น กัถไว้ให้อยู่ กัถไว้ให้แน่น หรือเพื่อให้เข้าไปให้ทะลุ ให้ฉีกขาดเป็นต้น เช่น สุนัขกัดเป็นแผลลึกเข้าไป หนูกัดผ้าเป็นรู ปากคันกัด

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เป็นรู ปากคันกัดเสียนไม่มีขึ้นดี, โดยปริยายหมายความว่า ทำให้หมดไปสิ้นไป เช่น สนิมกัดเหล็กจนกร่อน กัดสิวกัดฟ้าวอกให้หมด, ทำให้เปื่อยเป็นแผล เช่น ปูนกัดปาก. น. เครื่องมือจับปลาทะเลชนิดอวน.	เสียนไม่มีขึ้นดี, โดยปริยายหมายความว่า ทำให้หมดไปสิ้นไป เช่น สนิมกัดเหล็กจนกร่อน กัดสิวกัดฟ้าวอกให้หมด, ทำให้เปื่อยเป็นแผล เช่น ปูนกัดปาก; (ปาก) คอยหาเรื่อง เช่น เขากัดฉันไม่เลิก, ทะเลาะวิวาท เช่น ๒ คนนี้กัดกันอยู่เสมอ. น. เครื่องมือจับปลาทะเลชนิดอวน.
-	กัดคิด, กัดไม่ปล่อย ก. ติดตามอย่างไม่ละวาง, ทำงานเรื่องใดเรื่องหนึ่งอย่างจริงจัง เช่น เขาทำงานแบบกัดไม่ปล่อย
กัดฟัน	กัดฟัน
กัดลาก	กัดลาก
กัดวาง	กัดวาง
กัดทางตัวเอง	กัดทางตัวเอง
กัด ๒ น. ชื่อปลาน้ำจืดขนาดเล็กชนิด <i>Betta splendens</i> ในวงศ์ Anabantidae ทำรังเป็นหวอดที่ผิวน้ำ ตัวผู้ใหญ่กว่าตัวเมีย มีสีสวยงามสามารถพองครีบ แผลฟางเหงือกและเปล่งสีให้เข้มขึ้นอีกในขณะต่อสู้ ขอบกัดกัน จึงเรียกว่า ปลากัด.	กัด ๒ น. ชื่อปลาน้ำจืดขนาดเล็กชนิด <i>Betta splendens</i> ในวงศ์ Anabantidae ทำรังเป็นหวอดที่ผิวน้ำ ตัวผู้ใหญ่กว่าตัวเมีย มีสีสวยงามสามารถกางครีบและแผ่นปิดเหงือก เปล่งสีลำตัวให้เข้มขึ้นในขณะต่อสู้ มักกัดกัน จึงเรียกว่า ปลากัด.
กัดป่า	กัดป่า
กัด ๓	กัด ๓
กัด ๔	กัด ๔
กัดติกมาส	กัดติกมาส
กัดติกา	กัดติกา
กัดติเกยา	กัดติเกยา
กัดรทันท์	กัดรทันท์
กัดรา	กัดรา

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กัทลี [กัถทะลี] น. กล้วย เช่น กิดฟางผล กัทลีฆ่ากล้วย. (โลกนิติ ๓๐๔). (ป., ส. กทลี).	กัทลี [กัถทะลี] (แบบ) น. กล้วย เช่น กิดฟาง ผลกัทลีฆ่ากล้วย. (โลกนิติ). (ป., ส. กทลี).
กัน ๑	กัน ๑
กันและกัน	กันและกัน
กัน ๒	กัน ๒
กันเขากันเรา	กันเขากันเรา
กันเอง ว. เป็นพวกเดียวกัน, สนิทสนม กัน.	กันเอง ว. เป็นพวกเดียวกัน, สนิทสนม กัน, เช่น รากากันเอง.
กัน ๓ ก. กิดขวางไว้ไม่ให้เข้ามาหรือออกไป หรือไม่ให้เกิดมีขึ้น เช่น กันฝน กันสนิม กันภัย, แยกไว้ เช่น กันเงินไว้ ๕ บาท เพื่อจ่าย ในสิ่งที่จำเป็น กันเอาไว้เป็นพยาน.	กัน ๓ ก. กิดขวางไว้ไม่ให้เข้ามาหรือออกไป หรือไม่ให้เกิดมีขึ้น เช่น กันฝน กันสนิม กันภัย, แยกไว้ เช่น กันเงินไว้ ๕๐๐ บาท เพื่อ จ่ายในสิ่งที่จำเป็น กันเอาไว้เป็นพยาน. น. ชื่อช้าง ศึกจำพวกหนึ่ง มีหน้าที่ป้องกันและล้อมทัพ, ช้างค้ำ ก็เรียก, เรียกเรือซึ่งกำหนดให้เข้า กระบวนเสด็จทางชลมารค ทำหน้าที่ถวาย อารักขามีหลายลำ ตั้งเป็นแถวขนานกระบวน เรือพระที่นั่งทั้ง ๒ ข้าง และกันอยู่ท้ายกระบวน ระหว่างเรือของเจ้าหน้าที่ตามเสด็จ ว่า เรือกัน.
กันกง	กันกง
กันชน	กันชน
กันชีพ	กันชีพ
กันแซง	กันแซง
กันแดด น. ชื่อหมวกชนิดหนึ่ง กรูด้วย ไม้ก๊อก หรือไม้โสนเพื่อให้เบา มีปีกใหญ่รูป อย่างกะโล่.	กันแดด น. ชื่อหมวกชนิดหนึ่ง ทรง กลม มีปีกแข็งโดยรอบ โครงทำด้วยไม้ก๊อก หรือไม้จำฉาหรือไม้โสน หุ้มด้วยผ้า, หมวก กะโล่ ก็เรียก. ว. ที่ลดความเข้มของแสง เช่น แว่นกันแดด หมวกกันแดด.
กันตัว	กันตัว
กันท่า	กันท่า

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กันแทรก	กันแทรก
กันพิรุณ	กันพิรุณ
กันสาด	กันสาด
กัน ๔ ก. โกงให้เป็นเขตเสมอ เช่น กันคิ้ว กันคอ กันหน้า. (ข. กาล); ถือ, จับ. (ข. กาน).	กัน ๔ ก. โกงให้เป็นเขตเสมอ เช่น กันคิ้ว กันคอ กันหน้า. (ข. กาล).
กัน ๑	กัน ๑
กัน ๒	กัน ๒
กัน	กัน
กันกาง	กันกาง
กันกรา [-กรา] น. ชื่อไม้ต้นขนาดกลางถึง ขนาดใหญ่ชนิด <i>Fagraea fragrans</i> Roxb. ใน วงศ์ Potaliaceae ชอบขึ้นในที่ชื้นแฉะทั่วไปใน ป่าดิบ ใบเขียวแก่ ก่อนข้างหนายาวราว ๕ – ๗ เซนติเมตร ดอกสีขาวหรือขาว ๆ เหลือง ๆ หอม มาก ออกเป็นช่อแน่น ผลเท่าเมล็ดถั่วลิ้นเตา เมื่อสุกสีแดง เนื้อไม้สีเหลือง ละเอียด แน่น เป็นมัน แข็งและทนทาน นิยมใช้ในการ ก่อสร้างต่าง ๆ, ตำเสา หรือมันปลา ก็เรียก.	กันกรา [-กรา] น. ชื่อไม้ต้นขนาดกลางถึง ขนาดใหญ่ชนิด <i>Fagraea fragrans</i> Roxb. ในวงศ์ Gentianaceae ชอบขึ้นในที่ชื้นแฉะทั่วไปในป่า ดิบ ใบสีเขียวแก่ ก่อนข้างหนายาวราว ๕ – ๗ เซนติเมตร ดอกดก สีขาวแล้วเปลี่ยนเป็นสี เหลือง หอมมาก ออกเป็นช่อคล้ายช่อดอกเข็ม ผลเท่าเมล็ดถั่วลิ้นเตา เมื่อสุกสีแดง เนื้อไม้สี เหลืองละเอียด แน่น เป็นมัน แข็งและทนทาน นิยมใช้ในการก่อสร้างต่าง ๆ, ตำเสา หรือ มันปลา ก็เรียก.
กันไกร, กันไทร	กันไกร, กันไทร
-	กันฉิง ดู กรรชิง
กันชิง	กันชิง
กันขอ น. ภาชนะสาน คล้ายกระจาดขนาด เล็ก ก้นสอบปากผายอย่างอวบหงาย ใช้ กระเดียด, กระเชอ ก็เรียก.	กันขอ น. ภาชนะสานคล้ายกระจาดขนาดเล็ก แต่สูงกว่าก้นสอบ ปากกว้าง ใช้กระเดียด, กระเชอ ก็เรียก.
กันชู	กันชู
กันแขง ๑	กันแขง ๑
กันแขง ๒	กันแขง ๒

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ก้นดอง	ก้นดอง
ก้นดาร์ [- ดาน] ว. อัดกั๊ด, ฝืดเคือง, ลำบาก, แห้งแล้ง, คำนี้นักใช้แก่เวลา ท้องที่ หรือถิ่นที่มีลักษณะเช่นนั้น เช่น ก้นดาร์ข้าว ก้นดาร์น้ำ คราวก้นดาร์ ทางก้นดาร์ ที่ก้นดาร์. น. ป่าดง, ทางลำบาก. (ป. กนฺตาร).	ก้นดาร์ [- ดาน] ว. อัดกั๊ด, ฝืดเคือง, เช่น ก้นดาร์ข้าว ก้นดาร์น้ำ, ลำบาก, แห้งแล้ง, คำนี้นักใช้แก่เวลา ท้องที่ หรือถิ่นที่มีลักษณะเช่นนั้น เช่น คราวก้นดาร์ ทางก้นดาร์ ที่ก้นดาร์. น. ป่าดง, ทางลำบาก. (ป. กนฺตาร).
ก้นดาล [- ดาน] น. กลาง เช่น ในก้นดาล ท้าวทองหลาย. (ม. คำหลวง ทศพร). (ข. กณฺดาล).	ก้นดาล [- ดาน] น. กลาง ท่ามกลาง, เช่น ในก้นดาลท้าวทองหลายผู้ก่อนนั้น. (ม. คำหลวง ทศพร). (ข. กณฺฎาล).
ก้นไค	ก้นไค
ก้นต์ ก. ตัด, โกง. (ป.).	ก้นต์ น. ตัด, โกง, เช่น เกศาก้นต์ (ตัดผม, โกงผม); ยินดี, พอใจ, เช่น สุทรก้นต์ มุทุก้นต์. ว. นำไคร้, นำพอใจ, งดงาม, เช่น ก้นตาทิรมย์ หมายถึง ยินดียิ่ง ในสิ่งที่น่าพอใจ.
ก้นตัง น. ชื่อไม้ล้มลุกชนิดหนึ่งในสกุล <i>Alpinia</i> วงศ์ <i>Zingiberaceae</i> ต้นคล้ายข่า.	ก้นตัง น. ชื่อไม้ต้นมีใบคัน. (พจน. ๒๔๕๓).
ก้นไทร	ก้นไทร
ก้นทร	ก้นทร
ก้นทรกร	ก้นทรกร
ก้นทะ (โป) น. กระทะ เช่น จิ้งตังโลหก้นทะ. (รามเกียรติ์ ร. ๒ ตอนศึกไมยราพณ์).	ก้นทะ (โป) น. กระทะ เช่น จิ้งตังโลหะ ก้นทะโดยดะบนเส้าโขมดผี ให้ประโคนแล้ว โหมอัครี มาลีรูปเทียนบุชา. (รามเกียรติ์ ร. ๒ ตอนศึกไมยราพณ์).
ก้นบัง	ก้นบัง
ก้นภัย น. ชื่อไม้เถาชนิด <i>Afgekia mahidolae</i> Burt et Chermisirrathana ในวงศ์ Leguminosae พบทางจังหวัดกาญจนบุรี ใบเป็นใบประกอบ ช่อหนึ่งมีใบย่อยหลายใบ ท้อง	ก้นภัย, ก้นภัยมหิดล น. ชื่อไม้เถาชนิด <i>Afgekia mahidolae</i> Burt et Chermisirrathana ในวงศ์ Leguminosae พบทางจังหวัดกาญจนบุรี ใบเป็นใบประกอบ ช่อหนึ่งมีใบย่อยหลายใบ

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ใบมีขนสีน้ำตาล ดอกเป็นช่อตั้ง สีขาวปนม่วง ฝักสั้นป้อมแบน ๆ ตั้งชื่อเพื่อเฉลิมพระเกียรติแด่ สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี.	ด้านล่างของใบมีขนสีน้ำตาล ดอกเป็นช่อตั้ง สีขาวปนม่วง ฝักสั้นป้อมแบน ๆ ตั้งชื่อ วิทยาศาสตร์เพื่อเฉลิมพระเกียรติแด่สมเด็จพระ ศรีนครินทราบรมราชชนนี.
กัณภิมย์	กัณภิมย์
กัณเมียง น. เด็ก เช่น อันกัณเมียงทักแท้. (ม. คำหลวง ทศพร). (ข. เกมุง = เด็ก).	กัณเมียง น. เด็ก, โบราณเขียนเป็น กัณมยง เช่น แลเด็กหญิงถ้าวขาวขึงก็ดี อันกัณมยงทัก แท้ให้แต่งแฉ่งงาม. (ม. คำหลวง ทศพร). (ข. เกมุง = เด็ก).
กัณย์ น. สาวรุ่น, สาวน้อย; ชื่อกลุ่มดาวรูป หญิงสาว เรียกว่า ราศีกัณย์ เป็นราศี ๑ ใน จักรราศี.	กัณย์ น. สาวรุ่น, สาวน้อย; ชื่อกลุ่มดาวรูป หญิงสาว เรียกว่า ราศีกัณย์ เป็นราศีที่ ๕ ใน จักรราศี.
กัณยา	กัณยา
กัณยายน	กัณยายน
กัณลง, กัณลง ๑ น. แมลงภู่ เช่น กัณลงกันถึง คลึงคนธ์. (ม. คำหลวง จุลพน). (ข. กนฺลง); ของ ที่เหลือ, มูลฝอย; การกบฏ, การบุกรุก. ก. กระโดด, ข้าม, ผ่าน.	กัณลง, กัณลง ๑ น. แมลงภู่ เช่น กัณลงกันถึง คลึงคนธ์. (ม. คำหลวง จุลพน). (ข. กนฺลง); ของ ที่เหลือ, มูลฝอย; การกบฏ, การบุกรุก.
กัณลง ๒ ว. เลิศ, ยิ่ง; ล่วง, ผ่าน, เช่น มหา โภยมกัณลง. (กล่อมช้างของเก่า). (ข. กนฺลง).	กัณลง ๒ ก. กระโดด, ข้าม, ผ่าน. ว. เลิศ, ยิ่ง; ล่วง, ผ่าน, เช่น มหาโภยมกัณลง. (กล่อมช้าง ของเก่า). (ข. กนฺลง).
กัณลึง	กัณลึง
กัณแสง (ราชา) ก. ร้องไห้, ใ้ว่า ทรงกัณแสง.	กัณแสง (ราชา) ก. ร้องไห้, ราชศัพท์ ใ้ว่า ทรงพระกัณแสง หรือ ทรงกัณแสง. (ข. กนฺ แสง ว่า ผ้าเช็ดปาก, ผ้าเช็ดมือ, ผ้าเช็ดหน้า).
กัณหยัน น. มีดปลายแหลม มีคม ๒ ข้าง ส่วน ของใบมีดตั้งแต่กัณถึงปลายใหญ่เท่ากัน เป็น อาวุธสำหรับเหน็บ, จินใช้เป็นเครื่องหมายกัน	กัณหยัน น. มีดปลายแหลม มีคม ๒ ข้าง ส่วน ของใบมีดตั้งแต่กัณถึงปลายใหญ่เท่ากัน เป็น อาวุธใช้เหน็บเอา, จินใช้เป็นเครื่องหมายกัน

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
จัญไร เช่นในรูปสิ่งโตคาบกำหนัด.	จัญไร เช่นในรูปสิ่งโตคาบกำหนัด.
กันเอา ว. กรรเอา เช่น สรรวญเสียงกันเอา. (อนิรุทธิ์; สมุทรโฆษ).	กันเอา ว. กรรเอา, กลมกล่อม, เช่น สรรวญเสียง กันเอา มโนเทพรังรักษ์. (อนิรุทธิ์).
กับ ๑	กับ ๑
กับระเบิด	กับระเบิด
กับ ๒	กับ ๒
กับ ๓	กับ ๓
กับ ๔ , กับข้าว น. ของที่กินกับข้าว	กับ ๔ , กับข้าว น. อาหารซึ่งปรกติใช้กินพร้อม ข้าว.
กับแก๊ ๑ (ถิ่น – พายัพ) น. ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Selaginella argentea</i> (Wall. Ex Hook. et Grev.) Spring ในวงศ์ Selaginellaceae ใช้เป็น ผัก, พ้อคำติเมีย ก็เรียก.	กับแก๊ ๑ (ถิ่น – พายัพ) น. ชื่อไม้ล้มลุกไร้ดอก ชนิด <i>Selaginella argentea</i> (Wall. Ex Hook. et Grev.) Spring ในวงศ์ Selaginellaceae ใช้ทำยา ได้ ใบอ่อนใช้เป็นผัก, พ้อคำติเมีย ก็เรียก.
กับแก๊ ๒	กับแก๊ ๒
กับแก้ม	กับแก้ม
กับบุตร	กับบุตร
กับ [กับ] น. ระยะเวลาอันนานเหลือเกิน โบราณถือว่าโลกประลัยครั้งหนึ่งเป็นสิ้นกับ หนึ่ง, บางทีใช้เข้าคู่กับคำกัลป์ เช่น นานนับกับ กัลป์พุทธันดร. (ป. กปฺป; ส. กल्प).	กับ [กับ] น. อายุของโลกตั้งแต่เมื่อพระพรหมสร้าง เสร็จจนถึงเวลาที่ไฟประลัยกัลป์มาล้างโลก, บางที ใช้เข้าคู่กับคำ กัลป์ เช่น ชั่วกับชั่วกัลป์ นานนับกับ กัลป์พุทธันดร. (ป. กปฺป; ส. กल्प). (ดู กัลป-, กัลป์).
กับตัน	กับตัน
กับนก [กับปะนุก] (แบบ) ว. กำพริ้ว, นำ สงสาร, เช่น อันว่าพราหมณ์ชราขึ้นกับนก. (ม. คำหลวง ชุชก). (ป. กปณก).	กับนก [กับปะนุก] (แบบ) ว. กำพริ้ว, นำ สงสาร, เช่น อันว่าพราหมณ์ชรา ขึ้นกับนก. (ม. คำหลวง ชุชก). (ป. กปณก).
กับบาลิก, กับปาลิก	กับบาลิก, กับปาลิก
กับปิยะ-, กับปิยะ	กับปิยะ-, กับปิยะ
กับปิยการก	กับปิยการก
กับปิยภักดิ์	กับปิยภักดิ์

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กัปปิยโวการ	กัปปิยโวการ
กัปปิย [กัปปิ] (ปาก) น. กัปปข้าว (ใช้เฉพาะภิกษุสามเณร), มักใช้เข้าคู่กับ จังหัน ว่า กัปปิยจังหัน.	กัปปิย [กัปปิ] (ปาก) น. กัปปข้าว (ใช้เฉพาะภิกษุสามเณร), มักใช้เข้าคู่กับคำ จังหัน ว่า กัปปิยจังหัน.
กัมบน	กัมบน
กัมป-, กัมปน-	กัมป-, กัมปน-
กัมปนาการ	กัมปนาการ
กัมปนาท น. เสียงบันลือ, เสียงหวั่นไหวทั่วไป. (ป. กมฺป + นาท).	กัมปนาท น. เสียงสนั่นหวั่นไหว. (ป. กมฺป + นาท).
กัมประโด	กัมประโด
กัมปี (แบบ) ก. ไหว เช่น สกลกัมปี. (ม. คำหลวง จกษัตริย์). (ป., ส. กมฺป).	กัมปี (แบบ) ก. ไหว เช่น อันว่ามหาปรีดพิศินไฟทแทน แผ่นผเทศมณฑล สกลกัมปี จุจกรวิไหวหวนนป็นนไปมาเมื่อนั้น. (ม. คำหลวง จกษัตริย์). (ป., ส. กมฺป).
กัมพล	กัมพล
กัมพูช ๑, กัมพูช- [กัมพูด, กัมพูดชะ-] น. แคว้นเขมร, กัมโพช ก็ใช้.	กัมพูช ๑, กัมพูช- [กัมพูด, กัมพูดชะ-] น. แคว้นเขมร, (โบ) ชื่อแคว้นหนึ่งทางตอนเหนือของอินเดีย, กัมโพช ก็ใช้.
กัมพูชพากย์	กัมพูชพากย์
กัมพูช ๒	กัมพูช ๒
กัมพู	กัมพู
กัมพูชา	กัมพูชา
กัมโพช [กัมโพด] น. กัมพูช.	กัมโพช [กัมโพด] น. แคว้นเขมร, (โบ) ชื่อแคว้นหนึ่งทางตอนเหนือของอินเดีย, กัมพูช ก็ใช้.
กัมมฆวต	กัมมฆวต
กัมมัญฐาน	กัมมัญฐาน
กัมมันตภาพรังสี	กัมมันตภาพรังสี

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กัมมันตรังสี [กัมมันตะ-] ว. (ธาตุหรือสาร) ที่สามารถเกิดกัมมันตภาพรังสีได้. (อ. radioactive)	กัมมันตรังสี [กัมมันตะ-] ว. ที่สามารถเกิดกัมมันตภาพรังสีได้ (ใช้แก่ธาตุหรือสาร). (อ. radioactive)
กัมมาร	กัมมาร
กัมลาศ	กัมลาศ
กัลวิกัย	กัลวิกัย
กัลชาญ	กัลชาญ
กัลบก	กัลบก
กัลป-, กัลป์ [กันละปะ-, กัน] น. กัลป์ คือระยะเวลาอันนานเหลือเกิน โบราณถือว่าโลกประลัยครั้งหนึ่งเป็นสิ้นกัลป์หนึ่ง, บางทีใช้เข้าคู่กับคำว่า กัป เช่น นานนับกัลป์กัลป์พุทธรังคร. (ส.; ป. กปฺป).	กัลป-, กัลป์ [กันละปะ-, กัน] น. กัลป์, อายุของโลกตั้งแต่เมื่อพระพรหมสร้างเสร็จจนถึงเวลาที่ไฟประลัยกัลป์ล้างโลก ซึ่งได้แก่ช่วงเวลากลางวัน วันหนึ่งของพระพรหม คือ ๑,๐๐๐ มหายุค (เท่ากับ ๔,๓๒๐,๐๐๐,๐๐๐ ปีมนุษย์) เมื่อสิ้นกัลป์ พระอิศวรจะล้างโลกด้วยไฟประลัยกัลป์ โลกจะไร้สิ่งมีชีวิตและอยู่ในความมืดมจนรุ่งเช้าของวันใหม่ แล้วพระพรหมก็จะสร้างโลกเป็นการขึ้นต้นกัลป์ใหม่ โลกจะถูกสร้างและถูกทำลายเช่นนี้สลับกันตลอดอายุของพระพรหม ทั้งนี้ตามคติของพราหมณ์, บางทีใช้เข้าคู่กับคำ กัป เช่น ชั่วกัปชั่วกัลป์ นานนับกัลป์กัลป์พุทธรังคร. (ส.; ป. กปฺป).
กัลปพฤกษ์๑ [กันละปะพริก] น. ต้นไม้ที่เชื่อกันว่าให้ผลสำเร็จตามความปรารถนา; เรียกต้นไม้ที่สร้างขึ้นเนื่องในการทักทวนในงานเมรุหลวงและมีลูกมะนาวบรรจุเหรียญเงินห้อยอยู่ตามกิ่งต่าง ๆ ของต้นไม้นั้นว่า ต้นกัลปพฤกษ์, เรียกลูกมะนาวที่บรรจุเหรียญเงินนั้นว่า ลูกกัลปพฤกษ์; (โบ) ใช้ว่ากำพฤกษ์ ก็มี	กัลปพฤกษ์๑ [กันละปะพริก] น. ต้นไม้ที่เชื่อกันว่าให้ผลสำเร็จตามความปรารถนา; เรียกต้นไม้ที่สร้างขึ้นเนื่องในการทักทวนในงานเมรุหลวง และมีลูกมะนาวบรรจุเงินตราห้อยอยู่ตามกิ่งต่าง ๆ ของต้นไม้นั้นว่า ต้นกัลปพฤกษ์, เรียกลูกมะนาวที่บรรจุเหรียญเงินนั้นว่า ลูกกัลปพฤกษ์; (โบ) ใช้ว่า กำพฤกษ์ ก็มี เช่น พวก

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เช่น พวกประจำกำแพงพฤษภังคมไหว้. (รามเกียรติ์ ร. ๒). (ส.; ป. กปปรุภ).	ประจำกำแพงพฤษภังคมไหว้. (รามเกียรติ์ ร. ๒). (ส.; ป. กปปรุภ).
กัลปาวสาน [กันละปาวะสาน] น. ที่สุดแห่งระยะเวลาอันยาวนาน. (ส. กลุ + อวสาน).	กัลปาวสาน [กันละปาวะสาน] น. ที่สุดแห่งระยะเวลาหนึ่ง คือ ช่วงเวลา ๔,๓๒๐,๐๐๐,๐๐๐ ปีมนุษย์. (ส.กลุ+อวสาน).
กัลปนา	กัลปนา
กัลปพฤกษ์ ๒ [กันละปะพริก] น. ชื่อไม้ต้นหลายชนิดในสกุล <i>Cassia</i> วงศ์ Leguminosae ดอกสีชมพู เช่น ชนิด <i>C. bakeriana</i> Craib เป็นไม้ต้นขนาดกลาง มีมากทางภาคอีสานภาคเหนือ พุ่มใบแบนกว้าง ดอกสีชมพูอ่อนออกเป็นช่อในระหว่างกิ่งใบหรือผลิใบใหม่ ฝักมีขนนุ่มส่วนชนิด <i>C. nodosa</i> Ham. และชนิด <i>C. javanica</i> Linn. นั้นคล้ายชนิดแรกแต่ดอกเล็กกว่า ในระหว่างออกดอกไม่ทิ้งใบ มีมากทางภาคตะวันออกและภาคใต้ ฝักใช้ทำยาได้.	กัลปพฤกษ์ ๒ [กันละปะพริก] น. ชื่อไม้ต้นชนิด <i>Cassia bakeriana</i> Craib ในวงศ์ Leguminosae มีมากทางภาคอีสานภาคเหนือ ดอกสีชมพูอ่อนออกเป็นช่อในระหว่างกิ่งใบหรือผลิใบใหม่ ฝักมีขนนุ่ม.
กัลปิงหา	กัลปิงหา
กัลปาวสาน	กัลปาวสาน
กัลปิต	กัลปิต
กัลปุม [กัมปุม] (ใบ) น. กระพุ่ม.	กัลปุม [กัมปุม] (ใบ) น. กระพุ่ม, มือที่ประนม, เช่น ถวายกรกัลปุมบันสารโกสุม ศิโรจม์. (ม. คำหลวง ฉกษัตริย์); พุ่ม เช่น จัปพฤษภังกรกัลปุม โดยกุสุม ฤคฤค. (ม. คำหลวง วณปเวสน์).
กัลเม็ด [กันละ-] น. กลเม็ด, วิธีที่แยบคาย, สิ่งที่แยบคาย, เช่น แหวนที่มีหัวเป็นเกลียวลอดออกจากเรือนได้ เรียกว่า แหวนกัลเม็ด, ขวดจุกที่มีเกลียว เรียกว่า ขวดกัลเม็ด.	กัลเม็ด [กันละ-] น. กลเม็ด, วิธีที่แยบคาย, สิ่งที่แยบคาย, เช่น แหวนที่มีก้านหัวเป็นเกลียวลอดออกจากเรือนได้ เรียกว่า แหวนกัลเม็ด, ขวดจุกที่มีเกลียว เรียกว่า ขวดกัลเม็ด.
กัลยา	กัลยา

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กัลยาเยียมห้อง	กัลยาเยียมห้อง
กัลยาณ-	กัลยาณ-
กัลยาณมิตร	กัลยาณมิตร
กัลยาณี	กัลยาณี
กัลเว้า	กัลเว้า
กัลหยา [กัน-] ก. กรรหยา เช่น ครันนรลห้อย กัลหยา. (ม. คำหลวง วนปเวสน์).	กัลหยา [กัน-] ก. กรรหยา เช่น ชายใดเคอร์ ร่อนรณจวนจวบสร้อยสรสวก็หยากัลหยาหื่น หรรย์. (ม. คำหลวง จุลพน).
กัลโหย	กัลโหย
กัลออม [กันละ-] น. หม้อน้ำ, กะออม กระออม หรือ กะละออม กี่ว่า.	กัลออม [กันละ-] น. ภาชนะสานด้วยไม้ไผ่ ยา ชัน รูปคล้ายกระบุง ไม่มีคอ ใช้ใส่น้ำ, กะออม กระออม หรือ กะละออม กี่ว่า.
กัลเอา	กัลเอา
กัสมล [กัถสะมน] (แบบ) ว. น่าเกลียด, ไม่งาม, อุจาด, เช่น บพิตรพราหมณ์นี้กัถกัสมล. (ม. คำหลวง กุมาร). (ส.).	กัสมล [กัถสะมน] (แบบ) ว. น่าเกลียด, ไม่งาม, อุจาด, เช่น บพิตรพราหมณ์นี้กัถกัสมลร้าย พันคนในโลกนี้. (ม. คำหลวง กุมาร). (ส.).
กัศยป	กัศยป
กัษณ	กัษณ
กา ๑	กา ๑
กาคาบพริก	กาคาบพริก
กาจับหลัก ๑	กาจับหลัก ๑
กาฟักไข่	กาฟักไข่
กาลักน้ำ	กาลักน้ำ
กาสัก ๑	กาสัก ๑
กาหลงรัง	กาหลงรัง
กา ๒	กา ๒
กา ๓ น. ภาชนะสำหรับใส่น้ำหรือดื่มน้ำ มีพวย และหู สำหรับหิ้วหรือจับ, ลักษณะนามว่า ไบ.	กา ๓ น. ภาชนะสำหรับใส่น้ำหรือดื่มน้ำมีพวยและ หู สำหรับหิ้วหรือจับ, ลักษณะนามว่า ไบ หรือ ลูก.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กาเวียน	กาเวียน
กา ๔	กา ๔
กา ๕ ก. ทำเครื่องหมายเป็นรูปกากบาท.	กา ๕ ก. ทำเครื่องหมายเป็นรูปกากบาท, ทำเครื่องหมายไว้ให้สังเกตได้ เช่น ดูเฉพาะที่กาไว้.
กาชาด น. เครื่องหมายรูปกากบาทสีแดงชาดบนพื้นขาว เป็นเครื่องหมายกาชาดสากล.	กาชาด น. เครื่องหมายรูปกากบาท (+) สีแดงชาดบนพื้นขาว เป็นเครื่องหมายกาชาดสากล.
ก้า ๑	ก้า ๑
ก้าก้น	ก้าก้น
ก้า ๒	ก้า ๒
กาก ๑ น. สิ่งที่เหลือเมื่อคั้นหรือคัดเอาส่วนดีออกแล้ว เช่น กากมะพร้าว; หยากเชื้อ; เเดนเลือก (ใช้เป็นคำคำ) เช่น กากมนุษย์ คนกาก.	กาก น. สิ่งที่เหลือเมื่อคั้นหรือคัดเอาส่วนดีออกแล้ว เช่น กากมะพร้าว; หยากเชื้อ; เเดนเลือก (ใช้เป็นคำคำ) เช่น กากมนุษย์ คนกาก.
กากขยาก	กากขยาก
กากข้าว	กากข้าว
กากเพชร	กากเพชร
กากรูน, กากกะรูน	กากรูน, กากกะรูน
กากหมู	กากหมู
กาก ๒, กาก- [กากะ] (แบบ) น. กา (นก). (ป., ส.).	กาก- กากะ (แบบ) น. กา (นก). (ป., ส.).
กากคติ [กากะคะติ] น. ชื่อกาพย์ชนิดหนึ่ง มีดำเนินกลอนอย่างกาที่บิณไป. (ชุมนุมตำรากลอน).	กากคติ [กากะคะติ] น. ชื่อกาพย์ชนิดหนึ่ง มีดำเนินกลอนอย่างกาที่บิณไป เช่น สรรเพชญ์เจ้าได้ ทรงฤทธิ์เรืองไกร ย่อมบำเพ็ญทานให้พระวิมุตติ โลกุตระญาณ แสงสว่างประเสริฐหนักหนา. (ชุมนุมตำรากลอน).
กากฉีก	กากฉีก
กากบาท	กากบาท

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กากภาษา [กากะพาสา] น. ชาติกา เช่น บางมารนิรมิตอินทรียัเศียรเป็นอสुरี และกาย เป็นกากภาษา. (คำพากย์).	กากภาษา [กากะพาสา] น. ชาติกา เช่น लगมารนิรมิตอินทรียัเศียรเป็นอสुरี และกาย เป็นกากภาษา. (คำพากย์).
กากะทิง	กากะทิง
กากะเยีย น. เครื่องสำหรับวางหนังสือใบลาน ทำด้วยไม้ ๘ อันร้อยไขว้กัน.	กากะเยีย น. เครื่องสำหรับวางหนังสือใบลาน ทำด้วยไม้ ๘ อันร้อยเชือกไขว้กัน.
กากี ๑	กากี ๑
กากี ๒	กากี ๒
กากี ๓	กากี ๓
กากีแกมเขียว	กากีแกมเขียว
กาง ๑	กาง ๑
กางเวียน (โบ) น. การหมุนเวียนชนิด หนึ่ง เช่น แล้วจับเท้าทั้งสองหันเวียนไปตั้ง บุคคลทำกางเวียน. (กฎหมายเก่า).	กางเวียน (โบ) น. เครื่องมือสำหรับเขียน วงกลม ส่วนโค้งของวงกลม หรือกระยะ ทำ ด้วยโลหะ มี ๒ ขา ปลายข้างหนึ่งแหลม ปลาย อีกข้างหนึ่งมีดินสอเป็นด้น อีกแบบหนึ่งมีปลาย แหลมทั้ง ๒ ข้าง แบบหลังนี้ใช้สำหรับเขียนบน โลหะก็ได้, วงเวียน หรือวงเวียน ก็ว่า; การ หมุนเวียนชนิดหนึ่ง เช่น แล้วจับเท้าทั้งสองหัน เวียนไปตั้งบุคคลทำกางเวียน. (กฎหมายเก่า).
กาง ๒	กาง ๒
กางขีมอด	กางขีมอด
ก้าง ๑	ก้าง ๑
ก้าง ๒	ก้าง ๒
ก้าง ๓ (กลอน) ก. ก้าง, ก้าน, ขวาง, เช่น คู้ม กองกีก้างมล้างอุปัทวทุกข์, จักก้าง กลใด. (สรรพสิทธิ์).	ก้าง ๓ (กลอน) ก. ก้าง, ก้าน, ขวาง, เช่น สอง ท้าวอินสองสายใจ จักก้างกลใด บดีบันโดยดั่ง ถวิล. (สรรพสิทธิ์).
ก้างขวางคอ	ก้างขวางคอ
กางเกง	กางเกง

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กางเกง ก. ไม่ลงรูป, ไม่ลงรอย, ไม่ลงที่, รวมกันไม่เข้า, เช่น พระคาวีเห็นนางยังกางเกง. (คาวี), กั๊วเกง หรือ กั๊วเกง กั๊ว.	กางเกง ก. ไม่ลงรูป, ไม่ลงรอย, ไม่ลงที่, รวมกันไม่เข้า, ใ้ว่า กางเกง ก็มี เช่น เมื่อนั้น พระคาวีเห็นนางยังกางเกง ยั้มพลางทางลงไป จากเตียง แล้วกล่าวเกลี้ยกล่อมปลอบให้ชอบ ใจ. (คาวี), กั๊วเกง หรือ กั๊วเกง กั๊ว.
-	กางเกง ดู กางเกง.
กางของ	กางของ
กางเขน	กางเขน
ห้างปลา	ห้างปลา
กัจฉหลัก ๑	กัจฉหลัก ๑
กัจฉหลัก ๒	กัจฉหลัก ๒
ก๊าซ, แก๊ส น. อากาศธาตุ, เรียกไฟซึ่งเกิดจากการจุดอะเซทิลีน (acetylene) ซึ่งได้จากก้อน แคลเซียมคาร์ไบด์ทำปฏิกิริยากับน้ำว่า ไฟก๊าซ หรือ ไฟแก๊ส.	ก๊าซ น. อากาศธาตุ, (วิทยา) สถานะหนึ่งของ สสาร รูปร่างและปริมาตรไม่คงที่ ขึ้นอยู่กับ ภาชนะที่บรรจุ, เรียกไฟซึ่งเกิดจากการจุด อะเซทิลีน ซึ่งได้จากก้อนแคลเซียมคาร์ไบด์ทำ ปฏิกิริยากับน้ำว่า ไฟก๊าซ, แก๊ส กั๊ว. (อ. gas).
ก๊าซไข่น้ำ, แก๊สไข่น้ำ	ก๊าซไข่น้ำ, แก๊สไข่น้ำ
ก๊าซเฉื่อย, แก๊สเฉื่อย น. ธาตุที่เป็นแก๊ส มี สมบัติไม่ไวต่อปฏิกิริยาเคมี ได้แก่ ฮีเลียม นีออน อาร์กอน คริปทอน ซีนอน และเรดอน. (อ. inert gases, noble gases, rare gases).	ก๊าซเฉื่อย, แก๊สเฉื่อย น. ธาตุที่เป็นแก๊ส มี สมบัติไม่ไวต่อปฏิกิริยาเคมี ได้แก่ ฮีเลียม นีออน อาร์กอน คริปทอน ซีนอน และเรดอน, ปัจจุบันเรียก ก๊าซมีตระกูล, แก๊สมีตระกูล (noble gases) หรือ ก๊าซหายาก, แก๊สหายาก (rare gases). (อ. inert gases).
-	ก๊าซชีวภาพ, แก๊สชีวภาพ น. แก๊สที่เกิด จากการเสื่อมสลายมูลของสิ่งมีชีวิต หรือสิ่งที่ สืบเนื่องจากสิ่งมีชีวิต ติดไฟได้ ใช้เป็น เชื้อเพลิงเป็นต้น.
ก๊าซน้ำตา, แก๊สน้ำตา	ก๊าซน้ำตา, แก๊สน้ำตา

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
-	ก๊าซหุงต้ม, แก๊สหุงต้ม น. แก๊สที่ประกอบด้วยสารอินทรีย์ที่ติดไฟได้ง่าย ใช้ในการหุงต้มเป็นต้น.
กาชะลอง	กาชะลอง
กาชะลองคำ	กาชะลองคำ
กาญจน-, กาญจนา	กาญจน-, กาญจนา
-	กาญจนานิเชก น. พระราชพิธีที่พระเจ้าแผ่นดินกระทำเมื่อครองราชสมบัติได้ ๕๐ ปี.
กาฐ [กาด] (แบบ) น. ไม้พิน เช่น คีอโกยกาฐอันกอง. (สรรพสิทธิ์), กาษฐ กี่ใช้. (ป. ญฐ; ส. กาษฐ).	กาฐ [กาด] (แบบ) น. ไม้พิน เช่น คีอโกยกาฐอันกองแลนองธรมิภาค กลาดกล่นถกลหลากอนันต์. (สรรพสิทธิ์), กาษฐะ กี่ใช้. (ป. ญฐ; ส. กาษฐ).
กาด ๑ น. ชื่อไม้ล้มลุกหลายชนิดหลายสกุล บางชนิดใช้ใบ บางชนิดใช้หัวเป็นผัก เช่น ผักกาดกวางตุ้ง (<i>Brassica chinensis</i> Jusl.) ผักกาดขม หรือ ผักกาดเขียว (<i>B. juncea</i> Czern. et Coss.) ผักกาดขาว หรือ แปะช่าย (<i>B. chinensis</i> Jusl. Var. <i>pekinensis</i> Rupr.) ผักกาดหัว หรือ ไข่เต่า (<i>Raphanus sativus</i> Linn.) ในวงศ์ Cruciferae, ผักกาดหอม (<i>Lactuca sativa</i> Linn.) ในวงศ์ Compositae, ผักเหล่านี้เป็นไม้ที่นำเข้ามาปลูกเพื่อเป็นอาหาร.	กาด ๑ น. ชื่อไม้ล้มลุกหลายชนิดหลายสกุล บางชนิดใช้ใบ บางชนิดใช้หัวเป็นผัก เช่น ผักกาดกวางตุ้ง (<i>Brassica chinensis</i> Jusl.) ผักกาดขม หรือ ผักกาดเขียว (<i>B. juncea</i> Czern. et Coss.) ผักกาดขาว หรือ แปะช่าย (<i>B. chinensis</i> Jusl. Var. <i>pekinensis</i> Rupr.) ผักกาดหัว หรือ ไข่เต่า (<i>Raphanus sativus</i> L.) ในวงศ์ Cruciferae, ผักกาดหอม (<i>Lactuca sativa</i> L.) ในวงศ์ Compositae, ผักเหล่านี้เป็นพรรณไม้ที่นำเข้ามาปลูกเพื่อเป็นอาหาร.
กาด ๒	กาด ๒
ก้าด	ก้าด
กาน	กาน
ก่าน ว. ต่าง, ผ่าน; กล้า, กัน, เช่น ตววก่าน กาชาคิซุญจน. (ม. คำหลวง ทานกัณท์).	ก่าน ว. ต่าง, ผ่าน, มีลายพาด, เช่น พนคณนทค ก่านแกม ปีกหางนวยแนม นนวยนเนียร้องริน. (ม. คำหลวง มหาพน); เก่ง, กล้า,

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
	ก้น, เช่น ปางเมื่อเจ้าเข้าดงด้านตวาก้นกาจชาติ ชัญจน สัตวตณสือชื่อมนนหมิ ได้ทีทำนำความ เจ็ญ. (ม. คำหลวง ทานกัณฑ์).
ก้าน ๑	ก้าน ๑
ก้านขด	ก้านขด
ก้านแข็ง	ก้านแข็ง
ก้านคอ	ก้านคอ
ก้านตอง	ก้านตอง
ก้านต่อดอก	ก้านต่อดอก
ก้านบัว	ก้านบัว
ก้านแย่ง	ก้านแย่ง
ก้าน ๒ น. ก่าน, กล้า, เช่น ฐูปัณฑก้าน กล่าวถ้อยกลางสนาม. (โลกนิติ ๒๗๒).	ก้าน ๒ น. ก่าน, กล้า, เช่น ฐูปัณฑก้าน กล่าวถ้อยกลางสนาม. (โลกนิติ).
ก้าน	ก้าน
กานดา (แบบ) น. หญิงที่รัก.	กานดา น. หญิงที่รัก. (ส. กานดา; ป. กนฺดา).
กานต์	กานต์
กานท์ (โป) น. บทกลอน เช่น สารสยามภาค พร้อม กลกานท์ นี้ฤา. (ขวนพ่าย).	กานท์, กานท์ (โป) น. บทกลอน เช่น สาร สยามภาคพร้อม กลกานท์ นี้ฤา. (ขวนพ่าย).
กานน ๑	กานน ๑
กานน ๒ [-นน] น. ชื่อไม้ต้นชนิด <i>Vitex</i> <i>pinnate</i> Linn. ในวงศ์ Verbenaceae ขึ้นทั่วไป เนื้อไม้แข็งทนทาน, โคนสมอ หรือ สมอกานน ก็เรียก.	กานน ๒ [-นน] ๑ ดินนง (๑).
ก้านพร้าว	ก้านพร้าว
กานพลู [-พลู] น. ชื่อไม้ต้นขนาดกลางชนิด <i>Syzygium aromaticum</i> (Linn.) Merr. et Perry ในวงศ์ Myrtaceae ดอกตูม มีรสเผ็ดร้อน ตากแห้งแล้ว ใช้เป็นเครื่องเทศและทำยา. (ทมิฬ กิรามบู).	กานพลู [-พลู] น. ชื่อไม้ต้นขนาดกลางชนิด <i>Syzygium aromaticum</i> (L.) Merr. et L.M. Perry ในวงศ์ Myrtaceae ดอกตูม มีรสเผ็ดร้อน ตากแห้ง แล้วใช้เป็นเครื่องเทศและทำยา. (ทมิฬ กิรามบู).

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ก้านมะพร้าว	ก้านมะพร้าว
ก้านเหลือง น. ชื่อไม้ต้นขนาดกลางถึงขนาดใหญ่ชนิด <i>Nauclea orientalis</i> (Linn.) Linn. ในวงศ์ Rubiaceae คล้ายกระท่อม ขึ้นตามริมน้ำ เนื้อไม้สีเหลือง ละเอียด ใช้ในการก่อสร้าง.	ก้านเหลือง น. ชื่อไม้ต้นขนาดกลางถึงขนาดใหญ่ชนิด <i>Nauclea orientalis</i> (L.) L. ในวงศ์ Rubiaceae คล้ายกระท่อม ขึ้นตามริมน้ำ เนื้อไม้สีเหลือง ละเอียด ใช้ในการก่อสร้าง.
กาน้ำ	กาน้ำ
กาน้ำ	กาน้ำ
กาบ ๑	กาบ ๑
กาบเขียง	กาบเขียง
กาบปูเล	กาบปูเล
กาบพรหมศร	กาบพรหมศร
กาบ ๒	กาบ ๒
กาบ ๓	กาบ ๓
ก้าม ๆ	ก้าม ๆ
กาก็	กาก็
กาคู่	กาคู่
กานเดียว, กานเดียว	กานเดียว, กานเดียว
กาน้ำจืด	กาน้ำจืด
กานบัว น. ชื่อนกขนาดใหญ่ชนิด <i>Mycteria leucocephala</i> ในวงศ์ Ciconiidae ตัวใหญ่ คอและขาขาว ลำตัว หัว และคอสีขาว มีแถบดำคาดขวางหน้าอก ขนคลุมปีกตอนปลายสีชมพูปากยาวสีเหลือง ชอบอยู่ตามบึงและหนองน้ำ กินปลา.	กานบัว น. ชื่อนกขนาดใหญ่ชนิด <i>Mycteria leucocephala</i> ในวงศ์ Ciconiidae ตัวใหญ่ คอและขาขาว ลำตัว หัว และคอสีขาว มีแถบดำคาดขวางหน้าอก ขนคลุมปีกตอนปลายสีชมพูปากยาวสีเหลือง อาศัยอยู่ตามบึงและหนองน้ำ กินปลา.
กานหอย น. ชื่อไม้ล้มลุก ๒ ชนิด ในวงศ์ Commelinaceae คือ ชนิด <i>Tradescantia virginiana</i> Linn. ลำต้นตั้งตรง เกลี้ยงหรือมีขนเล็กน้อย ใบยาว ๑๐ – ๒๕ เซนติเมตร ช่อดอก	กานหอยแครง ดู ว่านกานหอย ที่ว่าน.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ออกที่ยอดเป็นรูปก้านซี่ร่ม ประกอบด้วยดอกสีม่วงแดงจำนวนมาก กลีบดอกมีขนนุ่มปกคลุม และชนิด <i>T. spathacea</i> Swartz ลำต้นตั้งตรง อวบน้ำ ไม่แตกกิ่งใบยาว ๓๐ - ๔๐ เซนติเมตร ด้านบนสีเขียวเข้ม ด้านล่างสีม่วงแดง ช่อดอกออกที่ง่ามของลำต้น ซึ่งมีกาบรูปเรือ ๒ อันหุ้มอยู่ ดอกมีจำนวนมาก สีขาว ก้านสั้น ใช้ทำยาได้. ว่านหอยแครง หรือ ว่านดอกหอย ก็เรียก.	
กาบรูษ	กาบรูษ
กาบ น. กระเบื้องมุงหลังคาโบราณ โค้งเป็นลูกฟูก.	กาบ น. กระเบื้องมุงหลังคาชนิดหนึ่ง มีลักษณะเป็นกระเบื้อง ๒ แผ่นวางคร่อมกัน แผ่นคว่ำมีรูปร่างเหมือนกาบกล้วย ข้างใต้ตอนบนมีวงหรือขอสำหรับยึดกับระแนงส่วนแผ่นหงายที่อยู่ข้างล่างนั้นเป็นแผ่นแบน งอริมขึ้นทั้ง ๒ ข้าง มีขออยู่ตอนบนเพื่อเกี่ยวกับระแนง ปัจจุบันนิยมทำให้กระเบื้องแผ่นคว่ำและแผ่นหงายติดเป็นแผ่นเดียวกันเพื่อให้มีความคงทนมากขึ้น, กระเบื้องกาบกล้วย ก็เรียก.
กาเปี้ยด	กาเปี้ยด
กาฝาก น. ชื่อพรรณไม้หลายชนิดหลายวงศ์ที่อาศัยเกาะดูดน้ำและแร่ธาตุ หรือสารอาหารที่สังเคราะห์แล้วจากพรรณไม้อื่น ส่วนใหญ่มักใช้เรียกไม้พุ่มที่อาศัยเกาะเบียนไม้ต้นชนิดต่าง ๆ ในวงศ์ Loranthaceae, Santalaceae และ Viscaceae.	กาฝาก น. ชื่อพืชเบียนหลายชนิดในหลายวงศ์ที่อาศัยเกาะดูดน้ำและแร่ธาตุ หรือสารอาหารที่สังเคราะห์แล้วจากพรรณไม้อื่น ส่วนใหญ่มักใช้เรียกไม้พุ่มที่อาศัยเกาะเบียนไม้ต้นชนิดต่าง ๆ ในวงศ์ Loranthaceae, Santalaceae และ Viscaceae.
กาพย์ น. คำร้อยกรองจำพวกหนึ่ง มีหลายอย่าง เช่น กาพย์ฉกบั้ง กาพย์สุรางคนางค์ กาพย์ยานี. (ส. กาวย).	กาพย์ น. คำร้อยกรองประเภทหนึ่ง มีหลายชนิด เช่น กาพย์ฉกบั้ง กาพย์สุรางคนางค์ กาพย์ยานี กาพย์ขับไม้. (ส. กาวย).
กาพย์กลอน	กาพย์กลอน

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กาแฟีน น. สารประกอบอินทรีย์ประเภทพิวรีน มีสูตรเคมี $C_8H_{10}O_2N_4$ ลักษณะเป็นผลึกสีขาว มีในใบชา เมล็ดกาแฟ เป็นยาเสพติดอย่างอ่อน มีฤทธิ์อย่างแรงต่อหัวใจ ใช้ในการแพทย์. (ฝ. caféine).	กาแฟีน น. สารประกอบอินทรีย์ประเภทพิวรีน มีสูตรเคมี $C_8H_{10}O_2N_4$ ลักษณะเป็นผลึกสีขาว มีในใบชา เมล็ดกาแฟ เป็นยาเสพติดอย่างอ่อน มีฤทธิ์อย่างแรงต่อหัวใจ ใช้ในการแพทย์. (ฝ. caféine).
กาแฟ ๑	กาแฟ ๑
กาแฟ ๒ น. ชื่อไม้พุ่มหลายชนิดในสกุล <i>Coffea</i> วงศ์ Rubiaceae เช่น ชนิด <i>C. arabica</i> Linn., <i>C. canephora</i> Pierre ex Froehner และ <i>C. liberica</i> Bull. ex Hiern ชนิดหลังนี้ กาแฟใบใหญ่ ก็เรียก, กาแฟเป็นพืชแถบทวีปแอฟริกา ปลูกเป็นพืชเศรษฐกิจ เมล็ดแก่แล้วบด ใช้ชงเป็นเครื่องดื่ม ในเมล็ดกาแฟมีสารเคมีชนิดหนึ่งเรียกว่า กาเฟอีน.	กาแฟ ๒ น. ชื่อไม้พุ่มหลายชนิดในสกุล <i>Coffea</i> วงศ์ Rubiaceae เช่น ชนิด <i>C. arabica</i> L., <i>C. canephora</i> Pierre ex Froehner และ <i>C. liberica</i> Bull. ex Hiern ชนิดหลังนี้ กาแฟใบใหญ่ ก็เรียก, กาแฟเป็นพืชแถบทวีปแอฟริกา ปลูกเป็นพืชเศรษฐกิจ เมล็ดแก่แล้วบด ใช้ชงเป็นเครื่องดื่ม ในเมล็ดกาแฟมีสารเคมีชนิดหนึ่งเรียกว่า กาเฟอีน.
กาม,กาม-	กาม,กาม-
<i>กามกริथा</i>	<i>กามกริथा</i>
<i>กามกิจ</i>	<i>กามกิจ</i>
<i>กามคุณ</i>	<i>กามคุณ</i>
<i>กามฉันท</i>	<i>กามฉันท</i>
<i>กามตัณหา</i>	<i>กามตัณหา</i>
<i>กามท-</i> [กามมะทะ-] ว. ผู้ให้ตามที่ปรารถนา เช่น หนึ่งโสdakามทราช. (ม. คำหลวง หิมพานต์). (ป., ส.).	<i>กามท-</i> [กามมะทะ-] ว. ผู้ให้ตามที่ปรารถนา เช่น หนึ่งโสdakามทราช จักประพาศยตราชี ตามวิถีแนวไม้ไผ่พระเรียง. (ม. คำหลวง หิมพานต์). (ป., ส.).
<i>กามเทพ</i>	<i>กามเทพ</i>
<i>กามน</i> [กา-มน] ว. เต็มไปด้วยกาม เช่น อภิลาสกามน. (สุธน). (ป., ส.).	<i>กามน</i> [กา-มน] ว. เต็มไปด้วยกาม เช่น ฤาโหมพระศรีศรี อภิลาสกามน. (สุธน). (ป., ส.).

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กามภพ น. ที่เกิดของผู้ที่ยังเกี่ยวข้องกับกาม. (ป.).	กามภพ น. ที่เกิดของผู้ที่ยังเกี่ยวข้องกับกาม, โลกที่เป็นที่อยู่อาศัยของผู้เสพกาม ได้แก่ อบายภูมิ ๔ (นรกภูมิ ตีรจกานภูมิ เปตวิสัยภูมิ อสุรกายภูมิ) มนุษยโลก ๑ และสวรรค์ ๖ ชั้น (จาตุมหาราชิกหรือจาตุมหาราชิกา ดาวดึงส์ ยามา ดุสิตนิมมานนรดี ปรนิมมิตวสวัตดี) รวมเป็น ๑๑, กามภูมิ ก็ว่า. (ป.).
กามราค น. ความกำหนัดในกาม. (ป., ส.).	กามราค, กามราคะ [กามมะราค, กามมะ-] น. ความกำหนัดในกาม. (ป., ส.).
กามโรค น. โรคซึ่งติดต่อกันได้โดยการประกอบกามกิจ, เรียกเป็นสามัญว่า โรคบุรุษหรือ โรคผู้หญิง.	กามโรค น. โรคซึ่งติดต่อกันได้โดยการประกอบกามกิจหรือติดต่อกันโดยใช้สิ่งของร่วมกับคนเป็นกามโรคเป็นต้น, เรียกเป็นสามัญว่า โรคบุรุษ หรือ โรคผู้หญิง.
กามวิตก น. ความรำพึงในกาม. (ป.).	กามวิตก น. ความครุ่นคิดในกาม, ความคิดคำนึงในทางกาม. (ป.).
กามวิตถาร	กามวิตถาร
กามสมังคี	กามสมังคี
กามัช	กามัช
กามา	กามา
กามาทีนพ	กามาทีนพ
กามาพจร, กามาวจร ว. ที่ยังข้องอยู่ในกาม. (ป. กาม + อวจร).	กามาพจร, กามาวจร ว. ที่ยังข้องอยู่ในกาม, ที่ท่องเที่ยวอยู่ในกามภพ. (ป. กาม + อวจร).
กามามิส น. อามิสคือกาม เช่น ตมเปือกกามามิส นั่นนเล้าเทอญ. (ม. คำหลวง ทานกัณฑ์). (ป. กาม + ส. อามิช).	กามามิส น. อามิสคือกาม เช่น ฝ้ายเจ้าช้างจงจม ตมเปือกกามามิส. (ม. คำหลวง ทานกัณฑ์). (ป. กาม + ส. อามิช).
กามารมณ น. กามคุณ. (ป. กาม + อารมณ).	กามารมณ น. กามคุณ, อารมณ์ที่น่าใคร่. (ป. กาม + อารมณ).
กามิส, กามเศ	กามิส, กามเศ

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กาโมทย [-โมค] (แบบ) ว. เป็นที่ตั้งขึ้นแห่งความรัก, น่ารัก, เป็นที่เกิดแห่งความรัก, เช่น แก่แก้วกาโมทยมหิณี. (ม. คำหลวง ทศพร). (ป. กาม + อุทย).	กาโมทย [-โมค] (แบบ) ว. เป็นที่ตั้งขึ้นแห่งความรัก, น่ารัก, เป็นที่เกิดแห่งความรัก, เช่น พรหมกลั่นนโศค แก่แก้วกาโมทยมหิณี กัลยาณีสาวสวรรค์ประเสริฐนั้น. (ม. คำหลวง ทศพร). (ป. กาม + อุทย).
ก้าม	ก้าม
ก้ามกราม	ก้ามกราม
ก้ามเกลี้ยง	ก้ามเกลี้ยง
ก้ามดาบ	ก้ามดาบ
ก้ามปู น. ชื่อไม้ต้นขนาดใหญ่ชนิด <i>Samanea saman</i> (Jacq.) Merr. ในวงศ์ Leguminosae เรือนยอดทึบแบนแผ่สาขากว้างใหญ่จึงให้ร่มเงาได้ดี ดอกสีชมพูแก่ ฝักแก่สีน้ำตาลไหม้ ยาวประมาณ ๑๒ เซนติเมตร รสหวาน เป็นไม้ที่นำเข้ามาปลูก เดิมเรียก จามจุรีแดง แต่มักเรียกสั้น ๆ ว่า จามจุรี, พายัพ เรียก ฉำฉา หรือ ลำสา.	ก้ามปู น. ชื่อไม้ต้นขนาดใหญ่ชนิด <i>Albizia saman</i> (Jacq.) F. Muell. ในวงศ์ Leguminosae เรือนยอดทึบแบนแผ่สาขากว้างใหญ่จึงให้ร่มเงาได้ดี ช่อดอกเป็นสีชมพูแก่ ฝักแก่สีน้ำตาลไหม้ ยาวประมาณ ๑๒ เซนติเมตร รสหวาน เป็นไม้ที่นำเข้ามาปลูก เดิมเรียก จามจุรีแดง แต่มักเรียกสั้น ๆ ว่า จามจุรี, พายัพ เรียก ฉำฉา หรือ ลำสา.
ก้ามปูหลอด น. ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Tradescantia zebrine</i> Hort. ex Bosse ในวงศ์ Commelinaceae ลำต้นเรียวและเป็นปล้อง ๆ เลื้อยไปตามดิน ใบสีเขียวหม่น หลังใบมีแถบสีเทาคาดตามยาว ท้องใบสีม่วงแดง ดอกสีชมพู.	ก้ามปูหลอด น. ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Tradescantia zebrine</i> Hort. ex Bosse ในวงศ์ Commelinaceae ลำต้นเรียวและเป็นปล้อง ๆ เลื้อยไปตามดิน ใบสีเขียวหม่น ใบด้านบนมีแถบสีเทาคาดตามยาว ด้านล่างสีม่วงแดง ดอกสีชมพู.
ก้ามข	ก้ามข
กามา	กามา
กามาทีนพ	กามาทีนพ
กามพจร, กามวจร	กามพจร, กามวจร
กามามิต	กามามิต
กามารมณ	กามารมณ

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กามินี น. หญิง เช่น จกามินีปน รสร่วม กัน นา. (ลอ ๔๐๓). (ป. ว่า หญิงมีความใคร่).	กามินี น. หญิง เช่น จกามินีปน รสร่วม กัน นา. (ลอ). (ป. ว่า หญิงมีความใคร่).
กามิส, กามศ	กามิส, กามศ
กามสูมิจฉาจาร	กามสูมิจฉาจาร
กาโมทย	กาโมทย
กาย, กาย-	กาย, กาย-
กายกรรม	กายกรรม
กายทวาร	กายทวาร
-	กายทุจริต [กายยะทุจจะหฺริต] น. ความประพฤติชั่วทางกาย ได้แก่ การฆ่าสัตว์ ๑ การลักทรัพย์ ๑ การประพฤติผิดในกาม ๑.
กายบริหาร [กายบอริหาน] น. การ บริหารร่างกาย.	กายบริหาร [กายบอริหาน] น. การ บริหารร่างกาย, การออกกำลังกาย.
กายพันธุ	กายพันธุ
กายภาพ ว. เกี่ยวกับสิ่งที่ไม่มีชีวิต เช่น วิทยาศาสตร์กายภาพ (physical science) ศึกษา เกี่ยวกับสสารและพลังงาน; เกี่ยวกับลักษณะ ตามธรรมชาติของโลก เช่น ภูมิศาสตร์กายภาพ (physical geography) ศึกษาเกี่ยวกับธรรมชาติ ของผิวดินบรรยากาศ อากาศ พืช และสัตว์ ใน ถิ่นต่าง ๆ.	กายภาพ ว. เกี่ยวกับสิ่งที่ไม่มีชีวิต, เกี่ยวกับ สสารและพลังงาน, เช่น วิทยาศาสตร์ กายภาพ (physical science) ศึกษาเกี่ยวกับสสาร และพลังงาน; เกี่ยวกับลักษณะตามธรรมชาติ ของโลก เช่น ภูมิศาสตร์กายภาพ (physical geography) ศึกษาเกี่ยวกับธรรมชาติของผิวดิน บรรยากาศ อากาศ พืช และสัตว์ ในถิ่นต่าง ๆ.
กายภาพบำบัด	กายภาพบำบัด
กายวิภาคศาสตร์	กายวิภาคศาสตร์
กายสิทธิ์	กายสิทธิ์
-	กายสุจริต [กายยะสุตจะหฺริต] น. ความ ประพฤติชอบทางกาย ได้แก่ การไม่ฆ่าสัตว์ ๑ การไม่ลักทรัพย์ ๑ การไม่ประพฤติผิดในกาม ๑.
กายาพยพ	กายาพยพ

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กายินทรีย์, กาเยนทรีย์ น. กาย, ร่างกาย ซึ่งเป็นใหญ่ในการรับสัมผัส. (ป. กาย + อินฺทฺริย).	กายินทรีย์, กาเยนทรีย์ น. ร่างกายซึ่งเป็น ใหญ่ในการรับสัมผัส. (ป. กาย + อินฺทฺริย).
ก่าย	ก่าย
ก่ายกอง	ก่ายกอง
กายาพยพ	กายาพยพ
กายินทรีย์, กาเยนทรีย์	กายินทรีย์, กาเยนทรีย์
กาเยน	กาเยน
การ ๑	การ ๑
การกลั่นทำลาย	การกลั่นทำลาย
การขนส่งมวลชน	การขนส่งมวลชน
การคร่ำ	การคร่ำ
การคลัง	การคลัง
การเงิน น. กิจการเกี่ยวกับเงิน.	การเงิน น. กิจการเกี่ยวกับเงิน, เรื่อง เกี่ยวกับเงิน เช่น เดือนนี้การเงินไม่ค่อยดี.
การจร	การจร
การต่างประเทศ	การต่างประเทศ
-	การทะเบียนราษฎร (กฎ) น. งาน ทะเบียนต่าง ๆ ตามกฎหมายว่าด้วยการทะเบียน ราษฎร เช่น ทะเบียนบ้าน ทะเบียนคนเกิด ทะเบียนคนตาย รวมทั้งการจัดเก็บข้อมูล ทะเบียนประวัติราษฎร.
การนำ	การนำ
การบ้าน	การบ้าน
การบ้านการเมือง	การบ้านการเมือง
-	การบ้านการเรือน ดู การเรือน.
การบูรเรียน	การบูรเรียน
-	การประกอบโรคศิลปะ (กฎ) น. การ ประกอบวิชาชีพที่กระทำหรือมุ่งหมายจะกระทำ

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
	ต่อมมนุษย์เกี่ยวกับการตรวจโรค การวินิจฉัยโรค การบำบัดโรค การป้องกันโรค การส่งเสริมและฟื้นฟูสุขภาพ การผดุงครรภ์ แต่ไม่รวมถึงการประกอบวิชาชีพทางการแพทย์และสาธารณสุขอื่นตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น ๆ.
การเปรี้ยว	การเปรี้ยว
การแผ่รังสี	การแผ่รังสี
การพา	การพา
การเมือง	การเมือง
การเรือน	การเรือน
-	การสื่อสาร น. วิธีการนำถ้อยคำ ข้อความ หรือหนังสือเป็นต้น จากบุคคลหนึ่งหรือสถานที่หนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่งหรืออีกสถานที่หนึ่ง.
การ ๒ น. ผู้ทำ, มักใช้เป็นส่วนท้ายสมาสคำบาลีและสันสกฤต เช่น กรรมการ ตูลาการ, ถ้าอยู่หลังคำอื่นที่ไม่ใช่คำศัพท์ มีความหมายเป็นเฉพาะก็มี เช่น กองการ ก็การ เจ้าการ นักการ.	การ ๒ น. ผู้ทำ, มักใช้เป็นส่วนท้ายสมาสคำบาลีและสันสกฤต เช่น กรรมการ ตูลาการ, ถ้าอยู่หลังคำอื่นที่ไม่ใช่คำศัพท์ มีความหมายเป็นเฉพาะก็มี เช่น กองการ เจ้าการ นักการ ผู้บังคับการ ผู้กำกับการ.
การ ๓	การ ๓
การก [กา-รก] น. ผู้ทำ. (ไว) ก. กริยาที่ทำหน้าที่ประธาน กรรม หรือส่วนขยายของประโยคที่คล้ายกับนาม มี ๓ ชนิด คือ กรรตุการก กรรมการก และวิเศษณการก. (ป., ส.).	การก [กา-รก] น. ผู้ทำ. (ไว) ก. กริยาที่ทำหน้าที่ประธาน กรรม หรือส่วนขยายของประโยคที่คล้ายกับนาม มี ๕ ชนิด คือ กรรตุการก กรรมการก การิตการก วิกิตการก และวิเศษณการก. (ป., ส.).
การณ	การณ
-	การ็ด (ปาก) น. บัตรเจริญในโอกาสต่างๆ เช่น การ็ดแต่งงาน การ็ดงานศพ.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
การ์ตูน ๑ น. ภาพล้อ, ภาพตลก, บางทีเขียนเป็นภาพบุคคล บางทีเขียนเป็นภาพแสดงเหตุการณ์ที่ผู้เขียนตั้งใจล้อเลียนจะให้ผู้รู้สีกบขัน บางทีก็เขียนติดต่อกันเป็นเรื่องยาว.	การ์ตูน ๑ น. ภาพล้อ, ภาพตลก, บางทีเขียนเป็นภาพบุคคล บางทีเขียนเป็นภาพแสดงเหตุการณ์ที่ผู้เขียนตั้งใจล้อเลียนจะให้ผู้รู้สีกบขัน, หนังสือเล่าเรื่องด้วยภาพเขียน ซึ่งแบ่งหน้ากระดาษเป็นช่อง ๆ มีคำบรรยายสั้น ๆ อ่านง่าย เนื้อเรื่องมักเป็นนิทานหรือนวนิยาย.
การ์ตูน ๒ น. ชื่อปลาทะเลขนาดเล็กทุกชนิดในสกุล Amphiprion วงศ์ Pomacentridae ลำตัวสั้นและแบนข้างสีเหลือง แสด หรือแดง บ้างมีส่วนบนรวมทั้งครีบหลังดำคล้ำ มักมีแถบสีขาวเด่นพาดขวางบนหัวและลำตัว ๑ – ๒ แนว แล้วแต่ชนิดหรือขนาด พบอาศัยตามแนวปะการังโดยเฉพาะอยู่กับดอกไม้ทะเลในลักษณะพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน.	การ์ตูน ๒ น. ชื่อปลาทะเลขนาดเล็กทุกชนิดในสกุล Amphiprion วงศ์ Pomacentridae ลำตัวสั้นและแบนข้างสีเหลือง แสด หรือแดง บางชนิดมีส่วนบนรวมทั้งครีบหลังดำคล้ำ มักมีแถบสีขาวเด่นพาดขวางบนหัวและลำตัว ๑ – ๒ แนว แล้วแต่ชนิดหรือขนาด พบอาศัยตามแนวปะการังโดยเฉพาะอยู่กับดอกไม้ทะเลในลักษณะพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน.
การเต [กาน-] น. กานดา(?) เช่น ธรรมเนียมศกั๊ว การเต. (ทวาทศมาส)	การเต [กาน-] น. กานดา เช่น ธรรมเนียมศกั๊ว การเต. (ทวาทศมาส).
การบูร [การะบูร] น. ชื่อไม้ต้นชนิด <i>Cinnamomum camphora</i> (Linn.) J.S. Presl ในวงศ์ Lauraceae เนื้อไม้มีสารสีขาว กลิ่นฉุนร้อน ซึ่งกลั่นแยกออกมาได้ เรียกว่าการบูร หรือ กรบูร ใช้ทำยา.	การบูร [การะบูร] น. ชื่อไม้ต้นชนิด <i>Cinnamomum camphora</i> (L.) J.S. Presl ในวงศ์ Lauraceae เนื้อไม้มีสารสีขาว กลิ่นฉุนร้อน ซึ่งกลั่นแยกออกมาได้ เรียกว่าการบูร หรือ กรบูร ใช้ทำยา. (ส. กรบูร).
การบูรป่า	การบูรป่า
การย	การย
การละเล่น	การละเล่น
การวิก [การะวิก] น. นกการเวก เช่น การวิก ระวีวรรณกุณาล, (สมุทรโฆษ). (ป. กรวิก; ส. กรวิก, กลวิก).	การวิก [การะวิก] น. นกการเวก เช่น การวิก ระวีวรรณกุณาล เพรียกพร้องกระแสงไส, (สมุทรโฆษ). (ป. กรวิก; ส. กรวิก, กลวิก).
การเวก ๑ [การะ-] น. ชื่อนกในเรื่องปรัมปรา มีที่อยู่ในป่าหิมพานต์ บินสูงเหนือเมฆ ร้อง	การเวก ๑ [การะ-] น. ชื่อนกในเรื่องปรัมปรา เชื่อกันว่า มีที่อยู่ในป่าหิมพานต์ บินสูงเหนือเมฆ

1

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เพราะ สัตว์ทั้งหลายได้ยืนก็หยุดชะงักไป.	ร้องเพราะ สัตว์ทั้งหลายได้ยืนก็หยุดชะงักไป.
การเวก ๒	การเวก ๒
การเวก ๓	การเวก ๓
การเวก ๔	การเวก ๔
การะเกด น. ชื่อไม้พุ่มเพศผู้ชนิด <i>Pandanus tectorius</i> Bl. ในวงศ์ Pandanaceae มักขึ้นในที่ชื้นแฉะและริมน้ำ ใบแคบและยาวกว่าลำเจียกมาก ขอบใบมีหนามห่าง ๆ ดอกสีเหลือง กลิ่นหอม, ลำเจียกหนู ก็เรียก.	การะเกด น. ชื่อไม้พุ่มเพศผู้ชนิด <i>Pandanus tectorius</i> Blume. ในวงศ์ Pandanaceae มักขึ้นในที่ชื้นแฉะและริมน้ำ ใบแคบและยาว ขอบใบมีหนามห่าง ๆ ดอกสีเหลือง กลิ่นหอม, ลำเจียกหนู ก็เรียก.
การะบุหนิง	การะบุหนิง
การันย์ [การัน] น. กรณีย์, กิจ.	การันย์ [การัน] น. กรณีย์, กิจ, เช่น ชีแจง แดงเรื่องการันย์ ส่งคชสำคัญ ทั้งหมดแลควาญมาถวาย. (คุชฎีสังเว).
การันต์ [การัน] น. ตัวอักษรที่ไม่ออกเสียง ซึ่งมีไม้ทัณฑฆาตกำกับไว้ เช่นตัว “ค” ในคำว่า “การันต์”.	การันต์ [การัน] น. “ที่สุดอักษร”, ตัวอักษรที่ไม่ออกเสียง ซึ่งมีไม้ทัณฑฆาตกำกับไว้ เช่นตัว “ค” ในคำว่า “การันต์”, (ปาก) เรียกตัวอักษรที่มีไม้ทัณฑฆาตกำกับ เช่น ด้ ว่า ล การันต์ ค ว่า

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
	ต การ์นต์.
การางหัวขวาน	การางหัวขวาน
การิตการก	การิตการก
การูญ, การูญย์	การูญ, การูญย์
การการ่อน	การการ่อน
การเรียน	การเรียน
การเรียนทอง น. ชื่อเพลงไทยชนิดหนึ่ง. (ดู กระเรียน ๒).	การเรียนทอง น. ชื่อเพลงไทยทำนองหนึ่ง. (ดู กระเรียน ๒).
กาล ๑ , กาล-	กาล ๑ , กาล-
กาลกิริยา [กालะ-, กาน-] น. ความตาย. (ป.).	กาลกิริยา [กาละ-, กาน-] น. ความตาย เช่น ถึงซึ่งกาลกิริยา. (ป.).
กาลเทศะ	กาลเทศะ
กาลโยค	กาลโยค
กาลสมุตถาน	กาลสมุตถาน
กาล ๒	กาล ๒
กาลกรรณิ, กาลกิณี	กาลกรรณิ, กาลกิณี
กาลจักร	กาลจักร
กาลัยุตา	กาลัยุตา
กาลัยุ	กาลัยุ
กาลัด	กาลัด
กาลานูกาล น. ชื่อพระราชพิธีฉลองไตรปี; งาน พระราชกุศลทักษิณานุประทานในกาลใดกาล หนึ่งอันมีกำหนด. (ป. กาล + อนูกาล).	กาลานูกาล (โบ) น. งานบำเพ็ญกุศลถวายพระ บรมอัฐิและพระอัฐิในกาลใดกาลหนึ่ง. (ป. กาล + อนูกาล).
กาลิก น. ของที่พระสงฆ์เก็บไว้ฉันได้ตามเวลา ที่กำหนดให้มี ๓ อย่าง เรียกว่า ขาวกาลิก คือ ของที่เก็บไว้ฉันได้ชั่วคราวตั้งแต่เช้าถึงเที่ยงวัน ได้แก่ข้าวปลาอาหาร, ขามกาลิก คือ ของที่เก็บ ไว้ฉันได้ชั่วคราวเพียงวันหนึ่งกับคืนหนึ่ง ได้แก่	กาลิก น. ของที่พระสงฆ์เก็บไว้ฉันได้ตามเวลา ที่กำหนดให้มี ๓ อย่าง คือ ๑. ขาวกาลิก - ของที่ เก็บไว้ฉันได้ชั่วคราวตั้งแต่เช้าถึงเที่ยงวัน ได้แก่ ข้าวปลาอาหาร ๒. ขามกาลิก - ของที่เก็บไว้ฉัน ได้ชั่วคราวเพียงวันหนึ่งกับคืนหนึ่ง ได้แก่ น้ำอัฐ

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
น้ำอัฐบาน, สัตตาหกาลิก คือ ของที่เก็บไว้ฉันได้ชั่วคราวเพียง ๗ วัน ได้แก่เกสัซทั้ง ๕. (ป.).	บาน ๓. สัตตาหกาลิก - ของที่เก็บไว้ฉันได้ชั่วคราวเพียง ๗ วัน ได้แก่เกสัซทั้ง ๕. (ป.).
กาลี ว. ชั่วร้าย, เสนียดจัญไร. (ส. กาลี = หญิงดำ). น. ชื่อปางหนึ่งของพระอุมา ชายาพระอิศวร เรียกว่า เจ้าแม่กาลี.	กาลี ๑ ว. ชั่วร้าย, เสนียดจัญไร. (ส. กาลิ).
-	กาลี ๒ น. ชื่อหนึ่งของพระอุมา ชายาพระอิศวร เรียกว่า เจ้าแม่กาลี, ประดิษฐานรูปเป็นหญิงผิวดำ (ส. กาลี ว่า หญิงดำ), และว่ามีอำนาจเสมือน กาล (เวลา) ที่ไม่มีผู้ใดเอาชนะได้. (ส.).
-	กาแล (ถิ่น-พายัพ) น. ชื่อไม้เครื่องเรือนที่ต่อจากบันลัมทั้ง ๒ ด้านไปไขว้กัน อยู่ตอนบนสุดของหลังคาที่ยื่นจากหน้าจั่ว อาจสลักลวดลายตามแต่จะเห็นงาม, เรียกกะแล หรือ แกแล ก็มี.
กาแล็กซี	กาแล็กซี
กาแล็กโทส	กาแล็กโทส
กาว ๑	กาว ๑
กาว ๒	กาว ๒
ก้ำว	ก้ำว
ก้ำวก่าย	ก้ำวก่าย
ก้ำวเฉียง	ก้ำวเฉียง
ก้ำวร้าว ว. เกะกะระราน (ใช้แก่กิริยาและวาจาที่ไม่เรียบร้อย).	ก้ำวร้าว ว. เกะกะระราน (ใช้แก่กิริยาและวาจาที่กระด้างและล่วงเกินผู้อื่น).
ก้ำวล่วง ก. ละเมิด.	ก้ำวล่วง ก. ละเมิด เช่น ภิกษุก้ำวล่วงสิกขาบท.
ก้ำวน้ำ	ก้ำวน้ำ
กาววาว ว. หรุหร่า, ฐุคณา, บาดตา, (ใช้แก่สี).	กาววาว ว. แว่ววาว, ฐุคณา, บาดตา, (ใช้แก่สี).
กาวาง	กาวาง

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กาแวน	กาแวน
กาติก, กาติก- [กาติกะ-] (แบบ) ว. มาจาก แคว้นกาตี, เหมือนไหม, แคมไหม. (ส.;ป. กาติก).	กาติก, กาติก- [กาติกะ-] (แบบ) ว. ที่มาจาก แคว้นกาตี, เหมือนไหม, แคมไหม. (ส.;ป. กาติก).
กาสิกพัสตร์	กาสิกพัสตร์
กาษฐะ [กาดสะถะ] (แบบ) น. ไม้, ฟืน; ไม้วัด (คือใช้ในมาตราวัด) (ส.; ป. ญฐ).	กาษฐะ [กาดสะถะ] (แบบ) น. ไม้ฟืน; ไม้วัด (คือใช้ในมาตราวัด) (ส.; ป. ญฐ).
ภาษา, กาสาง	ภาษา, กาสาง
กาสร	กาสร
กาสะ	กาสะ
กาสิก ๑	กาสิก ๑
กาสิก ๒ น. ชื่อพรรณไม้ชนิด <i>Leea macrophylla</i> Roxb. ex Hornem. ในวงศ์ Leeaceae ใบใหญ่ขนาดใบต้นกระดาด ใช้ทำยา ได้, พญาากาสัก เสื่อนั่งร่ม หรือ ตาลปัตรฤาษี ก็เรียก.	กาสิก ๒ น. ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Leea macrophylla</i> Roxb. ex Hornem. ในวงศ์ Leeaceae ใบใหญ่ ใช้ทำยาได้, พญาากาสัก เสื่อนั่งร่ม หรือ ตาลปัตรฤาษี ก็เรียก.
กาสา ๒	กาสา ๒
กาสามปีก น. (๑) ชื่อไม้ต้นชนิด <i>Vitex peduncularis</i> Wall. ex Schauer ในวงศ์ Verbenaceae ขึ้นทั่วไปในป่าเบญจพรรณ ใช้ ทำยาได้, กาจับหลัก หรือ ดินนง ก็เรียก. (๒) ชื่อ ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Flemingia sootepensis</i> Craib ในวงศ์ Leguminosae ขึ้นทั่วไปในป่า เบญจพรรณ ใช้ทำยาได้.	กาสามปีก น. (๑) ชื่อไม้ต้นชนิด <i>Vitex peduncularis</i> Wall. ex Schauer ในวงศ์ Verbenaceae ขึ้นทั่วไปในป่าเบญจพรรณ ใช้ทำ ยาได้, กาจับหลัก หรือ ดินนง ก็เรียก. (๒) ชื่อ ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Flemingia sootepensis</i> Craib ในวงศ์ Leguminosae ขึ้นทั่วไปในป่าเบญจพรรณ ใช้ ทำยาได้. (๓) ชื่อไม้พุ่มรอเลื้อยชนิด <i>Pueraria striata</i> Kurz ในวงศ์ Leguminosae ใบเป็นใบ ประกอบ มีใบย่อย ๓ ใบ ดอกเล็กมาก สีม่วง รูป ดอกถั่ว ฝักมี ๘ – ๑๐ เมล็ด. (๔) ดู ดินนง (๑).
กาสาร	กาสาร

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กาสาว-, กาสาวะ	กาสาว-, กาสาวะ
กาสาวพัสดร์	กาสาวพัสดร์
กาสิโน	กาสิโน
กาหล [-หน] (แบบ) น. แตรงอน เช่น หมั้น กาหลวิชัยมีหน้าที่ประโคมแตรงอน. ว. อะอะ อ้ออึง เช่น แดกตื่นกันกาหลอลหม่าน.	กาหล [-หน] (แบบ) น. แตรงอน เช่น หมั้น กาหลวิชัยมีหน้าที่ประโคมแตรงอน. ว. อะอะ อ้ออึง เช่น แดกตื่นกันกาหลอลหม่าน, ขาม พลบสงกึกก้อง กาหล แม่สา. (กำสรวล).
กาหลง น. (๑) ชื่อไม้พุ่มชนิด Bauhinia acuminate Linn. ในวงศ์ Leguminosae ใบ หยักเว้าลึก ดอกขาวใหญ่ หอมจาง ออกเป็นช่อ สั้น ๆ ตามง่ามใบ. (๒) ต้นกระเบาใหญ่ที่มีแต่ ดอกตัวผู้. (ดู กระเบา ๑).	กาหลง น. (๑) ชื่อไม้พุ่มชนิด Bauhinia acuminate L. ในวงศ์ Leguminosae ปลายใบ หยักเว้าลึก ดอกใหญ่สีขาว ออกเป็นช่อสั้น ตามง่ามใบ.
กาหลา ๑	กาหลา ๑
กาหลา ๒	กาหลา ๒
กาหัก	กาหัก
กาเหว่า	กาเหว่า
กาไหล่	กาไหล่
กาพ, กาพ-	กาพ, กาพ-
กาพจักร	กาพจักร
กาพปักย์	กาพปักย์
กาพปักย์ [กาละ-] น. ชื่อโรคเด็กชนิด หนึ่ง เป็นเมื่อมารดาออกไฟแล้วได้ ๕ เดือน ยัง อยู่ในเขตเรือนไฟ มีอาการร้องไห้แล้วหอบ หรือร้องไห้เมื่อหลับสะดุ้งผวาตื่นตกใจ. (แพทย์).	กาพปักย์ [กาละ-] น. ชื่อโรคชนิดหนึ่ง เป็นเมื่อมารดาออกไฟแล้วได้ ๕ เดือน ยังอยู่ใน เขตเรือนไฟ มีอาการร้องไห้แล้วหอบ หรือ ร้องไห้เมื่อหลับสะดุ้งผวาตื่นตกใจ. (แพทย์).
-	กาพมุข น. เกียรติมุข.
กาพโรค	กาพโรค
กาพวาด	กาพวาด

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กาพพฤกษ์ น. ชื่อไม้ต้นชนิด <i>Cassia grandis</i> Linn.f. ในวงศ์ Leguminosae ลำต้นดำ ใบอ่อนสีแดง ดอกเล็กสีชมพูอมส้ม ฝักใหญ่อ้วนสั้น ผิวขรุขระ ด้านข้างมีสัน เป็นพรรณไม้ที่นำเข้ามาปลูก.	กาพพฤกษ์ น. ชื่อไม้ต้นชนิด <i>Cassia grandis</i> L.f. ในวงศ์ Leguminosae ลำต้นดำ ใบอ่อนสีแดง ดอกเล็ก สีแดงคล้ำแล้วเปลี่ยนเป็นสีชมพูอมส้ม ฝักใหญ่อ้วนสั้น ผิวขรุขระ ด้านข้างมีสัน เป็นพรรณไม้ที่นำเข้ามาปลูก.
กาพาวก	กาพาวก
กาฮัง	กาฮัง
กำ ๑ ก. ทำนิ้วมือให้งอเข้าจอดู้งมือ, เอานิ้วมือโอบรอบสิ่งใดสิ่งหนึ่ง, อาการที่งอนิ้วมือรวบจับสิ่งใดสิ่งหนึ่งไว้. น. มือที่กำ; ปริมาณของเต็มมือที่กำเข้า; มาตรการวัดรอบของกลม เมื่อวัดได้เท่าไร แล้วทบกึ่งได้ยาวราว ๑๐ เซนติเมตร เช่น ของกลมวัดรอบได้ยาว ๒๐ เซนติเมตร ของกลมนั้นเรียกว่ามีขนาด ๑ กำ, มี ๓ ชนิด คือ ๑. กำสลึง (ยาว ๔ นิ้ว ๑ กระเบียด หรือ ๑๐.๖๕ เซนติเมตร) ๒. กำเฟื่อง (ยาว ๔ นิ้ว ครึ่งกระเบียด หรือ ๑๐.๕ เซนติเมตร) ๓. กำสองไพ (ยาว ๔ นิ้ว ๒ หุน หรือ ๑๐.๒๕ เซนติเมตร); ลักษณะนามเรียกผักหรือหญ้าที่มัดไว้ เช่น ผักก่าหนึ่ง หญ้า ๒ กำ; ๘ กำมือ เป็น ๑ จังออน (มาตรการของเก่า).	กำ ๑ ก. งอนิ้วมือทั้ง ๔ ให้จอดู้งมือ, เอานิ้วมือทั้ง ๕ โอบรอบสิ่งใดสิ่งหนึ่ง, อาการที่งอนิ้วมือทั้ง ๕ รวบจับสิ่งใดสิ่งหนึ่งไว้. น. มือที่กำเข้า; ปริมาณของเต็มมือที่กำเข้า, กำมือ กี่ว่า; มาตรการวัดรอบของกลม เมื่อวัดได้เท่าไร แล้วทบกึ่งได้ยาวราว ๑๐ เซนติเมตร เช่น ของกลมวัดรอบได้ยาว ๒๐ เซนติเมตร ของกลมนั้นเรียกว่ามีขนาด ๑ กำ, มี ๓ ชนิด คือ ๑. กำสลึง (ยาว ๔ นิ้ว ๑ กระเบียด หรือ ๑๐.๖๕ เซนติเมตร) ๒. กำเฟื่อง (ยาว ๔ นิ้ว ครึ่งกระเบียด หรือ ๑๐.๕ เซนติเมตร) ๓. กำสองไพ (ยาว ๔ นิ้ว ๒ หุน หรือ ๑๐.๒๕ เซนติเมตร); ลักษณะนามเรียกผักหรือหญ้าที่มัดไว้ เช่น ผักก่าหนึ่ง หญ้า ๒ กำ.
กำกรียก	กำกรียก
กำขี้ดีกว่ากำตด	กำขี้ดีกว่ากำตด
กำตัด	กำตัด
กำถั่ว น. ชื่อการพนันอย่างหนึ่ง เล่นโดยเอาเบี้ยหรือเมล็ดอื่น ๆ มากำแล้วแจกออกทีละ ๔ ถ้าแจกครั้งสุดท้ายเหลือ ๔ เรียกว่า ออกครบเหลือ ๓ เหลือ ๒ เรียก ออก ๓ ออก ๒ ถ้าเหลือ ๑ เรียก ออก ๑ หรือออกหน่วย, ไปกำ ก็เรียก.	กำถั่ว น. ชื่อการพนันอย่างเดียวกับไปกำ แต่ใช้มือกำเบี้ยแทนการใช้ถ้วยครอบ. (ดู ไปกำ ประกอบ).

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กำป็น	กำป็น
กำมา	กำมา
กำมือ น. มือที่กำเข้า; ปริมาณของเต็มมือที่กำเข้า.	กำมือ น. มือที่กำเข้า; ปริมาณของเต็มมือที่กำเข้า; กำ ก็ว่า; มาตราดวงตามวิธีประเพณีของไทยโบราณ ๔ หีบมือ = ๑ กำมือ ๔ กำมือ = ๑ ฟายมือ และอีกแบบหนึ่ง ๔ ใจมือ = ๑ กำมือ ๘ กำมือ = ๑ จังออน.
กำหมัด	กำหมัด
กำ ๒	กำ ๒
กำ ๓, กำม	กำ ๓, กำม
กำ	กำ
กำ	กำ
กำกวม ๑	กำกวม ๑
กำกวม ๒	กำกวม ๒
กำกัด	กำกัด
กำกับ	กำกับ
กำกึ่ง	กำกึ่ง
กำกุน	กำกุน
กำเกิน	กำเกิน
กำเกียง ก. กังเกียง เช่นจะเกิดกำเกียงลำบาก, กางเกียง ก็ว่า.	กำเกียง คู กางเกียง.
กำกุน	กำกุน
กำเคือ	กำเคือ
กำจร	กำจร
กำจัด ๑ น. ชื่อไม้ต้นขนาดกลางถึงขนาดใหญ่ ชนิด Zanthoxylum rhetsa (Roxb.) DC. ในวงศ์ Rutaceae ต้นและกิ่งก้านเป็นหนาม ใบเป็นใบประกอบ มีใบย่อย ๖ - ๘ คู่ ผลเล็ก ขนาดเส้น	กำจัด ๑ น. ชื่อไม้ต้นขนาดกลางถึงขนาดใหญ่ ชนิด Zanthoxylum rhetsa (Roxb.) DC. ในวงศ์ Rutaceae ต้นและกิ่งก้านเป็นหนาม ใบเป็นใบประกอบ มีใบย่อย ๕ - ๘ คู่ ผลเล็ก ขนาดเส้น

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ผ่านศูนย์กลาง ๖ – ๘ มิลลิเมตร ผิวขรุขระ มี กลิ่นฉุนคล้ายกลิ่นลูกผักชี เมล็ดกลมดำเป็นมัน ใช้ผลเป็นเครื่องแกงเพื่อชูรส, พายัพเรียก มะขวง หรือหมากขวง.	ผ่านศูนย์กลาง ๖ – ๗ มิลลิเมตร ผิวขรุขระ มี กลิ่นฉุนคล้ายกลิ่นลูกผักชี เมล็ดกลมดำเป็นมัน ใช้ผลเป็นเครื่องแกงเพื่อชูรส, พายัพเรียก มะขวง หรือหมากขวง.
กำจัด ๒ ก. ขับไล่, ปราบ, ทำให้สิ้นไป. (ข. ขุจัด).	กำจัด ๒ ก. ขับไล่, ปราบ, ทำให้สิ้นไป. (ข. ขุจาด์ ว่า พลัด, แยก).
กำจัด ๑	กำจัด ๑
กำจัด ๒ น. (๑) ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Caesalpinia</i> <i>digyna</i> Rottler ในวงศ์ Leguminosae ขึ้นในป่า เบญจพรรณ ต้นมีหนาม ดอกเหลืองเป็นช่ออยู่ ตามง่ามใบ ฝักพองหนา มีรสฝาด ใช้ย้อมหนัง ได้ เมล็ดสีดำให้น้ำมันจุดไฟ. (๒) คู จี้อ้าย (๑).	กำจัด ๒ น. (๑) ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Caesalpinia</i> <i>digyna</i> Rottler ในวงศ์ Leguminosae ขึ้นในป่า เบญจพรรณ ต้นมีหนาม ดอกสีเหลืองออกเป็น ช่อตามง่ามใบ ฝักพองหนา มีรสฝาด ใช้ย้อม หนังได้ เมล็ดสีดำให้น้ำมันจุดไฟ. (๒) คู จี้อ้าย (๑).
กำจัด ๓	กำจัด ๓
กำจัด	กำจัด
กำจัดคำชา ก. ย้ำแล้วย้ำอีก เช่น วานร นายทัพกำจัดคำชา. (รามเกียรติ์ ร. ๒). แล้ว กำจัดคำชาสารพัน. (ลาวี).	กำจัดคำชา ก. ย้ำแล้วย้ำอีก เช่น แล้ว กำจัดคำชาเข้าไท. (ลาวี).
กำจัด	กำจัด
กำจัด	กำจัด
กำจัด	กำจัด
กำจัด	กำจัด
กำจัด	กำจัด
กำจัด ว. กำล้างุ่น; เต็มที่ เช่น ดูกำตัดสังคณ. (ขุนช้าง ขุนแผน); กำล้าง เช่น กำตัดเล่น. (ม. คำหลวง มัทรี). ก. กำหนด เช่น จงตรองตริก นีกำตัดสมบัติพิพ. (โคบุตร; ประชุมสุภาภิต สุนทรภู).	กำจัด ว. กำล้างุ่น เช่น วยกำจัด; เต็มที่ เช่น สังคณสังคณกำตัดคึก. (โคบุตร). ก. พะวง, ห้วงโย, ขวนขวาย, เช่น ฤาสองสุขารมย ขวน ชายข่มไม้เมิลป่า พระวงวิงวาศนาเด็กำตัดเล่น. (ม. คำหลวง มัทรี); กำหนด เช่น โอเจ้าพี่ศรี

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
	สวัสดีกำดัดสวาท นุชนาฏเมื่อย่าลืมนื้อ ความหลัง. (โคบุตร).
กำดาด	กำดาด
กำเดา	กำเดา
กำเดาะ	กำเดาะ
กำตั้น	กำตั้น
กำตาก	กำตาก
กำทวน	กำทวน
กำทร [ทอน] ว. สนั่น, ห้วนไหว, สะเทือน. (ข. กัทร ว่า สะเทือน, สนั่นห้วนไหว).	กำทร [ทอน] ว. สนั่น, ห้วนไหว, สะเทือน, เช่น เสียงเทพอวยอาสิรวาท กำธรรอากาศ ฤา เลวงไชยไชย. (สมุทรโฆษ). (เทียบ ข. กัทร ว่า บั่นลือเสียง, ตีรว).
กำนล [-นน] น. เงินค่านับบูชาครูปีพาทย์ คือ พระประคนธรรพ หรือ พระนารท ซึ่งถือว่าเป็น ครูเดิมของตน มีเทียนสำหรับจุดที่ตะโพน ด้วย. (ข. กำณล ว่า เครื่องค่านับ).	กำนล [-นน] น. เงินค่าค่านับครู, เงินค่านับครู ปีพาทย์ คือ พระประคนธรรพ หรือ พระนารท ซึ่งถือว่าเป็นครูเดิมของตน มีเทียนสำหรับจุดที่ ตะโพนด้วย. (ข. กำณล ว่า เครื่องค่านับ, ค่ากำนล; ไม่สำหรับหนุนอย่างไม้หมอน).
กำนัด (โบ) ก. กำหนด เช่น พิศเพี้ยนพระ พนิดาทุกขานลกำนัด. (สมุทรโฆษ).	กำนัด [กำหุนัด] (โบ) ก. กำหนด เช่น พิศ เพี้ยนพระพนิดาทุกขานลกำนัด ตัศรัตนธารี มา ดู. (สมุทรโฆษ).
กำนัน	กำนัน
กำนัล ๑	กำนัล ๑
กำนัล ๒ น. นางพนักงานผู้รับใช้ฝ่ายใน.	กำนัล ๒ น. นางอยู่งานที่ทรงใช้สอยในพระราช มนเทียรและได้รับพระราชทานหีบหมากกาไหล่ แต่ยังไม่นับว่าเป็นเจ้าจอม เรียกว่า นางกำนัล.
กำเนิด	กำเนิด
กำเนียง ว. เกียง เช่น อนนว่าพระโพธิสัตว์ ก็ไต่กลดล่าวกำนขกขจ แก่นางพญาคองนี้.	กำเนียง [กำหุเนียง] ว. เกียง, คด, ไม่ชื่อ, โกง; คร้าน; (โบ) เขียนเป็น ก้นขจ ก็มี เช่น อนน

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
(ม. คำหลวง กุมาร).	ว่าพระโพธิสัตว์ก็ใส่กลกล่าว กำนยกยแก่ นางพญาต่งนี้. (ม. คำหลวง กุมาร).
กำบด ก. บ้าง (?) เช่น มีโลมกำบดบ้าง ปลาย เท้า สองแฮ. (โชค – โบราณ).	กำบด ก. บ้าง เช่น มีโลมกำบดบ้าง ปลายเท้า สองแฮ. (โชค – โบราณ).
กำบน ก. กัมบน, ห้วนไหว. (มาจาก ป. กม ปน).	กำบน ก. กัมบน, ห้วนไหว เช่น ปางนั้นนไกร โกรรมธาตุเอาดอยราชเมรุ แลนทพนชูเปนเช รอด ก็เกิดพิการกำบน. (ม. คำหลวง ทานกัณฑ์). (มาจาก ป. กมปน).
กำบัง ๑	กำบัง ๑
กำบัง ๒	กำบัง ๒
กำบัง ๓	กำบัง ๓
กำบัด	กำบัด
กำบิด	กำบิด
กำบั้ง	กำบั้ง
กำเบื้อ	กำเบื้อ ๑
-	กำเบื้อ ๒, กำเบื้อ (ถิ่น-พายัพ) น. ฝี่เสื่อกลางวัน. (ดู ฝี่เสื่อ ๑).
กำโบล ๑ (แบบ) น. กโบล, กระพุงแก้ม, เช่น ฮ้า แม่กำโบลจันทร กำสรดโจนนะพังงา. (สุพรรณ). (ป., ส. กโปล).	กำโบล ๑ (แบบ) น. กโบล, กระพุงแก้ม, เช่น ปรางเปรียบกำโบลบง - กขรัตนจนา. (สุรน). (ป., ส. กโปล).
กำโบล ๒ (โบล) ก. ลูบ, ลูบคลำ, ลูบไล้, เช่น ฤ อาจกำโบล ปิยุทนนงเยาว์. (สรรพสิทธิ์), กำโบล ก็ใช้.	กำโบล ๒ (โบล) ก. ลูบ, ลูบคลำ, ลูบไล้, เช่น ฤ อาจกำโบลปิยุทนนงเยาว์ ฤอาจอุกเอา กรรมล ยุคลมามี. (สรรพสิทธิ์), กำโบล ก็ใช้.
กำปอ	กำปอ
กำป็น ๑	กำป็น ๑
กำป็น ๒ น. หีบทำด้วยเหล็กหนา สำหรับใส่ เงินและของต่าง ๆ รูปค่อนข้างเป็นสี่เหลี่ยม จัตุรัส กว้างยาวสูงเท่ากัน ฝามีหูยาวตรงกลาง	กำป็น ๒ น. หีบทำด้วยเหล็กหนา สำหรับใส่ เงินและของต่าง ๆ รูปค่อนข้างเป็นรูปลูกบาศก์ ฝามีหูยาวตรงกลาง ตอนปลายทำเป็นช่องเล็ก

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ตอนปลายทำเป็นช่องเล็กเพื่อปิดลงมาสวมขอเหล็กโค้งที่ตัวหีบสำหรับใส่กุญแจ เดิมทำเป็นหีบฝังตะปูหัวเห็ดทั่วตัว.	เพื่อปิดลงมาสวมขอเหล็กโค้งที่ตัวหีบสำหรับใส่กุญแจ เดิมทำเป็นหีบฝังตะปูหัวเห็ดทั่วตัว.
กำป็น ๓	กำป็น ๓
กำป็น น. มือที่ทำให้แน่นเพื่อจะทุบ	-
กำผลา	กำผลา
กำพง	กำพง
กำพด	กำพด
กำพด [-พด] น. ลูกศร เช่น พระเอาโอสถทา ลูกกำพด. (สุธน).	กำพด [-พด] น. ลูกศร เช่น พระเอาโอสถทา ลูกกำพดพาดสายศิลป์คือ พระอัคนี สมเด็จพระมือ ดาลเคชระบือระเบิดบาดาล. (สุธน).
กำพร้า ๑	กำพร้า ๑
กำพร้า ๒ [-พร้า] ว. ไร้บิดาหรือมารดาเลี้ยงดูแลเด็ก, (โบ) หมายถึง ร้างลูกร้างเมียด้วย เช่น เจ้าจะลาเรียมไว้กำพร้าคนเดียว, ลาแม่เป็นกำพร้า. (ลอ).	กำพร้า ๒ [-พร้า] ว. ไร้บิดาหรือมารดาเลี้ยงดูแลเด็ก, (โบ) หมายถึง ร้างลูกร้างเมียด้วย เช่น สองจะลิลาสู่ฟ้าลาแม่เป็นกำพร้า เจ้าแม่เอ๋ยปราณี แม่รา. (ลอ), (กลอน) ใช้เป็น กำพร้า ก็มี เช่น เจ้าจะละเรียมไว้ กำพร้าคนเดียว. (ลอ).
กำพร้า ๓	กำพร้า ๓
กำพราก	กำพราก
กำพวด ๑ น. ส่วนประกอบของปีซึ่งทำให้เกิดเสียงเวลาเป่า สอดคล้องกับเลาปี, ลิ่นปี ก็เรียก.	กำพวด ๑ น. ส่วนประกอบของปีซึ่งทำให้เกิดเสียงเวลาเป่า สอดคล้องกับเลาปี.
กำพวด ๒	กำพวด ๒
กำพอง น. ชื่อไม้ต้นบนที่เป็นราวลูกกรงเรือนหรือเกวียน, กระพอง ก็เรียก. (ดู กระพอง ๒).	กำพอง น. ชื่อตัวไม้ต้นบนที่เป็นราวลูกกรงเรือนหรือเกวียน, กระพอง ก็เรียก.
กำพืด	กำพืด
กำพู ๑	กำพู ๑
กำพู ๒	กำพู ๒
กำเพลิง	กำเพลิง

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กำแพง	กำแพง
กำแพงแก้ว	กำแพงแก้ว
กำแพงเขย่ง [-จะเหย่ง] น. ชื่อพระพิมพ์ปางลีลาแบบเมืองกำแพงเพชร	กำแพงเขย่ง [-จะเหย่ง] น. ชื่อพระพิมพ์ปางลีลา ยกพระบาทข้างหนึ่งคล้ายเขย่ง เพราะขุดพบที่จังหวัดกำแพงเพชรเป็นแห่งแรก จึงเรียกว่า พระกำแพงเขย่ง, ถ้ามีขนาดสูงประมาณ ๑ ศอก เรียกว่า พระกำแพงศอก.
กำแพงเจ็ดชั้น ๑	กำแพงเจ็ดชั้น ๑
กำแพงมีหูประตูดมีช่อง, กำแพงมีหูประตูดมีตา	กำแพงมีหูประตูดมีช่อง, กำแพงมีหูประตูดมีตา
กำแพงศิธร	กำแพงศิธร
กำแพง	กำแพง
กำแพงขาว	กำแพงขาว
กำแพงเจ็ดชั้น ๑	กำแพงเจ็ดชั้น ๑
กำแพงเจ็ดชั้น ๒ น. (๑) ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Litosanthes biflora</i> Bl. ในวงศ์ Rubiaceae ขึ้นตามป่าดิบ ใบเดี่ยวออกตรงข้ามกัน ดอกสีขาว เนื้อไม้เป็นชั้น ๆ ใช้ทำยาได้. (๒) ชื่อไม้พุ่มแกมเถาชนิด <i>Salacia chinensis</i> Linn. ในวงศ์ Celastraceae ขึ้นตามป่าดิบ ใบเดี่ยวออกตรงข้ามกัน ขอบใบจัก ดอกสีเขียวอมขาว ใช้ทำยาได้, ตะลุ่มนง หรือน้ำนอง ก็เรียก. (๓) ทุ ขมื่นเครือ.	กำแพงเจ็ดชั้น ๒ น. (๑) ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Litosanthes biflora</i> Blume. ในวงศ์ Rubiaceae ขึ้นตามป่าดิบ ใบเดี่ยว ออกตรงข้ามกัน ดอกสีขาว เนื้อไม้เป็นชั้น ๆ ใช้ทำยาได้. (๒) ชื่อไม้พุ่มรอเลื้อยชนิด <i>Salacia chinensis</i> L. ในวงศ์ Celastraceae ขึ้นตามป่าดิบ ใบเดี่ยวออกตรงข้ามกัน ขอบใบจัก ดอกสีเขียวอมเหลือง ใช้ทำยาได้, ตะลุ่มนง หรือน้ำนอง ก็เรียก. (๓) ทุ ขมื่นเครือ.
กำภู	กำภู
กำมพฤกษ์	กำมพฤกษ์
กำมลาสน์	กำมลาสน์
กำมเลศ	กำมเลศ
กำมะถัน	กำมะถัน
กำมะลอ	กำมะลอ
กำมะหยี่ ๑	กำมะหยี่ ๑

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กำมะหยี่ ๒	กำมะหยี่ ๒
กำมะหริด	กำมะหริด
กำม้งวิลิต	กำม้งวิลิต
กำม้งพล	กำม้งพล
กำยาน ๑ น. วัตถุเครื่องหอมชนิดหนึ่ง เกิดจากชันหรือยางที่ออกจากเปลือกของต้นกำยาน มีกลิ่นหอม ใช้เผาอบผ้าและทำยาได้. (เทียบมลายู kameyan)	กำยาน ๑ น. วัตถุหอมชนิดหนึ่ง เกิดจากยางใสกลิ่นหอมที่ออกจากเปลือกของต้นกำยานบางชนิด เกิดขึ้นได้เนื่องจากเปลือกถูกกรีดหรือมีราลง ก็จะขับยางใสกลิ่นหอมออกมา เมื่อแห้งจะแข็งติดอยู่กับลำต้น แทะออกมาได้.
กำยาน ๒ น. (๑) ชื่อไม้ต้นขนาดกลางหลายชนิดในสกุล <i>Styrax</i> วงศ์ <i>Styracaceae</i> ขึ้นตามป่าเขาในระดับสูง ใบเดี่ยว หลังใบขาว ดอกสีขาว หอมอ่อน ๆ. (๒) ชื่อกล้วยพันธุ์หนึ่ง มีกลิ่นหอม เรียกว่า กล้วยกำยาน. (พจน. ๒๕๕๓).	กำยาน ๒ น. (๑) ชื่อไม้ต้นขนาดกลางหลายชนิดในสกุล <i>Styrax</i> วงศ์ <i>Styracaceae</i> ขึ้นตามป่าเขาในระดับสูง ใบเดี่ยว ด้านบนสีเขียว ดอกสีขาว หอมอ่อน ๆ ไม้ต้นชนิดนี้ บางชนิดเมื่อเปลือกถูกกรีดหรือมีราลง ก็จะขับยางใสกลิ่นหอมออกมา เมื่อแห้งจะแข็งติดอยู่กับลำต้น แทะออกมาได้ เรียกว่า กำยาน. (๒) ชื่อกล้วยพันธุ์หนึ่ง มีกลิ่นหอม เรียกว่า กล้วยกำยาน. (พจน. ๒๕๕๓).
กำยำ	กำยำ
กำร่อ	กำร่อ
กำรอก, กำหราค น. ช้างตกมัน เช่น กำรอกร้ายแรง. (คุชฎีสังเวช), กลจะจีช้างกำหราคเหลือลาม. (ตำราช้าง).	กำรอก, กำหราค น. ช้างตกมัน เช่น หยาบคาย ฉายฉัดีบแทง กำรอกร้ายแรง และเหลือกำดั่งควาญหมอ. (คุชฎีสังเวช), กลจะจีช้างกำหราคเหลือลาม. (ตำราช้าง).
กำราบ	กำราบ
กำราล [-ราน] (แบบ) น. เครื่องลาด เช่น นั่งในกำราล ไพโรจน์. (ม. คำหลวง ทศพร). (ข. กำราล).	กำราล [-ราน] (แบบ) น. เครื่องลาด เช่น นั่งในกำราล ไพโรจน์ในนิโครธารามรังเรณุนัน. (ม. คำหลวง ทศพร). (ข. กำราล).
กำรู่	กำรู่

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กำเริบ	กำเริบ
กำเริบเสิบสาน	กำเริบเสิบสาน
กำไรร	กำไรร
กำลอง (โบ; กลอน) ก. ลอง, ประลอง, เช่น กำลองกำล้ง. (สมุทรโฆษ).	กำลอง (โบ; กลอน) ก. ลอง, ประลอง, เช่น เสร็จสองแท่งกันจระโจรม จักเล่นแรดโครม กำลองกำล้งถมิณเชิง. (สมุทรโฆษ).
กำล้ง ๑ น. แรง, สิ่งที่ทำให้เกิดอำนาจความ เข้มแข็ง. (ข. กำล้ง จาก ขูล้ง).	กำล้ง ๑ น. แรง, สิ่งที่ทำให้เกิดอำนาจความ เข้มแข็ง.
กำล้งกิน	กำล้งกิน
กำล้งกินกำล้งนอน ว. อยู่ในวัยกินวัย นอน เช่น เด็กกำล้งกินกำล้งนอน.	กำล้งกินกำล้งนอน (สำ) ว. อยู่ในวัยกิน วัยนอน เช่น เด็กกำล้งกินกำล้งนอน.
กำล้งใจ	กำล้งใจ
กำล้งดี ว. พอเหมาะ, พอดี.	กำล้งดี ว. พอดี.
กำล้งเทียน	กำล้งเทียน
กำล้งภายใน	กำล้งภายใน
กำล้งม้า ดู แรงม้า.	กำล้งม้า (วิทยา) น. หน่วยวัดกำล้งหรือ อัตราของการทำงานโดยกำหนดว่า ๑ กำล้งม้า คือ อัตราของการทำงานได้ ๕๕๐ ฟุต-ปอนด์ ต่อวินาที ๑ กำล้งม้า มีค่าเท่ากับ ๗๔๕.๗ วัตต์, แรงม้า กัว่า. (อ. horsepower).
กำล้งวังชา	กำล้งวังชา
-	กำล้งเหมาะ ว. พอเหมาะ
กำล้ง ๒ (คณิต) น. เลขชี้กำล้งที่เขียนลงบน จำนวนจริง เช่น ๕ ^๒ อ่านว่า ๕ ยกกำล้ง ๒ ๗ ^{๓/๔} อ่านว่า ๗ ยกกำล้ง ๓/๔; (ฟิสิกส์) กำล้งของสิ่ง ใดสิ่งหนึ่ง หมายถึงจำนวนงานที่สิ่งนั้นกระทำได้ โดยสม่ำเสมอในหนึ่งหน่วยเวลา เขียนเป็น ความสัมพันธ์ได้ คือ กำล้ง = $\frac{\text{งาน}}{\text{เวลา}}$, อัตราของ	กำล้ง ๒ (คณิต) น. เลขชี้กำล้งที่เขียนลงบน จำนวนจริง เช่น ๕ ^๒ อ่านว่า ๕ ยกกำล้ง ๒ ๗ ^{๓/๔} อ่านว่า ๗ ยกกำล้ง ๓/๔; (ฟิสิกส์) จำนวนงานที่ สิ่งใดสิ่งหนึ่ง กระทำได้โดยสม่ำเสมอในหนึ่ง หน่วยเวลา เขียนเป็นความสัมพันธ์ได้ คือ กำล้ง = $\frac{\text{งาน}}{\text{เวลา}}$, อัตราของการทำงาน ก็เรียก; ขนาดของ

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
การทำงาน ก็เรียก; ขนาดของของกลมที่วัด โดยรอบ เช่น ช้างมีกำลัง (วัดรอบอก) เท่านั้นนี้ว เท่านั้นนี้ว, ไม่มีกำลัง (วัดรอบลำต้น) เท่านั้นนี้ว เท่านั้นนี้ว	ของกลมที่วัด โดยรอบ เช่น ช้างมีกำลัง (วัดรอบอก) เท่านั้นนี้ว เท่านั้นนี้ว, ไม่มีกำลัง (วัดรอบลำต้น) เท่านั้นนี้ว เท่านั้นนี้ว
กำลังข้างเผือก	กำลังข้างเผือก
กำลังข้างสาร	กำลังข้างสาร
กำลังวัวเถลิง [-ละเหลิง] น. ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Anaxagorea luzonensis</i> Gray ในวงศ์ Annonaceae ใบเดี่ยวออกสลับกัน ดอกขาวหอม, โคลงถึง ก็เรียก.	กำลังวัวเถลิง [-ละเหลิง] น. ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Anaxagorea luzonensis</i> A. Gray ในวงศ์ Annonaceae ใบเดี่ยว ออกสลับกัน ดอกสีขาว กลิ่นหอม, โคลงถึง ก็เรียก.
กำลุง (แบบ) บ. ใน, ที่, เช่น ประดิษฐ์กำลุงใน. (กล่อมช้างของเก่า). (ข. กำลุง).	กำลุง (แบบ) บ. ใน, ที่, เช่น แล้วจึงตั้งกลมจิตร ประดิษฐ์กำลุงใน หุงการชาลอรรรคนี้ ประไพ ก็เผาอาตมนิสกนธ์. (คุยฎีสังเวย).
กำลูน	กำลูน
กำเลา (แบบ) ว. โง่, อ่อน, ไม่รู้เท่าทัน, ไม่มีไหวพริบ. (ข. กำเลา จาก เขลา).	กำเลา (แบบ) ว. โง่, อ่อน, ไม่รู้เท่าทัน, ไม่มีไหวพริบ เช่น คุยฎักแดนเด็นเห็นไฟ บมิไฟหนีไกล กำเลากำเลาหวังเขย. (อนิรุทธ). (ข. กำเลา จาก เขลา).
กำเลาะ (แบบ) ว. หนุ่ม, สาว. (ข. กำโละ ว่า หนุ่ม).	กำเลาะ (แบบ) ว. หนุ่ม, สาว, เช่น หากกูกำเลาะหลงกาม ไปคำนึงความ แลโดยอำเภอลำพัง. (สุชน). (ข. กำโละ ว่า หนุ่ม).
กำไล	กำไล
กำไลคู่ผี	กำไลคู่ผี
กำสรด [-สด] (แบบ) ก. สด, แห้ง, เสริ้ว.	กำสรด [-สด] (แบบ) ก. สด, แห้ง, เสริ้ว, เช่น จักคอยเห็นข้าโหยหา แต่อกเอกา จะแสนกำสรดลำเค็ญ. (สุชน).
กำสรวล [-สวน] (แบบ) ก. โสภเสริ้ว, คร่ำครวญ, ร้องไห้. (โบ กำสรวน).	กำสรวล [-สวน] (แบบ) ก. โสภเสริ้ว, คร่ำครวญ, ร้องไห้, เช่น ไทกำสรดสงโรธ ทัยนสงโก

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กิ่งกือเหล็ก	กิ่งกือเหล็ก
กิ่งโครง ๑	กิ่งโครง ๑
กิ่งโครง ๒	กิ่งโครง ๒
กิ่งบุรุษ	กิ่งบุรุษ
กิ่งหาย	กิ่งหาย
กิจ, กิจ-	กิจ, กิจ-
กิจกรรม	กิจกรรม
กิจการ	กิจการ
กิจวัตร น. กิจทางศาสนาที่ทำประจำวัน เช่น ทำวัตรเช้าเย็น, กิจที่ทำเป็นประจำ.	กิจวัตร น. กิจที่ทำเป็นประจำ.
กิจจะ	กิจจะ
กิจจะลักษณะ	กิจจะลักษณะ
กิจจา	กิจจา
กิจจานุกิจ	กิจจานุกิจ
กิดาการ น. อาการเล่าลือ, เสี่ยงสรรพสิริ, ข่าวดัง, เลื่องลือ, เช่น เอกอภิกิดาการ. (ตะเลงพ่าย ๖). (ป. กิตติ + อาการ).	กิดาการ น. อาการเล่าลือ, เสี่ยงสรรพสิริ, ข่าวดัง, เลื่องลือ, บางทีเขียนเป็น กิดาการ ก็มี เช่น แห่งเอกอภิกิดาการ. (ตะเลงพ่าย). (ป. กิตติ + อาการ).
กิดาหยัน	กิดาหยัน
กิตติ	กิตติ
กิตติกรรมประกาศ	กิตติกรรมประกาศ
กิตติคุณ	กิตติคุณ
กิตติมศักดิ์	กิตติมศักดิ์
กิตติศัพท์	กิตติศัพท์
กิตติมศักดิ์	กิตติมศักดิ์
กิน ก. เคี้ยว เช่น กินหมาก, เคี้ยวกลืน เช่น กินข้าว, ดื่ม เช่น กินน้ำ, ทำให้ล่องล้าตกลงไปสู่กระเพาะ; โดยปริยายหมายความว่าเปลือง เช่น	กิน ก. เคี้ยว เช่น กินหมาก, เคี้ยวกลืน เช่น กินข้าว, ดื่ม เช่น กินน้ำ, ทำให้ล่องล้าตกลงไปสู่กระเพาะ; โดยปริยายหมายความว่าเปลือง เช่น

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กินเงิน กินเวลา, ทำให้สิ้นไป หมดไป เช่น รถกินน้ำมัน; รับเอา เช่น กินสินบน, หารายได้โดยไม่สุจริต เช่น กินจอบกินเสียม; ชะนะในการพนันบางอย่าง.	กินเงิน กินเวลา, ทำให้หมดไป เช่น รถกินน้ำมัน หลอดไฟชนิดนี้กินไฟมาก; รับเอา เช่น กินสินบน, หารายได้โดยไม่สุจริต เช่น กินจอบกินเสียม; ชะนะในการพนันบางอย่าง.
กินกริบ	กินกริบ
กินกัน	กินกัน
กินกำไร	กินกำไร
กินเกลียว	กินเกลียว
กินเกลือกินกะปี (สำ) ว. โง่, กินแกลบกินรำ ก็ว่า.	กินเกลือกินกะปี (สำ) ว. อดทนต่อความลำบากยากแค้น เช่น เขาเคยกินเกลือกินกะปีมาด้วยกัน.
กินแกลบกินรำ [-แกลบ-] (สำ) ว. โง่, กินเกลือกินกะปี ก็ว่า.	กินแกลบกินรำ [-แกลบ-] (สำ) ว. โง่ เช่น ฉันไม่ได้กินแกลบกินรำนี้ จะได้ไม่รู้เท่าทันคุณ.
กินซ้าย, กินขวา	กินซ้าย, กินขวา
กินขาด	กินขาด
-	กินข้าวต้มกระโจมกลาง (สำ) ก. ทำอะไรด้วยความใจร้อนไม่พิจารณาให้รอบคอบ มักเป็นผลเสียแก่ตน.
กินแขก	กินแขก
กินความ ก. หมายความว่าไปถึง.	กินความ ก. หมายความว่าไปถึง, ได้รับความครบอย่างกะทัดรัด.
-	กินงาย ก. กินอาหารมือเช้า.
กินเจ, กินเจ ก. ถือศีลอย่างฉะฉานและเงินที่ไม่กินของสดคาว.	กินเจ, กินเจ ก. ถือศีลอย่างฉะฉานและเงินโดยกินอาหารจำพวกผักล้วน ไม่มีเนื้อสัตว์.
กินใจ	กินใจ
กินซ็อน	กินซ็อน
กินดอก, กินดอกเบี๋ย	กินดอก, กินดอกเบี๋ย

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กินคอง	กินคอง
กินค่าง	กินค่าง
กินคาย	กินคาย
กินคิบ๑	กินคิบ๑
กินตะเกียบ	กินตะเกียบ
กินตัว	กินตัว
กินตา	กินตา
-	กินตามน้ำ (ลำ) ก. รับของสมนาคุณที่เขาเอามาให้โดยไม่ได้เรียกร้อง (มักใช้แก่เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจ).
กินตำแหน่ง	กินตำแหน่ง
กินโต๊ะ ก. กินเลี้ยงด้วยอาหารอย่างดีแบบนั่งโต๊ะ, โดยปริยายหมายความว่า รุมกันทำอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น รุมกันทำร้าย.	กินโต๊ะ ก. กินเลี้ยงด้วยอาหารอย่างดีแบบนั่งโต๊ะ, โดยปริยายหมายความว่า รุมทำร้าย.
กินแถว	กินแถว
กินทาง ว. ลำทาง เช่น ขับรถกินทาง (ใช้แก่ขบวน).	กินทาง ว. ลำทาง(ใช้แก่ขบวน) เช่น ขับรถกินทาง.
กินที่	กินที่
กินที่ลับไขที่แจ้ง	กินที่ลับไขที่แจ้ง
กินนอกกินใน	กินนอกกินใน
กินนอน	กินนอน
กินน้ำ ก. มีท้องจมลีกลงไปในน้ำ เช่น กินน้ำดิน (ใช้แก่เรือ).	กินน้ำ ก. มีท้องเรือจมลีกลงไปในน้ำ เช่น เรือกินน้ำดิน เรือกินน้ำลึก.
กินน้ำตา	กินน้ำตา
กินน้ำได้ศอก	กินน้ำได้ศอก
-	กินน้ำพริกถ้วยเก่า (ลำ) ก. อยู่กับเมียชกนเดิม.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กินน้ำพริกถ้วยเดียว (สำ) ก. จำเจอยู่กับ เมียคนเดียว.	กินน้ำพริกถ้วยเดียว (สำ) ก. อยู่กับเมีย คนเดียว.
กินน้ำไม่เผื่อแล้ง	กินน้ำไม่เผื่อแล้ง
กินน้ำเห็นปลิง	กินน้ำเห็นปลิง
กินบนเรือนจี่รคบนหลังคา	กินบนเรือนจี่รคบนหลังคา
กินบวช ก. กินเครื่องกระยาบวชในลัทธิ พิธี เช่นพิธีตรุษ, ไข่เข้าคู่กับคำ ถือศีล เป็น ถือ ศีลกินบวช, กินในเวลาตามกำหนดของการถือ พรตในลัทธิ.	กินบวช ก. กินเครื่องกระยาบวชในลัทธิพิธี เช่นพิธีตรุษ, ไข่เข้าคู่กับคำ ถือศีล เป็น ถือศีล กินบวช, กินในเวลาตามกำหนดของการถือพรต ในศาสนา.
กินบ้านกินเมือง (สำ) ก. เป็นเจ้าเมือง.	กินบ้านกินเมือง (สำ) ก. ตื่นสาขามาก ในควมว่า นอนกินบ้านกินเมือง; (ปาก) น้อราษฎ์บังหลวง.
-	กินบ้านผ่านเมือง (โบ) ก. ครองเมือง.
กินบุญ	กินบุญ
กินบุญเก่า	กินบุญเก่า
กินแบ่ง	กินแบ่ง
-	กินปิ่นโต ก. ว่าจ้างให้ทำอาหารใส่ ปิ่นโตส่งให้ตามที่ตกลงกัน, ผูกปิ่นโต ที่ว่า, (ปาก)ว่า ปิ่นโต.
กินปุ้นร้อนท้อง	กินปุ้นร้อนท้อง
กินเปล่า	กินเปล่า
กินฟัว	กินฟัว
กินเพรา [-เพรา] น. เวลากินข้าวเย็น, ครวกิน.	กินเพรา [-เพรา] น. กินอาหารมือเย็น.
กินมือ	กินมือ
กินเมีย	กินเมีย
กินเมือง	กินเมือง
กินไม่ลง	กินไม่ลง

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กินรังแตน (สำ) ก. มีอารมณ์เสียแล้วอะอะ โววายกินกว่าเหตุ.	กินรังแตน (สำ) ก. มีอารมณ์เสียหงุดหงิด บ่นว่ากินกว่าเหตุ.
-	กินรุก ก. เดินหมากเข้าไปกินหมากของอีก ฝ่ายหนึ่งแล้วอยู่ในตำแหน่งที่จะกินขุนของอีกฝ่าย หนึ่งทันที (ใช้ในการเล่นหมากรูก).
กินรูป	กินรูป
กินแรง	กินแรง
กินลม	กินลม
กินลมกินแล้ง	กินลมกินแล้ง
กินล้างกินผลาญ	กินล้างกินผลาญ
กินลึก	กินลึก
-	กินเลี้ยง ก. กินอาหารร่วมกันหลายคน เพื่อสังสรรค์กันเป็นต้น.
กินเวลา	กินเวลา
กินเศษกินเลย ก. กินกำไร, ยักเอาเพียง บางส่วนที่มีจำนวนเล็กน้อยไว้, ยักเอาส่วนที่ เหลือไว้เป็นของตน, เอาเพียงบางส่วนไว้เป็น ของตน.	กินเศษกินเลย (สำ) ก. กินกำไร, ยักเอา เพียงบางส่วนที่มีจำนวนเล็กน้อยไว้, ยักเอาส่วน ที่เหลือไว้เป็นของตน, เอาเพียงบางส่วนไว้เป็น ของตน.
กินส้อม	กินส้อม
กินสั่ง	กินสั่ง
กินสำหรับ ก. กินอาหารที่เขาจัดมาเป็น สำหรับ.	กินสำหรับ ก. กินอาหารที่เขาจัดมาเป็น สำหรับ, (สำ) กินอาหารอย่างดี.
-	กินสินบน ก. รับเงินหรือสิ่งของต่าง ๆ เป็นต้นเพื่อให้ทำประโยชน์แก่ผู้ให้ในทางมิชอบ.
กินสี่ถ้วย ก. กินเลี้ยงในพิธีงาน [สี่ถ้วย คือ ขนม ๔ อย่าง อย่างละถ้วย ได้แก่ ไข่กบ (สาธุ), นกปล่อย (ลอดช่อง), มะลิลอย (ข้าวตอก), อ้ายตื้อ (ข้าวเหนียว) มีน้ำกะทิได้	กินสี่ถ้วย ก. กินเลี้ยงในงานมงคล [สี่ถ้วย คือ ขนม ๔ อย่าง อย่างละถ้วย ได้แก่ ไข่กบ (สาธุหรือเมล็ดแมงลัก), นกปล่อย (ลอดช่อง), มะลิลอย (ข้าวตอก), อ้ายตื้อ (ข้าวเหนียว) มี

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ชามอยู่กลาง].	น้ำกะทิใส่ชามอยู่กลาง].
กินเส้น	กินเส้น
กินหน้า, กินหลัง, กินหาง	กินหน้า, กินหลัง, กินหาง
กินหู้	กินหู้
-	กินเหนียว (ถิ่น-ปักข์ได้) ถ. กินเลี้ยงในงานแต่งงาน
กินเหมือนหมู อยู่เหมือนหมา (สำ) ว. ละเทะไม่มีระเบียบ.	กินเหมือนหมู อยู่เหมือนหมา, กินอย่างหมู อยู่อย่างหมา (สำ) ว. ละเทะไม่มีระเบียบ.
กินเหล็กกินไหล	กินเหล็กกินไหล
กินแขนง ถ. แคลงใจ, สงสัย.	กินแขนง ถ. สงสัย, ระแวง, ไม่แน่ใจ, มักใช้เข้าคู่กับคำ แคลงใจ เป็น กินแขนงแคลงใจ.
กินอยู่กับปาก อยากอยู่กับท้อง	กินอยู่กับปาก อยากอยู่กับท้อง
กินพวยวาย	กินพวยวาย
กินเครา	กินเครา
กินชัน	กินชัน
กินดิบ ๑	กินดิบ ๑
กินดิบ ๒ น. ซือกกล้วยพันธุ์หนึ่ง.	กินดิบ ๒ (ถิ่น-ปักข์ได้) น. ซือกกล้วยพันธุ์หนึ่ง.
กินนร [-นอน] น. อมนุษย์ในนิยาย มี ๒ ชนิด ชนิดหนึ่งเป็นครึ่งคนครึ่งนก ท่อนบนเป็นคน ท่อนล่างเป็นนก อีกชนิดหนึ่งมีรูปร่างเหมือนคน เมื่อจะไปไหนมาไหน ก็ใส่ปีกใส่หางบินไป. (ป. กิณฺนร; ส. กิณฺนร, กิณฺร).	กินนร [-นอน] น. อมนุษย์ในนิยาย มี ๒ ชนิด ชนิดหนึ่งเป็นครึ่งคนครึ่งนก ท่อนบนเป็นคน ท่อนล่างเป็นนก อีกชนิดหนึ่งมีรูปร่างเหมือนคน เมื่อจะไปไหนมาไหน ก็ใส่ปีกใส่หางบินไป.
กินนรเก็บบัว	กินนรเก็บบัว
กินนรฟ้อนโอ้	กินนรฟ้อนโอ้
กินนรรำ	กินนรรำ
กินนรเลียบถ้ำ น. ชื่อท่าละครชนิดหนึ่ง.	กินนรเลียบถ้ำ น. ชื่อท่ารำแม่บทท่าหนึ่ง, กินรินเลียบถ้ำ ก็ว่า.
กินปลิง	กินปลิง

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กินป्ली น. ชื่อนกในวงศ์ Nectariniidae ตัวเล็กปากยาวโค้งงอจุ่มปลายแหลมเล็ก กินน้ำหวานในปดิกกล้วย ในดอกไม้ และแมลง ในประเทศไทยมีหลายชนิด เช่น กินป्लीอกเหลือง (Nectarinia jugularis) กินป्लीแก้มสีทับทิม (Anthreptes singalensis)	กินป्ली น. ชื่อนกในวงศ์ Nectariniidae ตัวเล็กปากยาวโค้งงอจุ่มปลายแหลมเล็ก กินแมลง น้ำหวานในปดิกกล้วยและดอกไม้ ในประเทศไทยมีหลายชนิด เช่น กินป्लीอกเหลือง (Nectarinia jugularis) กินป्लीแก้มสีทับทิม (Anthreptes singalensis)
กินเปี้ยว น. ชื่อนกกระเด็นชนิด Halcyon chloris ในวงศ์ Alcedinidae ปากหนาสีดำปลายแหลม ลำตัวด้านบนสีน้ำเงินเขียว คอและใต้ท้องสีขาว ขอบปากในปากแสด ปากโก่งงอ กินปูเปี้ยวและปลา.	กินเปี้ยว น. ชื่อนกกระเด็นชนิด Halcyon chloris ในวงศ์ Alcedinidae ปากแบนข้างสีดำปลายแหลม ลำตัวด้านบนสีน้ำเงินเขียว คอและใต้ท้องสีขาว หากินในปากแสด ปากโก่งงอ กินปูเปี้ยวและปลา.
กินริน, กินรี	กินริน, กินรี
-	กินรินเลียบถ้ำ น. ชื่อตำราแม่บททำหนึ่ง, กินรินเลียบถ้ำ กี่ว่า.
กิบ	กิบ
กิมตัง น. เครื่องหมายด้วยปืน.	กิมตัง น. ชื่อเครื่องหมายด้วยปืนชนิดหนึ่งที่ส่งมาจากประเทศจีน. (จ.).
กิมชาติ (แบบ) น. หนอน, สัตว์ชาติหนอน, สัตว์ชนิดหนอน. (ป.).	กิมชาติ (แบบ) น. หนอน, หมูหนอน. (ป.).
กิมวิทยา	กิมวิทยา
กิโมน น. เครื่องแต่งกายประจำชาติญี่ปุ่น เป็นเสื้อหลวม แขนกว้าง มีผ้าคาดเอว, โดยปริยายใช้เรียกเสื้อสตรีที่มีลักษณะเช่นนั้น.	กิโมน น. เครื่องแต่งกายประจำชาติญี่ปุ่น เป็นเสื้อยาวหลวม แขนกว้าง มีผ้าคาดเอว, โดยปริยายใช้เรียกเสื้อสตรีที่มีลักษณะเช่นนั้น.
กิโยตีน	กิโยตีน
กิระ	กิระ
กิริณี	กิริณี
กิริท [-รินทะ] (แบบ) น. ข้างสำคัญ เช่น สิวากิริทไกรอาสน์. (ม. คำหลวง วนปเวสน์).	กิริท [-ริน] (แบบ) น. ข้างสำคัญ เช่น อ้าบัดนี้แม่มาเคอร์ดิน สิวากิริทไกรอาสน

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
(ป. กรินฺท).	กวยนแก้วราชจนา. (ม. คำหลวง วนปเวสน์). (ป. กรินฺท; ศ. กรินฺ ว่า ผู้มีมือคืองวง).
กิริเนศวร	กิริเนศวร
กิริยา น. การกระทำ; อาการที่แสดงออกมาด้วยกาย, มารยาท, บางทีใช้ในอาการที่ดี เช่น มีกิริยาหมายความว่า มีกิริยาดี; คำพูดส่วนหนึ่งในไวยากรณ์ที่แสดงอาการของนามหรือสรรพนามใช้ “กริยา” อย่างสันสกฤต. (ป.).	กิริยา น. การกระทำ; อาการที่แสดงออกมาด้วยกาย, มารยาท, บางทีใช้ในอาการที่ดี เช่น มีกิริยาหมายความว่า มีกิริยาดี. (ป.).
กิริยาสะท้อน	กิริยาสะท้อน
กิเลน	กิเลน
กิเลส, กิเลส- [-หลุด, -หลุดสะ-] น. เครื่องทำใจให้เศร้าหมอง ได้แก่ โลก โกรธ หลง เช่น ยังตัดกิเลสไม่ได้ กิเลสหนา; กิริยามารยาท ในคำว่า กิเลสหาย. (ป.).	กิเลส, กิเลส- [-หลุด, -หลุดสะ-] น. เครื่องทำใจให้เศร้าหมอง ได้แก่ โลก โกรธ หลง เช่น ยังตัดกิเลสไม่ได้ กิเลสหนา; กิริยามารยาท ในคำว่า กิเลสหาย.
กิเลสมาร	กิเลสมาร
กิโล, กิโล- เป็นคำประกอบข้างหน้าหน่วยมาตราเมตริก หมายความว่า พัน เช่น กิโลเมตร กิโลกรัม. (ปาก) น. เครื่องชั่ง เช่น กิโลนี้ไม่เที่ยง.	กิโล, กิโล- เป็นคำประกอบข้างหน้าหน่วยมาตราเมตริก หมายความว่า พัน เช่น กิโลเมตร กิโลกรัม. (ปาก) น. เครื่องชั่ง เช่น กิโลนี้ไม่เที่ยง; คำเรียกสั้น ๆ ของกิโลกรัมและกิโลเมตร.
กิโลกรัม	กิโลกรัม
กิโลไซเคิล	กิโลไซเคิล
กิโลเมตร น. ชื่อ มาตรฐานวัด เท่ากับ ๑,๐๐๐ เมตร, อักษรย่อว่า กม., (ปาก) เรียกสั้น ๆ ว่า กิโล. (ฝ. kilometre).	กิโลเมตร น. ชื่อ มาตรฐานวัด เท่ากับ ๑,๐๐๐ เมตร, อักษรย่อว่า กม., (ปาก) เรียกสั้น ๆ ว่า กิโล. (ฝ. kilometre).
กิโลลิตร	กิโลลิตร
กิโลเฮิร์ตซ์	กิโลเฮิร์ตซ์
กิโลมกะ	กิโลมกะ
กิว	กิว

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กั้ว ๑, กั้ว ๆ ว. เสี่ยงพุดเย็บให้ได้าย, กุ้ย ๆ กั้วว่า.	กั้ว ๑, กั้ว ๆ ว. เสี่ยงร้องเยาะเย้ย, บางทีทำอาการกระดิกนิ้วชี้ตรงไปที่หน้าผู้ที่ถูกเย้ย, กุ้ย หรือ กุ้ย ๆ กั้วว่า.
กั้ว ๒	กั้ว ๒
กั้ว	กั้ว
กั้ว ๑ น. เครื่องทอผ้า, เครื่องเย็บสมุด; ที่ตั้งพระกลดหรือพระแสง.	กั้ว ๑ น. เครื่องทอผ้า, เครื่องเย็บสมุด; ที่ตั้งพระกลดหรือพระแสงง้าวเป็นต้น.
กั้ว ๒	กั้ว ๒
กั้วน้อย	กั้วน้อย
กั้ว น. เวลาที่ล่วงไปหยก ๆ, มักใช้ประกอบกับคำเมื่อ เมื่อแต่ หรือ เมื่อตะ ว่า เมื่อกั้ว เมื่อแต่กั้ว หรือ เมื่อตะกั้ว.	กั้ว, กั้ว น. เวลาที่ล่วงไปหยก ๆ, มักใช้ประกอบกับคำเมื่อ เมื่อแต่ หรือ เมื่อตะ เป็น เมื่อกั้ว เมื่อแต่กั้ว เมื่อตะกั้ว หรือ เมื่อกั้ว เมื่อแต่กั้ว เมื่อตะกั้ว.
กั้ว น. ฐานสำหรับรองสิ่งของ ทำด้วยวัตถุต่างๆ มีรูปต่างๆ กัน เช่น ฐานรองแจกัน ฐานรองกระถางต้นไม้; ภาชนะมีรูปต่างๆ สำหรับใส่เครื่องน้ำชาแบบจีน เช่น กั้ววน.(จ.).	กั้ว น. ฐานสำหรับรองสิ่งของหรือสำหรับนั่ง ทำด้วยวัตถุต่างๆ มีรูปต่างๆ กัน เช่น กั้วรองแจกัน กั้วรองกระถางต้นไม้; ภาชนะมีรูปต่างๆ สำหรับใส่เครื่องน้ำชาแบบจีน เช่น กั้ววน.
กั้ว-	กั้ว-
กั้ววิทยา	กั้ววิทยา
กั้ว	กั้ว
กั้วกัน	กั้วกัน
กั้วกัน	กั้วกัน
กั้วขวาง	กั้วขวาง
กั้วหน้าขวางตา	กั้วหน้าขวางตา
กั้วตาร์ น. เครื่องดนตรีชนิดหนึ่งทำรูปคล้ายซอฝรั่ง มี ๖ สาย ใช้มือคืด. (อ. guitar).	กั้วตาร์ น. เครื่องดนตรีชนิดหนึ่ง รูปคล้ายซอฝรั่ง มี ๖ สาย ใช้มือคืด. (อ. guitar).
กั้ว ๑	กั้ว ๑
กั้ว ๒	กั้ว ๒

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กิบแรด น. ชื่อเฟินชนิด <i>Angiopteris evecta</i> Hoffm. ในวงศ์ <i>Marattiaceae</i> ทางใบยาวแยกแขนง ที่โคนก้านใบมีส่วนคล้ายกิบม้าหรือกิบแรดกำกับอยู่ ใช้ทำยาได้, ว่านกิบแรด หรือนว่านกิบม้า ก็เรียก.	กิบแรด น. ชื่อเฟินชนิด <i>Angiopteris evecta</i> Hoffm. ในวงศ์ <i>Marattiaceae</i> ทางใบยาวแยกแขนง ที่โคนก้านใบมีส่วนคล้ายกิบแรดหรือกิบม้ากำกับอยู่ ใช้ทำยาได้, ว่านกิบแรด หรือนว่านกิบม้า ก็เรียก.
กีฬา น. กิจกรรมหรือการเล่นเพื่อความสนุกเพลิดเพลิน เพื่อเป็นการบำรุงแรง หรือเพื่อผ่อนคลายความเคร่งเครียดทางจิต. (ป.). (ดู กีฬา).	กีฬา น. กิจกรรมหรือการเล่นเพื่อความสนุกเพลิดเพลิน เพื่อความแข็งแรงของร่างกาย หรือเพื่อผ่อนคลายความเคร่งเครียดทางจิต. (ป.). (ดู กีฬา).
ก๊ก	ก๊ก
ก๊กก้อง	ก๊กก้อง
ก๊กกัด	ก๊กกัด
ก๊กกือ	ก๊กกือ
ก๊กถอง	ก๊กถอง
กึ่ง	กึ่ง
กึ่งกั้ว	กึ่งกั้ว
กึ่ง ว. ครึ่ง, ประมาณครึ่งหนึ่ง.	กึ่ง ว. ครึ่ง.
กึ่งกลาง	กึ่งกลาง
กึ่งราชการ	กึ่งราชการ
กิ่น	กิ่น
กู ๑	กู ๑
กู ๒	กู ๒
กู ๓	กู ๓
กูก	กูก
กู๊ก ๑	กู๊ก ๑
กู๊ก ๒ น. พ่อครัวทำกับข้าวฝรั่ง. (อ. cook).	กู๊ก ๒ น. คนทำอาหารในโรงแรมหรือภัตตาคารเป็นต้น. (อ. cook).
กู๊ก ๓	กู๊ก ๓

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ถูกกัก, ถูก ๆ กัก ๆ ว. เลี่ยงดังเช่นนั้น, กีกัก, ติด ๆ ขัด ๆ, ไม่สะดวก, ตะกุกตะกัก ก็ว่า.	ถูกกัก, ถูก ๆ กัก ๆ ว. กีกัก, ติด ๆ ขัด ๆ, ไม่สะดวก; เลี่ยงดังเช่นนั้น.
ถูกกิก, ถูก ๆ กิก ๆ ว. เลี่ยงดังเช่นนั้น.	ถูกกิก, ถูก ๆ กิก ๆ ก. พุดหรือเล่นกันเจิบ ๆ; ประจบ เช่น ไปถูกกิกกับแม่ไม่นานก็ได้เงินมา.
ถูกกฎ-	ถูกกฎ-
ถูกถู-	ถูกถู-
ถูกขี้หมู	ถูกขี้หมู
ถูกรรม	ถูกรรม
ถู่อง	ถู่อง
ถูอะ	ถูอะ
ถูอะมะเทิ่ง	ถูอะมะเทิ่ง
ถูอุธัณฑ์	ถูอุธัณฑ์
กึ่ง ๑	กึ่ง ๑
กึ่งคิด, กึ่งคิดข้น	กึ่งคิด, กึ่งคิดข้น
กึ่งนาง	กึ่งนาง
กึ่งฝอย น. ชื่อกึ่งตัวเล็ก ๆ มีหลายชนิด ที่พบในทะเล คือชนิด <i>Penaeopsis ovirostris</i> ในวงศ์ <i>Penaeidae</i> ที่พบในน้ำจืด คือ สกุล <i>Caridina</i> และ สกุล <i>Atyopsis</i> ในวงศ์ <i>Atyidae</i> และชนิด <i>Macrobrachium lanchesteri</i> ในวงศ์ <i>Palaemonidae</i> .	กึ่งฝอย น. ชื่อกึ่งตัวเล็ก ๆ มีหลายชนิด ที่พบในทะเล คือชนิด <i>Penaeopsis avirostris</i> ในวงศ์ <i>Penaeidae</i> ที่พบในน้ำจืด คือ สกุล <i>Caridina</i> และ สกุล <i>Atyopsis</i> ในวงศ์ <i>Atyidae</i> และชนิด <i>Macrobrachium lanchesteri</i> ในวงศ์ <i>Palaemonidae</i> .
กึ่งฟัด	กึ่งฟัด
กึ่งมังกร	กึ่งมังกร
กึ่งไม้	กึ่งไม้
กึ่งส้ม	กึ่งส้ม
กึ่งหอมใหญ่	กึ่งหอมใหญ่
กึ่งหลวง	กึ่งหลวง
กึ่งเหลือง	กึ่งเหลือง

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
-	กุ้งเหลืองหางฟ้า (ดู กุ้งเหลือง)
กุ้งแหน่ น. ชื่อกุ้งน้ำจืดชนิด Macrobrachium sundaicus ในวงศ์ Palaemonidae.	กุ้งแหน่ น. ชื่อกุ้งขนาดกลางชนิด Macro – brachium sundaicus ในวงศ์ Palaemonidae ก้ามมีปื้นสีเข้ม อาศัยอยู่ในย่านน้ำกร่อย พบ บ้างในน้ำจืดหรือชายทะเล.
กุ้งแห้ง	กุ้งแห้ง
กุ้ง ๒	กุ้ง ๒
กุ้งเต้น	กุ้งเต้น
กุ้งยิง	กุ้งยิง
กุ้งอน	กุ้งอน
กุ้งน น. ห่าน, ใช้หมายความถึง นกยูง ก็มี เช่น แพนกุ้งนกระพือ. (สมุทรโฆษ ๒๖๘), กลางคชเทิดแพนกุ้งน ง่าคว้าง. (ลิลิตพยุหยาตรา).	กุ้งน น. ห่าน, ใช้หมายความถึง นกยูง ก็มี เช่น แพนกุ้งนกระพือ. (สมุทรโฆษ), กลางคช เทอดแพนกุ้งน ง่าคว้าง. (ลิลิตพยุหยาตรา).
กูโจก	กูโจก
กูจี	กูจี
กูญแจ	กูญแจ
กูญแจกล	กูญแจกล
กูญแจประจำหลัก	กูญแจประจำหลัก
กูญแจปากตาย	กูญแจปากตาย
กูญแจผี	กูญแจผี
กูญแจมือ	กูญแจมือ
กูญแจรหัส	กูญแจรหัส
กูญแจเลื่อน	กูญแจเลื่อน
กูญแจเสียง	กูญแจเสียง
กูญแจแหวน	กูญแจแหวน
กูญชร	กูญชร
กูฎ, กูฎา	กูฎ, กูฎา

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กฎการ น. เรือนยอด เช่น ปราสาท เช่น ธกัแต่งกฎการ ปราสาท. (ลอ. ๖๕๖).	กฎการ น. เรือนยอด เช่น ปราสาท เช่น ธกัแต่งกฎการ ปราสาท. (ลอ.).
กฎธาร	กฎธาร
กฎี	กฎี
กฎุมพี น. คนมั่งมี, พ่อเรือน. (ป. กฎุมพิก; ส. กฎุมพิน).	กฎุมพี ดู กระฎุมพี. (ป. กฎุมพิก; ส. กฎุมพิน).
กฎั้ง	กฎั้ง
กฎไ	กฎไ
กฎี ๑ [กุด, กุดติ] เรือนหรือตึกสำหรับพระภิกษุ สามเณรอยู่. (ป., ส.).	กฎี ๑ [กุด, กุดติ, กุติ] เรือนหรือตึกสำหรับ พระภิกษุสามเณรอยู่. (ป., ส.).
กฎี ๒ [กุด] น. ที่บรรจุศพที่ก่ออิฐถือปูนเป็น หลัง ๆ; เรือนที่ทำให้คนขนทองนอน. (เทียบ ทมิฬ กฎ = รั้งนก).	กฎี ๒ [กุด] น. ที่บรรจุศพที่ก่ออิฐถือปูนเป็น หลัง ๆ; เรือนที่ทำให้คนขนทองนอน. (เทียบ ทมิฬ กฎ = รั้งนก).
กุนท์	กุนท์
กุนทล	กุนทล
กุนที [-ที] น. คนที, หม้อน้ำ, หม้อน้ำมีหู, เต้า น้ำ, เช่น พลุักัดชลกุนที ลูกไม้. (โลกนิติ ๑๕๘). (ป., ส.).	กุนที [-ที] น. คนที, หม้อน้ำ, หม้อน้ำมีหู, เต้า น้ำ, เช่น พลุักัดชลกุนที ลูกไม้. (โลกนิติ). (ป., ส.).
กุนโท	กุนโท
กุนล	กุนล
กุนิ, กุนี ว. ง่อย. (ป., ส.). น. กระเช้า เช่น แลมี มือกำกูรีแลขอชุด. (ม. คำหลวง วนปเวสน์).	กุนิ, กุนี น. คนง่อย. (ป., ส.). น. กระเช้า เช่น แลมีมือกำกูรีแลขอชุดตรง ก็ท่องยงไพโรกัณดาร เอามูลผลาหารในพนาลี. (ม. คำหลวง วนปเวสน์).
กุด	กุด
กุดัง (ปาก) น. โรงเก็บสินค้าหรือสิ่งของ, โกดัง ก็เรียก; เรียกรถบรรทุกขนาดใหญ่ชนิดหนึ่งว่า รถ กุดัง.	กุดัง (ปาก) น. โรงเก็บสินค้าหรือสิ่งของเป็นต้น, โกดัง ก็เรียก; เรียกรถบรรทุกขนาดใหญ่ชนิด หนึ่งว่า รถกุดัง. (ม. gudang ว่า โรงงาน, โรงเก็บ ของ, ร้านขายของ).

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กุดั่น	กุดั่น
กุดา	กุดา
กุดัณฑ์	กุดัณฑ์
กุน	กุน
กุน ก. ขลิบเย็บหุ้มริมผ้าหรือของอื่น ๆ แต่ต้องใช้แถบผ้าช่วยหรือเจดียง และใช้เย็บหุ้ม ๒ ข้าง เข็มเข้าเป็นตะเข็บกลมบ้างแบนบ้าง มักใช้ที่คอเสื้อหรือชายเสื้อเป็นต้น.	กุน ก. ขลิบเย็บหุ้มริมผ้าหรือของอื่น ๆ ใช้แถบผ้าช่วยหรือเจดียงเย็บหุ้ม ๒ ข้าง เข็มเข้าเป็นตะเข็บกลมบ้างแบนบ้าง มักใช้ที่คอเสื้อหรือชายเสื้อเป็นต้น.
กุนเชียง	กุนเชียง
กุนที	กุนที
กุนิกามอ	กุนิกามอ
กูป น. ซองหนึ่งชนิดหนึ่ง เมื่อตัดทองคำใบขึ้นสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ สอดในกระดาษแก้วหนาแผ่นเล็กซ้อนกันเป็นดั่งแล้วใส่ในซองหนึ่งนั้น ตีซองแผ่ให้บางออกไป; ชาวภาคพายัพบางถิ่นและพวกเงี้ยวเรียกหมวกชนิดต่าง ๆ ว่า กูป.	กูป น. ซองหนึ่งชนิดหนึ่ง เมื่อตัดทองคำใบขึ้นสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ สอดในกระดาษแก้วหนาแผ่นเล็กซ้อนกันเป็นดั่งแล้วใส่ในซองหนึ่งนั้น ตีซองแผ่ทองคำให้บางออกไป; ชาวภาคพายัพบางถิ่นและพวกเงี้ยวเรียกหมวกชนิดต่าง ๆ ว่า กูป; (ถิ่น-ปักยไต้) กลัก, กล่อง.
กูปกับ	กูปกับ
กุ่ม	กุ่ม
กุ่มลัคณ์ ก. ลักษณะการที่ดาวพระเคราะห์อยู่ประจำในเรือนเดียวกับลัคณ์ เรียกว่ากุ่มลัคณ์.	กุ่มลัคณ์ (โหร) ก. ลักษณะการที่ดาวพระเคราะห์อยู่ประจำในเรือนเดียวกับลัคณ์ เรียกว่ากุ่มลัคณ์.
กุ่ม	กุ่ม
กุ่มฝอย	กุ่มฝอย
กุ่มภ-, กุ่มภ์	กุ่มภ-, กุ่มภ์
กุ่มภการ	กุ่มภการ
กุ่มภพันธ์	กุ่มภพันธ์

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กุ่มภนียา น. ชื่อพิธีบูชาัญญะของอินทรีชนิดใน เรื่องรามเกียรติ์.	กุ่มภนียา น. ชื่อพิธีบูชาพรพราหมณ์ของ อินทรีชนิดในเรื่องรามเกียรติ์.
กุ่มภันท-, กุ่มภันท์ [-พันทะ-] น. ยักษ์; พัก เขียว เช่น ป่าเอตาลูตลาพุกุมภันทอกร้าว. (สมุทรโฆษ). (ป.).	กุ่มภันท-, กุ่มภันท์ [-พันทะ-] น. ยักษ์ เช่น หนึ่งท่าทานพุกุมภันท์คันธอสุริ โสจรสินธุ สมบุรณ์ ณ สระ (สมุทรโฆษ); พักเขียว เช่น ป่าเอตาลูตลาพุกุมภันทอกร้าวนันต์. (สมุทร โฆษ).
กุ่มภันทยักษ์	กุ่มภันทยักษ์
กุ่มภา (กลอน) น. จระเข้. (เพี้ยนมาจาก กุ่มภิล).	กุ่มภา (กลอน) น. จระเข้ เช่น ตัวกุ่มหลงอยู่ด้วย กุ่มภา จะเสื่อมเสียวิชาที่เรียนรู้. (ไกรทอง).
กุ่มภิล, กุ่มภิล	กุ่มภิล, กุ่มภิล
กุ่มเหง (ปาก) ก. ช่มเหง, รังแก, ใช้กำลังหรือ อำนาจทำให้เดือดร้อน.	กุ่มเหง (ปาก) ก. ช่มเหง, รังแก, ใช้กำลังหรือ อำนาจทำให้เดือดร้อน, กุ่มเหง กี่ว่า.
กุ่มาร	กุ่มาร
กุ่มารลพิตา [กุ่มารละลิตา] น. ชื่อฉันท วรรณคดีกำหนดด้วย ๒ คณะ คือ ช คณะ และ ส คณะ บาทละ ๗ อักษร (ตามแบบว่า กุ่มารลพิตาสุคา) ตัวอย่างว่า อนึ่งนุขมีจิต สนิทกรุณเปรมปรีดี.	กุ่มารลพิตา [กุ่มารละลิตา] น. ชื่อฉันท วรรณคดีแบบหนึ่งกำหนดด้วย ๒ คณะ คือ ช คณะ และ ส คณะ และเติมกรข้างท้ายอีก ๑ คำ หรือ ๑ พยางค์ จึงมีบาทละ ๗ คำ หรือ ๗ พยางค์ (ตามแบบว่า กุ่มารลพิตาสุคา) ตัวอย่างว่า อนึ่งนุขมีจิต สนิทกรุณะเปรมปรี คีสาวิมะนะ ภักดี ภีบาลบมือนาทร. (ชุมนุมตำรากลอน).
กุ่มารา (กลอน) น. กุ่มาร.	กุ่มารา (กลอน) น. กุ่มาร, เด็กชาย, เช่น เมื่อ นั้น พระไชยเชษฐาความแสนเสนาหา พยายาม ตามปลอบกุ่มาราอนิจจาปลื้มใจไม่คู่ดี. (ไชย เชษฐ), (ป.; ส. กุ่มาร ว่า เด็กชาย, ลูกหลวง).
กุ่มารี	กุ่มารี
กุ่มุท [กุ่มุด] (แบบ) น. บัว, บัวขาว, บัวสาย. (ป., ส.); เลขนับจำนวนสูงเท่ากับ ๑๐,๐๐๐,๐๐๐	กุ่มุท [กุ่มุด] (แบบ) น. บัว, บัวขาว, บัวสาย. (ป., ส.); เลขนับจำนวนสูงเท่ากับ ๑๐,๐๐๐,๐๐๐

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กำลัง ๑๕ หรือ ๑ มี ๐ ตามหลัง ๑๐๕ ตัว.	ยกกำลัง ๑๕ หรือ ๑ มี ๐ ตามหลัง ๑๐๕ ตัว.
กฺย ๑	กฺย ๑
กฺย ๒	กฺย ๒
กฺย ๓	กฺย ๓
กฺย	กฺย
กฺย, กฺย ๆ ว. เสียงร้องเยาะเย้ย พร้อมด้วยอาการกระดิกนิ้วชี้ตรงไปที่หน้าผู้ที่ถูกเย้ย.	กฺย, กฺย ๆ ว. เสียงร้องเยาะเย้ย, บางทีทำอาการกระดิกนิ้วชี้ตรงไปที่หน้าผู้ที่ถูกเย้ย, ก้าว หรือ ก้าว ๆ ก้าว.
กฺยชาย	กฺยชาย
กฺยเฮง น. เสื้อแบบจีนชนิดหนึ่ง คอกลม ผ่าอกตลอดติดกระดุม. (จ.).	กฺยเฮง น. เสื้อแบบจีนชนิดหนึ่ง คอกลม ผ่าอกตลอด ติดกระดุม มีกระเป๋าด้านล่างข้างละกระเป๋. (จ.).
กฺร, กฺร [กฺระระ, กฺรระ] (แบบ) น. นกเขา, แปลว่าเหยี่ยว ก็มี เช่น แม่กฺรจ่าปน้อยหาย. (ม. คำหลวง ทานกัณฑ์). (ป., ส. กฺร).	กฺระ, กฺระ [กฺระระ, กฺรระ] (แบบ) น. นกเขา, แปลว่า เหยี่ยว ก็มี เช่น แม่กฺรจ่าปน้อยหาย แลนา. (ม. คำหลวง ทานกัณฑ์). (ป., ส. กฺร).
กฺระ	กฺระ
กฺรุง (โบ) น. กฺรุง. (บุญโณวาท).	กฺรุง (โบ) น. กฺรุง เช่น จากกฺรุงสาวถึงกับสงฆ์ ห้าร้อยหย่อนองค์ อติเรกประดับบริวาร. (บุญโณวาท).
กฺรพินธ์	กฺรพินธ์
-	กฺรุต น. มาตรฐานจำนวน เท่ากับ ๑๒ โหล หรือ ๑๔๔. (อ. gross).
กฺเร น. ชื่อปลาทะเลและน้ำกร่อยชนิด Eleutheroneme tetradactylum ในวงศ์ Polynemidae และทุกชนิดของสกุล Polynemus ในวงศ์เดียวกัน ยกเว้นปลาหนวดพราหมณ์ ทุกชนิดมีลักษณะที่สำคัญ คือ ที่ครีบอกตอนล่างมีก้านครีบแยกออกจากกันเป็นเส้นยาว รวม ๓-๗	กฺเร น. ชื่อปลาทะเลและน้ำกร่อยหลายชนิด ใน ๒ สกุล คือ สกุล Eleutheroneme และ Polynemus วงศ์ ครีบอกตอนล่างมีก้านครีบแยกออกจากกันเป็นเส้นยาว รวม ๓-๗ เส้นแล้วแต่ชนิด ลำตัวและครีบสีเทาอมเงิน เช่น E. tetradactylum, P. sextarius, กฺเร ก็เรียก.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เส้นแล้วแต่ชนิด ลำตัวและครีบทีเทาปนเงิน, กุเลา ก็เรียก.	
กุล ๑, กุล-	กุล ๑, กุล
กุลทูก	กุลทูก
กุลธิดา	กุลธิดา
กุลบดี	กุลบดี
กุลบุตร [กุลละ-] น. ลูกชายผู้มีตระกูล. (ส.).	กุลบุตร [กุลละ-] น. ลูกชายผู้มีตระกูล.
กุลสตรี	กุลสตรี
กุลสัมพันธ	กุลสัมพันธ
กุล ๒	กุล ๒
กุลา ๑ น. ชื่อว่าวชนิดหนึ่งรูปเป็น ๕ แฉก, จุฬา ก็เรียก.	กุลา ๑ น. ชื่อว่าวชนิดหนึ่งมีรูปร่าง ๕ แฉก หัวแหลม, คู่กับ ว่าวปักเป้า, ว่าวจุฬา ก็เรียก.
กุลา ๒, กุลล่า น. ชนชาติต้องสู้และไทยใหญ่; (ถิ่น-พายัพ) ใช้เรียกชนต่างประเทศ เช่น เรียกชนชาติฝรั่งว่ากุลาว, เรียกชนชาติแขกว่ากุลาด้า.	กุลา ๒, น. ชนชาติต้องสู้และไทยใหญ่, กุลล่า หรือคุลา ก็ว่า; (ถิ่น-พายัพ) ใช้เรียกชนต่างประเทศ เช่น เรียกชนชาติฝรั่งว่า กุลาขาว, เรียกชนชาติแขกว่า กุลาด้า.
กุลาซ่อนผ้า	กุลาซ่อนผ้า
กุลาตีไม้, กุลาตีก	กุลาตีไม้, กุลาตีก
กุลา ๓	กุลา ๓
กุลาด้า น. ชื่อกุ้งทะเลชนิด Penaeus monodon ในวงศ์ Penaeidae ตัวแบนข้างขนาดค่อนข้างใหญ่ สีแดงม่วงมีลายคาด.	กุลาด้า น. ชื่อกุ้งทะเลชนิด Penaeus monodon ในวงศ์ Penaeidae ตัวแบนข้าง ขนาดค่อนข้างใหญ่ สีเขียวอมน้ำตาล มีแถบสีดำและสีจางพาดขวางเป็นลายตลอดลำตัว.
กุลาลาย น. ชื่อกุ้งทะเลชนิด Penaeus semisulcatus ในวงศ์ Penaeidae รูปร่างคล้ายกุ้งกุลาด้า แต่หนวดมีลายเป็นปล้อง.	กุลาลาย น. ชื่อกุ้งทะเลชนิด Penaeus semisulcatus ในวงศ์ Penaeidae รูปร่างและขนาดคล้ายกุ้งกุลาด้า สีน้ำตาลอมแดง แต่มีลายน้อยกว่า กุ้งกุลาด้า หนวดมีลายสลับเป็นปล้อง.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กุลาหล	กุลาหล
กุลี ๑	กุลี ๑
กุลี ๒	กุลี ๒
กุลี ๓	กุลี ๓
กุลีกูจ	กุลีกูจ
กุเลา	กุเลา
กุแล น. ชื่อปลาทะเลหลายชนิดในสกุล Sardinella และ Herklotsichthys วงศ์ Clupeidae ลำตัวยาวแบนข้างมากสันท้องแหลม เกล็ดบางหลุดง่าย เกล็ดในแนวสันท้องเป็นเหลี่ยมคม เรียงต่อกันคล้ายฟันเลื่อย ปากเล็กเขี้ยวเล็กน้อย กระดูกปากบาง ไม่มีฟัน ซึ่งเหงือกมีจำนวนมากไม่มีก้านครีบแข็งหรือเงี่ยง ลำตัวสีเงิน เฉพาะด้านหลังสีน้ำเงินเข้ม บนลำตัวที่ใกล้มุมฝาเหงือกมักมีแต้มสีดำคล้ำ ๑ จุด ครีบหลังและครีบหางสีดำคล้ำปนเหลือง ขนาดยาวได้ถึง ๑๘ เซนติเมตร, อกรา หรือ ออกแล ก็เรียก; ส่วนกุแลกลม หรือกุแลกล้วย หมายถึงชนิดในสกุล Dussumieria ซึ่งอยู่ในวงศ์เดียวกัน ลักษณะทั่วไปคล้ายกัน เว้นแต่มีลำตัวแบนข้างเล็กน้อย หัวแหลม ท้องกลม ไม่มีเกล็ดที่เรียงกันเป็นฟันเลื่อย ซึ่งเหงือกมีน้อย ขนาดยาวได้ถึง ๒๒ เซนติเมตร, อกรากล้วย หรือ ออกแลกล้วย ก็เรียก; ทั้งหมดเป็นปลาผิวน้ำ อยู่กันเป็นฝูง ปลาขนาดเล็กอาจเข้ามาอยู่ใกล้ฝั่ง หรือในน้ำกร่อย, หลังเขี้ยว ก็เรียก.	กุแล น. ชื่อปลาทะเลหลายชนิดในสกุล Sardinella และ Herklotsichthys วงศ์ Clupeidae ลำตัวยาวแบนข้างมาก สันท้องแหลม เกล็ดบางหลุดง่าย เกล็ดในแนวสันท้องเป็นเหลี่ยมคม เรียงต่อกันคล้ายฟันเลื่อย ปากเล็กเขี้ยวเล็กน้อย ฟันเล็กมาก ซึ่งเหงือกมีจำนวนมาก ไม่มีก้านครีบแข็งหรือเงี่ยง ลำตัวสีเงิน เฉพาะด้านหลังสีน้ำเงินเข้ม บนลำตัวที่ใกล้มุมแผ่นปิดเหงือกมักมีแต้มสีดำคล้ำ ๑ จุด ครีบหลังและครีบหางสีดำคล้ำอมเหลือง ขนาดยาวได้ถึง ๑๘ เซนติเมตร, อกรา หรือ ออกแล ก็เรียก, ส่วน กุแลกลม หรือกุแลกล้วย หมายถึงชนิดในสกุล Dussumieria ซึ่งอยู่ในวงศ์เดียวกัน ลักษณะทั่วไปคล้ายกัน เว้นแต่มีลำตัวแบนข้างเล็กน้อย หัวแหลม ท้องกลม ไม่มีเกล็ดที่เรียงกันเป็นฟันเลื่อย ซึ่งเหงือกมีน้อย ขนาดยาวได้ถึง ๒๒ เซนติเมตร, อกรากล้วย หรือ ออกแลกล้วย ก็เรียก; ทั้งหมดเป็นปลาผิวน้ำ อยู่กันเป็นฝูง ปลาขนาดเล็กอาจเข้ามาอยู่ใกล้ฝั่ง หรือในน้ำกร่อย, หลังเขี้ยว ก็เรียก.
กูวร	กูวร
กูธราข [กุดสะราด] น. ฟ้าโบราณชนิดหนึ่ง มีดอกคล้ายผ้าลาย เนื้อหยาบหนา เช่น คลี่ผ้า	กูธราข [กุดสะหฺราด, กุดสะราด] น. ฟ้าโบราณชนิดหนึ่ง มีดอกคล้ายผ้าลาย เนื้อหยาบหนา

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กุศราชออกคาคพุง. (สังข์ทอง).	เช่น คลี่ผ้ากุศราชออกคาคพุง. (สังข์ทอง).
กุศล	กุศล
กุศลกรรมบถ	กุศลกรรมบถ
กุศโลบาย	กุศโลบาย
กุศล	กุศล
กุสุม, กุสุม-	กุสุม, กุสุม-
กุสุมวิจิตร น. ชื่อฉันทวรรณพฤติกำหนดด้วยคณะ คือ น ข น ข บาทละ ๑๒ อักษร (ตามแบบว่านยสหิตานุชา กุสุมวิจิตตา) ตัวอย่างว่า จะรจิตรอรรธา ปิสุณวิจิณ.	กุสุมวิจิตร น. ชื่อฉันทวรรณพฤติแบบหนึ่ง กำหนดด้วยคณะ ๔ คณะ คือ น คณะ ข คณะ น คณะ ข คณะ บาทละ ๑๒ คำหรือ ๑๒ พยางค์ (ตามแบบว่านยสหิตานุชา กุสุมวิจิตตา) ตัวอย่างว่า จะรจิตรอรรธา ปิสุณวิจิณ พิปรีต ญาณชล บรรชนทำลาย. (ชุมนุมตำรากลอน).
กุสุมภ์	กุสุมภ์
กุสุมา	กุสุมา
กุสุมัลย์	กุสุมัลย์
กุสุมิตลดาเวลลิตา [กุสุมิตะละดาเวนลิตา] น. ชื่อฉันทวรรณพฤติ กำหนดด้วยคณะ คือ ม ต น ข ข ข บาทละ ๑๘ อักษร (ตามแบบว่า โม โต โน โย ยา กุสุมิตลดาเวลลิตากุขตุวสีห์) ตัวอย่างว่า มนตรีมาตย์ผู้ฉลาดละทุจริตรธรรม พึงผดุงสรร- พึงสวัสดี.	กุสุมิตลดาเวลลิตา [กุสุมิตะละดาเวนลิตา] น. ชื่อฉันทวรรณพฤติแบบหนึ่ง กำหนดด้วยคณะ ๖ คณะ คือ ม คณะ ต คณะ น คณะ ข คณะ ข คณะ ข บาทละ ๑๘ คำ หรือ ๑๘ พยางค์ (ตามแบบว่า โม โต โน โย ยา กุสุมิตลดาเวลลิตากุขตุวสีห์) ตัวอย่างว่า มนตรีมาตย์ผู้ฉลาดละทุจริตรธรรม พึงผดุงสรร- พึงสวัสดี. (ชุมนุมตำรากลอน).
กุหรณี	กุหรณี
กุหร่ง	กุหร่ง
กุหร่า	กุหร่า
กุหล่า [-หล่า] น. ชนชาติต้องสู้และไทยใหญ่.	กุหล่า [-หล่า] น. ชนชาติต้องสู้และไทยใหญ่, กุลา หรือ กุลา ก็ว่า.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กุหลาบ	กุหลาบ
กุหลาบ	กุหลาบ
กุ	กุ
กู่ ๑	กู่ ๑
กู่ ๒	กู่ ๒
กู่ไม่กลับ	กู่ไม่กลับ
กู่ ๑	กู่ ๑
กู่ภัย	กู่ภัย
กู่หน้า	กู่หน้า
กู่ ๒ , กู่ยม	กู่ ๒ , กู่ยม
กู่ก	กู่ก
กฐ, กฐา	กฐ, กฐา
กฐาคาร	กฐาคาร
กฐน	กฐน
กฐ ๑ น. ชื่อเฟินหลายชนิด ชนิดที่กินได้ เช่น กฐขาว หรือ ผักกฐ (Diplazium esculentum Sw.) กฐกิน (Pteridium aquilinum Kuhn var. yarrabense Domin) กฐแดง (Stenochlaena palustris Bedd.); ทางเหนือและอีสานเรียกเฟินว่า กฐ.	กฐ ๑ น. ชื่อเฟินหลายชนิดหลายสกุลและหลายวงศ์ ชนิดที่กินได้ เช่น กฐขาว หรือ ผักกฐ (Diplazium esculentum Sw.) กฐกิน (Pteridium aquilinum (L.) Kuhn var. yarrabense Domin) กฐแดง (Stenochlaena palustris Bedd.); ทางเหนือและอีสานเรียกเฟินว่า กฐ.
กฐ ๒	กฐ ๒
กฐ	กฐ
กฐ	กฐ
กฐรี	กฐรี
กฐม-, กฐมะ [กฐมะ] น. เต่า. (ส.).	กฐม-, กฐมะ [กฐมะ-] น. เต่า. (ส.).
กฐมวตาร	กฐมวตาร
กฐมวตาร	กฐมวตาร
กฐำ	กฐำ

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เก	เก
เก๋	เก๋
เก๊	เก๊
เก้	เก้
เกก	เกก
เก็ก	เก็ก
เก็กหน้า	เก็กหน้า
เกกมะเหรก	เกกมะเหรก
เก็กฮวย น. ชื่อไม้ล้มลุก ๒ ชนิดในสกุล Chrysanthemum วงศ์ Compositae ชนิด C. indicum Linn. ดอกเล็กสีเหลือง กลิ่นหอม, เบญจมาศสวน ก็เรียก, และชนิด C. morifolium Ramat. พันธุ์ดอกเล็กสีขาว กลิ่นหอม, เบญจมาศหนู ก็เรียก, ทั้ง ๒ ชนิดใช้ดอกตากแห้งชงกับใบชา หรือต้มกับน้ำตาลใช้ดื่มแก้กระหาย.	เก็กฮวย น. ชื่อไม้ล้มลุก ๒ ชนิดในสกุล chrysanthemum วงศ์ Compositae ชนิด C. indicum L. ดอกเล็ก สีเหลือง กลิ่นหอม, เบญจมาศสวน ก็เรียก, และชนิด C. morifolium Ramat. พันธุ์ดอกเล็กสีขาว กลิ่นหอม, เบญจมาศหนู ก็เรียก, ทั้ง ๒ ชนิดใช้ดอกตากแห้งชงกับใบชา หรือต้มกับน้ำตาลใช้ดื่มแก้กระหาย.
เก็กัง, เก้ ๆ กัง ๆ	เก็กัง, เก้ ๆ กัง ๆ
เก็ง	เก็ง
เก็งกำไร	เก็งกำไร
เก่ง	เก่ง
เก่งกาจ	เก่งกาจ
เก่งแต่ปาก	เก่งแต่ปาก
เก้ง น. ชื่อสัตว์เคี้ยวเอื้องในวงศ์ Cervidae ตัวเล็ก ขนสีน้ำตาลจนถึงน้ำตาลเข้ม หน้าผากเป็นสันเห็นได้ชัดเจน ตัวผู้มีเขาและเขี้ยว ในประเทศไทยมี ๒ ชนิด ที่รู้จักกันทั่วไปคือ อีเก้ง หรือ ฟาน (Muntiacus muntjak) อีกชนิดหนึ่งคือ เก้งหม้อ หรือ เก้งดำ (M. feae) ตัวโตกว่าชนิดแรก ขนสีน้ำตาลแก่เกือบดำ ที่หัวมีขน	เก้ง น. ชื่อสัตว์เคี้ยวเอื้องในวงศ์ Cervidae ตัวเล็ก ขนสีน้ำตาลจนถึงน้ำตาลเข้ม หน้าผากเป็นสันเห็นได้ชัดเจน ตัวผู้มีเขาและเขี้ยว ในประเทศไทยมี ๒ ชนิด ที่รู้จักกันทั่วไปคือ อีเก้ง หรือ ฟาน (Muntiacus muntjak) อีกชนิดหนึ่งคือ เก้งหม้อ หรือ เก้งดำ (M. feae) ตัวโตกว่าชนิดแรก ขนสีน้ำตาลแก่เกือบดำ ที่หัวมีขน

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ลักษณะคล้ายจุกสีเหลืองแซมดำ มีเลี้ยงที่สวน สัตว์ดุสิตเพียงแห่งเดียวในโลก, ปักข์ได้เรียก กวางจุก.	ลักษณะคล้ายจุกสีเหลืองแซมดำ, ปักข์ได้เรียก กวางจุก.
เก้ง	เก้ง
เก้งพัง น. เรือสำปั้นขนาดใหญ่มีเก้งกลางลำ เช่น เรือเก้งพังทั้งสองลำรองเสร็จ. (นิ. ลอนดอน ๑๑๕๕).	เก้งพัง น. เรือสำปั้นขนาดใหญ่มีเก้งกลางลำ เช่น เรือเก้งพังทั้งสองลำรองเสร็จ. (นิ. ลอนดอน).
เก้งกอย	เก้งกอย
เก้งก้าง ว. มีลักษณะหรือกิริยาท่าทางเกะกะไม่ เรียบร้อย.	เก้งก้าง ว. มีลักษณะหรือกิริยาท่าทางดูเกะกะไม่ เรียบร้อย.
เก้งเขง, เก้งเคง (ถิ่น-พายัพ) น. ต้นกระเจี๊ยบ เปรี้ยว. (ดู กระเจี๊ยบเปรี้ยว ที่กระเจี๊ยบ).	เก้งเขง, เก้งเคง (ถิ่น-พายัพ) น. ต้นกระเจี๊ยบ เปรี้ยว. (ดู กระเจี๊ยบเปรี้ยว ที่กระเจี๊ยบ).
เก็จ ๑	เก็จ ๑
เก็จ ๒	เก็จ ๒
เก็จอาจารย์ น. อาจารย์บางพวก. (ป.).	เก็จอาจารย์ น. “อาจารย์บางพวก”, อาจารย์ที่เชื่อกันว่า มีความรู้ความสามารถในด้านคาถาอาคมและการปลุก เสกเครื่องรางของขลัง. (ป.).
เกชา, เกธิชา	เกชา, เกธิชา
เกณฑ์	เกณฑ์
-	เกณฑ์ทหาร
เกณฑ์เมืองร้าง	เกณฑ์เมืองร้าง
เกณฑ์หัด	เกณฑ์หัด
เกณฑ์ตะพัด	เกณฑ์ตะพัด
เกด ๑	เกด ๑
เกด ๒ น. ชื่อปลาน้ำจืด ไม่มีเกล็ด ในพวก ปลาเนื้ออ่อนบางชนิดของสกุล Kryptopterus ใน วงศ์ Siluridae ลำตัวค่อนข้างใส หัวทู่ มีหนวด ๒ คู่ และไม่มีครีบหลัง หรืออาจมีแต่เล็กมาก	เกด ๒ น. ดู เนื้ออ่อน และ สายชู.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
จนอาจหลุดไป เช่น ชนิด <i>K. cryptopterus</i> หนวดยาว พบทั่วไป หนวดยาวได้ถึง ๒๐ เซนติเมตร เรียกกันในเขตแม่น้ำโขงว่า ปีกไก่ หรือ นาง, ชนิด <i>K. bleekeri</i> หนวดสั้นมาก หนวดยาวได้ถึง ๖๐ เซนติเมตร เรียกกันในเขตแม่น้ำโขงว่า แดง เขื่อม นาง หรือ ละจั่ว และ ชนิด <i>Ceratoglanis scleronema</i> หนวดยาว เรียกกันในเขตแม่น้ำโขงว่า สายยู หรือ ค้าง แดง; ส่วนที่อยู่ในวงศ์ Schilbeidae ได้แก่ ชนิด <i>Platytrapius siamensis</i> ตัวเรียวยาว มีหนวดยาว ๔ คู่ และมีครีบหลัง ๒ ตอน เฉพาะตอนหลัง เป็นแผ่นเนื้อขนาดเล็กมาก.	
เกิด ๓	เกิด ๓
เกิด	เกิด
เกตุ, เกตุ-	เกตุ, เกตุ-
เกตุมาลา	เกตุมาลา
เกน ๑	เกน ๑
เกน ๒	เกน ๒
เกน ๆ ว. อาการที่ตะโกนหรือร้องดัง ๆ ใช้น่า ตะโกนเกน ๆ ร้องเกน ๆ.	เกน ๆ ว. อาการที่ตะโกนหรือร้องดัง ๆ ใช้น่า ตะโกนเกน ๆ ร้องเกน ๆ, เช่น มนนั้นก็จรรโลงไป มาในป่า ก็ได้ยินซ่าสับที่ ลำนองพราหมณ์ให้ ในต้นไม้เกนเกนอยู่นั่น. (ม. คำหลวง ชุขก).
เก้น	เก้น
เก็บ ๑	เก็บ ๑
-	เก็บกวาด ก. เก็บข้าวของให้เข้าที่และกวาดทำความสะอาด.
-	เก็บกิน ก. เก็บผลประโยชน์เอาไว้ใช้สอยยังชีพ เช่น มีห้องแถวอยู่ ๒ ห้อง ได้อาศัยเก็บกินค่าเช่า.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เก็บเกี่ยว	เก็บเกี่ยว
เก็บข้าว	เก็บข้าว
เก็บข้าวตอก	เก็บข้าวตอก
เก็บความ	เก็บความ
เก็บงำ	เก็บงำ
-	เก็บดอกไม้ร่วมต้น (คำ) ก. เคยทำบุญ กุศลร่วมกันมาแต่ชาติก่อน จึงมาอยู่ร่วมกันใน ชาตินี้, เค็ดดอกไม้ร่วมต้น ก็ว่า.
เก็บตก	เก็บตก
เก็บตัว ๑	เก็บตัว ๑
เก็บตัว ๒, เก็บเนื้อเก็บตัว	เก็บตัว ๒, เก็บเนื้อเก็บตัว
เก็บเบี้ยใต้ถุนร้าน	เก็บเบี้ยใต้ถุนร้าน
เก็บผม	เก็บผม
เก็บไร	เก็บไร
เก็บเล็กผสมน้อย	เก็บเล็กผสมน้อย
เก็บเล็ม	เก็บเล็ม
เก็บเล่ม	เก็บเล่ม
เก็บสี	เก็บสี
เก็บหน้าผ้า	เก็บหน้าผ้า
เก็บหอมรอมริบ	เก็บหอมรอมริบ
เก็บ ๒ น. เรียกทางบรรเลงเพลงดนตรีโดย แทรกลูกให้ถี่เข้ากว่าทำนองพื้นว่า ลูกเก็บ หรือ ทางเก็บ.	เก็บ ๒ น. เรียกวิธีการบรรเลงเครื่องดนตรี ดำเนินทำนองทั่วไปที่เพิ่มเติมเสียงสอดแทรกให้ มีพยางค์ถี่ขึ้นมากกว่าทำนองเนื้อเพลงธรรมดา ว่า ทางเก็บ.
เกม น. การแข่งขัน, การเล่นเพื่อความสนุก, ลักษณะนามเรียกการแข่งขันซึ่งหมดลงคราวหนึ่ง ๆ เช่น บิลเลียดเกมละเท่าไร เล่น ๓ เกม.(ปาก) ก. สิ้นสุด, จบ, เช่น เรื่องนี้เกมกันแล้ว.	เกม ๑ น. การแข่งขันที่มีกติกากำหนด เช่น เกมกีฬา, การเล่นเพื่อความสนุก เช่น เกม คอมพิวเตอร์, การแสดงเพื่อสาธิตกิจกรรม เช่น เกมการบริหาร, โดยปริยายหมายถึงการแสดงที่

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
(อ. game).	ใช้กลวิธีหรือเล่ห์เหลี่ยมเพื่อหักล้างกัน เช่น เกมการเมือง, ลักษณะนามเรียกการแข่งขันหรือการเล่นที่จบลงด้วยการแพ้ชนะกันครั้งหนึ่ง ๆ เช่น เล่น แบดมินตัน ๓ เกม. (อ. game).
-	เกม ๒ (ปาก) ก. สิ้นสุด, จบ, เช่น เรื่องนี้เกมไปนานแล้ว. (อ. game).
เกย ๑ น. ชื่ออักษรที่มีตัว ย สะกด เรียกว่า แม่หรือมาตราเกย, แต่ในมูลบทมี ย ว อ สะกด.	เกย ๑ น. เรียกคำหรือพยางค์ที่มีตัว ย สะกดว่า แม่เกย หรือ มาตราเกย.
เกย ๒ น. ที่ที่ทำได้สำหรับพระเจ้าแผ่นดินเสด็จก้าวขึ้นลงในเวลาทรงช้างและทรงพระราชยาน, ถ้าเป็นเกยสำหรับประทับช้าง เรียกว่า เกยเสาดะลุเบญพาด; พื้นที่ยกสูงขึ้นสำหรับขึ้นลง เช่น เกยช้าง เกยราชยาน.	เกย ๒ น. เกยขนาดเล็กเคลื่อนย้ายไปได้สำหรับเจ้านายใช้เป็นที่เสด็จขึ้นหรือลงพาหุณะ; นอกชานหรือพื้นซึ่งสูงขึ้นที่เรียกว่า เนินปราสาทหรือ โคงปราสาท เพราะการก่อสร้างนิยมสร้างบนพื้นที่ถมสูง มีสภาพเป็นนอกชาน เรียกว่า เกย เกยชาน หรือ ไพที ก็มี.
ก. แล่นหรือเลื้อยขึ้นไปค้างอยู่พาดอยู่, ถูกขัดหรือลากขึ้นไปติดอยู่ ค้างอยู่ เช่น เรือเกยฝั่ง, พาดทับเฉพาะชายหรือริม เช่น ปลูกเกยกัน.	ก. แล่นหรือเลื้อยขึ้นไปค้างอยู่พาดอยู่, ถูกขัดหรือลากขึ้นไปติดอยู่ ค้างอยู่ เช่น เรือเกยฝั่ง, พาดทับเฉพาะชายหรือริม เช่น ปลูกเกยกัน.
เกยลา	เกยลา
เกยแห้ง	เกยแห้ง
เกยूर	เกยूर
เกรง	เกรง
-	เกรงกลัว ก. กลัว
เกรงขาม	เกรงขาม
เกรงใจ, เกรงอกเกรงใจ	เกรงใจ, เกรงอกเกรงใจ
เกร็ง [เกร็ง] ก. ทำกล้ามเนื้อให้แข็ง. ว. แข็งอย่างกล้ามเนื้อที่เกร็งแล้ว.	เกร็ง [เกร็ง] ก. ทำกล้ามเนื้อให้แข็ง เช่น เกร็งข้อ เกร็งแขน. ว. อาการที่กล้ามเนื้อเป็นด้นแข็งอย่างงอไม่ได้ เช่น มือเกร็ง เท้าเกร็ง.
เกร็ด ๑	เกร็ด ๑

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เกร็ด ๒ [เกร็ด] น. ส่วนย่อย, ส่วนเบ็ดเตล็ด, เช่น เกร็ดพงศาวดาร คำราชาเกร็ด.	เกร็ด ๒ [เกร็ด] น. ส่วนย่อย, ส่วนเบ็ดเตล็ด, ซึ่งเป็นเรื่องสนุกหรือน่าสนใจที่เล่าหรือเขียนถึงเหตุการณ์สั้น ๆ ตอนใดตอนหนึ่งในชีวิตประวัติบุคคลสำคัญ ซึ่งเชื่อกันว่าเป็นเรื่องจริง เช่น เกร็ดพงศาวดาร, เรื่องที่เขียนเล่าถึงบรรยากาศที่น่าสนใจหรือสนุกขบขันในที่ประชุมก่อนที่จะมีผลสรุปออกมา.
เกรน	เกรน
เกร่อ	เกร่อ
เกรอะ [เกรอะ] ก. แยกเอาแต่ส่วนที่เป็นน้ำใสหรือส่วนละเอียดที่นอนก้นอยู่ด้วยเครื่องกรองมีผ้าหนาหรือกระดาษฟางเป็นต้น เช่น เกรอะน้ำปลา เกรอะแป้ง. ว. เป็นมลทินซับซ้อนมากมายของที่นอนก้นซับซ้อนอยู่, เกรอะหรือ เกลอะ กี่ว่า.	เกรอะ [เกรอะ] ก. แยกเอาแต่ส่วนที่เป็นน้ำใสหรือส่วนละเอียดที่นอนก้นอยู่ด้วยเครื่องกรองมีผ้าหนาหรือกระดาษฟางเป็นต้น เช่น เกรอะน้ำปลา เกรอะแป้ง. ว. เป็นตะกอนทับถมอย่างของที่นอนก้นซับซ้อนอยู่ เช่น ตะกอนเกรอะ, เกรอะ หรือ เกลอะ กี่ว่า.
เกรอะกรัง	เกรอะกรัง
เกราะ ๑	เกราะ ๑
เกราะ ๒	เกราะ ๒
เกราะ ๓	เกราะ ๓
เกราะ ๔ [เกราะ] ก. พุคเคาะ เช่น อย่าคำ เพราะเกราะกล่าวเจรจา. (รามเกียรติ์ ร. ๑), ไข้ว่า เกลาะ ก็มี เช่น ไข้จะแก้งกล่าวเกลาะให้ เพราะพริ้ง. (อิเหนา).	เกราะ ๔ [เกราะ] ก. พุคเคาะเสียง เช่น อย่าคำ เพราะเกราะกล่าวเจรจา. (รามเกียรติ์ ร. ๑), ไข้ว่า เกลาะ ก็มี เช่น ไข้จะแก้งกล่าวเกลาะให้ เพราะพริ้ง. (อิเหนา).
เกริก	เกริก
เกริน [เกริน] น. ส่วนที่ต่อออกมา ๒ ข้าง บุษบกเป็นรูปงอนสำหรับตั้งฉัตร; เครื่องเลื่อนของหนักขึ้นบนฐานสูงหรือลงต่ำ เช่น ไข่เลื่อนพระโกศขึ้น บุษบกหรือยานมาศ ซึ่งประกอบด้วยกระไดนาค กว้าน เกริน.	เกริน [เกริน] น. ส่วนที่ต่อขึ้นไปหัวหรือท้ายราชรถ หรือขนานอยู่ ๒ ข้าง บุษบก มีลักษณะคล้ายโขนหรืองอนอ่อน

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
-	เกรินไคนาค น. เกรินซึ่งเป็นแท่นเลื่อนบนรางลาดระดับรูปนาฬิกาใช้ในการเชิญพระบรมโกศโดยกว้านขึ้นหรือผ่อนลง.
-	เกรินบุษบก น. เกรินที่ต่อออกได้ด้านข้างฐานบุษบกมาลาทั้ง ๒ ข้าง เพื่อส่งรูปฐานบุษบกให้งอนแอ่นขึ้นคล้ายหัวและหางเรือ.
-	เกรินราชรถ น. เกรินที่หัวและส่วนท้ายราชรถ
เกริ่น ๑ [เกริ่น] ก. บอกข่าวให้รู้ล่วงหน้า เช่น เกริ่นข่าว, อาการที่ฝ่ายชายร้องนำในเพลงพื้นเมือง เช่น เพลงน้อย เพลงเกี่ยวข้าว เพื่อเชื้อเชิญฝ่ายหญิง; ร้องหา, เรียกหา. เช่น นกเขาขันเกริ่น ผีคู่เกริ่น.	เกริ่น ๑ [เกริ่น] ก. บอกข่าวให้รู้ล่วงหน้า เช่น เกริ่นข่าว, อาการที่ฝ่ายชายร้องนำในเพลงพื้นเมือง เช่น เพลงน้อย เพลงเกี่ยวข้าว เพื่อเชื้อเชิญฝ่ายหญิงให้ร้องตอบ; ร้องหา, เรียกหา. เช่น นกเขากันเกริ่น ผีคู่เกริ่น.
เกริ่น ๒ [เกริ่น] น. เครื่องมือจับสัตว์น้ำชนิดหนึ่ง ทำด้วยไม้ไผ่ผ่าเป็นซีก ๆ ผูกด้วยหวายให้เป็นแผง (นิยมใช้ในจังหวัดจันทบุรี).	เกริ่น ๒ [เกริ่น] (ถิ่น-จันทบุรี) น. เครื่องมือจับสัตว์น้ำชนิดหนึ่ง ทำด้วยไม้ไผ่ผ่าเป็นซีก ๆ ผูกด้วยหวายให้เป็นแผง, ปัจจุบันเรียกว่า เปือก.
เกรียก ๑ [เกรียก] ก. เอามัดสับ ผ่า หรือจักขึ้นไม้ให้ฉีกออกไปตามเนื้อไม้ เพื่อให้เป็นซีกเป็นเสี้ยนน้อย ๆ เช่น เกรียกฟืน.	เกรียก ๑ [เกรียก] ก. เอามัดสับ ผ่า หรือจักขึ้นไม้ให้ฉีกออกไปตามเนื้อไม้ เพื่อให้เป็นซีกเป็นเสี้ยนน้อย ๆ เช่น เกรียกไม้ทำเชื้อไฟ.
เกรียก ๒	เกรียก ๒
เกรียง ๑	เกรียง ๑
เกรียง ๒	เกรียง ๒
เกรียงไกร	เกรียงไกร
เกรียด	เกรียด
เกรียน ๑	เกรียน ๑
เกรียน ๒	เกรียน ๒
เกรียน ๓	เกรียน ๓
เกรียบ	เกรียบ

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เกรียม	เกรียม
เกรียมกรม	เกรียมกรม
เกรี้ยว	เกรี้ยว
เกรี้ยวกราว	เกรี้ยวกราว
เกรี้ยว, เกรี้ยว ๆ	เกรี้ยว, เกรี้ยว ๆ
เกรี้ยวกราด	เกรี้ยวกราด
-	เกรี้ยวโกรธ ก. โกรธจัด, โกรธเกรี้ยว ก็ว่า.
เกร	เกร
เกรเกตุ่ง	เกรเกตุ่ง
เกรเกเส	เกรเกเส
เกล็ด	เกล็ด
เกล็ดกระดี่	เกล็ดกระดี่
เกล็ดกระหี่ น. ชื่อขนมทำด้วยแป้ง น้ำตาล ไข่ เป็นแผ่น ๆ คล้ายเกล็ดปลากระหี่.	เกล็ดกระหี่ น. ชื่อขนมทำด้วยแป้ง น้ำตาล ไข่ เป็นแผ่น ๆ คล้ายเกล็ดปลากระหี่ ผิงให้สุกกรอบ.
เกล็ดนาค	เกล็ดนาค
-	เกล็ดเลือด น. เม็ดเลือดขนาดเล็ก เล็ก กว่าเม็ดเลือดแดงและเม็ดเลือดขาวมาก ทำ หน้าที่เกี่ยวกับการแข็งตัวของเลือด.
เกล็ดข้าวเม่า ดู ข้าวเม่า ๒.	-
เกล็ดถั่ว	เกล็ดถั่ว
เกล็ดปลาช่อน น. ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Phyllodium pulchellum</i> (Linn.) Desv. ในวงศ์ Leguminosae ขึ้น ตามป่าเบญจพรรณทั่วไป ช่อดอกยาว ดอกเล็กอยู่ ภายในกาบรูปหอยแครง ซึ่งประกบเรียงกันไป ตามแนวแกนช่อดอก, ลิ่นต้น ก็เรียก.	เกล็ดปลาช่อน น. ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Phyllodium pulchellum</i> (L.) Desv. ในวงศ์ Leguminosae ขึ้น ตามป่าเบญจพรรณทั่วไป ช่อดอกยาว ดอกเล็ก อยู่ภายในกาบรูปหอยแครง ซึ่งประกบเรียงกัน ไปตามแนวแกนช่อดอก, ลิ่นต้น ก็เรียก.
เกล็ดหอย	เกล็ดหอย

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เกลศ	เกลศ
เกลอ	เกลอ
เกลา [เกฺลา] ก. ทำสิ่งที่ยังขรุขระอยู่ให้เกลี้ยงขึ้น เช่น เกลาไม้ไผ่ เกลาสำนวนหนังสือ.	เกลา [เกฺลา] ก. ทำสิ่งที่ยังขรุขระอยู่ให้เกลี้ยงหรือได้รูปทรงดีขึ้น เช่น เกลาไม้ไผ่, ทำให้ดีขึ้นหรือเรียบร้อยขึ้น เช่น เกลาสำนวนหนังสือ เกลานิสัย.
-	เกลากลึง ว. งามเกลี้ยงเกลา, กลึงเกลา กี่ว่า.
เกล้า	เกล้า
เกล้ากระหม	เกล้ากระหม
เกล้ากระหม่อม ส. คำใช้แทนตัวผู้พูด เพศชาย เพ็ดทูลพระอนุวงศ์ชั้นพระเจ้าวรวงศ์เธอ, พระวรวงศ์เธอที่ทรงกรมและสมเด็จพระสังฆราช, ถ้าผู้พูดเป็นเพศหญิง ใ้ว่า เก้ากระหม่อมฉัน, เขียนย่อว่า เก้าฯ, เป็นสรรพนามบุรุษที่ ๑.	เกล้ากระหม่อม ส. คำใช้แทนตัวผู้พูด เพศชาย เพ็ดทูลพระอนุวงศ์ชั้นพระเจ้าวรวงศ์เธอที่มิได้ทรงกรม, พระวรวงศ์เธอที่ทรงกรมและสมเด็จพระสังฆราช, ถ้าผู้พูดเป็นเพศหญิง ใ้ว่า เก้ากระหม่อมฉัน, เขียนย่อว่า เก้าฯ, เป็นสรรพนามบุรุษที่ ๑.
เกลาะ [เกฺลาะ] ก. พุดเคาะ เช่น ใ้จะแก้งกล่าวเกลาะให้เพราะพริ้ง. (อิเหนา), ใ้ว่า เกราะ ก็มี เช่น อย่าคำเพราะเกราะกล่าวเจรจา. (รามเกียรติ์ ร. ๑).	เกลาะ [เกฺลาะ] ก. พุดเลียบเคียง เช่น ใ้จะแก้งกล่าวเกลาะให้เพราะพริ้ง. (อิเหนา), ใ้ว่า เกราะ ก็มี เช่น อย่าคำเพราะเกราะกล่าวเจรจา. (รามเกียรติ์ ร. ๑).
เกลี่ย	เกลี่ย
เกลี่ยไกล่	เกลี่ยไกล่
เกลี่ย	เกลี่ย
เกลี่ยกล่อม	เกลี่ยกล่อม
เกลี้ยง [เกฺลี้ยง] น. หน้ำ เช่น เกลี้ยงอ่อนห่อนโคลด ละไว้. (โลกนิติ ๓๓๘).	เกลี้ยง [เกฺลี้ยง] น. หน้ำ เช่น เกลี้ยงอ่อนห่อนโคลด ละไว้. (โลกนิติ).
เกลี้ยง ๑	เกลี้ยง ๑
เกลี้ยงเกลา	เกลี้ยงเกลา
เกลี้ยง ๒	เกลี้ยง ๒
เกลียด	เกลียด

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เกลียดตัวกินไข่	เกลียดตัวกินไข่
เกลียดปลาไหลกินน้ำแกง	เกลียดปลาไหลกินน้ำแกง
เกลียว [เกลียว] น. สิ่งที่มีลักษณะเป็นรอยพันหรือบิดโดยรอยต่อเนื่องอย่างสว่าน หรือตะปูควงหรือเชือกที่พันเป็นด้น, ลักษณะของเชือกที่พัน. ก. กิริยาที่หมุนบิดให้เชือกเขม็งขึ้นเรียกว่า ตีเกลียว, ถ้าเอาเชือก ๒ เส้น พันควบเป็นเส้นเดียวกัน แล้วเอาเชือกเส้นที่ ๓ ซึ่งเขม็งแล้ว ควบเข้าไประหว่างเชือก ๒ เส้นนั้น เรียกว่า สับเกลียวหรือสับเชือก. ว. โดยปริยายหมายความว่า ข้นขันแข็ง เช่น หากินตัวเป็นเกลียว, น้ำหนึ่งใจเดียวกัน เช่น เข้ากันเป็นเกลียว, ในลักษณะนี้ ถ้าไม่เข้าเกลียวกัน คือแตกพวกหรือไม่ถูกกัน หรือมีความเห็นไม่ลงรอยกัน เรียกว่า ปีนเกลียว.	เกลียว [เกลียว] น. สิ่งที่มีลักษณะเป็นรอยพันหรือบิดโดยรอยต่อเนื่องอย่างสว่าน หรือตะปูควงหรือเชือกที่พันเป็นด้น, ลักษณะของเชือกที่พัน. ก. กิริยาที่หมุนบิดให้เชือกเขม็งขึ้นเรียกว่า ตีเกลียว, ถ้าเอาเชือก ๒ เส้น พันควบเป็นเส้นเดียวกัน แล้วเอาเชือกเส้นที่ ๓ ซึ่งเขม็งแล้ว ควบเข้าไประหว่างเชือก ๒ เส้นนั้น โดยคลายเกลียวที่ปลายเชือก ๒ เส้นแรกเล็กน้อยเพื่อให้เชือกเส้นที่ ๓ สอดควบเข้าด้วยกันได้จนตลอด เรียกว่า สับเกลียว หรือสับเชือก. ว. โดยปริยายหมายความว่า ข้นขันแข็ง เช่น หากินตัวเป็นเกลียว, น้ำหนึ่งใจเดียวกัน เช่น เข้ากันเป็นเกลียว, ในลักษณะนี้ ถ้าไม่เข้าเกลียวกันคือแตกพวกหรือไม่ถูกกัน หรือมีความเห็นไม่ลงรอยกัน เรียกว่า ปีนเกลียว.
เกลียวกลม	เกลียวกลม
เกลียวข้าง	เกลียวข้าง
เกลียวคอ	เกลียวคอ
เกลียวหวาน ก. ขำรุค ไม่กินเกลียวกัน.	เกลียวหวาน น. เกลียวของนอตเป็นด้นที่ ขำรุค ไม่กินเกลียวกัน.
เกลียวดำ	เกลียวดำ
เกลื่อ	เกลื่อ
เกลื่อกรด	เกลื่อกรด
เกลื่อเงิน	เกลื่อเงิน
เกลื่อจิมเกลื่อ	เกลื่อจิมเกลื่อ
เกลื่อจืด	เกลื่อจืด

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เกลือต่าง	เกลือต่าง
เกลือต่างคลี	เกลือต่างคลี
เกลือเบสิก	เกลือเบสิก
เกลือปรกติ	เกลือปรกติ
เกลือเป็นหนอน (ลำ) น. คนในบ้านหรือพวกเดียวกันคิดคดทรยศ.	เกลือเป็นหนอน (ลำ) น. ญาติมิตร สามิภรรยา บุตรธิดา เพื่อนร่วมงาน หรือคนในบ้านคิดคดทรยศ, ไล่เป็นหนอน กัว่า.
เกลือฟอง	เกลือฟอง
เกลือยูเรต	เกลือยูเรต
เกลือสมุทร	เกลือสมุทร
เกลือสินเธาว์	เกลือสินเธาว์
เกลือ	เกลือ
เกลือก ๑	เกลือก ๑
เกลือกกั่ว	เกลือกกั่ว
เกลือกกิ่ง ก. พยายามกระเสือกกระสนไปตามมีตามได้, กิ่งเกลือ กัใช้.	เกลือกกิ่ง ก. กิ่งหรือเสือกตัวไปมา เช่น นอนเกลือกกิ่งอยู่บนที่นอน, เกลือก กัว่า; พยายามกระเสือกกระสนไปตามมีตามได้หรือด้วยความทุกข์ทรมาน เช่น นอนเกลือกกิ่งไปมาด้วยความทรมานทุกข์, กิ่งเกลือ กัว่า.
เกลือก ๒ [เกลือก] ก. เกรง, สัน. หาก, ถ้ำ, แม่, บางที, เพื่อว่า.	เกลือก ๒ [เกลือก] ก. เกรง, สัน. หาก, ถ้ำ, แม่, บางที, เพื่อว่า มักใช้ เกลือกกว่า เช่น แม่อย่าสามานย์ด้วยวาจา มันจะตามถ้อยคำเข้ามาประสมประสานเกลือกกว่าหือมันสาธารณ์แม่จะอดสู. (ม. ร่ายยาว ชูชก).
เกลือน ๑	เกลือน ๑
เกลือนกล่น, เกลือนกลาด	เกลือนกล่น, เกลือนกลาด
เกลือน ๒, เกลือนความ	เกลือน ๒, เกลือนความ
เกลือ [เกลือ] น. ชื่อโรคผิวหนังเกิดจากเชื้อรา (Malassezia furfur) ขึ้นเป็นดวงขาวๆ อาจ	เกลือ [เกลือ] น. ชื่อโรคผิวหนังเกิดจากเชื้อรา (Malassezia furfur) ขึ้นเป็นดวงขาวๆ อาจ

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
มีอาการคัน.	มีอาการคัน จีเกื่อน กี่ว่า.
เกไล	เกไล
เกวัญ	เกวัญ
เกวียน	เกวียน
เกวียนหลวง	เกวียนหลวง
เกศ, เกศ- [เกด, เกดสะ-] (แบบ) น. ผม, ในบทกลอนใช้หมายถึง หัว กี่มี เช่น กี่มเกศ. (ส.).	เกศ, เกศ- [เกด, เกดสะ-] (แบบ) น. ผม, ในบทกลอนใช้หมายถึง หัว กี่มี เช่น กี่มเกศ.
เกศธาตุ	เกศธาตุ
เกศพ, เกศว [-สบ, เกสวะ] ว. ผู้มีผมงาม, ใช้เป็นนามของพระนารายณ์หรือพระกฤษณะ. (ส.).	เกศพ, เกศว [-สบ, เกสวะ] ว. ผู้มีผมงาม, ใช้เป็นนามของพระนารายณ์หรือพระกฤษณะซึ่งเป็นอวตารปางหนึ่งของพระนารายณ์. (ส.).
เกศา	เกศา
เกศากันต์	เกศากันต์
เกศินี	เกศินี
เกศี	เกศี
เกษตร	เกษตร
เกษตรกร	เกษตรกร
เกษตรกรรม	เกษตรกรรม
เกษตรและสหกรณ์ น. ชื่อกระทรวงที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการเกษตร การเศรษฐกิจการเกษตร การปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม การชลประทาน การประมง การปศุสัตว์ การป่าไม้ การพัฒนาที่ดิน และการสหกรณ์.	เกษตรและสหกรณ์ น. ชื่อกระทรวงที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการเกษตร การเศรษฐกิจการเกษตร การปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม การชลประทาน การประมง การปศุสัตว์ การป่าไม้ การพัฒนาที่ดิน และการสหกรณ์.
เกษตรศาสตร์	เกษตรศาสตร์
เกษม	เกษม
เกษมสันต์, เกษมสันต์	เกษมสันต์, เกษมสันต์

เก็ยณ	เก็ยณ
เก็ยณอายุ	เก็ยณอายุ
พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เก็ยณ [กะเล็ยณ] น. ข้อความที่เขียนแทรกไว้เช่น ในใบลาน, ข้อความที่เขียนไว้บนหัวกระดาษคำสั่ง หรือหนังสือราชการ เรียกว่า หัวเก็ยณ. ก. เขียน. ว. เล็กน้อย. (เพลงมาจาก เก็ยณ อย่างสันสกฤต).	เก็ยณ [กะเล็ยณ] น. ข้อความที่เขียนแทรกไว้เช่น ในใบลาน, ข้อความที่เขียนไว้บนหัวกระดาษคำสั่ง หรือหนังสือราชการ เรียกว่า หัวเก็ยณ. ก. เขียน. ว. เล็กน้อย. (เพลงมาจาก เก็ยณ).
เก็ยณ	เก็ยณ
เก็ยณสมุทร น. ทะเลน้ำนม. (ส. กุณิร + สมุทร).	เก็ยณสมุทร น. ทะเลน้ำนม, ที่ประทับ ของพระนารายณ์. (ส. กุณิร + สมุทร).
เกศ, เกศา, เกลี	เกศ, เกศา, เกลี
เกสร	เกสร
เกสรทั้งห้า	เกสรทั้งห้า
เกสรี [เกสระรี, เกดสระรี] น. สิงโต, ราชสีห์. (ป.).	เกสรี [เกสระรี, เกดสระรี] (แบบ) น. สิงโต, สิงห์, ราชสีห์. (ป.).
เก้อ ว. แสดงสีหน้าเจื่อนเพราะรู้สึกผิดคาดหรือทำ อะไรผิดพลาดไป เช่น ทำหน้าเก้อ, รู้สึกผิดคาด ผิดหวัง เช่น ไปเก้อ คอยเก้อ, ผิดแผกไปจากผู้อื่นเขา เช่น แต่งตัวเก้อ; กระดาก, อาย, เช่น ทำเก้อเก้อ; ขัด เงินหรือค้ำอยู่เพราะไม่เข้ากัน ไม่รับกัน เช่น รำเก้อ เรือนหลังนี้ทำไม่ได้ส่วนดูเก้อ ข้อความที่เขียนไว้ เก้อไม่รับกัน.	เก้อ ว. แสดงสีหน้าเจื่อนเพราะรู้สึกผิดคาดหรือทำ อะไรผิดพลาดไป เช่น ทำหน้าเก้อ, รู้สึกผิดคาด ผิดหวัง เช่น ไปเก้อ คอยเก้อ, ผิดแผกไปจากผู้อื่นเขา หรือแต่งตัวจะไปงานแล้วไม่ได้ไป เช่น แต่งตัว เก้อ; กระดาก, อาย, เช่น ทำเก้อเก้อ; ขัดเงินหรือค้ำ อยู่เพราะไม่เข้ากัน ไม่รับกัน เช่น รำเก้อ เรือนหลังนี้ ทำไม่ได้ส่วนดูเก้อ ข้อความที่เขียนไว้เก้อไม่รับกัน.
-	เก้อเขิน ว. อาการที่วางหน้าไม่สนิท, รู้สึกกระดากอาย.
เกะ	เกะ
เกะกะ ว. กีด, ขวาง, เช่น วางของเกะกะ, ประพฤติเป็นพาลเกร เช่น คนเกะกะ.	เกะกะ ว. กีด, ขวาง, ไม่เป็นระเบียบ เช่น วาง ของเกะกะ, ประพฤติเป็นพาลเกร เช่น คน เกะกะ.
เกา ก. เอาเล็บหรือสิ่งที่มีลักษณะคล้ายเล็บครูด	เกา ก. เอาเล็บหรือสิ่งที่มีลักษณะคล้ายเล็บครูด

ผิวหนังเพื่อให้หายคันเป็นต้น, ครูดไป ในความ ว่า เกาสมอ สมอเกา.	ผิวหนังเพื่อให้หายคันเป็นต้น, อาการที่สมอเรือ ครูดไปตามพื้นท้องน้ำ ไม่ยึดอยู่กับที่.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
-	เกาสมอ ก. ลากสมอครูดไปตามพื้นท้อง น้ำ โดยเฉพาะในขณะที่กำลังกว้านสมอขึ้น เก็บ.
เก๋า	เก๋า
เก๋า	เก๋า
เก๋า น. ชื่อปลาทะเลหลายชนิดในวงศ์ Serranidae ที่มีสีต่างๆ เป็นแต้ม ค้าง ควง ลาย หรือจุดประคัล้าทึบ เช่น ตู๊กแก (Epinephelus tauvina) หมอทะเล (Cromilepis altivelis).	เก๋า น. ชื่อปลาทะเลหลายชนิดในวงศ์ Serranidae ที่มีสีต่างๆ เป็นแต้ม ค้าง ควง ลาย หรือจุดประคัล้าทึบ เช่น ตู๊กแก (Epinephelus salmoides) หมอทะเล (Promicrops lanceolatus).
เกาต์	เกาต์
เกาทัณฑ์	เกาทัณฑ์
เกาทุมพร	เกาทุมพร
เกาบิน	เกาบิน
เกาบิล	เกาบิล
เกามาร	เกามาร
เกาลัด น. ชื่อไม้ต้นขนาดเล็กชนิด Sterculia nobilis Smith ในวงศ์ Sterculiaceae ขอบใบ เรียบ เปลือกผลหนา ไม่มีหนาม เมื่อแก่จะปริ แยกออกจากกัน เมล็ดเกลี้ยง สีน้ำตาลแกมแดง เปลือกไม่แข็ง เนื้อในสีขาว กินได้.	เกาลัด น. ชื่อไม้ต้นขนาดเล็กชนิด Sterculia monosperma Vent. ในวงศ์ Sterculiaceae ขอบ ใบเรียบ ดอกเล็ก สีชมพูอมเขียว เปลือกผลหนา ไม่มีหนาม เมื่อแก่จะปริแยกออกจากกัน เมล็ด เกลี้ยง สีน้ำตาลแกมแดง เปลือกไม่แข็ง เนื้อใน สีขาว กินได้.
เกาลัดจีน น. ชื่อไม้ต้นขนาดใหญ่ชนิด <i>Castanea mollissima</i> Bl. ในวงศ์ Fagaceae ขอบใบจักแหลม เปลือกหุ้มผลหนามีหนาม	เกาลัดจีน น. ชื่อไม้ต้นขนาดใหญ่ชนิด <i>Castanea mollissima</i> Blume. ในวงศ์ Fagaceae ขอบใบจักแหลม ดอกเล็ก สีน้ำตาลอ่อน

แหลม เมื่อแจะประกะประกะออกจากกัน ผลเกลี้ยง เปลือกแข็ง สีน้ำตาลแกมแดง เนื้อในสีขาว กินได้.	เปลือกหุ้มผลหนามมีหนามแหลม เมื่อแจะประกะประกะออกจากกัน ผลเกลี้ยง เปลือกแข็ง สีน้ำตาลแกมแดง เนื้อในสีขาว กินได้.
พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เกาลิน น. ดินเกาหลียิง.	เกาลิน น. ดินเกาหลียิง. (อ. kaolin).
เกาไสย	เกาไสย
เกาหลิ	เกาหลิ
เกาหลา [-หลา] น. เกาที่มีลักษณะอย่างแกงจืด คือ ไม่ใช่แกงเผ็ดแกงส้ม. (จ.).	เกาหลา [-หลา] น. เกาที่มีลักษณะอย่างแกงจืด. (จ.).
เกาหลียิง ๑	เกาหลียิง ๑
เกาหลียิง ๒	เกาหลียิง ๒
เก้าอี้ น. ที่สำหรับนั่งมีขา ย้ายไปได้ มีมากชนิดด้วยกันถ้าเป็นเก้าอี้ที่มีรูปต่าง ๆ โดยมากมีพนักพิง, ถ้ามีรูปยาวไขว้นอน เรียกว่าเก้าอี้นอน, ถ้าใช้โยกได้ เรียกว่าเก้าอี้โยก, ลักษณะนามว่า ตัว.	เก้าอี้ น. ที่สำหรับนั่งมีขาและพนักพิง มักยกย้ายไปมาได้ มีหลายชนิด, ถ้ามีรูปยาวไขว้นอน เรียกว่า เก้าอี้นอน, ถ้าใช้โยกได้ เรียกว่า เก้าอี้โยก, ลักษณะนามว่า ตัว. (จ.).
เกาะ ๑ น. ส่วนของแผ่นดินที่มีน้ำล้อมรอบโดยตลอด และมีขนาดเล็กกว่าแผ่นดินที่เป็นทวีป; ละเมาะ, โดยปริยายใช้เรียกพื้นที่ซึ่งมีต้นไม้เป็นต้นขึ้นหนาแน่น มีทุ่งหรือที่เตียนล้อมรอบหรือสิ่งอื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงเช่นนั้น.	เกาะ ๑ น. ส่วนของแผ่นดินที่มีน้ำล้อมรอบ; ละเมาะ, โดยปริยายใช้เรียกพื้นที่ซึ่งมีต้นไม้เป็นต้นขึ้นหนาแน่น มีทุ่งหรือที่เตียนล้อมรอบหรือสิ่งอื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงเช่นนั้น.
เกาะ ๒ ก. จับหรือยึดสิ่งใดไว้เพื่อทรงอยู่ เช่น คนเกาะเก้าอี้ นกเกาะกิ่งไม้ แมงมุมเกาะผ้า, เอาสิ่งมีขอเป็นต้นเกี่ยวเข้ากับสิ่งอื่นเพื่อให้ติดอยู่ เช่น เอาขอเกาะต้นไม้, โดยปริยายหมายความว่าถึงอาการที่เข้าไปติดแน่นอยู่หรือเข้าเป็นหมู่หรือกลุ่มเดียวกัน เช่น ปลิงเกาะ ดินเกาะเป็นก้อน บินเกาะหมู่ วังเกาะกลุ่ม; ไปเอาตัวมาโดยอำนาจศาลเป็นต้น เช่น ไปเกาะตัวมา.	เกาะ ๒ ก. จับหรือยึดสิ่งใดไว้เพื่อทรงอยู่ เช่น นกเกาะกิ่งไม้ แมงมุมเกาะผ้า, เอาสิ่งมีขอเป็นต้นเกี่ยวเข้ากับสิ่งอื่นเพื่อให้ติดอยู่ เช่น เอาขอเกาะต้นไม้, โดยปริยายหมายความว่าถึงอาการที่เข้าไปติดแน่นอยู่ เช่น ปลิงเกาะ หรือเข้าเป็นหมู่หรือกลุ่มเดียวกัน เช่น ดินเกาะเป็นก้อน บินเกาะหมู่ วังเกาะกลุ่ม; ไปเอาตัวมาโดยอำนาจศาลเป็นต้น เช่น ไปเกาะตัวมา.
เกาะกิน	เกาะกิน

เกาะ ๓	เกาะ ๓
เกาะเกาะ ก. พุดพาดพิงเชิงซู้สาว, พุดเชิง เกี่ยวพาราสี, เช่น ย่อมเกาะเกาะเกินกำเป็น ธรรมดา. (ขุนช้างขุนแผน), เกาะเกาะ กี่ว่า.	เกาะเกาะ ก. พุดพาดพิงเชิงซู้สาว, พุดเชิง เกี่ยวพาราสี, เช่น มันเกาะเกาะเกินกำเป็น ธรรมดา. (ขุนช้างขุนแผน), เกาะเกาะ กี่ว่า.
พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เกิง	เกิง
เกิง (ถิ่น-พายัพ) ก. กั้น, บัง, มุง, เช่น เกิงร่ม เอาผ้าเกิงแดด เกิงหลังคา. น. ฉัตร.	เกิง (ถิ่น-พายัพ) ก. กั้น, บัง, มุง, เช่น เอาผ้า เกิงแดด เกิงหลังคา. น. ฉัตร.
เกิด ก. เป็นขึ้น, มีขึ้น, กำเนิด; มีขึ้นเป็นขึ้น โดยกะทันหัน เช่น เกิดตายขึ้นมา เกิดฝนตกลง มา.	เกิด ก. เป็นขึ้น, มีขึ้น, กำเนิด; มีขึ้นเป็นขึ้น โดยกะทันหัน เช่น เกิดตายไปเสียก่อนที่จะ ได้รับมรดก เกิดฝนตกลงมา.
เกิดสุรย์ (ปาก) ก. เกิดสุริยุปราคา, มัก ใช้เข้าคู่กับคำ เกิดจันทร์ คือ เกิดจันทร์ปราคา เป็น เกิดสุรย์เกิดจันทร์.	เกิดสุรย์ (ปาก) ก. เกิดสุริยุปราคา, มัก ใช้เข้าคู่กับคำ เกิดจันทร์ เป็น เกิดสุรย์เกิด จันทร์.
เกิน	เกิน
เกินการ	เกินการ
เกินกิน ว. กินไม่ดีเพราะแก่เกินไป เช่น ผลไม้แก่เกินไป.	เกินกิน ว. กินไม่ดีเพราะแก่เกินไป เช่น อ้อยท่อนนี้แก่เกินไป.
เกินคน	เกินคน
เกินงาม	เกินงาม
เกินดี	เกินดี
เกินตัว ว. เกินฐานะ, เกินกำลัง ความสามารถ, เช่น ใช้จ่ายเกินตัว รู้เกินตัว ทำงานเกินตัว.	เกินตัว ว. เกินฐานะ เช่น ใช้จ่ายเกินตัว, เกินสภาพปกติ เช่น รู้เกินตัว ทำงานเกินตัว.
เกินไป	เกินไป
เกินเลย	เกินเลย
เกินหน้า	เกินหน้า
เกิบ ๑ (ถิ่น-อีสาน) น. เกือก.	เกิบ ๑ (ถิ่น-พายัพ, อีสาน) น. เกือก.
เกิบ ๒	เกิบ ๒

เกีย น. กลอุปกรณ์ที่ส่งผ่านกำลังและการเคลื่อนที่จากส่วนหนึ่งไปยังอีกส่วนหนึ่งของเครื่องกล; ส่วนหนึ่งของรถยนต์ เรือยนต์ เป็นต้น ต่อจากคลัตช์ ทำหน้าที่เปลี่ยนอัตราส่วน	-
พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
การทอรอบระหว่างรถยนต์กับล้อ, เขียนเป็นเกียร์ กี่มี. (อ. gear).	
เกียกาย ๑	เกียกาย ๑
เกียกาย ๒	เกียกาย ๒
เกีย	เกีย
เกีย	เกีย
เกียงอน	เกียงอน
เกียตาย	เกียตาย
*เกีย ๑ (ถิ่น-พายัพ) น. ดอกลำเจียก.	*เกีย ๑ (ถิ่น-พายัพ) น. เดือนแรกของปีนับทางจันทรคติ คือ เดือนอ้าย.
*เกีย ๒ (ถิ่น-พายัพ) น. เดือนอ้าย.	*เกีย ๒ (ถิ่น-พายัพ) ก. จิดกา, จิดไขว้.
*เกีย ๓ ก. จิดกา, ไขว้.	---
-	*เกียคำ (ถิ่น-พายัพ) น. ต้นลำเจียก. (ดู ลำเจียก).
เกียจ	เกียจ
เกียจกล	เกียจกล
เกียจคร้าน	เกียจคร้าน
เกียด ๑ น. เรียกเสาที่ปักไว้กลางลานสำหรับผูกควายในการนวดข้าวว่า เสาเกียด.	เกียด ๑ น. เรียกไม้ที่ปักขึ้นกลางลานสำหรับผูกควายหรือวัวให้ย่ำนวดข้าวไปรอบ ๆ ว่า เสาเกียด.
เกียด ๒	เกียด ๒
เกียดกัน	เกียดกัน
เกียด ๓ (ถิ่น) ก. ปาดให้เสมอ.	เกียด ๓ (ถิ่น-ปักข์ใต้) ก. ปาดให้เสมอ.
เกียน	เกียน

เกี่ยมไฉ่	เกี่ยมไฉ่
เกี่ยมอี น. ของกินชนิดหนึ่ง ทำด้วยแป้งข้าวเจ้า เป็นตัว ๆ คล้ายลอดช่อง. (จ.).	เกี่ยมอี น. ของกินชนิดหนึ่ง ทำด้วยแป้งข้าวเจ้า เป็นตัว ๆ คล้ายลอดช่อง. (จ. ว่า เจียมอี).

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เกียร์ คู เกีย.	เกียร์ น. กลุ่ปกรณัที่ส่งผ่านกำลังและการเคลื่อนที่จากส่วนหนึ่งไปยังอีกส่วนหนึ่งของเครื่องกล; ส่วนหนึ่งของรถยนต์ เรือยนต์ เป็นต้น ต่อจากคลัตช์ ทำหน้าที่เปลี่ยนอัตราส่วนการทดรอบระหว่างเครื่องยนต์กับล้อ, เขียนเป็นเกีย ก็มี. (อ. gear).
เกียรติ, เกียรติ-, เกียรตี [เกียด, เกียดติ-, เกียน] น. ชื่อเสียง, ความยกย่องนับถือ, ความมีหน้ามีตา. (ส. กิรุติ; ป. กิตฺติ = คำเล่าลือ, คำสรรเสริญ).	เกียรติ, เกียรติ-, เกียรตี [เกียด, เกียดติ-, เกียน] น. ชื่อเสียง, ความยกย่องนับถือ, ความมีหน้ามีตา. (ส. กิรุติ; ป. กิตฺติ ว่า คำเล่าลือ, คำสรรเสริญ).
เกียรติกุณ [เกียดติคุน] น. เกียรติ, คุณที่เลื่องลือ, ชื่อเสียงโดยคุณงามความดี.	เกียรติกุณ [เกียดติคุน] น. คุณที่เลื่องลือ, ชื่อเสียงโดยคุณงามความดี.
เกียรตินิยม	เกียรตินิยม
เกียรติประวัติ	เกียรติประวัติ
เกียรติภูมิ	เกียรติภูมิ
เกียรติยศ	เกียรติยศ
เกียรติศักดิ์	เกียรติศักดิ์
-	เกียรติมูข [เกียดมูก] น. อมนุษย์บริวารพระสิวะ ทำเป็นรูปหน้ายักษ์ป่นหน้าสิงห์ ดากลมกล่น ไม่มีคาง ปากแสดะ ไม่มีขากรรไกรล่าง ไม่มีร่างกาย ไม่มีแขนขา เชื่อกันว่าเป็นเทพเจ้ารักษาธรณีประตุ เป็นเครื่องป้องกันบ้านเรือน ขับไล่เสนียดจัญไร และคอยคุ้มครองนับถือพระสิวะ มักทำเป็นลวดลายแกะสลักหรือปูน

	ปิ่น เช่นที่ทับหลังปราสาทหินบางแห่ง ตามซุ้ม ปราสาทหรือเจดีย์และที่ฐานพระพุทธรูป, ภาพ मुख หรือ หน้ากาพ ก็เรียก.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เกี่ยว ก. อาการที่สิ่งงอเป็นขอเกาะติดหรือ เหนียวไว้ เช่น หนามเกี่ยว, เอาของที่มียลักษณะ เช่นนั้นเกาะติดหรือเหนียวไว้ เช่น เอาขอเกี่ยว, โดยปริยายหมายความว่าเนื่อง เช่น เกี่ยวด้วย เรื่องนี้, ตัดด้วยเกี่ยว เช่น เกี่ยวข้าว เกี่ยวหญ้า เกี่ยวแฝก.	เกี่ยว ก. อาการที่สิ่งงอเป็นขอเกาะติดหรือ เหนียวไว้ เช่น ทอดสมอให้เกี่ยวแ่งหินไว้, เอาของที่มีลักษณะเช่นนั้นเกาะติดหรือเหนียวไว้ เช่น เอาขอเกี่ยว, ติดต่อผูกพัน, แตะต้อง, ยุ่ง เกี่ยว, ข้องแวะ, เช่น เรื่องนี้อันตรายมากอย่า เอาตัวเข้าไปเกี่ยวเลย, เกี่ยวข้อง กี่ว่า; อาการที่ สิ่งแหลมคมขูดขีด สะกิด เป็นต้น เช่น หนาม เกี่ยว ตะปูเกี่ยว, ตัดด้วยเกี่ยว เช่น เกี่ยวข้าว เกี่ยวหญ้า เกี่ยวแฝก; โดยปริยายหมายความว่า เนื่อง เช่น เกี่ยวด้วยเรื่องนี้.
เกี่ยวก้อย ก. เอานิ้วก้อยคล้องกัน.	เกี่ยวก้อย (ตำ) ก. อาการที่แสดง ความคุ้นเคยสนิทสนมกัน เช่น เขาเกี่ยวก้อยกัน ไปเที่ยวเชิงใหม่.
เกี่ยวข้อง	เกี่ยวข้อง
เกี่ยวข้าว	เกี่ยวข้าว
เกี่ยวคอง	เกี่ยวคอง
เกี่ยวคองหนองยุ้ง	เกี่ยวคองหนองยุ้ง
เกี่ยวเบ็ด	เกี่ยวเบ็ด
เกี่ยวแฝกมุงป่า	เกี่ยวแฝกมุงป่า
เกี่ยวพัน	เกี่ยวพัน
เกี่ยวโยง	เกี่ยวโยง
เกี่ยว ๑ น. เครื่องประดับสำหรับสวมจุก, ราช ศัพท์ว่าพระเกี่ยว; เครื่องประดับที่มีลักษณะ คล้ายคลึงเช่นนั้น เช่น เกี่ยวลอมพอก เกี่ยว	เกี่ยว ๑ น. เครื่องประดับลักษณะเป็นวงคล้าย พวงมาลัยสำหรับสวมจุก, ราชศัพท์ว่าพระ เกี่ยว; เครื่องประดับที่มีลักษณะคล้ายคลึง

ชญา; ผ้าคาคพุงเรียกว่า ผ้าเกี้ยว เช่น เกี้ยวลาย คือผ้าคาคพุงที่มีลาย (บางทีเข้าใจกันว่าเป็น ผ้านุ่งอย่างหนึ่ง). ก. รัต, พันแน่น, ดิดแน่น, เช่น เพราะประพุดมีนเกี้ยว เกี้ยวร้ายเกมดี. (โลกนิติ ๒๐); พุดให้รักในเชิงชู้สาว, พุดทะ	เช่นนั้น เช่น เกี้ยวลอมพอก เกี้ยวชญา; ผ้าคาค พุงสำหรับขุนนาง เรียกว่า ผ้าเกี้ยว เช่น เกี้ยว ลาย คือผ้าคาคพุงที่มีลาย (บางทีเข้าใจกันว่าเป็น ผ้านุ่งอย่างหนึ่ง). ก. รัต, พันแน่น, ดิดแน่น, เช่น เพราะประพุดมีนเกี้ยว เกี้ยวร้ายเกมดี.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
โลม, พุดเลียบเคียงเพื่อให้สมปรารถนา.	(โลกนิติ); พุดให้รักในเชิงชู้สาว, พุดทะโลม, พุดเลียบเคียงเพื่อให้สมปรารถนา.
เกี้ยวเกไล	เกี้ยวเกไล
เกี้ยวคอไก่	เกี้ยวคอไก่
เกี้ยวนม	เกี้ยวนม
เกี้ยวพาน, เกี้ยวพาราสี ก. พุดเกี้ยว.	เกี้ยวพาน, เกี้ยวพาราสี ก. พุดให้รักในเชิง ชู้สาว.
เกี้ยว ๒	เกี้ยว ๒
เกี้ยวประทีป	เกี้ยวประทีป
เกี้ยว น. ของกินชนิดหนึ่งทำด้วยแป้งสาธิตเป็น แผ่นห่อหมูสับ เป็นต้น. (จ.).	เกี้ยว น. ของกินชนิดหนึ่งใช้แผ่นแป้งสาธิตัด เป็นสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ ห่อหมูสับ เป็นต้น. (จ.).
เกียะ ๑	เกียะ
เกียะ ๒ (ถิ่น-พายัพ) น. ต้นสนเขา. (ดู สน๑).	-
เกือ, เกือถู	เกือ, เกือถู
เกือก	เกือก
เกือกม้า	เกือกม้า
เกือบ	เกือบ
เกือบไป ก. จักเหล่น, จวนเจียน.	เกือบไป ก. จวนเจียน, จักเหล่น.
แก ๑ น. ชื่อนกชนิด Corvus splendens ในวงศ์ Corvidae รูปร่างคล้ายกา แต่ตัวและปากเล็ก กว่า ด้านหลังท้ายทอยสีเทาขาว, อีแก ก็เรียก.	แก ๑ น. ชื่อนกชนิด Corvus splendens ในวงศ์ Corvidae รูปร่างคล้ายกา แต่ตัวและปากเล็ก กว่า ด้านหลังท้ายทอยสีเทา, อีแก ก็เรียก.
แก ๒	แก ๒
แก ๑ ว. มีอายุมาก เช่น แก่ไปทุกวัน ไม้แก่	แก ๑ ว. มีอายุมาก เช่น แก่ไปทุกวัน ไม้แก่

เด็กคนนี้แก่กว่าเด็กคนนั้น, อยู่ในวัยชรา เช่น คนแก่ หญิงแก่, จัด เช่น เหลืองแก่; ถ้าใช้ ประกอบหน้านามหรือกริยาใด หมายความว่า จัดเจน หนัก หรือ ยิ่งไปในทางนั้น เช่น แก่สังคม แก่วิชา แก่เหล่า แก่เล่น แก่ไฟ.	เด็กคนนี้แก่กว่าเด็กคนนั้น, อยู่ในวัยชรา เช่น คนแก่ หญิงแก่, จัด เช่น เหลืองแก่ แก่เปรี้ยว แก่หวาน; โดยปริยาย หมายความว่า จัดเจน หนัก หรือ ยิ่งไปในทางนั้น เช่น แก่สังคม แก่วิชา แก่เหล่า แก่เล่น แก่ไฟ.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
แก่กล้า	แก่กล้า
แก่คึกกริ	แก่คึกกริ
แก่แดด	แก่แดด
แก่ตัว	แก่ตัว
แก่บ้าน น. ผู้ใหญ่บ้าน, นายบ้าน.	แก่บ้าน (ถิ่น-พายัพ) น. ผู้ใหญ่บ้าน, นายบ้าน.
แก่ไฟ	แก่ไฟ
แก่แรด	แก่แรด
แก่วัด ว. อยู่วัดนาน; ไม่ทันโลก; มีทำที่หรือความคิดเห็นแบบคนที่ได้รับการอบรมจากวัดหรืออยู่วัดนาน.	แก่วัด ว. อยู่วัดนาน; มีทำที่หรือความคิดเห็นแบบคนที่ได้รับการอบรมจากวัดหรืออยู่วัดนาน; รู้มาก.
แก่ ๒	แก่ ๒
แก่ ๓	แก่ ๓
แก่ ๑ น. ชื่อเบี้ยตัวโต ๆ สำหรับขัดผ้า เรียก อีแก่ หรือเบี้ยแก่. (ดู เบี้ยแก่ ประกอบ).	แก่ ๑ น. ชื่อเบี้ยตัวโต ๆ สำหรับขัดผ้านุ่งให้ผิวเป็นมัน เช่น ผ้าลาย เรียกว่า เบี้ยอีแก่ หรือเบี้ยแก่ใหญ่. (ดู เบี้ยแก่ ประกอบ).
แก่ ๒ ก. ทำให้คลายจากลักษณะที่แน่นที่ติดขัดหรือที่เป็นเงื่อนเป็นปมอยู่ เช่น แก้มปม แก้วเงื่อน; ทำให้หลุดให้พ้นไป เช่น แก้วคึด; ทำให้ดีขึ้น, ทำให้ใช้การได้, เช่น แก้วนาฬิกา แก้วเครื่องจักร; ทำให้หาย เช่น แก้วเก้อ แก้วขวย แก้วจน แก้วโรค; เผลย, อธิบายให้เข้าใจ, เช่น แก้วปัญหา แก้วกระทุ้ง; เอากลับคืนมาให้ได้ เช่น	แก่ ๒ ก. ทำให้คลายจากลักษณะที่แน่นที่ติดขัดหรือที่เป็นเงื่อนเป็นปมอยู่ เช่น แก้มปม แก้วเงื่อน; ทำให้ใช้การได้, ทำส่วนที่เสียให้คืนดีอย่างเดิม, ดัดแปลงให้ดีขึ้น, เช่น แก้วนาฬิกา, แก้วเครื่องจักร แก้วไข กี่ว่า; ทำให้หาย เช่น แก้วเก้อ แก้วขวย แก้วจน แก้วโรค; เผลย, อธิบายให้เข้าใจ, เช่น แก้วปัญหา แก้วกระทุ้ง; ร้องเพลงหรือ

ไปตีไก่เอาเมืองคืน.	ถ้าตัดเป็นต้นโต้ตอบกัน; เอากลับคืนมาให้ได้ เช่น ไปตีไก่เอาเมืองคืน.
แก้เกี้ยว	แก้เกี้ยว
-	แก้ขวย, แก้เขิน ก. ทำการอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อบรรเทาความกระดากอาย.
แก้ขัด	แก้ขัด
พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
แก้ไข	แก้ไข
-	แก้เคล็ด ก. กระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งที่เชื่อกันว่าเป็นวิธีปิดเป่าหรือป้องกันภัยหรือเหตุร้ายที่จะมีมา.
แก้แค้น ก. ทำตอบบ้างให้หายแค้น.	แก้แค้น ก. ทำตอบด้วยความแค้นหรือเพื่อให้หายแค้น.
-	แก้เชิง ก. ใช้เล่ห์เหลี่ยมชั้นเชิง หรืออุบาย หักล้างเล่ห์เหลี่ยม ชั้นเชิงหรืออุบายของอีกฝ่ายหนึ่ง.
แก้ตก	แก้ตก
แก้ตัว	แก้ตัว
แก้ต่าง	แก้ต่าง
แก้ที	แก้ที
แก้โทษ	แก้โทษ
แก้บน	แก้บน
แก้บาป	แก้บาป
-	แก้ผ้า ก. เอาผ้าที่นุ่งอยู่ออกจากตัว, เปลือยกายไม่นุ่งผ้า, เช่น เด็กนอนแก้ผ้าเด็กแก้ผ้าวิ่งโงๆ.
แก้เผ็ด	แก้เผ็ด
แก้ฝน	แก้ฝน
-	แก้ฟอง (กฏ) ก. แก้ไขคำฟ้องตามที่ศาลสั่งในกรณี que คำฟ้องไม่ถูกต้องตามกฎหมาย; ยื่น

	คำให้การเป็นข้อต่อสู้คดีเพื่อแก้คำฟ้อง.
แก้มือ	แก้มือ
แก้ลำ	แก้ลำ
แก้หน้า	แก้หน้า
แก้	แก้

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
-	แก้ น. แก้กะทิจนติดหนึ่ง คล้ายแก้เผ็ด แต่มีรสออกเปรี้ยว เช่น แก้คั่วผักบุ้ง แก้คั่วมะระ.
แก้จืด	แก้จืด
แก้หวด น. ของหวานที่ใช้ผลไม้ ผีอก มัน ฟักทอง ต้มกับน้ำตาลและกะทิ.	แก้หวด น. ของหวานที่ใช้ผลไม้ ผีอก มัน ฟักทอง เป็นต้น ต้มกับน้ำตาลและกะทิ.
-	แก้ป่า น. แก้เผ็ดที่ไม่ใส่กะทิ.
แก้เผ็ด น. แก้พวกหนึ่งปรุงด้วยเครื่องเผ็ดร้อนเช่นเครื่องเทศมีรสเผ็ด.	แก้เผ็ด น. แก้พวกหนึ่งปรุงด้วยเครื่องเผ็ดร้อนเช่นเครื่องเทศกะทิ มีรสเผ็ด.
แก้ร้อน	แก้ร้อน
แก้ส้ม	แก้ส้ม
แก้	แก้
แก้	แก้
แก้กัน	แก้กัน
แก้	แก้
แก้ขม น. เครื่องกินกับขนมจีนน้ำยา มีมะระ และผักบุ้ง เป็นต้น หั่นเป็นชิ้นเล็ก ๆ	แก้ขม น. เครื่องกินกับขนมจีนน้ำยา มีมะระ หั่นเป็นชิ้นเล็ก ๆ แล้วลวกให้สุก.
แก้ไค	แก้ไค
แก้แฉง น. ไม้ค้ำยันเป็นรูปกากบาท ป้องกันสิ่งที่จะก่อสร้าง มิให้เซหรือรวน.	แก้แฉง น. ไม้ค้ำยันไขว้เป็นรูปกากบาท ระหว่างเสาเพื่อป้องกันโครงสร้าง มิให้เซหรือรวน.
แก้แย่ง	แก้แย่ง

แก๊สโคลีเนียม	แก๊สโคลีเนียม
แก๊ส	แก๊ส
-	แก๊สทราเย น. แก๊สที่ใช้ในการหล่อ พระพุทธรูปหรืองานประติมากรรมไทยด้วยวิธี สูญญากาศ ทำด้วยทราเยผสมดินเหนียว หมักให้ ชุ่มและเหยียบให้เข้ากันจนเหนียว จึงปั้นขึ้น เป็นรูปเลาๆ เรียกว่า โกลน แล้วฝังให้แห้ง
พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
	จากนั้นเอาจี๊ตึงพอกและปั้นส่วนผิวจนเป็นรูป ตามที่ต้องการ
แก๊ส	แก๊ส
แก๊สแก้ว	แก๊สแก้ว
แก๊สสาร	แก๊สสาร
แก๊ส	แก๊ส
แก๊ส	แก๊ส
แก๊ป น. ชื่อหมวกของทหารตำรวจหรือ ข้าราชการพลเรือน เป็นต้น มีกะบังหน้า เรียกว่า หมวกแก๊ป; เครื่องที่ทำให้ระเบิดเป็น ประกายติดดินปืน เดิมมีรูปเหมือนหมวกแก๊ป ไม่มีกะบังปิดหน้า; ชื่อปืนชนิดหนึ่งที่ขัด กระสุนและดินปืนทางปาก และสับแก๊ป เรียกว่า ปืนแก๊ป. (อ. cap).	แก๊ป น. ชื่อหมวกของทหารตำรวจหรือ ข้าราชการพลเรือน เป็นต้น ที่มีกะบังหน้า เรียกว่า หมวกแก๊ป; เครื่องที่ทำให้ระเบิดเป็น ประกายติดดินปืน เดิมมีรูปเหมือนหมวกแก๊ป แต่ไม่มีกะบังปิดหน้า; ชื่อปืนชนิดหนึ่ง มีนกลับ ใช้ขัดกระสุนและดินปืนทางปาก และสับแก๊ป เรียกว่า ปืนแก๊ป. (อ. Cap).
แกม	แกม
แก้ม น. บริเวณหน้าทั้ง ๒ ข้างถัดตาลงมา, โดยปริยาย หมายถึง สิ่งที่มีรูปเช่นนั้น เช่น เถื่อนมะม่วงเอาแต่ ๒ แก้ว = เถื่อนเอา ๒ ส่วน ที่มีลักษณะเหมือนแก้ม, ราชศัพท์ว่าพระปราง.	แก้ม น. บริเวณหน้าทั้ง ๒ ข้างถัดตาลงมา, ราชศัพท์ว่า พระปราง, โดยปริยายหมายถึง สิ่งที่มีรูปเช่นนั้น เช่น เถื่อนมะม่วงเอาแต่ ๒ แก้ม = เถื่อนเอา ๒ ส่วนที่มีลักษณะเหมือน แก้ม.
แก้มขี้ น. ชื่อปลาน้ำจืดชนิด <i>Puntius</i>	แก้มขี้ น. ชื่อปลาน้ำจืดชนิด ชนิด <i>Puntius</i>

<i>orphoides</i> ในวงศ์ Cyprinidae รูปร่างคล้ายปลาตะเพียน แต่มีลักษณะเด่นที่มีลำตัวยาวกว่า โดยเฉพาะที่ฝ่าเหงือกมีสีแดงเรื่อคล้ายรอยขี้ สูดฝ่าเหงือกดำ โคนครีบท่างมีจุดสีดำ พื้นครีบสีแดง ขอบบนและล่างดำ มีชุกชุมทั่วไป ยาวได้ถึง ๒๕ เซนติเมตร, ปักยได้เรียก ปก.	<i>orphoides</i> ในวงศ์ Cyprinidae รูปร่างคล้ายปลาตะเพียน แต่มีลักษณะเด่นที่มีลำตัวยาวกว่า โดยเฉพาะที่แผ่นปิดเหงือกมีสีแดงเรื่อคล้ายรอยขี้ สูดแผ่นปิดเหงือกดำ โคนครีบท่างมีจุดสีดำ พื้นครีบสีแดง ขอบบนและล่างดำ มีชุกชุมทั่วไป ยาวได้ถึง ๒๕ เซนติเมตร, ปักยได้เรียก ปก.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
แก้มแดง น. ชื่อมะม่วงพันธุ์หนึ่งของชนิด <i>Mangife indica</i> Linn.	แก้มแดง น. ชื่อมะม่วงพันธุ์หนึ่งของชนิด <i>Mangifera indica</i> L.
แกมมา (ฟิสิกส์) น. คลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าหรือโฟตอน (photon) ที่มีพลังงานสูงมาก มีช่วงคลื่นสั้นมาก มักเรียกกันว่า รังสีแกมมา เคลื่อนที่ด้วยความเร็วประมาณ ๓๐๐,๐๐๐ กิโลเมตร/วินาที มีอำนาจในการเจาะทะลุได้สูง สามารถเจาะทะลุแผ่นตะกั่วหนาหลายเซนติเมตรได้ เกิดจากการเสื่อมสลายของสารกัมมันตรังสี เช่น ธาตุเรเดียม ธาตุโคบอลต์ ๖๐ หรือเกิดจากการที่อนุภาคบีตาพุ่งชนอะตอมของธาตุ ใช้ประโยชน์ในการแพทย์รักษาโรคมะเร็งและในการเกษตร. (อ. gamma).	แกมมา (ฟิสิกส์) น. คลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าหรือโฟตอน (photon) ที่มีพลังงานสูงมาก มีช่วงคลื่นสั้นมาก มักเรียกกันว่า รังสีแกมมา เคลื่อนที่ด้วยความเร็วประมาณ ๓๐๐,๐๐๐ กิโลเมตร/วินาที มีอำนาจในการเจาะทะลุได้สูง สามารถเจาะทะลุแผ่นตะกั่วหนาหลายเซนติเมตรได้ เกิดจากการเสื่อมสลายของสารกัมมันตรังสี เช่น ธาตุเรเดียม ธาตุโคบอลต์ ๖๐ หรือเกิดจากการที่อนุภาคบีตาพุ่งชนอะตอมของธาตุ ใช้ประโยชน์ในการแพทย์รักษาโรคมะเร็งและในการเกษตร. (อ. gamma).
แก้มหม่ม น. ชื่อชมพูพันธุ์หนึ่งของชนิด <i>Eugenia javanica</i> Lamk. ผลกลมเป็นสีชมพูเรื่อ ๆ	แก้มหม่ม น. ชื่อชมพูพันธุ์หนึ่งของชนิด <i>Eugenia javanica</i> Lam. ผลกลมเป็นสีชมพูเรื่อ ๆ
แกรก	แกรก
แกร่ง	แกร่ง
แกร็น	แกร็น
แกรนิต	แกรนิต
แกรไฟต์	แกรไฟต์

แกร่ว	แกร่ว
แกระ ๑	แกระ ๑
แกระ ๒	แกระ ๒
เกล [เกล] (ราชา) น. หน้าต่าง.	เกล [เกล] (ราชา) น. หน้าต่าง, ใ้ว่า พระเกล เช่น เปิดพระเกล.
เกล [เกล] (โบ) ว. ไกล, เกือบ, เช่น สาม ลักษณะนี้ไกล เกล่แม่นไปมี. (โลกนิติ ๒๐๒).	เกล [เกล] (โบ) ว. ไกล, เกือบ, เช่น สามลักษณะนี้ไกล เกล่แม่นไปมี. (โลกนิติ).

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
แก้ง	แก้ง
แก้งกลา	แก้งกลา
เกลน	เกลน
เกลบ ๑	เกลบ ๑
เกลบ ๒ [เกลบ] น. ชื่อแมลงพวกเดียวกับ แมลงสาบ แต่มีขนาดเล็กกว่า คือ ยาว ๑.๓-๑.๕ เซนติเมตร กว้าง ๕-๑๐ มิลลิเมตร ลำตัว แบน รูปไข่ ขอบหน้าด้านหลังของปล้องอก ยื่นออกไปคลุมหัว หนวดยาว ขาวามีหนาม คลุมเต็ม บางชนิดอาศัยอยู่ตามจี๋เลื้อย หรือ กองเกลบที่สุพัง เช่น ชนิด <i>Pycnocelis</i> <i>surinamensis</i> ในวงศ์ <i>Blaberidae</i> แต่บางชนิด อาศัยอยู่ในบ้านเรือน ตามกองกระดาษหรือเศษ ขยะมูลฝอย เช่น ชนิด <i>Blattella germanica</i> , ชนิด <i>Supella supellectilium</i> ในวงศ์ <i>Blattellidae</i> .	เกลบ ๒ [เกลบ] น. ชื่อแมลงพวกเดียวกับ แมลงสาบ แต่มีขนาดเล็กกว่า คือ ยาว ๑.๓-๑.๕ เซนติเมตร กว้าง ๕-๑๐ มิลลิเมตร ลำตัว แบน รูปไข่ ขอบหน้าด้านหลังของปล้องอก ยื่นออกไปคลุมหัว หนวดยาว ขาวามีหนาม คลุมเต็ม บางชนิดอาศัยอยู่ตามจี๋เลื้อย หรือ กองเกลบที่สุพัง เช่น ชนิด <i>Pycnocelis</i> <i>surinamensis</i> ในวงศ์ <i>Blaberidae</i> แต่บางชนิด อาศัยอยู่ในบ้านเรือน ตามกองกระดาษหรือเศษ ขยะมูลฝอย เช่น ชนิด <i>Blattella germanica</i> , <i>Supella supellectilium</i> ในวงศ์ <i>Blattellidae</i> .
เกลบ ๓	เกลบ ๓
เกลบ ๔	เกลบ ๔
เกลบหนู , เกลบหนูหนู	เกลบหนู , เกลบหนูหนู
เกล้ม	เกล้ม
เกลลอน	เกลลอน

เกลเลียม	เกลเลียม
เกล้า	เกล้า
เกลละ [เกลละ] น. ผมหักเอาไว้เป็นแหยมที่แ่ง ศีรษะ เรียกว่า ผมหักเกลละ.	เกลละ [เกลละ] น. ผมหักผู้ชายที่เอาไว้เป็น แหยมตรงแ่งศีรษะ เรียกว่า ผมหักเกลละ.
-	แกแล ๑ (ถิ่น – พายัพ) น. กาแล, ชื่อไม้ เครื่องเรือนที่ต่อจากปิ่นลมทั้ง ๒ ด้านไปไขว้กัน อยู่ตอนบนสุดของหลังคาที่ยื่นจากจั่ว อาจสลัก ลวดลายตามแต่จะเห็นงาม, บางถิ่นเรียก กะแล.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
แกแล น. ชื่อไม้เถาเนื้อแข็งชนิด <i>Maclura cochinchinensis</i> (Lour.) Corner ในวงศ์ Moraceae ขึ้นในป่าดิบ ต้นมีหนาม แก่นเหลืองใช้ย้อมผ้าและทำยา, กะแล หรือ เข ก็เรียก.	แกแล ๒ น. ชื่อไม้พุ่มรอเลื้อยเนื้อแข็งชนิด <i>Maclura cochinchinensis</i> (Lour.) Corner ในวงศ์ Moraceae ขึ้นในป่าดิบ ต้นมีหนาม แก่นเหลืองใช้ย้อมผ้าและทำยา, กะแล หรือ เข ก็เรียก.
แกว ๑	แกว ๑
แกว ๒	แกว ๒
แกว ๓	แกว ๓
แกว ๔ น. (๑) พริกแกว. (ดู พริก). (๒) คุ มั่นแกว ที่มัน ๑	แกว ๔ น. (๑) พริกแกว. [ดู จี๋หนู ๑ (๑)]. (๒) มั่นแกว. (ดูมั่นแกว ที่ มัน ๑).
แก้ว ๑	แก้ว ๑
แก้วก้อ	แก้วก้อ
แก้วกึ่ง น. มันกึ่งที่เป็นก้อนอยู่ในหัวกึ่ง	แก้วกึ่ง น. รังไข่ของกึ่งที่เจริญเต็มที่ มีสีแดงอมส้มหรือสีส้ม, ชาวบ้านเข้าใจว่าเป็น มันกึ่งที่เป็นก้อนอยู่ในหัวกึ่ง.
แก้วเกลบ	แก้วเกลบ
แก้วชิงดวง	แก้วชิงดวง
แก้วตา	แก้วตา
แก้วพลี	แก้วพลี
แก้วมรกต	แก้วมรกต

แก้ววิเชียร	แก้ววิเชียร
แก้วสารพัดนึก	แก้วสารพัดนึก
แก้วสีไม้ไฟ	แก้วสีไม้ไฟ
แก้วหิน	แก้วหิน
แก้วหู	แก้วหู
แก้ว ๒ น. ชื่อนกปากจุ่มเป็นขอในวงศ์ Psittacidae ตัวสีเขียว ปากแดง อยู่รวมกันเป็นฝูง กินเมล็ดพืชและผลไม้ ในประเทศไทยมีหลายชนิด เช่น แก้วมิ่ง (<i>Psittacula eupatria</i>)	แก้ว ๒ น. ชื่อนกปากจุ่มเป็นขอในวงศ์ Psittacidae ตัวมีสีเขียว ปากมีหลายสี เช่น แดง เหลือง อยู่รวมกันเป็นฝูง กินเมล็ดพืชและผลไม้ ในประเทศไทยมีหลายชนิด เช่น
พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
แก้วหัวแพร. (<i>P. roseata</i>)	แก้วมิ่ง (<i>Psittacula eupatria</i>) แก้วหัวแพร (<i>P. roseata</i>).
แก้ว ๓ น. ชื่อตัวหนอนซึ่งเป็นตัวอ่อนของผีเสื้อ ตามลำตัวมีขนน้อยและมักจะเป็นขนสั้น ๆ ผิวลำตัวเป็นมันเลื่อมคล้ายแก้ว มีสีแตกต่างกัน บางชนิดสีเขียว เขียวปนเหลือง และบางชนิดมีลายเป็นดวง ๆ บางชนิดจะปล่อยสารใสคล้ายแก้วเห็นเป็นทางเมื่อเคลื่อนผ่านไป เช่น ตัวแก้วกินใบส้ม (เช่น ชนิด <i>Papilio demoleus</i>) ในวงศ์ Papilionidae.	แก้ว ๓ น. ชื่อตัวหนอนซึ่งเป็นตัวอ่อนของผีเสื้อ ตามลำตัวมีขนน้อยและมักเป็นขนสั้น ๆ ผิวลำตัวเป็นมันเลื่อมคล้ายแก้ว มีสีแตกต่างกัน บางชนิดมีสีเขียว เขียวปนเหลือง และบางชนิดมีลายเป็นดวง ๆ บางชนิดจะปล่อยสารใสคล้ายแก้วเห็นเป็นทางเมื่อเคลื่อนผ่านไป เช่น หนอนแก้วส้ม (เช่น ชนิด <i>Papilio demoleus</i>) ในวงศ์ Papilionidae.
แก้ว ๔	แก้ว ๔
แก้ว ๕ น. (๑) ชื่อไม้พุ่มหรือไม้ต้นขนาดเล็กในวงศ์ Rutaceae ขึ้นตามป่าดิบ กิ่งก้านสีขาว ใบสีเขียวสดเป็นมัน ดอกขาวหอม เนื้อไม้แข็ง ใส เหนียว มีลาย ใช้ทำด้ามมีดและไม้ถือ. (๒) ชื่อมะม่วงพันธุ์หนึ่งของชนิด <i>Mangifera indica</i> Linn นิยมกินดิบ ๆ หรือดอง. (๓) ส้มแก้ว. (ดู ส้ม ๑). (๔) (ถิ่นพายัพ) ต้นพิกุล.	แก้ว ๕ น. (๑) ชื่อไม้พุ่มหรือไม้ต้นขนาดเล็กในวงศ์ Rutaceae ขึ้นตามป่าดิบ กิ่งก้านสีขาว ใบสีเขียวสดเป็นมัน ดอกสีขาว กลิ่นหอม เนื้อไม้แข็งใส เหนียว มีลาย ใช้ทำด้ามมีดและไม้ถือ. (๒) ชื่อมะม่วงพันธุ์หนึ่งของชนิด <i>Mangifera indica</i> L. นิยมกินดิบ ๆ หรือดอง. (๓) ส้มแก้ว. (ดู ส้ม ๑). (๔) (ถิ่นพายัพ) ต้นพิกุล.

(ดู พิภพ).	(ดู พิภพ).
-	แก้วกาหลง น. ต้นกระเบาใหญ่ที่มีแต่ดอก เพศผู้. (ดูกระเบา ๑).
แก้ว	แก้ว
-	แก้วกวด [แก้วกวด] ก. จับด้ามวัตถุ ให้ปลายตั้งขึ้นแล้วปิดไปมา เช่น แก้วกวด อาวุธ, ไม่อยู่ที่ เช่น จิตแก้วกวด, กวดแก้ว ก็ว่า.
แก้วไกว	แก้วไกว

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
แก้วดินหาเสียน (สำ) ก. รนหาเรื่อง เดือดร้อน, แก้วเท้าหาเสียน ก็ว่า.	แก้วดินหาเสียน, แก้วเท้าหาเสียน (สำ) ก. รนหาเรื่องเดือดร้อน.
แก้วน	แก้วน
แก๊ส ดูที่ ก๊าซ.	แก๊ส น. อากาศธาตุ, (วิทยา) สถานะหนึ่งของ สสาร รูปร่างและปริมาตรไม่คงที่ขึ้นอยู่กับ ภาชนะที่บรรจุ, เรียกไฟซึ่งเกิดจากการจุด อะเซทิลีน (acetylene) ซึ่งได้จากก้อน แคลเซียมคาร์ไบด์ทำปฏิกิริยากับน้ำว่า ไฟแก๊ส, ก๊าซ ก็ว่า. (เ. gas).
แกะ ๑	แกะ ๑
แกะดำ	แกะดำ
แกะ ๒	แกะ ๒
แกะรอย	แกะรอย
-	แกะแร ก. แกะพื้นผิวโลหะให้เป็นเส้น หรือเป็นเหลี่ยมขึ้นเงาคูคล้ายฝงเพชร
แกะสะเก็ด	แกะสะเก็ด
โก้ , โก๊ ๑	โก้ , โก๊ ๑
โก้ ๒ ว. หูหราภูมิฐาน (มักใช้แก่กิริยาแต่งตัว	โก้ ๒, โก๊หร่าน ว. หูหราภูมิฐาน (มักใช้แก่

หรือการแสดงกิริยาอื่น ๆ), โก้เก้ หรือ โก้หร่าน ก็ว่า.	กิริยาแต่งตัวหรือการแสดงกิริยาอื่น ๆ).
-	โก้เก้ ว. หูหรางมเข้าที่ (มักใช้แก่กิริยาแต่งตัว หรือการแสดงกิริยาอื่น ๆ).
โก้	โก้
โกก ๑ น. ไม้รูปโค้งที่พาดคอวัวหรือคอกวาย สำหรับลากเลื่อนเป็นคัน, คอม ตะโกก หรือ ตะโหงก ก็เรียก. ว. เสียงดังอย่างเคาะไม้ด้วย กะลา.	โกก ๑ น. ไม้รูปโค้งหลายทั้ง ๒ ข้างงอขึ้น เล็กน้อย ใช้พาดคอวัวหรือคอกวายสำหรับลาก เลื่อนเป็นคัน, คอมตะโกก หรือ ตะโหงก ก็เรียก. ว. เสียงดังอย่างเคาะไม้ด้วยกะลา.
โกกเกก	โกกเกก

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
โกก ๒	โกก ๒
โกกนุท	โกกนุท
โกกิล -, โกกิลา	โกกิล -, โกกิลา
โกโก้ ๑	โกโก้ ๑
โกโก้ ๒ น. ชื่อไม้ต้นชนิด <i>Theobroma cacao</i> Linn. ในวงศ์ Sterculiaceae ดอกเล็ก สีม่วง ออกตามกิ่งและลำต้น ผลคล้าย มะละกอสขนาดเล็ก ผิวแข็งขรุขระ สีน้ำตาล เมล็ดแก่แล้วบดเป็นผง ใช้ชงเป็นเครื่องดื่ม และทำขนมได้.	โกโก้ ๒ น. ชื่อไม้ต้นชนิด <i>Theobroma cacao</i> L. ในวงศ์ Sterculiaceae ดอกเล็ก สีขาวอมเหลืองหรือขาวอมชมพู ออกตามกิ่ง และลำต้น ผลคล้ายมะละกอสขนาดเล็ก ผิวแข็ง ขรุขระ สีน้ำตาล เมล็ดแก่แล้วบดเป็นผง ใช้ชงเป็นเครื่องดื่มและทำขนมได้.
โกง	โกง
โก่ง ก. ทำให้โค้ง เช่น โก่งสร โก่งคอ; บอกราคาเกินสมควร เช่น โก่งราคา. ว. โค้ง เช่น คิ้วโก่ง, ก่ง ก็ว่า.	โก่ง ก. ทำให้งอเป็นรูปโค้ง, ทำให้โค้ง, เช่น โก่งสร โก่งคอ, ก่ง ก็ว่า; บอกราคาเกิน สมควร เช่น โก่งราคา. ว. โค้ง เช่น คิ้วโก่ง, ก่ง ก็ว่า
โก่งาง น. ชื่อไม้ต้นในสกุล <i>Rhizophora</i> วงศ์ Rhizophoraceae ขึ้นตามป่าเลนชายทะเล นิยมใช้ ทำฟืนและเผาถ่านกันมาก เมล็ดงอกตั้งแต่อยู่บน	โก่งาง น. ชื่อไม้ต้นในสกุล <i>Rhizophora</i> วงศ์ Rhizophoraceae ขึ้นตามป่าเลนชายทะเล นิยมใช้ทำฟืนและเผาถ่านกันมาก เมล็ดงอกตั้งแต่

ต้น ลักษณะเรียวยาวคล้ายฝัก มี ๒ ชนิด คือ โกกงางใบใหญ่ หรือ กงกอน (<i>R. mucronata</i> <i>Poir.</i>) และโกกงางใบเล็ก (<i>R. apiculata</i> Bl.)	อยู่บนต้น ลักษณะเรียวยาวคล้ายฝัก มี ๒ ชนิด คือ โกกงางใบใหญ่ หรือ กงกอน (<i>R. mucronata</i> <i>Poir.</i>) และโกกงางใบเล็ก (<i>R. apiculata</i> Blume) ชนิดนี้นิยมใช้ทำฟืนและเผ่าถ่านกันมาก, พังกา ก็เรียก.
โก้งแก้ง	โก้งแก้ง
โก้งโก้	โก้งโก้
โก้งโค้ง	โก้งโค้ง
โกเซว	โกเซว

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
โกญจ – [โกนจะ -] (แบบ) , โกญจา (กลอน) น. นกกระเรียน เช่น แหกเต้าดูเหว่าแก้ว โกญจา. (โลกนิติ ๒๔๖). (ป.).	โกญจ – [โกนจะ -] (แบบ) , โกญจา (กลอน) น. นกกระเรียน เช่น แหกเต้าดูเหว่าแก้ว โกญจา. (โลกนิติ). (ป.).
โกญจน [โกนจะนะ] (กลอน) ย่อจาก โกญจนาท เช่น เสี่ยงช้างกลิ้งโกญจนสำเนียง. (สมุทรโฆษ)	โกญจนะ [โกนจะนะ] (กลอน) ย่อจาก โกญจนาท เช่น เสี่ยงช้างกลิ้งโกญจนสำเนียง. (สมุทรโฆษ)
โกญจนาท	โกญจนาท
โกฎิ	โกฎิ
โกฐ	โกศ
โกฐกระดุก	โกฐกระดุก
โกฐกะกลิ้ง น. ชื่อเรียกเมล็ดแก่แห้งของ ต้นแสลงใจ (<i>Strychnos nux-vomica</i> Linn.) ในวงศ์ Strychnaceae.	โกฐกะกลิ้ง น. ชื่อเรียกเมล็ดแก่แห้งของ ต้นแสลงใจ (<i>Strychnos nux-vomica</i> L.) ในวงศ์ Strychnaceae.
โกฐกักรา น. ชื่อเรียกรากแห้งของ ไม้ล้มลุก ชนิด <i>Anacyclus pyrethrum</i> (Linn.) DC. ในวงศ์ Compositae.	โกฐกักรา น. ชื่อเรียกรากแห้งของ ไม้ล้มลุกชนิด ชนิด <i>Anacyclus pyrethrum</i> (L.) DC. ในวงศ์ Compositae.
โกฐก้านพร้าว	โกฐก้านพร้าว
โกฐเขมา	โกฐเขมา

โက္จุพาลัมพา, โက္จุพาลำพา น. ชื่อเรียก เรือนยอด (แห้ง) ที่กำลังมีดอกของพืช ๓ ชนิด ในสกุล <i>Artemisia</i> วงศ์ <i>Compositae</i> เช่น <i>A. vulganis</i> Linn.	โက္จุพาลัมพา, โက္จุพาลำพา น. ชื่อเรียก เรือนยอด (แห้ง) ที่กำลังมีดอกของพืช ๓ ชนิด ในสกุล <i>Artemisia</i> วงศ์ <i>Compositae</i> เช่น <i>A. vulganis</i> L.
โက္ชฎามังยี, โက္ชฎามังลี	โက္ชฎามังยี, โက္ชฎามังลี
โက္ชเชียง	โက္ชเชียง
โက္ชน้ำเต้า น. ชื่อเรียกเหง้าและรากแห้ง ของพืช ๖ ชนิด ในสกุล <i>Rheum</i> วงศ์ <i>Polygonaceae</i> เช่น ชนิด <i>R. officinale</i> Baillon., <i>R. palmatum</i> Linn.	โက္ชน้ำเต้า น. ชื่อเรียกเหง้าและรากแห้ง ของพืช ๖ ชนิด ในสกุล <i>Rheum</i> วงศ์ <i>Polygonaceae</i> เช่น ชนิด <i>R. officinale</i> Baillon., <i>R. palmatum</i> L.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
โက္พุงปลา น. ชื่อเรียกปูดที่เกิดตามกิ่ง และใบของต้นไม้หลายชนิดในสกุล <i>Terminalia</i> วงศ์ <i>Combretaceae</i> เช่น สมอไทย (<i>T. chebula</i> <i>Retz.</i>). อีสานเรียก ปูดกกส้มมอ.	โက္พุงปลา น. ชื่อเรียกสิ่งที้นูนปูดขึ้นม ตามกิ่งและใบของต้นไม้หลายชนิดในสกุล <i>Terminalia</i> วงศ์ <i>Combretaceae</i> เช่น สมอไทย (<i>T. chebula</i> Retz). อีสานเรียก ปูดกกส้มมอ.
โက္สอ น. ชื่อเรียกรากแห้งของ ไม้ล้มลุกหลายชนิดในสกุล <i>Angelica</i> วงศ์ <i>Umbelliferae</i> เช่น ชนิด <i>A. sylvestris</i> Linn., <i>A.</i> <i>glabra</i> Makino.	โက္สอ น. ชื่อเรียกรากแห้งของ ไม้ล้มลุกหลายชนิดในสกุล <i>Angelica</i> วงศ์ <i>Umbelliferae</i> เช่น ชนิด <i>A. sylvestris</i> L., <i>A.</i> <i>glabra</i> Makino.
โက္หอม	โက္หอม
โက္ห้วบัว	โက္ห้วบัว
โက္ฐาส	โက္ฐาส
โคโน, โคโนก [โคโนะ, - นก] (แบบ) น. มุม, เหลี่ยม, เช่น จตุรโคโนก. (ม. คำหลวง วนปเวสน์). (ป.).	โคโนก, โคโนะ [- นก] (แบบ) น. มุม, เหลี่ยม, เช่น เปนจตุรโคโนก ครรโกทกเพ็ญพยง. (ม. คำหลวง วณปเวสน์). (ป.).
โโคดง	โโคดง
โโคตไต	โโคตไต
โโคทณฑ์	โโคทณฑ์
โคโน ๑	โคโน ๑

โกน ๒ ก. ขุดผมหรือขนด้วยคมมีด. น. ชื่อวันที่พระสงฆ์ในเมืองไทยปลงผม ตรงกับ วันที่ ๑๔ ค่ำ หรือแรม ๑๔ ค่ำ ถ้าเป็นเดือนขาด ก็เป็นแรม ๑๓ ค่ำ เรียกว่า วันโกนคู่กับ วันพระ; (ปาก) วันก่อนวันพระวันหนึ่ง ได้แก่วันขึ้น ๗ ค่ำ ขึ้น ๑๔ ค่ำ แรม ๗ ค่ำ และแรม ๑๔ ค่ำ ถ้าเป็นเดือนขาดก็แรม ๑๓ ค่ำ.	โกน ๒ ก. ขุดผมหรือขนด้วยคมมีด. น. ชื่อวันที่พระสงฆ์ในเมืองไทยปลงผม ตรงกับ วันที่ ๑๔ ค่ำ หรือแรม ๑๔ ค่ำ ถ้าเป็นเดือนขาด ก็เป็นแรม ๑๓ ค่ำ เรียกว่า วันโกน, คู่กับ วันพระ; (ปาก) ชื่อวันก่อนวันพระวันหนึ่ง ได้แก่วันขึ้น ๗ ค่ำ ขึ้น ๑๔ ค่ำ แรม ๗ ค่ำ และแรม ๑๔ ค่ำ ถ้าเป็นเดือนขาดก็แรม ๑๓ ค่ำ เรียกว่า วันโกน
โก่น	โก่น
โก้น	โก้น
โกปีนำ	โกปีนำ

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
โกมล ๑	โกมล ๑
โกมล ๒	โกมล ๒
โกมุท	โกมุท
โกเมน	โกเมน
โกเมศ	โกเมศ
โกย	โกย
โกยท้อง	โกยท้อง
โกรี ว. กราน, ค้ำ, เช่น ยืนโกรี.	โกรี ว. ค้ำ, เช่น ยืนโกรี.
โกรก [โกรก] ก. เทให้ไหลเรื่อยไปยังที่หมาย เช่น โกรกน้ำ, เทให้ไหลลงไป เช่น เอน้ำ โกรกหัว; เลี้ยวกระดานไปตามยาวหรือตาม แนวที่กำหนด; พัดอยู่เรื่อย ๆ เช่น ลมโกรก. น. ซอกลึกของเขา, โตรก กี่ว่า.	โกรก [โกรก] ก. เทให้ไหลเรื่อยไปยังที่หมาย เช่น โกรกน้ำ, เทให้ไหลลงไป เช่น เอน้ำ โกรกหัว; เลี้ยวกระดานไปตามยาวหรือตาม แนวที่กำหนด เช่น โกรกไม้; พัดอยู่เรื่อย ๆ เช่น ลมโกรก. น. ซอกลึกของเขา, โตรก กี่ ว่า.
โกรก ไกร	โกรก ไกร
โกรกธาร	โกรกธาร
โกรกหวัด	โกรกหวัด

โกรกกราก	โกรกกราก
โกรง	โกรง
โกร่ง ๑	โกร่ง ๑
โกร่ง ๒	โกร่ง ๒
โกร่ง ๓ [โกร่ง] น. จิ้งหรีดหัวตะกั่ว เรียกว่า อ้ายโกร่ง.	โกร่ง ๓ [โกร่ง] น. เรียกจิ้งหรีดชนิด <i>Brachytrypes portentosus</i> ว่า อ้ายโกร่ง, จิ้งโกร่ง หรือ หัวตะกั่ว ก็เรียก. (ดู จิ้งโกร่ง).
โกร่ง ๔	โกร่ง ๔
โกร่งกร่าง	โกร่งกร่าง
โกรงเกรง	โกรงเกรง
โกร่งเกรง	โกร่งเกรง

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
โกรญ	โกรญ
โกรด [โกรด] (โบ) ว. ว่องไว, แข็งแรง, เต็มที, เต็มกำลัง, โดดเดี่ยว, เปลี่ยว, เช่น พอมเหมือนกวางโกรกโกรด. (มโนห์รา). โตรด ก็ใช้ เช่น เขียวลุดดาเดียว ตรอมโตรด. (ทวาทศมาส).	โกรด [โกรด] (โบ) ว. ว่องไว, แข็งแรง; เต็มที, เต็มกำลัง, เช่น พอมเหมือนกวางโกรก โกรด. (มโนห์รา); เปลี่ยว, คะนอง, เช่น ควาย โกรด; โดดเดี่ยว; โตรด ก็ใช้.
โกรตัน	โกรตัน
โกรธ	โกรธ
-	โกรธาเกรี้ยว ก. โกรธจัด, เกรี้ยวโกรธ ก็ว่า.
โกรซึ้ง	โกรซึ้ง
โกรธา	โกรธา
โกร้น [โกร้น] ว. ร่วงโรยเกือบหมด, มีอยู่น้อย , มีห่างๆ เช่น ต้นไม้ใบโกร้น.	โกร้น [โกร้น] ว. ร่วงโรยเกือบหมด, มีอยู่น้อย , มีห่างๆ เช่น ต้นไม้ใบโกร้น, มีผมน้อย ในคำ ว่า หัวโกร้น.
โกร้นเกร้น	โกร้นเกร้น
โกรม [โกรม] ว. ใต้, ต่ำ, ล่าง, ใต้ฟ้า เช่น กรุงโกรมกษัตริย์. (ม. คำหลวง จก	โกรม [โกรม] ว. ใต้, ต่ำ, ล่าง, ใต้ฟ้า เช่น อนนสองดไณยหน่อหน้าเหง้ากรุงโกรม

กษัตริย์). (ข.).	กษัตริย์. (ม. คำหลวง จกษัตริย์). (ข.).
โกรมธาตุ (โป) น. ธาตุไฟฟ้า คือ แผ่นดิน เช่น ปางพันนไกรโกรมธาตุ. (ม. คำหลวง ทานกัณฑ์).	โกรมธาตุ (โป) น. ธาตุไฟฟ้า คือ แผ่นดิน เช่น ปางพันนไกรโกรมธาตุ. (ม. คำหลวง ทานกัณฑ์).
โกรย [โกรย] น. หลัง เช่น โจนบเหลียว โกรยเกรง. (ชวนพ่าย), อกกระอุกรยมโกรย กระด้าง. (ทวาทสมาส). (ข.).	โกรย [โกรย] น. หลัง เช่น โจนบหลยว โกรยเกรง ทานข้า. (ชวนพ่าย), อกกระอุกรยมโกรย กระด้าง, (ทวาทสมาส). (ข.).
โกรศ	โกรศ
โกโรโกเต	โกโรโกเต
โกโรโกโรก	โกโรโกโรก

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
โกโรโกโส (ปาก) ว. โกรงเกรง, ไม่มั่นคง, ชวนเซ.	โกโรโกโส (ปาก) ว. โกรงเกรง, ไม่มั่นคง, เช่น กระท่อมโกโรโกโส; คำด้อย เช่น คนโกโรโกโส
โกลง	โกลง
โกลน	โกลน
โกลาหล	โกลาหล
โกไล	โกไล
โกวิท [-วิด] (แบบ) ว. ฉลาด, ชำนิชำนาญ, รอบรู้ในการอันใดอันหนึ่ง, เช่น อัสวโกวิท ว่า ผู้ชำนาญในการม้า. (ป.,ส.).	โกวิท [-วิด] (แบบ) ว. ฉลาด, ชำนิชำนาญ, รอบรู้ในการอันใดอันหนึ่ง, เช่น อัสวโกวิท ว่า ผู้ชำนาญในเรื่องม้า. (ป.,ส.).
โกวิพาร	โกวิพาร
โกศ ๑	โกศ ๑
โกศ ๒	โกศ ๒
โกศล	โกศล
โกษ ๑	โกษ ๑
โกษ ๒ [โกด] (โป; กลอน) น. โลก เช่น	โกษ ๒ [โกด] (โป; กลอน) น. โลก เช่น

พรหมโกษ. (ม. คำหลวง กุมาร). (ส. โกษณ).	อันว่าโกลาหล แต่ผืนแผ่น คลเท้าแทนพรหม โกษ. (ม. คำหลวง กุมาร). (ส. โกษณ).
โกษม	โกษม
โกษย	โกษย
โกษีย	โกษีย
โกส	โกส
โกสน น. ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Codiaeum variegatum</i> (Linn.) Bl. ในวงศ์ Euphorbiaceae ถิ่นกำเนิด ในแหลมมลายูและแปซิฟิก มีหลายพันธุ์ ใบมี รูปร่างและสีต่าง ๆ กัน นิยมปลูกเป็นไม้ประดับ, โกรตั้น ก็เรียก.	โกสน น. ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Codiaeum variegatum</i> (L.) Blume. ในวงศ์ Euphorbiaceae ถิ่นกำเนิดใน แหลมมลายูและแปซิฟิก มีหลายพันธุ์ ใบมี รูปร่างและสีต่าง ๆ กัน นิยมปลูกเป็นไม้ประดับ, โกรตั้น ก็เรียก.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
โกธ	โกธ
โกสินทร์	โกสินทร์
โกสัย	โกสัย
โกธม	โกธม
โกไสย	โกไสย
โกหก	โกหก
โกหว่า	โกหว่า
โกส	โกส
โกสเกลือกินค่าง	โกสเกลือกินค่าง
โก ๑ น. ที่สำหรับเหนี่ยวให้ปั่นลั่น	โก ๑ น. ที่สำหรับเหนี่ยวให้ลูกกระสุนเป็นด้น ลั่นออกไป เช่น โกปิ่น โกหน้าไม้
โก ๒	โก ๒
โก	โก
-	ไก่อและ (ถิ่น – ปักษ์ใต้) น. ชื่ออาหาร ชนิดหนึ่งทำด้วยไก่ที่ถอดกระดูก ขูดเครื่องปรุง รส ปิ้งให้สุก

ไก่แม่แม่ปลาช่อน	ไก่แม่แม่ปลาช่อน
ไก่แก้ว น. ชื่อไก่ชนิดหนึ่ง เช่น ไก่แก้ว ขันใจใจ ครั้นรุ่งรางจกได้ ไปเยือนราชด้าว สวนขวัญ. (ลอ ๓๘๕).	ไก่แก้ว น. ชื่อไก่ชนิดหนึ่ง เช่น ไก่แก้วขัน ใจใจ. (ลอ).
ไก่เจีย	ไก่เจีย
ไก่ชน	ไก่ชน
-	ไก่ต่อ น. ไก่ตัวเมียที่เลี้ยงไว้เพื่อนำไปต่อ ไก่ป่า.
-	ไก่เถื่อน น. ไก่ป่า.
-	ไก่บ้าน น. ชื่อไก่ชนิด <i>Gallus gallus</i> ในวงศ์ Phasianidae เป็นไก่ที่มีสายพันธุ์มาจาก ไก่ป่า แตกต่างจากไก่ป่าที่ขนลำตัวมีสีต่าง ๆ กัน

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
	เช่น สีดำ ขาว น้ำตาลอมแดง มีแข้งสีแตกต่างกัน เช่น สีเหลือง ขาว โดยที่ไก่ป่ามีสีเทาเข้ม การคัดและผสมพันธุ์ทำให้มีสายพันธุ์แตกต่างกันมาก เลี้ยงไว้ตามบ้านเพื่อเป็นอาหาร.
-	ไก่บินไม่ตกดิน (สำ) น. บริเวณที่มี อาคารบ้านเรือนหนาแน่นแออัด.
ไก่ป่า น. ชื่อไก่ชนิด <i>Gallus gallus</i> ใน วงศ์ Phasianidae ขาสีเทา โคนหางสีขาว ชอบอาศัย ในป่าไผ่ ในประเทศไทยมี ๒ ชนิดย่อย คือ ไก่ป่าดงหูกขาว (<i>G. g. gallus</i>) และไก่ป่าดงหูก แดง (<i>G. g. spadiceus</i>) ไก่ชนิดนี้เป็นต้น ตระกูลของไก่บ้าน.	ไก่ป่า น. ชื่อไก่ชนิด <i>Gallus gallus</i> ในวงศ์ Phasianidae ตัวผู้สีเข้มสดใสและ หลากหลายกว่าตัวเมีย เช่น สีเขียว ดำ แดง ตัว เมียสีน้ำตาลอมเหลือง ทั้งตัวผู้และตัวเมียอาศัย ในป่าไผ่ โคนหางสีขาว อาศัยในป่าโปร่ง เช่น ป่าไผ่ ในประเทศไทยมี ๒ ชนิดย่อย คือ ไก่ป่าดงหูกขาว (<i>G. g. gallus</i>) และไก่ป่าดงหูกแดง (<i>G. g.</i> <i>spadiceus</i>) ไก่ชนิดนี้เป็นต้นตระกูลของไก่บ้าน.
ไก่อรงบ่อน	ไก่อรงบ่อน
ไก่อสามอย่าง	ไก่อสามอย่าง

ไก่อ่อนดินงู งูเห่านมไก่	ไก่อ่อนดินงู งูเห่านมไก่
ไก่โห่	ไก่โห่
ไก่อ่อน (ลำ) ว. อ่อนหัด, ยังไม่ชำนาญ.	ไก่อ่อน, ไก่อ่อนสอนขัน (ลำ) น. ผู้มีประสบการณ์น้อยยังไม่รู้ทันเล่ห์เหลี่ยมของคน.
ไก่ (ถิ่น – พายัพ) น. กระเจง.	ไก่ (ถิ่น – พายัพ) น. กระเจง. (ดู กระเจง).
ไก่ ๑	ไก่ ๑
ไก่ ๒	ไก่ ๒
ไก่ ๑	ไก่ ๑
ไก่ ๒ (ถิ่น – พายัพ) น. ชื่อต้นไม้ขนาดกลาง ชนิด <i>Ternstroemia gymnanthera</i> Bedd. ในวงศ์ Theaceae ขึ้นตามป่าโปร่งและป่าเขาสูง ดอกคล้ายสารภีป่า ผลแดง เปลือกมีน้ำเมือก	ไก่ ๒ (ถิ่น – พายัพ) น. ชื่อต้นไม้ขนาดกลาง ชนิด <i>Ternstroemia gymnanthera</i> Bedd. ในวงศ์ Theaceae ขึ้นตามป่าโปร่งและป่าเขาสูง ดอกคล้ายสารภีป่า ผลสีแดง เปลือกมีน้ำเมือก

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เหินยวๆ ใช้ผสมปูนโบก, ไก่อ่แดง ก็เรียก.	เหินยวๆ ใช้ผสมปูนโบก, ไก่อ่แดง ก็เรียก.
ไก่อ่คอม (ถิ่น – พายัพ) น. ชื่อต้นไม้ขนาดกลาง ๒ ชนิด ในสกุล <i>Ehretia</i> วงศ์ Ehretiaceae คือ ชนิด <i>E. acuminata</i> R. Br. และ ชนิด <i>E. timorensis</i> Decne.	ไก่อ่คอม (ถิ่น – พายัพ) น. ชื่อต้นไม้ขนาดกลาง ๒ ชนิด ในสกุล <i>Ehretia</i> วงศ์ Ehretiaceae คือ ชนิด <i>E. acuminata</i> R. Br. ขอบใบจักถี่ ผลกลมเล็ก กินได้ และ ชนิด <i>E. timorensis</i> Decne. ดอกเล็กมาก สีขาว ออกเป็นช่อแยกแขนง มีกลิ่นหอม.
ไก่อ่แดง	ไก่อ่แดง
ไก่อ่เตี้ย น. ชื่อไม้เถาชนิด <i>Canavalia maritima</i> (Aubl.) Thouars ในวงศ์ Leguminosae ขึ้นตามหาดทรายชายทะเล ดอกสีชมพู, กำพรว้า หรือ ถั่วคร่ำ ก็เรียก.	ไก่อ่เตี้ย น. ชื่อไม้เถาชนิด <i>Canavalia maritima</i> (Aubl.) Thouars ในวงศ์ Leguminosae ขึ้นตามหาดทรายชายทะเล ดอกสีชมพู, ขาว หรือ ม่วง, กำพรว้า หรือ ถั่วคร่ำ ก็เรียก.
ไก่อ่หนา	ไก่อ่หนา
ไก่อ่พัล [ไก่อ่พัน] (กลอน) น. ไก่อ่ว, ขึ้นสวรรค์, เช่น ขอพระบาทเจ้าไก่อ่พัล. (เฉลิมพระเกียรติพระนารายณ์).	ไก่อ่พัล [ไก่อ่พัน] (กลอน) น. ไก่อ่ว, ขึ้นสวรรค์, เช่น ขอพระบาทเจ้า ไก่อ่พัล ตรีเนตรสังหารสวรรค์ ฝ่าให้. (เฉลิมพระเกียรติ)

	พระนารายณ์).
ไก่อฟ้า	ไก่อฟ้า
ไก่อฟ้าพญาลอ	ไก่อฟ้าพญาลอ
ไกร ๑ [ไกร] น. ชื่อต้นไม้ขนาดใหญ่ในสกุล <i>Ficus</i> วงศ์ Moraceae ลักษณะคล้ายต้นไทร มี ๒ ชนิด คือ ชนิด <i>F. concinna</i> Miq. เปลือกสีเทาอ่อนข้างเรียบ ใบเล็ก ดอกออกเดี่ยว ๆ หรือเป็นคู่ ผลสีชมพู มีกระสีจาง ๆ, ไซอิ ก็เรียก และชนิด <i>F. superba</i> Miq. เปลือกสีเทาเรียบ ใบใหญ่ ดอกออกเป็นกระจุกบนช่อสั้น ๆ ตามกิ่ง ผลสีชมพู, ไทรเลียบ ก็เรียก.	ไกร ๑ [ไกร] น. ชื่อต้นไม้ขนาดใหญ่ในสกุล <i>Ficus</i> วงศ์ Moraceae ลักษณะคล้ายต้นไทร มี ๒ ชนิด คือ ชนิด <i>F. concinna</i> Miq. เปลือกสีเทาอ่อนข้างเรียบ ใบเล็ก ช่อดอกรูปคล้ายผล ออกเป็นคู่ตามง่ามใบ ผลสีชมพู มีกระสีจาง ๆ, ไซอิ ก็เรียก และชนิด <i>F. superba</i> Miq. เปลือกสีเทาเรียบ ใบใหญ่ ช่อดอกคล้ายชนิดแรก ผลสีชมพู, ไทรเลียบ ก็เรียก.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ไกร ๒ [ไกร] ว. ยิ่ง, ใหญ่, มาก, เกิน, กล้า, เก่ง.	ไกร ๒ [ไกร] ว. ยิ่ง เช่น เหนียวเหนียวหนัก ไกรกว่าตนา. (ชวนพ่าย), ใหญ่, มาก, เกิน; กล้า, เก่ง.
ไกรพ	ไกรพ
ไกรลาศ, ไกลาศ	ไกรลาศ, ไกลาศ
ไกรสร, ไกรสร [ไกรสอน] (กลอน) น. สิงโต เช่น ไกรสรไสยาสน์. (ม. ร่ายยาว มหาพน). (แปลมาจาก เกสร).	ไกรสร, ไกรสร [ไกรสอน] (กลอน) น. สิงโต เช่น เสือครั้งเสือแพ้วเอนกาโลย ไกรสรสรสีหสังเสียดแขง. (ม. ร่ายยาว มหาพน). (แปลมาจาก เกสร).
ไกรศรี ๑	ไกรศรี ๑
ไกรศรี ๒, ไกรศรี	ไกรศรี ๒, ไกรศรี
ไกรสิทธิ	ไกรสิทธิ
ไกล	ไกล
ไกลป็นเที่ยง	ไกลป็นเที่ยง
ไกล่	ไกล่
ไกล่เกลี่ย	ไกล่เกลี่ย

ไกว [ไกว] ก. ทำสิ่งที่ห้อยอยู่ให้ไปข้างหน้าและกลับมาข้างหลัง.	ไกว [ไกว] ก. ทำสิ่งที่ห้อยอยู่ให้แกว่งไปมา.
ไกววัล ๑	ไกววัล ๑
ไกววัล ๒	ไกววัล ๒
ไก่อให้ น. (๑) ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Capparis flavicans</i> Kurz ในวงศ์ Capparidaceae ขึ้นในป่าเบญจพรรณทั่วไป ลำต้นมีหนาม, กะอืดทะลุ่มอืด งวงช้าง หรือ จั่วเลีย ก็เรียก. (๒) ชื่อไม้พุ่มหรือไม้ต้นขนาดเล็กชนิด <i>Opuntia ficusinfica</i> Burbank ในวงศ์ Cactaceae กิ่งแบนอวบ สีเขียว ไม่มีหนาม เป็นไม้ต่างประเทศ ปลูกกันเป็นไม้ประดับ, ว่านไก่อให้ ก็เรียก.	ไก่อให้ น. (๑) ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Capparis flavicans</i> Kurz ในวงศ์ Capparidaceae ขึ้นในป่าเบญจพรรณทั่วไป ลำต้นมีหนาม, กะอืดทะลุ่มอืด งวงช้าง หรือ จั่วเลีย ก็เรียก. (๒) ชื่อไม้พุ่มหรือไม้ต้นขนาดเล็กชนิด <i>Opuntia ficusinfica</i> (L.) Miller ในวงศ์ Cactaceae กิ่งแบนอวบ สีเขียว ไม่มีหนาม เป็นไม้ต่างประเทศ ปลูกกันเป็นไม้ประดับ, ว่านไก่อให้ ก็เรียก.

อักษร ข

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ข	ข
ขง	ขง
ขงจื้อ	ขงจื้อ
ขจร ๑ [ชะจน] ก. ฟุ้งไป. (ข. ขจร ว่า ฟุ้งไป แสดงเป็น คำจร ก็ได้, ส. ข ว่า อากาศ+จร ว่า ไป).	ขจร ๑ [ชะจน] ก. ฟุ้งไป. (ข. ขจร ว่า ฟุ้งไป แสดงเป็น คำจร ก็ได้; ป., ส. ข ว่า อากาศ+จร = ไป).
ขจร ๒	ขจร ๒
ขจรจบ [ชะจน-] น. ชื่อหญ้าชนิด <i>Pennisetum pedicellatum</i> Trin. และ <i>P. polystachyon</i> (Linn.) Schult. ในวงศ์ Gramineae แพร่พันธุ์รวดเร็วมาก และปราบยาก หญ้าทั้ง ๒ ชนิดนี้ต้นอ่อนใช้เป็น อาหารสัตว์ ต้นแก่ใช้ทำกระด้างได้	ขจรจบ [ชะ-จน-] น. ชื่อหญ้าชนิด <i>Pennisetum pedicellatum</i> Trin. และ <i>P. polystachyon</i> (L.) Schult. ในวงศ์ Gramineae แพร่พันธุ์รวดเร็วมากและปราบยาก หญ้าทั้ง ๒ ชนิดนี้ต้นอ่อนใช้เป็นอาหารสัตว์ ต้นแก่ใช้ทำ กระด้างได้
ขจอก [ชะ-] ว. ง่อย, ขาเขย, กระจอก. (ข. ขจก ว่า เขย, ขาเขย).	ขจอก [ชะ-] ว. กระจอก, ง่อย, ขาเขย. (ข. ข จก ว่า ขาเขย, พิการ).
ขจัด [ชะ-] ก. กำจัด. (ข. ขจาด).	ขจัด [ชะ-] ก. กำจัด. เช่น ขจัดความสกปรก; กระจัด, แยกย้ายออกไป. (ข. ขจาด ว่า พลัด, แยก).
ขจัดขจาย	ขจัดขจาย
ขจ่าง	ขจ่าง
ขจาย [ชะ-] ก. กระจาย. (ข. ขจาย).	ขจาย [ชะ-] ก. กระจาย, มักใช้เข้าคู่กับคำ ขจร เป็น ขจรขจาย. (ข. ขจาย).
ขจาว, ขจา [ชะ-] (ถิ่น-พายัพ, ปักษ์ใต้) น. ต้น กระเซา. (ดู กระเซา).	ขจาว [ชะ-] (ถิ่น-พายัพ, ปักษ์ใต้) น. ต้น กระเซา. (ดู กระเซา).
ขจิต [ชะจิต] ก. ประคับ, ตกแต่ง. (ป.).	ขจิต [ชะ-] ก. ประคับ, ตกแต่ง. (ป.).
ขจิริด	ขจิริด
ขจี	ขจี
ขจุย	ขจุย

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ขเจา	ขเจา
ขณะ [จะหนะ] น. ครู่, ครึ่ง, คราว, เวลา, สมัย. (ป.).	ขณะ [จะหนะ] น. ครู่, ครึ่ง, คราว, เวลา, สมัย. (ป.;ส. กษณ).
ขด ๑	ขด ๑
ขด ๒	ขด ๒
ขดถวาย	ขดถวาย
ขदान [จะ-] (โบ) น. กระดาน.	ขदान [จะ-] (โบ) น. กระดาน เช่น นางทाय ขदानผทับแด ไฟสมรลามแล ลืมพายปธาราย. (สมุทรโฆษ).
ขตอย	ขตอย
ขทิง ๑	ขทิง ๑
ขทิง ๒	ขทิง ๒
ขทิง ๓	ขทิง ๓
ขทิง ๑	ขทิง ๑
ขทิง ๒	ขทิง ๒
ขน ๑	ขน ๑
ขนพอง	ขนพอง
---	ขนพองสยองเกล้า น. ขนและผมตั้งชัน ขึ้นเพราะรู้สึกสยองมากเป็นต้น.
ขนเพชร	ขนเพชร
ขนแมว	ขนแมว
ขนลุก น. ขนตั้งชันขึ้นเพราะความตกใจ หรือความเสียวซ่าเป็นต้น.	ขนลุก น. ขนตั้งชันขึ้นเพราะอากาศเย็น เยือก ความตกใจ หรือความเสียวซ่า เป็นต้น.
ขนลุกขนพอง น. ขนตั้งชันขึ้นเพราะความ ขยะแขยงหรือตกใจกลัวเป็นต้น.	ขนลุกขนชัน, ขนลุกขนพอง น. ขนตั้ง ชันขึ้นเพราะความขยะแขยงหรือตกใจกลัว เป็นต้น.
ขนสัตว์ น. เรียกผ้าที่ทำจากขนสัตว์บาง ชนิดเช่นแกะว่า ผ้าขนสัตว์.	ขนสัตว์ น. เรียกผ้าที่ทำจากขนของสัตว์ บางชนิดเช่นแกะว่า ผ้าขนสัตว์.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ชนหน้าแข็งไม่ร่วง	ชนหน้าแข็งไม่ร่วง
ชนหนู	ชนหนู
ชนหยอง น. ชนหัวตั้งชัน ตัวลึบ หางตก เป็นอาการของไก่หรือนกที่รู้สึกกลัว ไม่กล้าสู้. ก. โดยปริยายใช้แก่คนที่ไม่กล้าสู้, กลัว.	ชนหย็อง น. ชนหัวตั้งชัน ตัวลึบ หางตก เป็นอาการของไก่หรือนกที่รู้สึกกลัวไม่กล้าสู้. ก. โดยปริยายใช้แก่คนที่ไม่กล้าสู้, กลัว.
---	ชนหัวลูก (สำ) ว. อาการที่ตกใจหรือกลัวมากเป็นต้นจนรู้สึกคล้ายกับผมตั้งชันขึ้น.
ชนอุย	ชนอุย
ชน ๒ ก. เอาสิ่งของเป็นจำนวนมากจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งโดยบรรทุก หาบ หาม หรือ ด้วยวิธีอื่น; (ถิ่น-พายัพ) กรน เช่น คนนอนหลับบนว่า คนนอนหลับกรน.	ชน ๒ ก. เอาสิ่งของเป็นต้นจำนวนมากจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งโดยบรรทุก หาบ หาม หรือ ด้วยวิธีอื่น.
ชนทรายเข้าวัด (สำ) ก. ทำบุญกุศลโดยวิธีนำหรือชนทรายไปก่อพระเจดีย์ทรายที่วัด, หาประโยชน์ให้ส่วนรวม.	ชนทรายเข้าวัด ก. ทำบุญกุศลโดยวิธีนำหรือชนทรายไปก่อพระเจดีย์ทรายเป็นต้นที่วัด, (สำ) หาประโยชน์ให้ส่วนรวม.
ชนส่ง น. ธุรกิจเกี่ยวกับการขนและส่ง.	ชนส่ง น. ธุรกิจเกี่ยวกับการขนและส่ง เช่น ชนส่งสินค้า.
ชน ๓	ชน ๓
---	ชน ๔ (ถิ่น-พายัพ) ก. กรน เช่น คนนอนหลับบน ว่า คนนอนหลับกรน.
ชัน	ชัน
ชันแค้น ก. อัดคัด, ขัดสน.	ชันแค้น ก. อัดคัด, ขัดสน, มักใช้เข้าคู่กับคำยากจน เป็น ยากจนชันแค้น.
ชนง	ชนง
ชนงเนื้อ	ชนงเนื้อ
ชนด	ชนด
ชนน	ชนน
ชนบ	ชนบ

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ชนบธรรมเนียม	ชนบธรรมเนียม
ชนบประเพณี	ชนบประเพณี
ชนม	ชนม
ชนมครก	ชนมครก
ชนมทราย	ชนมทราย
---	ชนมเปียก น. ชนมชนิดหนึ่ง ทำจากแป้งข้าวเจ้าตั้งไฟกวนกับน้ำตาลหม้อและกะทิหยอดให้มีขนาดพอคำแล้วโรยถั่วทองคั่ว.
---	ชนมเปียกปูน น. ชนมชนิดหนึ่ง ทำด้วยแป้งข้าวเจ้าผสมกับมะพร้าวเผาให้เป็นถ่านบดละเอียดตั้งไฟกวนกับน้ำตาล กะทิ และน้ำปูนใส เมื่อสุกเทลงใส่ถาด ตัดเป็นชิ้น ๆ ให้เป็นรูปสี่เหลี่ยมด้านขนานที่มีด้านทั้ง ๔ ขวเท่ากัน แต่ไม่มีมุมภายในเป็นมุมฉาก; เรียกรูปสี่เหลี่ยมด้านขนานที่มีด้านทั้ง ๔ ขวเท่ากัน แต่ไม่มีภายในเป็นมุมฉาก ว่า สี่เหลี่ยมชนมเปียกปูน, สี่เหลี่ยมข้าวหลามตัด ก็เรียก.
ชนมจีน	ชนมจีน
ชนมผสมน้ำยา (ลำ) ว. พอดีกัน จะว่าข้างไหนดีกว่ากันไม่ได้.	ชนมผสมน้ำยา (ลำ) ว. พอดีกัน จะว่าข้างไหนดีกว่ากันก็ไม่ได้.
ชนมผักกาด, ชนมหัวผักกาด	ชนมผักกาด, ชนมหัวผักกาด
ชนมเส้น (ถิ่น-พายัพ) น. ชนมจีน.	ชนมเส้น (ถิ่น-พายัพ) น. ชนมจีน, ข้าวเส้นก็เรียก.
ชนอง	ชนอง
ชนอน [ชะหฺนอน] (โบ) น. ที่ตั้งเก็บอาการกรผ่านเขต, ที่คอย.	ชนอน [ชะหฺนอน] (โบ) น. ที่ตั้งอาการกรผ่านเขต, ที่คอย.
ชนอบ ๑	ชนอบ ๑
ชนอบ ๒	ชนอบ ๒

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ชนิด	ชนิด
ชั้น ๑	ชั้น ๑
ชั้น ๒	ชั้น ๒
ขนาด	ขนาด
ขนาด ๑	ขนาด ๑
ขนาด ๒	ขนาด ๒
ขนาน ๑	ขนาน ๑
---	ขนานใหญ่ (ปาก) ว. มาก เช่น สับเปลี่ยนตำแหน่งกันขนานใหญ่.
ขนาน ๒	ขนาน ๒
ขนานน้ำ	ขนานน้ำ
ขนานลี้	ขนานลี้
ขนบ	ขนบ
ขนาย	ขนาย
ขนำ [ชะหน้า] (ถิ่น-ปักยไต้) น. กระตอม.	ขนำ [ชะหน้า] (ถิ่น-ปักยไต้) น. กระตอม ชั่วคราวในทุ่งนาเป็นต้น.
ขนิษฐ, ขนิษฐา [ชะ-] น. น้อง. (เลื่อนมาจาก กนิษฐ, กนิษฐา).	ขนิษฐ, ขนิษฐา [ชะนิต, ชะนิตถา] น. น้อง. (เลื่อนมาจาก กนิษฐ, กนิษฐา).
ขหนู ๑ [ชะหนู] น. ชื่อไม้ต้นขนาดกลางถึง ขนาดใหญ่ชนิด <i>Artocarpus heterophyllus</i> Lamk. ในวงศ์ Moraceae มีน้ำยางขาว ผลกลม ยาวราว ๒๐-๕๐ เซนติเมตร ภายนอกเป็นหนาม ถี่ ภายในมีขวงสีเหลืองหรือสีจําปา รสหวาน กิน ได้ แก่นสีเหลือง เรียกว่า กรัก ใช้ต้มเอาน้ำข้อม ผ้า, พันธุ์ที่มีขวงสีเหลือง เนื้อนุ่มแต่ไม่เหลว เรียก ขหนูหนัง, พันธุ์ที่มีขวงสีจําปา เนื้อนุ่ม เรียก ขหนูจําปาตะ, ส่วนพันธุ์ที่มีขวงสีเหลือง	ขหนู ๑ [ชะหนู] น. ชื่อไม้ต้นขนาดกลางถึง ขนาดใหญ่ชนิด <i>Artocarpus heterophyllus</i> Lam. ในวงศ์ Moraceae มีน้ำยางขาว ผลกลม ยาวราว ๒๐-๕๐ เซนติเมตร ภายนอกเป็น หนามถี่ ภายในมีขวงสีเหลืองหรือสีจําปา รส หวาน กินได้ แก่นสีเหลือง เรียกว่า กรัก ใช้ต้ม เอาน้ำข้อมผ้า, พันธุ์ที่มีขวงสีเหลือง เนื้อนุ่มแต่ ไม่เหลว เรียก ขหนูหนัง, พันธุ์ที่มีขวงสีจําปา เนื้อนุ่ม เรียก ขหนูจําปาตะ, ส่วนพันธุ์ที่มีขวงสี

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เนื้อเหลว เรียก ขนุนละมุด.	เหลื่อง เนื้อเหลว เรียก ขนุนละมุด.
ขนุนป่า	ขนุนป่า
ขนุนลำปะโล	ขนุนลำปะโล
ขนุน ๒	ขนุน ๒
---	ขนุนญวน ดู ใบขนุน (๑).
ขนุนนก	ขนุนนก
ขบ ๑ ก. เอาฟันแน่นเพื่อให้แตก เช่น ขบเมล็ดแตงโม, เอาฟันแน่นกัน เช่น ขบฟัน; อาการที่เมื่อยปวดเหมือนมีอะไรบีบหรือกดอยู่ที่ตรงนั้น เรียกว่า เมื่อยขบ, ลักษณะของสิ่งที่ยังเข้ากันได้ไม่สนิท ยังบีบหรือเกยกันอยู่ เช่น บานประตูปขบกัน.	ขบ ๑ ก. เอาฟันแน่นเพื่อให้แตก เช่น ขบเมล็ดแตงโม, เอาฟันแน่นกัน เช่น ขบฟัน; กัด เช่น หมาไคตัวร้ายขบบาทา. (โลกนิติ); อาการที่เมื่อยปวดเหมือนมีอะไรบีบหรือกดอยู่ที่ตรงนั้น เรียกว่า เมื่อยขบ, ลักษณะของสิ่งที่ยังเข้ากันได้ไม่สนิท ยังบีบหรือเกยกันอยู่ เช่น บานประตูปขบกัน; อาการที่เล็บมือเล็บเท้ายาวจนกดเนื้อข้างเล็บ เรียกว่า เล็บขบ.
ขบเขี้ยวเขี้ยวฟัน	ขบเขี้ยวเขี้ยวฟัน
ขบคิด	ขบคิด
ขบฉั่น	ขบฉั่น
ขบปัญหา	ขบปัญหา
ขบเผาะ น. เรียกผลมะม่วงอ่อน ๆ ขนาดหัวแม่มือ ว่า มะม่วงขบเผาะ หมายถึงเวลาเอาฟันขบดังเผาะ; โดยปริยายหมายถึง เด็กหญิงที่เพิ่งเริ่มแตกเนื้อสาว.	ขบเผาะ ว. เรียกผลมะม่วงอ่อน ๆ ขนาดหัวแม่มือ ว่า มะม่วงขบเผาะ หมายถึงเวลาเอาฟันขบดังเผาะ; โดยปริยายเรียกวัยของเด็กหญิงที่เพิ่งเริ่มแตกเนื้อสาวว่า วัยขบเผาะ.
ขบไม่แตก	ขบไม่แตก
ขบ ๒	ขบ ๒
ขบขัน ว. ชวนให้หัวเราะ, นำขัน.	ขบขัน ว. นำหัวเราะ, ชวนหัวเราะ, ขัน ก้าว.
ขบถ	ขบถ
ขบวน	ขบวน
ขบวนกร	ขบวนกร

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ขบวร, ขบวร	ขบวร, ขบวร
ขม ๑	ขม ๑
ขมขึ้น	ขมขึ้น
ขมเป็นยา (สำ) น. คำติมักทำให้ได้สติหรือสำนึกตัว, มักใช้เข้าคู่กับ หวานเป็นลม ว่า หวานเป็นลมขมเป็นยา.	ขมเป็นยา (สำ) น. คำติมักเป็นประโยชน์ทำให้ได้คิด, มักใช้เข้าคู่กับ หวานเป็นลม ว่า หวานเป็นลม ขมเป็นยา.
ขม ๒ น. (๑) ชื่อไม้ล้มลุกในสกุล <i>Amaranthus</i> วงศ์ <i>Amaranthaceae</i> มีหลายชนิด เช่น ผักขมหนาม (<i>A. spinosus</i> Linn.) ลำต้นมีหนาม ใช้ทำยาได้ ผักขมสวน (<i>A. tricolor</i> Linn.) ผักขมแดง (<i>A. caudatus</i> Linn.) ใบสีแดง ปลุกเป็นไม้ประดับ, ผักโขม หรือ ผักโหม ก็เรียก. (๒) บวบขม. [ดู นมพิจิตร (๒)]. (๓) หวายขม. [ดู หวาย (๑)]. (๔) เทียนขม. (ดู เทียนขม ที่ เทียน ๓). (๕) ชื่อสายบัวสายพันธุ์หนึ่งในสกุล <i>Nymphaea</i> ดอกเล็ก สีขาว สายกินได้ หัวมีรสขม.	ขม ๒ น. (๑) ชื่อไม้ล้มลุกในสกุล <i>Amaranthus</i> วงศ์ <i>Amaranthaceae</i> มีหลายชนิด เช่น ผักขมหนาม (<i>A. spinosus</i> L.) ลำต้นมีหนาม ใช้ทำยาได้ ผักขมสวน (<i>A. tricolor</i> L.) ผักขมแดง (<i>A. caudatus</i> L.) ใบสีแดง ปลุกเป็นไม้ประดับ, ผักโขม หรือ ผักโหม ก็เรียก. (๒) บวบขม. [ดู นมพิจิตร (๒)]. (๓) หวายขม. [ดู หวาย (๑)]. (๔) เทียนขม. (ดู เทียนขม ที่ เทียน ๓). (๕) ชื่อสายบัวสายพันธุ์หนึ่งในสกุล <i>Nymphaea</i> ดอกเล็ก สีขาว สายกินได้ หัวมีรสขม.
ขม ๓	ขม ๓
ข่ม ก. ใช้กำลังกดลงไม่ให้ผยองขึ้น; โดยปริยายหมายความว่า แสดงกิริยาว่าทำให้เห็นว่าเหนือกว่า หรือ ทำให้อีกฝ่ายหนึ่งรู้สึกว่าย่อยกว่า เช่น แต่งตัวข่มเพื่อน พุดข่ม, บังคับ เช่น ข่มใจ ข่มอารมณ์.	ข่ม ก. ใช้กำลังกดลงไม่ให้ผยองขึ้น; สานลายด้วยการใช้เส้นดอกลงเป็นด้นที่เป็นเส้นสานขัดทับอยู่ข้างบนเส้นดอกละเป็นเส้นยืน ตรงข้ามกับคำ ขก คือ ใช้เส้นสานลอดใต้เส้นยืน เช่น ขก ๒ ข่ม ๒; โดยปริยายหมายความว่า แสดงกิริยาว่าทำให้เห็นว่าเหนือกว่า หรือ ทำให้อีกฝ่ายหนึ่งรู้สึกว่าย่อยกว่า เช่น แต่งตัวข่มเพื่อน พุดข่ม, บังคับ เช่น ข่มใจ ข่มอารมณ์; ครอบ.
ข่มขวัญ ก. ทำให้ขวัญเสีย.	ข่มขวัญ ก. ทำให้ขวัญเสีย เช่น พุดข่มขวัญฝ่ายตรงข้าม.
ข่มจี	ข่มจี

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ข่มขืน ก. บังคับ, ขืนใจ, ขู่เจ้ญ; (กณ) ข่มขืนกระทำชำเรา.	ข่มขืน ก. บังคับ, ขืนใจ, ขู่เจ้ญ.
ข่มขืนกระทำชำเรา	ข่มขืนกระทำชำเรา
ข่มขืนใจ	ข่มขืนใจ
ข่มขู่	ข่มขู่
ข่มเขาโคขืนให้กินหญ้า	ข่มเขาโคขืนให้กินหญ้า
ข่มท้อ	ข่มท้อ
ข่มนาม	ข่มนาม
ข่มหมู่ ก. รังแก.	ข่มหมู่ ก. รังแก.
ข่มเหง	ข่มเหง
ข่มเหงกะเนงร้าย	ข่มเหงกะเนงร้าย
ขมวงโครย	ขมวงโครย
ขมม	ขมม
ขมวด	ขมวด
ขมวดยา [ชะหมวด-] น. ชื่อเรือที่ขุดขึ้นจากซุง ทั้งต้น ใหญ่กว่าเรือกราบ รูปร่างค่อนข้างเพรียว หัวและท้ายเรือเสริมไม้ต่อเป็นโขนงอนเชิดขึ้น ด้านข้างหัวเรือเขียนลวดลายด้วยน้ำยาสีต่าง ๆ วางกระทงขวงลำสำหรับคนนั่งพายได้ประมาณ ๕๐ คน เป็นเรือตามเสด็จในการเสด็จพระราช- ดำเนินพยุหยาตราชลมารคหรือเสด็จพระราช- ดำเนินถาลองในกระบวนพยุหยาตราชลมารค ใช้ เป็นเรือกันหรือเรือพิฆาตได้, โขมวดยา ก็ว่า.	ขมวดยา [ชะหมวด-] น. ชื่อเรือที่ขุดขึ้นจากซุง ทั้งต้น ใหญ่กว่าเรือกราบ รูปร่างค่อนข้าง เพรียว หัวและท้ายเรือเสริมไม้ต่อเป็นโขนงอน เชิดขึ้น ด้านข้างหัวเรือเขียนลวดลายด้วยน้ำยา สีต่าง ๆ วางกระทงขวงลำสำหรับคนนั่งพาย ได้ประมาณ ๕๐ คน เป็นเรือตามเสด็จในการ เสด็จพระราชดำเนินโดยกระบวนพยุหยาตรา ชลมารคหรือเสด็จพระราชดำเนินถาลองทาง ชลมารคในกระบวนพยุหยาตราชลมารค ใช้ เป็นเรือกันหรือเรือพิฆาตได้, โขมวดยา ก็ว่า.
ขมวน [ชะหมวน] น. ชื่อหนอนของแมลงพวก ด้วงปีกแข็งที่กินปลาแห้ง เนื้อแห้ง และ อาหารแห้งอื่น ๆ โดยทิ้งรอยให้เห็นเป็นขุยเล็กๆ ออกมา ตัวหนอนมักจะมีสีครีม หรือน้ำตาลอ่อน	ขมวน [ชะหมวน] น. ชื่อหนอนของแมลงพวก ด้วงปีกแข็งที่กินปลาแห้ง เนื้อแห้ง และ อาหารแห้งอื่น ๆ โดยทิ้งรอยให้เห็นเป็นขุย เล็กๆ ออกมา เรียกว่า ขี้ขมวน ตัวหนอนมักจะ

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ที่พบบอยได้แก่ชนิด <i>Dermestes masculatus</i> ในวงศ์ Dermestidae ซึ่งเมื่อเป็นตัวเต็มวัยจะเป็นด้วงที่มีลำตัวยาวประมาณ ๑ มิลลิเมตร ตัวสีดำ ท้องสีขาวหม่นและมีเส้นสีดำเป็นลายพาดตามขวาง.	มีสิริกิม หรือน้ำตาลอ่อน ที่พบบอยได้แก่ชนิด <i>Dermestes masculatus</i> ในวงศ์ Dermestidae ซึ่งเมื่อเป็นตัวเต็มวัยจะเป็นด้วงที่มีลำตัวยาวประมาณ ๑ มิลลิเมตร ตัวสีดำ ท้องสีขาวหม่นและมีเส้นสีดำเป็นลายพาดตามขวาง. ว. ผุ, ยู่ย. ใช้แก่นื้อแห้งปลาแห้งเป็นต้นที่เก็บไว้นาน ๆ ซึ่งเกิดจากเชื้อราหรือตัวขมวนกัดกิน เช่น ปลาเป็นขมวน นื้อเป็นขมวน.
ขมหิน น. ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Boerhavia diffusa</i> Linn. ในวงศ์ Nyctaginaceae ใช้ทำยาได้.	ขมหิน น. ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Boerhavia diffusa</i> L. ในวงศ์ Nyctaginaceae ใช้ทำยาได้.
ขมอม [ชะหมอม] น. สมอม (ข. ขมม ว่า สมอม, ไซในกระดุก).	ขมอม [ชะหมอม] (ปาก) น. สมอม เช่น ปวดขมอม. (ข. ขมม ว่า ไซในกระดุก).
ขม่อม	ขม่อม
ขม่อมบาง	ขม่อมบาง
ขมอย [ชะ-] น. หลาน, ลูกหลาน, เช่น ขมอยเมื่อเผื่อแผ่หญ้า. (ม. คำหลวง ทานกัณฑ์). (ข. กมวย ว่า หลาน, ลูกของพี่หรือของน้อง).	ขมอย [ชะมอย] น. หลาน, ลูกหลาน, เช่น ขมอยเมื่อเผื่อแผ่หญ้า ยุงชุมฉ่ำฝ่าเหลือบฝูง. (ม. คำหลวง ทานกัณฑ์). (ข. กมวย ว่า หลาน, ลูกของพี่หรือของน้อง).
ขม้ง ๑	ขม้ง ๑
ขม้ง ๒	ขม้ง ๒
ขมับ	ขมับ
ขมา [ชะ-] ก. กล่าวคำขอโทษ เช่น ไปขมาศพ. น. การยกโทษให้เมื่ออีกฝ่ายหนึ่งยอมรับผิด เช่น ขอขมา, ขมา ก็ใช้. (ป; ส. กษมา).	ขมา [ชะมา] ก. กล่าวคำขอโทษ เช่น ไปขมาศพ. น. การยกโทษให้เมื่ออีกฝ่ายหนึ่งยอมรับผิด เช่น ขอขมา, ขมา ก็ใช้. (ป; ส. กษมา).
ขมำ	ขมำ
ขม้น ๑ [ชะมัน] น. ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Curcuma domestica</i> Valetton ในวงศ์ Zingiberaceae เหง้าสีเหลืองใช้ปรุงอาหาร ทำยา ทำผงทาตัว และใช้	ขม้น ๑ [ชะมัน] น. ชื่อไม้ล้มลุกในสกุล <i>Curcuma Longa</i> L. ในวงศ์ Zingiberaceae เหง้าสีเหลืองใช้ปรุงอาหาร ทำยา ทำผงทาตัว

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ข้อมฝ้า, ขมิ้นชัน ก็เรียก, อีสานเรียก ขมิ้น.	และใช้ข้อมฝ้า, ขมิ้นชัน ก็เรียก, อีสานและ ปักข์ได้เรียก ขมิ้น.
ขมิ้นกับปูน	ขมิ้นกับปูน
ขมิ้นขาว	ขมิ้นขาว
ขมิ้นอ้อย น. ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Curcuma zedoria</i> Roscoe ในวงศ์ Zingiberaceae เหง้าสีเหลือง บางส่วนโผล่พื้นดินขึ้นมา ใช้ปรุงอาหารและทำยา, ขมิ้นชัน หรือ หัวขมิ้นชัน ก็เรียก, ปักข์ได้เรียก กะตุมุ.	ขมิ้นอ้อย น. ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Curcuma</i> ในวงศ์ Zingiberaceae เหง้าสีเหลือง บางส่วนโผล่พื้นดินขึ้นมา ใช้ปรุงอาหารและทำยา, ขมิ้นชัน หรือ หัวขมิ้นชัน ก็เรียก, ปักข์ได้เรียก กะตุมุ.
ขมิ้น ๒	ขมิ้น ๒
ขมิ้นกับปูน	---
ขมิ้นชัน	ขมิ้นชัน
ขมิ้นเครือ น. ชื่อไม้เถาหลายชนิดในวงศ์ Menispermaceae เช่น ชนิด <i>Arcangelisia flava</i> Merr., <i>Fibraurea tinctoria</i> Lour. ทั้ง ๒ ชนิดใช้ทำยาได้, ชนิดหลัง กำแพงเจ็ดชั้น ก็เรียก.	ขมิ้นเครือ น. ชื่อไม้เถาหลายชนิดในวงศ์ Menispermaceae เช่น ชนิด <i>Arcangelisia flava</i> (L.) Merr., <i>Fibraurea tinctoria</i> Lour. ทั้ง ๒ ชนิดใช้ทำยาได้, ชนิดหลัง กำแพงเจ็ดชั้น ก็เรียก.
ขมิ้นชัน	ขมิ้นชัน
ขมิ้นนาง	ขมิ้นนาง
ขมิ้นลิง	ขมิ้นลิง
ขมิ้นหัวขึ้น	ขมิ้นหัวขึ้น
ขมิบ [ชะหมิบ] ก. ทำช่องทวารหนักทวารเบาให้เม้มอยู่, กระทบิบ ก็ว่า, โดยปริยายหมายความว่าเม้ม.	ขมิบ [ชะหมิบ] ก. กระทบิบ, บิบเข้าหรือเม้มเข้าช้า ๆ กัน (มักใช้แก่ปาก ช่องทวารหนักและทวารเบา).
ขมิขมัน	ขมิขมัน
ขมิ้ง	ขมิ้ง
ขมิ้งทั้ง	ขมิ้งทั้ง
ขมุ	ขมุ

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ขมุขมัว [ชะมุขชะมัว] ว. มีด ๆ มัว ๆ, โพล้เพล้, จวนค่ำ, จวนมืด, โดยปริยายหมายถึง สีมัว ๆ, ไม่ส่องใส, เช่น หน้าตาขมุขมัว, ครั้นจะทำขมุขมัวมอมแมม (ม. ร่ายยาว ทานกัณฑ์).	ขมุขมัว [ชะมุขชะมัว] ว. มีด ๆ มัว ๆ, โพล้เพล้, จวนค่ำ, จวนมืด, โดยปริยายหมายถึง สีมัว ๆ, ไม่ส่องใส, เช่น ครั้นจะทำขมุขมัวมอมแมม ชายเห็นจะเขื่อนแย้มบริภาษให้บาดจิต. (ม. ร่ายยาว ทานกัณฑ์).
ขมุขมิด	ขมุขมิด
ขมุบ	ขมุบ
ขมุบขมิบ [ชะมุบชะมิบ] ก. หมุบหมิบ, อาการที่ริมฝีปากเผยออกขึ้นลงโดยเร็วอย่างกระซิบ, เช่น ทำปากขมุบขมิบ. ว. อุบอิบ.	ขมุบขมิบ [ชะมุบชะมิบ] ก. หมุบหมิบ, อาการที่ริมฝีปากเผยออกขึ้นและหุบลงโดยเร็ว, อาการของปากที่พูดอย่างไม่ออกเสียง เช่น ทำปากขมุบขมิบ สวดมนต์ขมุบขมิบ, หมุบหมิบ ก็ว่า.
ขมุม	ขมุม
ขโมย [ชะ-] น. ผู้ลักทรัพย์. ก. ลัก, โดยปริยายหมายความว่า ลอบทำในสิ่งที่ตนไม่มีสิทธิ์หรือไม่ได้รับอนุญาต เช่น เด็กขโมยสบุนหรี.	ขโมย [ชะ-] น. ผู้ลักทรัพย์. ก. ลัก, โดยปริยายหมายความว่า ลอบทำสิ่งที่ตนไม่มีสิทธิ์หรือไม่ได้รับอนุญาต เช่น เด็กขโมยสบุนหรี เขาขโมยอ่านจดหมายเพื่อน.
ขย-	ขย-
ขยด [ชะหยด] ก. ถด, ถอย, กระเียบ, เลื่อนจากที่เดิม เช่น ขยดออกฤดูไถล. (ลอ ๔๖๔), ใช้ว่า กระหยด ก็มี เช่น กระหยดเข้า นางเจ้าแม่ทรงศาสตราชัย. (มโนห์รา).	ขยด [ชะหยด] ก. ถด, ถอย, กระเียบ, เลื่อนจากที่เดิม เช่น ทวารวังในว่าไถล ฤๅแล้ววันนี้ไสร้ ขยดออกหรือฤดูไถล บารณี ๗. (ลอ), ใช้ว่า กระหยด ก็มี เช่น กระหยดเข้า นางเจ้าแม่ทรงศาสตราชัย. (มโนห์รา).
ขยม	ขยม
ขยม [ชะหย่ม] ก. ใช้น้ำหนักตัวกดลง แล้วยกตัวขึ้น แล้วกลับกดลงอีก, ห่ม ก็ว่า. (ดู ห่ม ๑).	ขยม [ชะหย่ม] ก. ใช้น้ำหนักตัวกดลง แล้วยกตัวขึ้น แล้วกลับกดลงอีกซ้ำ ๆ กัน, ห่ม ก็ว่า. (ดู ห่ม ๑).
ขยล	ขยล

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ขยอก ๑	ขยอก ๑
ขยอก ๒	ขยอก ๒
ขยอง [ชะหยอง] (ถิ่น-อีสาน) ก. สยอง เช่น จักจั่นเรไรของเหียร. (สมุทรโฆษ). น. โขยง.	ขยอง ๑ [ชะหยอง] (ถิ่น-อีสาน) ก. ผยอง, ฐีสึก หวาดกลัว.
---	ขยอง ๒ น. โขยง, พาก, หมู, ผุง.
ขย่อน	ขย่อน
ขย้อน	ขย้อน
ขยะ [ชะหยะ] น. หยากเหื่อ, มูลฝอย, ไข่ว่า กระหะยะ ก็มี เช่น กระหะยะและผงเรือดไร. (จารึก วัดโพธิ์; ฉันทโพธิบาทว์).	ขยะ [ชะหยะ] น. หยากเหื่อ, มูลฝอย, ไข่ว่า กระหะยะ ก็มี
ขยะแยง	ขยะแยง
ขยัก	ขยัก
ขยักขย่อน	ขยักขย่อน
ขยักขย้อน	ขยักขย้อน
ขยัน ๑ [ชะหยัน] ก. ทำการงานอย่างแข็งขันไม่ ปล่อยปละละเลย, ทำหรือประพฤติเป็นปรกติ สม่่าเสมอ, ไม่เกียจคร้าน; แข็งแรง, เข้าที, เช่น เนื้อหนังขยันมันคณัก. (อิเหนา), พอก้ากึ่งกลาง นั้นขยันนั้ก. (สุภาษิตสุนทรภู่).	ขยัน ๑ [ชะหยัน] ก. ทำการงานอย่างแข็งขันไม่ ปล่อยปละละเลย, ทำหรือประพฤติเป็นปรกติ สม่่าเสมอ, ไม่เกียจคร้าน; แข็งแรง, เข้าที, เช่น เนื้อหนังขยันมันคณัก. (อิเหนา), พอก้ากึ่ง กลางนั้นขยันนั้ก. (เพลงยาวถวายโอวาท).
ขยัน ๒	ขยัน ๒
ขยัน	ขยัน
ขยับ	ขยับ
ขยับขยาย	ขยับขยาย
ขยับเขยื้อน	ขยับเขยื้อน
ขยายด	ขยายด
ขยายบ	ขยายบ
ขยายย	ขยายย

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ขยายจี๋เท่อ (ปาก) ก. แสดงอะไรที่ไม่คมคาย, แสดงให้เห็นความโง่เขลา.	ขยายจี๋เท่อ (ปาก) ก. แสดงให้เห็นความโง่เขลา.
ขย้า	ขย้า
ขย้า [จะย้า] ก. เอาปากจับกัดขี้ ๆ.	ขย้า [จะย้า] ก. เอาปากจับกัดอย่างแรง, โดยปริยายหมายถึงการทำร้ายด้วยวาจาหรือการกระทำอย่างรุนแรง.
ขยิก	ขยิก
ขยิบ	ขยิบ
ขยืม [จะหยืม] ก. ภูมิใจ, กระหยืม.	ขยืม [จะหยืม] ก. กระหยืม, คร้มใจ, ภูมิใจ, อิ่มใจ, มักใช้เข้าคู่กับคำขยืมย่อง เป็น ขยืมขยืมย่อง.
ขยี้ [จะยี้] ก. บี้ง ๆ ให้แหลก เช่น ขยี้พืชมเสน, เอาวัตถุเช่นผ้าถูกับเนื้อของมันเองในการซักฟอก, เอาวัตถุเช่นกระดาษถูกับเนื้อของมันเองเพื่อให้มันนุ่ม, เอามือกดถูไปมา เช่น ขยี้ตา, โดยปริยายหมายความว่า ทำลายให้แหลกละเอียด เช่น ขยี้ข้าศึก.	ขยี้ [จะยี้] ก. ใช้มือ เท้า หรือเล็บเป็นต้นบี้ง ๆ ให้แหลกละเอียด เช่น ขยี้พืชมเสน, ขยี้ดิน, เอาวัตถุเช่นผ้าถูกับเนื้อของมันเองในการซักฟอก, เอาวัตถุเช่นกระดาษถูกับเนื้อของมันเองเพื่อให้มันนุ่ม, เอามือกดถูไปมา เช่น ขยี้ตา, ขยี้ผม, โดยปริยายหมายความว่า ทำลายให้แหลกละเอียด เช่น ขยี้ข้าศึก.
ขยี้ขยัน	ขยี้ขยัน
ขยุกขยิก [จะหยุกจะหยิก] ก. ไม่อยู่นิ่ง ๆ ขยับไปขยับมา (ใช้ในอาการที่แสดงถึงความไม่เรียบร้อย) เช่น นั่งขยุกขยิก, โดยปริยายหมายถึงลักษณะที่ไม่เรียบร้อย เช่น ลวดลายขยุกขยิก เขียนหนังสือขยุกขยิก.	ขยุกขยิก [จะหยุกจะหยิก] ก. ไม่อยู่นิ่ง ๆ ขยับไปขยับมา (ใช้ในอาการที่แสดงถึงความไม่เรียบร้อย) เช่น นั่งขยุกขยิก, โดยปริยายหมายถึงลักษณะที่เขียนไม่เรียบร้อย อ่านยาก หรืออ่านไม่ออก เช่น เขียนหนังสือขยุกขยิก.
ขยุกขยุย	ขยุกขยุย
ขยุบ [จะหยุบ] ว. กระดุบ ๆ.	ขยุบ, ขยุบขยิบ [จะหยุบ,-จะหยิบ] ว. กระดุบ ๆ, เด้งดุบ ๆ อย่างเนื้อเต็น.
ขยุบขยิบ [-จะหยิบ] ว. กระดุบ ๆ, เด้งดุบ ๆ อย่างเนื้อเต็น.	

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ขยุ้ม ๑	ขยุ้ม ๑
ขยุ้ม ๒ [ชะหุ้ม] ว. จะยุก, ทำถี่ ๆ, เช่น เห็นลับแลแล้วก็พายขยุ้มใหญ่. (สุภายิตท่านพุทธาจารย์-โต).	ขยุ้ม ๒ [ชะหุ้ม] ว. จะยุก, ทำถี่ ๆ, เช่น เห็นลับแลแล้วก็พายขยุ้มใหญ่. (ส.ท่านพุทธาจารย์โต).
ขยุ้ม	ขยุ้ม
ขยุ้มตีนหมา	ขยุ้มตีนหมา
ขยุย ๑	ขยุย ๑
ขยุย ๒	ขยุย ๒
ขรม	ขรม
ขรรค์	ขรรค์
ขรรค- [จักคะ-] (แบบ) น. แรด เช่น เกลิงขรรคาอาสน์. (ฉันทพญาภรณ์). (ป. ขคค; ส. ขทค).	ขรรคะ, ขรรคา [จักคะ, ขันคา] (แบบ) น. แรด เช่น หนึ่งนบสืขานนารถ เกลิงขรรคาอาสน์ แลยาตรอ้อมพรแผ่นดินพาย. (ดุฎฐิสังเวย). (ป. ขคค; ส. ขทค).
ขร้ว [ขร้ว] น. คำเรียกภิกษุที่มีอายุมาก หรือที่บวชเมื่อแก่ หรือฆราวาสผู้เฒ่าว่า ขร้ว. ว. เรียกคนที่มั่งมีว่า เจ้าขร้ว.	ขร้ว [ขร้ว] น. คำเรียกภิกษุที่มีอายุมาก หรือที่บวชเมื่อแก่ หรือฆราวาสผู้เฒ่า ว. เรียกคนที่มั่งมีว่า เจ้าขร้ว.
---	ขร้วตา น. สามัญชนที่เป็นตาของพระองค์เจ้า.
ขร้วยาย น. ยายของเจ้าซึ่งเป็นราชโอรสหรือราชธิดา.	ขร้วยาย น. สามัญชนที่เป็นยายของพระองค์เจ้า.
ขริบ [ขริบ] ก. ตัดเล็มด้วยตะไกร.	ขริบ [ขริบ] ก. ตัดเล็มด้วยตะไกรเป็นต้น.
ขรี	ขรี
ขริม	ขริม
ขรุขระ	ขรุขระ
ขลั่ง [ขลั่ง] (ถิ่น-ปักยไต้) ก. เผลอ เช่น ขลั่งไปว่าเผลอไป.	ขลั่ง [ขลั่ง] (ถิ่น-ปักยไต้) ก. เผลอไผล, หลง ๆ ลืม ๆ, เช่น แก่มากจนขลั่ง. ว. ฟุ้งไป, กระจายไป, เช่น กลิ่นขลั่งไปทั้งห้อง.
ขลบ	ขลบ

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ขลม	ขลม
ขลวน [ขลวน] น. ตัว. (ข. ขลวน ว่า ตัวตน).	ขลวน [ขลวน] น. ตัว. (ข. ขลวน ว่า ตัว, ตน).
ขล้อยเงาะ [ขล้อย-] น. ชื่อไม้ต้นขนาดกลางชนิด <i>Terminalia cambodiana</i> Gagnep. ในวงศ์ Combretaceae ใบรีหรือรูปไข่ ยาว ๕-๗ เซนติเมตร, ครอบเงาะ ก็เรียก.	ขล้อยเงาะ [ขล้อย-] น. ชื่อไม้ต้นขนาดกลางชนิด <i>Terminalia cambodiana</i> Gagnep. ในวงศ์ Combretaceae ใบรีหรือรูปไข่ ดอกเล็ก สีขาว นวล ออกเป็นช่อเล็ก ๆ ผลมี ๕ คีบ, ครอบเงาะ ก็เรียก.
ขล้อยเทียน [ขล้อย-] น. ชื่อไม้ต้นขนาดกลางชนิด <i>Anogeissus rivularis</i> O. Lec. ในวงศ์ Combretaceae ใบเล็ก ลักษณะคล้ายใบทับทิม กิ่งมักเรียวและย่อย ช่อดอกและผลเป็นกระจุกกลม, ครอบเทียน ก็เรียก.	ขล้อยเทียน [ขล้อย-] น. ชื่อไม้ต้นขนาดกลางชนิด <i>Anogeissus rivularis</i> (Gagnep.) O. Lec. ในวงศ์ Combretaceae ใบเล็ก ลักษณะคล้ายใบทับทิม กิ่งมักเรียวและย่อย ช่อดอกและผลเป็นกระจุกกลม, ครอบเทียน ก็เรียก.
ขล้ง	ขล้ง
ขลั๊	ขลั๊
ขลา [ขลา] น. เลื่อ. (ข.).	ขลา [ขลา] น. เลื่อ. (ข. ขลา).
ขลาด	ขลาด
ขลาย	ขลาย
ขลิป	ขลิป
ขลึง	ขลึง
ขลุก [ขลุก] ว. ง่วนอยู่กับสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือในที่ใดที่หนึ่ง.	ขลุก ๑ [ขลุก] ว. ง่วนอยู่กับสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือในที่ใดที่หนึ่ง.
ขลุกขลุ่ย	ขลุกขลุ่ย
---	ขลุก ๒, ขลุก ๆ ว. เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงไอ, ขุก หรือ ขุก ๆ กี้ว่า, เสียงดังอย่างก้อนดินกลิ้งอย่างเร็วในคำว่า กลิ้งขลุก ๆ.
ขลุกขลัก	ขลุกขลัก
ขลุกขลัก น. เครื่องเล่นการพนันชนิดหนึ่ง ใช้ลูกเต๋า ๓ ลูกใส่จาน มีฝาครอบ เขย่าแล้วเปิด	ขลุกขลัก น. เครื่องเล่นการพนันชนิดหนึ่ง ใช้ลูกเต๋า ๓ ลูกใส่จาน มีฝาครอบ เขย่า

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ออกมานับแต่เต็ม, เต้าเขย่า ก็เรียก; แกงเผ็ดที่มีน้ำน้อย เรียกว่า แกงขลุกขลิก.	แล้วเปิดออกมานับแต่เต็ม, เต้าเขย่า ก็เรียก; เรียกแกงเผ็ดที่มีน้ำน้อยและข้น เช่นแกงฉู่ฉี่หรือพะแนงเป็นต้นว่า แกงขลุกขลิก หรือ แกงมีน้ำขลุกขลิก.
ขลุบ [ขลุบ] น. ลูกกลี, ลูกกลม ๆ สำหรับเล่นแข่งขัน, ใช้เป็น ลูกบ ก็มี เช่น ม้าลูกบคลิกกระบี่ม้า. (ขอพระเกียรติกรรณ); เบ้ากลมรูปเหมือนขลุบ มีแบบพิมพ์ติดอยู่บนเบ้านั้นเสร็จ เมื่อทองในเบ้าละลาย ก็พลิกคว่ำให้ทองไหลลงในแบบพิมพ์นั้น เรียกว่า เบ้าขลุบ.	ขลุบ [ขลุบ] น. ลูกกลี, ลูกกลม ๆ สำหรับเล่นแข่งขัน, ใช้เป็น ลูกบ ก็มี; เบ้ากลมรูปเหมือนขลุบ มีแบบพิมพ์ติดอยู่บนเบ้านั้นเสร็จ เมื่อทองในเบ้าละลาย ก็พลิกคว่ำให้ทองไหลลงในแบบพิมพ์นั้น เรียกว่า เบ้าขลุบ; อาวุธชนิดหนึ่งใช้ในการรบ เช่น ลิ้มระวังพลั้งพลั้งขลุบเหวี่ยงขลุบ ถูกอกอุบถูกอัดขัดไม่หาย. (อภัย). (เทียบ ป. คพ ว่า ลูกกลม).
ขลุม [ขลุม] น. เชือกถักเป็นเครื่องสวมหัวม้าสำหรับล่าหรือจูง.	ขลุม [ขลุม] น. เครื่องผูกปากม้าอย่างหนึ่ง.
ขลุมประเจียด	ขลุมประเจียด
ขลุ่ย [ขลุ่ย] น. เครื่องเป่าให้เป็นเพลง มักทำด้วยไม้รวกเจาะรูตามยาวมีระยะห่างพอควร สำหรับเอานิ้วปิดและเปิดให้เป็นเพลงเมื่อเป่า, ลักษณะนามว่า เลา.	ขลุ่ย [ขลุ่ย] น. ชื่อเครื่องดนตรีชนิดหนึ่งสำหรับเป่าให้เป็นเพลง มักทำด้วยไม้รวกเจาะรูตามยาวมีระยะห่างพอควร สำหรับเอานิ้วปิดและเปิดให้เป็นเพลงเมื่อเป่า มีหลายชนิด เช่น ขลุ่ยหลีบ ขลุ่ยเพียงออ, ลักษณะนามว่า เลา.
ขลุ	ขลุ
ขลุ้ [ขลุ้] น. ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Pluchea indica</i> (Linn.) Less. ในวงศ์ Compositae มักขึ้นเป็นหมู่ตามชายทะเล ใบรูปไข่ขอบจักห่าง ๆ ใช้ทำยาได้ ดอกสีม่วงอ่อน, ขลุ ก็เรียก.	ขลุ้ [ขลุ้] น. ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Pluchea indica</i> (L.) Less. ในวงศ์ Compositae มักขึ้นเป็นหมู่ตามชายทะเล ใบรูปไข่ขอบจักห่าง ๆ ใช้ทำยาได้ ดอกสีม่วงอ่อน, ขลุ ก็เรียก.
ขวง ๑	ขวง ๑
ขวง ๒, ข้วง น. บริเวณ, ลาน, เช่น ให้ยกหอกลองยังขวงหลวงริมสนาม. (พงศ. โยนก).	ขวง ๒ น. ข่วง, บริเวณ, ลาน, เช่น ให้ยกหอกลองยังขวงหลวงริมสนาม. (พงศ. โยนก).

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ขวง ๓	ขวง ๓
ขวง ๔	ขวง ๔
ขวด	ขวด
ขวดตีนช้าง	ขวดตีนช้าง
ขวดโหล	ขวดโหล
---	ขวง น. ข่วง, บริเวณ, ลาน, ไร่ว่า ขวง ก็มี.
ขวน	ขวน
ขวนขวย [-ขวย] ก. หมั่นเสาะแสวงหาเพิ่มเติมโดยไม่ยอมอยู่นิ่ง.	ขวนขวย [-ขวย] ก. หมั่นเสาะแสวงหาเพิ่มเติมโดยไม่ยอมอยู่นิ่ง, ขวยขวน ก็ว่า.
ข่วน	ข่วน
ขวบ น. ปี, รอบปี, เป็นลักษณะนามใช้แก่อายุของเด็กประมาณ ๑๒ ปีลงมา เช่น เด็กอายุ ๕ ขวบ, เวลาที่นับมาบรรจบรอบ เช่น ชนขวบ.	ขวบ น. ปี, รอบปี, ลักษณะนามใช้แก่อายุของเด็กประมาณ ๑๒ ปีลงมา เช่น เด็กอายุ ๕ ขวบ, เวลาที่นับมาบรรจบรอบ เช่น ชนขวบ.
ขวย ก. รู้สึกกระดาก, รู้สึกอาย, เช่น แก้วขวย ขวยใจ.	ขวย ก. กระดาก, อาย, เช่น แก้วขวย ขวยใจ.
ขวยเขิน ก. รู้สึกกระดากอาย.	ขวยเขิน ก. กระดากอาย, สะเทือนอาย.
ขวยใจ	ขวยใจ
ขะไขว่เขวี่	ขะไขว่เขวี่
ขวกไขว่	ขวกไขว่
ขวัญ [ขวัน] น. ผมหหรือคนที่ขึ้นเวียนเป็นกันหอย; มิ่งมงคล, สิริมงคล, ความดี, เช่น ขวัญข้าว ขวัญเรือน; สิ่งที่ไม่มีตัวตน นิยมกันว่ามิอยู่ประจำชีวิตของคนตั้งแต่เกิดมา ซึ่งเชื่อกันว่าถ้าขวัญอยู่กับตัวก็เป็นสิริมงคล เป็นสุขสบาย จิตใจมั่นคง ถ้าคนตกใจหรือเสียขวัญ ขวัญก็ออกจากร่างไปเสีย ซึ่งเรียกว่า ขวัญหาย ขวัญหนี ขวัญบิน เป็นต้น ทำให้คนนั้นได้รับผลร้ายต่าง ๆ, เรียกผู้ตกใจง่าย	ขวัญ [ขวัน] น. ผมหหรือคนที่ขึ้นเวียนเป็นกันหอย; มิ่งมงคล, สิริมงคล, ความดี, เช่น ขวัญข้าว ขวัญเรือน; สิ่งที่ไม่มีตัวตน เชื่อกันว่ามิอยู่ประจำชีวิตของคนตั้งแต่เกิดมา ถ้าขวัญอยู่กับตัวก็เป็นสิริมงคล เป็นสุขสบาย จิตใจมั่นคง ถ้าคนตกใจหรือเสียขวัญ ขวัญก็ออกจากร่างไปเสีย ซึ่งเรียกว่า ขวัญหาย ขวัญหนี ขวัญบิน เป็นต้น ทำให้คนนั้นได้รับผลร้ายต่าง ๆ, เรียก

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
คือเด็กหรือหญิงซึ่งมักจะขวัญหายบ่อย ๆ ว่า ขวัญอ่อน, และอนุโลมใช้ไปถึงสัตว์หรือสิ่งของบางอย่าง เช่น ช้าง ม้า ข้าว เรือน ฯลฯ ว่ามีขวัญ เช่นเดียวกับคนเหมือนกัน, โดยปริยายหมายความว่า ยอดกำลังใจ เช่น ขวัญเมือง ว่า ยอดกำลังใจของเมือง; กำลังใจดี เช่น ขวัญดี; ผู้รู้พิธีทำขวัญ เรียกว่า หมอขวัญ; การทำพิธีเชิญขวัญหมายความว่า เรียกขวัญ มาอยู่กับตัว; การเสียเงินค่าปรับให้แก่ผู้ถูกทำร้าย หรือถูกหมิ่นประมาท เรียกว่า ทำขวัญ; เอาเส้นด้ายผูกข้อมือเด็กแล้วกล่าวเรียกขวัญว่า “ขวัญเอ๋ย มาอยู่กับเนื้อกับตัว” แล้วกล่าวให้พรต่อไปตามควร เรียกว่า ผูกขวัญ; เรียกขวัญหรือเชิญขวัญเรียกว่า รับขวัญ; ทำพิธี เช่น รดน้ำมันตราให้ เสกเป่าให้ หรือกล่าวปลุกใจต่าง ๆ เพื่อให้ขวัญดีมีใจกล้าหาญเรียกว่า บำรุงขวัญ; สิ่งของที่ให้แก่เจ้าของขวัญเมื่อเสร็จพิธีทำขวัญแล้ว หรือสิ่งของที่ให้กันในเวลาอื่นเป็นการถนอมขวัญหรือเพื่ออวยชัยไมตรี เรียกว่า ของขวัญ; ข้าวบายศรี เรียกว่า ข้าวขวัญ; ไข่ปอกที่วางไว้บนข้าวบายศรี เรียกว่า ไข่ขวัญ, ไข่ข้าวก็เรียก; ลูกคนที่รักมากที่สุด เรียกว่า ลูกขวัญ; ผู้ที่เป็นมิ่งขวัญอย่างยอดเยี่ยมหมายถึงหญิงที่รัก เรียกว่า จอมขวัญ; กำลังใจเสีย เรียกว่า เสียขวัญ.	ผู้ตกใจง่ายคือเด็กหรือหญิงซึ่งมักจะขวัญหายบ่อย ๆ ว่า ขวัญอ่อน, และอนุโลมใช้ไปถึงสัตว์หรือสิ่งของบางอย่าง เช่น ช้าง ม้า ข้าว เรือน ฯลฯ ว่ามีขวัญเช่นเดียวกับคนเหมือนกัน, โดยปริยายหมายความว่า ยอดกำลังใจ เช่น ขวัญเมือง ว่า ยอดกำลังใจของเมือง; กำลังใจดี เช่น ขวัญดี; ผู้รู้พิธีทำขวัญ เรียกว่า หมอขวัญ; การทำพิธีเชิญขวัญหมายความว่า เรียกขวัญ มาอยู่กับตัว; การเสียเงินค่าปรับให้แก่ผู้ถูกทำร้าย หรือถูกหมิ่นประมาท เรียกว่า ทำขวัญ; เอาเส้นด้ายผูกข้อมือเด็กแล้วกล่าวเรียกขวัญว่า “ขวัญเอ๋ย มาอยู่กับเนื้อกับตัว” แล้วกล่าวให้พรต่อไปตามควร เรียกว่า ผูกขวัญ; เรียกขวัญหรือเชิญขวัญเรียกว่า รับขวัญ; ทำพิธี เช่น รดน้ำมันตราให้ เสกเป่าให้ หรือกล่าวปลุกใจต่าง ๆ เพื่อให้ขวัญดีมีใจกล้าหาญเรียกว่า บำรุงขวัญ; สิ่งของที่ให้แก่เจ้าของขวัญเมื่อเสร็จพิธีทำขวัญแล้ว หรือสิ่งของที่ให้กันในเวลาอื่นเป็นการถนอมขวัญหรือเพื่ออวยชัยไมตรี เรียกว่า ของขวัญ; ข้าวบายศรี เรียกว่า ข้าวขวัญ; ไข่ปอกที่เสียบไม้ปักไว้บนยอดบายศรี เรียกว่า ไข่ขวัญ, ไข่ข้าวก็เรียก; ลูกคนที่รักมากที่สุด เรียกว่า ลูกขวัญ; ผู้ที่เป็นมิ่งขวัญอย่างยอดเยี่ยมหมายถึงหญิงที่รัก เรียกว่า จอมขวัญ; ค่ายกองเรียกภรรยาอันเป็นที่รักว่า เมียขวัญ; กำลังใจเสีย เรียกว่า เสียขวัญ.
ขวัญเกียง	ขวัญเกียง
ขวัญข้าว	ขวัญข้าว

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ขวัญแขวน ก. ขวัญไปค้างอยู่ที่อื่น หมายความว่า ตกใจ.	ขวัญแขวน ก. ขวัญไปค้างอยู่ที่อื่น หมายความว่า ตกใจ, มักใช้เข้าคู่กับคำ ออกสั่น เป็น ออกสั่นขวัญแขวน.
ขวัญใจ น. ยอดกำลังใจ.	ขวัญใจ น. ยอดกำลังใจ. ว. เป็นที่นิยม รักใคร่
ขวัญดี	ขวัญดี
ขวัญตา	ขวัญตา
ขวัญป่า	ขวัญป่า
ขวัญบิน, ขวัญหนี, ขวัญหนีดีฝ่อ, ขวัญ หาย	ขวัญบิน, ขวัญหนี, ขวัญหนีดีฝ่อ, ขวัญ หาย
ขวัญเมือง ๑	ขวัญเมือง ๑
ขวัญอ่อน ๑	ขวัญอ่อน ๑
---	ขวัญเมือง ๑ คู่ในขวัญ
ขวัญเมือง ๒	ขวัญเมือง ๒
---	ขวัญอ่อน ๑ คู่ในขวัญ
ขวัญอ่อน ๒	ขวัญอ่อน ๒
ขวัด [ขวัด] ก. ขวัด, กวัด, ขัด เช่น แรดควาย ขวางขวัดอยู่. (ลอ ๗๒).	ขวัด [ขวัด] ก. ขวัด, กวัด, ขัด เช่น แรดควาย ขวางขวัดอยู่. (ลอ).
ขัดขวัด	ขัดขวัด
ขวัดแคว้ง	ขวัดแคว้ง
ขวัน [ขวัน] (ถิ่น-อีสาน) น. หัวขั้ว เช่น และผูก เป็นขวันแขวนวง. (สมุทรโฆษ).	ขวัน [ขวัน] (ถิ่น-อีสาน, ปักษ์ใต้) น. หัวขั้ว เช่น และผูกเป็นขวันแขวนวง. (สมุทรโฆษ).
ขวัป ๑, ขวัปเขี้ยว	ขวัป ๑, ขวัปเขี้ยว
ขวัป ๒	ขวัป ๒
ขวา	ขวา
ขวาก	ขวาก
ขวากหนาม	ขวากหนาม

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ขวาง [ขวาง] ก. กีดกัน, สกัด; ใช้เข้าคู่กับ กว้าง เป็น กว้างขวาง หมายความว่าอย่างเดียวกับคำว่า กว้าง.	ขวาง [ขวาง] ก. กีดกัน, สกัด; รำคาญหรือไม่ถูกใจ; ใช้เข้าคู่กับ กว้าง เป็น กว้างขวาง หมายความว่าอย่างเดียวกับคำว่า กว้าง.
ขวางเชิง	ขวางเชิง
ขวาง ๆ รี ๆ	ขวาง ๆ รี ๆ
ขวางโลก	ขวางโลก
---	ขวางหูขวางตา
ขว้าง	ขว้าง
ขว้างกา	ขว้างกา
ขว้างข้าวเม่า น. ประเพณีการเล่นชนิดหนึ่ง เอามะพร้าวทั้งผลโยนไปยังที่เขาทำข้าวเม่ากันอยู่ เพื่อแสดงว่าเอามะพร้าวมาขอแลกข้าวเม่าไปกินบ้าง.	ขว้างข้าวเม่า น. ประเพณีอย่างหนึ่ง เอามะพร้าวทั้งผลโยนไปยังที่เขาทำข้าวเม่ากันอยู่ เพื่อแสดงว่าเอามะพร้าวมาขอแลกข้าวเม่าไปกินบ้าง.
ขว้างงูไม่พ้นคอ	ขว้างงูไม่พ้นคอ
ขว้างจักร	ขว้างจักร
ขว้างค้อน น. ชื่อ งู ๒ ชนิด คือ งูกะปะ (<i>Calloselasma rhodostoma</i>) ในวงศ์ Viperidae และ งูปลิง (<i>Endhydis plumbea</i>) ในวงศ์ Colubridae ทั้ง ๒ ชนิดเมื่อตกใจจะคิดตัวแทนการเลื้อยไปได้ในระยะสั้น ๆ.	ขว้างค้อน น. ชื่อ งู ๒ ชนิด คือ งูกะปะ (<i>Calloselasma rhodostoma</i>) ในวงศ์ Viperidae และ งูปลิง (<i>Endhydis plumbea</i>) ในวงศ์ Colubridae ทั้ง ๒ ชนิดเมื่อตกใจจะคิดตัวไปได้ในระยะสั้น ๆ แทนการเลื้อย.
ขวาด ๑	ขวาด ๑
ขวาด ๒	ขวาด ๒
ขวาน ๑ [ขวาน] น. เครื่องมือสำหรับตัด ฟัน ผ่า ถากไม้ ทำด้วยเหล็กมีสันหนาใหญ่, ถั่วบ้องที่หัวบิดได้สำหรับตัดและถาก เรียกว่า ขวานโยน, ขวานปลู หรือ ขวานปลู ก็เรียก, ถั่วดำมสัน สันหนา มีบ้องยาวตามสัน เป็นเครื่องมือของช่างไม้ ใช้ตัด ถาก ฟัน เรียกว่า ขวานหมู, ถั่วดำมยาว ใบ	ขวาน ๑ [ขวาน] น. เครื่องมือสำหรับตัด ฟัน ผ่า ถากไม้ ทำด้วยเหล็กมีสันหนาใหญ่, ถั่วบ้องที่หัวบิดได้สำหรับตัดและถาก เรียกว่า ขวานโยน, ขวานปลู หรือ ขวานปลู ก็เรียก, ถั่วดำมสัน สันหนา มีบ้องยาวตามสัน เป็นเครื่องมือของช่างไม้ ใช้ตัด ถาก ฟัน เรียกว่า ขวานหมู,

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ขวานใหญ่ เรียกว่า ขวานผ่าฟัน; หมอนชนิดหนึ่ง มีรูปสามเหลี่ยมทำนองรูปขวาน เรียกว่า หมอนขวาน.	ถ้าค้ำยาว ใบขวานใหญ่ เรียกว่า ขวานผ่าฟัน; หมอนที่ทำหน้าตัดเป็นรูปสามเหลี่ยมคล้าย ขวาน ใช้ยิง เรียกว่า หมอนขวาน.
ขวานผ่าซาก	ขวานผ่าซาก
ขวานฟ้า น. ขวานที่ทำด้วยหินในยุคหิน เข้าใจกันว่าตกลงมาจากฟ้าเมื่อเวลาฟ้าผ่า, ขวานหิน ก็เรียก.	ขวานฟ้า น. ขวานที่ทำด้วยหินในยุคหิน เชื่อกันว่าตกลงมาจากฟ้าเมื่อเวลาฟ้าผ่า.
---	ขวานหิน น. ขวานที่ทำด้วยหินในยุคหิน
ขวาน ๒ [ขวาน] น. ชื่อหอยน้ำจืดกาบคู่ชนิดหนึ่งในสกุล <i>Corbicula</i> วงศ์ Corbiculidae กาบเกือบเป็นรูปสามเหลี่ยม ผิวเรียบ พบในโคลนตามแม่น้ำและตามทะเลสาบทั่วไป กินได้.	ขวาน ๒ [ขวาน] น. ชื่อหอยน้ำจืดกาบคู่ชนิดหนึ่งในสกุล <i>Corbicula</i> วงศ์ Corbiculidae กาบคล้ายรูปสามเหลี่ยม ผิวเรียบ พบในโคลนตามแม่น้ำและตามทะเลสาบทั่วไป.
ขวายขวน [ขวายขวน] ก. ขวนขวาย, เสาะหา, แสวงหา.	ขวายขวน [ขวายขวน] ก. เสาะหา, แสวงหา, ขวนขวาย ก็ว่า.
ขวาว	ขวาว
ขว้าว [ขว้าว] น. ชื่อไม้ต้นชนิด <i>Haldina cordifolia</i> (Hook.f.) Ridsd. ในวงศ์ Rubiaceae ขึ้นในป่าเบญจพรรณทั่วไป ลำต้นสูงใหญ่ ใบมนรูปหัวใจ ปลายแหลมดอกเหลืองคล้ายดอกกระทุ้ม แต่เล็กกว่า เนื้อไม้สีเหลืองละเอียด ใช้ทำฝาบ้าน เครื่องเรือน และเครื่องกลึงแกะสลัก, กว้าว ขวาว หรือ คว้าว ก็เรียก.	ขว้าว [ขว้าว] น. ชื่อไม้ต้นชนิด <i>Haldina cordifolia</i> (Roxb.) Ridsdale. ในวงศ์ Rubiaceae ขึ้นในป่าเบญจพรรณทั่วไป ลำต้นสูงใหญ่ ใบมนรูปหัวใจ ปลายแหลม ดอกสีเหลือง คล้ายดอกกระทุ้ม แต่เล็กกว่า เนื้อไม้สีเหลืองละเอียด ใช้ทำฝาบ้าน เครื่องเรือน และเครื่องกลึงแกะสลัก, กว้าว ขวาว หรือ คว้าว ก็เรียก.
ขวิด ๑ [ขวิด] ก. กิริยาของหมูหรือสัตว์ที่มีเขาใช้เขี้ยวหรือเขาทำร้าย, เลี้ยว, ชน.	ขวิด ๑ [ขวิด] ก. กิริยาของหมูป่าหรือสัตว์ที่ใช้เขาหรือนอทำร้าย, เลี้ยว, ชน. ว. อาการที่เดินสะดุดขาตัวเองเพราะอายหรือรีบร้อน เรียกว่า เดินขาขวิด.
ขวิด ๒	ขวิด ๒

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ขษณะ	ขษณะ
ขษัย	ขษัย
ขษีณาสรพ	ขษีณาสรพ
ขษีร [ขะสีระ] (โบ) น. น้ำนม เช่น ขษีรแปรรูปา. (สมุทรโฆษ). (ส. กษีร; ป. จีร).	ขษีระ (โบ) น. น้ำนม เช่น ขษีรแปรรูปา. (สมุทรโฆษ). (ส. กษีร; ป. จีร).
ขอ ๑ น. ไม้หรือเหล็กทึงอ ๆ สำหรับชัก เกี่ยว แขวนหรือสับ, ตาขอ ก็เรียก.	ขอ ๑ น. ไม้หรือเหล็กทึงอ ๆ สำหรับชัก เกี่ยว แขวนหรือสับ, ตะขอ หรือ ตาขอ ก็เรียก.
ขอแกว	ขอแกว
ขอ้ง้าว น. อาวุธด้ามยาวมี้ง้าวอยู่ตรงปลาย ได้้ง้าวมีขอสำหรับสับบังคับข้างได้.	ขอ้ง้าว น. อาวุธด้ามยาวมี้ง้าวอยู่ตรง ปลาย ได้คอของด้ามมีขอสำหรับสับบังคับข้าง ได้, ราชาศัพทว่า พระแสงขอ้ง้าว.
ขอฉาย	ขอฉาย
ขอช้าง ๑ น. ขอเหล็กมีด้าม สำหรับสับ ช้าง, ขอช้างที่มีปลายโค้ง ใช้ในพิธีช้าง เรียกว่า ขอเกราะ, ขอช้างที่ปลายเป็นยอดปิ่น เรียกว่า ขอ ปิ่น.	ขอช้าง น. ขอเหล็กมีด้าม สำหรับสับช้าง , ขอช้างที่มีปลายโค้ง ใช้ในพิธีช้าง เรียกว่า ขอ เกราะ, ขอช้างที่ปลายเป็นยอดปิ่น เรียกว่า ขอ ปิ่น.
ขอรับ ๑	ขอรับ ๑
ขอสับ	ขอสับ
ขอ ๒	ขอ ๒
---	ขอขมา ก. ขอให้ยกโทษให้เมื่อตัวเองรู้สึกล ผิด, ขอขมา ก็ใช้.
ขอ้ง้อ	ขอ้ง้อ
ขอเคชะ น. คำขึ้นต้น ละมาจากประโยคว่า “ขอเคชะฝ่าละอองธุลีพระบาทปกเกล้าปก กระหม่อม” ซึ่งใช้นำหน้าคำกราบบังคมทูลแล้ว ลง “ขอเคชะ” ข้างท้ายอีก.	ขอเคชะ น. คำขึ้นต้นและคำลงท้ายใน การกราบบังคมทูลพระบาทสมเด็จพระ เจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระบรมราชินีนาถ.
ขอตัว	ขอตัว
ขอทาน	ขอทาน

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ขอที ก. ห้ามเชิงขอร้อง.	ขอที, ขอเสียที ก. ห้ามเชิงขอร้อง, ขอให้ละเว้นการกระทำ.
ขอโทษ, ขอประทานโทษ ก. ขอให้ยกเว้นโทษ, ใช้เป็นคำสุภาพเมื่อรู้สึกว่าจะเป็นการล่วงเกินหรือต่ำสูงต่อผู้อื่น.	ขอโทษ, ขอประทานโทษ ก. ขอให้ยกเว้นโทษ, ใช้เป็นคำสุภาพเมื่อรู้สึกว่าจะเป็นการล่วงเกินผู้อื่น.
ขอนิสัย ก. ขอฝากตัวเป็นศิษย์ (ใช้แก่ภิกษุสามเณร).	ขอนิสัย ก. ขอฝากตัวอยู่ในความปกครองของพระอุปัชฌาย์ (ใช้แก่กุลบุตรในเวลาอุปสมบท).
---	ขอขมา ก. ขอให้ละเว้นการกระทำ.
ขอประทาน	ขอประทาน
ขอไปที	ขอไปที
ขอเฝ้า น. ข้าพึ่งบุญเจ้า เป็นผู้ขายสำหรับเจ้านายฝ่ายในใช้สอย; เครื่องแบบสำหรับผู้ที่มีตำแหน่งเฝ้า แต่ไม่อยู่ในฐานะที่จะแต่งเครื่องแบบราชการ เรียกว่า เครื่องขอเฝ้า.	ขอเฝ้า น. ข้าพึ่งบุญเจ้า เป็นผู้ขายสำหรับเจ้านายฝ่ายในใช้สอย; เครื่องแบบสำหรับผู้ที่มีตำแหน่งเฝ้า แต่ไม่อยู่ในฐานะที่จะแต่งเครื่องแบบราชการ.
ขอพระราชทาน	ขอพระราชทาน
ขอขมา	ขอขมา
ขอร้อง ก. ขอให้ช่วยเหลือ.	ขอร้อง ก. ขอให้ช่วยเหลือ, ขอให้ทำตามทีขอ.
ขอรับ ๒ เป็นคำรับที่สุภาพนใช้.	ขอรับ ๒ คำรับที่สุภาพนใช้.
ขอรับกระผม, ขอรับผม เป็นคำรับด้วยความอ่อนน้อมอย่างยิ่ง (ใช้พูดกับผู้ใหญ่).	ขอรับกระผม, ขอรับผม คำรับด้วยความอ่อนน้อมอย่างยิ่ง (ใช้พูดกับผู้ใหญ่).
ขอแรง	ขอแรง
---	ขอขมา ก. ขอขมา.
ขออภัย ก. ขอให้ยกเว้นโทษ.	ขออภัย ก. ขอให้ยกเว้นโทษ, ขออย่าได้ถือโทษ.
---	ขอโทษ ก. ขอให้เลิกแล้วต่อกัน, ขอให้ยกโทษให้.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ขอ ๓	ขอ ๓
ขอค่าน้อย	ขอค่าน้อย
ขอทอง	ขอทอง
ขอ	ขอ
ข้อ	ข้อ
ข้อกฎหมาย	ข้อกฎหมาย
ข้อกติกา	ข้อกติกา
ข้อกำหนด	ข้อกำหนด
ข้อเขียน	ข้อเขียน
ข้อราชการ	ข้อราชการ
---	ข้อลำน. พละกำลัง เช่น ข้อลำนอย่างนี้จะ สู้งานหนักไหวหรือ.
ข้อศอก น. ส่วนของแขนตรงที่เป็นข้อพับ, บางที่ใช้ว่า ศอก เช่น ดีศอก ฟันศอก.	ข้อศอก น. ส่วนของแขนตรงข้ามกับข้อ พับ, ศอก กี่ว่า
ข้อสอบ	ข้อสอบ
---	ข้อสังเกต น. สิ่งที่กำหนดไว้ให้สนใจ เป็นพิเศษ เช่น บทความนี้มีข้อสังเกตอยู่หลาย ประการ เขาตั้งข้อสังเกตว่า ๒-๓ วันนี้มีชาย แปลกหน้ามาเยี่ยม ๆ มอง ๆ ที่ประตูบ้านบ่อย.
---	ข้อเสนอ น. เรื่องราวที่นำเสนอเพื่อ พิจารณา.
---	ข้อเสนอแนะ น. ข้อคิดเห็นเชิงแนะนำที่ เสนอเพื่อพิจารณา.
ข้อเสือ น. ส่วนที่ต่อเพลลา โดยมากมี ลักษณะงอ สำหรับรับกำลังดันหรือกำลังงัดให้ เพลลาหมุนรอบ ๆ. (อ. crank).	ข้อเสือ ดู ข้อเหวี่ยง.
ข้อหา	ข้อหา

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
---	ข้อเหวี่ยง น. ส่วนที่ต่อเพลลา โดยมากมีลักษณะงอ สำหรับรับกำลังดันหรือกำลังจุดให้เพลลาหมุนรอบ ๆ, ภาษาปากว่า ข้อเสือ. (อ. crank).
ข้อใหญ่ใจความ	ข้อใหญ่ใจความ
ข้ออ้อย น. ชื่อลายชนิดหนึ่ง.	ข้ออ้อย น. ชื่อลายชนิดหนึ่ง; ชื่อเหล็กเส้นชนิดหนึ่งซึ่งมีลักษณะคล้ายลำอ้อย.
ข้ออ้าง	ข้ออ้าง
ขอก	ขอก
ของ	ของ
ของกลาง	ของกลาง
ของกอง น. ของแห้งและผลไม้ที่ทายกวัดหามาไว้สมทบถวายพระในเวลาทอดกฐินหรือเทศน์มหาชาติ.	ของกอง (โป) น. ของแห้งและผลไม้ที่ทายกวัดหามาไว้สมทบถวายพระในเวลาทอดกฐินหรือเทศน์มหาชาติ.
ข้อไข	ข้อไข
ของกำนัล	ของกำนัล
ของกิน	ของกิน
ของเก่า น. ของโบราณ, ของใช้แล้ว; (กฎ) ทรัพย์สินที่เสนอขายแลกเปลี่ยนหรือจำหน่ายโดยประการอื่นอย่างทรัพย์สินที่ใช้แล้ว ทั้งนี้รวมถึงของโบราณด้วย.	ของเก่า น. ของโบราณ, ของใช้แล้ว; (กฎ) ทรัพย์สินที่ผู้ค้าของเก่าเป็นอาชีพเสนอขายแลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายโดยประการอื่นอย่างทรัพย์สินที่ใช้แล้ว ทั้งนี้ รวมถึงของโบราณด้วย.
ของขบเคี้ยว	ของขบเคี้ยว
ของขลัง	ของขลัง
ของขวัญ	ของขวัญ
ของแข็ง	ของแข็ง
ของค้ำ	ของค้ำ
ของควา น. ของกินที่ประกอบด้วยเนื้อสัตว์หรือปลา, กับข้าว.	ของควา น. ของกินที่ประกอบด้วยเนื้อสัตว์, กับข้าว.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ของเค็ม	ของเค็ม
ของเคียง น. ของกินที่เอามาตั้งเทียบข้าง, ราชศัพท์ว่า เครื่องเคียง.	ของเคียง น. ของกินที่เอามาตั้งเทียบข้าง เพื่อกินประกอบกับอาหารบางชนิด, ราชศัพท์ว่า เครื่องเคียง.
ของโจร	ของโจร
ของชำ	ของชำ
---	ของชำร่วย น. ของตอบแทนผู้มาช่วยงานเช่นงานแต่งงานและงานศพ.
ของใช้	ของใช้
ของดี	ของดี
ของเถื่อน	ของเถื่อน
ของนอก	ของนอก
ของร้อน	ของร้อน
ของลับ น. อวัยวะสืบพันธุ์.	ของลับ น. อวัยวะสืบพันธุ์ของมนุษย์.
ของเล่น	ของเล่น
ของเลื้อน	ของเลื้อน
ของเลื้อนเดือนขึ้นหมาก	ของเลื้อนเดือนขึ้นหมาก
ของวัด	ของวัด
ของว่าง น. ของกินนอกเวลากินข้าว มักกินในเวลาบ่าย, เครื่องว่าง ก็ว่า.	ของว่าง น. ของกินนอกเวลากินอาหารตามปรกติ มักกินในเวลาบ่าย, อาหารว่าง ก็ว่า, ราชศัพท์ว่า เครื่องว่าง.
ของสงฆ์	ของสงฆ์
ของสงวน	ของสงวน
ของสด น. ของที่มีได้สดด้วยไฟ.	ของสด น. ของที่มีได้สดด้วยความร้อน.
ของสดคาว, ของสดของคาว น. ของกินที่ประกอบด้วยเนื้อสัตว์หรือปลาทั้งสุกและดิบ.	ของสดคาว, ของสดของคาว น. ของกินที่ประกอบด้วยเนื้อสัตว์ทั้งสุกและดิบ.
---	ของแสด น. ของที่กินแล้วทำให้โรคกำเริบ, สิ่งที่ไม่ถูกต้องกับโรค.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ของหลวง น. ของที่เป็นของพระมหากษัตริย์, ของที่เป็นของแผ่นดินหรือรัฐ.	ของหลวง น. ของของสถาบัน พระมหากษัตริย์, ของที่เป็นของแผ่นดินหรือรัฐ.
ของหวาน	ของหวาน
ของหายตะพายบาป	ของหายตะพายบาป
ของเหลว	ของเหลว
ของแห้ง น. ของที่เก็บไว้ได้นาน , เสี่ยงกรัง.	ของแห้ง น. อาหารแห้งที่เก็บไว้กินได้นาน, เสี่ยงกรัง.
ของไหล	ของไหล
ของไหว้	ของไหว้
ข้อ ๑ น. เครื่องจักสานสำหรับใส่ปลา รูปคล้ายตะกร้าปากแคบอย่างคอกหม้อดิน ก้นสี่เหลี่ยมจัตุรัส มีขนาดต่าง ๆ.	ข้อ ๑ น. เครื่องจักสานสำหรับใส่ปลา ปู เป็นต้น รูปคล้ายตะกร้าปากแคบอย่างคอกหม้อดิน ก้นสี่เหลี่ยมจัตุรัส มีขนาดต่าง ๆ.
ข้อ ๒	ข้อ ๒
ข้อขัด	ข้อขัด
ข้อใจ	ข้อใจ
ข้อแวะ	ข้อแวะ
ข้อข้าง ๑ คูในข้อ ๑.	---
ข้อข้าง ๒ น. ชื่อชนิดหนึ่งตัวขนาดนกยูง แต่คอสั้นกว่า ปากยาวรูปคล้ายข้อข้าง สีน้ำตาลไหม้ หากินตามที่โล่งเตียน เช่น ตามชายทุ่งนา.	---
ข้อ ๑	ข้อ ๑
ข้อ ๒	ข้อ ๒
ข้อก่อน ก. ก่อนว่า, พูดและไถ่ในเรื่องที่ไม่ว่า, พูดให้เขาอายหรือเจ็บใจ, เก็บความชั่วทั้งหมดขึ้นมามาให้เจ็บใจ, ก่อนขอ ก็ว่า.	ข้อก่อน ก. ก่อนว่า, พูดและไถ่ในเรื่องที่ไม่ว่า, พูดให้เขาอายหรือเจ็บใจ, ก่อนขอ ก็ว่า.
ข้อ น. ท่อนไม้ใหญ่ที่ยังไม่ได้ถากกล่อมให้เป็นรูปที่ต้องการ; อันหนึ่งหรือข้างหนึ่งของของที่เป็นคู่ เช่น กำไลขอนหนึ่ง คือกำไลข้างเดียว;	ข้อ น. ท่อนไม้ใหญ่ที่ยังไม่ได้ถากกล่อมให้เป็นรูปที่ต้องการ; ลักษณะนามเรียกข้างหนึ่งของกำไลที่เป็นคู่ว่า กำไลขอนหนึ่ง; ลักษณะ

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ลักษณะนามของสิ่งๆ เช่น สิ่งๆหนึ่ง สิ่ง ๒ ขอน, ลักษณะนามของไฟต้องว่า สำหรับหนึ่งหรือชุดหนึ่งมี ๒ ขอน.	นามของสิ่งๆ เช่น สิ่งๆหนึ่ง สิ่ง ๒ ขอน, ลักษณะนามของไฟต้องว่า สำหรับหนึ่งหรือชุดหนึ่งมี ๒ ขอน.
ขอนคอก	ขอนคอก
ขอนสัก	ขอนสัก
ขอน	ขอน
ขอน	ขอน
ขอบ ๑	ขอบ ๑
ขอบทาง	ขอบทาง
ขอบไร น. ใช้โดยปริยายว่า ความรอบคอบ, ความทั่วถึง.	ขอบไร (โบ) น. ใช้โดยปริยายว่า ความรอบคอบ, ความทั่วถึง.
ขอบ ๒ ก. ทดแทน, ตอบ, รับ, เช่น ขอบแต่ขอมสักตั้ง. (ตะเลงฟ้าย ๕), ภายในสองนางขอบ, ฐขอบคำความมนตรี. (ลอ ๓๔, ๑๖๖).	ขอบ ๒ ก. ทดแทน, ตอบ, รับ, เช่น ขอบแต่ขอมสักตั้ง. (ตะเลงฟ้าย), ภายในสองนางขอบ, ฐขอบคำความมนตรี. (ลอ).
ขอบข่าย	ขอบข่าย
ขอบเขต	ขอบเขต
ขอบคุณ, ขอบพระคุณ	ขอบคุณ, ขอบพระคุณ
ขอบใจ	ขอบใจ
ขอบเหล็ก	ขอบเหล็ก
ขอม ๑ น. เขมร.	ขอม ๑ น. เขมรโบราณ.
ขอม ๒	ขอม ๒
ข่อย	ข่อย
ข่อยน้ำ น. ชื่อไม้ต้นขนาดย่อมชนิด <i>Streblus taxoides</i> Kurz ในวงศ์ Moraceae ขึ้นตามที่ชื้นแฉะ ลำต้นและกิ่งก้านมักงอหักไปมา ใบเกลี้ยง ไม่สากคาย, ข่อยหยอง ก็เรียก, ปักข์ได้เรียก จีแรด.	ข่อยน้ำ น. ชื่อไม้ต้นขนาดย่อมชนิด <i>Streblus taxoides</i> (Heyne) Kurz ในวงศ์ Moraceae ขึ้นตามที่ชื้นแฉะ ลำต้นและกิ่งก้านมักงอหักไปมา ใบเกลี้ยง ไม่สากคาย, ข่อยหยอง ก็เรียก, ปักข์ได้เรียก จีแรด.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ข่อยหนาม น. ชื่อไม้ต้นขนาดเล็กชนิด <i>Streblus ilicifolius</i> Corner ในวงศ์ Moraceae มักขึ้นบนเขาหินปูนในป่าดิบ ลำต้นตรง ใบแข็งหนา ด้านบนเขียวแก่เป็นมัน ขอบใบเป็นหนามแหลมคม, ปักยได้เรียก กระชิด.	ข่อยหนาม น. ชื่อไม้ต้นขนาดเล็กชนิด <i>Streblus ilicifolius</i> (Vidal) Corner ในวงศ์ Moraceae มักขึ้นบนเขาหินปูนในป่าดิบ ลำต้นตรง ใบแข็งหนา ด้านบนเขียวแก่เป็นมัน ขอบใบเป็นหนามแหลมคม, ปักยได้เรียก กระชิด.
ข้อย	ข้อย
ข้อยหยอง	ข้อยหยอง
ชะช้า (ใบ; กลอน) ว. คำ, คล้า, มีดมั่ว, เช่น ท้องฟ้าเขียวชะช้า. (ม. คำหลวง จกษัตริย์).	ชะช้า (ใบ; กลอน) ว. คล้า, มีดมั่ว, เขียนเป็น ชช้า ก็มี เช่น ฟ้ามแลบมล่นรื่อง ท้องฟ้าเขียวชช้า ยงฝนพพร่าพรอยพรา อ้ออิงอัมพรระงม ด้วยกำลังลมพายุพัดนั้นน. (ม. คำหลวง จกษัตริย์).
ชะแชน, ชะแซ้น (ใบ; กลอน) ว. แชน, แฉ้ง, เช่น ร้อนแสงสุริยชะแชน. (ม. คำหลวง กุมาร), ร้อนชะแซ้น. (ม. คำหลวง กุมาร).	ชะแชน, ชะแซ้น (ใบ; กลอน) ว. แชน, แฉ้ง, เขียนเป็น ชแชน ก็มี เช่น สองอ่อน โอ้อาตุรร้อนแสงสุริยชะแชน. (ม. คำหลวง กุมาร), ร้อนชะแซ้น. (ม. คำหลวง กุมาร).
ชะเงะ	ชะเงะ
ชะแตก (ถิ่น) ก. กระแตก, กระทบโดยแรง, กระทุ้ง, เช่น ชะแตกแทงทอท่ยว. (ม.คำหลวง มหาราช).	ชะแตก (ถิ่น) ก. กระแตก, กระทบโดยแรง, กระทุ้ง, เช่น ชะแตกแทงทอท่ยว เขาสั้มส่วยงมี. (ม.คำหลวง มหาราช).
---	ชะน่อง, ชาน่อง (ถิ่น-อีสาน) น. อวัยวะส่วนหลังของลำแข้ง ตั้งแต่ขาพับลงไปถึงส้นเท้า เช่น ตัว ๑ ขบชะน่อง. (ม. สำนวนอีสาน ชุชก), กระน่อง หรือ กระหน่อง ก็เรียก.
ชะนาน (ใบ; ปาก) น. ทะนาน.	ชะนาน น. ทะนาน
ชะเน็ด	ชะเน็ด
ชะมอมชะแมม	ชะมอมชะแมม
ชะม็กเขม้น	ชะม็กเขม้น

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ชะมุกชะมอม	ชะมุกชะมอม
ชะแมชอ	ชะแมชอ
ชะแมธม	ชะแมธม
ชะยิก	ชะยิก
ชะยุก	ชะยุก
ชะเยื่อแขย่ง	ชะเยื่อแขย่ง
ชะเยะ	ชะเยะ
จัก ๑ [จัก] น. แรด เช่น พืชจักศฤงคาร. (สรรพสิทธิ์). (ป. ขลก; ส. ขทก).	จัก ๑ [จัก] น. แรด เช่น พืชจักศฤงคาร. (สรรพสิทธิ์). (ป. ขลก; ส. ขทก).
จัก ๒	จัก ๒
จ้ง	จ้ง
จ้งข้อ	จ้งข้อ
จ้งปล้อง	จ้งปล้อง
จ้งหน่วย น. เรียกน้ำตาที่จ้งอยู่ในขอบตาเมื่อร้องไห้ว่า น้ำตาจ้งหน่วย.	จ้งหน่วย น. เรียกน้ำตาที่ปรี่มอยู่ที่ขอบตาเมื่อร้องไห้ว่า น้ำตาจ้งหน่วย, น้ำตาล่อหน่วย ก็ว่า.
จ้งขอก	จ้งขอก
จ้ง, จ้งก	จ้ง, จ้งก
จ้งท-	จ้งท-
จ้งทสกร [จ้งทสะกอน] น. น้ำตาลกรวด, เครื่องยาไทยอย่างหนึ่งคล้ายน้ำตาลกรวด, น้ำตาลชนิดหนึ่งเกิดที่ไบบัว, เช่น มีนามปรากฏเรียกว่า จ้งทสกร. (ม. ร่ายยาว จุลพน). (ป. ขณทสกรา; ส. ขณทสกรรา).	จ้งทสกร [จ้งทสะกอน] (โบ) น. น้ำตาลกรวด, เครื่องยาไทยอย่างหนึ่งคล้ายน้ำตาลกรวด, น้ำตาลชนิดหนึ่งเชื่อกันว่าเกิดที่ไบบัว, เช่น เมื่อเวลาพุ่มไม้มีดอกออกตระการบานเต็มที่พร้อมฤดู เสาของคนจรสเรณูโรยร่วงลงบนในอุบล ซึ่งลอยลาดคาอาศัยอยู่บนหลังน้ำเมื่อล่วงเวลากาลก็ก่อเกิดโอชะวิเศษหวานเป็นมธุรส มีนามกำหนดเรียกว่า โบกขรมธุ ผู้เรียนรู้ในตำราแพทยศาสตร์ ย่อมสืบเสาะ

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
	แสวงหามาประกอบใช้ในการโอสถ มีนามปรากฏเรียกว่า ชันทสกร. (ม. ร่ายยาว จุลพน). (ป. ชนทสกรา; ส. ชนทศรกรา).
ชันทสึมา	ชันทสึมา
ขัด ๑	ขัด ๑
ขัดขวาง	ขัดขวาง
ขัดข้อง	ขัดข้อง
---	ขัดขา ก. จงใจขัดขวางเพื่อไม่ให้ทำได้สะดวก, ขัดแย้งขัดขา กี่ว่า; แทนชั่วคราว เป็นการแก้ขัดในการเล่นไฟเป็นต้น, คานขา หรือ คันขา กี่ว่า.
ขัดขึ้น	ขัดขึ้น
ขัดเขมร	ขัดเขมร
ขัดเขิน	ขัดเขิน
ขัดแข็ง	ขัดแข็ง
---	ขัดแย้งขัดขา ก. จงใจขัดขวางเพื่อไม่ให้ทำได้สะดวก, ขัดขา กี่ว่า.
ขัดคอ	ขัดคอ
ขัดเคือง ก. โกรธเพราะถูกขัดใจ.	ขัดเคือง ก. โกรธเพราะถูกขัดใจเป็นต้น.
ขัดแค้น	ขัดแค้น
ขัดจังหวะ	ขัดจังหวะ
ขัดใจ	ขัดใจ
ขัดดอก	ขัดดอก
---	ขัดตะหมาด (ปาก) ว. เรียกทำนึ่งคู้เข้าทั้ง ๒ ข้างให้เบะลงที่พื้น แล้วเอาขาไขว้กันทับฝ่าเท้า ว่า นึ่งขัดตะหมาด.
ขัดตา ก. ดูไม่ถูกตา, ดูไม่เหมาะตา, ขัดนัยน์ตา หรือ ขัดลูกตา กี่ว่า.	ขัดตา ก. ดูไม่ถูกตา, ดูไม่เหมาะตา, ขัดนัยน์ตา ขัดลูกตา หรือ ขัดลูกหนูลูกตา กี่ว่า.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ขีดตาทัพ	ขีดตาทัพ
ขีดตำนาน	ขีดตำนาน
ขีดแตะ	ขีดแตะ
---	ขัคนัยน์ตา, ขัดลูกตา, ขัดลูกหูลูกตา ก. ขีดตา.
ขีดบท	ขีดบท
ขีดเบา	ขีดเบา
ขีดยก	ขีดยก
ขีดแย้ง	ขีดแย้ง
ขีดลาม	ขีดลาม
---	ขีดล่า ก. อาการที่กระสุนปืนล้างติดใน ลำกล้อง.
---	ขีดล่ากล้อง (ปาก) ก. ถ่ายปัสสาวะไม่ ค่อยออก (ให้แก่ผู้ชาย).
ขีดสมาธิ [ขีดสะหมาด] ว. นั่งคู่เข้าทั้ง ๒ ข้างให้เบาะลงที่พื้นแล้วเอาขาไขว้กันทับฝ่าเท้า, ถ้าเอาซ้อนทับกัน เรียกว่า ขีดสมาธิสองชั้น, ถ้าเอาขาขวาทับขาซ้าย เรียกว่า ขีดสมาธิราบ, ถ้าเอาฝ่าเท้าทั้ง ๒ ข้างขึ้นข้างบน เรียกว่า ขีดสมาธิเพชร, ขีดสมาธิราบและขีดสมาธิเพชรนั้น เป็นท่าพระพุทธรูปนั่ง.	ขีดสมาธิ [ขีดสะหมาด] ว. นั่งคู่เข้าทั้ง ๒ ข้างให้เบาะลงที่พื้นแล้วเอาขาไขว้กันทับฝ่าเท้า, ถ้าเอาซ้อนทับกัน เรียกว่า ขีดสมาธิสองชั้น, ถ้าเอาขาขวาทับขาซ้าย เรียกว่า ขีดสมาธิราบ, ถ้าเอาฝ่าเท้าทั้ง ๒ ข้างขึ้นข้างบน เรียกว่า ขีดสมาธิเพชร, ขีดสมาธิราบและขีดสมาธิเพชรนั้น เป็นท่าพระพุทธรูปนั่ง. น. ชื่อพระพุทธรูปปางหนึ่ง อยู่ในพระอิริยาบถนั่งขีดสมาธิ พระหัตถ์ทั้ง ๒ วางซ้อนกันบนพระเพลลา พระหัตถ์ขวาทับพระหัตถ์ซ้าย.
ขีดหนัก	ขีดหนัก
ขีดห้าง	ขีดห้าง
ขีดหู	ขีดหู

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ขัด ๒ ก. ฎให้เกลี้ยง, ฎให้ผ่องใส, ฎให้ขึ้นเงา.	ขัด ๒ ก. ฎให้เกลี้ยง, ฎให้ผ่องใส, ฎให้ขึ้นเงา, เช่น ขัดจีไคล ขัดพื้น.
ขัดกลา	ขัดกลา
ขัด ๓	ขัด ๓
ขัดสน	ขัดสน
ขัด ๔	ขัด ๔
ขัดมอน	ขัดมอน
ขัดมอนตัวผู้	ขัดมอนตัวผู้
ขัดมอนหลวง	ขัดมอนหลวง
ขัดตีย-	ขัดตีย-
ขัดตียมานะ น. การถือตัวว่าเป็นกษัตริย์.	ขัดตียมานะ น. การถือตัวว่าเป็นกษัตริย์หรือเชื้อสายกษัตริย์.
ขัน ๑	ขัน ๑
---	ขันข้าวบาตร น. ขันเชิงสำหรับใส่ข้าวบาตร.
ขันเชิง	ขันเชิง
ขันน้ำพานรอง	ขันน้ำพานรอง
ขันลงหิน น. ขันชนิดที่ใช้โลหะประสมแล้วขัดด้วยหิน.	ขันลงหิน น. ขันที่ทำด้วยโลหะผสมทองแดงกับดีบุก แล้วขัดให้เป็นมัน.
ขันสาคร น. ขันโลหะขนาดใหญ่สำหรับใส่น้ำอาบหรือทำน้ำมนต์ มีเชิงและมีหูติดอยู่ ๒ ข้าง.	ขันสาคร น. ขันขนาดใหญ่ทำด้วยโลหะผสม ได้แก่ สัมฤทธิ์ ทองเหลือง ตัวขันเป็นทรงกลมมนาวัด ก้นขันมีเชิง ข้างขันทำเป็นรูปหน้าสิงโตปากคาบห่วงซึ่งใช้เป็นหูหิ้วข้างละหู ใช้บรรจุน้ำสำหรับทำน้ำมนต์หรือสำหรับผู้มีบรรดาศักดิ์ใช้อาบ.
ขันเหม น. ขันชนิดที่เล็กกว่าขันเชิงชนิดน้อย สำหรับปักแวนเวียนเทียน.	ขันเหม น. ขันชนิดที่เล็กกว่าขันเชิงเล็กน้อย ใส่ข้าวสารไว้ในขันสำหรับปักแวนเวียนเทียน.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ชั้น ๒ ก. ทำให้ตั้งหรือทำให้แน่นด้วยวิธีหมุนกวดเร่งเข้าไป เช่น ชั้นชนะเนาะ ชั้นเกลียว. ว. แข็งแรง, กล้าหาญ, เช่น ภูนี้ชั้น. (สมุทรโฆษ).	ชั้น ๒ ก. ทำให้ตั้งหรือทำให้แน่นด้วยวิธีหมุนกวดเร่งเข้าไป เช่น ชั้นชนะเนาะ ชั้นเกลียว. ว. แข็งแรง, กล้าหาญ, เช่น ภูนี้ชั้น ชั้น จะขามคนใด. (สมุทรโฆษ).
ชั้นกว่าน	ชั้นกว่าน
ชั้นชนะเนาะ	ชั้นชนะเนาะ
ชั้นต่อ	ชั้นต่อ
ชั้นสมอ	ชั้นสมอ
ชั้นสู้	ชั้นสู้
ชั้นอาสา	ชั้นอาสา
ชั้น ๓ ก. อาการร้องเป็นเสียงอย่างหนึ่งของไก่หรือนกบางชนิด เช่น นกเขา.	ชั้น ๓ ก. อาการร้องอย่างหนึ่งของไก่หรือนกบางชนิดเฉพาะในตัวผู้ เช่น ไก่ ไก่ฟ้า นกเขา ใช้เป็นสัญญาณติดต่อสื่อสารในสัตว์ประเภทเดียวกัน จะร้องมากในระหว่างฤดูผสมพันธุ์ หรือในเวลาจำเพาะเช่นเช้าตรู่.
ชั้น ๔ ก. หัวเราะ, นึกอยากหัวเราะ. ว. นำหัวเราะ, ขวนหัวเราะ.	ชั้น ๔ ก. หัวเราะ, นึกอยากหัวเราะ. ว. นำหัวเราะ, ขวนหัวเราะ, ขบขัน ก๊ว.
ชั้น ๕	ชั้น ๕
ชั้น	ชั้น
ชั้นแข็ง ว. ขยันอย่างเอาจริงเอาจัง.	ชั้นแข็ง ว. ขยันอย่างเอาจริงเอาจัง เช่น ขยันชั้นแข็ง รับปากชั้นแข็ง.
ชั้นติ, ชั้นตี	ชั้นติ, ชั้นตี
ชั้นโตก (ถิ่น-พายัพ) น. ภาชนะทำด้วยไม้กลึง ลักษณะคล้ายถาดกลม มีขาเป็นซี่ ๆ ตั้งขึ้นมาแต่เชิงที่เป็นรูปวงแหวนค้ำไว้ ใช้ใส่ถ้วยชามจัดเป็นสำรับกับข้าว, โตก หรือ สะโตก ก๊ว,	ชั้นโตก (ถิ่น-พายัพ) น. ภาชนะทำด้วยไม้กลึง ไม้ไผ่สานหยาบหรืออย่างเครื่องเงิน ส่วนบน ลักษณะคล้ายถาด ส่วนล่างเป็นดินลักษณะเป็นวงแหวนมีขนาดเล็กกว่าถาดส่วนบน โดยมีซี่ไม้กลมหวดประมาณ ๖ ซี่ปักที่ตีนค้ำถาดไว้ ใช้สำหรับใส่อาหารเป็นต้น, โตก หรือ สะโตก

ลักษณะ-นามว่า ไบ หรือ ลูก.	

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ชั้นทองพยับบาท	ชั้นทองพยับบาท
ชั้นที่ น. ชายที่ถูกตอน บางประเทศทางเอเชีย สมัยก่อนใช้สำหรับควบคุมฝ่ายใน.	ชั้นที่ น. ชายที่ถูกตอน บางประเทศทางเอเชีย สมัยโบราณใช้สำหรับควบคุมฝ่ายใน.
ชั้นร	ชั้นร
ชั้นธาร	ชั้นธาร
ชั้นหมาก ๑	ชั้นหมาก ๑
ชั้นหมาก ๒	ชั้นหมาก ๒
---	ชั้นหมาก ๓ (ไบ; ราช) น. เรียกพานใส่หมาก พลูของพระเจ้าแผ่นดินว่า พานพระชั้นหมาก หรือ พระชั้นหมาก, พานพระศรี กี่ว่า.
จับ ๑ ก. ด้อนให้ไป, บังคับให้ไป, ไล่; ไล่ตาม; บังคับให้เคลื่อนไป เช่น จับรด จับเรือ; บังคับให้ ออก เช่น จับปีศาจ; ประชดอย่างลื้อ, พุดลื้อ เพื่อสนุก.	จับ ๑ ก. ด้อนให้ไป, บังคับให้ไป, ไล่; ไล่ ตาม; บังคับให้เคลื่อนไปได้ เช่น จับเกวียน จับ รถม้า, สามารถบังคับเครื่องยนต์ให้ ยานพาหนะเคลื่อนที่ไปได้ เช่น จับรด จับเรือ; บังคับให้ออก เช่น จับปีศาจ; ประชดอย่าง ลื้อ, พุดลื้อเพื่อสนุก.
จับชั้น	จับชั้น
จับจี ว. เรียกใบอนุญาตให้จับรดได้ว่า ไบจับจี.	จับจี ว. (ปาก) เรียกใบอนุญาตให้จับรด ได้ว่า ไบจับจี, (กฎ) ใช้ว่า ใบอนุญาตจับจี. ก. สามารถบังคับเครื่องยนต์ให้ยานพาหนะ เคลื่อนที่ไปได้.
จับเคลื่อน	จับเคลื่อน
จับเคี้ยว	จับเคี้ยว
จับถ่าย ก. รุหรือระบายสิ่งที่ไม่ต้องการ ออกจากร่างกายเป็นต้น.	จับถ่าย ก. รุหรือระบายสิ่งที่ไม่ต้องการ ออกจากร่างกาย.
---	จับไล่ไล่ส่ง ก. ไล่ไปอย่างไม่มีเชื้อโย, จับไล่ไล่ส่ง กี่ว่า.

ขับพล	ขับพล

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ขับ ๒	ขับ ๒
ขับซอ (ถิ่น) ก. ร้องเพลง เช่น ขับซอชอยยศอ้าง (ล่อ ๓๕).	ขับซอ (ถิ่น) ก. ร้องเพลงโดยมีดนตรีประกอบ เช่น ขับซอชอยยศอ้าง ภาณุกษัตริย์เจ้าช้าง ขึ้นแท่นไครเทียมเทียบนา (ล่อ).
ขับไม้ น. การเล่นดนตรีอย่างหนึ่ง มีคนเล่น ๓ คนด้วยกัน คนหนึ่งขับร้องลำนนำ คนหนึ่งสีซอประสานเสียง คนหนึ่งไกวบัณเฑาะว์ให้จังหวะ; ชื่อคำประพันธ์ชนิดหนึ่ง ใช้โคลงกับกับกาพย์สุรางคนางค์สลับกัน.	ขับไม้ น. การเล่นดนตรีอย่างหนึ่ง มีคนเล่น ๓ คนด้วยกัน คนหนึ่งขับร้องลำนนำ คนหนึ่งสีซอ ๓ สายประสานเสียง คนหนึ่งไกวบัณเฑาะว์ให้จังหวะ; ชื่อคำประพันธ์ชนิดหนึ่ง ใช้โคลงกับกับกาพย์สุรางคนางค์สลับกัน.
ขับไม้บัณเฑาะว์	ขับไม้บัณเฑาะว์
ขับร้อง	ขับร้อง
ชัย	ชัย
ข้าว	ข้าว
ข้าวบวก	ข้าวบวก
ข้าวแม่เหล็ก	ข้าวแม่เหล็ก
ข้าวแม่เหล็กโลก	ข้าวแม่เหล็กโลก
ข้าวลบ	ข้าวลบ
ข้าวโลก	ข้าวโลก
ขา ๑	ขา ๑
ขากระบ	ขากระบ
ขากรรไกร [-กันไกร] น. กระดูกต้นคางที่อ้าขึ้นอ้าลง มีลักษณะอย่างกรรไกร, ขากรรไกร หรือ ขาตะไกร ก็ว่า.	ขากรรไกร [-กันไกร] น. กระดูกต้นคางที่อ้าขึ้นอ้าลง มีลักษณะอย่างกรรไกร, ขากรรไกร หรือ ขาตะไกร ก็ว่า.
ขาหอม	ขาหอม
---	ขาไก่ ๑ น. เรียกขนมปิ้งกรอบค่อนข้างแข็งขนาดโตเท่านิ้วหัวแม่มือ ยาวประมาณ ๘ นิ้ว ว่า ขนมปิ้งขาไก่.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
---	ขาขวิด ว. อาการที่เดินสะดุดขาตัวเอง เพราะอายหรือรีบร้อน เรียกว่า เดินขาขวิด.
---	ขาตะเกียบ น. ขาคคนที่ลืบลึก.
---	ขาตะไกร น. ขากระไร.
ขาทราย	ขาทราย
ขานกยาง ๑	ขานกยาง ๑
ขาพับ น. ส่วนของขาที่พับได้.	ขาพับ น. ส่วนของขาที่พับได้อยู่หลังเข้า.
ขาม้า	ขาม้า
---	ขาลาก ว. อาการที่เดินยกขาไม่ขึ้น.
---	ขาสิงห์ น. ขาโต๊ะ ตั้ง หรือตั้งเป็นต้นที่ออกแบบให้คล้ายขาของสิงห์.
---	ขาหนีบ น. บริเวณโคนขาด้านหน้าตรงส่วนที่ต่อกับลำตัว.
ขาหมา น. ไม้ที่ทำเป็นขาไขว้กัน ๒ ขา ใช้วางบนหลังช้าง สำหรับคนอาศัยนั่ง บรรทุกของหรือลากไม้.	ขาหมา น. ไม้ที่ทำเป็นขาไขว้กัน ๒ ขา ใช้วางบนหลังช้าง สำหรับนั่ง บรรทุกของหรือลากไม้.
ขาหยั่ง	ขาหยั่ง
ขาอ่อน	ขาอ่อน
ขา ๒ น. พวก, ฝ้าย, เช่น ขานักเลง ขาเจ้าชู้; เรียกผู้ร่วมเล่นการพนันเช่นไพ่ว่า ขา; คราว, เที้ยว เช่น ขากลับ ขาเข้า ขาออก; เรียกมาตราเงินโบราณสลึงหนึ่งว่า ขาหนึ่ง.	ขา ๒ น. พวก, ฝ้าย, เช่น ขานักเลง ขาเจ้าชู้; เรียกผู้ร่วมเล่นการพนันเช่นไพ่ว่า ขา; คราว, เที้ยว เช่น ขากลับ ขาเข้า ขาออก; (โบ) สลึง, ใช้เฉพาะราคาทองคำที่คิดเป็นราคาเงินบาทเศษที่เป็นสลึงเรียกว่า ขา เช่น ทองคำหนัก ๑ บาท เป็นราคาเงิน ๘ บาท ๒ สลึง เรียกว่า ทองเนื้อแปดสองขา ถ้าเป็นราคาเงิน ๘ บาท ๓ สลึง เรียกว่า ทองเนื้อแปดสามขา.

ชาจร [-จอน] น. ผู้ที่ไม่ติดต่อเป็นประจำ.	ชาจร [-จอน] น. ลูกค้าที่ไม่ใช่ขาประจำ.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ขา/ประจำ น. ผู้ติดต่อเป็นประจำ.	ขา/ประจำ น. ลูกค้าที่ติดต่อสม่ำเสมอ.
---	ขาไฟ น. ผู้ร่วมเล่นการพนันไพ่, ลักษณะนามว่า ขา.
---	ขาใหญ่ (ปาก) น. นักเลงผู้มีอิทธิพล, นักโทษหรือผู้กักขังที่มีอิทธิพล.
ขา ๓	ขา ๓
ขา ๔ (โบ) ส. คำใช้แทนผู้ที่เราพูดถึง, เป็นสรรพนามบุรุษที่ ๓, เช่น สองขาพ่อลูก หมายถึง สองคนพ่อลูก.	ขา ๔ (โบ) ส. เป็นสรรพนามบุรุษที่ ๓ แทนคำว่า เขาสองคน, เช่น สองขาพ่อลูก หมายถึง เขาสองคนพ่อลูก.
ขา ๑ น. คนขาเขาพวกหนึ่ง แบ่งออกเป็น ๒ เผ่าเผ่าหนึ่งอยู่ในตระกูลมอญ-เขมร เช่น ข่าอัตตะปือ ข่าตองเหลื่อง และอีกเผ่าหนึ่งอยู่ในตระกูลชาว-มลายู ได้แก่ ข่าระแด และ ข่าจะราย.	ขา ๑ น. คนขาเขาพวกหนึ่ง แบ่งออกเป็น ๒ พวก พวกหนึ่งพูดภาษาในตระกูลมอญ-เขมร เช่น ข่าอัตตะปือ ข่าตองเหลื่อง และอีกพวกหนึ่งพูดภาษาในตระกูลอินโดนีเซียน ได้แก่ ข่าระแด และ ข่าจะราย.
ขา ๒ น. ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Languas galanga</i> (Swartz) Stuntz ในวงศ์ Zingiberaceae มีเหง้า ลำต้นเป็นกอสูง ๑-๓ เมตร ดอกขาว ออกเป็นช่อปลายลำต้น เหง้ามีกลิ่นฉุน ใช้ปรุงอาหารและทำยาได้.	ขา ๒ น. ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Alpinia galanga</i> (L.) Sw. ในวงศ์ Zingiberaceae มีเหง้า ลำต้นเป็นกอสูง ๑-๓ เมตร ดอกขาว ออกเป็นช่อที่ยอด เหง้ามีกลิ่นฉุน ใช้ปรุงอาหารและทำยาได้.
ข่าแดง	ข่าแดง
ขา ๓ น. ชื่อสัตว์น้ำชนิดหนึ่ง ในมหาซาคำ หลวงแปลจากศัพท์ว่า สุสุ, นัยว่าปลาบึก, เช่น มงกกรรลองเข้า ก็มี. (ม. คำหลวง มหาพน).	ขา ๓ น. ชื่อสัตว์น้ำชนิดหนึ่ง ในมหาซาคำ หลวงแปลจากศัพท์ว่า สุสุ, คือ จระเข้, เช่น มงก-กรรลองเข้า ก็มี. (ม. คำหลวง มหาพน).
ขา ๔ น. ไม้ที่ทำเป็นร้านขึ้นคร่อมกองไฟสำหรับปิ้งปลา.	ขา ๔ น. ไม้ที่ทำเป็นร้านขึ้นคร่อมกองไฟสำหรับปิ้งปลา, ไม้ไผ่ขัดเป็นตารางเล็ก ๆ สำหรับวางหรือห้อยอาหารแห้งให้อยู่เหนือดาไฟในครัว.

ข้า ๑	ข้า ๑

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ข้าเก่าเต่าเลียง (สำ) น. คนเก่าคนแก่, คนที่อยู่ด้วยกันมานานในฐานะรับใช้จนไว้วางใจได้.	ข้าเก่าเต่าเลียง (สำ) น. คนเก่าคนแก่, คนที่อยู่ด้วยกันในฐานะรับใช้มานาน.
ข้าไท	ข้าไท
ข้านอกเจ้า ข้าวนอกหม้อ (สำ) น. การกระทำหรือความประพฤตินอกเหนือคำสั่งหรือแบบอย่างขนบธรรมเนียม.	ข้านอกเจ้าข้าวนอกหม้อ (สำ; โป) น. จำนวนคนซึ่งมีจำนวนมากย่อมกระทำหรือประพฤตินอกออกไปจากคำสั่งหรือแบบอย่างขนบธรรมเนียมที่ถือปฏิบัติกันมามากเช่นกัน ดังข้อความว่า กาลแต่ก่อนเจ้านายน้อยตัว ก็ไม่รู้ไม่ร่ำข้างไหนหนัก ครั้นภายหลังเจ้านายมากขึ้นก็เกิดการร่ำร้ำไปต่าง ๆ เป็นการข้านอกเจ้า ข้าวนอกหม้อ ลูกนอกพ่อ หลานนอกปู่ เป็นต้น. (พระราชหัตถเลขารัชกาลที่ ๔).
---	ข้านอกเจ้าข้าวนอกนาย (สำ) น. ผู้ที่กระทำหรือประพฤตินอกเหนือคำสั่งหรือแบบอย่างขนบธรรมเนียมที่ถือปฏิบัติกันมา.
ข้าแผ่นดิน น. ชาวเมือง.	ข้าแผ่นดิน น. พลเมือง.
ข้าเฝ้า	ข้าเฝ้า
ข้าพระ (โป) น. ผู้ที่นายเงินชุบสารกรมให้เป็นคนใช้ของสงฆ์, คนที่พระเจ้าแผ่นดินพระราชทานแก่พระสงฆ์ เพื่อรักษาวัดและปฏิบัติพระสงฆ์.	ข้าพระ (โป) น. ผู้ที่นายเงินทำหนังสือสำคัญยกให้เป็นคนใช้ของสงฆ์, คนที่พระเจ้าแผ่นดินพระราชทานแก่พระสงฆ์ เพื่อรักษาวัดและปฏิบัติพระสงฆ์.
ข้าราชการ น. (โป) คนที่ทำราชการตามทำเนียบ; ผู้ปฏิบัติราชการในส่วนราชการ; (กฎ) บุคคลซึ่งรับราชการโดยได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณรายจ่ายหมวดเงินเดือน เช่น ข้าราชการพลเรือน ข้าราชการการเมือง ข้าราชการครู ข้าราชการทหาร ข้าราชการฝ่าย	ข้าราชการ น. (โป) คนที่ทำราชการตามทำเนียบ; ผู้ปฏิบัติราชการในส่วนราชการ; (กฎ) บุคคลซึ่งรับราชการโดยได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณรายจ่ายหมวดเงินเดือน เช่น ข้าราชการพลเรือน ข้าราชการการเมือง ข้าราชการครู ข้าราชการทหาร ข้าราชการตุลา-

ตุลาการ.	การ ข้าราชการอัยการ.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
---	ข้าราชการอัยการ (กฎ) น. ข้าราชการผู้มีอำนาจและหน้าที่ในการดำเนินคดีตามกฎหมายซึ่งบัญญัติว่าเป็นอำนาจและหน้าที่ของพนักงานอัยการ, ถ้าวรรณถึงข้าราชการตุลาการในสำนักงานอัยการสูงสุดด้วย เรียกว่า ข้าราชการฝ่ายอัยการ. (ดู อัยการ).
ข้าหลวง ๑ น. คนที่ถวายตัวเป็นข้าในหลวงและเจ้านาย.	ข้าหลวง ๑ น. (โบ) คนที่ถวายตัวเป็นข้าของพระเจ้าแผ่นดินหรือเจ้านาย.
ข้าหลวงเดิม น. คนที่ถวายตัวก่อนเสวยราชย์.	ข้าหลวงเดิม น. คนใช้เก่าแก่ของเจ้านาย, คนที่พระเจ้าแผ่นดินเคยใช้มาแต่เมื่อยังไม่ได้เป็นพระเจ้าแผ่นดิน, (ปาก) คนหรือสิ่งของที่ใช้สอยถูกใจมาเป็นเวลานาน ๆ.
ข้าหลวงน้อย	ข้าหลวงน้อย
ข้า ๒	ข้า ๒
ข้าเจ้า	ข้าเจ้า
ข้าน้อย	ข้าน้อย
ข้าพเจ้า [ข้าพะเจ้า] ส. คำใช้แทนตัวผู้พูด, เป็นสรรพนามบุรุษที่ ๑.	ข้าพเจ้า [ข้าพะเจ้า] ส. คำใช้แทนตัวผู้พูด มักใช้อย่างเป็นทางการ, เป็นสรรพนามบุรุษที่ ๑.
ข้าพระพุทธเจ้า [ข้าพระพุททะเจ้า] ส. คำใช้แทนตัวผู้พูดกราบทูลเจ้านายชั้นสูงหรือพระเจ้าแผ่นดิน, เป็นสรรพนามบุรุษที่ ๑.	ข้าพระพุทธเจ้า [ข้าพระพุททะเจ้า] ส. คำใช้แทนตัวผู้พูดกราบบังคมทูลพระเจ้าแผ่นดินหรือกราบทูลเจ้านายชั้นสูง, เป็นสรรพนามบุรุษที่ ๑.
ขาก ๑	ขาก ๑
ขาก ๒	ขาก ๒
ขาก๊วย น. กางเกงจีนขาสั้น.	ขาก๊วย น. กางเกงจีนขาสั้นแค่เข่า.
ขาเกวียน	ขาเกวียน

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
---	ขาไก่ ๑ คูใน ขา ๑.
ขาไก่ ๑ น. (๑) ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Sericocalyx schomburgkii</i> Brem. ในวงศ์ Acanthaceae ต้นสูงประมาณ ๑ เมตร ปลุกเป็นร้ว. (๒) ชื่อเห็ดชนิดหนึ่งในพวกเห็ดโคน แต่ใหญ่และแข็งกว่า. (๓) เรียกอ้อยชนิดลำเล็กสีเหลืองว่าอ้อยขาไก่.	ขาไก่ ๒ น. (๑) ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Strobilanthes dolichophylla</i> R. Ben. ในวงศ์ Acanthaceae ต้นสูงประมาณ ๑ เมตร ปลุกเป็นร้ว. (๒) ชื่อเห็ดชนิดหนึ่งในพวกเห็ดโคน แต่ใหญ่และแข็งกว่า. (๓) เรียกอ้อยชนิดลำเล็กสีเหลืองว่าอ้อยขาไก่.
ขาไก่ ๒ น. ชื่อปลาทะเลชนิด <i>Megalaspis cordyla</i> ในวงศ์ Carangidae ลำตัวเพรียวแบน ข้างเล็กน้อย คอด หางแคบมาก เป็นเหลี่ยมแข็งดูคล้ายขาไก่ เกือบเล็ก แต่เฉพาะที่อยู่ในแนวเส้นข้างตัวจนถึงข้างหางขยายกว้าง ที่ขอบฝาเหงือกมีจุดดำใหญ่ ว่ายน้ำเร็ว อยู่เป็นฝูงใกล้ผิวน้ำ, แข็งไก่อีโลง หรือ อีโลง ก็เรียก.	ขาไก่ ๓ คู หางแข็ง.
ขาเจียด น. ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Monochoria vaginalis</i> (Burm.f.) Presl var. <i>plantaginea</i> Solms ในวงศ์ Pontederiaceae ดอกสีม่วงน้ำเงิน เกิดในน้ำและปลักตม กินได้.	ขาเจียด น. ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Monochoria vaginalis</i> (Burm.f.) Kunth ในวงศ์ Pontederiaceae ดอกสีม่วงน้ำเงิน เกิดในน้ำและปลักตม กินได้.
ขา ๑	ขา ๑
ขา ๒ (ถิ่น-อีสาน) น. รอดเรือน; โลหะชนิดหนึ่งอย่างเหล็กกระทะ.	ขา ๒ (ถิ่น-อีสาน) น. รอดเรือน.
ขา คัง	ขา คัง
---	ขา ๓ (ถิ่น-อีสาน) น. โลหะชนิดหนึ่งอย่างเหล็กกระทะ.
ขา ๓ (ถิ่น-อีสาน) ก. อัง, ทำให้ร้อน, ทำให้สุก, เช่น เอาขี้ผึ้งไปขาไฟ ว่า เอาขี้ผึ้งไปอังไฟ.	ขา ๔ (ถิ่น-อีสาน) ก. อัง, ทำให้ร้อน, ทำให้สุก, เช่น เอาขี้ผึ้งไปขาไฟ ว่า เอาขี้ผึ้งไปอังไฟ.
ขา ๑ น. ของเล่นอย่างหนึ่งเป็นลูกกลมมีเดือย	ขา ๑ น. ของเล่นอย่างหนึ่งเป็นลูกกลม ๆ มี

ใช้ปั้นด้วยมือหรือด้วยเชือกเป็นต้น เรียกว่า	เคียว ใช้ปั้นให้หมุนด้วยมือหรือด้วยเชือก

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ลูกข้าง; ชื่อดาวหมู่หนึ่งมี ๔ ดวงคล้ายรูปลูกข้าง.	เรียกว่า ลูกข้าง; ชื่อดาวหมู่หนึ่งมี ๔ ดวงคล้ายรูปลูกข้าง.
ข้าง ๒	ข้าง ๒
ข้าง ๓	ข้าง ๓
ข้าง	ข้าง
ข้าง ๆ	ข้าง ๆ
ข้างกบ	ข้างกบ
ข้างขึ้น	ข้างขึ้น
ข้างควาย น. ไม้ขนานหลังคามีไม้เสียบหนุ่ยติด.	ข้างควาย น. เรียกไม้ขนานใกล้สันหลังคา ๒ ข้างจากหลบ มีไม้เสียบหนุ่ยติดกดให้แน่นว่า ไม้ข้างควาย.
ข้าง ๆ คุ ๆ	ข้าง ๆ คุ ๆ
---	ข้างเคียง ว. ที่อยู่ใกล้ ๆ, ที่สนิทชิดชอบกันมาก, เช่น คนข้างเคียง.
ข้างจัน น. วิธีเหลาไม้ให้เป็นสันนูนมีลักษณะอย่างข้างลูกจัน.	ข้างจัน น. วิธีเหลาไม้ให้เป็นผิวนูนมีลักษณะอย่างข้างลูกจัน.
ข้างตก (ถีน) น. ทิศตะวันตก.	ข้างตก (ถีน-ปักข์ได้) น. ทิศตะวันตก.
ข้างดิน (ถีน) น. ทิศเหนือ.	ข้างดิน (ถีน-ปักข์ได้) น. ทิศเหนือ.
ข้างแรม น. ส่วนของเดือนจันทรคติที่มีพระจันทร์มืด คือ ตั้งแต่แรมค่ำหนึ่งไปถึงสิ้นเดือน.	ข้างแรม น. ส่วนของเดือนจันทรคติที่มีพระจันทร์มืด คือ ตั้งแต่แรมค่ำหนึ่งไปถึงสิ้นเดือน.
ข้างห้วนอน (ถีน) น. ทิศใต้.	ข้างห้วนอน (ถีน-ปักข์ได้) น. ทิศใต้.
ข้างออก (ถีน) น. ทิศตะวันออก.	ข้างออก (ถีน-ปักข์ได้) น. ทิศตะวันออก
ข้างกระดาน	ข้างกระดาน
ข้างเงิน	ข้างเงิน
ข้างแดง	ข้างแดง
ข้างตะเกา น. ชื่อปลาทะเลหลายวงศ์ที่มีลายสี	ข้างตะเกา น. ชื่อปลาทะเลหลายชนิดในสกุล

น้ำตาลเป็นเส้น แถบ หรือจุด ส่วนมากทำเสียงได้	<i>Plectorhynchus</i> และ <i>Diagramma</i> วงศ์

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เช่น ชนิด <i>Therapon jarbua</i> ในวงศ์ Theraponidae, ชนิด <i>Plectorhynchus pictus</i> ในวงศ์ Haemulidae.	Haemulidae ลำตัวป้อมแบนข้าง สันหัวโค้งลาดลง รอบปากมีเนื้อนุ่ม ใต้คางมีรู ๑-๓ คู่ เกือบเล็กสากมือ พื้นลำตัวและอกมักมีสีจุดขนาด ในปลาขนาดเล็กมักมีลายสีทึบพาดตามยาวหลายเส้นและมักแตกเป็นจุดเมื่อตัวโตขึ้น ขอบแผ่นปิดเหงือกและในโพรงปากมักมีสีแดงส้ม ส่วนใหญ่พบอาศัยอยู่ตามแนวปะการัง ขนาดตั้งแต่ ๓๐-๘๐ เซนติเมตร, สร้อยนกเขา ก็เรียก. (๒) ดู ข้างลาย.
ข้างลาย น. ชื่อปลาน้ำจืดขนาดเล็กชนิด <i>Puntius partipentazona</i> ในวงศ์ Cyprinidae รูปร่างและลักษณะคล้ายปลาตะเพียน มีลายดำ ๕ แถบ, เสือสุมาตรา ก็เรียก.	ข้างลาย น. ชื่อปลาทะเลหลายชนิดในสกุล <i>Therapon</i> และ <i>Pelates</i> วงศ์ Theraponidae มีเส้นดำข้างลำตัวข้างละ ๔-๖ เส้น แล้วแต่ชนิด อาศัยอยู่ตามชายฝั่งทะเลและบริเวณน้ำกร่อย เช่น ชนิด <i>T. jarbua</i> , <i>P. quadrilineatus</i> , ข้างตะเกา ออกแอต หรือ ครี๊ดคราด ก็เรียก.
ขานู	ขานู
ขาด	ขาด
ขาดกัน ก. แยกจากกัน ไม่คบค้าสมาคมกันต่อไป เช่น ผัวเมียหย่าขาดกัน.	ขาดกัน ก. แยกจากกัน ไม่คบค้าสมาคมกันต่อไป เช่น แม่นมียกพลไกรไปช่วย ถึงเรา ม้วยก็อย่ามาดูผี อย่าดูทั้งเปลวอัคคี แต่วันนี้ขาดกันจนบรรลัย. (อิเหนา).
ขาดคราว ก. ไม่มีในคราวนั้น.	ขาดคราว ก. ไม่มีไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง.
ขาดคอช้าง ก. ถูกฟันตายบนคอช้างเมื่อเวลาชนช้างกัน, ขาดหัวช้าง ก็เรียก เช่น ผู้ใดชนช้างมีชัยและเข้าศึกขาดหัวช้าง. (กุณนเทียรบาลในกฎ. ราชบุรี).	ขาดคอช้าง ก. ถูกฟันตายบนคอช้างเมื่อเวลาชนช้างกัน, ขาดหัวช้าง ก็เรียก.
ขาดค่า	ขาดค่า

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ขาดคำ, ขาดปาก ก. สุดคำพูด, จบคำพูด.	ขาดคำ, ขาดปาก ก. ทันทีที่พูดคำพูด, ทันทีที่จบคำพูด.
ขาดแคลน	ขาดแคลน
ขาดใจ ก. สิ้นใจ, ตาย.	ขาดใจ ก. สิ้นใจ, ตาย; โดยปริยาย หมายความว่า ขอด, มาก, เช่น สดสวาทขาดใจ.
ขาดตกบกพร่อง	ขาดตกบกพร่อง
ขาดตลาด	ขาดตลาด
ขาดตอน ก. ขาดระยะกัน, ไม่ติดต่อกัน, เห็นห่างจากกัน.	ขาดตอน ก. ขาดระยะกัน, ไม่ติดต่อกัน.
ขาดตัว	ขาดตัว
ขาดทุน	ขาดทุน
ขาดมือ	ขาดมือ
ขาดเมืง	ขาดเมืง
ขาดลอย	ขาดลอย
ขาดหัวช้าง ก. ขาดคอช้าง.	ขาดหัวช้าง ก. ถูกฟันตายบนคอช้างเมื่อ เวลาชนช้างกัน เช่น ผู้ใดชนช้างมีชัยและเข้าศึก ขาดหัวช้าง. (กฤษณเทียรบาล ในกฎ. ราชบุรี), ขาดคอช้าง ก็เรียก.
ขาดเหลือ ก. บกพร่อง.	ขาดเหลือ ก. ไม่ครบตามที่ควรมี เช่น ถ้า มีสิ่งใดขาดเหลือ ก็ขอให้บอก.
ขาดอายุ ก. หมดเวลาที่กำหนดไว้.	ขาดอายุ ก. พ้นระยะเวลาที่กำหนดไว้ เช่น ใบขับขี่ขาดอายุ.
ขาดัน	ขาดัน
ขาดนียะ [ขาดะ-] (แบบ) น. อาหารควรเคี้ยว. (ป.).	ขาดนียะ [ขาดะ-] (แบบ) น. อาหารควรเคี้ยว, มักใช้เข้าคู่กับคำ โภชนียะ เป็น ขาดนีย โภชนิ ยะ หมายความว่า อาหารที่ควรเคี้ยวและควร บริโภค. (ป.).
ขาด ๑	ขาด ๑

เจนาอนุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ขานไข	ขานไข
ขานนาค	ขานนาค
---	ขานยาม (โบ) ก. บอกเวลาเปลี่ยน ชั่วโมง.
ขานรหัส	ขานรหัส
ขาน ๒	ขาน ๒
ขานกยาง ๑	ขานกยาง ๑
ขานกยาง ๒	ขานกยาง ๒
ขานาง น. ชื่อไม้ต้นขนาดใหญ่ชนิด <i>Homalium tomentosum</i> Benth. ในวงศ์ Flacourtiaceae.	ขานาง น. ชื่อไม้ต้นขนาดใหญ่ชนิด <i>Homalium tomentosum</i> (Vent.) Benth. ในวงศ์ Flacourtiaceae ดอกเล็ก สีเหลืองอ่อน กลิ่น เหม็น.
خاب ๑	خاب ๑
خاب ๒	خاب ๒
ขาม ๑	ขาม ๑
ขาม ๒	ขาม ๒
ข้าม	ข้าม
ข้าม ๑ ก. ยกเท้าข้างผ่านเหนือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เพื่อให้พ้นไป เช่น ข้ามธรณีประตู, ผ่านจากข้าง หนึ่งไปยังอีกข้างหนึ่ง เช่น ข้ามฟาก ข้ามถนน, ล่องพ้นสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยผ่านเหนือสิ่งนั้นไป เช่น บินข้ามมหาสมุทร, ผ่านเลยลำดับ เช่น ข้าม ชั้น อ่านหนังสือข้าม.	ข้าม ๑ ก. ยกเท้าข้างผ่านเหนือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เพื่อให้พ้นไป เช่น ข้ามธรณีประตู, ผ่านจาก ข้างหนึ่งไปยังอีกข้างหนึ่ง เช่น ข้ามฟาก ข้าม ถนน, ล่องพ้นสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยผ่านเหนือสิ่ง นั้นไป เช่น บินข้ามมหาสมุทร, ล่องพ้น ช่วงเวลาใดช่วงเวลาหนึ่ง เช่น ข้ามวันข้ามคืน, ผ่านเลยลำดับ เช่น ข้ามชั้น อ่านหนังสือข้าม.
ข้ามน้ำข้ามทะเล, ข้ามน้ำข้ามท่า	ข้ามน้ำข้ามทะเล, ข้ามน้ำข้ามท่า
---	ข้ามเรือ ก. ลงเรือข้ามน้ำไปยังอีกฝั่ง หนึ่ง.
ข้ามสมุทร	ข้ามสมุทร

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ข้ามหน้า, ข้ามหน้าข้ามตา	ข้ามหน้า, ข้ามหน้าข้ามตา
ข้ามหัว	ข้ามหัว
ข้าม ๒, ข้าม ๆ	ข้าม ๒, ข้าม ๆ
ขาย	ขาย
ขายขาด	ขายขาด
---	ขายเงินเชื่อ, ขายเชื่อ ก. ขายโดยยอมเก็บเงินอันเป็นมูลค่าในวันหลัง.
---	ขายเงินผ่อน ก. ขายโดยผู้ซื้อชำระเงินเป็นงวด ๆ.
---	ขายเงินสด ก. ขายโดยผู้ซื้อชำระเงินในเวลาที่ซื้อขายกัน.
ขายชาติ	ขายชาติ
ขายชื่อ	ขายชื่อ
ขายตัว	ขายตัว
ขายตามคำพรรณนา	ขายตามคำพรรณนา
ขายตามตัวอย่าง	ขายตามตัวอย่าง
ขายทอดตลาด	ขายทอดตลาด
ขายบ้านขายเมือง	ขายบ้านขายเมือง
ขายปลีก	ขายปลีก
ขายผ้าเอาหน้ารอด	ขายผ้าเอาหน้ารอด
ขายเพื่อชอบ	ขายเพื่อชอบ
ขายฝาก	ขายฝาก
ขายส่ง	ขายส่ง
ขายหน้า, ขายหน้าขายตา	ขายหน้า, ขายหน้าขายตา
ขายหน้าวันละห้าเบี้ย	ขายหน้าวันละห้าเบี้ย
ขายหู	ขายหู
---	ขายหูขายตา (แบบ) ก. ได้ยินได้เห็นแล้วรู้สึกอายไม่อยากฟังไม่อยากเห็น เช่น ดอกขายหูขายตา ดอกบนนาพารู้.(ลอ), ไซ้ว่า ไขนูไจตา ก็มี.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ขายเหมา	ขายเหมา
ขาย	ขาย
ขายงาน	ขายงาน
ขาล [ขาน] น. ชื่อปีที่ ๓ ของรอบนักษัตร มีเสือเป็นเครื่องหมาย; เสือ.	ขาล [ขาน] น. ชื่อปีที่ ๓ ของรอบนักษัตร มีเสือเป็นเครื่องหมาย; เสือ. (ข.).
ขาว ๑ ว. สีส่องล้ำลิ, โดยปริยายหมายความว่า แจ่มแจ้ง, สะอาดอย่างบริสุทธิ์, ปราศจากมลทิน.	ขาว ๑ น. สีชนิดหนึ่งเหมือนสำลี. ว. มีสีอย่างสำลี, โดยปริยายหมายความว่า แจ่มแจ้ง, สะอาดอย่างบริสุทธิ์, ปราศจากมลทิน.
ขาว ๒	ขาว ๒
ขาว	ขาว
ขาวกรอง	ขาวกรอง
ขาวคราว	ขาวคราว
ขาวพาดหัว น. ขาวสำคัญที่นำมาพิมพ์เป็นหัวเรื่องในหน้าแรกของหนังสือพิมพ์รายวันด้วยตัวอักษรขนาดใหญ่เพื่อให้เกิดความสนใจ.	ขาวพาดหัว น. ขาวสำคัญที่นำมาพิมพ์เป็นหัวเรื่องในหน้าแรกของหนังสือพิมพ์ด้วยตัวอักษรขนาดใหญ่เพื่อให้เกิดความสนใจ.
ขาวกเมฆ	ขาวกเมฆ
ขาวล่า	ขาวล่า
---	ขาวลือ น. ขาวที่พูดกันทั่วไป แต่ยังไม่มีความยืนยันได้แน่นอน.
ขาวสด	ขาวสด
ขาวสาร	ขาวสาร
ข้าว น. ชื่อไม้ล้มลุกหลายชนิด หลายสกุล ในวงศ์ Gramineae โดยเฉพาะชนิด <i>Oryza sativa</i> Linn. ซึ่งใช้เมล็ดเป็นอาหารหลัก มีหลายพันธุ์ เช่น ข้าวเจ้า ข้าวเหนียว.	ข้าว น. ชื่อไม้ล้มลุกหลายชนิด หลายสกุล ในวงศ์ Gramineae โดยเฉพาะชนิด <i>Oryza sativa</i> L. เมล็ดเป็นอาหารหลัก มีหลายพันธุ์ เช่น ข้าวเจ้า ข้าวเหนียว.
---	ข้าวก้นบาตร (สำ) น. อาหารเหลือจากพระฉันแล้วที่ศิษย์วัดได้อาศัยกิน.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
---	ข้าวกระยาทิพย์ น. ชื่อขนมอย่างหนึ่ง ปรุงด้วยเครื่องกวนมี น้ำผึ้ง น้ำอ้อย น้านม ถั่ว งา เป็นต้น นิยมใช้หญิงพรหมจารีเป็นผู้กวน มักทำในพิธีสารท, ข้าวทิพย์ ก็เรียก.
ข้าวกรู น. ข้าวชนิดที่ทำเพื่ออุทิศ ให้ปรตตูปชีวิเปรตในพิธีสารท.	ข้าวกรู น. ข้าวชนิดที่ทำเพื่ออุทิศให้ เปรตประเภทหนึ่งในพิธีสารท.
ข้าวกล้อง น. ข้าวที่สีแล้วยังมีข้าวเปลือก ปนอยู่เพื่อเอาไปซ่อมให้ขาว.	ข้าวกล้อง น. ข้าวที่สีเอาเปลือกออกโดย ยังมีจมูกข้าวและเยื่อหุ้มเมล็ดข้าวอยู่, เดิมใช้วิธี ใส่ครกตำเรียกว่า ข้าวซ่อม หรือ ข้าวซ่อมมือ.
ข้าวกล้า น. ข้าวเปลือกที่เพาะไว้สำหรับ ย้ายไปปลูกที่อื่น, กล้า ก็เรียก.	ข้าวกล้า น. ต้นข้าวที่เพาะไว้สำหรับย้าย ไปปลูกที่อื่น, กล้า ก็เรียก.
---	ข้าวกลาง น. กลุ่มพันธุ์ข้าวที่ออกรวง หลังข้าวเบา คือ ในช่วงกลางเดือนตุลาคมถึง ปลายเดือนตุลาคม และเก็บเกี่ยวได้ในช่วง กลางเดือนพฤศจิกายนถึงปลายเดือน พฤศจิกายน เช่น พันธุ์ข้าวดอกมะลิ ๑๐๕ พันธุ์ ข้าว กข ๖.
ข้าวเกรียบ	ข้าวเกรียบ
ข้าวเกรียบปากหม้อ น. ชื่อของว่างชนิด หนึ่ง ทำด้วยแป้งข้าวเจ้า ละเลงบนผ้าที่ขึงปาก หม้อ มีไส้ทำด้วยกุ้งหรือหมูเป็นต้น.	ข้าวเกรียบปากหม้อ น. ชื่อของว่างชนิด หนึ่ง ทำด้วยแป้งข้าวเจ้า ละเลงบนผ้าที่ขึงปาก หม้อน้ำเดือด มีไส้ทำด้วยกุ้งหรือหมูเป็นต้น.
ข้าวเกรียบอ่อน น. ชื่อขนมชนิดหนึ่ง ทำ ด้วยแป้งข้าวเจ้า ละลายกับน้ำตาลโตนดหรือ น้ำตาลมะพร้าว มีไส้ทำด้วยถั่วและมะพร้าวกิน กับน้ำตาลคลุกงา.	ข้าวเกรียบอ่อน น. ชื่อขนมชนิดหนึ่ง ทำด้วยแป้งข้าวเจ้า ประสมกับน้ำตาลโตนด หรือน้ำตาลมะพร้าว ละเลงบนผ้าที่ขึงปากหม้อ น้ำเดือด มีไส้ทำด้วยถั่วและมะพร้าวกินกับ น้ำตาลคลุกงา.
ข้าวเก่า	ข้าวเก่า
ข้าวแกง	ข้าวแกง

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ข้าวโกบ	ข้าวโกบ
ข้าวขวัญ	ข้าวขวัญ
ข้าวของ	ข้าวของ
ข้าวแขก	ข้าวแขก
ข้าวควบ	ข้าวควบ
ข้าวแคบ	ข้าวแคบ
ข้าวจัน	ข้าวจัน
ข้าวจี ๑ (ถิ่น) น. ข้าวเหนียวป็นเป็นก้อน ข้างในใส่น้ำอ้อยเอาไข่ทาแล้วปิ้งไฟ.	ข้าวจี ๑ (ถิ่น-พายัพ, อีสาน) น. ข้าว เหนียวหนึ่งนวดกับเกลือป่นเป็นก้อน เสียบไม้ ปิ้งไฟ บางทีใส่น้ำอ้อยบข้างใน ทาไข่แล้วปิ้ง ไฟ.
ข้าวเจ้า น. ชื่อข้าวพันธุ์หนึ่งของชนิด <i>Oryza sativa</i> Linn. เนื้อเมล็ดโต ใ้หุงเป็น อาหาร เมื่อหุงแล้วเมล็ดมักร่วนและสวຍ มีชื่อ ต่าง ๆ กัน เช่น ข้าวป็นแก้ว ข้าวมันปู. (ไทยใหญ่ เจ้า ว่า เปราะ, ร่วน, ไม่เหนียว).	ข้าวเจ้า น. ชื่อข้าวพันธุ์หนึ่งของชนิด <i>Oryza sativa</i> L. เนื้อเมล็ดโต ใ้หุงเป็นอาหาร เมื่อหุงแล้วเมล็ดมักร่วนและสวຍ มีชื่อต่าง ๆ กัน เช่น ข้าวป็นแก้ว ข้าวมันปู. (ไทยใหญ่ เจ้า ว่า เปราะ, ร่วน, ไม่เหนียว).
ข้าวแจก	ข้าวแจก
ข้าวแซ่	ข้าวแซ่
ข้าวซ้อม น. ข้าวกลิ้งที่ซ้อมขาวแล้ว.	ข้าวซ้อม, ข้าวซ้อมมือ น. ข้าวที่เอา เปลือกออกโดยใช้วิธีใส่ครกตำ ยังมีจมูกข้าว และเยื่อหุ้มเมล็ดข้าวอยู่, ปัจจุบันใช้เครื่องจักร สีข้าวแทนเรียกว่า ข้าวกลิ้ง.
ข้าวซอย (ถิ่น-พายัพ) น. ชื่ออาหารทาง ภาคพายัพทำด้วยแป้งข้าวเจ้า เป็นเส้นใหญ่ ๆ แล้วปรุงเครื่อง.	ข้าวซอย (ถิ่น-พายัพ) น. ชื่ออาหารชนิด หนึ่ง เป็นเส้นคล้ายบะหมี่ แล้วปรุงเครื่อง, เดิม เรียก ก้วยเดียวฮ่อ.
ข้าวแดกงา	ข้าวแดกงา
---	ข้าวแดง, ข้าวเมล็ดแดง น. เมล็ดข้าวที่มี ปลอกรำสีแดงหุ้มอยู่ร้อยละ ๒๕ ของเนื้อที่

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ข้าวแดงแกงร้อน	ข้าวแดงแกงร้อน
ข้าวต้ม ๑ น. ข้าวที่ต้มให้สุก; ข้าวเหนียวที่ห่อใบไม้ เช่น ใบตองหรือใบมะพร้าว แล้วต้มหรือ นึ่งให้สุก อยู่ในจำพวกขนม มีชื่อต่าง ๆ เช่น ข้าวต้มมัด ข้าวต้มผัด.	ข้าวต้ม ๑ น. ข้าวที่ต้มให้สุก; ข้าวเหนียวที่ห่อด้วยใบไม้ เช่น ใบตองหรือใบมะพร้าว อ่อน แล้วต้มหรือนึ่งให้สุก อยู่ในจำพวกขนม มีชื่อต่าง ๆ เช่น ข้าวต้มมัด ข้าวต้มผัด.
ข้าวต้มน้ำวัน	ข้าวต้มน้ำวัน
ข้าวต้มปัด น. ข้าวเหนียวต้มที่ห่อด้วยใบไม้เช่นใบมะพร้าวหรือใบเตย มักทำถวายพระในเทศกาลออกพรรษา, ข้าวปัด ก็ว่า.	ข้าวต้มปัด น. ข้าวเหนียวต้มที่ห่อด้วยใบไม้เช่นใบมะพร้าวอ่อนหรือใบเตย มักทำถวายพระในเทศกาลออกพรรษา, ข้าวปัด ก็ว่า.
---	ข้าวต้มลูกโยน น. ข้าวเหนียวที่ผัดกับกะทิใส่เกลือ น้ำตาล ห่อด้วยใบมะพร้าวอ่อนหรือใบเตยไว้หางยาว แล้วต้มให้สุก.
ข้าวตอก ๑ น. ข้าวเปลือกที่เอามาคว่ำให้แตกเป็นดอกบาน.	ข้าวตอก ๑ น. ข้าวเปลือกข้าวเจ้าที่เอามาคว่ำให้แตกบานเป็นดอก.
ข้าวตอกตั้ง น. ชื่อของหวานทำด้วยข้าวตอกคลุกน้ำตาลและมะพร้าว ทำเป็นแผ่น ๆ เกลือกแป้ง.	ข้าวตอกตั้ง น. ชื่อของหวานทำด้วยข้าวตอกคลุกน้ำตาลและมะพร้าว ทำเป็นแว่น ๆ เกลือกแป้ง.
ข้าวตอกแตก (ถิ่น-อีสาน) น. ข้าวตอก.	ข้าวตอกแตก (ถิ่น-อีสาน) น. ข้าวตอก; โดยปริยายหมายถึงเสียงดังอย่างเสียงแตกของข้าวตอกที่ดังรัว เช่น เสียงพิมพ์ดีดดังอย่างข้าวตอกแตก.
---	ข้าวต้อง น. ต้นข้าวในนาที่โศกใบเหลืองไป ซึ่งถือกันว่าถูกผีกระทำ.
ข้าวตั้ง	ข้าวตั้ง
ข้าวตาก	ข้าวตาก
ข้าวตู	ข้าวตู
ข้าวแตน	ข้าวแตน

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ข้าวทิพย์ น. ชื่อชนมอย่างหนึ่ง ปลูกด้วยเครื่องกวนมี น้ำผึ้ง น้ำอ้อย น้านม ถั่ว งา เป็นต้น นิยมใช้หุงพรหมจารีกวนให้เข้ากัน มักทำในพิธีสารท, ข้าวกระยาทิพย์ ก็เรียก.	ข้าวทิพย์ น. ชื่อชนมอย่างหนึ่ง ปลูกด้วยเครื่องกวนมี น้ำผึ้ง น้ำอ้อย น้านม ถั่ว งา เป็นต้น นิยมใช้หุงพรหมจารีเป็นผู้กวน มักทำในพิธีสารท, ข้าวทิพย์ ก็เรียก.
ข้าวนก ๑ น. ชื่อไม้ล้มลุก ๒ ชนิด ในวงศ์ Gramineae คือ ชนิด <i>Oryza granulate</i> Nees et Arn. และชนิด <i>Echinochloa colonum</i> (Linn.) Link.	ข้าวนก ๑ น. ชื่อไม้ล้มลุก ๒ ชนิด ในวงศ์ Gramineae คือ ชนิด <i>Oryza granulate</i> Nees et Arn. และชนิด <i>Echinochloa colona</i> (L.) Link.
---	ข้าวนาปรัง น. ข้าวที่ปลูกในฤดูแล้งนอกฤดูทำนา.
---	ข้าวนาปี น. ข้าวที่ปลูกในฤดูฝน.
ข้าวนึ่ง น. ข้าวเปลือกที่นึ่งแล้วตากแดดก่อนสี มักส่งไปขายในต่างประเทศ	ข้าวนึ่ง น. ข้าวที่ได้จากการสีข้าวเปลือกซึ่งผ่านการแช่น้ำและอบด้วยความร้อนแล้ว; (ถิ่น-พายัพ, อีสาน) ข้าวเหนียวหนึ่ง.
ข้าวบาตร น. เรียกขันเชิงสำหรับใส่ข้าว ตักบาตรว่า ขันข้าวบาตร.	ข้าวบาตร น. ข้าวสารเก่าหุงในน้ำเดือดเพื่อให้สวายเป็นตัวสำหรับตักบาตร, เรียกขันเชิงสำหรับใส่ข้าวตักบาตรว่า ขันข้าวบาตร.
---	ข้าวบาร์เลย์ น. ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Hordeum vulgare</i> L. ในวงศ์ Gramineae เป็นพรรณไม้ต่างประเทศ ปลูกกันบ้างในภาคเหนือ เมล็ดใช้ในอุตสาหกรรมผลิตเบียร์ และเป็นอาหารสัตว์. (อ. barley).
ข้าวบิณฑ์ น. ข้าวสุกที่บรรจุในกรวยใส่ไว้ในพุ่มดอกไม้ ใช้ในการเซ่นบูชา; ชื่อลาอย่างหนึ่งรูปกรวยเหมือนพุ่มข้าวบิณฑ์, บางทีเรียกว่าทรงข้าวบิณฑ์.	ข้าวบิณฑ์ น. ข้าวตอกปั้นเป็นรูปทรงคล้ายดอกบัวตูม.
ข้าวบุหรี	ข้าวบุหรี
ข้าวเบา น. ชื่อข้าวชนิดหนึ่งที่เก็บเกี่ยวได้ในระยะเวลาประมาณ ๓ เดือน, ข้าวสามเดือน ก็	ข้าวเบา น. กลุ่มพันธุ์ข้าวที่ได้ผลเร็วกว่ากลุ่มพันธุ์ข้าวอื่น ออกรวงในช่วงปลายเดือน

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เรียก, พายัพว่า ข้าวคอ.	กันยายนถึงกลางเดือนตุลาคม และเก็บเกี่ยวได้ในช่วงต้นเดือนพฤศจิกายนถึงกลางเดือนพฤศจิกายน เช่น พันธุ์ข้าวเหนียวหางยี ๗๑ พันธุ์ข้าวน้ำสะกย ๑๕, พายัพและอีสานว่าข้าวคอ.
ข้าวเบือ น. ข้าวสารที่ดำกับของอื่น ใช้ประสมกับน้ำแกงเพื่อให้น้ำแกงข้น.	ข้าวเบือ น. ข้าวสารที่ดำละเอียด ใช้ประสมกับน้ำแกงเพื่อให้น้ำแกงข้น.
ข้าวประดับดิน (ถิ่น-อีสาน) น. ของเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่เอาไปบูชาตามต้นโพและพระเจดีย์เวลาเข้ามิดในเดือน ๘.	ข้าวประดับดิน (ถิ่น-อีสาน) น.อาหารที่เอาไปวางไว้ตามต้นโพและพระเจดีย์เป็นต้นในเวลาเข้ามิดวันแรม ๑๕ ค่ำเดือน ๘.
ข้าวปลูก	ข้าวปลูก
ข้าวปัก	ข้าวปัก
ข้าวป่า น. ชื่อไม้ล้มลุกหลายชนิดในสกุล <i>Oryza</i> วงศ์ Gramineae เช่น ข้าวละมาน (<i>O. latifolia</i> Desv.) มักขึ้นแซมต้นข้าว.	ข้าวป่า น. ชื่อไม้ล้มลุกหลายชนิดในสกุล <i>Oryza</i> วงศ์ Gramineae เช่น ข้าวละมาน (<i>O. minuta</i> J. Presl.) มักขึ้นแซมต้นข้าว.
ข้าวปาด (ถิ่น-อีสาน) น. ขนมเปียกปูน.	ข้าวปาด (ถิ่น-อีสาน) น. ขนมชนิดหนึ่งคล้ายขนมเปียกปูน แต่เหนียวมาก.
ข้าวปุ้น	ข้าวปุ้น
ข้าวเปรต น. เครื่องเซ่นเปรตในพิธีตรุษสารท.	ข้าวเปรต น. เครื่องเซ่นเปรตในเทศกาลตรุษสารท.
ข้าวเปลือก ๑	ข้าวเปลือก ๑
ข้าวเปียก น. ข้าวที่ต้มและกวนให้เหนียว; ข้าวที่ต้มกับน้ำกะทิให้เหลวขนน้ำแห้ง มีรสเค็ม ๆ มัน ๆ.	ข้าวเปียก น. ข้าวที่ต้มและกวนให้ละเอียด; ข้าวที่ต้มกับน้ำกะทิเจือเกลือเล็กน้อย กวนให้สุกจนข้นหรือละเอียด มีรสเค็ม ๆ มัน ๆ.
ข้าวผอก	ข้าวผอก
ข้าวผอกกระบอกน้ำ น. ของกินเล็ก ๆ น้อย ๆ และมีกระบอกน้ำเล็ก ๆ แวนกึ่งไม้ที่ทำขึ้นแล้วผูกไว้ที่บันไดเรือน ใช้ในพิธีตรุษ.	ข้าวผอกกระบอกน้ำ น. ของกินเล็ก ๆ น้อย ๆ และมีกระบอกน้ำเล็ก ๆ แวนกึ่งไม้ที่ทำขึ้นแล้วผูกไว้ที่บันไดเรือน ใช้เช่นผีในเทศกาลตรุษ.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
---	ข้าวผัด น. ข้าวสุกผัดกับน้ำมันใส่หมูเป็นต้น.
ข้าวพระ น. ข้าวสำหรับถวายพระพุทธร.	ข้าวพระ น. อาหารคาวหวานที่จัดใส่ถาดสำหรับถวายพระพุทธร.
ข้าวพอง น. ชื่อขนมชนิดหนึ่งทำด้วยเมล็ดข้าวประสมกับน้ำตาลอัดเป็นแผ่น แล้วทอดให้พอง.	ข้าวพอง น. ชื่อขนมชนิดหนึ่งทำด้วยเมล็ดข้าวเจ้าทอดน้ำมันให้พอง คล้ายกับน้ำตาลแล้วอัดเป็นแผ่น .
ข้าวโพด น. ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Zea mays</i> Linn. ในวงศ์ Gramineae ลำต้นสูงคล้ายอ้อยหรือข้างฟาง เมล็ดเรียงชิดกันแน่นรอบซังเป็นฝักกลม ๆ ขาว ๆ มีกาบหุ้มหลายชั้น.	ข้าวโพด น. ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Zea mays</i> L. ในวงศ์ Gramineae ลำต้นสูงคล้ายอ้อยหรือข้างฟาง เมล็ดเรียงชิดกันแน่นรอบซังเป็นฝักกลม ๆ ขาว ๆ มีกาบหุ้มหลายชั้น.
ข้าวฟ่าง น. ชื่อไม้ล้มลุก ๒ ชนิด ในวงศ์ Gramineae คือ ข้าวฟ่างหางหมา (<i>Setaria italica</i> Beauv.) ต้นสูงประมาณ ๑ เมตร เมล็ดขนาดเมล็ดงา และข้าวฟ่างสมุทรโคดม หรือ ข้าวฟ่างหางช้าง [<i>Sorghum bicolor</i> (Linn.) Moench] ต้นสูงประมาณ ๒ เมตร เมล็ดขนาดเมล็ดพริกไทย.	ข้าวฟ่าง น. ชื่อไม้ล้มลุก ๒ ชนิด ในวงศ์ Gramineae คือ ข้าวฟ่างหางหมา [<i>Setaria italica</i> (L.) Pal.] ต้นสูงประมาณ ๑ เมตร เมล็ดขนาดเมล็ดงา และข้าวฟ่างสมุทรโคดม หรือ ข้าวฟ่างหางช้าง [<i>Sorghum bicolor</i> (L.) Moench] ต้นสูงประมาณ ๒ เมตร เมล็ดขนาดเมล็ดพริกไทย.
ข้าวเภา น. ชื่อข้าวในพิธีธัญญาบาตรรับข้างเผือกของพราหมณ์พฤติบาท คลุกด้วยสีเหลือง สีแดง แล้วปั้นเป็นก้อน ๆ.	ข้าวเภา น. ชื่อข้าวในพิธีธัญญาบาตรรับข้างเผือกของพราหมณ์พฤติบาท คลุกด้วยสีเหลือง สีแดง แล้วปั้นเป็นก้อน ๆ, ข้าวกระยาสัง-วาง ก็เรียก.
ข้าวมัน น. ข้าวที่หุงด้วยกะทิให้สุก.	ข้าวมัน น. ข้าวเจ้าที่หุงด้วยกะทิให้สุก มักกินกับส้มตำ, ข้าวเจ้าผัดกับมันไก่ แล้วหุงแบบไม่เช็ดน้ำ; (ถิ่น-พายัพ) ข้าวเหนียวหุงแล้วมูนด้วยกะทิ.
ข้าวเม่า ๑ น. ข้าวเปลือกที่ยังไม่แก่จัดเอามาคั่วแล้วตำให้แบน, ข้าวเม่าที่เอามาคั่วให้กรอบเรียกว่า ข้าวเม่าราง, ข้าวเม่าที่ผัดใส่เครื่องอย่าง	ข้าวเม่า ๑ น. ข้าวเปลือกข้าวเหนียวที่ยังไม่แก่จัดเอามาคั่วแล้วตำให้แบน, ข้าวเม่าที่เอามาคั่วให้กรอบ เรียกว่า ข้าวเม่าราง, ข้าวเม่ารา

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
หมี เรียกว่า ข้าวเม่าหมี.	ทอดแล้วใส่เครื่องปรุง มีกึ่งแห้งทอด ถั่วลิสงทอด เต้าหู้หั่นทอด เรียกว่า ข้าวเม่าหมี.
ข้าวเม่าทอด น. ชื่อขนมชนิดหนึ่ง ทำด้วยกล้วยไข่หุ้มด้วยข้าวเม่าคั่วคลุกกับมะพร้าวแล้วชุบแป้งทอดเป็นแพ ๆ.	ข้าวเม่าทอด น. ชื่อขนมชนิดหนึ่ง ใช้ข้าวเม่าคั่วคลุกกับมะพร้าวและน้ำตาลปึกหุ้มกล้วยไข่สุก แล้วชุบแป้งทอดเป็นแพ ๆ.
ข้าวยากหมากแพง	ข้าวยากหมากแพง
ข้าวยาก น. ชื่อขนมอย่างหนึ่ง ทำด้วยเมล็ดข้าวอ่อน คั่วแล้วคั้นเอาน้ำเคี้ยวกับน้ำตาล.	ข้าวยาก น. ชื่อขนมอย่างหนึ่ง ทำด้วยเมล็ดข้าวอ่อน คั่วแล้วคั้นเอาน้ำตั้งไฟจนสุก ใส่น้ำตาล เรียกว่า ข้าวยากน้ำ, ถ้าเคี้ยวให้แห้ง เรียกว่า ข้าวยากแห้ง.
ข้าวย่ำ น. อาหารของชาวใต้ชนิดหนึ่ง มีข้าวสุกใช้คลุกกับเครื่องปรุง มีกึ่งแห้งปนมะพร้าวคั่ว น้ำเคี้ยวหรือน้ำบูดู ส้มโอ (มะม่วงหรือมะขามหั่น) และผักต่าง ๆ เช่น ใบมะกรูด ตะไคร้ ผักกระถิน ถั่วฝักยาว ถั่วพู หรือถั่วอก.	ข้าวย่ำ น. อาหารชนิดหนึ่งของชาวปักษ์ใต้ ใช้ข้าวสุกคลุกกับเครื่องปรุง มีกึ่งแห้งปนมะพร้าวคั่ว น้ำเคี้ยวหรือน้ำบูดู ส้มโอ และผักต่าง ๆ หั่นละเอียด เช่น ใบมะกรูด ตะไคร้ ถั่วฝักยาว.
---	ข้าวไรย์ น. ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Secale cereale</i> L. ในวงศ์ Gramineae เป็นพรรณไม้ต่างประเทศ เมล็ดใช้ทำอาหารและเลี้ยงสัตว์. (อ. rye).
ข้าวละมาน (ถิ่น-อีสาน) น. ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Oryza latifolia</i> Desv. ในวงศ์ Gramineae เป็นข้าวป่าชนิดหนึ่ง มักขึ้นแซมต้นข้าว.	ข้าวละมาน (ถิ่น-อีสาน) น. ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Oryza minuta</i> J. Presl ในวงศ์ Gramineae เป็นข้าวป่าชนิดหนึ่ง มักขึ้นแซมต้นข้าว.
ข้าวสอย	ข้าวสอย
ข้าวสาก	ข้าวสาก
---	ข้าวสามเดือน น. ชื่อข้าวเบาพันธุ์หนึ่ง ซึ่งได้ผลเร็วกว่าข้าวเบาพันธุ์อื่น เก็บเกี่ยวได้ภายใน ๓ เดือนหลังจากปลูก.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ข้าวสาร ๑	ข้าวสาร ๑
ข้าวสุก	ข้าวสุก
ข้าวเส้น (ถิ่น-พายัพ) น. ขนมหิน. (ไทยใหญ่ ว่า เส้นหมี่).	ข้าวเส้น (ถิ่น-พายัพ) น. ขนมหิน; ขนมหิน ก็เรียก. (ไทยใหญ่ ว่า เส้นหมี่).
---	ข้าวเสียแม่ซื้อ น. ข้าวปั้นเป็นก้อนแล้ว ทาปูน ขมิ้น เหม่า คราม เป็นต้น จำนวน ๓-๕ ก้อน นำมาวนตัวเด็กที่ป่วย เป็นการปิดรังควาน แล้วโยนข้าวที่ละก้อนให้ข้ามหลังคาเรือน เพื่อทิ้งให้แม่ซื้อ.
ข้าวหนัก น. ชื่อข้าวชนิดหนึ่งที่ได้ผลช้ากว่าจะได้เก็บเกี่ยวก็ในราวเดือนยี่, คู่กับ ข้าวเบา.	ข้าวหนัก น. ชื่อข้าวชนิดหนึ่งที่ได้ผลช้ากว่ากลุ่มพันธุ์ข้าวอื่น ออกรวงประมาณเดือนพฤศจิกายนถึงเดือนธันวาคม และเก็บเกี่ยวได้ในช่วงเดือนธันวาคมถึงเดือนมกราคม เช่น พันธุ์ข้าวขาวตาแห้ง ๑๗ พันธุ์ข้าวพวงนาก ๑๖.
ข้าวหมก น. อาหารอิสลามแบบหนึ่ง ประกอบด้วยข้าวสวยปรุงด้วยเครื่องเทศและขมิ้น มีเนื้อไก่หรือเนื้อแพะหมกในข้าว.	ข้าวหมก น. อาหารชนิดหนึ่งของมุสลิม ประกอบด้วยข้าวสวยปรุงด้วยเครื่องเทศและขมิ้น มีเนื้อไก่หรือเนื้อแพะหมกในข้าว.
ข้าวหมาก	ข้าวหมาก
ข้าวหลาม	ข้าวหลาม
ข้าวหลามตัด น. ข้าวเหนียวหนึ่งอัดใส่ถาดโรยถั่วทอง ตัดเป็นรูปสี่เหลี่ยมขนมเปียกปูน มักกินกับข้าวหมาก; เรียกสี่เหลี่ยมด้านขนานที่มีด้านทั้ง ๔ เท่ากัน มีมุมป้าน ๒ มุม มุมแหลม ๒ มุม ว่า สี่เหลี่ยมข้าวหลามตัด.	ข้าวหลามตัด น. ข้าวเหนียวหนึ่งอัดใส่ถาดโรยถั่วทอง ตัดเป็นรูปสี่เหลี่ยมขนมเปียกปูน มักกินกับข้าวหมาก; เรียกรูปสี่เหลี่ยมด้านขนานที่มีด้านทั้ง ๔ ยาวเท่ากัน แต่ไม่มีมุมภายในเป็นมุมฉาก ว่า สี่เหลี่ยมข้าวหลามตัด, สี่เหลี่ยมขนมเปียกปูน ก็เรียก.
ข้าวหัวโชน น. ข้าวตากคั่วน้ำตาล.	ข้าวหัวโชน น. ข้าวตากคั่วกลุบน้ำตาลปึก.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ข้าวเหนียว น. ชื่อข้าวพันธุ์หนึ่งของชนิด <i>Oryza sativa</i> Linn. เนื้อเมล็ดชุ่มกว่าข้าวเจ้า เมื่อหุงหรือหนึ่งแล้วเมล็ดจะเหนียวติดกัน มีชื่อต่างๆ กัน เช่น ข้าวเหนียวเขี้ยวงู ข้าวเหนียวดำ, ข้าวเหนียวที่เอามากวนกับกะทิและน้ำตาลทราย เรียกว่า ข้าวเหนียวแก้ว, ถ้าเอามากวนกับกะทิและน้ำตาลหม้อมีสีแดงเป็นสีน้ำตาลไหม้ เรียกว่า ข้าวเหนียวแดง, ถ้าเอามาหุงใส่หน้ากะทิ ตัดเป็นชิ้น ๆ เรียกว่า ข้าวเหนียวตัด, ถ้าเอามาห่อแล้วหุงใส่หน้ากะทิ เรียกว่า ข้าวเหนียวห่อ; เรียกผลไม้ที่มีเนื้อนุ่มและเหนียวอย่างข้าวเหนียว เช่น สาเกข้าวเหนียว มะดาข้าวเหนียว.	ข้าวเหนียว น. ชื่อข้าวพันธุ์หนึ่งของชนิด <i>Oryza sativa</i> L. เนื้อเมล็ดชุ่มกว่าข้าวเจ้า เมื่อหุงหรือหนึ่งแล้วเมล็ดจะเหนียวติดกัน มีชื่อต่างๆ กัน เช่น ข้าวเหนียวเขี้ยวงู ข้าวเหนียวดำ, ข้าวเหนียวที่เอามากวนกับกะทิและน้ำตาลทราย เรียกว่า ข้าวเหนียวแก้ว, ถ้าเอามากวนกับกะทิและน้ำตาลหม้อมีสีแดงเป็นสีน้ำตาลไหม้ เรียกว่า ข้าวเหนียวแดง, ถ้าเอามาหุงใส่หน้ากะทิ ตัดเป็นชิ้น ๆ เรียกว่า ข้าวเหนียวตัด, ถ้าเอามาห่อแล้วหุงใส่หน้ากะทิ เรียกว่า ข้าวเหนียวห่อ; เรียกผลไม้ที่มีเนื้อนุ่มและเหนียวอย่างข้าวเหนียว เช่น สาเกข้าวเหนียว มะดาข้าวเหนียว.
ข้าวเหนียวดำ	ข้าวเหนียวดำ
ข้าวเหลื่อเกลื่ออิม	ข้าวเหลื่อเกลื่ออิม
ข้าวใหม่	ข้าวใหม่
ข้าวใหม่ปลามัน	ข้าวใหม่ปลามัน
---	ข้าวโอ๊ต น. ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Avena sativa</i> L. ในวงศ์ Gramineae เป็นพรรณไม้ต่างประเทศ เมล็ดใช้เป็นอาหาร (อ. oat).
ข้าวฮาง	ข้าวฮาง
ข้าวข้า	ข้าวข้า
ข้าวคำ	ข้าวคำ
ข้าวจี่ ๑	ข้าวจี่ ๑
ข้าวจี่ ๒	ข้าวจี่ ๒
ขาวจีบ	ขาวจีบ
ข้าวต้ม ๑	ข้าวต้ม ๑

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ข้าวต้ม ๒ น. (๑) ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Wissadula periplocifolia</i> (Linn.) Presl ex Thw. ในวงศ์ Malvaceae ต้นสูงประมาณ ๑ เมตร เปลือกเหนียว ใบรูปใบโพก้นป้าน ผลมี ๕ พู เมื่อแก่พูแยกออกจากกัน. (๒) กล้วยข้าวต้มที่ยาว ที่ กล้วยข้าวต้ม.	ข้าวต้ม ๒ น. (๑) ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Wissadula periplocifolia</i> (L.) C. Presl ex Thwaites. ในวงศ์ Malvaceae ต้นสูงประมาณ ๑ เมตร เปลือกเหนียว ใบรูปใบโพโคนป้าน ผลมี ๕ พู เมื่อแก่พูแยกออกจากกัน. (๒) กล้วยข้าวต้มที่ยาว ที่ กล้วยข้าวต้ม.
ข้าวตอก ๑	ข้าวตอก ๑
ข้าวตอก ๒ น. (๑) ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Serissa foetida</i> Lamk. ในวงศ์ Rubiaceae ใบเล็กรูปไข่ เมื่อขยี้มีกลิ่นเหม็น ดอกขาวเล็ก ๆ เป็นพรวนไม้ต่างประเทศ ปลูกเป็นไม้ตัดหรือไม้ประดับ. (๒) (ถิ่น-พายัพ) ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Anaphalis margaritacea</i> Benth. ในวงศ์ Compositae ขึ้นอยู่บนเขาในระดับสูง ๑,๐๐๐ เมตรขึ้นไป ขนาดสูงราว ๕๐ เซนติเมตร ต้น ใบ ดอก มีขนขาวทิบ ใช้ทำยาได้. (๓) ชื่อไม้พุ่มแกมเถาชนิด <i>Callicarpa longifolia</i> Lamk. ในวงศ์ Verbenaceae ใช้ทำยาได้. (๔) ชื่อเห็ดหลายชนิดในสกุล <i>Hemimycena</i> วงศ์ Tricholomataceae ขึ้นตามพื้นดินเป็นกลุ่มใหญ่ ดอกเห็ดสีขาว ขนาดเท่าดอกมะลิบาน ด้านล่างมีก้าน ยาวตั้งตรง เช่น ชนิด <i>H. cucullata</i> (Pers. Ex Fries) Sing. กินได้. (๕) กล้วยข้าวต้ม (๕).	ข้าวตอก ๒ น. (๑) ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Serissa japonica</i> (Thunb.) Thunb. วงศ์ Rubiaceae ใบเล็กรูปไข่ เมื่อขยี้มีกลิ่นเหม็น ดอกสีขาวเล็ก ๆ เป็นพรวนไม้ต่างประเทศ ปลูกเป็นไม้ตัดหรือไม้ประดับ. (๒) (ถิ่น-พายัพ) ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Anaphalis margaritacea</i> (L.) Benth. Ex C.B. Clarke ในวงศ์ Compositae ขึ้นอยู่บนเขาในระดับสูง ๑,๐๐๐ เมตรขึ้นไป ขนาดสูงราว ๕๐ เซนติเมตร ต้น ใบ ดอก มีขนขาวทิบ ใช้ทำยาได้. (๓) ชื่อไม้พุ่มรอเลื้อยชนิด <i>Callicarpa longifolia</i> Lam. ในวงศ์ Labiatae ดอกเล็ก สีม่วง ผลกลมเล็ก สุกสีขาว ใช้ทำยาได้. (๔) ชื่อเห็ดหลายชนิดในสกุล <i>Hemimycena</i> วงศ์ Tricholomataceae ขึ้นตามพื้นดินเป็นกลุ่มใหญ่ ดอกเห็ดสีขาว ขนาดเท่าดอกมะลิบาน ด้านล่างมีก้าน ยาวตั้งตรง เช่น ชนิด <i>H. cucullata</i> (Pers. Ex Fr.) Sing. กินได้. (๕) กล้วยข้าวต้ม (๕).
ข้าวนก ๑	ข้าวนก ๑
ข้าวนก ๒	ข้าวนก ๒
ข้าวเปลือก ๑	ข้าวเปลือก ๑

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ข้าวเปลือก ๒	ข้าวเปลือก ๒
ข้าวพวง	ข้าวพวง
ข้าวม้า น. ผ้าที่ใช้ผัดอาบน้ำหรือเคียนพุงเป็นต้น เรียกว่า ผ้าข้าวม้า.	ข้าวม้า น. ชื่อเรียกผ้าฝ้ายทอเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า มักมีลายตาหมากรุก ใช้ผัดอาบน้ำหรือเคียนพุงเป็นต้น เรียกว่า ผ้าข้าวม้า, (ปาก) ผ้าชะม้า.
ข้าวมัน	ข้าวมัน
ข้าวเม่า ๑	ข้าวเม่า ๑
ข้าวเม่า ๒ น. ชื่อปลาทะเลและปลาน้ำจืดหลายชนิดในสกุล <i>Ambassis</i> วงศ์ <i>Ambassidae</i> หรือมีผู้รวมไว้กับวงศ์ <i>Centropomidae</i> เป็นปลาขนาดเล็ก ลำตัวแบนค่อนข้างใส ก้านครีบแข็ง แหลม และมักมีก้างทำให้ทิ่มตำเมื่อจับต้อง ยังพบมีผู้เรียกปลาทะเลชนิด <i>Ephippus orbis</i> ในวงศ์ <i>Ephippidae</i> และปลาน้ำจืดในสกุล <i>Chela</i> วงศ์ <i>Cyprinidae</i> ว่า ปลาข้าวเม่าด้วย, สำหรับปลาในวงศ์ <i>Ambassidae</i> เกือบข้าวเม่า หรือ แป้น ก็เรียก.	ข้าวเม่า ๒ น. ชื่อปลาทะเลและปลาน้ำจืดหลายชนิดในสกุล <i>Ambassis</i> วงศ์ <i>Ambassidae</i> หรือมีผู้รวมไว้กับวงศ์ <i>Centropomidae</i> เป็นปลาขนาดเล็ก ลำตัวแบนค่อนข้างใส ก้านครีบแข็ง แหลม และมักมีก้างทำให้ทิ่มตำเมื่อจับต้อง ยังพบมีผู้เรียกปลาทะเลชนิด <i>Ephippus orbis</i> ในวงศ์ <i>Ephippidae</i> และปลาน้ำจืดในสกุล <i>Chela</i> วงศ์ <i>Cyprinidae</i> ว่า ปลาข้าวเม่าด้วย.
ข้าวเย็นใต้	ข้าวเย็นใต้
ข้าวเย็นเหนือ น. ชื่อไม้เถาชนิด <i>Smilax china</i> Linn. ในวงศ์ <i>Smilacaceae</i> เหาड़ाใช้ทำยาได้.	ข้าวเย็นเหนือ น. ชื่อไม้เถาชนิด <i>Smilax china</i> L. ในวงศ์ <i>Smilacaceae</i> เหาड़ाใช้ทำยาได้.
ข้าวสาร ๑	ข้าวสาร ๑
ข้าวสาร ๒ น. (๑) ชื่อไม้เถาในสกุล <i>Raphistemma</i> วงศ์ <i>Asclepiadaceae</i> เช่น ข้าวสารดอกใหญ่ (<i>R. pulchellum</i> Wall.) ข้าวสารดอกเล็ก (<i>R. hooperianum</i> Decne.) ทั้ง ๒ ชนิดนี้ดอกกินได้. (๒) คู ชะเอม (๑).	ข้าวสาร ๒ น. (๑) ชื่อไม้เถาในสกุล <i>Raphistemma</i> วงศ์ <i>Asclepiadaceae</i> เช่น ข้าวสารดอกใหญ่ [<i>R. pulchellum</i> (Roxb.) Wall.] ข้าวสารดอกเล็ก [<i>R. hooperianum</i> (Blume) Decne.] ทั้ง ๒ ชนิดนี้ดอกกินได้. (๒) คู ชะเอม (๑).

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ข้าวหางช้าง	ข้าวหางช้าง
ข้าวใหญ่	ข้าวใหญ่
ข้าวใหม่น้อย	ข้าวใหม่น้อย
ข้าวใหม่ใหญ่	ข้าวใหม่ใหญ่
ข้าวอังกุลี	ข้าวอังกุลี
ข้าศึก	ข้าศึก
ข้าหลวง ๑	ข้าหลวง ๑
ข้าหลวง ๒	ข้าหลวง ๒
ข้าหลวงหลังลาย น. ชื่อเฟินอิงอาศัยชนิด <i>Asplenium nidus</i> Linn. ในวงศ์ Aspleniaceae รูปทรงคล้ายขามปากปลา แตกใบอ่อนตรงกลาง.	ข้าหลวงหลังลาย น. ชื่อเฟินอิงอาศัยชนิด <i>Asplenium nidus</i> L. ในวงศ์ Aspleniaceae รูปทรงคล้ายขาม แตกใบอ่อนตรงกลาง.
ข้า ๑ ว. มีลักษณะที่ชวนให้ชอบและรัก เช่น งามข้า; ขบขัน เช่น นึกข้า.	ข้า ๑ ว. มีลักษณะหน้าตาชวนให้มอง เช่น งามข้า คำข้า; ขบขัน เช่น นึกข้า.
ข้า ๒ น. สิ่งหรือข้อความที่มีนัย ไม่ควรเปิดเผย เช่น ความจำต้องอำพราง.	ข้า ๒ น. สิ่งหรือข้อความที่มีนัย ไม่ควรเปิดเผย เช่น แล้วพูดว่านางคันธมาลี ให้ข้านี้นำของมาถวาย เป็นความจำกำชับมามากมาย พลงขอบกายเข้าไปให้ใกล้ชิด. (คำวี).
ข้าเขียว	ข้าเขียว
จิก (ปาก) น. เรียกรูปแกะจำลองอวัยวะเพศชาย ใช้เป็นเครื่องรางของขลังว่า อ้ายจิก หรือ ปลัดจิก, ขุนเพ็ด ก็เรียก.	จิก (ปาก) น. เรียกรูปแกะจำลองอวัยวะเพศชาย ใช้เป็นเครื่องรางของขลังว่า ไอ้จิก อ้ายจิก หรือ ปลัดจิก, ขุนเพ็ด ก็เรียก.
จิก ๆ	
---	จิกหัว (โบ) ก. หัวเราะเบา ๆ เช่น พระลออคบได้ จิกหัว. (ลอ).
จิง	จิง
จิงก็รา ข่าก็แรง	จิงก็รา ข่าก็แรง
จิงแห้ง	จิงแห้ง
จิง	จิง

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
jingkang, jingkrang	jingkang, jingkrang
จิด	จิด
จิปสัทโท	จิปสัทโท
จิม น. ชื่อเครื่องดนตรีจีนชนิดหนึ่ง รูปคล้าย พระจันทร์ครึ่งซีก ใช้ตี; ชื่อเพลงไทยจำพวกหนึ่ง มีชื่อต้นด้วยคำว่า จิม เช่น จิมเล็ก จิมใหญ่.	จิม น. ชื่อเครื่องดนตรีจีนชนิดหนึ่ง รูปคล้าย พระจันทร์ครึ่งซีก ใช้ตี.
จี ก. นั่งเอาขาคร่อม, นั่งไปบนยานพาหนะ.	จี ก. นั่งเอาขาคร่อม, โดยปริยายหมายถึงนั่ง ไปในยานพาหนะ.
จีช้างจับตักแตน	จีช้างจับตักแตน
จีม้าศึกลิ, จีม้าเลียบค่าย น. ทำละครชนิดหนึ่ง.	จีม้าศึกลิ น. ชื่อทำรำทำหนึ่ง.
---	จีม้าเลียบค่าย น. ชื่อทำรำทำหนึ่ง.
จีม้าส่งเมือง	จีม้าส่งเมือง
จี ๑ ก. กิริยาที่ถ่ายกากอาหารออกทางทวาร หนัก, ถ่ายอุจจาระ ราชศัพท์ว่า ลงพระบังคน หนัก. น. กากอาหารที่ร่างกายไม่ต้องการแล้ว ขับถ่ายออกทางทวารหนัก, อุจจาระ, สิ่ง ที่ร่างกายขับถ่ายออกมาเกราะกรังอยู่ เช่น จีไคล จี รังแค จีหู จีตา, โดยปริยายหมายถึงความถึงสิ่งที่ไม่ ต้องการ เช่น จีตะกั่ว, หรือเศษหรือกากที่ออกมา จากสิ่งนั้น ๆ เช่น จีกบ จีเลื่อย. ว. ใช้ประกอบ หน้าคำที่แสดงความหมายในทางที่ไม่ดี เช่น จี เกียจ จีเหนียว, หรือมักเป็นเช่นนั้น เช่น จีหัวเราะ จีขอ.	จี ก. กิริยาที่ถ่ายกากอาหารออกทางทวาร หนัก, ถ่ายอุจจาระ ราชศัพท์ว่า ลงพระบังคน หนัก. น. กากอาหารที่ร่างกายไม่ต้องการแล้ว ขับถ่ายออกทางทวารหนัก, อุจจาระ, สิ่ง ที่ร่างกายขับถ่ายออกมาเกราะกรังอยู่ เช่น จีไคล จีรังแค จีหู จีตา, โดยปริยายหมายถึงความถึงสิ่ง ที่ไม่ต้องการ เช่น จีตะกั่ว, เศษหรือกากที่ออกมา จากสิ่งนั้น ๆ เช่น จีกบ จีเลื่อย. ว. ใช้ประกอบ หน้าคำที่แสดงความหมายในทางที่ไม่ดี เช่น จี เกียจ จีเหนียว, หรือมักเป็นเช่นนั้น เช่น จี หัวเราะ จีขอ.
จีกบ	จีกบ
จีกระทาเกลื่อ, จีทา	จีกระทาเกลื่อ, จีทา
---	จีกลาก น. ชื่อโรคผิวหนังอย่างหนึ่ง มีหลายชนิด เกิดจากเชื้อรา ขึ้นเป็นวง มีอาการ คัน, กลาก กี่ว่า.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
จี๋ก๊อญใหญ่ให้เด็กเห็น	จี๋ก๊อญใหญ่ให้เด็กเห็น
จี๋กะโล้วโท	จี๋กะโล้วโท
จี๋ก้าง ๑	จี๋ก้าง ๑
จี๋เกลื้อ	จี๋เกลื้อ
---	จี๋เกลื้อน น. ชื่อโรคผิวหนังเกิดจากเชื้อรา <i>Malassezia furfur</i> ขึ้นเป็นดวงขาว ๆ อาจมีอาการคัน, เกลื้อน กั้วา.
จี๋ซำ	จี๋ซำ
จี๋ครอก ๑	จี๋ครอก ๑
จี๋คุก	จี๋คุก
จี๋เค้า	จี๋เค้า
---	จี๋ไคล (ปาก) น. เหนือที่ปนกับฝุ่นละอองติดกรังอยู่กับหนังกำพริบ, ไคล กั้วา.
จี๋จาบ	จี๋จาบ
จี๋ซ่าย, จี๋ไซ้	จี๋ซ่าย, จี๋ไซ้
จี๋เซา	จี๋เซา
จี๋เคือค	จี๋เคือค
จี๋แคค	จี๋แคค
---	จี๋ตา, จี๋ตาเส้น (ปาก) ว. เล็กมาก.
จี๋ตึด (ปาก) ว. ตระหนี่เหนียวแน่นมาก.	จี๋ตึด (ปาก) ว. ตระหนี่, จี๋เหนียว กั้วา.
จี๋เต๋า น. เมื่อกเหงื่อไคลที่ติดอยู่ตามรักแร้.	จี๋เต๋า น. เมื่อกเหงื่อไคลที่ติดอยู่ตามรักแร้ มีกลิ่นเหม็น.
จี๋แต้	จี๋แต้
---	จี๋ไต้ ๑ น. ส่วนของไต้ที่ใช้เป็นเชื้อไฟหรือส่วนของไต้ที่จุดและเขี่ยให้ร่วงหล่นลง.
จี๋ถ้ง	จี๋ถ้ง
จี๋ถ้ำ	จี๋ถ้ำ
จี๋ไถ ๑	จี๋ไถ ๑

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
จี้๑ทุ๑	จี้๑ทุ๑
จี้๑เท๑	จี้๑เท๑
จี้๑เท๑ น. จี้ที่ค้างอยู่ในลำไส้เด็กออกใหม่ ๆ.	จี้๑เท๑ น. จี้ที่ค้างอยู่ในลำไส้เด็กที่คลอดใหม่ .
จี้๑เท๑ก น. ที่ดินที่ไถคราดทำให้เป็นโคลนเป็นตมเพื่อตกกล้า เช่น ทำจี้๑เท๑กตกกล้า, เท๑ก กี่๑ว่า.	จี้๑เท๑ก น. ที่ดินที่ไถและคราดเป็นตมแล้วทำให้เป็นโคลนเป็นตมเพื่อตกกล้า เช่น ทำจี้๑เท๑กตกกล้า, เท๑ก กี่๑ว่า.
จี้๑ปะ๑ตี๑	จี้๑ปะ๑ตี๑
จี้๑ปาก	จี้๑ปาก
จี้๑เป๑ ว. ไม่ดี.	จี้๑เป๑ ว. ไม่ได้เรื่อง เช่น คนจี้๑เป๑ ของจี้๑เป๑.
จี้๑เป๑ค	จี้๑เป๑ค
จี้๑ผ๑ง	จี้๑ผ๑ง
จี้๑ผ๑ง ๑ น. รังผ๑งที่เอามาหุงใช้ในการต่าง ๆ เช่น ทำเทียน, สี่๑ผ๑ง ก็เรียก.	จี้๑ผ๑ง ๑ น. รังผ๑งที่เอามาหุงใช้ในการต่าง ๆ เช่น ทำเทียน ทำสี่๑ผ๑ง.
จี้๑ฝ๑น น. คนคิดฝ๑น, จี้๑ยา ก็เรียก.	จี้๑ฝ๑น น. กากของฝ๑นที่สูบแล้ว, คนคิดฝ๑น, จี้๑ยา ก็เรียก.
จี้๑แพ๑ชน๑ตี๑	จี้๑แพ๑ชน๑ตี๑
จี้๑ม๑ว ว. สีกากีแถมเขียว เรียกว่า สี่๑จี้๑ม๑ว.	จี้๑ม๑ว ว. เรียกสีกากีแถมเขียวว่า สี่๑จี้๑ม๑ว.
จี้๑ม๑ก	จี้๑ม๑ก
จี้๑เม๑ม	จี้๑เม๑ม
จี้๑แม๑ลง๑วัน น. จุดคำเล็ก ๆ ที่ขึ้นตามตัว, ราชศัพท์ว่า พระปิลกะ.	จี้๑แม๑ลง๑วัน น. จุดคำเล็ก ๆ ที่ขึ้นตามร่างกาย, ราชศัพท์ว่า พระปิลกะ.
จี้๑แพ๑ชน๑ตี๑	จี้๑แพ๑ชน๑ตี๑
จี้๑ม๑ว ว. สีกากีแถมเขียว เรียกว่า สี่๑จี้๑ม๑ว.	จี้๑ม๑ว ว. เรียกสีกากีแถมเขียวว่า สี่๑จี้๑ม๑ว.
จี้๑ม๑ก	จี้๑ม๑ก
จี้๑เม๑ม	จี้๑เม๑ม
จี้๑แม๑ลง๑วัน น. จุดคำเล็ก ๆ ที่ขึ้นตามตัว, ราชศัพท์ว่า พระปิลกะ.	จี้๑แม๑ลง๑วัน น. จุดคำเล็ก ๆ ที่ขึ้นตามร่างกาย, ราชศัพท์ว่า พระปิลกะ.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
จี๊แมว ๑ น. ขนมอย่างหนึ่งในพวกจันอับ.	จี๊แมว ๑ น. ชื่อขนมอย่างหนึ่งในพวกจันอับ.
จี๊ไม่ให้หมากิน	จี๊ไม่ให้หมากิน
จี๊ยา น. จี๊ฝิ่น; คนติดฝิ่น. ว. ติดฝิ่น.	จี๊ยา น. กากของฝิ่นที่สูบแล้ว, คนติดฝิ่น, จี๊ฝิ่น ก็เรียก. ว. ติดฝิ่น.
จี๊แย	จี๊แย
จี๊รังแค น. ขุยหนังศีรษะ, จี๊ลม หรือ รังแค ก็เรียก.	จี๊รังแค น. ขุยหนังหัว มีลักษณะเป็นผง ๆ สีขาว, จี๊ลม หรือ รังแค ก็เรียก.
จี๊ราดโทษล่อง	จี๊ราดโทษล่อง
จี๊รว น. เรียกผ้าเก่าขาดที่ใส่เช็ดถูเป็นต้น. ว. ไม่สวย, ไม่งาม.	จี๊รว น. เรียกผ้าเก่าที่ใส่เช็ดถูเป็นต้น. ว. ไม่สวย, ไม่งาม, บางทีใส่เข้าคู่กับคำ จี๊เหร์ เป็น จี๊รวจี๊เหร์.
จี๊เรือน คู เรือน	จี๊เรือน น. เรือน. (ปาก) ว. ไม่มีคุณค่า เช่น คนจี๊เรือน ของจี๊เรือน.
จี๊เรือนกวาง	จี๊เรือนกวาง
จี๊ลม ๑ น. ขุยหนังศีรษะ, จี๊รังแค หรือ รังแคก็เรียก.	จี๊ลม ๑ น. ขุยหนังหัว มีลักษณะเป็นผง ๆ สีขาว, จี๊รังแค หรือ รังแคก็เรียก.
จี๊ลอก	จี๊ลอก
จี๊ลิบ (ปาก) น. ข้าวลิบ เช่น ชาวนาเอาจี๊ลิบ.	จี๊ลิบ (ปาก) น. ข้าวลิบ เช่น ชาวนาเอาจี๊ลิบออก.
จี๊เล็บ	จี๊เล็บ
จี๊โล้ น. น้ำมันที่เป็นจี๊ตะกอน.	จี๊โล้ น. เรียกน้ำมันที่เป็นจี๊ตะกอนว่า น้ำมันจี๊โล้; กะทิที่เคี่ยวจนเป็นน้ำมันใช้ทำอาหารบางอย่าง.
จี๊หคตคทาย (ปาก) ว. กลัวมาก.	จี๊หคตคทาย (ปาก) ว. ใช้เป็นสำนวนประกอบคำ กลัว ว่า กลัวจนจี๊หคตคทาย หมายความว่า กลัวมาก.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
จี้หมา น. ก้อนจี้หมา, หัวจี้หมา ก็เรียก. (ดู ก้อนจี้หมา ที่ ก้อน).	จี้หมา น. ก้อนจี้หมา, หัวจี้หมา ก็เรียก. (ดู ก้อนจี้หมา ที่ ก้อน). (ปาก) ว. ไม่มีคุณค่า, ไร้สาระ, เช่น เรื่องจี้หมา ของจี้หมา.
---	จี้หมูจี้หมา (ปาก) ว. ไร้สาระ, ไม่สำคัญ, ไม่มีค่า, ไม่มีราคา.
---	จี้หมูราจี้หมาแห้ง ว. ไร้สาระ, ไร้ ประโยชน์, เช่น เรื่องจี้หมูราจี้หมาแห้ง.
---	จี้เหนียว ว. ตระหนี่, จี๊ด กี่ว่า.
จี้เห่ ว. ไม่สวย, ไม่งาม.	จี้เห่ ว. ไม่สวย, ไม่งาม, บางทีใช้เข้าคู่ กับคำ จี๊ว เป็น จี๊วจี้เห่.
จี้ใหม่หมาหอม	จี้ใหม่หมาหอม
จี้ ๒ น. ยาสีฟันโบราณ ใช้สีเพื่อให้ฟันดำ, ซ้ำ หรือสี ก็เรียก.	---
จี้กา น. ชื่อไม้เถาเนื้ออ่อนหลายชนิดในสกุล <i>Gymnopetalum</i> และ <i>Trichosanthes</i> ในวงศ์ <i>Cucurbitaceae</i> ผลกลมขนาดผลมะนาวถึงผลส้ม เกลี้ยง สุกสีแดง เมล็ดสีเขียวแก่ มีเยื่อเป็นเมือก ๆ หุ้มและมีรสขม เช่น จี้กาแดง หรือ กระดังช้าง เผือก (<i>T. tricuspidata</i> Lour.).	จี้กา น. ชื่อไม้เถาเนื้ออ่อนหลายชนิดหลาย สกุลในวงศ์ <i>Cucurbitaceae</i> ผลกลมขนาดผล มะนาวถึงผลส้มเกลี้ยง สุกสีแดง เมล็ดสีเขียว แก่ มีเยื่อเป็นเมือก ๆ หุ้มและมีรสขม เช่น จี้กาแดง หรือ กระดังช้างเผือก (<i>Trichosanthes</i> <i>tricuspidata</i> Lour.).
จี้ก้าง ๑	จี้ก้าง ๑
จี้ก้าง ๒	จี้ก้าง ๒
จี้กาดง	จี้กาดง
จี้กาแดง	จี้กาแดง
จี้กาเหลื่อม	จี้กาเหลื่อม
จี้ขม	จี้ขม
จี้ขวง	จี้ขวง
จี้ชุย	จี้ชุย
จี้เข็บ	จี้เข็บ

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
จักรอก ๑ คูใน จี๋๑.	จักรอก ๑ คูใน จี๋.
จักรอก ๒ น. (๑) ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Urena lobata</i> Linn. ในวงศ์ Malvaceae. (๒) คู กระชับ ๑.	จักรอก ๒ น. (๑) ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Urena lobata</i> L. ในวงศ์ Malvaceae ดอกสีชมพู ผลมีขน ปลายเจียงกลม. (๒) คู กระชับ ๑.
จักรัง	จักรัง
จักวาย น. ชื่อปลาทะเลชนิด <i>Polycaulus uranoscopus</i> ในวงศ์ Synanceiidae ตัวแบนข้าง เล็กน้อย หัวสั้น ปากกว้างเขี้ยวขึ้น ลำตัวมีรอยด่าง สีน้ำตาล มักมีจุดขาวประปราย ขอบครีบเป็นสี ดำคล้ำ เจียงมีพิษ ขอบซ่อนตัวอยู่ตามซอกหิน หรือพื้นท้องทะเล, จี๋ขุย ก็เรียก.	จักวาย น. ชื่อปลาทะเลชนิด <i>Polycaulus uranoscopus</i> ในวงศ์ Synanceiidae ตัวแบน ข้างเล็กน้อย หัวสั้น ปากกว้างเขี้ยวขึ้น ลำตัวมี รอยด่างสีน้ำตาล มักมีจุดขาวประปราย ขอบ ครีบเป็นสีดำคล้ำ เจียงมีพิษ ซ่อนตัวอยู่ตาม ซอกหินหรือพื้นท้องทะเล, จี๋ขุย ก็เรียก.
จีโครง	จีโครง
จีณะ	จีณะ
จีณาฬ	จีณาฬ
จิด ก. ใช้ของแหลมหรือมีดทำให้เป็นเส้นหรือ รอยยาว. น. เกณฑ์กำหนด เช่น เกินจิด, จิดขึ้น ก็ ว่า; รอยจิด เช่น ๓ จิด; (ปาก) เรียกน้ำหนัก ๑ ใน ๑๐ ของกิโลกรัมว่า จิดหนึ่ง.	จิด ก. ใช้ของแหลมหรือมีดเป็นคันทำให้เป็น เส้นหรือรอยยาว. น. แนวเส้น; ระดับ เช่น เกินจิด, จิดขึ้น ก็ว่า; ลักษณะนามเรียกสิ่งที่เป็น เส้นหรือรอยยาวปรากฏอยู่บนพื้นสิ่งใดสิ่ง หนึ่ง เช่น มีรอย ๓ จิด; (ปาก) เรียก เครื่องหมายแสดงระดับชั้นของข้าราชการพล เรือน เช่น ข้าราชการชั้นตรีที่บำมีจิดใหญ่ ๑ จิด; เรียกน้ำหนัก ๑ ใน ๑๐ ของกิโลกรัมว่า จิด หนึ่ง.
จิดขึ้น น. เกณฑ์กำหนด.	จิดขึ้น น. ระดับแห่งความรู้ ความสามารถเป็นต้น เช่น จิดขึ้นแห่ง สติปัญญา.
จิดคร่อม	จิดคร่อม
จิดคั่น ก. จำกัด.	จิดคั่น ก. จิดคั่นไว้, กำหนดไว้ โดยเฉพาะ เช่น อ่านหนังสือไปถึงไหนแล้ว

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
---	ให้ทำเครื่องหมายขีดคั่นไว้.
---	ขีดฆ่า (กฎ) ก. ขีดเส้นตัดข้อความในเอกสารออกและลงลายมือชื่อกำกับเพื่อแก้ไขเพิ่มเติม หรือยกเลิกข้อความนั้น; ตามประมวลรัษฎากร หมายความว่า การกระทำเพื่อมิให้ใช้แสดมปีได้อีกโดยขีดเส้นคร่อมฆ่าแสดมปีที่ปิดทับกระดาษและลงวันเดือนปีที่ขีดฆ่าไว้ด้วย.
ขีดเส้นตาย	ขีดเส้นตาย
---	ขีดเส้นใต้ น. ชื่อหนึ่งของเครื่องหมายสัญลักษณ์. (ดู สัญลักษณ์).
ขีด	ขีด
ขีดตั้ง	ขีดตั้ง
ขีดตัว	ขีดตัว
---	ขีด ๑ ดูใน ขีด.
ขีด ๑ ดู ก่อน ๑.	ขีด ๒ ดู ก่อน ๑.
ขีด ๑	ขีด ๑
ขีด ๒	ขีด ๒
ขีด	ขีด
ขีปนาวุธ [ขีปนาวุธ] น. อาวุธซึ่งถูกส่งออกไปจากผิวพิภพเพื่อใช้ประหารชีวิตหรือทำลายในการสงคราม โดยมีการบังคับวิถีในตัวเองเพื่อนำไปสู่เป้าหมาย การบังคับวิถีนี้บังคับได้เฉพาะตอนขึ้นเท่านั้น มีหลายชนิด เช่น ขีปนาวุธข้ามทวีป ขีปนาวุธนำวิถี.	ขีปนาวุธ [ขีปนาวุธ] น. อาวุธซึ่งถูกส่งออกไปจากผิวพิภพเพื่อใช้ประหารชีวิตหรือทำลายในการสงคราม โดยมีการบังคับวิถีในตัวเองเพื่อนำไปสู่เป้าหมาย การบังคับวิถีนี้บังคับได้เฉพาะตอนขึ้นเท่านั้น มีหลายชนิด เช่น ขีปนาวุธข้ามทวีป. (อ. ballistic missile).
ขีปนาวุธนำวิถี น. ขีปนาวุธที่มีการบังคับทิศทางเข้าสู่เป้า.	-

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
จี้ผึ่ง ๑ คุใน จี้๑.	จี้ผึ่ง ๑ คุใน จี้.
จี้ผึ่ง ๒	จี้ผึ่ง ๒
จี้มอด น. ชื่อไม้ต้นขนาดเล็ก ๒ ชนิด ในวงศ์ Leguminosae คือ ชนิด <i>Dalbergia mayayensis</i> Craib และชนิด <i>Derris robusta</i> Benth. เนื้อไม้ฟ้าม ใช้ทำหีบหรือลัง.	จี้มอด น. ชื่อไม้ต้นขนาดเล็ก ๒ ชนิด ในวงศ์ Leguminosae คือ ชนิด <i>Dalbergia lanceolaria</i> L.f. var. <i>lakhonensis</i> (Gagnep.) Niyomdham ดอกสีขาวหรือขาวแกมม่วงน้ำเงิน และชนิด <i>Derris robusta</i> Benth. ดอกสีชมพูถึงม่วงอ่อน เนื้อไม้ฟ้าม ใช้ทำหีบหรือลัง.
---	จี้ม้า ๑ คุใน จี้.
จี้ม้า น. ชื่อสัณฐานหนึ่งชนิด <i>Citrus reticulate</i> Blanco.	จี้ม้า ๒ น. ชื่อสัณฐานหนึ่งชนิด <i>Citrus reticulate</i> Blanco.
จี้มัน (ถิ่น-อีสาน) น. ต้นขมิ้น. (ดู ขมิ้น ๑)	จี้มัน (ถิ่น-อีสาน, ปักษ์ใต้) น. ขมิ้น. (ดู ขมิ้น ๑)
จี้แมว ๑ คุใน จี้๑.	จี้แมว ๑ คุใน จี้.
จี้แมว ๒ น. ชื่อมะขามพันธุ์หนึ่ง.	จี้แมว ๒ น. ชื่อมะขามพันธุ์ฝักเล็ก. (ดู มะขาม).
จี้ยอก	จี้ยอก
จี้ระ [-ระ] (แบบ) น. น้ำนม. (ป.).	จี้ระ (แบบ) น. น้ำนม. (ป.).
จี้แรด	จี้แรด
จี้แรดล้อมปรวด	จี้แรดล้อมปรวด
จี้ลม ๑ คุใน จี้๑.	จี้ลม ๑ คุใน จี้.
จี้ลม ๒	จี้ลม ๒
จี้สูด คุ ชันโรง.	จี้สูด (ถิ่น-อีสาน) คุ ชันโรง.
จี้หนอน [-หนอน] น. (๑) ชื่อไม้ต้นขนาดกลาง ชนิด <i>Zollingeria dongnaiensis</i> Pierre ในวงศ์ Sapindaceae ขึ้นตามป่าโปร่งที่ต่ำ ๆ ผลมี ๓ ครีบ. (๒) ชื่อไม้ต้นขนาดเล็กชนิด <i>Scleropyrum wallichianum</i> Arn. ในวงศ์ Santalaceae ลำต้นมีหนามแข็ง ใบอ่อนและดอกเป็นพิษอย่างแรง.	จี้หนอน [-หนอน] น. (๑) ชื่อไม้ต้นขนาดกลางชนิด <i>Zollingeria dongnaiensis</i> Pierre ในวงศ์ Sapindaceae ขึ้นตามป่าโปร่งที่ต่ำ ผลมี ๓ ครีบ. (๒) ชื่อไม้ต้นขนาดเล็กชนิด <i>Scleropyrum wallichianum</i> (Wight et Arn.) Arn. ในวงศ์ Santalaceae ลำต้นมีหนามแข็ง

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
(๓) คู่มือสำเนา ๒ .	ใบอ่อนและดอกเป็นพืชอย่างแรง. (๓) คู่มือสำเนา ๒ .
จี๋หน้า น. อาการที่แสดงออกมา, ใช้ในความหมั่นไส้ รังเกียจ หรือ ดูหมิ่น เช่น เกลียดจี๋หน้า ขายจี๋หน้า.	จี๋หน้า น. หน้า (ใช้ในความหมั่นไส้ รังเกียจ หรือ ดูหมิ่น) เช่น เกลียดจี๋หน้า ขายจี๋หน้า.
จี๋หนู น. (๑) ชื่อพริกชนิด <i>Capsicum frutescens</i> Linn. ในวงศ์ Solanaceae เม็ดเล็ก, พริกแกว ก็เรียก. (๒) ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Coleus parvifolius</i> Benth. ในวงศ์ Labiatae หัวกินได้ เรียกว่า มั่นจี๋หนู.	จี๋หนู ๑ น. (๑) ชื่อพริกชนิด <i>Capsicum frutescens</i> L. ในวงศ์ Solanaceae เม็ดเล็ก, พริกแกว ก็เรียก. (๒) ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Coleus parvifolius</i> Benth. ในวงศ์ Labiatae หัวกินได้ เรียกว่า มั่นจี๋หนู.
---	จี๋หนู ๒ น. ชื่อขนมชนิดหนึ่ง ทำจากแป้งข้าวเจ้าไม่ต้มน้ำ ยีให้ร่วนแล้วนึ่งให้สุก ใส่ น้ำเชื่อม เคล้าให้ฟูเป็นเม็ดเล็ก ๆ คล้ายเม็ดทราย โรยด้วยมะพร้าวทึนทึกขูด, (ราชา) ขนมทราย.
จี๋เหล็ก น. ชื่อไม้ต้นขนาดกลางถึงขนาดใหญ่ ชนิด <i>Cassia siamea</i> Lamk. ในวงศ์ Leguminosae มักขึ้นตามริมน้ำหรือป่าชื้น ดอกเหลืองดกเป็นช่อใหญ่ เนื้อไม้สีน้ำตาลแก่หรือบางที่เกือบดำ มีลายเป็นเส้นสีแก่ หรือสีอ่อนกว่าพื้น แข็ง เหนียว และหนักมาก ใช้ทำเครื่องเรือนและเครื่องใช้ต่าง ๆ ใบอ่อนและดอกกินได้.	จี๋เหล็ก น. ชื่อไม้ต้นขนาดกลางถึงขนาดใหญ่ ชนิด <i>Cassia siamea</i> Lam. ในวงศ์ Leguminosae มักขึ้นตามริมน้ำหรือป่าชื้น ดอกเหลืองดกเป็นช่อใหญ่ เนื้อไม้สีน้ำตาลแก่หรือบางที่เกือบดำ มีลายเป็นเส้นสีแก่ หรือสีอ่อนกว่าพื้น แข็ง เหนียว และหนักมาก ใช้ทำเครื่องเรือนและเครื่องใช้ต่าง ๆ ใบอ่อนและดอกกินได้.
จี๋อัน	จี๋อัน
จี๋อาย น. (๑) ชื่อไม้ต้นขนาดกลางชนิด <i>Terminalia nigrovenulosa</i> Pierre ex Laness ในวงศ์ Combretaceae เปลือกชั้นในสีแดง รสฝาด ใช้แก้เกี่ยวกับหมาก, กำจาย ก็เรียก, จันทบุรี เรียก	จี๋อาย น. (๑) ชื่อไม้ต้นขนาดกลางชนิด <i>Terminalia triptera</i> Stapf. ในวงศ์ Combretaceae เปลือกชั้นในสีแดง รสฝาด ใช้แก้เกี่ยวกับหมาก, กำจาย ก็เรียก, จันทบุรี เรียก

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
หอมราย. (๒) ชื่อไม้ต้น ๓ ชนิด ในสกุล <i>Walsura</i> วงศ์ Meliaceae คือ ชนิด <i>W. robusta</i> Roxb., <i>W. trichostemon</i> Miq. และ <i>W. villsola</i> Wall.	หอมราย. (๒) ชื่อไม้ต้น ๓ ชนิด ในสกุล <i>Walsura</i> วงศ์ Meliaceae คือ ชนิด <i>W. robusta</i> Roxb., <i>W. trichostemon</i> Miq. และ <i>W. villsola</i> Wall.
จิง	จิง
จิงขัง	จิงขัง
จิงตา	จิงตา
จิงพืด	จิงพืด
จิงอูด ก. นอนหงายเหยียดตรง กลุมผ้าแต่หัวตลอดปลายเท้าอย่างจิงอูดว่าว.	จิงอูด ก. นอนหงายเหยียดตรง แล้วใช้ผ้าที่ขมวดปมหัวท้ายคลุมศีรษะด้านหนึ่ง อีกด้านหนึ่งใช้ปลายเท้ายันผ้าให้ตึงเพื่อกันยุงเป็นต้น.
จั้ง	จั้ง
จั้งโกรธ	จั้งโกรธ
จั้งเคียด	จั้งเคียด
จั้น ๑ ก. ไปสู่เบื้องบน เบื้องสูง หรือ เบื้องหน้า, ไปสู่เบื้องที่ถือว่าตรงข้ามกับลง; เพิ่มหรือทำให้เพิ่ม เช่น จั้นราคา จั้นภาษี ราคาจั้น ภาษีจั้น; เริ่ม เช่น จั้นหนุ่ม จั้นบรรทัดใหม่; เอาเข้าไว้เป็นหลักฐาน เช่น จั้นทะเบียน จั้นทำเนียบ; เอาคำหยาบออกมาด้วยความโกรธ เช่น จั้นมึง จั้นกู; เกิด, มี เช่น ฝี่จั้น สนิมจั้น; นิยมนับถือ เช่น อาจารย์คนนี้มีคนจั้นมาก; อยู่ในสังกัด เช่น กรมศิลปากรจั้นกระทรวงศึกษาธิการ; อัดพอง เช่น สฟจั้น ท้องจั้น; พู เช่น ขนมจั้น; แรกปรากฏจากขอบฟ้า เช่น ตะวันจั้น; งอก เช่น ต้นไม้จั้น; มีโชค จะทำอะไรก็ประสบผล เช่น มือจั้น ชะตาจั้น; ก่ง เช่น จั้นธนู; จิง เช่น จั้นกลอง จั้นฆ้อง;	จั้น ๑ ก. ไปสู่เบื้องบน เบื้องสูง หรือ เบื้องหน้า, ไปสู่เบื้องที่ถือว่าตรงข้ามกับลง; เพิ่มหรือทำให้เพิ่ม เช่น จั้นราคา จั้นภาษี ราคาจั้น ภาษีจั้น; เริ่ม เช่น จั้นหนุ่ม จั้นบรรทัดใหม่; เอาเข้าไว้เป็นหลักฐาน เช่น จั้นทะเบียน จั้นทำเนียบ; เอาคำหยาบออกมาด้วยความโกรธ เช่น จั้นมึง จั้นกู; เกิด, มี เช่น ฝี่จั้น สนิมจั้น; นิยมนับถือ เช่น อาจารย์คนนี้มีคนจั้นมาก; อยู่ในสังกัด เช่น กรมศิลปากรจั้นกับกระทรวงศึกษาธิการ; อัดพอง เช่น สฟจั้น ท้องจั้น; พู เช่น ขนมจั้น; แรกปรากฏจากขอบฟ้า เช่น ตะวันจั้น; งอก เช่น ต้นไม้จั้น; มีโชค จะทำอะไรก็ประสบผล เช่น มือจั้น ชะตาจั้น; ก่ง

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เริ่มเดินเป็นครั้งแรก เช่น ขึ้นขุ่น ขึ้นโคน; ทำให้เป็นรูปเป็นร่าง เช่น ขึ้นรูป ขึ้นกระบุง; เอาเชือกเป็นด้นไปขอรับเป็นตัวเงินจากธนาคาร เรียกว่า ขึ้นเงิน; เอาเข้าเก็บไว้ เช่น ขึ้นคลัง; (ปาก) เล่นไปตามทางจากใต้ไปเหนือ เช่น รดขึ้น ขาขึ้น. น. ข้างขึ้น เช่น ขึ้นค่ำหนึ่ง ขึ้น ๒ ค่ำ.	เช่น ขึ้นธนู; จึง เช่น ขึ้นกลอง ขึ้นฆ้อง; เริ่มเดินเป็นครั้งแรก เช่น ขึ้นขุ่น ขึ้นโคน; ทำให้เป็นรูปเป็นร่าง เช่น ขึ้นรูป ขึ้นกระบุง; เอาเชือกเป็นด้นไปขอรับเป็นตัวเงินจากธนาคาร เรียกว่า ขึ้นเงิน; เอาเข้าเก็บไว้ เช่น ขึ้นคลัง; (ปาก) เล่นไปตามทางจากใต้ไปเหนือ เช่น รดขึ้น ขาขึ้น. น. ข้างขึ้น เช่น ขึ้นค่ำหนึ่ง ขึ้น ๒ ค่ำ.
ขึ้นเขียง (ปาก) ก. ตกอยู่ในภาวะที่แทบไม่มีทางจะต่อสู้หรือเอาชนะได้เลย.	ขึ้นเขียง (ปาก) ก. ตกอยู่ในภาวะที่แทบไม่มีทางจะต่อสู้หรือเอาชนะหรือหลีกเลี่ยงได้เลย.
ขึ้นครุ	ขึ้นครุ
ขึ้นคาน ก. มีฝีมือในทางใดทางหนึ่งจนไม่มีคู่แข่ง; (ปาก) โดยปริยายหมายถึงหญิงโสเภณีที่มีอายุเพราะหาผู้แต่งงานที่คู่ควรไม่ได้.	ขึ้นคาน ก. มีฝีมือในทางใดทางหนึ่งจนไม่มีคู่แข่ง; (ปาก) โดยปริยายหมายถึงหญิงโสเภณีที่มีอายุแต่ยังไม่มีสามี.
ขึ้นใจ	ขึ้นใจ
ขึ้นชื่อ	ขึ้นชื่อ
ขึ้นช้ง	ขึ้นช้ง
ขึ้นด้นไม้สุดยอด (ลำ) ก. ขึ้นถึงตำแหน่งสูงสุด, หมดทางเจริญต่อไป.	ขึ้นด้นไม้สุดยอด (ลำ) ก. ขึ้นถึงตำแหน่งสูงสุดแล้ว.
---	ขึ้นโต๊ะ ว. เรียกลักษณะของสิ่งดีมีราคา, (ปาก) เรียกลักษณะของสิ่งที่ไม่ดีมีราคาแต่ยกย่องให้เป็นสิ่งที่มีราคา.
---	ขึ้นทะเบียนทหาร ก. แสดงตนเพื่อลงบัญชีทหารกองเกินเมื่อมีอายุย่างเข้า ๑๘ ปี, ผู้ที่ได้ลงบัญชีทหารกองเกินแล้ว ถือว่าเป็นทหารกองเกิน.
---	ขึ้นนวล ก. เกิดละอองสีขาวบนผิวผลไม้หรือใบไม้บางชนิดแสดงว่าแก่จัด เช่น ใบตองขึ้นนวล มะม่วงขึ้นนวล ฟักขึ้นนวล.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ขึ้นปาก	ขึ้นปาก
ขึ้นพลับพลา น. ชื่อเพลงไทยชนิดหนึ่ง.	ขึ้นพลับพลา น. ชื่อเพลงไทยทำนองหนึ่ง.
ขึ้นไม้ขึ้นมือ	ขึ้นไม้ขึ้นมือ
ขึ้นระวาง	ขึ้นระวาง
ขึ้นร้าน	ขึ้นร้าน
---	ขึ้นสนิม ก. ผีด, ไม่คล่อง, เช่น ความรู้ขึ้นสนิมหมดแล้ว.
---	ขึ้นสมอง ก. นิยมมาก เช่น เขาชอบกีฬาจนขึ้นสมอง.
ขึ้นสาย	ขึ้นสาย
ขึ้นเสียง	ขึ้นเสียง
ขึ้นหน้าขึ้นตา	ขึ้นหน้าขึ้นตา
ขึ้นหม้อ น. เรียกข้าวที่หุงแล้วพองตัวมากกว่าข้าวธรรมดาว่า ข้าวขึ้นหม้อ. ว. โดยปริยายหมายความว่า มีผลออกมารวดเร็วมากผิดปกติ, โชคดี.	ขึ้นหม้อ น. เรียกข้าวที่หุงแล้วพองตัวมากกว่าข้าวธรรมดาว่า ข้าวขึ้นหม้อ. ว. โดยปริยายหมายความว่า มีผลประโยชน์รวดเร็วมากผิดปกติ, โดดเด่น, เป็นที่โปรดปราน, โชคดี.
ขึ้นหา	ขึ้นหา
---	ขึ้นหิ้ง (ปาก) ก. เก็บไว้โดยไม่ได้ใช้ประโยชน์; ขึ้นคาน.
ขึ้นเนื้อล่องใต้	ขึ้นเนื้อล่องใต้
ขึ้น ๒	ขึ้น ๒
ขึ้นชื่อว่า	ขึ้นชื่อว่า
ขึ้นฉ่าย น. ไม้ล้มลุกชนิด <i>Apium graveolens</i> Linn. ในวงศ์ Umbelliferae ใบคล้ายผักชีแต่โตกว่า กลิ่นฉุน เป็นพรรณไม้ที่นำเข้ามาปลูกเพื่อเป็นอาหาร.	ขึ้นฉ่าย น. ไม้ล้มลุกชนิด <i>Apium graveolens</i> L. ในวงศ์ Umbelliferae ใบคล้ายผักชีแต่โตกว่า กลิ่นฉุน เป็นพรรณไม้ที่นำเข้ามาปลูกเพื่อเป็นอาหาร.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
จีน	จีน
จีน ๑ ว. รสฝาดเพี้ยนชวนให้คลื่นไส้ ไม่ชวนกิน; ฉุน.	จีน ๑ ว. รสฝาดเพี้ยนชวนให้คลื่นไส้ ไม่ชวนกิน; (ฉิ่น-พายัพ) ฉุน.
จีนขม	จีนขม
จีน ๒	จีน ๒
ชื่อ น. ชื่อไม้เถาเลื้อยสำหรับยัดหัวเสาต้านขวาง; เครื่องจองจำนักโทษ ทำด้วยไม้มีช่องสำหรับสอดเท้าแล้วมีลิ่มตอก; เรียกกระดูกเชิงกรานที่ขวางอยู่ด้านหน้า.	ชื่อ น. ชื่อไม้เถาเลื้อยสำหรับยัดหัวเสาต้านขวาง; เครื่องจองจำนักโทษ ทำด้วยไม้มีช่องสำหรับสอดมือหรือเท้าแล้วมีลิ่มตอกกำกับกันชื่อหลุด; เรียกกระดูกเชิงกรานที่ขวางอยู่ด้านหน้า.
ชื่อกะละปิงหา	ชื่อกะละปิงหา
ชื่อขวาง, ชื่อคัค	ชื่อขวาง, ชื่อคัค
ชื่อจุมก	ชื่อจุมก
ชื่อเต่าต่อ	ชื่อเต่าต่อ
ชื่อมุก น. ส่วนของหอยมุกที่ขวางอยู่ที่ปาก.	ชื่อมุก น. แกนเปลือกที่อยู่ในตัวหอยจำพวกหอยสังข์ใช้ทำค้ำทัพพีเป็นต้น.
ชื่อหู่	ชื่อหู่
ชื่อผี น. ชื่อกำไลที่ทำด้วยเงินหรือทองเกลี้ยง ๆ หัวท้ายรีดเป็นลวด ทำเป็นห่วงไขว้กันเพื่อรูดเข้าออกได้, กำไลคู่ผี ก็เรียก.	ชื่อผี น. ชื่อกำไลที่ทำด้วยเงินหรือทองเกลี้ยง ๆ หัวท้ายรีดเป็นลวด ทำเป็นห่วงสอดไขว้กันเพื่อรูดเข้าออกได้, กำไลคู่ผี ก็เรียก.
ชุก ว. พลัน, ทันทีทันใด, เช่น ชุกเจี๋ย ว่า เกิดความลำบากขึ้นทันที; เสียงไอ. ก. คิดขึ้นได้ทันที, เกิดขึ้นในปัจจุบันทันด่วน, เช่น อารุขย่าวางไกล ชุกคำ คื่นแฮ. (โลกนิติ ๓๖๑).	ชุก ๑ ว. พลัน, ทันทีทันใด, เช่น ชุกเจี๋ย ว่า เกิดความลำบากขึ้นทันที. ก. คิดขึ้นได้ทันที, เกิดขึ้นในปัจจุบันทันด่วน, เช่น อารุขย่าวางไกล ชุกคำ คื่นแฮ. (โลกนิติ).
ชุด	ชุด
ชุดคู่ย	ชุดคู่ย
ชุดด้วยปากอากาศด้วยตา	ชุดด้วยปากอากาศด้วยตา
ชุดดินกินหญ้า	ชุดดินกินหญ้า

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ชุดบ่อล่อปลา	ชุดบ่อล่อปลา
---	ขุททกนิกาย น. ชื่อคัมภีร์นิกายที่ ๕ แห่งพระ สุตตันตปิฎก แปลว่า หมวดเล็กน้อย รวบรวม ข้อธรรมะที่ไม่อยู่ใน ๔ นิกายข้างต้น มี ๑๕ เรื่อง ซึ่งมีธรรมบทและชาดก รวมอยู่ในคัมภีร์ นี้ด้วย.
ขุน ๑ น. ผู้เป็นใหญ่, หัวหน้า, ตำแหน่ง บรรดาศักดิ์รองหลวงลงมา; เรียกหมากรุกตัว สำคัญ. ว. ใหญ่ เช่น ขุนเขา.	ขุน ๑ น. ผู้เป็นใหญ่, หัวหน้า, ตำแหน่ง บรรดาศักดิ์ข้าราชการรองจากหลวงลงมา เช่น ขุนวิจิตรมาตรา; เรียกหมากรุกตัวสำคัญที่สุด. ว. ใหญ่ เช่น ขุนเขา.
ขุนนาง น. ข้าราชการบรรดาศักดิ์.	ขุนนาง (โบ) น. ข้าราชการที่ได้รับ พระราชทานสัญญาบัตร ตามปกติต้องมีศักดิ นาตั้งแต่ ๔๐๐ ขึ้นไป.
ขุนนางใช้พ่อแม่ห็นแ่งใช้ตายาย	ขุนนางใช้พ่อแม่ห็นแ่งใช้ตายาย
ขุนน้ำ	ขุนน้ำ
---	ขุนน้ำขุนนาง (ปาก) น. ขุนนาง.
ขุนบาล	ขุนบาล
ขุนแผน ๑	ขุนแผน ๑
ขุนพล	ขุนพล
ขุนพัฒน์	ขุนพัฒน์
ขุนศาล	ขุนศาล
ขุนศึก	ขุนศึก
ขุนหมื่น	ขุนหมื่น
ขุนหลวง	ขุนหลวง
ขุน ๒ ก. ให้อาหารแก่หมูหมา, โดยปริยาย หมายถึงเลี้ยงดูอย่างดี (มักใช้ในทางไม่ดี) เช่น ขุนไม่เชื่อง.	ขุน ๒ ก. ให้อาหารแก่สัตว์เลี้ยง, โดยปริยาย หมายถึงเลี้ยงดูอย่างดี.
ขุนไม้จั่น (คำ) ว. เลี้ยงไม่เชื่อง มีแต่ เนรคุณ.	ขุนไม้จั่น, ขุนไม้เชื่อง (คำ) ว. เลี้ยงไม่ เชื่อง มีแต่เนรคุณ.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ขุ่น	ขุ่น
ขุ่นซ้องหมองใจ	ขุ่นซ้องหมองใจ
ขุ่นเคือง ก. โกรธกรุ่น ๆ อยู่ในใจ.	ขุ่นเคือง ก. โกรธกรุ่น ๆ อยู่ในใจ, เคืองขุ่น กี่ว่า.
ขุ่นแค้น	ขุ่นแค้น
ขุ่นใจ	ขุ่นใจ
ขุ่นมัว	ขุ่นมัว
ขุ่นหมอง	ขุ่นหมอง
ขุนทอง น. ชื่อนกในวงศ์ Sturnidae ซึ่งเป็นวงศ์เดียวกับนกเอี้ยงและนกกิ้งโครง ขนดำเลื่อมเป็นมัน ที่ปีกมีขนสีขาวแซม และมีดั่งหรือเหนียงสีเหลืองติดอยู่ทางหางตาทั้ง ๒ ข้าง ปากสีแสด ทำสีเหลืองจัด เลียนภาษาคนหรือเสียงอื่น ๆ บางอย่างได้ ในประเทศไทยมี ๒ ชนิดย่อย คือ ขุนทองเหนือ (<i>Gracula religiosa intermedia</i>) และขุนทองใต้ หรือ ขุนทองควาย (<i>G. r. religiosa</i>) ซึ่งมีขนาดใหญ่กว่าชนิดย่อยแรก, พายัพเรียก เอี้ยงคำ.	ขุนทอง น. ชื่อนกในวงศ์ Sturnidae ซึ่งเป็นวงศ์เดียวกับนกเอี้ยงและนกกิ้งโครง ขนดำเลื่อมเป็นมัน ที่ปีกมีขนสีขาวแซม และมีดั่งหรือเหนียงสีเหลืองติดอยู่ทางหางตาทั้ง ๒ ข้าง ปากสีแสด ขาและตีนสีเหลืองจัด ร้องเลียนเสียงคนหรือเสียงอื่น ๆ บางอย่างได้ ในประเทศไทยมี ๒ ชนิดย่อย คือ ขุนทองเหนือ (<i>Gracula religiosa intermedia</i>) และขุนทองใต้ หรือ ขุนทองควาย (<i>G. r. religiosa</i>) ซึ่งมีขนาดใหญ่กว่าชนิดย่อยแรก, พายัพเรียก เอี้ยงคำ.
ขุนแผน ๑	ขุนแผน ๑
ขุนแผน ๒	ขุนแผน ๒
ขุนเพ็ด น. รูปอวัยวะอันเป็นองค์กำเนิดของชาย, รูปของลับของชาย, ใช้เป็นเครื่องบูชาตามศาลเจ้า เรียกว่า ดอกไม้เจ้า หรือใช้สำหรับผูกเอวเด็กให้ผีซัง เรียกว่า ปลัดขิก หรือ อ้ายขิก, ราชศัพท์ว่า ทองพระขุน.	ขุนเพ็ด น. รูปจำลองอวัยวะเพศชาย ใช้เป็นเครื่องรางของขลัง, ปลัดขิก ไอ้ขิก หรือ อ้ายขิก ก็เรียก, ถ้าใช้เป็นเครื่องบูชาตามศาลเจ้า เรียกว่า ดอกไม้เจ้า, ราชศัพท์ว่า ทองพระขุน.
ขุม น. หลุม, ใช้ในบางลักษณะ เช่น ขุมขน ขุมนรก; แหล่งที่เกิดที่เก็บ เช่น ขุมทรัพย์; ลักษณะ-นามใช้เรียกหน่วยที่ต่อรองกันในการพนัน เช่น	ขุม น. หลุม, ใช้ในบางลักษณะ เช่น ขุมขน ขุมนรก; แหล่งที่เกิดที่เก็บ เช่น ขุมทรัพย์; ลักษณะ-นามใช้เรียกหน่วยที่ต่อรองกันในการ

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
๕ เอ ๑ เป็นหน่วยหนึ่ง เรียกว่า ขุมหนึ่ง.	พันนคราวหนึ่ง ๆ เช่น ๕ เอ ๑ เป็นหน่วยหนึ่ง เรียกว่า ขุมหนึ่ง.
ขุย	ขุย
ขุยไผ่	ขุยไผ่
ขุยอินทรี	ขุยอินทรี
ขู	ขู
ขู ก. แสดงอาการให้ผู้อื่นเกรงกลัว.	ขู ก. แสดงอาการให้อีกฝ่ายหนึ่งเกรงกลัว เช่น ผู้ใหญ่ขู่เด็ก ขูขู่พ่อ ๆ.
ขู่กรรโชก	ขู่กรรโชก
ขู่ขวัญ	ขู่ขวัญ
ขู่เชิญ	ขู่เชิญ
ขูด ก. เอาของมีคมครูด เช่น เอาช้อนขูดมะพร้าว, ครูดสิ่งใดสิ่งหนึ่งกับของมีคม เช่น เอามะพร้าวไปขูดกับกระทาย.	ขูด ก. เอาของมีคมเป็นต้นครูด เช่น เอาช้อนขูดมะพร้าว เอาเล็บขูดจี๊ผึ้ง, ครูดสิ่งใดสิ่งหนึ่งกับของมีคม เช่น เอามะพร้าวไปขูดกับกระทาย.
ขูดรีด	ขูดรีด
ขูดเลือด, ขูดเลือดขูดเนื้อ	ขูดเลือด, ขูดเลือดขูดเนื้อ
เข ๑	เข ๑
เข ๒	เข ๒
เข้ (ถิ่น-ปักยไต้) น. จระเข้.	เข้ (ถิ่น-ปักยไต้) น. จระเข้. (ดู จระเข้).
เขก ก. งอนิ้วมือเข้าแล้วเคาะลงไปโดยแรง, โขก.	เขก ก. ใช้ด้านหลังของข้อนิ้วที่งอเข้าด้วยกันเคาะลงไป เช่น ใช้มะเหงกเขกหัว.
เข็ง	เข็ง
เข่ง น. ภาชนะสานอย่างหนึ่งมีรูปและขนาดต่าง ๆ เช่น เข่งลำไย เข่งปลาทุ เข่งขนมเข่ง; ชื่อขนมอย่างหนึ่ง ทำด้วยแป้งข้าวเหนียวกับน้ำตาลใส่กระทงวางในเข่งเล็ก ๆ นึ่งให้สุก.	เข่ง น. ภาชนะสานอย่างหนึ่งมีรูปและขนาดต่าง ๆ เช่น เข่งลำไย เข่งปลาทุ; ชื่อขนมอย่างหนึ่ง ทำด้วยแป้งข้าวเหนียวกับน้ำตาล ใส่กระทงวางในเข่งเล็ก ๆ นึ่งให้สุก เรียกว่า ขนมเข่ง.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เขจร	เขจร
เข็ญ	เข็ญ
เข็ญใจ	เข็ญใจ
เข็ด ๑	เข็ด ๑
---	เข็ดขยาด ก. กลัวมากจนไม่กล้าทำ.
เข็ดข้อ, เข็ดข้อเข็ดล้า	เข็ดข้อ, เข็ดข้อเข็ดล้า
เข็ดเขี้ยว ก. ไม่กล้าสู้เพราะกร้ามเขี้ยว.	เข็ดเขี้ยว ก. ไม่กล้าสู้เพราะเคยต่อสู้กันแล้วสู้ไม่ได้.
เข็ดฟัน	เข็ดฟัน
เขดา	เขดา
เขต	เขต
เขตแคน	เขตแคน
เขตเลือกตั้ง	เขตเลือกตั้ง
เขตอำนาจศาล	เขตอำนาจศาล
เขน ๑ น. เครื่องมือสำหรับป้องกันอาวุธ รูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า.	เขน ๑ น. เครื่องปิดป้องศัตรูอาวุธ รูปกลมคล้ายกระทะ ทำด้วยโลหะ ด้านหลังมีห่วงสำหรับสอดแขนและมือจับ มักใช้คู่กับดาบหรือหอก.
เขน ๒ น. เรียกพวกโจนพวกหนึ่ง ออกเดินเป็นพลรบเมื่อเวลายกทัพ เรียกว่า เดินเขน.	เขน ๒ น. เรียกตัวแสดงโจนพวกหนึ่งซึ่งเป็นพลรบ มีหน้าที่ออกเดินในเวลายกทัพ ว่า พลเขน, เรียกอาการเดินของพลเขนว่า เดินเขน.
เขน ๓	เขน ๓
เขน ๔	เขน ๔
เข็น ก. ดันสิ่งที่ติดขัดไม่อาจเคลื่อนไปได้ โดยปรกติให้เคลื่อนไปข้างหน้า เช่น เข็นเรือ เข็นเกวียน, ดันให้เคลื่อนไปข้างหน้า เช่น เข็นรถ, ใช้เกวียนเป็นต้นบรรทุกไป เช่น เข็นข้าว เข็นไม้; โดยปริยายหมายความว่า กวดขัน เช่น เด็กคนนี้	เข็น ก. ดันสิ่งที่ติดขัดไม่อาจเคลื่อนไปได้ โดยปรกติให้เคลื่อนที่ไป เช่น เข็นเรือ เข็นเกวียน, ดันให้เคลื่อนไปข้างหน้า เช่น เข็นรถ, ใช้เกวียนเป็นต้นบรรทุกไป เช่น เข็นข้าว เข็นไม้; โดยปริยายหมายความว่า เร่งรัดให้ดี เช่น

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เงินไม่ไป.	เด็กคนนี้เงินไม่ขึ้น.
เข็นครกขึ้นภูเขา (สำ) ก. ทำงานที่ยากเกินความสามารถของตน, กลิ้งครกขึ้นภูเขา ก็ว่า.	เข็นครกขึ้นเขา, เข็นครกขึ้นภูเขา (สำ) ก. ทำงานที่ยากลำบากอย่างยิ่งโดยต้องใช้ความเพียรพยายามและอดทนอย่างมาก หรือบางทีก็เกินกำลังความสามารถของหรือสติปัญญาของตน.
เข่น	เข่น
เข่นเขี้ยว ก. กัดฟันด้วยความโกรธ, มักใช้เข้าคู่กับ เขี้ยวฟัน เป็น เข่นเขี้ยวเขี้ยวฟัน.	เข่นเขี้ยว ก. กัดฟันด้วยความโกรธ, มักใช้เข้าคู่กับคำ เขี้ยวฟัน เป็น เข่นเขี้ยวเขี้ยวฟัน.
เข่นฆ่า	เข่นฆ่า
เขนง [ชะเห่ง] น. เขาสัตว์, เขาวัวเขาควายเป็นใช้เป่าบอกอาณัติสัญญาณ; ภาชนะใส่ดินปั้น เดิมใช้เขา; ชื่อเพลงไทยชนิดหนึ่ง.	เขนง [ชะเห่ง] น. เขาสัตว์, เขาวัวเขาควายเป็นใช้เป่าบอกอาณัติสัญญาณ; ภาชนะใส่ดินปั้น เดิมใช้เขาสัตว์; ชื่อเพลงไทยทำนองหนึ่ง.
เขนงนายพราน [ชะเห่ง-] น. ชื่อไม้เถาล้มลุกชนิด <i>Nepenthes mirabilis</i> Druce ในวงศ์ Nepenthaceae ชอบขึ้นตามพงหญ้าบนดินทรายที่ชุ่มและ ปลายใบเปลี่ยนเป็นรูปคล้ายกระบอกมีฝาปิด ใช้ดักจับแมลง, กระดังพระราม แล่งพระราม เขนงนายพราน หรือ ลิงค่นายพราน ก็เรียก.	เขนงนายพราน [ชะเห่ง-] น. ชื่อไม้เถาล้มลุกชนิด <i>Nepenthes mirabilis</i> (Lour.) Druce ในวงศ์ Nepenthaceae ชอบขึ้นตามพงหญ้าบนดินทรายที่ชุ่มและ ปลายใบเปลี่ยนเป็นรูปคล้ายกระบอก มีฝาปิด ใช้ดักจับแมลง, กระดังพระราม แล่งพระราม เขนงนายพราน หรือ ลิงค่นายพราน ก็เรียก.
เขน็ด	เขน็ด
เขนย [ชะเห่งย] (กลอน) น. หมอนหนุน ราชาศัพทว่า พระเขนย. (ข.เขนีย).	เขนย [ชะเห่งย] (กลอน) น. หมอนหนุน ราชาศัพทว่า พระเขนย. (ข.เขนีย).
เขบ็จขบวน	เขบ็จขบวน

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เช่น	เช่น
เข็บ	เข็บ
เขม-, เขมา ๑ [เขมะ-, เข-มา] น. เกษม, สบายใจ, ความพ้นภัย. (ป.; ส. เกษม).	เขม-, เขมา ๑ [เขมะ-, เข-มา] น. เกษม, ความสบายใจ, ความพ้นภัย. (ป.; ส. เกษม).
เข็ม ๑ น. เหล็กแหลมใช้เย็บหรือกลัดสิ่งของ, ของอื่น ๆ ที่มีรูปร่างคล้ายเข็ม เช่น เข็มนาฬิกา เข็มฉีดยา, ไม้ที่เสียบให้แหลมหรือวัตถุอื่นที่มีลักษณะเช่นนั้นสำหรับฝังเป็นรากสิ่งก่อสร้างกันทรุด, เสาเข็ม ก็ว่า, เครื่องประดับสำหรับกลัดเป็นเครื่องหมาย เช่น เข็มขี้หลวงเดิม; โดยปริยายหมายความว่า จุดมุ่งหมาย เช่น ตั้งเข็มชีวิต.	เข็ม ๑ น. เหล็กแหลมใช้เย็บผ้าเป็นต้นหรือกลัดสิ่งของ, ของอื่น ๆ ที่มีรูปร่างคล้ายเข็ม เช่น เข็มนาฬิกา เข็มฉีดยา, ไม้ที่เสียบให้แหลมหรือวัตถุอื่นที่มีลักษณะเช่นนั้นสำหรับฝังเป็นรากสิ่งก่อสร้างกันทรุด, เสาเข็ม ก็ว่า, เครื่องประดับสำหรับกลัดเป็นเครื่องหมาย เช่น เข็มขี้หลวงเดิม; โดยปริยายหมายความว่า
เข็มกลัด น. เครื่องประดับสำหรับกลัดผ้าห่มและเสื้อเป็นต้น, เข็มซ่อนปลาย.	เข็มกลัด น. เครื่องประดับสำหรับกลัดสไบและเสื้อเป็นต้น, เข็มซ่อนปลาย.
เข็มขัด	เข็มขัด
---	เข็มขัดนิรภัย น. เข็มขัดที่ติดอยู่ที่นั่งในรถยนต์หรือเครื่องบินเพื่อป้องกันไม่ให้ผู้โดยสารถูกเหวี่ยงกระเด็นจากที่นั่งเมื่อมีอุบัติเหตุ.
เข็มควัก น. เข็มที่มีปลายงอเป็นเงี่ยงสำหรับควักลูกไม้เป็นต้น.	เข็มควัก น. เข็มที่มีปลายงอเป็นเงี่ยงสำหรับควักด้ายหรือไหมให้เป็นลูกไม้เป็นต้น.
เข็มซ่อนปลาย	เข็มซ่อนปลาย
เข็มทิศ	เข็มทิศ
---	เข็มหมุด น. เข็มที่มีหัวเป็นปุ่มใช้กลัดกระดาดหรือผ้าเป็นต้น.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เข็ม ๒ น. ชื่อไม้พุ่มหลายชนิดในสกุล <i>Ixora</i> วงศ์ Rubiaceae ดอกตูมมีลักษณะคล้ายเข็ม ดอกมี ๔ กลีบ สีต่าง ๆ เช่น เข็มพวงขาว (<i>I. finlaysoniana</i> Wall.) ดอกขาว กลิ่นหอม ใช้ทำยาได้, เข็มเศรษฐี (<i>I. congesta</i> Roxb.) ดอกแดงออกเป็นช่อใหญ่.	เข็ม ๒ น. ชื่อไม้พุ่มหลายชนิดในสกุล <i>Ixora</i> วงศ์ Rubiaceae ดอกตูมมีลักษณะคล้ายเข็ม ดอกมี ๔ กลีบ สีต่าง ๆ เช่น เข็มพวงขาว (<i>I. finlaysoniana</i> Wall. Ex G. Don) ดอกขาว กลิ่นหอม ใช้ทำยาได้, เข็มเศรษฐี (<i>I. congesta</i> Roxb.) ดอกสีแดง ออกเป็นช่อใหญ่.
เข็ม ๓	เข็ม ๓
เข็ม	เข็ม
<i>เข็มขึ้น</i>	<i>เข็มขึ้น</i>
<i>เข็มแข็ง</i>	<i>เข็มแข็ง</i>
<i>เข็มงวด</i>	<i>เข็มงวด</i>
เข็มขาบ	เข็มขาบ
<i>เข็มขาบใหม่</i>	<i>เข็มขาบใหม่</i>
เขม็ง [ชะเหม็ง] ว. ตึงเครียด; แน่น, แข็ง; อย่างแน่นหนา เช่น จ้องเขม็ง.	เขม็ง [ชะเหม็ง] ว. ตึงเครียด; แน่น, แข็ง; อย่างแน่นหนา เช่น จ้องเขม็ง. ก. ทำให้ตึง เช่น
	เขม็งเกลียว.
เขม็ดแหม่	เขม็ดแหม่
เขม่น [ชะเหม่น] ก. อาการที่กล้ามเนื้อกระดูกเต้นเบา ๆ ขึ้นเอง ตามคติโบราณถือเป็นนิมิตบอกเหตุร้ายดีได้; (ปาก) รู้สึกไม่ชอบหน้าหรือไม่พอใจ, กระเหม่น ก็ว่า.	เขม่น [ชะเหม่น] ก. อาการที่กล้ามเนื้อกระดูกเต้นเบา ๆ ขึ้นเอง ตามความเชื่อโบราณถือว่าเป็นนิมิตบอกเหตุร้ายหรือดีได้, กระเหม่น ก็ว่า; (ปาก) รู้สึกไม่ชอบหน้าหรือไม่พอใจ.
เขม่น [ชะเม่น] เฟ่ง, จ้องดู, มุ่งโดยเฉพาะ.	เขม่น [ชะเม่น] เฟ่ง, จ้องดู, มุ่งโดยเฉพาะ เช่น ฝ่ายผู้ได้พิจารณาว่ากล่าวบางคนก็ลำเอียงไปว่าทรัพย์จะได้เป็นหลวง เขม่นว่ากล่าวกันโทษ ข่มขู่เอาแต่ทรัพย์เป็นหลวงจงได้. (สามดวง), มักใช้เข้าคู่กับคำ มอง เป็น เขม่นมอง หรือ มองเขม่น, (โบ) เขียนเป็น เขม่น ก็มี เช่น เขม่น, คือ คนฤๅศวแลดูสิ่งของใด ๆ เฟ่งตาดูไม่ใคร่จะกพริบ. (ปรี๊ดเล).

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เขม้นขมก	เขม้นขมก
เขมร ๑ [จะเขมน] น. ชนชาติหนึ่งอยู่ระหว่างไทยกับญวน, เรียกภาษาของชนชาตินั้นว่า ภาษาเขมร.	เขมร ๑ [จะเขมน] น. ชื่อประเทศและชนชาติที่อยู่ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีพรมแดนติดต่อกับไทย ลาว และเวียดนาม มีภาษาพูดอยู่ในตระกูลมอญ-เขมร และมีอักษรของตนเองใช้เรียกว่า อักษรขอม.
เขมร ๒ [จะเขมน] น. ชื่อเพลงไทยจำพวกหนึ่ง มีชื่อขึ้นต้นด้วยคำว่า เขมร เช่น เขมรปี่แก้ว เขมรโพธิสัตว์ เขมรลออองค์.	เขมร ๒ [จะเขมน] น. ชื่อเพลงไทยจำพวกหนึ่ง มีชื่อขึ้นต้นด้วยคำว่า เขมร เช่น เขมรไพรโยก เขมรโพธิสัตว์ เขมรลออองค์.
เขมรไพรโยก	---
เขมรพวง	---
เขมรราชบุรี	---
เขมรเหลือ	---
เขมรใหญ่	---
เขมา ๑	เขมา ๑
เขมา ๒	เขมา ๒
เขมา	เขมา
เขมาขาว	เขมาขาว
เขมาโกรย	เขมาโกรย
เขม็อบ	เขม็อบ
เขย น. พี่ของลูก เรียกว่า ลูกเขย, พี่ของญาติ เช่น ลูกเขย หลานเขย.	เขย น. ชายที่มาแต่งงานกับญาติผู้หญิง, พี่ของญาติ, เช่น ถ้าเป็นพี่ของลูกสาว เรียก ลูกเขย ถ้าเป็นพี่ของป้า เรียก ลูกเขย.
เขยก	เขยก
เขย่ง	เขย่ง

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
---	เขย่งก้าวกระโดด น. การแข่งกรีฑาชนิดหนึ่ง ผู้แข่งขันวิ่งจากทางต้นทางทีละคนจนถึงเส้นเริ่มที่มีกระดานรองรับ เขย่งเท้าข้างหนึ่งพร้อมกับย่นตัวขึ้นแล้วก้าวด้วยเท้าอีกข้างหนึ่ง ต่อจากนั้นจึงกระโดด ใครกระโดดได้ไกลที่สุดเป็นผู้ชนะ.
เขย่งแก๊งกอย ก. กระโดดดินเดียว เป็นการเล่นของเด็ก.	เขย่งแก๊งกอย ก. กระโดดดินเดียว. น. ชื่อการเล่นของเด็กอย่างหนึ่ง.
เขยตาย น. ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Glycosmis pentaphylla</i> Corr. ในวงศ์ Rutaceae ชอบขึ้นในที่ชื้นตามชายป่าและริมหมู่บ้านสูงประมาณ ๒ เมตร ผลกลมขนาดราวปลายนิ้วก้อย สุกสีชมพูเรื่อ ๆ รสหวาน กินได้ รากใช้ทำยา, กระจอกน้ำข้าว กระโถกน้ำข้าว หรือน้ำข้าว ก็เรียก, พายัพและอีสานเรียก ส้มขึ้น.	เขยตาย น. ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Glycosmis pentaphylla</i> (Retz.) Correa. ในวงศ์ Rutaceae ชอบขึ้นในที่ชื้นตามชายป่าและริมหมู่บ้านสูงประมาณ ๒ เมตร ผลกลมขนาดราวปลายนิ้วก้อย สุกสีชมพูเรื่อ ๆ รสหวาน กินได้ รากใช้ทำยา, กระจอกน้ำข้าว กระโถกน้ำข้าว หรือน้ำข้าว ก็เรียก, พายัพและอีสานเรียก ส้มขึ้น.
เขย้อยเขย่ง	เขย้อยเขย่ง
เขยอะขยะ	เขยอะขยะ
เขย่า [เขะเหย่า] ก. อาการที่จับสิ่งใดสั่นหรือยกขึ้นยกลงเร็ว ๆ เพื่อให้สิ่งนั้นกระเทือนหรือเคลื่อนไหว เช่น เขย่าตัวเพื่อให้ตื่น เขย่าขวดเพื่อให้ยาระคนกัน เขย่ากิ่งไม้เพื่อให้ลูกไม้หล่น, กระเทือน, ทำให้กระเทือน, เช่น รดเขย่า เกวียนเขย่า เรือเขย่า, โดยปริยายหมายถึงอาการที่คล้ายคลึงเช่นนั้น เช่น เขย่าขวัญ เขย่าโลก.	เขย่า [เขะเหย่า] ก. อาการที่จับสิ่งใดสั่นหรือยกขึ้นยกลงเร็ว ๆ เพื่อให้สิ่งนั้นกระเทือนหรือเคลื่อนไหว เช่น เขย่าตัวเพื่อให้ตื่น เขย่าขวดเพื่อให้ยาระคนกัน เขย่ากิ่งไม้เพื่อให้ลูกไม้หล่น, กระเทือน, ทำให้กระเทือน, เช่น รดเขย่า เกวียนเขย่า, โดยปริยายหมายถึงอาการที่คล้ายคลึงเช่นนั้น เช่น เขย่าขวัญ เขย่าโลก.
เขยีน	เขยีน
เขยิบ	เขยิบ
เขยิบขยาบ	เขยิบขยาบ

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เขยิบฐานะ	เขยิบฐานะ
เขยียวখন	เขยียวখন
เขยื้อน	เขยื้อน
เขรอะ, เขลอะ [เขรอะ, เขลอะ] ว. เป็นมลทิน จับซ่อนมากมายอย่างของที่นอนกันจับซ่อนอยู่, เกรอะ กี่ว่า.	เขรอะ, เขลอะ [เขรอะ, เขลอะ] ว. เป็นตะกอน ทับถมอย่างของที่นอนกันจับซ่อนอยู่ เช่น ตะกอนเขรอะ, เกรอะ กี่ว่า; เลอะเทอะ เช่น รองเท้าเปื้อนโคลนเขลอะ. ก. จับหรือเกาะ จับซ่อนกันอยู่ เช่น สนิมเขรอะ ผุ่นเขลอะ.
เขลง ๑	เขลง ๑
เขลง ๒	เขลง ๒
เขละ [เขละ] ว. เละ, เละเทะ, เกะกะ, ไม่เป็น ระเบียบ.	เขละ [เขละ] ว. เละ, เละเทะ, เกะกะ, ไม่เป็น ระเบียบ, เขละขละ กี่ว่า.
เขลา	เขลา
เขละ	เขละ
เขว	เขว
เขษตร	เขษตร
เขษม [เขเสม] น. เกษม, สบายใจ. ความพินัย. (ป. เขม; ส. เกษม).	เขษม [เขเสม] น. เกษม, ความสบายใจ. ความ พินัย. (ป. เขม; ส. เกษม).
เขษียร	เขษียร
เขพะ	เขพะ
เขะพะ	เขะพะ
เขา ๑	เขา ๑
เขามอ	เขามอ
เขา ๒	เขา ๒
เขากวาง	เขากวาง

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เขากว้าง น. เขากว้างที่เป็นกระดูกอ่อนแต่กำเนิด มีหนังหุ้มเป็นของมีค่า.	เขากว้างอ่อน น. เขากว้างที่งอกใหม่ หลังผลัดเขา มีหนังอ่อนนุ่มหุ้ม มีขนสั้นสีน้ำตาลเป็นมัน นิยมใช้ทำยา.
เขา ๓ น. ชื่อนกในวงศ์ Columbidae ซึ่งเป็นวงศ์เดียวกับนก حمام และนกพิราบ ขนสีน้ำตาล บางชนิดออกสีน้ำตาลแดง ลำตัวมีลาย มักอยู่เป็นคู่หรือเป็นฝูง ชอบหากินเมล็ดพืชบนพื้นดิน ในประเทศไทยมีหลายชนิด เช่น นกเขาใหญ่ หรือ เขาหลวง (<i>Streptopelia chinensis</i>) เขาไฟ (<i>S. tranquebarica</i>) เขาชวา (<i>Geopelia steiata</i>).	เขา ๓ น. ชื่อนกในวงศ์ Columbidae ซึ่งเป็นวงศ์เดียวกับนก حمام และนกพิราบ ขนสีน้ำตาล บางชนิดออกสีน้ำตาลแดง ลำตัวมีลาย มักอยู่เป็นคู่หรือเป็นฝูง หากินเมล็ดพืชบนพื้นดิน ในประเทศไทยมีหลายชนิด เช่น นกเขาใหญ่ หรือ เขาหลวง (<i>Streptopelia chinensis</i>) เขาไฟ (<i>S. tranquebarica</i>) เขาชวา (<i>Geopelia steiata</i>).
เขาเปล้า	เขาเปล้า
เขา ๔	เขา ๔
เขา ๕	เขา ๕
เขา	เขา
---	เขาลอย น. ทำต่อสู้อย่างที่พามวยไทย โดยกระโดดให้ตัวลอยแล้วใช้เข่ากระแทกคู่ต่อสู้.
เขาลา	เขาลา
เขากว้าง น. อาการที่เข่าหมดกำลังทรุดลง.	เขากว้าง ก. อาการที่เข่าหมดกำลังทรุดลง, โดยปริยายหมายถึงอาการหมดแรงเพราะรู้เรื่องที่ทำให้เสียใจเป็นต้นในทันทีทันใด.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เข้า ๑ ก. อาการที่เคลื่อนไปข้างในหรือทำให้เคลื่อนไปข้างใน เช่น เข้าบ้าน เข้าถ้ำ เอาหนังสือเข้าตู้; เคลื่อนมาสู่ที่, มาถึง, เช่น รถเข้า; ไล่, บรรจุ, เช่น เข้าหีบ เข้ายาคำ; ประสม, รวม, เช่น เข้าหุ้น เข้าทุน; รวมเป็นพวก เช่น เข้าพรรค เข้าแถว เข้าข้าง; ถูกกัน, ลงรอยกัน, ทำให้ลงรอยกัน, เหมาะเจาะ, เช่น เสียงเข้ากัน สีเข้ากัน เข้าไม้; เคลื่อนมาสู่ เช่น พระสุกร์เข้า; สิ่ง เช่น ลั่นเป็นเจ้าเข้า; เริ่ม เช่น เข้าเรียน; เริ่มทำงาน เช่น โรงเรียนเข้า; เริ่มอยู่ในภาวะ เช่น เข้าโรงเรียน เข้าทำงาน. ว. ตรงข้ามกับ ออก เช่น ทางเข้า ขาเข้า; ใช้ประกอบคำอื่นแสดงความหมายเร่งรัดหรือเน้นความว่า มากขึ้น เช่น เร็วเข้า คิดเข้า นักเข้า ดึกเข้า นานเข้า.	เข้า ๑ ก. อาการที่เคลื่อนไปข้างในหรือทำให้เคลื่อนไปข้างใน เช่น เข้าบ้าน เข้าถ้ำ เอาหนังสือเข้าตู้; เคลื่อนมาสู่ที่, มาถึง, เช่น รถด่วนเข้า ๑๐ โมง; ไล่, บรรจุ, เช่น เข้าหีบ; ประสม, แทรก, เช่น เข้ายาคำ; รวม เช่น เข้าหุ้น เข้าทุน; รวมเป็นพวก เช่น เข้าพรรค เข้าแถว เข้าข้าง; ถูกกัน, ลงรอยกัน, ทำให้ลงรอยกัน, เหมาะเจาะ, เช่น เสียงเข้ากัน สีเข้ากัน เข้าไม้; เคลื่อนมาสู่ เช่น พระสุกร์เข้า; สิ่ง เช่น เจ้าเข้า ฝีเข้า; เริ่ม เช่น เข้าเรียน; เริ่มทำงาน เช่น โรงเรียนเข้า; เริ่มอยู่ในภาวะ เช่น เข้าโรงเรียน เข้าทำงาน. ว. ตรงข้ามกับ ออก เช่น ทางเข้า ขาเข้า; ใช้ประกอบคำอื่นแสดงความหมายเร่งรัดหรือเน้นความว่า มากขึ้น เช่น เร็วเข้า คิดเข้า นักเข้า ดึกเข้า นานเข้า.
---	เข้ากรรม (ถิ่น-อีสาน) ก. อยู่ไฟ.
เข้ากระโจม	เข้ากระโจม
เข้ากระดุกคำ	เข้ากระดุกคำ
เข้าเกณฑ์	เข้าเกณฑ์
เข้าเกีย ก. ผลักคันเกียให้เข้าที่เพื่อเปลี่ยนระดับความเร็วของเครื่องยนต์, เขียนเป็น เข้าเกียร์ ก็มี.	เข้าเกียร์ ก. ผลักคันเกียร์ให้เข้าที่เพื่อเปลี่ยนระดับความเร็วของเครื่องยนต์.
---	เข้าโกศ ก. บรรจุศพลงในโกศ, ลงโกศก็ว่า.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เข้าข้อ น. อาการของโรคชนิดหนึ่งให้เมื่อยขัดอยู่ในข้อ, กามโรคที่เรื้อรังมาจนถึงทำให้ปวดตามข้อกระดูก.	เข้าข้อ น. อาการของโรคชนิดหนึ่งให้เมื่อยขัดอยู่ในข้อ, กามโรคที่เรื้อรังมาจนถึงทำให้ปวดตามข้อกระดูก, มักใช้เข้าคู่กับคำ ออกดอก เป็น เข้าข้อออกดอก.
เข้าขา ก. เข้าเป็นพวก.	เข้าขา ว. สอดคล้องกัน, ไปกันได้ดี, เช่น นักเทนนิสคู่นี้เล่นเข้าหากันได้ดี.
เข้าข้าง	เข้าข้าง
เข้าคอ	เข้าคอ
เข้าคิว	เข้าคิว
เข้าคู่ ก. เอาไฟตอม ๒ ใบที่เหมือนกันมาเข้าชุดกันเป็น ๑ คู่.	เข้าคู่ ก. เอาไฟตอม ๒ ใบที่เหมือนกันมาเข้าชุดกันเป็น ๑ คู่; ไปด้วยกันได้อย่างดี.
เข้าเครื่อง ก. สวมใส่เครื่องแต่งตัว โขนละคร ถักตัวสำคัญ ๆ; คำพูดสำหรับว่าหมายความว่า ผูกเหนียง ผูกดิ่ง, ถ้าเหนียงของว่าวปักเป้าติดเครื่อง เรียกว่า เหนียงเข้าเครื่อง.	เข้าเครื่อง ก. สวมใส่เครื่องแต่งตัว โขนละคร ถักตัวสำคัญ ๆ; คำพูดสำหรับว่าหมายความว่า ผูกเหนียง ผูกดิ่ง, ถ้าสายป่านของว่าวปักเป้าตรงช่วงสายเหนียงติดเครื่อง คือติดเหนียงและดิ่ง เรียกว่า เหนียงเข้าเครื่อง, ถ้าสายป่านของว่าวจุฬาติดจำปา เรียกว่า ป่านเข้าเครื่อง.
เข้าเค้า	เข้าเค้า
เข้าไคล ก. ลักษณะมะม่วงที่แก่มีนวล มีเมล็ดแข็ง.	เข้าไคล ก. ลักษณะมะม่วงที่แก่มีนวล มีเมล็ดแข็ง, โดยปริยายหมายความว่า จวนจะรู้ผล, ใกล้จะสำเร็จ.
เข้าเียบ	เข้าเียบ
เข้าแ่ง	เข้าแ่ง
เข้าเจ้า ก. ทำพิธีให้เจ้ามาสิงในกาย, ตัวผู้ทำพิธีให้เจ้ามาสิงนั้น เรียกว่า คนทรง.	เข้าเจ้า ก. ทำพิธีให้เจ้ามาสิงในกาย, ตัวผู้ทำพิธีให้เจ้ามาสิงนั้น เรียกว่า “คนทรง”, มักใช้เข้าคู่กับคำ เข้าทรง เป็น เข้าเจ้าเข้าทรง.
เข้าเจ้าเข้านาย ก. รู้จักวิธีไปหาผู้หลักผู้ใหญ่อย่างสนิทสนม.	เข้าเจ้าเข้านาย ก. รู้จักธรรมเนียมเข้าเฝ้าเจ้านาย และเข้าไปหาผู้หลักผู้ใหญ่อย่า

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
	เหมาะสม.
เข้าใจ	เข้าใจ
เข้าซื้อ	เข้าซื้อ
เข้าฉาน ก. ทำใจให้สงบตามหลักทางศาสนา, โดยปริยายหมายถึงนั่งหลับตานิ่งอยู่. (ดู ฉาน).	เข้าฉาน ก. ทำใจให้สงบตามหลักทางศาสนา, โดยปริยายหมายถึงนั่งหลับหรือนั่งเหม่อใจลอยไม่รับรู้อะไร. (ดู ฉาน).
เข้าค่ายเข้าเข็ม (สำ) ว. คับขัน, สำคัญ, หมายถึง เวลาสำคัญ ถ้าทำผิดพลาดหรือมีอะไรมาขัดจังหวะแม้เพียงเล็กน้อยก็เสียการ.	เข้าค่ายเข้าเข็ม (สำ) ว. จวนจะสำเร็จ ถ้าทำผิดพลาดหรือมีอะไรมาขัดจังหวะแม้เพียงเล็กน้อยก็เสียการ.
เข้าเคื่อย	เข้าเคื่อย
เข้าศรีทูต	เข้าศรีทูต
เข้าตอง	เข้าตอง
เข้าตัว	เข้าตัว
---	เข้าตา ก. เห็นว่าดีและพอใจ เช่น เข้าตากรรมการ.
เข้าตาจน	เข้าตาจน
เข้าตามตรอกออกตามประตู (สำ) ก. ทำตามธรรมเนียมประเพณี.	เข้าตามตรอกออกตามประตู (สำ) ก. ทำตามธรรมเนียมในเรื่องการสู่ขอ.
เข้าตาร้าย ก. เข้าที่เดือดร้อน, ถึงคราวเดือดร้อน.	เข้าตาร้าย ก. ถึงคราวเดือดร้อน.
เข้าตำรา	เข้าตำรา
เข้าตู้ (ปาก) ก. ลืมวิชาความรู้ที่ได้เรียนมาใช้พูดว่า “วิชาเข้าตู้” ซึ่งหมายความว่า วิชาที่เคยจำได้นั้นบัดนี้ลืมหมดแล้ว ยังคงอยู่แต่ในตำราที่เก็บไว้ในตู้ตามเดิม.	เข้าตู้ (ปาก) ก. ลืมวิชาความรู้ที่ได้เรียนมาใช้พูดว่า “วิชาเข้าตู้” ซึ่งหมายความว่า วิชาที่เคยจำได้นั้นบัดนี้ลืมหมดแล้ว ยังคงอยู่แต่ในตำราที่เก็บไว้ในตู้.
เข้าใต้เข้าไฟ	เข้าใต้เข้าไฟ
เข้าถ้ำ	เข้าถ้ำ
เข้าถึง	เข้าถึง

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เข้าเถื่อนอย่าลืมพรว (สำ) ก. ให้มีสติอย่าประมาท เช่นเดียวกับเวลาจะเข้าป่าจะต้องหาไม้ค้ำติดตัวไปด้วย.	เข้าเถื่อนอย่าลืมพรว (สำ) ก. ให้มีความรอบคอบอย่าประมาท เช่นเดียวกับเวลาจะเข้าป่าจะต้องหาไม้ค้ำติดตัวไปด้วย.
เข้าทรง ก. อาการที่เข้าเข้าถึงในตัวคนทรง.	เข้าทรง ก. อาการที่เข้าเข้าถึงในตัวคนทรง, มักใช้เข้าคู่กับคำ เข้าเจ้า เป็น เข้าเจ้าเข้าทรง.
เข้าท่า ก. มีท่าทางดี, เหมาะสม.	เข้าท่า ก. มีท่าทางดี, น่าดูไม่ขัดตา, เหมาะสม.
---	เข้าทาง ก. ตรงตามที่ต้องการ, ตรงตามที่ถนัด.
เข้าที่	เข้าที่
เข้าที่ ก. นั่งภาวนากรรมฐาน (ทางพระศาสนา); นอน ใช้ในราชาศัพท์ พูดเต็มว่าเข้าที่บรรทม.	เข้าที่ ก. นั่งภาวนากรรมฐาน (ทางพระศาสนา); กลับเหมือนเดิม เช่น ซ้อมจนเข้าที่; นอน ใช้ในราชาศัพท์ พูดเต็มว่าเข้าที่บรรทม.
---	เข้าที่เข้าทาง ก. จัดให้เป็นระเบียบ, จัดให้เรียบร้อย, เช่น จัดข้าวของให้เข้าที่เข้าทาง.
เข้าทุน	เข้าทุน
เข้านอกออกใน	เข้านอกออกใน
เข้าเนื้อ	เข้าเนื้อ
เข้าแบบ, เข้าแบบเข้าแผน ก. ถูกต้องตามแบบแผน.	เข้าแบบ, เข้าแบบเข้าแผน ก. ถูกต้องตามแบบแผน, เป็นไปตามแบบ เช่น ตัวละครเข้าแบบ.
เข้าปก	เข้าปก
---	เข้าปริวาส, เข้าปริวาสกรรม ก. เข้าปฏิบัติปริวาสกรรมให้ครบตามวันที่กำหนด (ใช้แก่ภิกษุผู้ต้องอาบัติสังฆาทิเสส), อยู่กรรมหรือ อยู่ปริวาส กี่ว่า.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เข้าปากไม้ ก. นำไม้ ๒ อันที่ปากปากให้ รับกันมาประกบให้เข้ากันสนิท.	เข้าปากไม้ ก. นำไม้ตั้งแต่ ๒ ขึ้นมาปาก หรือเจาะตรงปลายแล้วประกบเข้าด้วยกัน ใช้ ลูกสลักไม้หรือปลิงเหล็กยึดปลายนั้นให้แน่น.
เข้าปึง ก. อาการที่ว้าวปากเป็ดติดสายป่าน แล้วกระดิกไม่ไหว; อยู่ในความลำบากแก้ไข ยาก.	เข้าปึง ก. อาการที่ว้าวปากเป็ดติดสาย ป่านว่าจุกแล้วกระดิกไม่ไหว; อยู่ในความ ลำบากแก้ไขยาก, (ปาก) ถูกจับกุมคุมขัง, เข้า ข่ายมีความผิดไปด้วย.
เข้าปีก ก. อาการที่เอาต้นแขนทั้ง ๒ ของ คนมาเป็นต้นขึ้นพาดบ่าพุงไป.	เข้าปีก ก. อาการที่เอาต้นแขนของคน มาเป็นต้นขึ้นพาดบ่าพุงไป.
เข้าไป	เข้าไป
เข้าผี	เข้าผี
เข้าผู้เข้าคน ก. ติดต่อกับคนอื่น ๆ ได้.	เข้าผู้เข้าคน ก. ติดต่อกับคนอื่น ๆ ได้ดี.
เข้าฝัก	เข้าฝัก
เข้าฝืน	เข้าฝืน
เข้าเฝ้า	เข้าเฝ้า
เข้าเฝือก ก. เอาเฝือกประกบกับแขนหรือขาที่ เคาะหักเพื่อให้ปรกติ.	เข้าเฝือก ก. เอาเฝือกประกบกับแขนหรือ ขาเป็นต้นที่เคาะหักเพื่อให้ปรกติ.
เข้าพกเข้าห่อ	เข้าพกเข้าห่อ
เข้าพรรษา	เข้าพรรษา
เข้าพระเข้านาง	เข้าพระเข้านาง
เข้าพุง (ปาก) ก. จำได้แม่นยำจนไม่ต้อง อาศัยตำราสอบทาน, ใช้ในความว่า ลืมความรู้ที่ ได้เล่าเรียนมาหมด ก็มี.	เข้าพุง (ปาก) ก. (โบ) จำได้แม่นยำจน ไม่ต้องอาศัยตำราสอบทาน, ใช้ในความว่า ลืม ความรู้ที่ได้เล่าเรียนมาหมด ก็มี.
เข้าม่าน น. ชื่อเพลงไทยชนิดหนึ่ง.	เข้าม่าน น. ชื่อเพลงไทยทำนองหนึ่ง.
---	เข้ามูม ก. นำไม้ ๒ ขึ้นมาประกอบเป็น มูม โดยตักแต่งอันหนึ่งให้เป็นเดือยรูป สามเหลี่ยม ๒ เดือย ส่วนอีกอันหนึ่งเจาะให้ เป็นช่องรูปสามเหลี่ยม ๒ ช่อง มีขนาดพอที่จะ สวมกันได้สนิท.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เข้าเมืองตาหลิ่วต้องหลิ่วตาตาม (สำ) ก. ประพจน์คนให้เหมาะสมกับกาลเทศะ.	เข้าเมืองตาหลิ่วต้องหลิ่วตาตาม (สำ) ก. ประพจน์คนตามที่คนส่วนใหญ่ประพจน์กัน.
เข้าไม้ ก. นำไม้มากกว่าชิ้นหนึ่งซึ่งบาก ปากไม้ให้รับกันพอดีมาประกอบเป็นชิ้นเดียวกัน โดยวิธีต่าง ๆ เช่น โดยวิธีเข้าเดือยไม้ เข้าปากไม้ หรือ เข้าลิ้น, แต่งแปลที่เนื้อไม้โดยนำไม้อีกชิ้น หนึ่งมาอัดลงไปให้เข้ากันสนิทเป็นเนื้อเดียวกัน.	เข้าไม้ ก. นำไม้ตั้งแต่ ๒ ชิ้นขึ้นไปมา บากรับแล้วประกอบเข้าด้วยกัน ยึดไม้แน่นให้ แน่นอยู่ในรูปแบบที่ต้องการด้วยการตอกตะปู หรือตอกอัดด้วยลูกสลักไม้ การต่อหรือ ประกอบอาจทำได้หลายวิธี.
เข้ายา ก. เป็นประโยชน์, ใช้งานได้, เปรียบกับวัตถุหรือพืชที่ทำยาได้ ก็นับว่าเป็น ประโยชน์หรือใช้งานได้.	เข้ายา ก. เป็นประโยชน์, ใช้งานได้, เปรียบกับวัตถุหรือพืชที่ทำยาได้.
เข้ารกเข้าพง	เข้ารกเข้าพง
เข้ารหัส	เข้ารหัส
เข้าร่องเข้ารอย	เข้าร่องเข้ารอย
เข้ารอบ	เข้ารอบ
---	เข้ารางลิ้น ก. นำไม้อันหนึ่งที่ทำให้เป็น ร่องยาวมาประกบกับไม้อีกอันหนึ่งที่ทำให้ เป็นลิ้นยาวไปตามตัวไม้ให้เข้ากันสนิทพอดี, พูดสั้น ๆ ว่า เข้าลิ้น.
เข้าร้าย	เข้าร้าย
เข้ารีต	เข้ารีต
เข้ารูป	เข้ารูป
เข้ารูปเข้ารอย	เข้ารูปเข้ารอย
---	เข้าเรื่อง ว. ตรงประเด็นของเรื่อง; มี สาระ, ได้เรื่องได้ราว; มักใช้ในความปฏิเสธ เช่น พุดไม่เข้าเรื่อง ทำไม่เข้าเรื่อง.
---	เข้าโรง ก. กลับเข้าไปหลังจากเมื่อตัว ละครแสดงจบบทแล้ว.
---	เข้าล๊อก ก. เป็นไปตามที่คาดหมาย.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เข้าสมาธิ	เข้าสมาธิ
---	เข้าสิง ก. อาการที่เชื่อกันว่าผีเข้าแทรกอยู่ในตัวคน เช่น เขาถูกผีเข้าสิง, โดยปริยายหมายความว่า ครอบงำ เช่น เขาถูกผีการพนันเข้าสิง.
เข้าสู่หนัด ก. เข้าพิธีขริบหนังตามลัทธิศาสนาอิสลาม.	เข้าสู่หนัด ก. เข้าพิธีขริบหนังหุ้มปลายอวัยวะเพศชายตามข้อกำหนดในศาสนาอิสลาม.
เข้าไส้	เข้าไส้
เข้าไส้ (ปาก) ว. ถึงอกถึงใจ.	เข้าไส้ (ปาก) ว. ถึงอกถึงใจ เช่น นักมวยคู่นี้ชกกันมันเข้าไส้; มากที่สุด เช่น เกลียดเข้าไส้.
เข้าหน้า ก. เผลอหน้า.	เข้าหน้า ก. เผลอหน้า เช่น ไม่กล้าเข้าหน้า.
เข้ามื่อ	เข้ามื่อ
เข้าหลัก	เข้าหลัก
เข้าหา ก. ไปให้เห็นหน้า, ไปอ่อนน้อม เช่น โจรเข้าหาเจ้านายที่; ลอบเข้าห้องหญิงเพื่อการชู้สาว.	เข้าหา ก. ไปให้เห็นหน้า, ไปอ่อนน้อม เช่น เรื่องนี้ต้องเข้าหาผู้ใหญ่; ลอบเข้าห้องหญิงเพื่อการชู้สาว.
เข้าหูน	เข้าหูน
เข้าหู	เข้าหู
เข้าหูซ้ายทะลุหูขวา	เข้าหูซ้ายทะลุหูขวา
เข้าให้	เข้าให้
เข้าไหนเข้าได้	เข้าไหนเข้าได้
เข้า ๒	เข้า ๒
---	เขากวาง ๑ คูในเขา ๒.
---	เขากวาง ๒ คู่ปะการัง.
เขาแกะ	เขาแกะ
เข้าหมื่น	เข้าหมื่น

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เงิน	เงิน
เงิน ๑ น. ชื่อคนไทยเผ่าหนึ่ง คล้ายพวกลื้อ อยู่ใน แคว้นฉานประเทศพม่า; เครื่องสานที่ลงรักฉาบ ชาด. ว. ดิ้นสูงเป็นเนินขึ้นมา (ใช้แก่พื้นที่ใน แม่น้ำ ลำคลอง หนอง บึง เป็นต้น), มักใช้ว่า ดิ้น เงิน เช่น แม่น้ำดิ้นเงิน; วางหน้าไม่สนิท, รู้สึก กระดากอาย; สิ้นหรือสูงเกินไปจนดูขัดตา เช่น นุ่งผ้าเงิน; เข้ากันไม่สนิท เช่น ข้อความตอนนี้งง เงิน ๆ อยู่.	เงิน ๑ น. ชื่อคนไทยใหญ่เผ่าหนึ่ง ส่วนมากอยู่ ในแคว้นฉานประเทศพม่า; เครื่องสานที่ทำ จากผิวไม้ไผ่ซึ่งนำมาเรียงแล้วทำเป็นโครง ฉาบด้วยรักสมุกหรือรักชาดเพื่อกันน้ำรั่วซึม ไทยได้รับวิธีการทำมาจากไทยเงินซึ่งอยู่ในยูน นานตอนใต้ จึงเรียกว่า เครื่องเงิน.
---	เงิน ๒ ว. ดิ้นสูงเป็นเนินขึ้นมา (ใช้แก่พื้นที่ใน แม่น้ำ ลำคลอง หนอง บึง เป็นต้น), มักใช้ว่า ดิ้นเงิน เช่น แม่น้ำดิ้นเงิน; สิ้นหรือสูงเกินไป จนดูขัดตา เช่น นุ่งผ้าเงิน.
---	เงิน ๓ ว. วางหน้าไม่สนิท, รู้สึกกระดากอาย; เข้ากันไม่สนิท เช่น ข้อความตอนนี้งงเงิน ๆ อยู่.
เงิน	เงิน
เงิน ก. ใช้ไม้หรือสิ่งอื่น ๆ ทำให้สิ่งใดสิ่งหนึ่ง เคลื่อนที่ไป เช่น เงินฟุตบอล เงินสวะ; ค่อย ๆ สะกิดออก เช่น เงินผงที่ถูกตา; สะกิด เช่น เอนิ้ว เงินหลัง เอาก้านพลูเงินตา; ค่อยเงินให้ไฟกลับลุก ขึ้นอีก เช่น เงินจี้ได้ เงินจี้เถ้า, เอนิ้วคิณบุรีหรือ เอานูหรือเคาะที่สิ่งอื่นเพื่อให้ขี้นบุรีรุ่ง เรียกว่า เงินบุรี; จิดไปจิดมาหรือปิดไปปิดมาเพื่อให้ กระจายออก เช่น เงินดินเพื่อหาของที่ตกอยู่ใน ดิน ไก่เงินดินหาอาหาร; (ปาก) เขียนหรือวาด อย่างหวัด ๆ เช่น ช่วยเงิน ๆ ให้หน่อยเถอะ, ปิด ไปให้พัน เช่น ถูกเงินออกไป.	เงิน ก. ใช้ไม้หรือสิ่งอื่น ๆ ทำให้สิ่งใดสิ่งหนึ่ง เคลื่อนที่ไป เช่น เงินฟุตบอล เงินสวะ; ค่อย ๆ สะกิดออก เช่น เงินผงที่ถูกตา เอาก้านพลูเงิน ตา; สะกิด เช่น เอนิ้วเงินหลัง; ค่อยเงินให้ไฟ กลับลุกขึ้นอีก เช่น เงินจี้ได้ เงินจี้เถ้า, เอนิ้ว เคาะหรือคิณบุรีหรือเอานูหรือเคาะที่สิ่งอื่น เพื่อให้ขี้นบุรีรุ่ง เรียกว่า เงินบุรี; จิดไปจิด มาหรือปิดไปปิดมาเพื่อให้กระจายออก เช่น เงินดินเพื่อหาของที่ตกอยู่ในดิน ไก่เงินดินหา อาหาร; (ปาก) เขียนหรือวาดอย่างหวัด ๆ เช่น ช่วยเงิน ๆ ประวัติดังนี้ให้หน่อยเถอะ ลายมือ

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
	เป็นไก่เจีย, บัดไปให้พัน เช่น ถูกเจียออกไป.
เจียง น. ไม้รองรับการสับหั่น มักเป็นแผ่นกลม ๆ; (ถิ่น-อีสาน) กระท่อมหรือร้านที่ปลูกตามทุ่งนา สำหรับอาศัยหรือนั่งจับนก.	เจียง น. ไม้รองรับการสับ หั่น มักเป็นแผ่นกลม ๆ; กระท่อมจำลองสร้างไว้บนบกสำหรับฝึกฝายที่พายเรือพระราชพิธี.
เจียงเท้า	เจียงเท้า
เจียงพระนางอี, เจียงพร้า	เจียงพระนางอี, เจียงพร้า
เจียด	เจียด
เจียดตะปาด	เจียดตะปาด
เจียน	เจียน
เขียนด้วยมือลบด้วยเท้า	เขียนด้วยมือลบด้วยเท้า
เขียนทอง น. เรียกผ้าลายแฉ้มทองสำหรับพระเจ้าแผ่นดินทรง.	เขียนทอง น. เรียกผ้าลายแฉ้มทองสำหรับพระเจ้าแผ่นดินและเจ้านายทรง.
เขียนไทย น. วิชาเขียนภาษาไทยตามคำบอกของครู เพื่อฝึกเขียนตัวสะกดการันต์ให้ถูกต้อง.	เขียนไทย น. วิชาเขียนภาษาไทยตามคำบอกของครู เพื่อฝึกเขียนตัวสะกดการันต์ให้ถูกต้อง, เขียนตามคำบอก ก็ว่า.
เขียนเสือให้วัวกลัว	เขียนเสือให้วัวกลัว
เขียน ก. ข่วน, จีด.	เขียน ก. ข่วน, จีด, เช่น ถูกหนามเขียน.
เขียน (ปาก) ว. ประหยัด, กระหมัดกระหม่อม.	เขียน (ปาก) ว. ประหยัด, กระหมัดกระหม่อม. (จ.).
เจียว ๑ (โบ) ก. รีบไป, รีบมา, เกียว หรือ เกรียว ก็ใช้. (ดู เกียว ๒)	เจียว ๑ (โบ) ก. รีบไป, รีบมา, เกียว หรือ เกรียว ก็ใช้.
เจียว ๒	เจียว ๒
---	เจียวจี้มัว ว. ลีลากี้แกมเจียว.
เจียวไข่กา น. ชื่อขามสมัยก่อน สัตว์รามอ่อนเรือ ๆ รูปก้นสอบ ปากผาย.	เจียวไข่กา น. ชื่อขามสมัยก่อน สัตว์รามอ่อน ๆ รูปก้นสอบ ปากผาย. ว. มีลีอย่างสัตว์รามอ่อน ๆ.
---	เจียว ๆ แดง ๆ (ตำ) น. กลุ่มผู้หญิงที่แต่งตัวหลากหลาย เช่น ไปดูเจียว ๆ แดง ๆ นอกบ้านเสียบ้าง.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เจี๊หวหวาน ๑	เจี๊หวหวาน ๑
เจี๊หว ๓	เจี๊หว ๓
เจี๊หวหางไหม้ น. ชื่องูหลายชนิดในวงศ์ Viperidae ลำตัวอ้วนสั้น หัวโต คอเล็ก หลายชนิดปลายหางสีแดงและสีคล้ำ ทุกชนิดออกหากินเวลากลางคืน มักมีนิสัยดุ มีพิษอ่อนแต่เป็นอันตราย เช่น เจี๊หวหางไหม้ท้องเจี๊หว (<i>Trimerresurus popeorum</i>) ปาล์ม (T. wiroti).	เจี๊หวหางไหม้ น. ชื่องูเจี๊หวหลายชนิดในวงศ์ Viperidae ลำตัวอ้วนสั้น หัวโต คอเล็ก หลายชนิดปลายหางสีแดงหรือสีน้ำตาล ทุกชนิดออกหากินเวลากลางคืน มักมีนิสัยดุ มีพิษอ่อนแต่เป็นอันตราย เช่น เจี๊หวหางไหม้ท้องเจี๊หว (<i>Trimerresurus popeorum</i>).
เจี๊หว น. ฟันแหลมคมสำหรับฉีกเนื้อและอาหาร อยู่ระหว่างฟันหน้ากับกราม, ราชศัพท์ว่า พระทาสูระ, (ถิ่น-พายัพ) ฟัน.	เจี๊หว น. ฟันแหลมคมสำหรับฉีกเนื้อและอาหาร อยู่ระหว่างฟันหน้ากับกราม, ราชศัพท์ว่า พระทาสูระ หรือ พระทาณะ, (ถิ่น-พายัพ) ฟัน.
เจี๊หวแก้ว น. เจี๊หวงูซึ่งงอกอยู่ที่เพดาน; เจี๊หวของพระพุทธเจ้า เรียกว่า พระเจี๊หวแก้ว.	เจี๊หวแก้ว น. เจี๊หวของพระพุทธเจ้า เรียกว่า พระเจี๊หวแก้ว; เจี๊หวของงูพิษอยู่บริเวณส่วนหน้าของขากรรไกรบน มีขนาดใหญ่และยาว เช่น งูจงอาง งูเห่า งูเจี๊หวหางไหม้, ถ้าอยู่บริเวณท้ายขากรรไกรบน เรียกว่า เจี๊หวแก้วใน หรือ เจี๊หวแก้วใต้ตา เช่น งูปล้องทอง งูเจี๊หวหัวจิ้งจก; เจี๊หวที่งอกอยู่กลางเพดานปากของหนูมาน.
เจี๊หวตะขาบ น. เหล็กที่ทำเป็นหมุดแหลมโค้งอย่างเจี๊หวของตะขาบสำหรับตอกเพลากระดานยึดให้แน่นสนิท.	เจี๊หวตะขาบ น. เหล็กที่ทำเป็นหมุดแหลมโค้งอย่างเจี๊หวของตะขาบสำหรับตอกเพลากระดานยึดให้แน่นสนิท, ตะปลิง ตัวปลิง หรือ ปลิง ก็เรียก; ชายผ้าสังฆาฏิของพระพุทธรูปในสมัยเชียงแสนและสุโขทัย มีลักษณะปลายผ้าข้อยด้าแหลมลงมา ๒ ด้าน ปลายขมวดเข้าหากันคล้ายเจี๊หวของตะขาบ มีช่องตอนกลางยกสูง.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
---	เขี้ยวลากดิน ว. มีเล่ห์เหลี่ยมมาก, มีประสบการณ์มาก.
เขี้ยวเล็บ น. กำลัง, อำนาจ, ความเก่ง, เช่น ถอดเขี้ยวเล็บ หกดเขี้ยวเล็บ.	เขี้ยวเล็บ น. กำลัง, อำนาจ, ความเก่ง, เช่น ถอดเขี้ยวเล็บ หกดเขี้ยวเล็บ กองทัพต้องมีเขี้ยวเล็บ.
เขี้ยวหนุมาน	เขี้ยวหนุมาน
เขี้ยวหมา น. ไม้หรือเหล็กทำคล้ายเดือยสำหรับเพละกระดานให้สนิท.	เขี้ยวหมา น. ไม้หรือเหล็กทำคล้ายเดือยสำหรับเพละกระดาน ๒ แผ่นให้สนิท.
เขี้ยวกระแต น. ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Coffea bengalensis</i> (Roxb.) Heyne ex Roem. et Schult. ในวงศ์ Rubiaceae ดอกสีขาว กลิ่นหอมแรงคล้ายพุทธรักษา.	เขี้ยวกระแต น. ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Coffea bengalensis</i> Heyne ex Roem. et Schult. ในวงศ์ Rubiaceae ดอกสีขาว กลิ่นหอมแรงคล้ายพุทธรักษา.
เขี้ยววู	เขี้ยววู
เขี้ยวเนื้อ น. ชื่อไม้ต้นขนาดกลางชนิด <i>Lagerstroemia undulate</i> Koehne var. <i>subangulata</i> Craib ในวงศ์ Lythraceae.	เขี้ยวเนื้อ น. ชื่อไม้ต้นขนาดกลางชนิด <i>Lagerstroemia undulate</i> Koehne var. <i>subangulata</i> Craib ในวงศ์ Lythraceae ช่อดอกเรียวยาวแหลม ดอกเล็ก สีชมพูคล้ำ.
เขี้ยวพระอินทร์ ๑	เขี้ยวพระอินทร์ ๑
เขี้ยวพระอินทร์ ๒	เขี้ยวพระอินทร์ ๒
เขี้ยวเสวย น. ชื่อมะม่วงพันธุ์หนึ่งของชนิด <i>Mangifera indica</i> Linn. ผลสีเขี้ยว รสมัน.	เขี้ยวเสวย น. ชื่อมะม่วงพันธุ์หนึ่งของชนิด <i>Mangifera indica</i> L. ผลสีเขี้ยว รสมัน.
เขี้ยวหวาน ๑	เขี้ยวหวาน ๑
เขี้ยวหวาน ๒	เขี้ยวหวาน ๒
เขี้ยว	เขี้ยว
เขี้ยว ๑ น. (๑) ชื่อปลาน้ำกร่อยหลายชนิดและหลายสกุลในวงศ์ Periophthalmidae เช่น สกุล <i>Boleophthalmus</i> , <i>Pseudapocryptes</i> , <i>Parapocryptes</i> . ชนิด <i>B. boddarti</i> พบตามหาดเลนหรือ	เขี้ยว ๑ น. ชื่อปลาในสกุล <i>Taenioides</i> และ <i>Brachyamblyopus</i> วงศ์ Gobioididae ลำตัวยาวเรียวแบนข้าง และเป็นสีชมพูโดยตลอด ตาเล็กมาก อยู่ในบริเวณปากแม่น้ำที่มีพื้นเป็นเลน.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ชายฝั่งทะเล รูปร่างและพฤติกรรมในการเคลื่อนไหวก่ายปลากระเจิง, กำพุด จมพรวด ดินหรือ ตุ่ม พรวด ก็เรียก. (๒) ชื่อปลาในสกุล <i>Taenioides</i> และ <i>Brachyamblyopus</i> วงศ์ <i>Gobioididae</i> ลำตัวยาวเรียวแบนข้าง และเป็นสีชมพูโดยตลอด ตามีขนาดเล็กมาก.	
เชื้อ ๒	เชื้อ ๒
เชื้อ ๓	เชื้อ ๓
เชื้อ น. (๑) ชื่อไม้เถาหลายชนิดในสกุล <i>Smilax</i> วงศ์ <i>Smilacaceae</i> เถามีหนาม เหง้าแข็ง เช่น เชื้อสร้อย (<i>S. davidiana</i> A. DC.). (๒) ดู กะดังใบ.	เชื้อ น. (๑) ชื่อไม้เถาหลายชนิดในสกุล <i>Smilax</i> วงศ์ <i>Smilacaceae</i> เถามีหนาม เหง้าแข็ง เช่น เชื้อสร้อย (<i>S. davidiana</i> A. DC.) ดอกสีขาวอมเขียว ผลกลม สุกสีแดง. (๒) ดู กะดังใบ.
เชื้อ ๑	เชื้อ ๑
เชื้อ ๒	เชื้อ ๒
เชื้อ น. เครื่องป้องกันไม่ให้ดินรินน้ำพัง, สิ่งก่อสร้างขึ้นขวางคันลำนํ้า เพื่อประโยชน์ในทางชลประทานเป็นคัน เช่น เชื้อนเจ้าพระยา.	เชื้อ น. เครื่องป้องกันไม่ให้ดินรินน้ำพัง, สิ่งก่อสร้างขึ้นขวางคันลำนํ้า เพื่อประโยชน์ในทางชลประทานเป็นคัน เช่น เชื้อนเจ้าพระยา, โดยปริยายใช้เรียกสิ่งอื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงเช่นนั้น เช่น กำแพงดินหรืออิฐที่ล้อมรอบคันโพธิ์; (โป) รั้ว, กำแพง, คันดินกันตลิ่งพัง, เช่น ปิดประตูเมืองลง เชื้อนขวาง. (ชวนพ่าย).
เชื้อนเพชร	เชื้อนเพชร
เชื่อม	เชื่อม
แข	แข
แข (ถิ่น-อีสาน) น. จระเข้.	แข (ถิ่น-อีสาน) น. จระเข้ (ดู จระเข้).
แขก น. ผู้มาหา, ผู้มาแต่อื่น, คนบ้านอื่นที่มาช่วยทำงาน, บางทีเรียกว่า แขกหรือ; คำเรียกชาว	แขก ๑ น. ผู้มาหา, ผู้มาแต่อื่น, ผู้ที่มาร่วมงานพิธีของเจ้าภาพ, บางทีเรียกว่า แขกหรือ; คน

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
อินเดีย ศรีลังกา ปากีสถาน บังกลาเทศ อัฟกานิสถาน เนปาล มลายู ชาวเอเชียตะวันออก กลางและตะวันออกไกลล์ ยกเว้นชาวแอฟริกา เหนือ และ นิโกร; ชื่อเพลงไทยจำพวกหนึ่งมีชื่อ ขึ้นต้นด้วยคำว่า แยก เช่น แยกสาหร่าย แยก มอญ.	บ้านอื่นที่มาช่วยทำงาน.
แยกเมือง	แยกเมือง
---	แยกไม่ได้รับเชิญ (สำ) น. คนหรือสัตว์ ที่ไม่พึงปรารถนาซึ่งเข้ามาทำให้เกิดความ เสียหาย หรือเดือดร้อนรำคาญ มักหมายถึง ขโมยหรือสัตว์บางชนิด เช่น ก่อนนอนอย่าลืม ปิดประตูหน้าต่าง มิฉะนั้นแยกไม่ได้รับเชิญจะ ขนของไปหมด ทางเดินที่นอนในป่าระวังแยก ไม่ได้รับเชิญจะเข้ามา.
---	แยก ๒ น. คำเรียกชาวอินเดีย ศรีลังกา ปากีสถาน บังกลาเทศ อัฟกานิสถาน เนปาล ชวา มลายู ชาวเอเชียตะวันออกกลางและ ตะวันออกไกลล์ ยกเว้นชาวแอฟริกาเหนือ และ นิโกร.
---	แยก ๓ ชื่อเพลงไทยจำพวกหนึ่งมีชื่อขึ้นต้น ด้วยคำว่า แยก เช่น แยกสาหร่าย แยกประเทศ แยกญาติ.
แยกเต้า น. ชื่อนกปากจุ่มเป็นชนิด <i>Psittacula alexandri</i> ในวงศ์ Psittacidae ที่หน้าปากมีเส้นดำ ลากผ่านไปจดหัวตาทั้ง ๒ ข้าง และมีแถบดำลาก จากโคนปากลงไปทั้ง ๒ ข้างของคอคลายเครา ตัวผู้ปากแดง ตัวเมียปากดำ ชอบอยู่เป็นฝูงใหญ่ กินผลไม้ เลียนภาษาคน หรือเสียงอื่น ๆ บางอย่างได้.	แยกเต้า น. ชื่อนกปากจุ่มเป็นชนิด <i>Psittacula alexandri</i> ในวงศ์ Psittacidae ที่ หน้าปากมีเส้นสีดำลากผ่านไปจดหัวตาทั้ง ๒ ข้าง และมีแถบสีดำลากจากโคนปากลงไปทั้ง ๒ ข้างของคอคลายเครา ตัวผู้ปากสีแดง ตัวเมีย ปากสีดำ อยู่เป็นฝูงใหญ่ กินผลไม้ ร้องเลียน เสียงคน หรือเสียงอื่น ๆ บางอย่างได้.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
แบกเต้าเข้ารัง	แบกเต้าเข้ารัง
แข็ง ว. ไม่อ่อน, ไม่นิ่ม, เช่น เนื้อแข็ง ของแข็ง; กล้า เช่น แดกแข็ง; แรง เช่น วันแข็ง ชะตาแข็ง; เข้มแข็ง, ทนทาน, เก่ง, เช่น ทำงานแข็ง วิ่งแข็ง; กระด้าง เช่น ลื่นแข็ง; ไม่ยอมง่าย ๆ, ว่ายาก, เช่น เด็กคนนี้แข็ง; นิ่งไม่ไหวติง, ไม่กระดิกกระเดี้ย, เช่น ขาแข็ง ตัวแข็ง.	แข็ง ว. กระด้าง เช่น ลื่นแข็ง; ไม่อ่อน, ไม่นิ่ม, เช่น เนื้อแข็ง ของแข็ง; กล้า เช่น แดกแข็ง; ไม่ยอมง่าย ๆ, ไม่รู้สึกสงสาร เช่น ใจแข็ง; แรง เช่น วันแข็ง ชะตาแข็ง; เข้มแข็ง, ทนทาน, เก่ง, เช่น ทำงานแข็ง วิ่งแข็ง; ว่ายาก, เช่น เด็กคนนี้แข็ง; นิ่งไม่ไหวติง, ไม่กระดิกกระเดี้ย, เช่น ขาแข็ง ตัวแข็ง.
แข็งกร้าว	แข็งกร้าว
แข็งกล้า	แข็งกล้า
แข็งเกร่ง	แข็งเกร่ง
แข็งข้อ	แข็งข้อ
แข็งขัน ว. ขยันไม่ย่อท้อ, มีกำลังมาก.	แข็งขัน ว. ขยันไม่ย่อท้อ, เอาจริงเอาจัง, มีกำลังมาก.
แข็งใจ	แข็งใจ
แข็งตัว ก. จวดยานมีลักษณะแข็ง.	แข็งตัว ก. เปลี่ยนสภาพไปมีลักษณะแข็ง.
แข็งมือ	แข็งมือ
แข็งมือ	แข็งมือ
แข็งเมือง	แข็งเมือง
แข็งแรง	แข็งแรง
แข่ง	แข่ง
---	แข่งกับเวลา (สำ) ก. ทำอย่างรวดเร็ว เช่น ทำงานแข่งกับเวลา.
แข่งขัน	แข่งขัน
---	แข่งเกมวิบาก น. การเล่นเกมหนึ่ง ผู้เล่นต้องวิ่งข้ามสิ่งกีดขวางหรือทำกิจกรรมที่ยาก ๆ เช่น ใช้ปากควานหาสตางค์ในแป้ง สนเข็ม เป่าลูกโป่งให้แตก ใครทำสำเร็จและวิ่งถึง

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
---	แข่งดี ก. มุ่งเอาชนะซึ่งดีชิงเด่นโดยไม่ยอมลดราวาศอกให้แก่กัน, มุ่งเอาชนะซึ่งดีชิงเด่นโดยไม่ยอมผ่อนปรนให้แก่กัน.
---	แข่งเรือแข่งแพแข่งได้ แข่งบุญวาสนาแข่งไม่ได้ (สำ) ก. รู้ประมาณความสามารถของตนไม่อาจเอื้อมเกินตัว.
แข่ง	แข่ง
แข่งสิงห์ น. ชื่อลายชนิดหนึ่งมักประดับส่วนขา เช่น ขาโต๊ะ หรือประดับริมหรือขอบ เช่น ริมโต๊ะหรือขอบกรอบรูป, น่องสิงห์ ก็ว่า, โดยปริยายเรียกการพันกระดาดซึ่งขอยให้เป็นชั้น เล็ก ๆ ที่ด้ามธนูว่า พันแข่งสิงห์.	แข่งสิงห์ น. ส่วนหน้าของขาสิงห์ตรงที่เป็นสัน; เรียกการพันกระดาดซึ่งขอยให้เป็นชั้นเล็กๆ ที่ด้ามธนูว่า พันแข่งสิงห์.
แข่งไก่ ดู ขาไก่ ๒.	แข่งไก่ ดู หางแข่ง.
แขน ๑	แขน ๑
แขนขวา	แขนขวา
แขนซ้าย	แขนซ้าย
แขนซ้ายแขนขวา	แขนซ้ายแขนขวา
แขนทุกข น. ปลอกแขนสี่คำสำหรับสวมติดแขนเสื้อเป็นการแสดงความไว้อาลัยต่อคนตาย.	แขนทุกข น. ปลอกแขนสี่คำสำหรับสวมติดแขนเสื้อข้างซ้ายเป็นการแสดงความไว้อาลัยต่อคนตาย.
แขนนาง น. ชื่อดาวฤกษ์วิชา; ไม้นัยชายคา.	แขนนาง น. ชื่อดาวฤกษ์วิชา.
---	แขนนาง ๒ น. เครื่องกำยันชายคาเรือนเครื่องสับ ทำด้วยไม้หรือเหล็ก.
แขนพับ น. ส่วนของแขนที่พับได้.	แขนพับ น. ส่วนของแขนตรงที่พับได้.
แขน ๒	แขน ๒
แขน, แขน ก. ขันจวนแห่งจวนแจ้ง เช่น เลือดแขน. ว. แจ้ง.	แขน, แขน ก. ขันจวนแห่งจวนแจ้ง เช่น เลือดแขน. ว. แจ้ง เช่น อาหารแขน.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
แขนง ๑ [จะแหงง] น. กิ่งไม้เล็ก ๆ ที่แตกใหม่จากลำของไม้พวกไม้ไผ่, กิ่งไม้เล็ก ๆ ที่แยกออกจากกิ่งใหญ่, โดยปริยายหมายถึงส่วนย่อยที่แยกจากส่วนใหญ่ เช่น ฟิสิกส์เป็นแขนงหนึ่งของวิทยาศาสตร์.	แขนง ๑ [จะแหงง] น. กิ่งไม้เล็ก ๆ ที่แตกใหม่จากลำของไม้พวกไม้ไผ่, กิ่งไม้เล็ก ๆ ที่แยกออกจากกิ่งใหญ่, โดยปริยายหมายถึงส่วนย่อยที่แยกจากส่วนใหญ่ เช่น วิชาฟิสิกส์เป็นแขนงหนึ่งของวิทยาศาสตร์.
แขนง ๒	แขนง ๒
แขนง ๓	แขนง ๓
แขนง [จะแหงง] ก. แทะ, สลัก, เจาะ.	แขนง [จะแหงง] (โบ) ก. แทะ, สลัก, เจาะ. น. กรรมวิธีในการสร้างงานประติมากรรมตกแต่ง หือวิธีการทางช่างจุลศิลป์ประเภทหนึ่ง โดยใช้สมุกปั้นเป็นลวดลายหรือรูปภาพติดเข้ากับพื้นไม้หรือพื้นกระดาษ เช่น ปั้นหน้ายักษ์ หน้าสิงห์ติดบนกะโหลกปิดกระดาษทำเป็นหัวโขน, กระแหงง กี่ว่า.
แหม ๑	แหม ๑
แหม ๒	แหม ๒
แหมบ [จะแหมบ] ว. หายใจแผ่ว ๆ แสดงว่าจวนจะหมดกำลัง, กระแหมบ กี่ว่า.	แหมบ [จะแหมบ] ว. หายใจแผ่ว ๆ แสดงว่าจวนจะหมดกำลัง, กระแหมบ หรือ กระแหมบ ๆ กี่ว่า.
แหม่ว	แหม่ว
แหยก ๆ	แหยก ๆ
แหยง ๑ [จะแหยง] น. ชื่อปลาน้ำจืดแทบทุกชนิดในวงศ์ Bagridae ไม่มีเกล็ด มีหนวดยาว ๔ คู่ ครีบหลังตอนแรกมีก้านครีบแข็ง หักเป็นหนามคมเช่นเดียวกับครีบอก ตอนที่ ๒ เป็นแผ่นเนื้อขนาดเล็กหรือใหญ่ขึ้นกับชนิดของปลา ครีบกันสั้น รูปร่างคล้ายปลาคอดแต่มีขนาดเล็กกว่า เช่น แหยงหิน (<i>Leiocassis siamensis</i>) แหยงใบ	แหยง ๑ [จะแหยง] น. ชื่อปลาน้ำจืดแทบทุกชนิดในวงศ์ Bagridae ไม่มีเกล็ด มีหนวดยาว ๔ คู่ ครีบหลังตอนแรกมีก้านครีบแข็ง หักเป็นหนามคมเช่นเดียวกับครีบอก ตอนที่ ๒ เป็นครีบไขมันลักษณะเป็นแผ่นเนื้อขนาดเล็กหรือใหญ่ขึ้นกับชนิดของปลา ครีบกันสั้น รูปร่างคล้ายปลาคอดแต่มีขนาดเล็กกว่า เช่น

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ข้าว (Mystus cavasius) แขยงรง หรือ แขยงหมู (Heterobagrus bocourti) แขยงวัง หรือ แขยงหนู (Bagroides macropterus).	แขยงหิน (Leiocassis siamensis) แขยงใบข้าว (Mystus cavasius) แขยงรง หรือ แขยงหมู (Heterobagrus bocourti) แขยงวัง หรือ แขยงหนู (Bagroides macropterus).
แขยง ๒	แขยง ๒
แขยงแขงขน	แขยงแขงขน
แขย่ง	แขย่ง
แขยงหนู	แขยงหนู
แขละ [แขละ] น. ชื่อลวดลายเล็ก ๆ สำหรับเสริมให้เข้ารูปกับกระเปาะที่มีอยู่.	แขละ [แขละ] น. ลายเกลียวเส้นลวดเล็ก ๆ ส่วนมากนิยมทำไว้ตรงโคนกระเปาะที่ฝังหัว แหวนแบบโบราณชนิดเม้มหรือลัมขอบ.
แขวก [แขวก] น. ชื่อนกชนิด Nycticorax nycticorax ในวงศ์ Ardeidae ซึ่งเป็นวงศ์เดียวกับนกยาง หัวค่อนข้างโต คอสั้น ขาสั้นกว่านกยางชนิดอื่น ลำตัวส่วนบนสีเขียวปนเทา ท้ายทอยมีเปียขาว ๒-๓ เส้น ลำตัวส่วนล่างสีขาว ชอบอยู่เป็นฝูง กินปลาและสัตว์เล็ก ๆ หากินในเวลากลางคืน.	แขวก [แขวก] น. ชื่อนกชนิด Nycticorax nycticorax ในวงศ์ Ardeidae ซึ่งเป็นวงศ์เดียวกับนกยาง หัวค่อนข้างโต คอสั้น ขาสั้นกว่านกยางชนิดอื่น ลำตัวส่วนบนสีเขียวอมเทา ท้ายทอยมีเปียขาว ๒-๓ เส้น ลำตัวส่วนล่างสีขาว อยู่เป็นฝูง กินปลาและสัตว์เล็ก ๆ หากินในเวลากลางคืน.
แขวง	แขวง
แขวน [แขวน] ก. เกี่ยวห้อยอยู่.	แขวน ๑ [แขวน] ก. เกี่ยวห้อยอยู่.
แขวนคอ	แขวนคอ
แขวนนม ก. เลิก, หยุด, เดิมหมายถึงเลิกชกมวย.	แขวนนม (สำ) ก. เลิกชกมวย, โดยปริยายหมายถึง เลิก, หยุด.
---	แขวน ๒ [แขวน] น. ตัวไม้โครงหลังคา เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวระหว่างเด้ากับจันทันระเบียง, ค้างคาว หรือ โดงแดง ก็เรียก.
แขวนลอย	แขวนลอย
แขวะ	แขวะ

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
แฮสร์	แฮสร์
แขวนลอย	แขวนลอย
แขวะ	แขวะ
แฮสร์	แฮสร์
โโข (ปาก) ว. มาก.	โโข (ปาก) ว. มาก. (กร่อนมาจาก อีกโโข ซึ่งตัดมาจาก อีกโโขภินิ).
โโขก ก. เขก, คล่าภาชนะแล้วเคาะลงที่สิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยแรง, กิริยาที่คว่ำหน้าลงแล้วเอาหน้าผากกระแทกพื้นเป็นต้น เช่นเอาหน้าผากโโขกพื้น.	โโขก ก. คล่าภาชนะเป็นต้นแล้วเคาะลงที่สิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยแรง, กิริยาที่คว่ำหน้าลงแล้วเอาหน้าผากกระแทกพื้นเป็นต้น เช่นเอาหน้าผากโโขกพื้น.
โโขกสับ	โโขกสับ
โโขง	โโขง
โโข่ง	โโข่ง
โโข่ง ๒ (ปาก) ว. เปิ่น, ไม่เข้าท่า.	โโข่ง ๒ (ปาก) ว. เปิ่น, ไม่เข้าท่า; โโข่ง.
โโข่งทะเล	โโข่งทะเล
โโขด	โโขด
โโขดง	โโขดง
โโขน น. การเล่นอย่างหนึ่งคล้ายละครรำแต่เล่นเฉพาะในเรื่องรามเกียรติ์ โดยผู้แสดงสวมหัวจำลองต่าง ๆ ที่เรียกว่า หัวโโขน; ไม้ที่ต่อเสริมหัวเรือท้ายเรือให้งอนเชิดขึ้นไป เรียกว่า โโขนเรือ; เรียกเรือชนิดหนึ่งที่มีโโขนว่า เรือโโขน เช่น เรือโโขนขนาดใหญ่หน่อย เหลือหลาย. (ลิลิตพยุหยาตรา); ส่วนสุดทั้ง ๒ ข้างของรางระนาดหรือฆ้องวงที่งอนขึ้น.	โโขน ๑ น. การเล่นอย่างหนึ่งคล้ายละครรำ มักเล่นเรื่องรามเกียรติ์ โดยผู้แสดงสวมหัวจำลองต่าง ๆ ที่เรียกว่า หัวโโขน.
---	โโขน ๒ น. ไม้ที่ต่อเสริมหัวเรือท้ายเรือให้งอนเชิดขึ้นไป เรียกว่า โโขนเรือ; เรียกเรือชนิดหนึ่งที่มีโโขนว่า เรือโโขน เช่น เรือโโขนขนาดใหญ่

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
	น้อย เหลือหลาย. (ลิลิตพยุหยาตรา); ส่วนสุดท้าย ๒ ข้างของรางระนาดหรือฆ้องวงที่งอนขึ้น.
โชนง	โชนง
โชม	โชม
โชม- [โชมะ-] (แบบ) น. โกษม, ผ้าไหม (ผ้าลินิน), ผ้าขาว, ผ้าปาน, ใช้เป็นศัพท์ประกอบว่า โชมพัตต์ และ แผลงเป็น โชมมพัตร์ ก็มี (ป.; ส. เกษาม).	โชม- [โชมะ-] (แบบ) น. โกษม, ผ้าไหม (ผ้าลินิน), ผ้าขาว, ผ้าปาน, ใช้เป็นศัพท์ประกอบว่า โชมพัตต์ โชมพัตร์ และ แผลงเป็น โชมมพัตร์ ก็มี (ป.; ส. เกษาม).
โชมง	โชมง
โชมด ๑	โชมด ๑
โชมด ๒	โชมด ๒
โชมดยา [ชะโหมด] น. ชื่อเรือที่ขุดขึ้นจากซุงทั้งต้น ใหญ่กว่าเรือกราบ รูปร่างค่อนข้างเพรีว หัวและท้ายเรือเสริมไม้ต่อเป็นโชนงอนเชิดขึ้น ด้านข้างหัวเรือเขียนลวดลายด้วยน้ำยาสีต่าง ๆ วางกระทงขวางลำสำหรับคนนั่งพายได้ประมาณ ๕๐ คน เป็นเรือตามเสด็จในการเสด็จพระราชดำเนินพยุหยาตราชลมารคหรือเสด็จพระราชดำเนินล่องในกระบวนพยุหยาตราชลมารค ใช้เป็นเรือกันหรือเรือพิฆาตได้, ขมวดยา ก็ว่า.	โชมดยา [ชะโหมด] น. ชื่อเรือที่ขุดขึ้นจากซุงทั้งต้น ใหญ่กว่าเรือกราบ รูปร่างค่อนข้างเพรีว หัวและท้ายเรือเสริมไม้ต่อเป็นโชนงอนเชิดขึ้น ด้านข้างหัวเรือเขียนลวดลายด้วยน้ำยาสีต่าง ๆ วางกระทงขวางลำสำหรับคนนั่งพายได้ประมาณ ๕๐ คน เป็นเรือตามเสด็จในการเสด็จพระราชดำเนินโดยกระบวนพยุหยาตราชลมารคหรือเสด็จพระราชดำเนินล่องทางชลมารค ใช้เป็นเรือกันหรือเรือพิฆาตได้, ขมวดยา ก็ว่า.
โชยก	โชยก
โชยกเขยก	โชยกเขยก
โชยง	โชยง
โชย่ง	โชย่ง
โชยด	โชยด
โชยม	โชยม

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
โหลก, โหลก ๆ	โหลก, โหลก ๆ
โหลง ๑	โหลง ๑
โหลง ๒ [โหลง] ว. กลิ่นเหม็นอย่างเนื่อเน่าที่ค้ำหลายวัน, โงง ก็ว่า.	โหลง ๒ [โหลง] ว. มีกลิ่นเหม็นอย่างเนื่อเน่าที่ค้ำหลายวัน, โงง ก็ว่า.
โหลน [โหลน] น. หญิงนายประตู่ซึ่งรับราชการอยู่ในพระราชวัง มีหน้าที่คล้ายตำรวจ; ตำแหน่งราชการฝ่ายทหาร (จารึกสยาม).	โหลน [โหลน] (โโป) น. ชื่อกรมซึ่งมีหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยในพระราชฐานชั้นใน, เจ้าพนักงานหญิงในกรมโหลน มีหน้าที่คล้ายตำรวจ; ตำแหน่งราชการฝ่ายทหาร (จารึกสยาม).
โหลนทวาร	โหลนทวาร
โหลม	โหลม
ไข ๑ น. มันข้น, น้ำมันสัตว์หรือน้ำมันพืชที่แข็งตัว.	ไข ๑ น. มันข้น, น้ำมันที่ได้จากสัตว์ พืช หรือแร่ที่แข็งตัวในอุณหภูมิปกติ; น้ำมันที่มีสถานะเป็นของแข็งเนื่องจากอยู่ในอุณหภูมิต่ำ. (อ. wax).
ไขกระดูก	ไขกระดูก
ไขข้อ	ไขข้อ
ไขมัน น. ไขและมันที่อยู่ในร่างกาย โดยเฉพาะที่หน้าท้อง.	ไขมัน น. สารประกอบอินทรีย์จำพวกหนึ่งมีทั้งในสัตว์และพืช ไม่ละลายน้ำ, ถ้าเป็นของเหลวในอุณหภูมิปกติเรียก น้ำมัน, ถ้าเป็นของแข็งในอุณหภูมิปกติเรียก ไข.(อ. fat) ; (ปาก) เรียกเนื้อเยื่อเกี่ยวพันชนิดหนึ่งในคนและสัตว์บางชนิดซึ่งสะสมสารประกอบอินทรีย์ดังกล่าวไว้มากโดยเฉพาะบริเวณหน้าท้องหรือในผนังหน้าท้อง มีลักษณะนุ่ม ๆ หยุน ๆ, มัน ก็ว่า.
ไขสันหลัง	ไขสันหลัง
ไขสันหลังอักเสบ	ไขสันหลังอักเสบ

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ไข ๒ ก. เปิดหรือทำสิ่งที่ลั่นติดอยู่ให้หลุดออก เช่น ไขกุญแจ ไขดาล; กวดสิ่งที่ยังหลวมอยู่ให้แน่น หรือทำสิ่งที่แน่นอยู่ให้หลวม เช่น ไขตะปูคอง ไขนอต, หมุน เช่น ไขลาน ไขกระจก; บอก, อธิบาย, ขยาย, เช่น ไขความ ไขข่าว ไขปัญหา.	ไข ๒ ก. กวดสิ่งที่ยังหลวมอยู่ให้แน่น หรือทำสิ่งที่แน่นอยู่ให้หลวม เช่น ไขตะปูคอง ไขนอต, หมุน เช่น ไขลาน ไขกระจก; บอก, อธิบาย, ขยาย, เช่น ไขความ ไขข่าว ไขปัญหา.
ไขควง น. เหล็กเครื่องมือมีด้าม ทางปลายแบนหรือเป็นแฉก ๆ สำหรับไขตะปูคอง.	ไขควง น. ชื่อเหล็กเครื่องมือมีด้าม ทางปลายแบนหรือเป็นแฉก ๆ สำหรับไขตะปูคอง.
---	ไขดาล ก. ทำให้ลูกดาลที่ลั่นไว้เปิดออก.
ไขน้ำ	ไขน้ำ
ไขพระวิสูตร (ราชา) ก. เปิดปิดม่านโดยวิธีไข.	ไขพระวิสูตร (ราชา) ก. เปิดม่าน, คู่กับปิดพระวิสูตร หมายความว่า ปิดม่าน.
ไขย่น น. ม่านจีบ. (ประชุมพงศ. ภาค ๒).	ไขย่น น. ม่านจีบ. (ประชุมพงศ.).
ไขลาน (ปาก) ก. สั่ง, บอกให้ทำ, เช่น ต้องไขลานกันอยู่เรื่อย ไม่อย่างนั้นไม่ทำ; หมด กำลัง, หมดแรง, เช่น พอขึ้นยกที่ ๕ ก็เริ่มไขลานแล้ว.	ไขลาน (ปาก) ก. สั่ง, บอกให้ทำ, เช่น ต้องไขลานกันอยู่เรื่อย ไม่อย่างนั้นไม่ทำ; หมด กำลัง, หมดแรง, เช่น พอขึ้นชกยกที่ ๕ นักมวยก็เริ่มไขลานแล้ว.
---	ไขสือ ว. รู้แล้วทำเป็นไม่รู้.
---	ไขแสง ก. เริ่มส่องแสง เช่น พระอาทิตย์ไขแสง.
---	ไขหู ว. ทำเป็นว่าไม่ได้ยิน.
---	ไขหูไขตา ก. ได้ยินแล้วรู้สึกอายไม่อยากจะฟังไม่อยากเห็น, ขายหูขายตา กิ่ว.
ไข ๑ น. ตัวสืบพันธุ์ประกอบด้วยเซลล์สืบพันธุ์เพศเมียกับสิ่งห่อหุ้ม ซึ่งอาจจะเป็นไข่ขาว ไข่เยื่อถุงไข่ หรือเปลือกก็ได้ ส่วนมากมีรูปร่างกลม, ฟอง ก็เรียก, ลักษณะนามเรียก ฟอง ลูก หรือ ใบ; เรียกสิ่งที่เป็นเม็ดกลมๆ เล็ก ๆ ที่มีอยู่ตามใบไม้บางชนิด เช่น ไข่ชะอม ไข่ปรง. ก. ตกฟอง เช่น ไข่ไก่.	ไข ๑ น. ตัวสืบพันธุ์ประกอบด้วยเซลล์สืบพันธุ์เพศเมีย อาหาร และสิ่งห่อหุ้มซึ่งอาจจะเป็นไข่ขาว ไข่เยื่อถุงไข่ หรือเปลือกก็ได้ ส่วนมากมีรูปร่างกลม จะมีตัวอ่อนภายในหรือไม่ก็ได้, ฟอง ก็เรียก, ลักษณะนามเรียก ฟอง ลูก หรือ ใบ; เรียกสิ่งที่เป็นเม็ดกลมๆ เล็ก ๆ ที่มีอยู่ตามใบไม้บางชนิด เช่น ไข่ชะอม ไข่

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
	ปร่ง; (ปาก) ลูกอ๊อดทะ. ก. ตกฟอง เช่น แม่ไก่ ไข่ออกมา ๓ ฟอง.
---	ไข่กบ ดู ใน กินสี้ถั่วย.
ไข่ไก่	ไข่ไก่
ไข่ขวัญ น. ไข่ปอกที่วางไว้บนข้าวบายศรี , ไข่ข้าว ก็เรียก, (ดู ขวัญ); ไข่งูที่อยู่บนยอดกลาง กองไข่, ไข่ลูกยอด ก็เรียก.	ไข่ขวัญ น. ไข่ปอกที่เสียบไม้ปักไว้บน ยอดบายศรี, ไข่ข้าว ก็เรียก, (ดู ขวัญ); ไข่งูที่อยู่ บนยอดกลางกองไข่, ไข่ลูกยอด ก็เรียก.
ไข่ขาง น. ไข่แมลงวัน.	ไข่ขาง น. ไข่แมลงวัน. (ดู ขาง).
ไข่ขาว	ไข่ขาว
ไข่ข้าว น. ไข่ที่ปักไม่เป็นตัว ด้มแล้วแข็ง และเหนียวผิดปกติ; ไข่ปอกที่วางไว้บนข้าว บายศรี, ไข่ขวัญ ก็เรียก. (ดู ขวัญ).	ไข่ข้าว น. ไข่ที่ปักไม่เป็นตัว ด้มแล้ว แข็งและเหนียวผิดปกติ; ไข่ปอกที่เสียบไม้ปัก ไว้บนยอดบายศรี, ไข่ขวัญ ก็เรียก. (ดู ขวัญ).
ไข่เค็ม น. ไข่ที่คองน้ำเกลือหรือพอกด้วย เกลือ จี๊เจ้า และเกลือ มักทำจากไข่เปิด มีรสเค็ม, ไข่พอก ก็เรียก.	ไข่เค็ม น. ไข่ที่คองน้ำเกลือ, ไข่ที่พอก ด้วย จี๊เจ้าหรือเกลือผสมเกลือ มักทำจากไข่ เปิด มีรสเค็ม, ไข่พอก ก็เรียก.
ไข่กระเซ้	ไข่กระเซ้
ไข่จิ้งจก	ไข่จิ้งจก
ไข่จิ้งหรีด	ไข่จิ้งหรีด
ไข่เจียว	ไข่เจียว
ไข่ญี่ปุ่น น. ไข่ลูกเขย.	ไข่ญี่ปุ่น (โป) น. ไข่ลูกเขย.
ไข่ดาว	ไข่ดาว
ไข่แดง	ไข่แดง
ไข่ตายโคม น. ไข่ที่ตัวตายในระหว่างปัก. (ไทยใหญ่ คม ว่า ไม่มีผมหรือขน).	ไข่ตายโคม น. ไข่ที่ตัวตายในระหว่าง ปัก.
ไข่ตุ๋น	ไข่ตุ๋น
ไข่เต่า ๑	ไข่เต่า ๑
ไข่นกกระสา น. ชื่อขนมอย่างหนึ่งทำด้วย สาหร่ายเม็ดเล็กผสมน้ำตาลปีบปั้นเป็นก้อน นึ่ง มีไส้	ไข่นกกระสา น. ชื่อขนมอย่างหนึ่งทำ ด้วยสาหร่ายเม็ดเล็กผสมน้ำตาลปีบปั้นเป็นก้อน

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ทำด้วยถั่วเขียวหนึ่งฝัดกระเทียมพริกไทย.	นี้ มีไส้ทำด้วยถั่วเขียวหนึ่งฝัดกับพริกไทย.
ไข่น้ำค้ำ	ไข่น้ำค้ำ
ไขในหิน	ไขในหิน
ไขปลา	ไขปลา
ไขพอก	ไขพอก
---	ไขแมงดา
---	ไขยัดไส้
ไขเยี่ยวม้า	ไขเยี่ยวม้า
ไขลม	ไขลม
ไขลูกเขย น. อาหารของควาทำด้วยไขต้ม ทั้งลูก ปอกเปลือกแล้วทอดน้ำมัน เกล้ากับ น้ำตาลน้ำปลาที่เคี่ยวจนงวด, ไขญี่ปุ่น ก็เรียก.	ไขลูกเขย น. อาหารของควาทำด้วยไขต้ม ทั้งลูก ปอกเปลือกแล้วทอดน้ำมัน เกล้ากับ น้ำตาลน้ำปลาที่เคี่ยวจนงวด, (โบ) ไขญี่ปุ่น.
ไขลูกยอด	ไขลูกยอด
ไขสำเภา	ไขสำเภา
ไขหงส์ น. ขนมไขเหี้ย แต่มีขนาดเล็กกว่า.	ไขหงส์ น. ชื่อขนมอย่างหนึ่งทำด้วย แป้งทอด มีไส้ทำด้วยถั่วเขียวหนึ่งฝัดกับ พริกไทย เกลื่อนน้ำตาลจนแห้ง ลักษณะกลม, ไขเหี้ย ก็ว่า.
ไขหวาน	ไขหวาน
ไขห้า น. ลูกอ้นทะ.	ไขห้า (ถิ่น-อีสาน) น. ลูกอ้นทะ.
ไขหิน	ไขหิน
ไขเหา น. ชื่อมาตราวัดโบราณ.	ไขเหา น. ชื่อมาตราวัดโบราณ, ๘ เส้น ผม เท่ากับ ๑ ไขเหา ๘ ไขเหา เท่ากับ ๑ ตัวเหา.
ไขเหี้ย น. ชื่อขนมอย่างหนึ่งทำด้วยแป้งทอด มีไส้อย่างไส้ไขนกกกระสา เกลื่อนน้ำตาลจนแห้ง ลักษณะกลมอย่างไขเหี้ย. ขนาดเล็กเรียกว่า ไขหงส์.	ไขเหี้ย น. ชื่อขนมอย่างหนึ่งทำด้วยแป้งทอด มีไส้ทำด้วยถั่วเขียวหนึ่งฝัดกับพริกไทย เกลื่อนน้ำตาลจนแห้ง ลักษณะกลมอย่างไขเหี้ย, ไขหงส์ ก็ว่า.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ไผ่ ๒ น. ชื่อกล้วยพันธุ์หนึ่งซึ่งกลายมาจากกล้วยป่า (<i>Musa acuminata</i> Colla) ผลเล็ก เปลือกบาง ไม่มีเมล็ด บางพันธุ์มีกระ.	ไผ่ ๒ น. ชื่อกล้วยพันธุ์หนึ่งซึ่งกลายมาจากกล้วยป่า (<i>Musa acuminata</i> Colla) ผลเล็ก เปลือกบาง ไม่มีเมล็ด บางพันธุ์มีกระที่เปลือก.
ไข้ น. อาการของโรค ทำให้ตัวร้อน มีชื่อต่าง ๆ กัน เช่น ไข้จับสั่น ไข้ทรพิษ ไข้หวัด ไข้หวัดใหญ่; ความเจ็บป่วย.	ไข้ น. ความเจ็บป่วย เช่น ไข้จับสั่น ไข้ทรพิษ ไข้หวัด ไข้หวัดใหญ่; อาการที่อุณหภูมิของร่างกายผิดปกติจากภาวะเครียดเนื่องจากความเจ็บป่วย. (อ. fever, pyrexia, pyrexia).
ไข้กาฬ น. ไข้ที่มีผื่นและมีการเปลี่ยนแปลงอย่างอื่นทางผิวหนัง มีลักษณะอาการและความรุนแรงต่าง ๆ กัน ตั้งแต่เป็นเม็ดเล็ก ๆ เหมือนหัวเข็มหมุด เช่น หัด จนถึงเป็นใหญ่ ๆ เช่น เริม ในรายที่รุนแรงมากอาจมีเลือดออกใต้ผิวหนังบริเวณผื่นหรือปื้น และผิวหนังจะเปลี่ยนเป็นสีคล้ำ.	ไข้กาฬ ดู ไข้ผื่น.
ไข้กาฬนกนางแอ่น, ไข้กาฬหลังแอ่น น. ไข้ติดเชื้อเยื่อหุ้มสมอง มีอาการไข้ ชี้น คอแข็ง หลังแอ่น และมีผื่นชนิดตกเลือดใต้ผิวหนัง ต่อมาสีของผื่นจะเปลี่ยนเป็นคล้ำ.	ไข้กาฬนกนางแอ่น, ไข้กาฬหลังแอ่น น. ไข้ติดเชื้อเยื่อหุ้มสมองของเยื่อหุ้มสมอง มีอาการไข้ ชี้น คอแข็ง หลังแอ่น และมีผื่นชนิดตกเลือดใต้ผิวหนัง ต่อมาสีของผื่นจะเปลี่ยนเป็นคล้ำ. (อ. meningococcal meningitis).
ไข้กำเดา น. ไข้ที่เกิดขึ้นเพราะร้อนใน มีเลือดกำเดาออกทางจมูก.	ไข้กำเดา (โบ) น. ไข้ชนิดหนึ่งที่เกิดจากหวัด.
ไข้ความร้อน, ไข้แดด น. ไข้ที่ขึ้นเร็วและสูงเพราะถูกแดดจัด อาจมีอาการปวดศีรษะ เวียนศีรษะ ชัก และต่อไปอาจสลบโดยไม่มีเหตุอื่นร่วม.	ไข้ความร้อน, ไข้แดด น. ไข้ที่ขึ้นเร็วและสูงเพราะถูกความร้อนจัด อาจมีอาการปวดศีรษะ เวียนศีรษะ ชัก และต่อไปอาจสลบโดยไม่มีเหตุอื่นร่วม. (อ. heat stroke).
ไข้จับสั่น, ไข้มาลาเรีย น. ไข้ที่เกิดเพราะถูกยุงก้นปล่องที่มีเชื้อมาลาเรียกัด มีอาการหนาวและสั่น.	ไข้จับสั่น น. ไข้ที่เกิดเพราะถูกยุงก้นปล่องที่มีเชื้อมาลาเรียกัด มีอาการหนาวและสั่น, ไข้มาลาเรีย ก็ว่า. (อ. malarial fever,

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
	malaria, paludism).
ไข้ใจ	ไข้ใจ
ไข้แดด น. ไข้ที่ขึ้นเร็วและสูงเพราะถูกแดดจัด อาจมีอาการปวดศีรษะ เวียนศีรษะ ชัก และต่อไปอาจสลบโดยไม่มีเหตุอื่นร่วม, ไข้ความร้อน ก็ว่า.	ไข้แดด น. ไข้ที่ขึ้นเร็วและสูงเพราะถูกความร้อนจัด อาจมีอาการปวดศีรษะ เวียนศีรษะ ชัก และต่อไปอาจสลบโดยไม่มีเหตุอื่นร่วม. (อ. solar fever, sunstroke).
ไข้ทรพิษ, ฝีดาษ น. ชื่อโรคระบาด มักขึ้นตามตัว เป็นเม็ดเล็ก ๆ คายทั่วไป, โบราณเรียก ไข้หว่า.	ไข้ทรพิษ, ฝีดาษ น. ชื่อโรคระบาดชนิดหนึ่ง เกิดจากเชื้อไวรัส มีอาการไข้สูง แล้วมีผื่นขึ้นคายเป็นคาวบวมและลำตัว ต่อมาผื่นจะกลายเป็นตุ่ม ตุ่มใส ตุ่มหนอง และตกสะเก็ดตามลำดับ เมื่อหายแล้วจะมีแผลเป็นรอยบุ๋ม, ฝีดาษ ก็เรียก, โบราณเรียก ไข้หว่า. (อ. smallpox, variola).
ไข้ทับระดู น. ไข้ขณะที่กำลังมีระดูหรือหลังมีระดู.	ไข้ทับระดู น. ไข้ขณะที่กำลังมีระดูหรือระดูเพิ่งหยุด.
ไข้ปอดบวม น. โรคปอด ทำให้เนื้อเยื่อปอดอักเสบ บวม และแข็ง เกิดจากเชื้อแบคทีเรีย ราไวรัส หรือสารเคมีบางชนิด. (อ. pneumonia).	-
ไข้ป่า น. ไข้ที่เกิดเพราะถูกอายพิษดินหรือพิษแร่ และว่านยาในป่าดงดิบ.	ไข้ป่า น. ไข้ที่ได้รับจากป่าดงดิบ เกิดเพราะถูกอายพิษดิน พิษแร่ หรือว่านยา หรือเชื้อไข้มาลาเรีย. (อ. jungle fever).
---	ไข้ผื่น น. ไข้ที่มีผื่นและการเปลี่ยนแปลงอย่างอื่นทางผิวหนัง มีลักษณะอาการและความรุนแรงต่าง ๆ กัน ตั้งแต่เป็นเม็ดเล็ก ๆ เหมือนหัวเข็มหมุด จนถึงปื้นใหญ่ ๆ ในรายที่รุนแรงมากอาจมีเลือดออกได้ผิวหนังบริเวณผื่นหรือปื้น และผิวหนังจะเปลี่ยนเป็นสีคล้ำ, ไข้กาฬ หรือ ไข้สำ ก็เรียก. (อ. exanthematous fever).

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ไข้พิษ น. ไข้ที่มีพิษกล้ำทำให้เชื่อมซึมไปไม่มีเวลาสร้าง ให้รู้สึกเหมือนร้อนหมุน ไม่รู้วากลางวันหรือกลางคืน.	ไข้พิษ น. ไข้ที่มีพิษกล้ำทำให้เชื่อมซึมไปไม่มีเวลาสร้าง.
ไข้เลือดออก น. ไข้ที่มักเกิดแก่เด็ก มีอาการเลือดออกใต้ผิวหนังเป็นจ้ำ ๆ.	ไข้เลือดออก น. ไข้ที่เกิดเพราะถูกยุงลายที่มีเชื้อไข้เลือดออกกัด มักเกิดแก่เด็ก มีอาการเลือดออกใต้ผิวหนังเป็นจ้ำ ๆ. (อ. haemorrhagic fever).
ไข้สันนิบาต น. ไข้ที่มีอาการสันติ่มชักกระตุกและเพื่อ เช่น ไข้สันนิบาตลูกนก ไข้สันนิบาตหน้าเพลิง.	ไข้สันนิบาต (โบ) น. ไข้ที่มีอาการสันติ่มชักกระตุกและเพื่อ เช่น ไข้สันนิบาตลูกนก ไข้สันนิบาตหน้าเพลิง.
---	ไข้สำ คู ไข้ผื่น.
ไข้หวัด น. ไข้ที่เป็นในขณะที่เป็นหวัด มีน้ำมูกและเสมหะมาก บางทีก็ไอด้วย.	ไข้หวัด น. ไข้ที่เป็นในขณะที่เป็นหวัด มีน้ำมูกและเสมหะมาก บางทีก็ไอด้วย. (อ. common cold, coryza, acute catarrhal rhinitis).
ไข้หวัดใหญ่ น. โรคติดต่อเฉียบพลันของระบบทางเดินหายใจ เกิดจากเชื้อไวรัส ผู้ป่วยมีไข้สูงมาก มีอาการหนาวสั่น ปวดกล้ามเนื้อและอ่อนเพลีย.	ไข้หวัดใหญ่ น. โรคติดต่อเฉียบพลันของระบบทางเดินหายใจ เกิดจากเชื้อไวรัส ผู้ป่วยมีไข้สูงมาก มีอาการหนาวสั่น ปวดกล้ามเนื้อและอ่อนเพลีย. (อ. influenza).
ไข้หัว	ไข้หัว
ไข้หัวลม	ไข้หัวลม
ไข้เหลือง น. โรคติดต่อร้ายแรงชนิดหนึ่ง เกิดจากเชื้อไวรัส มีุงเป็นพาหะ ผู้ป่วยมักมีอาการเวียนศีรษะ คลื่นเหียน อาเจียน ปวดศีรษะและปวดหลัง ไข้ขึ้นสูงอย่างรวดเร็ว ชีพจรเต้นช้าลง ผิวน้ำและตาเหลือง อาจมีอันตรายถึงแก่ชีวิตภายใน ๖-๗ วัน.	ไข้เหลือง น. โรคติดต่อร้ายแรงชนิดหนึ่ง เกิดจากเชื้อไวรัส มีุงเป็นพาหะ ผู้ป่วยมักมีอาการเวียนศีรษะ คลื่นเหียน อาเจียน ปวดศีรษะ และปวดหลัง ไข้ขึ้นสูงอย่างรวดเร็ว ชีพจรเต้นช้าลง ผิวน้ำและตาเหลือง อาจมีอันตรายถึงแก่ชีวิตภายใน ๖-๗ วัน. (อ. yellow fever).
ไข้ดำ	ไข้ดำ
ไข้คันหนู	ไข้คันหนู

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ไข่เต่า ๑	ไข่เต่า ๑
ไข่เต่า ๒ น. (๑) ชื่อมะเขือพันธุ์หนึ่ง สีขาว เนื้อกรอบ. (๒) ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Polyalthia debilis</i> Finet et Gagnep. ในวงศ์ Annonaceae ขึ้นตามป่าโปร่งดินทราย ผลเป็นข้อ ๆ.	ไข่เต่า ๒ น. (๑) ชื่อมะเขือพันธุ์หนึ่ง สีขาว เนื้อกรอบ. (๒) ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Polyalthia debilis</i> (Pierre) Finet et Gagnep. ในวงศ์ Annonaceae ขึ้นตามป่าโปร่งดินทราย ผลเป็นข้อ ๆ.
ไข่น้ำ	ไข่น้ำ
ไข่น้ำ น. ชื่อไม้ต้นขนาดกลางชนิด <i>Vitex glabrata</i> R. Br. ในวงศ์ Verbenaceae ขึ้นตามป่าดิบและที่ราบลุ่มทั่วไป สูง ๘-๑๒ เมตร ใบเป็นใบประกอบมีใบย่อย ๕ ใบ ดอกเล็ก สีม่วงอ่อน ผลรูปไข่ขนาดหัวแม่มือ สุกสีดำ กินได้ มีรสหวานเล็กน้อย เปลือกและรากใช้ทำยาได้.	ไข่น้ำ น. ชื่อไม้ต้นขนาดกลางชนิด <i>Vitex glabrata</i> R. Br. ในวงศ์ Verbenaceae ขึ้นตามป่าดิบและที่ราบลุ่มทั่วไป สูง ๘-๑๒ เมตร ใบเป็นใบประกอบมีใบย่อย ๕ ใบ ดอกเล็ก สีม่วงอ่อน ผลรูปไข่ขนาดหัวแม่มือ สุกสีดำ กินได้ มีรสหวานเล็กน้อย เปลือกและรากใช้ทำยาได้.
-	ไข่น้ำ ๒ น. ชื่อแก๊สพิษชนิดหนึ่ง มีกลิ่นเหม็นเหมือนไข่น้ำ. (ดู แก๊สไข่น้ำ, แก๊สไข่น้ำ).
ไข่มุก น. วัตถุที่มีค่า ลักษณะกลม ๆ เกิดจากหอยบางชนิด มีหลายสี ใช้เป็นเครื่องประดับ.	ไข่มุก น. วัตถุที่มีค่า มักมีลักษณะกลม ๆ เกิดจากหอยบางชนิด ที่รู้จักกันทั่วไปมีสีขาว ที่เป็นสีขาวอมชมพูหรือสีดำนี้อีก มี ใช้ทำเป็นเครื่องประดับ.
ไขรา น. ส่วนตั้งแต่หน้าบนยื่นออกไปตามหัวแปะที่ตัวด้ง (นาคสะคั้ง) ใบระกาหรือตัวรว ใบระกานี้มี ๓ อย่าง คือ ไขราน้ำบน ไขราปีกนก และ ไขราจันทันเต้า.	ไขรา น. ส่วนของหลังคาอาคารสถาปัตยกรรมไทย เฉพาะตอนที่ยื่นพ้นผนังอาคารออกไปยังขอบหลังคา, ถ้าส่วนที่ยื่นนั้นอยู่ตรงหน้าจั่ว เรียก ไขราน้ำจั่ว, ถ้าอยู่ปลายหน้าบน เรียก ไขราน้ำบน, ถ้าเป็นหลังคาบังแดดตามขนาดยาวของเต้าเรียกจันทันเต้า หรือ ไขราเต้า.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ไขว้ [ไขว้] ก. ไขว้, ก่ายกัน. ว. อาการที่เคลื่อนไหวไปมาอย่างสับสน เช่น เดินไขว้ โบกมือไขว้.	ไขว้ [ไขว้] ก. ไขว้ เช่น ไขว้ชะลอม, ก่ายกัน. ว. อาการที่เคลื่อนไหวไปมาอย่างสับสน เช่น เดินไขว้ โบกมือไขว้. น. เรียกแผ่นกระดาษที่รองรับแผ่นทองคำเปลวสีเหลืองเล็ก ๆ จำนวน ๒๐ แผ่น ว่า ๑ ไขว้.
ไขว่คว้า	ไขว่คว้า
ไขว่ห้าง	ไขว่ห้าง
ไขว้	ไขว้
ไขว้ไขว	ไขว้ไขว
ไขว้โรง	ไขว้โรง
ไขษย	ไขษย
ไขสือ ว. รู้แล้วทำเป็นไม่รู้.	---
ไขเสียด	ไขเสียด
ไข่หิน ๑	ไข่หิน ๑
ไข่หิน ๒	ไข่หิน ๒
ไข่แหน	ไข่แหน

อักษร ๗

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
๗ พยัญชนะตัวที่ ๓ นับเป็นพวกอักษรสูง แต่เดิมนี่เลิกใช้แล้ว.	๗ พยัญชนะตัวที่ ๓ นับเป็นพวกอักษรสูง ปัจจุบันเลิกใช้แล้ว.

อักษร ก

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ค พยัญชนะตัวที่ ๔ นับเป็นพวกอักษรต่ำ ใช้เป็นตัวสะกดในแม่กกในคำที่มาจากบาลีและสันสกฤตเป็นต้น เช่น โรค เทคนิค.	ค พยัญชนะตัวที่ ๔ เป็นพวกอักษรต่ำ ใช้เป็นตัวสะกดในแม่กกในคำที่มาจากบาลีและสันสกฤตเป็นต้น เช่น โรค มรรค มารค เทคนิค.
คคน-, คคนะ	คคน-, คคนะ
คคนั้มพร	คคนั้มพร
คคนางค์	คคนางค์
คคนานต์	คคนานต์
คคนั้มพร	คคนั้มพร
คคณางค์	คคณางค์
คคณานต์	คคณานต์
คกง	คกง
คกงระพัน, คกงระพันชาตรี	คกงระพัน, คกงระพันชาตรี
คกงแก้เรียน	คกงแก้เรียน
คกงชาด	คกงชาด
คกงคลัง	คกงคลัง
คกงตัว	คกงตัว
คกงทน	คกงทน
คกงที่	คกงที่
คกงเส้นกงวา	คกงเส้นกงวา
คกงเหลือ	คกงเหลือ
คกงคา ๑	คกงคา ๑
คกงคาลัย	คกงคาลัย
คกงคา ๒	คกงคา ๒
คกงคาเดียด	คกงคาเดียด
คกงไคย น. ชื่อช้างสำคัญตระกูลหนึ่ง สีกายเหมือนสีน้ำไพล, ค้งไคย กี่ว่า. (ป. คองเคย; ศ.	คกงไคย น. ชื่อช้างสำคัญตระกูล ๑ ใน ๑๐ ตระกูลกายสีเหมือนสีน้ำไพล, ค้งไคย กี่ว่า. (ดู กาฬาวก).

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
คางเคย).	(ป. คงเคย; ส. คางเคย).
คช-	คช-
คชกรรม น. กิจการในทางปฏิบัติอันเกี่ยวกับช้าง เช่น การขี่ การฟั่นขอ.	คชกรรม น. กิจการในทางปฏิบัติอันเกี่ยวกับช้าง เช่น การขี่ การฟั่นขอ, ประเภทตำราว่าด้วยทางปฏิบัติอันเกี่ยวกับช้าง.
คชนาม	คชนาม
คชลักษณ์ น. ประเภทตำราแสดงรูปพรรณสัณฐานของช้างต่าง ๆ ซึ่งดีและชั่ว ถ้าได้ไว้จะให้รู้คุณหรือโทษแก่เจ้าของ.	คชลักษณ์ น. รูปพรรณสัณฐานของช้างต่าง ๆ ซึ่งดีและชั่ว, ประเภทตำราแสดงรูปพรรณสัณฐานของช้างต่าง ๆ ซึ่งดีและชั่ว ถ้าได้ไว้จะให้รู้คุณหรือโทษแก่เจ้าของ.
คชศาสตร์	คชศาสตร์
คชสาร	คชสาร
คชสีห์	คชสีห์
คชาชาติ น. ช้าง.	คชาชาติ น. ช้าง, หมูช้าง.
คชาชีพ	คชาชีพ
คชาธาร	คชาธาร
คชาภรณ์	คชาภรณ์
คชินทร์, คเชนทร์	คชินทร์, คเชนทร์
คชราช [คดชะ-] น. กุศุทธะราด เช่น ประชวรพระโรคสำหรับบุรุษกลายเป็นพระโรคคชราช. (พงศ. เลขา ๒/๒๕๓).	คชราช [คดชะราด] น. กุศุทธะราด เช่น ประชวรพระโรคสำหรับบุรุษกลายเป็นพระโรคคชราช. (พงศ. เลขา).
คชล่าน	คชล่าน
คชาชาติ	คชาชาติ
คชาชีพ	คชาชีพ
คชาภรณ์	คชาภรณ์
คชินทร์, คเชนทร์	คชินทร์, คเชนทร์

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
คณ-, คณะ [คะนะ] น. หมู่, พวก, (ซึ่งแยกมาจากส่วนใหญ่); กลุ่มคนผู้ร่วมกันเพื่อการอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น คณะกรรมการ คณะสงฆ์ คณะนัก- ท่องเที่ยว; ภาควิชาหรือแผนกวิชาต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัยหรือวิทยาลัยที่รวมอยู่ในสายเดียวกัน เช่น คณะนิติศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์. (ป., ส.).	คณ-, คณะ [คะนะ] น. หมู่, พวก, (ซึ่งแยกมาจากส่วนใหญ่); กลุ่มคนผู้ร่วมกันเพื่อการอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น คณะกรรมการ คณะสงฆ์ คณะนัก- ท่องเที่ยว; หน่วยงานในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันที่เทียบเท่าซึ่งรวมภาควิชาต่าง ๆ ที่จัดการเรียนการสอนวิชาในสายเดียวกัน เช่น คณะนิติศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์; กลุ่มคำที่จัดให้มีลักษณะเป็นไปตามรูปแบบของร้อยกรองแต่ละประเภท ประกอบด้วยบท บาท วรรค และคำตามจำนวนที่กำหนด, หลักเกณฑ์ที่ใช้ในการแต่งฉันทวรรณพฤติ มี ๘ คณะ คือ ช คณะ ต คณะ น คณะ ภ คณะ ม คณะ ข คณะ ร คณะ ส คณะ แต่ละคณะมี ๓ คำ หรือ ๓ พยางค์ โดยถือครูและลหุเป็นหลัก. (ป., ส.).
คณบดี [คะนะบอดี] น. หัวหน้าคณะในมหาวิทยาลัย. (ป., ส. คณ+ปติ).	คณบดี [คะนะบอดี] น. หัวหน้าคณะในมหาวิทยาลัยหรือในสถาบันที่เทียบเท่า. (ป., ส. คณ+ปติ).
---	คณะกรรมการจังหวัด (กฎ) น. คณะบุคคลซึ่งทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาของผู้ว่าราชการจังหวัดในการบริหารราชการแผ่นดินในจังหวัดนั้น และให้ความเห็นชอบในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดกับปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่กฎหมายหรือมติของคณะรัฐมนตรีกำหนด.
คณะรัฐมนตรี (กฎ) น. คณะบุคคลซึ่งพระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งประกอบด้วยนายกรัฐมนตรีคนหนึ่ง และรัฐมนตรีอื่นอีกไม่เกิน ๔๘ คน เพื่อกำหนดหน้าที่บริหารราชการแผ่นดิน.	คณะรัฐมนตรี (กฎ) น. คณะบุคคลซึ่งพระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งประกอบด้วยนายกรัฐมนตรีคนหนึ่ง และรัฐมนตรีอื่นอีกไม่เกิน จำนวนที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ เพื่อกำหนดหน้าที่บริหารราชการแผ่นดิน.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
	หน้าที่บริหารราชการแผ่นดิน.
---	คณะองคมนตรี (กฎ) น. คณะบุคคลซึ่งพระมหากษัตริย์ทรงเลือกและทรงแต่งตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิ ประกอบด้วยประธานองคมนตรีคนหนึ่งและองคมนตรีอื่นอีกไม่เกิน ๑๕ คน คณะองคมนตรีมีหน้าที่ถวายความเห็นต่อพระมหากษัตริย์ในพระราชกรณียกิจทั้งปวงที่พระมหากษัตริย์ทรงปรึกษา และมีหน้าที่อื่นตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ.
คณาจารย์ [คะนาจาน] น. อาจารย์ของหมู่คณะ, คณะอาจารย์. (ส. คณ + อาจารย์).	คณาจารย์ [คะนาจาน] น. คณะอาจารย์. (ส. คณ + อาจารย์).
คณาธิการ	คณาธิการ
คณาธิปไตย	คณาธิปไตย
---	คณานุกรม น. ฐานานุกรมของเจ้าคณะใหญ่และรองเจ้าคณะใหญ่ฝ่ายพระสงฆ์จีนและพระสงฆ์ญวน.
คณน, คณนา [คะนะ-, คัณนะ-, คณนะ-] (แบบ) ก. นับ เช่น สุดที่จะคณนา, คณานับ ก็ว่า เช่น สุดคณานับ. (ป., ส.).	คณนะ, คณนา [คะนะนะ-, คัณนะ-, คณนะ-] (แบบ) ก. นับ เช่น สุดที่จะคณนา, คณานับ ก็ว่า เช่น สุดคณานับ. (ป., ส.).
คณาจารย์	คณาจารย์
คณาธิการ	คณาธิการ
คณาธิปไตย	คณาธิปไตย
คณิกา	คณิกา
คณิต, คณิต-	คณิต, คณิต-
คณิตศาสตร์	คณิตศาสตร์
คณศ	คณศ

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
คด น. ก้อนหินที่มีในสัตว์หรือต้นไม้ นับถือกันว่าเป็นเครื่องราง; สิ่งปลูกสร้างซึ่งมีฐานคดเป็นข้ออก เช่น วิหารคด. ก. ตักข้าวสุกออกจากหม้อ. ว. ลักษณะที่ไม่ตรงตลอด.	คด ๑ น. วัตถุแข็งคล้ายหินที่มีในสัตว์หรือต้นไม้ นับถือกันว่าเป็นเครื่องราง.
---	คด ๒ น. สิ่งปลูกสร้างซึ่งมีฐานหักมุมเป็นข้ออก เช่น วิหารคด. ว. ลักษณะที่ไม่ตรงตลอด; ไม่เชื่อ.
คดกริช	คดกริช
คดโก่ง	คดโก่ง
คดเคี้ยว	คดเคี้ยว
คดงอ	คดงอ
คดช่าง น. โรงขนาดเล็กมียกพื้นข้างในสำหรับพระสงฆ์นั่งสวดพระอภิธรรม อยู่ ๔ มุม เมรุ, คดสร้าง ช่าง สร้าง ส้าง หรือ ลำช่าง ก็เรียก.	
คดในข้องอในกระดูก	คดในข้องอในกระดูก
คดสร้าง	
---	คด ก. ตักข้าวสุกออกจากหม้อ.
	คดช่าง น. น. โรงขนาดเล็กมียกพื้นข้างในสำหรับพระสงฆ์นั่งสวดพระอภิธรรม อยู่ ๔ มุม เมรุ, คดสร้าง ช่าง สร้าง ส้าง หรือ ลำช่าง ก็เรียก.
---	คดสร้าง น. คดช่าง
คติ [คะติ] น. เรื่อง, มักใช้ประกอบคำศัพท์ เช่น โบราณคติ คติโลก คติธรรม วรรณคติ สารคติ; (กฎ) เรื่องที่พิพาทหรือกล่าวหากันในทางกฎหมาย เช่น คติแพ่ง คติอาญา; เรื่องที่ดำเนินการตามกระบวนการพิจารณานับตั้งแต่เสนอคำฟ้องต่อศาลเพื่อขอให้รับรอง คู่ครองบังคับ	คติ [คะติ] น. เรื่อง, มักใช้ประกอบคำศัพท์ เช่น โบราณคติ คติโลก คติธรรม วรรณคติ สารคติ; (กฎ) เรื่องหรือความที่ฟ้องร้องหรือกล่าวหากันในทางกฎหมาย ซึ่งต้องดำเนินการตามกระบวนการพิจารณาความตามที่กฎหมายกำหนด เช่น คติแพ่ง คติอาญา คติปกครอง. (ป. คติ).

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ตาม หรือเพื่อการใช้ซึ่งสิทธิ์หรือหน้าที่. (ป. คติ).	
คดีดำ (กฎ) น. คดีที่ยังอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาล	คดีดำ (กฎ) น. คดีหมายเลขดำ.
คดีแดง (กฎ) น. คดีที่ศาลได้มีคำสั่งหรือคำพิพากษาแล้ว.	คดีแดง (กฎ) น. คดีหมายเลขแดง.
คดีมโนสำเนา น. (โป) คดีเล็กน้อย; (กฎ) คดีแพ่งที่ฟ้องเรียกค่าเช่าหรือฟ้องขับไล่ออกจากอสังหาริมทรัพย์ อันมีจำนวนทุนทรัพย์ไม่เกิน ๕๐๐ บาท ซึ่งจำเลยมิได้กล่าวแก้เป็นข้อพิพาทด้วยกรรมสิทธิ์ หรือมิได้ยกข้อโต้แย้งในเรื่องแปลความหมายแห่งข้อความในสัญญาเช่า; คดีที่มีคำขอให้ปลดปล่อยทุกซ์อันเกี่ยวข้องกับอสังหาริมทรัพย์มีรูปร่าง หรือเกี่ยวข้องกับสิทธิเรียกร้อง หรือสิทธิต่างๆ ซึ่งมีจำนวนทุนทรัพย์หรือราคาไม่เกิน ๑,๐๐๐ บาท.	คดีมโนสำเนา น. (กฎ) น. คดีอันมีทุนทรัพย์หรือค่าเช่าจำนวนเล็กน้อย ซึ่งไม่เกินจำนวนที่กำหนดในกฎหมาย.
---	คดีหมายเลขดำ (กฎ) น. คดีที่ฟ้องร้องต่อศาลและศาลได้ลงทะเบียนคดีในสารบบความของศาล โดยเริ่มตั้งแต่เลข ๑ ทับเลขปี พ.ศ. เรียงเป็นลำดับไปจนสิ้นปี ก่อนศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งวินิจฉัยชี้ขาดคดีหรือมีคำสั่งจำหน่ายคดีออกจาก สารบบความ หรือมีคำสั่งจำหน่ายคดีชั่วคราว เรียกย่อ ๆ ว่า “คดีดำ” เช่น คดีหมายเลขดำที่ ๑/๒๕๔๐ หรือคดีดำที่ ๑/๒๕๕๐.
---	คดีหมายเลขแดง (กฎ) น. คดีที่ศาลได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งวินิจฉัยชี้ขาดคดี หรือมีคำสั่งจำหน่ายคดีออกจาก สารบบความ หรือมีคำสั่งจำหน่ายคดีชั่วคราวแล้วโดยเริ่มตั้งแต่เลข ๑ ทับ

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
	เลขปี พ.ศ. เรียงเป็นลำดับไปจนถึงปี เรียกย่อ ๆ ว่า “คดีแดง” เช่น คดีหมายเลขแดงที่ ๑/๒๕๔๐ หรือคดีแดงที่ ๑/๒๕๕๐.
คดีอนาถา (กฎ) น. คดีแพ่งที่โจทก์หรือจำเลยได้รับอนุญาตจากศาลให้ฟ้องหรือต่อสู้คดีได้โดยไม่ต้องเสียค่าฤชาธรรมเนียมทั้งหมดหรือบางส่วน.	คดีอนาถา (กฎ) น. คดีแพ่งที่คู่ความอ้างว่าเป็นคนยากจนไม่สามารถเสียค่าธรรมเนียมศาลในศาลชั้นต้น หรือชั้นอุทธรณ์ หรือชั้นฎีกา เมื่อศาลได้ไต่สวนเป็นที่เชื่อได้ว่าคู่ความนั้นเป็นคนยากจน ไม่มีทรัพย์สินพอจะเสียค่าธรรมเนียมศาลจะอนุญาตให้คู่ความนั้นฟ้องหรือต่อสู้คดีอย่างคนอนาถาได้ แต่การขอเว้นเช่นนี้ถ้าผู้ขอเป็นโจทก์ ผู้ขอจะต้องแสดงให้เห็นที่พอใจศาลด้วยว่าคดีของตนมีมูลที่จะฟ้องร้อง หรือในกรณีอุทธรณ์หรือฎีกาศาลเห็นว่ามิเหตุผลอันสมควรที่จะอุทธรณ์หรือฎีกาแล้วแต่กรณี.
คดีอาญา (กฎ) น. คดีที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดตามกฎหมายอาญา.	คดีอาญา (กฎ) น. คดีที่เกี่ยวกับการกระทำที่กฎหมายบัญญัติว่า เป็นความผิดและมีโทษทางอาญา.
---	คดีอุทลุม (กฎ) น. คดีที่บุคคลฟ้องบุพการีของตนเป็นคดีแพ่งหรือคดีอาญา ซึ่งต้องห้ามตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่า ผู้ใดจะฟ้องบุพการีของตนเป็นคดีแพ่งหรืออาญามีได้.
-กต [-กะตะ, -กต] ก. ถึงแล้ว, ไปแล้ว, มักใช้เป็น ส่วนท้ายของสมาส เช่น สวรรคต ทิวกต. (ป.).	-กต [-กะตะ, -กต] ก. ถึงแล้ว, ไปแล้ว, มักใช้เป็น ส่วนท้ายของสมาส เช่น ตถาคต สุกต สวรรคต ทิวกต. (ป.).
คติ ๑	คติ ๑
คติ ๒	คติ ๒

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
คตฺชาวบ้าน น. เรื่องราวของชาวบ้านที่เป็นของเก่าเล่าต่อปากและประพจน์สืบๆ กันมาหลายชั่วอายุคน ในรูปคติความเชื่อ ประเพณี นิยาย นิทาน เพลง ภาษิต ปรีสนาบททนาย ศิลปะสถาปัตยกรรม ตลอดจนการเล่นของเด็ก, วิชาที่ว่าด้วยเรื่องเหล่านั้น.	คตฺชาวบ้าน น. เรื่องราวของชาวบ้านที่เป็นของเก่าเล่าต่อปากและประพจน์สืบๆ กันมาหลายชั่วอายุคน ในรูปคติความเชื่อ ประเพณี นิทาน เพลง ภาษิต ปรีสนาคำทนาย ศิลปะสถาปัตยกรรม การเล่นของเด็ก เป็นต้น, วิชาที่ว่าด้วยเรื่องเหล่านั้น.
คตฺธรรม	คตฺธรรม
คตฺนิยม น. แบบอย่างความคิดเห็น ความเชื่อ หรือวิธีการคิดรวมกันที่เป็นลักษณะของกลุ่มชน เช่น กลุ่มวิชาชีพ นิกายศาสนา พรรคการเมือง.	คตฺนิยม น. แบบอย่างความคิดเห็น ความเชื่อ หรือวิธีการคิดรวมกันที่เป็นลักษณะของกลุ่มชน เช่น คตฺนิยมของกลุ่มวิชาชีพ คตฺนิยมทางศาสนา คตฺนิยมทางการเมือง. (อ. ideology).
คตฺพจน์	คตฺพจน์
---	คตฺสุขาภิรมณ์ น. ลัทธิที่ถือว่าความสุขทางผัสสะหรือโลกียสุขในชีวิตปัจจุบัน เป็นสิ่งสูงสุดหรือเป็นความดีสูงสุดของชีวิต. (อ. hedonism).
คทา	คทา
คน ๑	คน ๑
คนกลาง น. ผู้ถือเป็นคนกลางไม่เข้าข้างฝ่ายโน้นฝ่ายนี้ในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น, ผู้ทำหน้าที่ไกล่เกลี่ย, ผู้ทำการค้าระหว่างผู้ทำกับผู้ซื้อ.	คนกลาง น. ผู้ถือเป็นคนกลางไม่เข้าข้างฝ่ายโน้นฝ่ายนี้ในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น, ผู้ทำหน้าที่ไกล่เกลี่ย, ผู้ทำการค้าระหว่างผู้ผลิตกับผู้บริโภค.
---	คนเก่าคนแก่ น. ข้าเก่าแต่เลียง; คนที่มีพื้นเพอยู่ที่ใดที่หนึ่งเป็นเวลานาน.
คนไข้	คนไข้
คนไข้นอก น. คนไข้ที่มารับการตรวจรักษาที่โรงพยาบาล แต่ไม่ได้นอนพักรักษาตัวในโรงพยาบาล.	คนไข้นอก น. คนไข้ที่มารับการตรวจรักษาที่โรงพยาบาล แต่ไม่ได้นอนพักรักษาตัวในโรงพยาบาล, ผู้ป่วยนอก ก็ว่า.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
คนไข้ใน น. คนไข้ที่พักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล.	คนไข้ใน น. คนไข้ที่พักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล, ผู้ป่วยใน กี่ว่า.
คนจร	คนจร
คนจริง	คนจริง
คนใช้ น. คนที่มีหน้าที่คอยรับใช้.	คนใช้ น. คนที่มีหน้าที่คอยรับใช้, ลูกจ้างที่รับใช้ทำงานบ้าน.
---	คนคิบ น. ชายที่ยังไม่ได้บวชเป็นพระภิกษุ.
---	คนดี น. คนที่มีคุณความดี, คนที่มีคุณธรรม.
คนดีผีคุ้ม (สำ) น. คนทำดีข้อมไม่มีภัย.	คนดีผีคุ้ม (สำ) น. คนทำดีเทวดาข้อมคุ้มครอง, มักใช้เข้าคู่กับ คนร้ายตายขุม ว่า คนดีผีคุ้ม คนร้ายตายขุม.
คนต้องขัง	คนต้องขัง
คนทรง น. คนสำหรับทรงเจ้า.	คนทรง น. คนทรงเจ้าและผี.
คนนอก	คนนอก
คนใน น. คนพวกเดียวกัน, คนในบ้าน, คนในวงการ.	คนใน น. บุคคลที่เป็นพวกเดียวกัน, บุคคลในบ้าน, บุคคลในวงการ.
---	คนพรรคนั้น น. คนพวกนั้น (มักใช้ในทางดูหมิ่นดูแคลน).
คนเมือง	คนเมือง
คนรักเท่าฝันหนึ่งคนขังเท่าฝันเสือ	คนรักเท่าฝันหนึ่งคนขังเท่าฝันเสือ
คนร้าย น. คนทำผิดอาญา, อาชญากร.	คนร้าย น. คนที่ไม่มีคุณธรรม; คนทำผิดอาญา, อาชญากร.
---	คนร้ายตายขุม (สำ) น. คนทำชั่วข้อมตกนรก, มักใช้เข้าคู่กับ คนดีผีคุ้ม ว่า คนดีผีคุ้ม คนร้ายตายขุม.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
คนไร้ความสามารถ	คนไร้ความสามารถ
คนละไม้คนละมือ	คนละไม้คนละมือ
คนสวน	คนสวน
คนสาบสูญ (กฎ) น. บุคคลซึ่งได้ไปจาก ภูมิลำเนาหรือถิ่นที่อยู่ และไม่มีใครรู้แน่ว่าบุคคล นั้นยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ตลอดระยะเวลา ๕ ปี และ ศาลมีคำสั่งให้เป็นคนสาบสูญ.	คนสาบสูญ (กฎ) น. บุคคลซึ่งได้ไปจาก ภูมิลำเนาหรือถิ่นที่อยู่ และไม่มีใครรู้แน่ว่าบุคคล นั้นยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ตลอดระยะเวลา ๕ ปี และ ศาลมีคำสั่งให้เป็นคนสาบสูญ ระยะเวลา ๕ ปี ดังกล่าว ลดลงเหลือ ๒ ปี นับแต่วันที่การรบหรือ สงครามสิ้นสุดลง ถ้าบุคคลนั้นอยู่ในการรบหรือ สงครามและหายไปในการรบหรือสงคราม ดังกล่าว หรือนับแต่วันที่ยานพาหนะที่บุคคลนั้น เดินทางไป ได้อับปาง ถูกทำลายหรือสูญหาย หรือนับแต่วันที่เหตุอันตรายแก่ชีวิตนอกจากที่ ระบุไว้ใน ๒ กรณีดังกล่าวข้างต้นได้ผ่านพ้นไป ถ้าบุคคลนั้นตกอยู่ในอันตรายเช่นนั้น.
---	คนสุก น. ชายที่บวชเป็นพระภิกษุและสึก แล้ว.
คนเสมือนไร้ความสามารถ	คนเสมือนไร้ความสามารถ
---	คนโสด น. ชายหรือหญิงที่ยังไม่ได้ แต่งงาน, มักใช้หมายถึง ชายโสด.
คนใหญ่คนโต น. บุคคลสำคัญ, ผู้มีอำนาจ วาสนา.	---
---	คนโอบ น. ขนาดของของกลมเช่นเสา ต้นไม้ ที่วัดโดยรอบโดยวิธีใช้แขนทั้ง ๒ ข้าง โอบ เช่น เสาขนาด ๒ คนโอบ ต้นไม้ขนาด ๔ คนโอบ.
คน ๒	คน ๒

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
คัน	คัน
คันคว่ำ ก. สืบสาวหาข้อมูลอย่างถี่ถ้วนตามหลักวิชา, เสาะหาเอามา.	คันคว่ำ ก.หาข้อมูลอย่างถี่ถ้วนตามหลักวิชา, เสาะหาเอามา.
คันหูก	คันหูก
คนทา	คนทา
คนทิสอ	คนทิสอ
คนทิสอทะเล	คนทิสอทะเล
คนที่ ๑	คนที่ ๑
คนที่ ๒ [คน-] น. ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Vitex negundo</i> Linn. var. <i>simplicifolia</i> Cham. ในวงศ์ Verbenaceae ขึ้นตามชายทะเล ลำต้นเลื้อย ใบและดอกเหมือนคนทิสอ ใช้แก้พิษแมงกะพรุน, คนทิสอทะเล ก็เรียก.	คนที่ ๒ [คน-] น. ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Vitex negundo</i> L. var. <i>simplicifolia</i> Cham. ในวงศ์ Labiatae ขึ้นตามชายทะเล ลำต้นเลื้อย ใบและดอกเหมือนคนทิสอ ใช้แก้พิษแมงกะพรุน, คนทิสอทะเล ก็เรียก.
คนที่เขมา [คนที่ชะเหมา] น. ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Vitex negundo</i> Linn. ในวงศ์ Verbenaceae คล้ายต้นคนทิสอ แต่ใบเป็นใบประกอบมีใบย่อย ๓-๕ ใบ และมีขนาดใหญ่กว่า ดอกขาว ปลูกไว้ตามบ้าน ใช้ทำยาได้, ปัตตานีเรียก กุโนกามอ.	คนที่เขมา [คนที่ชะเหมา] น. ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Vitex negundo</i> L. ในวงศ์ Labiatae คล้ายต้นคนทิสอ แต่ใบเป็นใบประกอบมีใบย่อย ๓-๕ ใบ และมีขนาดใหญ่กว่า ดอกขาว ปลูกไว้ตามบ้าน ใช้ทำยาได้, ปัตตานีเรียก กุโนกามอ.
คนทิสอ [คน-] น. ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Vitex trifolia</i> Linn. ในวงศ์ Verbenaceae มักขึ้นในที่โล่งริมน้ำ สูงได้ถึง ๖ เมตร ใบเป็นใบประกอบมีใบย่อย ๓ ใบ ท้องใบสีนวล เมื่อขยี้มีกลิ่นฉุน ดอกสีครามอ่อน ใช้ทำยาได้, คนทิสอ โคนดินสอ หรือ สีสอ ก็เรียก, พายัพเรียก สีเสื่อน้อย หรือ ผีเสื่อน้อย.	คนทิสอ [คน-] น. ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Vitex trifolia</i> L. ในวงศ์ Labiatae มักขึ้นในที่โล่งริมน้ำ สูงได้ถึง ๖ เมตร ใบเป็นใบประกอบมีใบย่อย ๓ ใบ ท้องใบสีนวล เมื่อขยี้มีกลิ่นฉุน ดอกสีครามอ่อน ใช้ทำยาได้, คนทิสอ โคนดินสอ หรือ สีสอ ก็เรียก, พายัพเรียก สีเสื่อน้อย หรือ ผีเสื่อน้อย.
คนโท	คนโท
คนธ, คันธ	คนธ, คันธ

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
คนธรรพ-, คนธรรพ์	คนธรรพ-, คนธรรพ์
<i>คนธรรพวิวิาท</i> [คนทันพะ-] น. การได้เสียเป็นผิวเมียกันเอง. (ส. คนธรววิาท).	<i>คนธรรพวิวิาท</i> [คนทันพะ-] น. การได้เสียเป็นผิวเมียกันเองโดยไม่แต่งงาน. (ส. คนธรววิาท).
คนธรรพศาสตร์	คนธรรพศาสตร์
คนละ ว. ต่างหากจากกัน ไม่ใช่อย่างเดียวกัน เช่น ผ้าคนละชนิด หนังสือคนละเล่ม.	คนละ ว. คนหนึ่ง ๆ, แต่ละคน, เช่น เก็บเงินคนละ ๕ บาท; ต่างหากจากกัน ไม่ใช่อย่างเดียวกัน เช่น ผ้าคนละชนิด หนังสือคนละเล่ม.
คนจร [คะเนจอน] ก. เที่ยวซัดเซไป. น. เรียกหนังสือที่สลักเป็นรูปอักษรลงเป็นต้นในท่าเดิน. (ลัทธิ). (ส. คคนจร ว่า ผู้ไปในฟ้า).	คนจร [คะเนจอน] ก. เที่ยวซัดเซไป. น. เรียกตัวหนังสือที่สลักเป็นรูปในท่าเดิน. (ลัทธิ). (ส. คคนจร ว่า ผู้ไปในท้องฟ้า).
คบ ๑ น. ง่ามต้นไม้ที่กิ่งใหญ่กับต้นแยกกัน, ค่าคบ ก็ว่า.	คบ ๑ น. ง่ามต้นไม้ที่กิ่งใหญ่กับลำต้นแยกกัน, คาคบ หรือ ค่าคบ ก็ว่า.
<i>คบเพลิง, คบไฟ</i> น. ของใช้สำหรับจุดไฟให้สว่าง ทำด้วยของแห้งเช่นใบไม้และจี้กบเป็นต้น เอามามัดเป็นคุ่นยาว, มัดเชื้อเพลิง ก็ว่า.	คบ ๒, คบไฟ, คบเพลิง น. ของใช้สำหรับจุดไฟให้สว่าง ทำด้วยของแห้งเช่นใบไม้และจี้กบเป็นต้น เอามามัดเป็นคุ่นยาว, มัดเชื้อเพลิง ก็ว่า.
คบ ๒ ก. เข้าเป็นพวกกัน.	คบ ๓ ก. เข้าเป็นพวกกัน.
<i>คบคนให้คู่ผ้า ซื่อผ้าให้คู่เนื้อ</i> (สำ) ก. จะคบใครให้พิจารณาเสียก่อน เช่นเดียวกับจะซื้อผ้าก็ต้องพิจารณาเนื้อผ้า.	<i>คบคนให้คู่ผ้า ซื่อผ้าให้คู่เนื้อ</i> (สำ) ก. จะพิจารณาคนหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้พิจารณาอย่างละเอียดรอบคอบ.
<i>คบค้า, คบหา</i> ก. ไปมาหาสู่เข้าเป็นพวกเดียวกัน.	<i>คบค้า, คบค้าสมาคม</i> ก. ไปมาหาสู่เข้าเป็นพวกเดียวกัน, คบหา ก็ว่า.
คบกิด	คบกิด
คบชู	คบชู
---	<i>คบหา</i> ก. ไปมาหาสู่เข้าเป็นพวกเดียวกัน, คบค้า หรือ คบค้าสมาคม ก็ว่า.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
คม ๑ ก. กัม, คำนับ, ไหว้. (ข.).	คม ๑ ก. กัม, คำนับ, ไหว้, ราชศัพท์ใช้ว่า ทรงคมใน หมายความว่า ทรงไหว้. (กร่อนมาจาก บังคม). (ข.).
คม ๒	คม ๒
คมกริบ	คมกริบ
คมขำ	คมขำ
คมคาย ว. ฉลาด, ไหวพริบดี, ทันคน, เช่น วาจากมคาย พุดจากมคาย, มีแววจฉลาด เช่น หน้าตาคมคาย.	คมคาย ว. ฉลาด, ไหวพริบดี, ทันคน, เช่น วาจากมคาย พุดจากมคาย สำนวนภาษาคมคาย, มีแววจฉลาด เช่น หน้าตาคมคาย.
คมในฝัก (สำ) ว. มีความรู้ความสามารถ แต่เมื่อยังไม่ถึงเวลาที่ไม่แสดงออกมาให้ปรากฏ; ชื่อเพลงยาวกลบทและกลอักษร.	คมในฝัก ๑ (สำ) ว. มีความรู้ความสามารถ แต่เมื่อยังไม่ถึงเวลาที่ไม่แสดงออกมาให้ปรากฏ.
คมสัน	คมสัน
คมน-, คมนั	คมน-, คมนั
คมนาการ	คมนาการ
คมนาคม	คมนาคม
คมนาการ	คมนาการ
คมนาคม	คมนาคม
---	คมในฝัก ๑ คู่ใน คม ๒.
---	คมในฝัก ๒ น. ชื่อเพลงยาวกลบทและกลอักษร.
คมบาง น. (๑) ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Apluda mutica</i> Linn. ในวงศ์ Gramineae ขอบใบคม. (๒) ชื่อไม้ล้มลุกหลายชนิดในสกุล <i>Carex</i> และ <i>Scleria</i> วงศ์ Cyperaceae เช่นชนิด <i>C. baccans</i> Nees และชนิด <i>S. purpurascens</i> Steud.	คมบาง น. (๑) ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Apluda mutica</i> L. ในวงศ์ Gramineae ขอบใบคม. (๒) ชื่อไม้ล้มลุกหลายชนิดในสกุล <i>Carex</i> และ <i>Scleria</i> วงศ์ Cyperaceae เช่นชนิด <i>C. baccans</i> Nees ผลสุกสีน้ำตาล และชนิด <i>S. purpurascens</i> Steud ผลสุกสีขาว.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
คมิภัต [คะมิกะ-] น. อาหารที่เตรียมถวายพระก่อนที่ท่านจะออกเดินทาง. (ป. คมิภตต).	คมิภัต [คะมิกะ-] น. อาหารที่เตรียมถวายภิกษุก่อนที่ท่านจะออกเดินทาง. (ป. คมิภตต).
ครก [ครก] น. เครื่องใช้ที่มีลักษณะอย่างหลุมสำหรับตำหรือโขลกด้วยสาก, เครื่องใช้ที่ทำด้วยไม้ทั้งท่อนขนาดใหญ่ ยาวประมาณ ๗๐ เซนติเมตร ขุดเนื้อในออกให้เป็นหลุมลึก สำหรับตำหรือซ้อมข้าวเป็นคั้นด้วยสากหรือตะลุมพุก เรียกว่า ครกซ้อมมือ, ถ้าใช้ตำด้วยกระเดื่อง เรียกว่า ครกกระเดื่อง; เรียกขนมที่ทำด้วยแป้งกับกะทิหยอดในกระเบื้องที่ทำเป็นหลุมว่า ขนมครก; ปั้นใหญ่ขนาดสั้น ใช้สำหรับยิงให้วิถีกระสุนโค้งมาก, เครื่องยิงลูกกระเบิด มีลำกล้องขนาดใหญ่และสั้น ผิวลำกล้องเป็นเกลียว หรือเรียบก็ได้ บรรจุลูกกระเบิดทางปากกระบอก ใช้สำหรับยิงลูกกระเบิดโดยมีวิถีกระสุนโค้งมาก.	ครก [ครก] น. เครื่องใช้ที่มีลักษณะอย่างหลุมสำหรับตำหรือโขลกด้วยสาก, เครื่องใช้ที่ทำด้วยไม้ทั้งท่อนขนาดใหญ่ ยาวประมาณ ๗๐ เซนติเมตร ขุดเนื้อในออกให้เป็นหลุมลึก สำหรับตำหรือซ้อมข้าวเป็นคั้นด้วยสากหรือตะลุมพุก เรียกว่า ครกซ้อมมือ, ถ้าใช้ตำด้วยกระเดื่อง เรียกว่า ครกกระเดื่อง; เรียกขนมที่ทำด้วยแป้งกับกะทิหยอดในภาชนะกระเบื้องหรือโลหะที่ทำเป็นหลุม ๆ ตั้งบนไฟ ว่า ขนมครก; ซ้อปั้นใหญ่ขนาดสั้น ใช้สำหรับยิงโดยมีวิถีกระสุนโค้งมาก, เครื่องยิงลูกกระเบิด มีลำกล้องขนาดใหญ่และสั้น ผิวลำกล้องเป็นเกลียว หรือเรียบก็ได้ บรรจุลูกกระเบิดทางปากกระบอก ใช้สำหรับยิงลูกกระเบิดโดยมีวิถีกระสุนโค้งมาก.
<i>ครกกะเบือ</i>	<i>ครกกะเบือ</i>
คร่ง	คร่ง
ครบ, ครบถ้วน	ครบ, ครบถ้วน
<i>ครบครัน</i>	<i>ครบครัน</i>
<i>ครบมือ</i> ว. มีอยู่ในมือทุกคน (ใช้แก่อาวุธและคนตั้งแต่ ๒ คนขึ้นไป มักใช้ในทางไม่ดี) เช่น มีอาวุธครบมือ.	<i>ครบมือ</i> ว. มีอยู่ครบในครอบครอง (ใช้แก่อาวุธและคนตั้งแต่ ๒ คนขึ้นไป มักใช้ในทางไม่ดี) เช่น มีอาวุธครบมือ; มีเครื่องมือเครื่องใช้อย่างพร้อมเพรียง เช่น ช่างไม่มีอุปกรณ์ครบมือ..
ครรชิต [คัณชิต] (แบบ) ก. คำรน, บันลือเสียง, เอ็กเกริก, กึกก้อง, กระหึ่ม, เช่น ครรชิตฤทธราวี. (ลอ ๑๔๕). (ป. คชชิต).	ครรชิต [คัณชิต] (แบบ) ก. คำรน, บันลือเสียง, เอ็กเกริก, กึกก้อง, กระหึ่ม, เช่น ครรชิตฤทธราวี. (ลอ). (ส. ครชิต; ป. คชชิต).

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ครรภ์, ครรภ-, ครรภ์ [คั้บ, คั้บพะ-, คั้น] น. ท้อง เช่น หญิงมีครรภ์ (ใช้เฉพาะท้องผู้หญิงที่มีลูก). (ศ. ครภ).	ครรภ์, ครรภ-, ครรภ์ [คั้บ, คั้บพะ-, คั้น] น. ห้อย, ท้อง เช่น หญิงมีครรภ์ (ใช้เฉพาะผู้หญิงที่มีลูกอยู่ในท้อง). (ศ. ครภ; ป. คพภ).
---	ครรภ์ไข่ปลาอุก น. ครรภ์ผิดปกติที่เซลล์เยื่อหุ้มตัวอ่อนกลายเป็นเนื้องอกในมดลูก มีลักษณะเป็นเม็ดติดกันเป็นพวงคล้ายไข่ปลาอุก. (อ. mole, hydatid mole, hydatidiform mole).
ครรภ์ธาตุ	ครรภ์ธาตุ
ครรภ์ธาตุมณฑล	ครรภ์ธาตุมณฑล
ครรภ์มณฑล	ครรภ์มณฑล
ครรภ์มล [คั้บพะมน] น. รก. (ประกาศ ร. ๔).	ครรภ์มล [คั้บพะมน] น. รก. (ประกาศ ร. ๔), (ราชา) พระครรภ์มล.
ครรภ์โภทร	ครรภ์โภทร
ครรภ์โภทร	ครรภ์โภทร
ครรภ์ลง	ครรภ์ลง
ครรภ์โลง	ครรภ์โลง
ครรภ์ไล [คั้น-] ก. ไคล, ไป. น. ยาน เช่น ครรไลหงส์. (แปลมาจาก ไคล).	ครรภ์ไล [คั้น-] ก. ไคล, ไป. (แปลมาจาก ไคล).
---	ครรภ์ไลหงส์ น. “พระผู้มีหงส์เป็นพาหนะ” หมายถึง พระพรหม เพราะพระพรหมทรงมีหงส์เป็นพาหนะ.
ครรภ์หิต	ครรภ์หิต
ครรภ์วญ	ครรภ์วญ
ครรภ์วญคราว	ครรภ์วญคราว
ครรภ์วหา	ครรภ์วหา
ครรภ์วก, ครรวิ [ครระวก, ครระวี] ก. กวัดแกว่ง. (ข. คร- วาด, ครรวิ).	ครรภ์วก, ครรวิ [ครระวก, ครระวี] ก. กวัดแกว่ง. (ข. คร- วาด, ครรวิ).

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ครรร, ครรร-, ครรรค์ [คับ, คับพะ-, คั่น] น. ห้อง เช่น หุญมิครรรค์ (ใช้เฉพาะห้องผู้หุญที่มีลูก). (ส. ครร).	ครรร, ครรร-, ครรรค์ [คับ, คับพะ-, คั่น] น. ห้อง, ห้อง เช่น หุญมิครรรค์ (ใช้เฉพาะผู้หุญที่มีลูกอยู่ในห้อง). (ส. ครร; ป. คพก).
ครหา	ครหา
ครอก ๑ [ครอก] น. ผุ่ลูกสัตว์ที่เกิดร่วมกันคราวเดียว; ลูกของทาสที่เกิดขึ้นในเรือนเบี้ย เรียกว่า ลูกครอก; เจ้าโดยกำเนิด ชั้นหม่อมเจ้า, ถ้าชั้นพระเจ้าลูกเธอ เรียกว่า เจ้าครอก.	ครอก ๑ [ครอก] น. ลูกสัตว์หลายตัวที่เกิดพร้อมกันคราวเดียว เช่น ลูกครอกปลาช่อน, ลักษณะนามเรียกการตกลูกของสัตว์คราวหนึ่ง ๆ เช่น ปีนี้แมวออกลูก ๒ ครอก; (โบ) ลูกของทาสที่เกิดในเรือนเบี้ย เรียกว่า ลูกครอก.
---	ครอก ๒ [ครอก] (โบ) น. เจ้าโดยกำเนิดหรือที่สถาปนาขึ้น, เรียกพระราชโอรสและพระราชธิดาชั้นเจ้าฟ้าว่า เจ้าครอกฟ้า, เรียกพระองค์เจ้าและหม่อมเจ้าว่า เจ้าครอก.
ครอก ๒ [ครอก] ว. เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงนอนกรนของคนหรือเสียงขู่ตะคอกของลิง.	ครอก ๓ [ครอก] ว. เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงนอนกรนของคนที่หลับ.
ครอง	ครอง
ครองราชสมบัติ ก. เสวยราชสมบัติ, เสวยราชย์เป็นพระมหากษัตริย์.	ครองราชสมบัติ ก. เสวยราชสมบัติเป็นพระมหากษัตริย์.
ครองแครง [ครองแครง] น. ชื่อขนมทำด้วยแป้งเป็นรอยริ้ว ๆ คล้ายฝ้ายหอยแครง ต้มกับกะทิ มักกินกับขนมปลากทม, ถ้าทอดกรอบเคล้าน้ำตาลเคี้ยว เรียกว่า ครองแครงกรอบ.	ครองแครง [ครองแครง] น. ชื่อขนมทำด้วยแป้งกดบนพิมพ์ที่เป็นรอยริ้ว ๆ คล้ายฝ้ายหอยแครง ต้มกับกะทิ, ถ้าทอดกรอบเคล้าน้ำตาลเคี้ยว เรียกว่า ครองแครงกรอบ.
คร่อเงาะ	คร่อเงาะ
คร่อเทียน	คร่อเทียน
ครอบ [ครอบ] ก. เอาของที่มีลักษณะกลุ่ม ๆ คล้ายขันคว่ำปิดงาไว้ เช่น เอาฝาชีครอบ เอากะลาครอบ; ประสิทธิ์ประสาทวิชาให้, ถ่ายทอด	ครอบ ๑ [ครอบ] ก. เอาของที่มีลักษณะกลุ่ม ๆ คล้ายขันคว่ำเป็นด้นปิดงาไว้ เช่น เอาฝาชีครอบ เอากะลาครอบ. น. แก้วรูปลูกฟักตัดสำหรับ

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ความรู้ให้; ทำพิธีรับรองความรู้ เช่น ครูครอบศิษย์ (อย่างครูครอบศิษย์ด้วยหัวโขน). น. แก้วสำหรับครอบพระพุทธรูปหรือเครื่องบูชาเป็นต้น; โลโลหะหรือสัมฤทธิ์มีฝาสำหรับบรรจุน้ำมันต์.	ครอบพระพุทธรูปหรือเครื่องบูชาเป็นต้น; ภาชนะชนิดหนึ่ง ทำด้วยโลหะ รูปทรงคล้ายลูกฟักหรือคล้ายน้ำเต้า มีเชิง ฝาครอบเป็นรูปทรงหัวเม็ดทรงมณฑปเป็นต้น สำหรับใส่น้ำมันต์.
ครอบครอง ก. ยึดถือไว้, มีสิทธิปกครอง.	ครอบครอง ก. ยึดถือไว้, มีสิทธิปกครอง; (กฎ) ยึดถือทรัพย์สินไว้โดยเจตนาจะยึดถือเพื่อตน อันทำให้บุคคลได้มาซึ่งสิทธิครอบครอง ทั้งนี้จะยึดถือไว้เองหรือบุคคลอื่นยึดถือไว้ให้ก็ได้.
ครอบครองทรัพย์สิน (กฎ) ก. ยึดถือทรัพย์สินของผู้อื่นไว้โดยสงบและเปิดเผยด้วยเจตนาเป็นเจ้าของ.	ครอบครองทรัพย์สิน (กฎ) ก. ครอบครองทรัพย์สินของผู้อื่นไว้โดยความสงบและเปิดเผยด้วยเจตนาเป็นเจ้าของ บุคคลผู้ครอบครองทรัพย์สิน ถ้าเป็นอสังหาริมทรัพย์ได้ครอบครองติดต่อกันเป็นเวลา ๑๐ ปี ถ้าเป็นสังหาริมทรัพย์ได้ครอบครองติดต่อกันเป็นเวลา ๕ ปี บุคคลนั้นได้กรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินนั้น.
---	ครอบคลุม ก. รวมไปถึง.
ครอบครั น. สถาบันสังคมที่ประกอบด้วยสามีภรรยาและบุตรเป็นต้น.	ครอบครัว [ครอบครัว] น. สถาบันพื้นฐานของสังคมที่ประกอบด้วยสามีภรรยาและหมายความรวมถึงลูกด้วย
ครอบงำ	ครอบงำ
---	ครอบจักรวาล ๑ (ปาก) ว. ครอบคลุมทุกสิ่งทุกอย่าง เช่น ถามแบบครอบจักรวาลแบบนี้ตอบยาก.
---	ครอบ ๒ [ครอบ] ก. ประสิทธิ์ประสาทวิชาให้, ถ่ายทอดความรู้ให้; ทำพิธีรับรองความรู้ เช่น ครูครอบศิษย์ (อย่างครูครอบศิษย์ด้วยหัวโขน).

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
---	ครอบครุ น. พืชตั้งครุโชนเพื่อให้ผู้นั้นสามารถเป็นผู้ครอบศิษย์ต่อไป.
---	ครอบคร้ว [ครอบคร้ว] น. สถาบันพื้นฐานของสังคมที่ประกอบด้วยสามีภรรยาและหมายรวมรวมถึงลูกด้วย.
---	ครอบจักรวาล ๑ [ครอบ-] ดูใน ครอบ ๑.
ครอบจักรวาล ๑ [ครอบ-] น. ชื่อยาเขียวชนิดหนึ่ง.	ครอบจักรวาล ๒ [ครอบ-] น. ชื่อยาเขียว.
ครอบจักรวาล ๒ [ครอบ-] น. ชื่อกลบทชนิดหนึ่ง.	ครอบจักรวาล ๓ [ครอบ-] น. ชื่อกลบทชนิดหนึ่ง เช่น <u>พินางแกล้งแปลงเรื่องให้เคื่องพิ</u> <u>สรวลชกชี้กันเสียได้ไม่ไต่สวน</u> <u>จวนจะขึ้นช่างมาคินให้รัญจวน</u> <u>ออสำนวนพินางอย่างนี้ออ.</u> (จารึกวัดโพธิ์).
ครอบจักรวาล ๓ [ครอบ-] น. ชื่อเพลงไทยชนิดหนึ่ง.	ครอบจักรวาล ๔ [ครอบ-] น. ชื่อเพลงไทยทำนองหนึ่ง.
ครอบจักรวาล ๔ [ครอบ-] น. ชื่อไม้พุ่มในวงศ์ Malvaceae ใบมน ดอกเหลือง ผลใช้ทำยาได้ มี ๒ ชนิด คือ ชนิด <i>Abutilon hirtum</i> Sweet ผลมี ๑๗ แฉก, ครอบตลับ หรือ ยักเพรีย ก็เรียก ; และชนิด <i>Hibiscus vitifolius</i> Linn. ผลมี ๕ สัน.	ครอบจักรวาล ๕ [ครอบ-] น. ชื่อไม้พุ่มในวงศ์ Malvaceae ใบมน ดอกเหลือง ผลใช้ทำยาได้ มี ๒ ชนิด คือ ชนิด <i>Abutilon hirtum</i> (Lam.) Sweet ผลมี ๒๐-๒๕ ซีก, ครอบตลับ หรือ ยักเพรีย ก็เรียก ; และชนิด <i>Hibiscus vitifolius</i> L. ผลมี ๕ ปีก.
ครอบตลับ [ครอบ-] ดู ครอบจักรวาล ๔.	ครอบตลับ [ครอบ-] ดู ครอบจักรวาล ๕.
คร่อม [คร่อม] ก. ขึ้นหรือนั่งแยกขาให้ของอยู่ได้หว่างขา, ขงโยให้ของอยู่ได้ตัว เช่น นอนคร่อม, เอาสิ่งของมีขาเช่น โต๊ะเก้าอี้ตั้งในอาคารเช่นนั้น,	คร่อม [คร่อม] ก. ขึ้นหรือนั่งแยกขาให้ของอยู่ได้หว่างขา, ขงโยให้ของอยู่ได้ตัว เช่น เอาตัวคร่อมไว้นอนคร่อม, เอาสิ่งของมีขาเช่น โต๊ะ

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ปลูกเรือนให้ต่ออยู่ได้เรือน เรียกว่า ปลูกเรือน คร่อมต่อ.	เก้าอี้ตั้งในอาคารเช่นนั้น เช่น วางโต๊ะคร่อมกอง หนังสือ, โดยปริยายหมายถึงลักษณะที่คล้ายคลึง เช่นนั้น เช่น ปลูกเรือนคร่อมต่อ สร้างสะพาน คร่อมคลอง นั่งคร่อม ๒ ตำแหน่ง.
กระ ๑ [กระ] คำย้าหน้าคำขึ้นต้นด้วย ค ในบท กลอน มีความเปลี่ยนแปลงเดียวกับคำเดิมนั้น คือ กระคราง กระไกร กระกรีก กระกราบ กระโครม. (ม. ร่ายยาว).	กระ ๑ [กระ] คำกร่อนของคำหน้าซึ่งซ้ำกับคำ หลังในคำที่มี คร- เป็นพยัญชนะต้นในบทกลอน มีคำเปลี่ยนแปลงเดียวกับ คำเดิมนั้น และ มี ความหมายในทางย้าคำหรือเป็นพหูพจน์ เช่น กระคราง (หมายความว่า ครางคราง) กระครุ่ม (หมายความว่า ครุ่มครุ่ม) กระโครม (หมายความว่า โครมโครม).
กระ ๒	กระ ๒
กระเมิม	กระเมิม
กระแลง [กระ-] ก. แคลง, เอียง, โคลง, ลอยไป.	กระแลง [กระ-] ก. เอียง, ลอยไป. (แผลงมาจาก แคลง)
คละไล	คละไล
---	กระวี [กระ-] (โบ) ก. แกว่ง, กระวี ก็ว่า.
กระแวง [กระ-] ก. เคว้าง, แคว้ง, หมุนไป.	กระแวง [กระ-] ก. เคว้าง, แคว้ง, หมุนไป. (ข. ค ร- แวง ว่า เหวี่ยง.).
กระหน	กระหน
กระหวน	กระหวน
กระหาย	กระหาย
กระหิว	กระหิว
กระโหย	กระโหย
ครั้ง ๑	ครั้ง ๑

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ครั้ง ๒ [ครั้ง] น. ชื่อกล้วยไม้ชนิด Dendrobium parishii Reichb.f. ในวงศ์ Orchidaceae, พืชที่เรียก เอื้องครั้ง, ภาคกลางเรียก เอื้องน้ำครั้ง.	ครั้ง ๒ [ครั้ง] น. เอื้องครั้ง. (ดู เอื้องครั้ง ที่ เอื้อง ๑).
ครั้ง	ครั้ง
ครัดเคร่ง [ครัดเคร่ง] ก. แข็ง, ตึง; ถืออย่างจริงจัง.	ครัดเคร่ง [ครัดเคร่ง] (กลอน) ก. แน่น, ตึง เช่น แก้มทั้งสองข้างดังปรางทอง เต้านมทั้งสองก็ครัดเคร่ง. (ขุนช้างขุนแผน), เคร่งครัด ก็ว่า. ว. เข้มงวด, กวดขัน; ญกต้องครบถ้วน.
ครัน [ครัน] ว. ใช้ประกอบคำอื่นมีความหมายไปในทำนองว่า แนก, แท้, ยิง, จริง.	ครัน [ครัน] ว. ใช้ประกอบคำอื่นมีความหมายไปในทำนองว่า แนก, แท้, ยิง, จริง, เช่น ครบครัน เสนาะครัน ดีครัน.
ครัน [ครัน] ก. รู้สึกตึงเนื้อตึงตัว, สะทกสะท้าน, สะเทือนเกรงขาม.	ครัน ๑ [ครัน] ก. รู้สึกประหวัดพริ้งพริ้ง.
ครันคร้าม ก. สะทกสะท้านด้วยความกลัว.	ครันคร้าม ก. เกรงขาม, รู้สึกพริ้งพริ้ง, สะทกสะท้านด้วยความกลัว.
---	ครัน ๒ [ครัน] ก. รู้สึกตึงเนื้อตึงตัว.
ครันตัว, ครันเนื้อครันตัว ก. สะบัดร้อนสะบัดหนาว, หนาว ๆ ร้อน ๆ, ตึงเนื้อตึงตัว.	ครันตัว, ครันเนื้อครันตัว ก. รู้สึกหนาว ๆ ร้อน ๆ เป็นอาการแสดงว่าจะเป็นอย่างนี้, รู้สึกสะบัดร้อนสะบัดหนาว, รู้สึกตึงเนื้อตึงตัว.
ครัน [ครัน] ว. เมื่อ.	ครัน [ครัน] สัน. เมื่อ.
---	ครันครัน [ครันครัน] ก. สะเทือน.
ครับ	ครับ
ครัว ๑ [ครัว] น. โรงหรือเรือนสำหรับทำกับข้าวของกิน, เรียกผู้ที่อยู่กินร่วมครัวกันว่า ครัวหนึ่ง ๆ.	ครัว ๑ [ครัว] น. โรง เรือน หรือห้องสำหรับทำกับข้าวของกิน, เรียกผู้ที่อยู่กินร่วมครัวกัน.
ครัวไฟ	ครัวไฟ
ครัวเรือน	ครัวเรือน

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
คร้ว ๒ [คร้ว] (ถิ่น) น. ของ, สิ่งของ, เครื่องใช้.	คร้ว ๒ [คร้ว] (ถิ่น-พายัพ) น. ของ, สิ่งของ, เครื่องใช้, เช่น พ่อค้าแม่ค้าขายคร้ว; ทรัพย์มรดก เช่น ลูกหลานคร้วรวม คือ ลูกคนสุดท้ายที่จะได้รับ ทรัพย์มรดกมากกว่าผู้อื่น, ขายคร้วมาขายตัว คือ ขายทรัพย์มรดกเพื่อมารักษาตัว.
คร้วทาน (ถิ่น) น. ของถวายพระ.	คร้วทาน (ถิ่น-พายัพ) น. ของถวายพระ.
ครา	ครา
คร่ำ	คร่ำ
คราก [คราก] ก. ยืดขยายออกแล้วไม่คืนตัว เช่น กระจาคราก ท้องคราก; กระจาดตะโพก เคลื่อนที่แยกออก เรียกว่า ตะโพกคราก.	คราก [คราก] ก. ยืดขยายออกแล้วไม่คืนตัว เช่น กระจาคราก ท้องคราก; สึกกร่อน เช่น รุกลอน คราก รูดคราก; กระจาดตะโพกเคลื่อนที่แยก ออก เรียกว่า ตะโพกคราก.
คราง ๑ [คราง] ก. ร้องเบา ๆ เรื่อย ๆ ด้วยความ เจ็บปวด หรือเสียงที่ร้องลากยาว ๆ เช่น เสียงฟ้า ร้อง เรียกว่า คราง.	คราง ๑ [คราง] ก. ร้องเบา ๆ เรื่อย ๆ ด้วยความ เจ็บปวดหรือเสียใจ, มักใช้เข้ากับคำ ครวญ เป็น ครวญคราง; ร้องเสียงลากยาว ๆ อย่างเสียงฟ้า ร้อง เช่น อัมพรอุทรคราง เรียมรำ ครวญแม่. (นิ. นรินทร์).
คราง ๒ [คราง] น. ชื่อหอยทะเลกาบคู่ชนิด <i>Scapharca inaequivalvis</i> ในวงศ์ Arcidae ลักษณะคล้ายหอยแครง แต่ขนาดใหญ่กว่า ที่ เปลือกมีขน อาศัยอยู่ตามบริเวณพื้นที่เป็นทราย ปนโคลน.	คราง ๒ [คราง] น. ชื่อหอยทะเลกาบคู่ชนิด <i>Scapharca inaequivalvis</i> ในวงศ์ Arcidae ลักษณะคล้ายหอยแครง แต่ขนาดใหญ่กว่า ที่ เปลือกมีขน อาศัยอยู่ตามบริเวณพื้นที่มีโคลนปน ทราย.
คราญ [คราน] ว. งาม, สวย, น่ารัก, โดยมากมัก ใช้ประสมกับคำอื่น เช่น นางคราญ สะคราญ.	คราญ [คราน] ว. งาม, สวย, น่ารัก, ใช้ประสมกับ คำอื่น เช่น นางคราญ สะคราญ.
คราด ๑ [คราด] น. เครื่องมือทำไร่ทำนาใช้วัว หรือควายลาก มีคันชักสำหรับลากจูงและทำให้ดินที่ไถแล้วฟู, เครื่องมือสำหรับชักหรือลาก	คราด ๒ [คราด] น. เครื่องมือทำไร่ทำนาใช้วัว หรือควายลาก ลักษณะเป็นคาน มีซี่ห่าง ๆ กัน มี คันชักสำหรับลากจูงและทำให้ดินที่ไถแล้ว

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
จี๋หญ้าหรือหยากเยื่อ ทำเป็นซี่ ๆ มีด้ามสำหรับ ถือ. ก. ชักหรือลากจี๋หญ้าเป็นต้นด้วยคราดนั้น.	ซุย, เครื่องมือสำหรับชักหรือลากจี๋หญ้าหรือ หยากเยื่อเป็นต้น ทำเป็นซี่ ๆ มีด้ามสำหรับจับชัก หรือลากไป. ก. ชักหรือลากจี๋หญ้าเป็นต้นด้วย คราดนั้น.
คราด ๒ [คราด] น. ชื่อไม้ล้มลุกหลายชนิด ใน วงศ์ Compositae ขึ้นตามที่รกร้างว่างเปล่าในที่ ชื้นและ เรียกกันว่า ผักคราด หรือ ผักคราดหัว แหวน เช่น ชนิด <i>Spilanthes acmella</i> Murr. ดอก เหลืองทรงกลวยแหลม ขนาดเท่าปลายนิ้วก้อย ชนิด <i>S. oleracea</i> (Linn.) Jacq. ใบหนากว่าชนิด แรก และดอกทรงป้านกว่า, พายัพเรียก ผักเผ็ด.	คราด ๒ [คราด] น. ชื่อไม้ล้มลุกหลายชนิด ใน วงศ์ Compositae ขึ้นตามที่รกร้างว่างเปล่าในที่ ชื้นและ เรียกกันว่า ผักคราด หรือ ผักคราดหัว แหวน เช่น ชนิด <i>Spilanthes acmella</i> Murr. ดอก สีเหลืองทรงกลวยแหลม ขนาดเท่าปลายนิ้วก้อย ชนิด <i>S. oleracea</i> (L.) Jacq. ใบหนากว่าชนิดแรก และดอกทรงป้านกว่า, พายัพเรียก ผักเผ็ด.
คร้าน	คร้าน
คราบ [คราบ] น. หนังหรือเปลือกนอกของสัตว์ บางชนิดที่ลอกออกได้ เช่น คราบงู คราบกุ้ง; รอย เปื้อนติดกรังอยู่ เช่น คราบน้ำ คราบน้ำมัน.	คราบ [คราบ] น. หนังหรือเปลือกนอกของสัตว์ บางชนิดที่ลอกออกได้ เช่น คราบงู คราบกุ้ง, โดย ปริยายหมายถึงลักษณะการที่คล้ายคลึงเช่นนั้น เช่น คนบาปในคราบของนักบุญ; รอยเปื้อนติด กรังอยู่ เช่น คราบน้ำ คราบน้ำมัน.
คราบหมู [คราบ-] น. เรียกมะขามกำลังจะสุก หรือระหว่างสดกับเปียกว่า มะขามคราบหมู.	คราบหมู [คราบ-] น. เรียกมะขามฝักที่จวนจะแก่ ว่า มะขามคราบหมู.
คราม ๑	คราม ๑
คราม ๒	คราม ๒
คราม ๓ [คราม] น. (๑) ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Indigofera tinctoria</i> Linn. ในวงศ์ Leguminosae ปลูกเพื่อใช้ใบและต้นทำสีน้ำเงิน. (๒) ชื่อ ไม้ล้มลุกชนิด <i>Baphicacanthus cusia</i> Brem. ใน วงศ์ Acanthaceae ใบใช้ทำสีน้ำเงิน, พายัพเรียก ห้อม หรือ ห้อมเมือง, เขียนเป็น ฮ่อม หรือ	คราม ๓ [คราม] น. (๑) ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Indigofera tinctoria</i> L. ในวงศ์ Leguminosae ปลูกเพื่อใช้ใบและต้นทำสีน้ำเงิน ใช้ย้อมผ้า. (๒) ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Baphicacanthus cusia</i> (Nees) Kuntze ในวงศ์ Acanthaceae ใบใช้ทำสีน้ำ เงิน ใช้ย้อมผ้า, พายัพเรียก ห้อม หรือ ห้อมเมือง,

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ฮ่อมเมือง ก็มี.	เขียนเป็น ฮ่อม หรือ ฮ่อมเมือง ก็มี.
คร้าม [คร้าม] ก. ขยาด, ไม่กล้าสู้.	คร้าม [คร้าม] ก. ขยาด, ไม่กล้าสู้, กลัวเกรง, มักใช้เข้าคู่กับคำ ครั่น เป็น ครั่นคร้าม หมายความว่า เกรงขาม, รู้สึกพรั่นพรั้ง, สะทกสะท้านด้วยความกลัว.
---	คร้ามเกรง ก. เกรงกลัว.
ครามครัน	ครามครัน
คราว ๑ [คราว] น. ครั้ง, หน, รุ่น, เช่น ของสิ่งนี้ ตกเข้ามา ๓ ครั้ง.	คราว ๑ [คราว] น. ครั้ง, หน, เช่น คราวหน้า คราวหลัง, รุ่น เช่น เด็ก ๒ คนนี้อายุคราวเดียวกัน, ใช้เป็นลักษณนาม เช่น สินค้าชนิดนี้ส่งเข้ามา ๓ ครั้ง.
คราว ๒	คราว ๒
คร่าว [คร่าว] น. ชื่อตัวไม้ที่ตรึงกับเสาสำหรับดีดสังกะสีหรือไม้ทาบเพื่อทำฝาหรือรั้วเป็นคั่น.	คร่าว [คร่าว] น. โครงสร้างซึ่งทำขึ้นด้วยวัสดุอย่างใดอย่างหนึ่งเช่นไม้ โลหะ เพื่อใช้ในการยึดแผ่นวัสดุที่ทำเป็นฝา รั้ว หรือฝ้าเพดาน ส่วนใหญ่จะยึดกับโครงสร้างที่สำคัญมีเสาคาน เป็นคั่นคร่าวดีได้ทั้งในแนวตั้ง แนวนอน หรือเป็นตาราง.
คร่าว ๆ	คร่าว ๆ
คราส [คราด] ก. กิน เช่น จันทรคราส สุริยคราส (โบราณ เขียนเป็น จันทรคาธ สุริยคาธ โดยถือว่ามาจากบาลีว่า จนทคคห); จับ, ถือ, เช่น สิบนิ้วคราส คนธกำจร. (สมุทรโฆษ). (ส.).	คราส [คราด] ก. กิน เช่น จันทรคราส สุริยคราส (โบราณ เขียนเป็น จันทรคาธ สุริยคาธ โดยถือว่ามาจากบาลีว่า จนทคคห สุริยคคห); จับ, ถือ, เช่น สิบนิ้วคราสคนธกำจร เทียนรูปบวร. (สมุทรโฆษ). (ส.).
ครำ [ครำ] น. น้ำโตโครกที่ขังอยู่ในแอ่งตามใต้ถุนครัวเป็นต้น เรียกว่า น้ำครำ, ไชเสนียด ก็เรียก.	ครำ [ครำ] น. เรียกน้ำเสียที่ขังอยู่ในพื้นดินที่เป็นแอ่งเช่นใต้ถุนครัว ในที่ระบายน้ำเสีย ว่า น้ำครำ, ไชเสนียด ก็เรียก.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
คร่ำ ๑ [คร่ำ] ว. เรียกของเหลวที่เกิดจากเชื้อหุ้มลูกในท้องของสัตว์ที่เลี้ยงลูกด้วยน้ำนม ทำหน้าที่ลดการกระทบกระทั่ง และช่วยหล่อลื่นในตอนคลอดเป็นต้นว่า น้ำคร่ำ.	คร่ำ ๑ [คร่ำ] ว. เรียกของเหลวในถุงเชื้อหุ้มในมดลูกของสัตว์ที่เลี้ยงลูกด้วยนม ทำหน้าที่ลดผลการกระทบกระทั่ง และช่วยหล่อลื่นในตอนคลอดเป็นต้นว่า น้ำคร่ำ เรียกถุงเชื้อหุ้มที่บรรจุน้ำคร่ำว่า ถุงน้ำคร่ำ.
คร่ำ ๒ [คร่ำ] ว. เก๋ามาก.	คร่ำ ๒ [คร่ำ] ว. เก๋มาก เช่น โบสถ์หลังนี้เก๋คร่ำ.
คร่ำคร่ำ ว. เก๋แก่จนชำรุดทรุดโทรม.	คร่ำคร่ำ ว. เก๋แก่จนชำรุดทรุดโทรม เช่น กระเบื้องเก๋คร่ำคร่ำ.
คร่ำครี	คร่ำครี
คร่ำครอะ	คร่ำครอะ
คร่ำหวอด (ปาก) ว. มีประสบการณ์สูง, มีความชำนาญสูงมาก.	คร่ำหวอด (ปาก) ว. มีประสบการณ์สูง, มีความชำนาญสูงมาก เช่น เขาคร่ำหวอดอยู่ในวงการเมือง.
คร่ำ ๓	คร่ำ ๓
คร่ำครวญ	คร่ำครวญ
---	คร่ำ ๔ [คร่ำ] ก. เอาเส้นเงินหรือเส้นทองกดและตอกให้ติดบนผิวเหล็ก ทำเป็นลวดลาย, ถ้าเป็นลวดลายเงิน เรียก คร่ำเงิน, ถ้าเป็นลวดลายทอง เรียก คร่ำทอง.
คร่ำเคร่ง ว. หมกมุ่นในการทำงานอย่างหามรุ่งหามค่ำ.	คร่ำเคร่ง ว. หมกมุ่นในการทำงานเป็นต้นอย่างหามรุ่งหามค่ำ.
คร่ำเงิน ก. เอาเงินฝังเป็นลวดลายลงในโลหะ.	---
คร่ำทอง ก. เอาทองฝังเป็นลวดลายลงในโลหะ.	---
คริปทอน	คริปทอน
คริสต์	คริสต์
---	คริสต์กาล น. สมัยเมื่อพระเยซูยังมีพระชนม์อยู่.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
---	คริสต์จักร น. ประชาคมที่เชื่อและรับพระเยซูเป็นพระผู้ไถ่บาป แบ่งเป็น ๓ นิายใหญ่ ได้แก่ โรมันคาทอลิก โปรเตสแตนต์ และออร์ทอดอกซ์.
คริสต์มาส ๑	คริสต์มาส ๑
---	คริสต์ศตวรรษ น. รอบ ๑๐๐ ปี นับตั้งแต่วันสมภพของพระเยซู.
คริสต์ศักราช น. ปี นับตั้งแต่วันสมภพของพระเยซู.	คริสต์ศักราช น. ปี นับตั้งแต่วันสมภพของพระเยซู เริ่มตั้งภายหลังพุทธศักราช ๕๔๓ ปี (พุทธศักราชลบด้วย ๕๔๓ เท่ากับคริสต์ศักราช).
---	คริสต์ศาสนิกชน น. ผู้ที่นับถือคริสต์ศาสนา.
คริสต์ [คริตสะ-] น. ผู้นับถือคริสต์ศาสนานิกายโรมันคาทอลิก.	คริสต์ น. ผู้นับถือคริสต์ศาสนานิกายโรมันคาทอลิก.
คริสต์ียน [คริตสะ-] น. ผู้นับถือคริสต์ศาสนานิกายโปรเตสแตนต์.	คริสต์ียน น. ผู้นับถือคริสต์ศาสนานิกายโปรเตสแตนต์.
คริสต์มาส ๒ น. ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Euphorbia pulcherrima</i> Willd. ในวงศ์ Euphorbiaceae ออกดอกในฤดูหนาว มีใบประดับสีแดง, สองฤดู หรือ โฟชั่น ก็เรียก.	คริสต์มาส ๒ น. ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Euphorbia pulcherrima</i> (R. Grah.) Willd. ex Klotzsch ในวงศ์ Euphorbiaceae ออกดอกในฤดูหนาว มีใบประดับสีแดง, สองฤดู หรือ โฟชั่น ก็เรียก.
ครี	ครี
ครีครอ	ครีครอ
ครีป	ครีป
ครีปสิงห์ น. ชื่อลายชนิดหนึ่ง.	ครีปสิงห์, ครีปหลังสิงห์ น. ชื่อลายชนิดหนึ่ง.
ครีม	ครีม

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ครีษมายัน [ครีตสะ-] (ดารา) น. จุดสุดทางเหนือ เมื่อดวงอาทิตย์โคจรไปถึงในราววันที่ ๒๒ มิถุนายน เป็นจุดในหน้าร้อน มีกลางวันนานกว่า กลางคืน เรียกว่า ครีษมายัน (summer solstice), คู่กับ เหมายัน. (ส. ครีษม + อายน).	ครีษมายัน [ครีตสะ-] (ดารา) น. จุดสุดทางเหนือ เมื่อดวงอาทิตย์ปรากฏในราววันที่ ๒๒ มิถุนายน เป็นจุดในหน้าร้อน มีกลางวันยาวที่สุด เรียกว่า ครีษมายัน (summer solstice), คู่กับ เหมายัน, อุดตราชัน ก็เรียก. (ส. ครีษม + อายน).
ครี	ครี
ครีกครีน	ครีกครีน
ครีกโครม	ครีกโครม
คริ่ง	คริ่ง
<i>คริ่ง ๆ กลาง ๆ</i> ว. ไม่ตลอด, ไม่จบ.	<i>คริ่ง ๆ กลาง ๆ</i> ว. ไม่ตลอด, ไม่เต็มที.
<i>คริ่งชาติ</i> น. ลูกที่เกิดจากพ่อแม่ซึ่งฝ่ายหนึ่ง เป็นฝรั่ง และอีกฝ่ายหนึ่งเป็นชาวพื้นเมืองทาง ตะวันออก, ลูกที่เกิดจากพ่อแม่เป็นคนต่างชาติ กัน, (มักใช้ในทางที่ถือว่าไม่สุภาพ), ลูกคริ่ง ก็ว่า.	<i>คริ่งชาติ</i> น. ลูกที่เกิดจากพ่อแม่ที่เป็นคน ต่างชาติกัน, ลูกคริ่ง ก็ว่า.
---	<i>คริ่งซึก</i> ว. ครึ่งหนึ่ง เช่น มะพร้าวครึ่งซึก, (ปาก) ครึ่งดวง, เรียกดวงจันทร์ในวัน ๘ คำว่า พระจันทร์ครึ่งซึก.
<i>คริ่งต่อคริ่ง</i> ว. อย่างละครึ่งเท่า ๆ กัน.	<i>คริ่งต่อคริ่ง</i> ว. อย่างหรือฝ่ายละครึ่งเท่า ๆ กัน.
---	ครี๊ด [ครี๊ด] ว. ดาษไป, เคลื่อนไป, เช่น คนมา กันครี๊ด สีแดงครี๊ด, ครี๊ด ก็ว่า.
ครีน, ครีน ๑ [ครีน, ครีน] น. ชื่อเครื่องดักนก และไก่ทำเป็นบ่วง.	ครีน [ครีน] น. ชื่อเครื่องดักนกและไก่ทำเป็น บ่วง, ครีน ก็เรียก.
ครีม, ครีมครู	ครีม, ครีมครู
ครัม	ครัม
ครี๊ด ๑ [ครี๊ด] ว. เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงลาก สิ่งของครูดไป หรือเสียงนอนกรน.	ครี๊ด ๑ [ครี๊ด] ว. ดาษไป, เคลื่อนไป, เช่น คนมา กันครี๊ด สีแดงครี๊ด, ครี๊ด ก็ว่า.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ครีต ๒ [ครีต] ว. คายไป.	ครีต ๒ [ครีต] ว. เสียดังเช่นนั้นอย่างเสียดลาก สิ่งของครูดไป หรือเสียดกรน.
---	ครีตคราด ๑ ว. เสียดังเช่นนั้นอย่างเสียด หายใจไม่สะดวก.
---	ครีตคราด ๒ คู ข้างลาย.
ครีน ๑	ครีน ๑
ครีน ๒	ครีน ๒
ครีน ๓, ครีน, ครีนครั้น, ครีนครั้น	ครีน ๓, ครีน, ครีนครั้น, ครีนครั้น
ครั้นครีก	ครั้นครีก
ครั้นเครง [ครั้นเครง] ว. เสียดังครีกครั้น, เครง ครั้น ก็ว่า.	ครั้นเครง [ครั้นเครง] ว. เสียดังครีกครั้น, สนุกสนาน เช่น หัวเราะกันอย่างครั้นเครง, มี อารมณ์สนุกสนาน เช่น เขาเป็นคนครั้นเครง.
ครือ [ครือ] ว. ไม่คับไม่หลวม, พอ ๆ กัน; (โบ) ก็้อ.	ครือ ๑ [ครือ] (โบ) ก. ก็้อ.
---	ครือ ๒, ครือ ๆ [ครือ] ว. ไม่คับไม่หลวม เช่น เสื้อครือตัว, พอ ๆ กัน เช่น เด็ก ๒ คนนี้ขยันครือ ๆ กัน.
ครุ ๑ [ครุ] น. ภาชนะสานชนิดหนึ่ง ใช้ตักน้ำ รูปกลม ๆ.	ครุ ๑ [ครุ] น. ภาชนะสานชนิดหนึ่ง รูปกลม ๆ เหมือนกะลาตัด ขาชัน มีหูหิ้ว ใช้ตักน้ำ.
ครุ ๒ [คะรุ] น. ครุ. ว. หน้า, ใช้ในตำราฉันท- ลักษณ์ หมายถึง พยางค์ที่มีสระยาวหรือสระสั้นที่ มีตัวสะกด. (ป. ครุ, คุรุ, ว่า ครุ; หน้า; สูง; ส. คุรุ ว่า ไหญ่; หน้า; คุรุ).	ครุ ๒ [คะรุ] ว. หน้า, ใช้ในตำราฉันทลักษณ์ หมายถึง พยางค์ที่มีเสียงหนัก ได้แก่ พยางค์ที่ ประกอบด้วยสระเสียงยาวและสระเกินทั้ง ๔ คือ สระอำ ไอ โอ เอา เช่น ตา คำ (สระอำถือเป็น ครุ ก็ได้ ลหุ ก็ได้) และพยางค์ที่มีตัวสะกดทั้งสิ้น เช่น หัด เรียน ใช้เครื่องหมาย แทน, คู่กับ ลหุ ซึ่งใช้เครื่องหมาย แทน. (ป. ครุ ว่า หน้า;

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
	สำคัญ, ควรเคารพ, มีค่าสูง; ส. ครุ ว่า หนัก; สำคัญ, ควรเคารพ, มีค่าสูง).
---	ครุกรรม [คะรุกำ] น. กรรมหนัก มีทั้งฝ่ายกุศลและอกุศล, การได้บรรลุนานสมบัติเป็นครุกรรมฝ่ายกุศล การกระทำอนันตริยกรรมเป็นครุกรรมฝ่ายอกุศล.
---	ครุกาบัติ [คะรุกาบัด] น. อาบัติหนัก ได้แก่ อาบัติปาราชิก เมื่อภิกษุต้องอาบัติปาราชิก ถือว่าขาดจากความเป็นภิกษุทันที แม้กลับมาบวชใหม่ก็ไม่เป็นภิกษุ.
ครุภัณฑ์	ครุภัณฑ์
---	ครุ ๓ [คะรุ] น. ครุ. (ป. ครุ, ครุ, ว่า ครุ; ส. ครุ ว่า ครุ).
ครุवार [คะรุวาน] น. วันพฤหัสบดี. (ป.).	ครุवार [คะรุวาน] น. วันพฤหัสบดี ถือว่าเป็นวันครุ. (ป.).
ครุศาสตร์	ครุศาสตร์
ครุก-	ครุก-
ครุกระ [ครุกระ] ว. ขรุขระ, ไม่เรียบ.	ครุกระ [ครุกระ] ว. ขรุขระ, ไม่เรียบเป็นตะปุ่มตะป่ำ, เช่น ทั้งคางเขรก็ครุกระขึ้นรำไรออกย่นขนเขียวขดแข็ง. (ม. ร่ายยาว ชุชก).
ครุฑ [ครุด] น. พญานกที่เป็นพาหนะของพระนารายณ์, ใช้เป็นตราแผ่นดินและเครื่องหมายทางราชการ. (ส.; ป. ครุฑ).	ครุฑ [ครุด] น. พญานกในเทพนิยาย เป็นพาหนะของพระนารายณ์, ใช้เป็นตราแผ่นดินและเครื่องหมายทางราชการ. (ส.; ป. ครุฑ).
ครุฑพ่าห์ น. เรียกธงมีรูปครุฑว่า ธงครุฑพ่าห์, คู่กับ ธงกระบี่ชูช.	ครุฑพ่าห์ [ครุดพ่า] น. ชื่อธงมีลักษณะเป็นธงสามชาย ๑ ผืน ผืนธงทำด้วยผ้าปักไหมทองเป็นลวดลายเครื่องกระหนก สอดรวมอยู่ในคันธงเดียวกันซึ่งเป็นเหล็กและทำเป็นกิ่งแยกจาก

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
	คันกลางทางด้านซ้ายและด้านขวา ปลายคันธงทำเป็นรูปใบหอก ที่โคนคันธงตรงส่วนสวมต่อกับคันธงท่อนล่างติดรูปพระนารายณ์ทรงครุฑ เรียกเต็มว่า ธงพระครุฑพ่าห์ หรือ ธงชัยพระครุฑพ่าห์ หรือ ธงชัยพระครุฑพ่าห์ใหญ่, ไข่เข้าคู่กับ ธงกระบี่กระบี่ โดยธงพระครุฑพ่าห์อยู่ทางด้านขวา และธงกระบี่อยู่ทางด้านซ้าย.
ครุฑกระທ	ครุฑกระທ
ครຸ່ນ [ครຸ່ນ] ว. บ່อย ๆ, ร้าไป, เช่น ครຸ່ນคิດ.	ครຸ່ນ [ครຸ່ນ] ว. บ່อย ๆ เช่น เจ็บปวดครຸ່ນไปใช้ขຽรา ถอยกำลັງวังขาลงทุกปี. (สังข์ทอง), ซ้ำ ๆ, ร้าไป, เช่น ครຸ່ນແຄ້ນ.
---	ครຸ່ນคิດ ๑ ก. คิດซ้ำ ๆ ซาก ๆ.
ครຸ່ນคิດ น. ชื่อเพลงไทยทำนองหนึ่ง.	ครຸ່ນคิດ ๒ น. ชื่อเพลงไทยทำนองหนึ่ง.
ครຸ່ມเครือ	ครຸ່ມเครือ
ครຸຍ [ครຸຍ] น. ชายผ้าที่ทำเป็นเส้น ๆ เรียกว่าครຸຍ หรือ ชายครຸຍ; ชื่อเสื้อจำพวกหนึ่ง มีหลายชนิด ใช้สวมหรือคลุม ใช้เป็นเครื่องประกอบเกียรติยศหรือแสดงหน้าที่ในพิธีการหรือแสดงวิทยฐานะ.	ครຸຍ [ครຸຍ] น. ชายผ้าที่ทำเป็นเส้น ๆ, ชายครຸຍ ก็ว่า; ชื่อเสื้อจำพวกหนึ่ง ใช้สวมหรือคลุม มีหลายชนิด ใช้เป็นเครื่องประกอบเกียรติยศหรือแสดงหน้าที่ในพิธีการหรือแสดงวิทยฐานะ.
ครຸฑกระທ	ครຸฑกระທ
ครຸ່ນ [ครຸ່ນ] ว. บ່อย ๆ, ร้าไป, เช่น ครຸ່ນคิດ.	ครຸ່ນ [ครຸ່ນ] ว. บ່อย ๆ เช่น เจ็บปวดครຸ່ນไปใช้ขຽรา ถอยกำลັງวังขาลงทุกปี. (สังข์ทอง), ซ้ำ ๆ, ร้าไป, เช่น ครຸ່ນແຄ້ນ.
---	ครຸ່ນคิດ ๑ ก. คิດซ้ำ ๆ ซาก ๆ.
ครຸ່ນคิດ น. ชื่อเพลงไทยทำนองหนึ่ง.	ครຸ່ນคิດ ๒ น. ชื่อเพลงไทยทำนองหนึ่ง.
ครຸ່ມเครือ	ครຸ່ມเครือ

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ครุย [ครูย] น. ชายผ้าที่ทำเป็นเส้น ๆ เรียกว่าครุย หรือ ชายครูย; ชื่อเสื้อจำพวกหนึ่ง มีหลายชนิด ใช้สวมหรือคลุม ใช้เป็นเครื่องประกอบเกียรติยศหรือแสดงหน้าที่ในพิธีการหรือแสดงวิทยฐานะ.	ครุย [ครูย] น. ชายผ้าที่ทำเป็นเส้น ๆ, ชายครูย ก็ว่า; ชื่อเสื้อจำพวกหนึ่ง ใช้สวมหรือคลุม มีหลายชนิด ใช้เป็นเครื่องประกอบเกียรติยศหรือแสดงหน้าที่ในพิธีการหรือแสดงวิทยฐานะ.
ครูนา	ครูนา
ครู [ครู] น. ผู้สั่งสอนศิษย์, ผู้ถ่ายทอดความรู้ให้แก่ศิษย์. (ป. ครู, ครู; ศ. ครู).	ครู ๑ [ครู] น. ผู้สั่งสอนศิษย์, ผู้ถ่ายทอดความรู้ให้แก่ศิษย์. (ป. ครู, ครู; ศ. ครู).
---	ครู ๒ [คะรู] (โหร) น. ชื่อยาม ๑ ใน ๘ ยามในเวลากลางวัน. (ดู ยาม).
ครู ๑ [ครู] น. ประเดี๋ยวเดียว.	ครู ๑ [ครู] น. เวลาชั่วขณะหนึ่ง เช่น เวลาชั่วครู.
ครู ๒	ครู ๒
ครูด	ครูด
ครูโหม	ครูโหม
---	ครูธระ [ครีธระ] (แบบ) น. แร้ง, ในบทประพันธ์ใช้ว่า ครูธ ก็มี เช่น เกิดเป็นกัณธแก้กังกโกรญจ ครูธกาบินมาว่อนร้อนก็ร้อง. (สมุทรโหม).
ครูน	ครูน
ครูห, ครูห- [ครี, คะรีหะ-] น. เรือน, ช่องคูหา, มณฑปที่อยู่บนเรือหรือรถ เช่น เรือครูห รถครูห. (ส.).	ครูห, ครูห- [ครี, คะรีหะ-] น. เรือน, ช่องคูหา, ที่นั่งบนเรือหรือรถมีลักษณะอย่างเรือน เช่น เรือครูห รถครูห. (ส.).
ครูหบดี [คะรีหะบอดี] น. ผู้มีอันจะกินซึ่งเป็นเจ้าบ้าน, (ส. ครูหปดี; ป. ครูหปดี).	ครูหบดี [คะรีหะบอดี] น. ชายที่เป็นเจ้าบ้าน, ผู้มีอันจะกินซึ่งเป็นเจ้าบ้าน, ครูหบดี ก็ว่า. (ส. ครูหป-ดี; ป. ครูหปดี).
ครูหปตนิ [คะรีหะปัดตะนิ] (แบบ) น. แม่เจ้าเรือน. (ส. ครูหปตนิ; ป. ครูหปตานิ).	ครูหปตนิ [คะรีหะปัดตะนิ] (แบบ) น. หญิงที่เป็นเจ้าบ้าน, ภรรยาของครูหบดี, ครูหป

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
	ตานี กี่ว่า. (ส. คฤหปตฺนี; ป. คหปตานี).
<i>คฤหัสถ์</i>	<i>คฤหัสถ์</i>
<i>คฤหา</i> (กลอน) น. เรือน เช่น มักเที่ยวสู่ คฤหาแห่งท่านนะพ้อ. (โลกนิติ).	<i>คฤหา</i> (กลอน) น. เรือน เช่น มักเที่ยวสู่ คฤหาแห่งท่านนะพ้อ. (โลกนิติ ๒).
<i>คฤหาสน์</i> [คะรีหาด] น. เรือน, โดยมาก หมายถึงเรือนอันสง่าผ่าเผย. (ส. คฤหาสน).	<i>คฤหาสน์</i> [คะรีหาด] น. เรือน, โดยมาก หมายถึงเรือนขนาดใหญ่และสง่าผ่าเผย. (ส. ค ฤหาสน).
<i>คฤหัสถ์</i>	<i>คฤหัสถ์</i>
<i>คฤหา</i>	<i>คฤหา</i>
<i>คฤหาสน์</i>	<i>คฤหาสน์</i>
<i>คณ</i> [คน] (แบบ) น. คอ เช่น เหลือกตาเมียงเอียง คณ. (ม. คำหลวง กุมาร). (ส., ป.).	<i>คณ</i> [คน] (แบบ) น. คอ เช่น เหลือกตาเมียงเอียง คณ. (ม. คำหลวง กุมาร). (ป., ส.).
<i>คณว</i> [คณว] น. เรือน, ที่นั่ง, ตำแหน่ง; โรงถลุง ดีบุก, คณว กี่ว่า.	<i>คณว ๑</i> [คณว] น. เรือน, ที่นั่ง, ตำแหน่ง.
---	<i>คณว ๒</i> [คณว] น. โรงถลุงดีบุก, (ปาก) คณว.
<i>คณอ, คณอ</i> [คณอ, คณอ] ก. เคียงคู่กันไปอย่างคู่รัก หรืออย่างสนิทสนม; หล่อหน่วย เช่น น้ำตาคณอ; ทำเสียงดนตรีหรือเสียงร้องเพลงเบา ๆ ตามไปให้ อยู่ในระดับใกล้เคียงกัน เช่น ร้องคณอ เสียงดนตรี.	<i>คณอ</i> [คณอ] ก. เคียงคู่กันไปอย่างคู่รักหรืออย่าง สนิทสนม; ปริ้ม, ใกล้จะไหล, ในคำว่า น้ำตาคณอ หรือ น้ำตาคณอหน่วย; ทำเสียงดนตรีหรือร้อง เพลงเบา ๆ ตามไปให้อยู่ในระดับใกล้เคียงกัน เช่น ร้องคณอเสียงดนตรี.
<i>คณอเคลีย</i>	<i>คณอเคลีย</i>
<i>คณอแคล, คณอแคล</i> [-แคล, -แคล] ก. ไม่ห่างออก, เคียงกัน, เช่น ปีกเจ้ายังอ่อนคณอ แคล. (กล่อมเด็ก), คลึงโคลงคณอแคลในวัง. (สมุทรโฆษ).	<i>คณอแคล</i> [-แคล] ก. ไม่ห่างออก, เคียงกัน, เช่น ปีกเจ้ายังอ่อนคณอแคล ตัวแม่จะสอนบิน. (กล่อมเด็ก), ใ้ว่า คณอแคล ก็มี.
---	<i>คณอหน่วย</i> ว. เรียกน้ำตาที่ปริ้มอยู่ที่ขอบ ตาเมื่อร้องไห้ว่า น้ำตาคณอหน่วย, น้ำตาล่อหน่วย

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
	หรือ น้ำตาขังหน่วย ก็ว่า.
คลอก ๑ [คลอก] ก. อาการที่ไฟล้อยเผาออกไม่ได้.	คลอก ๑ [คลอก] ก. อาการที่ไฟล้อยเผาหนีออกไม่ได้ เช่น ถูกไฟคลอกตาย.
คลอก ๒ [คลอก] (โบ; กลอน) น. คลอก เช่น บดาลคดีคลอกขุกติ. (สมุทรโฆษ).	---
---	คล้อยแคล้ [คล้อยแคล้] ก. ไม่ห่างออก, เกียงกัน, เช่น คล้อยโคลงคล้อยแคล้ในรัง. (สมุทรโฆษ), คล้อยแคล้ ก็ว่า.
คลอง	คลอง
คลองเลื้อย น. ร่องไม้ที่เลื้อยเลื้อยเข้าไป, ฟันเลื้อยที่กัดให้แฉกออกไปมานิดหน่อย เรียกว่า กัดคลองเลื้อย.	คลองเลื้อย น. ร่องไม้ที่เลื้อยเลื้อยเข้าไป, แนวฟันของเลื้อย.
คลองส่งน้ำ	คลองส่งน้ำ
คลอง [คลอง] ว. สะดวก, ว่องไว, ไม่ฝืด, ไม่ติดขัด.	คลอง [คลอง] ว. สะดวก เช่น หายใจได้คลองขึ้น, ว่องไว เช่น เด็กคนนี้ใช้คลอง, ไม่ฝืด เช่น คลองคอ, ไม่ติดขัด เช่น พุดคลอง.
คลองแคล้ว ว. ว่องไว, สามารถทำได้รวดเร็วเพราะเชี่ยวชาญ, แคล้วคลองก็ว่า.	คลองแคล้ว ว. ว่องไว, สามารถทำได้รวดเร็ว, แคล้วคลองก็ว่า.
คลองตัว	คลองตัว
---	คลองปาก ว. เจนปาก, ขึ้นปาก ก็ว่า.
---	คลองมือ ว. ถนัดมือ, เหมาะกับมือ, เช่น มิดเล่มนี้ใช้คลองมือ; สะดวก, ไม่ขาดแคลน, เช่น เขามีเงินใช้คลองมืออยู่เสมอ.
คล้อย [คล้อย] ก. เอาของที่เป็นวงหรือปวงสวมสิ่งใดสิ่งหนึ่งเข้า เช่น คล้อยพวงมาลัย, เอาของที่เป็นวงหรือไค้งเกี่ยวหรือเกี่ยวกัน เช่น ลูกโซ่คล้อยกัน คล้อยแขน, รับกัน เช่น ซื่อคล้อยกัน.	คล้อย [คล้อย] ก. เอาของที่มีลักษณะเป็นเส้นเป็นวงหรือเป็นปวง คาด เกี่ยว หรือสวมสิ่งใดสิ่งหนึ่งเข้า เช่น ฝาคล้อยคอ คล้อยพวงมาลัย คล้อยข้าง, เอาของที่เป็นวงหรือไค้งเกี่ยวหรือเกี่ยวกัน

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
	เช่น ลูกโซ่คล้องกัน คล้องแขน, รับกัน เช่น ชื่อคล้องกัน.
คลอด [คลอด] ก. ออก, ออกลูก; ออกจากครรภ์; ราชาศัพท์ว่า ประสูติ.	คลอด [คลอด] ก. ออกลูก; ออกจากครรภ์; ราชา ศัพท์ว่า ประสูติ; (ปาก) ออก เช่น กฎหมายใหม่ ยังไม่คลอด.
คลอน [คลอน] ว. เคลื่อนไปมาได้ในที่บังคับ เช่น ฟันคลอน. (คอน อะหม ว่า เคลื่อน).	คลอน [คลอน] ว. เคลื่อนไปมาได้ในที่บังคับ เช่น ฟันคลอน. (อะหม คอน ว่า เคลื่อน).
<i>คลอนแคลน</i>	<i>คลอนแคลน</i>
คล้อย [คล้อย] ว. เพิ่งพ้นจากที่กำหนดไป เช่น เดินคล้อยหลัง, เรียกดวงตะวันที่เคยเที่ยงไป เล็กน้อยว่า ตะวันคล้อย; เรียกนมที่หย่อนลง เล็กน้อยว่า นมคล้อย; ไม่ขัดกัน เช่น พูดคล้อย ตาม.	คล้อย [คล้อย] ว. เพิ่งพ้นจากที่กำหนดไป เช่น เขาเพิ่งเดินคล้อยไปเมื่อสักครู่นี้, ก. บ่าย, ชาย, เรียกอาการที่ดวงตะวันเคยเที่ยงไปแล้วว่า ตะวัน คล้อย, เรียกอาการที่ดวงจันทร์เคยเที่ยงคืนไป แล้วว่า เดือนคล้อย; หย่อนลง, ลดต่ำ, เรียกนมที่ หย่อนลงเล็กน้อยว่า นมคล้อย.
<i>คล้อยคล้อย</i> ก. ไกลออกไปทุกที, เคลื่อน ออกไปไกล. (คล้อย อะหม ว่า ไปช้า ๆ).	<i>คล้อยคล้อย</i> ก. ไกลออกไปทุกที, เคลื่อน ออกไปไกล. (อะหม คล้อย ว่า ไปช้า ๆ).
---	<i>คล้อยตาม</i> ก. สอดคล้องไปในทางเดียวกัน, มีความเห็นอย่างเดียวกัน, เช่น ฉันเห็นคล้อยตาม เขา.
---	<i>คล้อยหลัง</i> ว. ผ่านพ้นไปยังพอเห็นหลังไว้ ๆ เช่น เขาเพิ่งเดินคล้อยหลังไปไม่นาน.
คลอรีน [คลอ-] น. ธาตุลำดับที่ ๑๗ สัญลักษณ์ CL เป็นอโลหะ ลักษณะเป็นแก๊สสีเขียวแกม เหลือง มีกลิ่นฉุนชวนรำลึก เป็นแก๊สพิษ ใช้ ประโยชน์ฆ่าเชื้อโรคในน้ำประปา อุตสาหกรรม ผลิตกรดเกลือ ผลิตผงฟอกขาว ยาฆ่าแมลงหลาย ชนิด เช่น ดิดีที มีคลอรีนเป็นองค์ประกอบ	คลอรีน [คลอ-] น. ธาตุลำดับที่ ๑๗ สัญลักษณ์ CL เป็นอโลหะ ลักษณะเป็นแก๊สสีเขียวแกม เหลือง มีกลิ่นฉุนชวนรำลึก เป็นแก๊สพิษ ใช้ ประโยชน์ในการฆ่าเชื้อโรคในน้ำใน อุตสาหกรรมผลิตกรดเกลือ ในการผลิตผงฟอก ขาว ยาฆ่าแมลงหลายชนิด เช่น ดิดีที มีคลอรีน

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
สำคัญ. (อ. chlorine).	เป็นองค์ประกอบสำคัญ. (อ. chlorine).
คลอโรฟอร์ม	คลอโรฟอร์ม
คลอโรฟิลล์	คลอโรฟิลล์
คละ	คละ
คละคล้ำ	คละคล้ำ
คละปน ก. ลักษณะที่สิ่งทั้งเล็กและใหญ่ดีและเลว ปนกัน.	คละปน ก. ปนกันทั้งขนาดเล็กและใหญ่ทั้งดีและเลว เป็นต้น.
คละคลุ้ง [-คลุ้ง] (กลอน) ก. คลุ้ง, เหม็น คล้ายกลิ่นของเค็มปนกับของเน่า, เช่น ไปถึงเหม็นคาวปลา คละคลุ้ง. (โลกนิติ ๓).	คละคลุ้ง [-คลุ้ง] (กลอน) ก. คลุ้ง, เหม็น คล้ายกลิ่นของเค็มปนกับของเน่า, เช่น ไปถึงเหม็นคาวปลา คละคลุ้ง. (โลกนิติ).
คลັก ๑ [คลັก] ว. ชัดเอียด, ออกันอยู่, รวมกันอยู่ มาก ๆ, เช่น หนอนคลັก แน่นคลັก; เข้าอยู่ในตาที่จะสุก (ควด). (ถิ่น-ปักข์ไต้) น. ที่ที่ไก่อ่เจียเป็นหลุม แล้วนอนตามกลางดิน.	คลັก ๑, คลັก ๑ [คลັก, คลັก] ว. ชัดเอียด, ออกันอยู่, รวมกันอยู่ มาก ๆ, เช่น หนอนคลັก คนคลັก, มาก ๆ เช่น น้ำยาหมอนี่ขึ้นคลັก.
คลັก ๒ [คลັก] (ถิ่น) ว. สกปรก.	คลັก ๒ [คลັก] น. ตาที่จะสุก (ใช้แก่การเล่นควด); (ถิ่น-ปักข์ไต้) น. ที่ที่ไก่อ่เจียเป็นหลุม แล้วนอนในหลุมนั้น, ที่ที่ปลามารวมกันอยู่ในบ่อหรือหนองน้ำที่ควด.
---	คลັก ๓ [คลັก] (ถิ่น-ปักข์ไต้) ก. ทำให้สกปรก เช่น ตัวเปื้อนอย่ามาคลັกที่นอน.
คลັก ๑ [คลັก] ว. ชัดเอียด, ออกันอยู่, รวมกันอยู่ มาก ๆ, เช่น หนอนคลັก แน่นคลັก ขึ้นคลັก.	---
คลັก ๒, คลັก ๆ	คลັก ๒, คลັก ๆ
คลັง [คลັง] น. สถานที่เก็บทรัพย์สินสมบัติของหลวง, ที่รักษาและรับจ่ายเงินหลวง เช่น แผนกคลັง, สถานที่เก็บของเป็นจำนวนมาก ๆ เช่น คลັงพัสดุ.	คลັง [คลັง] น. ที่เก็บรักษาและรับจ่ายเงิน เช่น แผนกคลັง, สถานที่เก็บรักษาสິงของเป็นจำนวนมาก ๆ เช่น คลັงพัสดุ.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
คลังพินานอากาศ น. คลังเก็บเครื่องปลูก เครื่องประดับอาคารพระบรมมหาราชวังของ พระมหากษัตริย์ เช่น พรหม สุทนต์ โคม รัช แก้ว; เครื่องประดับพลับพลาที่ประทับของ พระมหากษัตริย์นอกพระบรมมหาราชวัง.	---
คลังเลือด น. สถานที่เก็บรักษาเลือดไว้ เพื่อบริการแก่คนป่วย, ธนาคารเลือด ก็ใช้.	---
คลังสินค้า	คลังสินค้า
คลังสินค้าทัณฑ์บน	คลังสินค้าทัณฑ์บน
คลัง ๒ [คลัง] น. ไม่กระบอกที่ร้อยโซ่หรือเชือก สำหรับล่าสัตว์หรือเรือ; การผูกคอสัตว์ให้เข้าคู่ กัน เพื่อไม่ให้พรางกัน หรือฝึกหัดตัวที่ไม่ ชำนาญ เช่น เอาวัวไปผูกเข้าคู่กัน ว่า เอาวัวไป คลัง.	คลัง ๒ [คลัง] น. ไม่กระบอกที่ร้อยโซ่หรือเชือก สำหรับล่าสัตว์หรือเรือ, (โบ) คลัง. ก. ผูกคอ สัตว์ให้เข้าคู่กัน เพื่อไม่ให้พรางกัน หรือฝึกหัด ตัวที่ไม่ชำนาญ เช่น เอาวัวไปผูกเข้าคู่กัน ว่า เอา วัวไปคลัง.
คลัง [คลัง] ก. แสดงอาการผิดปกติอย่างคนบ้า, โดยปริยายหมายความว่า หมกมุ่นในสิ่งใดสิ่ง หนึ่งจนเกินไป เช่น คลังอ่านหนังสือ คลังเล่น กล้วยไม้, คลังโคลี่ ก็ว่า.	คลัง [คลัง] ก. แสดงอาการผิดปกติอย่างคนบ้า, เสียสติ; โดยปริยายหมายความว่า หลงใหลใน บุคคลหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น คลังดารา, หมกมุ่น อยู่กับงานหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น คลังอำนาจ คลังเล่นกล้วยไม้, คลังโคลี่ ก็ว่า.
---	คลัง โคลี่ [-โคลี่] ก. หลงใหลในบุคคลหรือสิ่ง ใดสิ่งหนึ่ง, หมกมุ่นอยู่กับงานหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง, คลัง ก็ว่า.
คลัง ๒	คลัง ๒
คลัตช์ น. อุปกรณ์ที่ทำหน้าที่ส่งพลังงานซึ่ง ถ่ายทอดมาจากเครื่องยนต์ไปยังเกียร์ หรือตัด พลังงานนั้นตามต้องการ. (อ. clutch).	คลัตช์ น. อุปกรณ์ที่ทำหน้าที่ส่งพลังงานซึ่ง ถ่ายทอดมาจากเครื่องยนต์ไปยังเกียร์ หรือตัด พลังงานนั้นตามต้องการ. (อ. clutch).

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กลับคล้าย [กลับคล้าย] ก. ราง ๆ, จำได้บ้างไม่ได้บ้าง, เห็นไม่ถนัด, ในบทกลอนใช้ กลับ คำเดียวก็มี เช่น เกล็ดกลับหลังสืมไหล เป็นเหตุ. (โลกนิติ ๓๕๕).	กลับคล้าย, กลับคล้ายกลับคลา [กลับคล้าย, -กลับ คลา] ก. จำได้แต่ไม่แน่ใจ, จำได้อย่างเลื่อนราง, ไม่แน่ใจว่าใช่, เช่น กลับคล้ายว่าเป็นคนคนเดียวกัน, ฉันกลับคล้ายกลับคลาว่าจะเคยพบเขามาก่อน.
กลับคล้ายกลับคลา ว. รู้แต่ไม่แน่ชัด, จำได้ไม่ถนัด.	---
คลา [คลา] ก. เดิน, เคลื่อน, คล้อย, คลาด, เช่น อายแก่ราชาคลา ыхแพ.	คลา [คลา] (กลอน) ก. เดิน, เคลื่อน, เช่น พาชี้ชีคล้องคล้อย ควรรคลา. (โลกนิติ); คลาด เช่น อายแก่ราชาคลา ыхแพ. (โลกนิติ).
คลาคล่ำ ก. ไปเป็นฝูง ๆ.	คลาคล่ำ ก. ไปหรือมาเป็นจำนวนมาก เช่น ฝูงชนคลาคล่ำเต็มท้องถนน.
คลาไคล ก. เดินไป, เคลื่อนไป.	คลาไคล ก. เดินไป, เคลื่อนไป, ไคลคลา ก็ว่า.
คล้ำ [คล้ำ] น. ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Schumannianthus dichotomus</i> Gagnep. ในวงศ์ Marantaceae ต้นสูง ๑ – ๒ เมตร แตกแขนงตามลำต้น ใบกว้าง.	คล้ำ [คล้ำ] น. ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Schumannianthus dichotomus</i> (Roxb.) Gagnep. ในวงศ์ Marantaceae ต้นสูง ๑ – ๒ เมตร แตกแขนงตามลำต้น ใบกว้าง.
กลางแกลง [กลางแกลง] ก. ไม่แน่ใจหรือวางใจลงไปได้เพราะออกจะสงสัย, แกลงใจ หรือ แกลง ก็ว่า.	กลางแกลง [กลางแกลง] ก. แกลงใจ, ไม่แน่ใจหรือวางใจลงไปได้เพราะออกจะสงสัย, แกลงกลาง ก็ว่า, บางทีก็พูดสั้น ๆ ว่า แกลง.
คลาด	คลาด
คลาดเคลื่อน	คลาดเคลื่อน
คลาดแคล้ว	คลาดแคล้ว
คลาน [คลาน] ก. ไปด้วยมือและเข่า เช่น เด็กคลาน; กิริยาที่ทำเช่นนั้นด้วยศอก เรียกว่า คลานศอก, ด้วยเข่า เรียกว่า คลานเข่า; กิริยาที่สัตว์เท้า	คลาน [คลาน] ก. ไปด้วยมือและเข่าอย่างเด็ก; กิริยาที่ใช้มือและเท้าทั้ง ๒ ทาบพื้นแล้วเคลื่อนไป เรียกว่า คลานสี่เท้า; กิริยาที่เคลื่อนไปด้วยเข่า

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
สั้น เช่น เต่า จระเข้ เดิน, เคลื่อนไปอย่างช้า ๆ เช่น รยยนต์ค่อย ๆ คลานไป.	และสอก เรียกว่า คลานสอก, ด้วยเข่า เรียกว่า คลานเข่า; กิริยาที่เดินไปอย่างช้า ๆ ของสัตว์บางชนิด เช่น เต่า จระเข้, เคลื่อนไปอย่างช้า ๆ เช่น รยยนต์ค่อย ๆ คลานไป.
คลาย [คลาย] ก. ขยายให้หลวม เช่น เชือกคลายเกลียว, โดยปริยายหมายความว่า ลดลง, พุเลา, บรรเทาลง, เช่น คลายทุกข์ คลายรัก พิชัยคลายคลายกังวล; ในโคลงหรือร้อย เมื่อต้องการเอกโท ใช้ว่า คล้าย หรือ คล้าย ก็มี เช่น ยังทิศพินันนั้นน้ำคล้ายหน้าฉันนั้น. (ม. คำหลวง ทานกัณฑ์).	คลาย [คลาย] ก. ทำให้หลวม, ขยายให้หลวม เช่น คลายนอต คลายเกลียวเชือก; ลดลง, พุเลา, บรรเทาลง, เช่น คลายทุกข์ คลายรัก พิชัยคลายคลายกังวล.
<i>คลายคล้าย, คล้ายคล้าย</i> ก. เคลื่อนเรื่อย ๆ ไป, ค่อย ๆ, เช่น เข้าป่าไปคลายคล้าย. (ลอ ๑๒), คลี่ไคลพลคล้ายคล้าย, (ลอ ๒๑๕); (ถิ่น-พายัพ) ย้าย. (อะหม คล้ายคล้าย ว่า โดยลำดับ).	<i>คลายคล้าย, คล้ายคล้าย</i> ก. เคลื่อนเรื่อย ๆ ไป, ค่อย ๆ, เช่น หมอมิกล้วยคลายจระคล้าย เข้าป่าไปคลายคล้ายคว้นดั้นโดยทาง. (ลอ), คลี่ไคลพลคล้ายคล้าย แลนา. (ลอ); (ถิ่น-พายัพ) ย้าย. (อะหม คล้ายคล้าย ว่า โดยลำดับ).
<i>คลายเคล่ง</i>	<i>คลายเคล่ง</i>
คล้าย, คล้ายคลึง [คล้าย, -คลึง] ว. เกือบเหมือน.	คล้าย, คล้าย ๆ, คล้ายคลึง [คล้าย, -คลึง] ว. เกือบเหมือน.
คล้าว [คล้าว] (กลอน) ก. ไหล, หลั่งไหล, เช่น รักขแรงรักขแคล้ว คล้าวใน, (ทวาทศมาส).	คล้าว [คล้าว] (กลอน) ก. ไหล, หลั่งไหล, เช่น บางปรับคำคล้อง คล้วนน้ำดาคลอ. (นิ. นรินทร์).
คลาต [คลาต] (โบ) ก. คลาต เช่น ดอกไม้จวง จันทน์คลาตแล. (ม. คำหลวง มหาราช).	คลาต [คลาต] (โบ) ก. คลาต, เคลื่อนจากที่หมาย, เช่น เร่งฝ้ายเร่งคลาตคลา แลนา. (ลอ).
คล้า [คล้า] ก. เอามือเป็นต้นแตะต้องหรือลูบไปมาอย่างช้า ๆ เพื่อให้รู้ว่าเป็นอะไร เหมือนคนดาบอดหรือเหมือนค้นหาของในที่มืด; ค้นหา เช่น คล้าหาเงื่อนงำไม่พบ.	คล้า [คล้า] ก. กิริยาที่ใช้อวัยวะเช่นมือ แตะ ลูบ หรือควานอย่างช้า ๆ เพื่อให้รู้ว่าเป็นอะไรอยู่ที่ไหน เช่น คล้าหาทางออก คล้าหาสวิตช์ไฟ; โดยปริยายหมายความว่า ค้นหา เช่น คล้าหาเงื่อนงำไม่พบ.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
---	คลำป้อย ก. อาการที่คลำและลูบแล้ว ๆ เล่า ๆ ตรงที่เจ็บ.
คลำ [คล่ำ] น. หมู. ว. สืบสน, เกื่อนกล่น, มาก.	คลำ [คล่ำ] น. หมู. ว. สืบสน, เกื่อนกล่น, มาก, มักใช้เข้าคู่กับคำ คลา เป็น คลาคลำ.
คล้ำ	คล้ำ
คลึง	คลึง
คลึงโคลง [คลึงโคลง] ดู กิ่งโครง ๑.	คลึงโคลง [คลึงโคลง] น. นกกิ่งโครง เช่น คลึงโคลงคล้อแคล้ในรัง นกเจ้าเหงาฟิง แลสาร กระสาสรวดตาง. (สมุทรโฆษ). ดู กิ่งโครง ๑.
คลิด	คลิด
คลินิก น. สถานรักษาพยาบาลของเอกชน มักไม่ รับผู้ป่วยให้พักรักษาตัวประจำ; แผนกของ โรงพยาบาลที่รักษาโรคเฉพาะทาง. (อ. clinic).	คลินิก น. สถานรักษาพยาบาล โดยมากเป็นของ เอกชน มักไม่รับผู้ป่วยให้พักรักษาตัวประจำ; แผนกของโรงพยาบาลที่รักษาโรคเฉพาะทาง. (อ. clinic).
คลี [คลี] (โบ) น. การเล่นแข่งขันอย่างหนึ่ง ซึ่งใช้ ไม้ตีลูกกลมด้วยไม้.	คลี [คลี] (โบ) น. ลูกกลม เช่น เล่นคลี โยนคลี, (โบ) การเล่นแข่งขันอย่างหนึ่ง ผู้เล่นใช้ไม้ตีลูก กลมด้วยไม้ เช่น ให้พระยาสามนต์คนตี มาตีคลี พนันในสนาม. (สังข์ทอง); (ถิ่น-อีสาน) การเล่น แข่งขันอย่างหนึ่งแต่ละฝ่ายใช้ไม้ตีลูกกลมซึ่งทำ ด้วยไม้ขนาดลูกมะนาวหรือโตกว่าเล็กน้อย ฝ่าย ที่ดีลูกไปสู่ที่หมายทางฝ่ายของตนได้ก่อนเป็น ฝ่ายชนะ; การเล่นลูกกลมด้วยลีลาเอื้องกรายเพื่อ บูชาเทพเจ้า เช่น นางเริ่มเคาะคลีบูชาพระศรีเทวี. (กามนิด). (เทียบ ส. กุฑ, กุล, โคล; ป. กุฬ ว่า ลูก กลม).
คลี่ [คลี่] ก. คลายสิ่งที่ม้วนหรือพับอยู่ เช่น คลี่ผ้า, ขยายออก เช่น ดอกไม้คลี่กลีบ.	คลี่ [คลี่] ก. คลายสิ่งที่ม้วนหรือพับอยู่ เช่น คลี่ผ้า คลี่มวญมม, ทำให้แผ่ออก เช่น คลี่พัด คลี่ไฟ, ขยายออก เช่น ดอกไม้คลี่กลีบ.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
คลี่คลาย ก. ขยายออกโดยลำดับ.	คลี่คลาย ก. บรรเทาลงโดยลำดับ เช่น เหตุการณ์รุนแรงคลี่คลายลง; ทำให้กระจ่างโดยลำดับ เช่น ตำรวจคลี่คลายเงื่อนงำในคดีฆาตกรรม.
---	คลี่ทัพ, คลี่พล (โบ) ก. เคลื่อนพล, เคลื่อนกำลังไป, เช่น ยังยโสธรคล้อย คลี่พล. (ชวนพ่าย).
คลึง [คลึง] ก. ใช้ฝ่ามือกดสิ่งใดสิ่งหนึ่งแล้วผลักหรือหมุนไปมา เพื่อให้กลมหรือให้เรียบเป็นต้น, อาการที่ทำเช่นนั้นด้วยสิ่งอื่น เช่น คลึงด้วยลูกประคบ.	คลึง [คลึง] ก. ใช้ฝ่ามือกดสิ่งใดสิ่งหนึ่งเบา ๆ แล้วเคลื่อนมือหมุนไปมา เพื่อให้กลมหรือให้เรียบเป็นต้น, อาการที่ทำเช่นนั้นด้วยสิ่งอื่น เช่น คลึงด้วยลูกประคบ.
คลึงเคล้น	คลึงเคล้น
คลึงเกล้า	คลึงเกล้า
คลิ่น [คลิ่น] น. น้ำในทะเลหรือแม่น้ำลำคลองเป็นต้น ซึ่งบางส่วนมีอาการเคลื่อนไหววนสูงกวาระดับโดยปกติแล้วลดลงและแลเห็นเคลื่อนไปเป็นระยะยาวหรือสั้นบนผิวน้ำ, โดยปริยายใช้แก่สิ่งอื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงเช่นนั้น เช่น คลิ่นเสียง.	คลิ่น [คลิ่น] น. น้ำในทะเลหรือแม่น้ำลำคลองเป็นต้น ซึ่งบางส่วนมีอาการเคลื่อนไหววนสูงกวาระดับโดยปกติแล้วลดลงและแลเห็นเคลื่อนไปเป็นระยะยาวหรือสั้นบนผิวน้ำ, โดยปริยายใช้แก่สิ่งอื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงเช่นนั้น เช่น คลิ่นเสียง คลิ่นมนุษย์ ผมดัดเป็นคลิ่น ถนนเป็นคลิ่น.
คลิ่นกระทบฝั่ง ๑ น. ชื่อเพลงไทยชนิดหนึ่ง.	คลิ่นกระทบฝั่ง ๑ น. ชื่อเพลงไทยทำนองหนึ่ง.
คลิ่นกระทบฝั่ง ๒	คลิ่นกระทบฝั่ง ๒
คลิ่นไต้ น้ำ ๑	คลิ่นไต้ น้ำ ๑
คลิ่นไต้ น้ำ ๒	คลิ่นไต้ น้ำ ๒
คลิ่นปานกลาง	คลิ่นปานกลาง
คลิ่นแม่เหล็กไฟฟ้า	คลิ่นแม่เหล็กไฟฟ้า
คลิ่นยาว	คลิ่นยาว
คลิ่นวิทยุ	คลิ่นวิทยุ

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
<i>คลิ่นสั่น</i>	<i>คลิ่นสั่น</i>
คลิ่นไส้ ก. ปั่นป่วนในลำไส้ชวนให้อาเจียน, โดยปริยายหมายความว่า บาดตาน่ารังเกียจ.	คลิ่นไส้ [คลิ่น-] ก. ปั่นป่วนในกระเพาะอาหารหรือลำไส้ชวนให้อาเจียน, โดยปริยายหมายความว่า บาดตาน่ารังเกียจ, น่าสะอิดสะเอียน.
คลิ่นเหียน	คลิ่นเหียน
คลุก [คลุก] ก. เคล้าให้เข้ากัน, ขยำให้ระคนเข้ากัน; ประชิดติดพันเข้าไป เช่น เข้าคลุกวงใน, เกลือก เช่น คลุกฝุ่น.	คลุก [คลุก] ก. เคล้าให้เข้ากัน, ขยำให้ระคนเข้ากัน; ประชิดติดพันเข้าไป เช่น เข้าคลุกวงใน, เกลือก เช่น คลุกเกลือก คลุกน้ำตาล.
<i>คลุกคลี</i>	<i>คลุกคลี</i>
<i>คลุกคลีตีโมง</i>	<i>คลุกคลีตีโมง</i>
คลุ้ง ๑ [คลุ้ง] ว. มีกลิ่นตลบ (มักใช้แก่กลิ่นเหม็น).	คลุ้ง ๑ [คลุ้ง] ว. กระจาย เช่น ฝุ่นคลุ้ง ควันคลุ้ง; มีกลิ่นตลบ (มักใช้แก่กลิ่นเหม็น).
คลุ้ง ๒	คลุ้ง ๒
คลับ [คลับ] น. ลูกขลุบ เช่น ม้าคลับคลีกระบี่ม้า. (ขอพระเกียรติกรุงธน).	คลับ [คลับ] น. ลูกขลุบ เช่น ม้าคลับคลีกระบี่ม้าวิ่งม้าพนันเร็ว. (ขอพระเกียรติกรุงธน).
คลุม [คลุม] ก. กิริยาที่เอาของที่เป็นผืนเช่นผ้าหรือเสื้อปก; ครอบไปถึง เช่น คำนี้นคลุมไม่ถึง. ว. พุดไม่บ่งชัดให้จะแจ้ง เช่น พุดคลุมๆ .	คลุม [คลุม] ก. ปกหรือปิดสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพื่อป้องกันไม่ให้เสียหายหรือทำให้มองไม่เห็นเป็นต้น เช่น เอาผ้าใบคลุมรถยนต์ไว้ ไม่เลื้อยคลุมหลังคา; ครอบไปถึง เช่น คำนี้นคลุมไม่ถึง.
---	<i>คลุม ๆ</i> ว. พุดไม่บ่งชัดให้จะแจ้ง เช่น พุดคลุมๆ.
<i>คลุมเครือ</i>	<i>คลุมเครือ</i>
คลุมถุงชน (สำ) ก. ลักษณะที่ทั้ง ๒ ฝ่ายมาเผชิญหน้ากันทั้งที่ไม่เคยเห็นไม่เคยรู้จักกันมาก่อน, มักใช้แก่ประเพณีแต่งงานสมัยก่อนที่พ่อแม่เป็นผู้จัดการให้ โดยที่เจ้าตัวไม่เคยรู้จักหรือรักกันมาก่อน.	คลุมถุงชน (สำ) ก. ลักษณะการแต่งงานที่ผู้ใหญ่จัดการให้ โดยที่เจ้าตัวไม่รู้จักคุ้นเคยหรือรักกันมาก่อน.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
คลุมประทม, คลุมพทม (ราชา) น. ผ้าห่มนอน.	คลุมบรรทม, คลุมประทม, คลุมพทม (ราชา) น. ผ้าห่มนอน.
---	คลุมปัก, คลุมปิด (ราชา) น. กรวยทำด้วยผ้าปักสำหรับครอบพาน.
คลุมโปง ก. กิริยาที่เอาผ้าคลุมมิดทั้งหัวทั้งตัวทำให้เห็นว่าโปงหรือพองตัวขึ้น.	คลุมโปง ก. กิริยาที่เอาวัตถุเช่นผ้าผ้าคลุมมิดทั้งหัวทั้งตัวหรือเกือบทั้งตัว.
กลุ่ม	กลุ่ม
กลุ่ม ๑	กลุ่ม ๑
กลุ่มคลัง	กลุ่มคลัง
กลุ่ม ๒	กลุ่ม ๒
ควง ก. แกว่งหรือทำให้หมุนเป็นวง เช่น ควงกระบอง ควงดาบ ควงจาน, เดินเข้าคู่คลอเคลียกันไป เรียกว่า เดินควงกัน. น. เรียกตะปูที่มีเกลียวว่า ตะปูควง, เรียกเหล็กที่ใช้ไขตะปูควงว่า เหล็กไขควง; เครื่องดีหั่นส้อมใบลานเพื่อทำใบลานให้เรียบเป็นต้น; บริเวณ เช่นคำว่า ควงไม้้อศวัตตพฤกษ์; เครื่องหมายรูปอย่างนี้ หรือ }	ควง ก. แกว่งหรือทำให้หมุนไปโดยรอบ เช่น ควงกระบอง ควงดาบ ควงจาน, เดินเข้าคู่คลอเคลียกันไป เรียกว่า เดินควงกัน; รวมหรือโยงเข้าในกลุ่มเดียวกัน เช่น เครื่องหมายปีกกาใช้ควงคำหรือข้อความซึ่งอยู่คนละบรรทัดเข้าด้วยกัน; โดยปริยายหมายถึงคบหาสนิทสนมในเชิงคู่รัก เช่น คู่นี้ควงกันมาหลายปีแล้ว; เข้าคู่ไปด้วยกัน เช่น ควงกันไปเที่ยว. น. เรียกตะปูที่มีเกลียวว่า ตะปูควง, เรียกเครื่องมือที่ใช้ไขตะปูควงว่า ไขควง; เครื่องมือสำหรับอัดใบลานเป็นต้นให้แน่น; บริเวณ เช่น ในควงไม้ศรีมหาโพธิ์.
ควงแขน	ควงแขน
ควงส่ว่น	ควงส่ว่น
ควน ก. คำนวน เช่น ควนควนสวนสอบ. (อิเหนา).	ควน ก. คำนวน เช่น ขับควนทวนเทียบด้วยคำราพิเคราะห์พระชันษาชะตาเมือง. (อิเหนา).
ควน (ถิ่น-ปักยไ้) น. เนิน, เขาดิน.	ควน (ถิ่น-ปักยไ้) น. เนิน, เขาดิน. (ม. gual, guar).

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ควบ ก. เอารวมเข้าเป็นอันเดียวกันหรือเข้าคู่กัน เช่น ควบเชือก ควบด้าย สอบควบ กินยาควบกิน; วังเต็มทีจนดูเหมือนเท้าไม่ติดดิน (ใช้แก่ม้า).	ควบ ๑ ก. เอารวมเข้าเป็นอันเดียวกันหรือเข้าคู่กัน เช่น ควบเชือก ควบด้าย สอบควบ กินยาควบกิน.
<i>ควบคุม</i>	<i>ควบคุม</i>
---	ควบกู้ ก. เข้าคู่กัน, ทำพร้อมกัน, เช่น เขาเรียนหนังสือควบกู้กับทำงาน.
---	ควบ ๒ ก. อาการที่วังเต็มทีจนดูเหมือนเท้าหรือล้อไม่ติดดิน.
---	ควบม้า ก. อาการที่คนขี่หลังม้ากระตุ้นให้ม้าวิ่งไปอย่างรวดเร็ว.
ควบแน่น	ควบแน่น
ควย	ควย
ควร [ควน] ว. เหมาะ เช่น กินแต่พอควร เต็มน้ำมันแต่พอควร; ชอบ, ถูกต้อง, เช่น เห็นควรแล้ว; เป็นคำช่วยกริยาในความคล้อยตาม เช่น ควรทำ ควรกิน.	ควร [ควน] ว. เหมาะ เช่น กินแต่พอควร; ชอบ, ถูกต้อง, เช่น เห็นควรแล้ว; เป็นคำช่วยกริยาในความคล้อยตาม เช่น ควรทำ ควรกิน.
ควัก [ควัก] ก. งอนิ้วเอาสิ่งใดสิ่งหนึ่งออกมา, เอามือล้วงลงไปในที่ซึ่งมีปากแคบ แล้วงอนิ้วเอาสิ่งที่อยู่在那้นออกมา, ใช้เครื่องมือปลายโค้งหรืองอทำอาการเช่นนั้น เช่น ควักหู, ใช้เข็มควักถักด้ายให้เป็นลวดลายต่าง ๆ เรียกว่า ควักลูกไม้, เอาเครื่องมือรูปพวยขนาดเล็กตักสิ่งใดสิ่งหนึ่งขึ้นมา เช่น ควักปูน ควักกะปิ.	ควัก [ควัก] ก. ดึงหรือล้วงสิ่งใดสิ่งหนึ่งออกมา, เอามือล้วงลงไปในที่ใดที่หนึ่ง แล้วเอาสิ่งที่อยู่在那้นออกมา, ใช้เครื่องมือปลายโค้งหรืองอทำอาการเช่นนั้น เช่น ควักหู, ใช้เข็มควักถักด้ายให้เป็นลวดลายต่าง ๆ เรียกว่า ควักลูกไม้, เอาเครื่องมือรูปพวยขนาดเล็กตักสิ่งใดสิ่งหนึ่งขึ้นมา เช่น ควักปูน ควักกะปิ, (ปาก) ดึงเอาตัวออกมา เช่น ควักเอาตัวมาจากที่นอน.
---	ควักกระเป๋ ก. จ่ายเงินหรือออกเงิน เช่น ควักกระเป๋เลี้ยงเพื่อน.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
---	ควักกะปี (ปาก) ก. อาการที่ราเอามือควักไป ควักอย่างคนรำไม่เป็น.
ควักลงหลุม	ควักลงหลุม
---	ควัก [ควัก] ว. รุน, ชุลมุน, เช่น วังหากันให้ควัก.
ควักค้อน [ควัก-] ก. ค้อนจนหน้าคว่ำ.	ควักค้อน [ควัก-] (กลอน) ก. ค้อนจนหน้าคว่ำ เช่น ขึ้นจะมากวักค้อนก่อนว่า เงาะของข้าเคยใส่ ทำไมลิ. (สังข์ทอง), ค้อนควัก ก็ว่า.
คว้งคว้าง [คว้งคว้าง] (กลอน) ว. แกว่งไปมา, กวัดแกว่ง, ไหลวน.	คว้งคว้าง [คว้งคว้าง] (กลอน) ว. แกว่งไปมา, กวัดแกว่ง, ไหลวน, โบราณเขียนเป็น คว้งคว้าง ก็มี เช่น สระเหนาะน้ำ คว้งคว้าง ควิวแด. (กำสรวล).
คว้น	คว้น
คว้นหลง	คว้นหลง
คว้น	คว้น
คว้นจุก	คว้นจุก
คว่ำ [คว่ำ] ก. ยื่นมือไปจับหรือฉวยมาโดยเร็ว, ลักษณะที่คล้ายคลึงเช่นนั้น เช่น ศัพท์นี้ไปคว่ำมา จากไหน; กิริยาชักว่าวกระตุกให้ว่าวปักหัวลง แล้วช้อนขึ้นไปทางใดทางหนึ่งตามความ ต้องการ.	คว่ำ [คว่ำ] ก. ยื่นมือไปจับหรือฉวยมาโดยเร็ว, ลักษณะที่คล้ายคลึงเช่นนั้น เช่น ศัพท์นี้ไปคว่ำมา จากไหน; กิริยาชักว่าวกระตุกให้ว่าวปักหัวลง แล้วช้อนขึ้นไปทางใดทางหนึ่งตามความต้องการ เช่น ว่าวจุพากับว่าวปักเป้าคว่ำกัน.
คว่ำไขว่	คว่ำไขว่
คว่ำน้ำเหลว	คว่ำน้ำเหลว
ควาก ๑	ควาก ๑
ควาก ๒	ควาก ๒
คว้าง	คว้าง
คว้าง ๆ	คว้าง ๆ

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
คว้างคว้าง ว. อาการที่หมุนหรือลอยไปตามกระแสลมและน้ำเป็นต้นอย่างไม่มีจุดหมายหรือไม่มีที่ยึดเหนี่ยว, คว้างคว้าง ก๊ว.	คว้างคว้าง ว. อาการที่หมุนหรือลอยไปตามกระแสลมและน้ำเป็นต้นอย่างไม่มีจุดหมายหรือไม่มีที่ยึดเหนี่ยว, โดยปริยายหมายถึงลักษณะที่คล้ายคลึงเช่นนั้น เช่น เขาเดินคว้างคว้างไม่รู้จะไปไหนดี, คว้างคว้าง ก๊ว.
ควาญ	ควาญ
ควาน [ควาน] ก. กิริยาที่เอามือหรือสิ่งอื่นค้นหาสิ่งของในน้ำหรือในที่มืด.	ควาน [ควาน] ก. กิริยาที่เอามือหรือสิ่งอื่นค้นหาสิ่งของในน้ำหรือในที่มืดเป็นต้น.
คว้าน	คว้าน
คว้านท้อง ก. ฆ่าตัวตายแบบญี่ปุ่น โดยใช้มีดแทงที่ท้องแล้วคว้าน.	คว้านท้อง ก. ฆ่าตัวตายแบบญี่ปุ่น โดยใช้มีดแทงที่ท้องแล้วคว้าน. (เทียบ ญี่ปุ่น harakiri).
ความ [ความ] น. เรื่อง เช่น เนื้อความ เกิดความ; อาการ; คดีที่ฟ้องร้องกันในโรงศาล; คำนำหน้ากริยาหรือวิเศษณ์เพื่อแสดงสภาพ เช่น ความตาย ความดี ความชั่ว.	ความ [ความ] น. เรื่อง เช่น เนื้อความ เกิดความ; อาการ เช่น ความทุกข์ ความสุข; คดีที่ฟ้องร้องกันในโรงศาล; คำนำหน้ากริยาหรือวิเศษณ์เพื่อแสดงสภาพ เช่น ความตาย ความดี ความชั่ว.
ความชอบ น. คุณงามความดีที่ควรได้รับบำเหน็จ.	ความชอบ น. คุณงามความดีที่ควรได้รับบำเหน็จรางวัล.
---	ความเป็นความตาย น. เรื่องสำคัญมาก เช่น เรื่องภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจเป็นความเป็นความตายของชาติ.
---	ความมุ่งหมาย น. ความตั้งใจ, เจตนา, เช่น ถนนสายนี้สร้างขึ้นด้วยความมุ่งหมายเพื่อย่นระยะทาง.
ความหลัง	ความหลัง
---	ความเห็น น. ข้อวินิจฉัยหรือความเชื่อที่แสดงออกตามความเห็น ู้ หรือ คิด เช่น ฉันมีความเห็นว่านักมวยไทยจะเป็นฝ่ายชนะ ผมมี

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
	ความเห็นว่าเขาเป็นคนน่าเชื่อถือ.
ความคลาด	ความคลาด
---	ความคิด น. สิ่งที่เกิดขึ้นในใจ; ความรู้ที่เกิดขึ้นภายในใจ ก่อให้เกิดการแสวงหาความรู้ต่อไป เช่น เครื่องบินเกิดขึ้นได้เพราะความคิดของมนุษย์; สติปัญญาที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างถูกต้องและสมควร เช่น คนทำลายของสาธารณะเป็นพวกไม่มีความคิด.
ความเค้น	ความเค้น
ความเครียด (ฟิสิกส์) น. อัตราส่วนระหว่างขนาดที่เปลี่ยนไปเนื่องจากความเค้นกับขนาดเดิมของเทหวัตถุ, อัตราส่วนระหว่างความเค้นกับความเครียดในเทหวัตถุใด เรียกว่า โมดูลัสของความยืดหยุ่นของเนื้อเทหวัตถุนั้น. (อ. strain)	ความเครียด (ฟิสิกส์) น. อัตราส่วนระหว่างขนาดที่เปลี่ยนไปเนื่องจากความเค้นกับขนาดเดิมของเทหวัตถุ. (อ. strain); ลักษณะอาการที่สมองไม่ได้ผ่อนคลายเพราะคร่ำเคร่งอยู่กับงานจนเกินไป, ลักษณะอาการที่จิตใจมีอารมณ์บางอย่างมากกดดันความรู้สึกอย่างรุนแรง.
ความเฉื่อย	ความเฉื่อย
ความชื้น	ความชื้น
ความชื้นสัมบูรณ์	ความชื้นสัมบูรณ์
ความชื้นสัมพัทธ์	ความชื้นสัมพัทธ์
ความถ่วง	ความถ่วง
ความถ่วงจำเพาะ	ความถ่วงจำเพาะ
ความถี่	ความถี่
ความถี่วิทยุ	ความถี่วิทยุ
ความโน้มถ่วง	ความโน้มถ่วง
ความยาวคลื่น	ความยาวคลื่น

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
---	ความรู้ น. สิ่งที่สั่งสมมาจากการศึกษาเล่าเรียน การค้นคว้า หรือประสบการณ์ รวมทั้งความสามารถเชิงปฏิบัติและทักษะ; ความเข้าใจหรือสารสนเทศที่ได้รับมาจากประสบการณ์; สิ่งที่ได้รับมาจากการได้ยิน ได้ฟัง การคิด หรือการปฏิบัติ; องค์วิชาในแต่ละสาขา เช่น ความรู้เรื่องเมืองไทย ความรู้เรื่องสุขภาพ.
---	ความรู้ท่วมหัวเอาตัวไม่รอด (คำ) ว. มีความรู้มากแต่ไม่รู้จักใช้ความรู้ให้เป็นประโยชน์.
ความรู้ท่วมหัวเอาตัวไม่รอด (คำ) ว. มีความรู้มากแต่ไม่รู้จักใช้ความรู้ให้เป็นประโยชน์.	---
ความรู้สึกเชิง, ความรู้สึกเด่น น. ความรู้สึกที่ตนเองปรับตัวได้ดีเด่นกว่าผู้อื่น ความรู้สึกนี้ไม่จำเป็นจะต้องอยู่ในจิตใต้สำนึก แต่ถ้าเกิดขึ้นบ่อย ๆ และมีได้แก้ไขหรือได้รับการสนับสนุน เช่น ในการอบรมเลี้ยงดู เด็กก็อาจเก็บสะสมไว้เกิดเป็นนิสัยของบุคคลนั้นได้. (อ. superiority feeling).	ความรู้สึกเชิง, ความรู้สึกเด่น (จิตวิทยา) น. ความรู้สึกที่ตนเองมีความสามารถเหนือกว่าหรือดีเด่นกว่าผู้อื่น ความรู้สึกนี้ไม่จำเป็นจะต้องอยู่ในจิตใต้สำนึก แต่ถ้าเกิดขึ้นเสมอ ๆ และมีได้แก้ไขหรือได้รับการสนับสนุน เช่น ในการอบรมเลี้ยงดู เด็กก็อาจเก็บสะสมไว้เกิดเป็นนิสัยของบุคคลนั้นได้. (อ. superiority feeling); ความเชื่อหรือความมั่นใจว่าตนเองมีฐานะหรือมีความสามารถเหนือกว่าผู้อื่น.
---	ความรู้สึกซ้ำ น. ลักษณะอาการที่รับอารมณ์ต่าง ๆ ได้ซ้ำ เช่น เขาเป็นคนมีความรู้สึกซ้ำ ต้องใช้เวลานานกว่าจะเข้าใจ.
ความรู้สึกด้อย น. ความรู้สึกที่ตนเองปรับตัวได้ไม่เท่าเทียมบุคคลทั่วไป ความรู้สึกนี้ไม่จำเป็นจะต้องอยู่ในจิตใต้สำนึกและผู้นั้นไม่จำเป็นต้องมีความรู้สึกนี้ไม่จำเป็นจะต้องอยู่ในจิตใต้สำนึก	ความรู้สึกด้อย (จิตวิทยา) น. ความรู้สึกที่ตนเองมีความสามารถไม่เท่าเทียมบุคคลทั่วไป ความรู้สึกนี้ไม่จำเป็นจะต้องอยู่ในจิตใต้สำนึก

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ปมด้อย อาจเกิดขึ้นในสิ่งแวดล้อมหรือในบางขณะเท่านั้น แต่ถ้าเกิดขึ้นบ่อย ๆ และมีได้แก้ไข ก็อาจเก็บกดไว้จนเกิดเป็นปมด้อยได้. (อ. inferiority feeling).	และผู้นั้นไม่จำเป็นต้องมีปมด้อย อาจเกิดขึ้นในสิ่งแวดล้อมหรือในบางขณะเท่านั้น แต่ถ้าเกิดขึ้นบ่อย ๆ และมีได้แก้ไข ก็อาจเก็บกดไว้จนเกิดเป็นปมด้อยได้; ความไม่เชื่อมั่นว่าตนเองมีฐานะหรือความสามารถเท่าเทียมผู้อื่น. (อ. inferiority feeling).
---	ความรู้สึกไว น. ลักษณะอาการที่รับอารมณ์ต่าง ๆ ได้รวดเร็ว เช่น ผู้ที่ศึกษาวรรณคดีควรจะมีความรู้สึกไวจึงจะรับรสรวรรณคดีได้.
ความเร่ง น. อัตราการเปลี่ยนความเร็วที่เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ต่อ ๑ หน่วยเวลา. (อ. acceleration).	ความเร่ง (วิทยา) น. อัตราการเปลี่ยนความเร็วที่เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ต่อ ๑ หน่วยเวลา. (อ. acceleration).
ความเร็ว น. อัตราการเคลื่อนที่ของวัตถุต่อ ๑ หน่วยเวลาโดยระบุมั่งทิศทางของการเคลื่อนที่ด้วย. (อ. velocity).	ความเร็ว (วิทยา) น. อัตราการเคลื่อนที่ของวัตถุต่อ ๑ หน่วยเวลาโดยระบุมั่งทิศทางของการเคลื่อนที่ด้วย. (อ. velocity).
ความหน่วง น. อัตราการเปลี่ยนความเร็วที่ลดลงเรื่อย ๆ ต่อ ๑ หน่วยเวลา. (อ. retardation).	ความหน่วง (วิทยา) น. อัตราการเปลี่ยนความเร็วที่ลดลงเรื่อย ๆ ต่อ ๑ หน่วยเวลา. (อ. retardation).
ควาย	ควาย
---	ควายเขาเกก น. ควายที่มีเขาเงือกไม่เข้ารูปกัน; โดยปริยายหมายถึงคนที่เป็นอันธพาล เกะกะเกร, วิวเขาเกก กี่ว่า.
---	ควายทุย น. ควายที่มีเขาสั้นหรือหงิก.
---	ควายโตน น. ควายป่าที่แตกฝูงออกมาอยู่ลำพัง.
---	ควายธนู น. ของขลังชนิดหนึ่ง ทำเป็นรูปตัวควายหรือเขาควาย ใช้เวทมนตร์ทาง

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
	ไสยศาสตร์เสกเป่าไปทำร้ายผู้อื่นหรือกันไม่ให้ผู้อื่นมาทำร้าย.
ควายปละ	ควายปละ
ควายพระอินทร์	ควายพระอินทร์
คว่ำ	คว่ำ
คว่ำ [คว่ำ] ก. ตรงกันข้ามกับหงาย, กิริยาที่เอาหน้าลง เช่น นอนคว่ำ, กิริยาที่เอาข้างบนลงล่าง เช่น คว่ำซาม, พลิกเอาด้านบนลงล่าง เช่น รถคว่ำเรือคว่ำ; ทำให้อีกฝ่ายหนึ่งพ่ายแพ้หรือล้มเลิกไป เช่น คว่ำคู่ต่อสู้ คว่ำกฎหมาย; เรียกหน้าที่แสดงอาการโกรธมากจนไม่อยากจะเงยขึ้นมองคว่ำหน้าคว่ำ.	คว่ำ [คว่ำ] ก. พลิกเอาด้านบนลงล่าง เช่น รถคว่ำเรือคว่ำ; กิริยาที่เอาด้านหน้าลง เช่น นอนคว่ำ, กิริยาที่เอาด้านบนลงล่าง เช่น คว่ำซาม, ตรงข้ามกับ หงาย; เรียกใบหน้าที่แสดงอาการไม่พอใจหรือโกรธจนไม่เงยหน้าขึ้นมองคว่ำหน้าคว่ำ; โดยปริยายหมายความว่า ทำให้อีกฝ่ายหนึ่งพ่ายแพ้ เช่น คว่ำคู่ต่อสู้.
---	คว่ำกระดาน ก. อาการที่ฝ่ายซึ่งเห็นว่าตนกำลังจะแพ้ในการเล่นหมากรุก จึงพาลล้มกระดานเล็กน้อยเล่นกัน โดยแกล้งปิดตัวหมากรุกบนกระดานให้กระจัดกระจายหรือเทตัวหมากรุกบนกระดานเป็นต้น, โดยปริยายหมายถึงการที่ฝ่ายมีอำนาจล้มเลิกการประชุมหรือกิจการใด ๆ เสียกลางคัน เช่น ประธานเห็นว่าจะคุมเสี่ยงในการประชุมไม่อยู่ เลยสั่งปิดประชุมเป็นการคว่ำกระดานเสีย, ล้มกระดาน ก็ว่า.
คว่ำบาตร	คว่ำบาตร
คว่ำหลัง	คว่ำหลัง
---	คว่ำตายหงายเป็น คู ดิ้นตายไปเป็น.
ควินิน	ควินิน
ควิวคว้าง, ควิวคว้าง, ควิวคว้าง [ควิวคว้าง, -คว้าง, -คว้าง] (กลอน) ก. ไหลลื่นหิวหวาดใจ เช่น	ควิวคว้าง, ควิวคว้าง, ควิวคว้าง, ควิวคว้าง [ควิวคว้าง, -คว้าง, -คว้าง, -คว้าง] (กลอน) ก. หมุนคว้าง

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
สาครควีคว่าง, ใช้โดยปริยายว่า เว้งว้าง, กว้างใหญ่, นากลัว.	จนใจหวิว ๆ, อาการที่จิตใจรู้สึกหวาดหวิว; ใช้โดยปริยายว่า เว้งว้าง, กว้างใหญ่, นากลัว, เช่น สาครควีคว่าง, โบราณเขียนเป็น ควีคว่ง ก็มี เช่น สมุทรพิสารลิว ควีคว่งแลนา. (กำสรวล).
ควีนสิริกิติ์ [ควีนสิริกิติ์] น. ชื่อกล้วยไม้ชนิด <i>Cattleya Queen Sirikit</i> ในวงศ์ Orchidaceae เป็นพันธุ์ผสม ดอกใหญ่ สีขาว ปากเหลือง สวยงามมากและมีกลิ่นหอม.	ควีนสิริกิติ์ [ควีนสิริกิติ์] น. ชื่อกล้วยไม้ชนิด <i>Cattleya 'Queen Sirikit'</i> ในวงศ์ Orchidaceae เป็นพันธุ์ผสม ดอกใหญ่ สีขาว ปากเหลือง สวยงามมากและมีกลิ่นหอม.
คห-	คห-
คหกรรมศาสตร์ [คะหะกำมะสาต] น. วิชาว่าด้วยศิลปะและหลักของการครองเรือน เช่น หลักการโภชนาการ การจัดและตกแต่งบ้าน การเลี้ยงดูเด็ก, เกษาศาสตร์ หรือ เกษเศรษฐศาสตร์ ก็เรียก.	คหกรรมศาสตร์ [คะหะกำมะสาต] น. วิชาที่เกี่ยวข้องกับความรู้ทางวิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ โดยมุ่งพัฒนาครอบครัวด้วยการจัดการทรัพยากรบุคคล วัสดุ และสิ่งแวดล้อม เพื่อพัฒนาอาชีพและเสริมสร้างคุณภาพชีวิต ความมั่นคงของสถาบันครอบครัว และสังคม.
คหบดี [คะหะบอ-] น. ผู้มีอันจะกิน, คู่กับ คหปตานี. (ป.).	คหบดี [คะหะบอ-] น. ชายที่เป็นเจ้าบ้าน, ผู้มีอันจะกินซึ่งเป็นเจ้าบ้าน, คฤหบดี ก็ว่า. (ป.).
คหปตานี น. แม่เจ้าเรือน, หญิงที่มีอันจะกิน, แม่บ้านแม่เรือน. (ป.).	คหปตานี น. หญิงที่เป็นเจ้าบ้าน, ภรรยาของคหบดี, คฤหปตานี ก็ว่า.(ป.).
คหฺฐ	คหฺฐ
คอ น. ส่วนแห่งร่างกายที่ต่อศีรษะกับตัว, ราชาศัพท์ว่า พระคอ; ส่วนของภาชนะที่คอดอยู่ระหว่างตัวกับปาก เช่น คอหม้อ; เรียกส่วนลำต้นของพรรณไม้วงศ์ปาล์มที่อยู่ระหว่างใบล่างสุดกับยอด เช่น คอมะพร้าว คอตาล; ใช้เป็นสำนวนหมายความว่า ความนิยม, ความมีใจชอบ, เช่น	คอ น. ส่วนของร่างกายที่ต่อศีรษะกับตัว, ราชาศัพท์ว่า พระคอ; ส่วนของภาชนะที่คอดอยู่ระหว่างตัวกับปาก เช่น คอหม้อ; เรียกส่วนลำต้นของพรรณไม้วงศ์ปาล์มที่อยู่ระหว่างใบล่างสุดกับยอด เช่น คอมะพร้าว คอตาล; โดยปริยายหมายความว่า ความมีใจชอบเสพลิงใดสิ่งหนึ่ง

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
คอเดียวกัน (ชอบอย่างเดียวกัน).	เป็นอาจิม เช่น คอเกล้า คอเบียร์ คอหนัง คอละคร.
คอกระเช้า น. เรียกเสื้อคอกลม ตัวหลวม ไม่มีแขน มีจีบรัดตรงคอว่า เสื้อคอกระเช้า.	คอกระเช้า น. เรียกเสื้อคอกลมคว้านกว้าง ลึกทั้งข้างหน้าและข้างหลัง มีจีบรัดตรงคอ ตัว หลวม ว่า เสื้อคอกระเช้า, ใช้เป็นเสื้อชั้นในแบบ เก่าของผู้หญิง.
คอกลม	คอกลม
คอกะลาสี	คอกะลาสี
	คอขวด น. ส่วนของถนน สะพาน หรือลำ น้ำตอนที่แคบเข้า.
คอขาดบาดตาย	คอขาดบาดตาย
คอแข็ง ว. อาการที่นั้งอั้นเพราะเถียงไม่ขึ้น เป็นต้น; ทนต่อรสอันเข้มหรือรุนแรงได้.	คอแข็ง ว. อาการที่นั้งอั้นเพราะเถียงไม่ขึ้น เป็นต้น; ทนต่อรสอันเข้มหรือรุนแรงของเหล้าได้, ตรงข้ามกับ คออ่อน.
คอคอด น. แผ่นดินกึ่งที่ติดต่อกับส่วน ใหญ่ ๒ ข้าง.	คอคอด น. แผ่นดินที่กึ่งคอดและมีน้ำ ล้อมรอบอยู่ทั้ง ๒ ด้าน ตรงที่กึ่งคอดจะเชื่อมต่อ ระหว่างแผ่นดินใหญ่ ๒ แห่ง หรือเชื่อมต่อ ระหว่างแผ่นดินใหญ่กับแหลมให้ติดต่อถึงกันได้ เช่น คอคอดกระ.
คอเชิด น. ปกเสื้อแบบติดคอ ปลายปก แหลม มีสายเชื่อมระหว่างปกกับตัวเสื้อเพื่อเสริม ให้ปกตั้งขึ้น เหมาะแก่การผูกเน็คไท.	คอเชิด น. ปกเสื้อแบบติดคอ ปลายปก แหลม มีสายเชื่อมระหว่างปกกับตัวเสื้อเพื่อเสริม ให้ปกตั้งขึ้น.
คอซอง น. ผ้าผูกคอแบบหนึ่งมีสีดำ ผูก ได้คอปกเสื้อกะลาสีเป็นต้น; ซอกที่อยู่หัวเรือ หรือท้ายเรือ.	คอซอง น. ผ้าผูกคอแบบหนึ่ง ผูกได้คอ ปกเสื้อกะลาสี; ซอกที่อยู่หัวเรือหรือท้ายเรือ.
---	คอเดียวกัน ว. มีรสนิยมเดียวกัน เช่น คนนี้ คอเดียวกัน ไปไหนไปด้วยกันเสมอ.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
คอตก ว. อาการที่ห้วงบลงมาแสดงอาการผิดหวัง.	คอตก ว. อาการที่ห้วงดลงมาแสดงอาการผิดหวังเป็นต้น.
คอต่อ	คอต่อ
คอตั้ง น. คอเสื้อที่มีขอบตั้งแนบไปกับลำคอ ไม่ถือว่าขอบนั้นเป็นปก.	คอตั้ง น. คอเสื้อที่มีขอบตั้งแนบไปกับลำคอ .
คอตั้งบ่า	คอตั้งบ่า
คอตีบ น. โรคติดต่ออันตรายชนิดหนึ่งเกิดแก่ระบบทางเดินหายใจส่วนบน.	คอตีบ น. ชื่อโรคติดต่ออันตรายชนิดหนึ่งเกิดจากเชื้อแบคทีเรียชนิด <i>Corynebacterium diphtheriae</i> อาจทำให้ทางเดินอากาศหายใจอุดตัน เป็นเหตุให้หายใจไม่สะดวก อาจถึงแก่ชีวิตได้ มักเกิดแก่เด็กเล็ก. (อ. diphtheria).
คอถ่วง	คอถ่วง
คอทองแดง	คอทองแดง
คอนาค	คอนาค
---	คอทั้งสันหลังเหล็ก (สำ) ว. แข็งแกร่ง, ทรหดอดทน.
คอบัว	คอบัว
คอแบะ	คอแบะ
คอปาด	คอปาด
คอเป็นเอ็น	คอเป็นเอ็น
คอพอก น. ชื่อโรคเนื้องอกที่คอได้คาง, คอหอยพอก ก็ว่า.	คอพอก น. ชื่อโรคต่อมไทรอยด์โต ส่วนใหญ่เกิดจากการขาดธาตุไอโอดีน, คอหอยพอก ก็ว่า. (อ. goitre, struma, thyrocele).
คอพับ น. เรียกเสื้อชั้นนอกที่คอพับลงมา.	คอพับ น. เรียกเสื้อชั้นนอกที่คอพับลงมาว่า เสื้อคอพับ. ว. อาการที่คอตกพับลงเพราะล้ากำลังทรงตัวเป็นต้น.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
คอไฟ	คอไฟ
คอพับ น. เรียกเสื้อชั้นนอกที่คอพับลงมา.	คอพับ น. เรียกเสื้อชั้นนอกที่คอพับลงมาว่า เสื้อคอพับ. ว. อาการที่คอตกพับลงเพราะลึนกำลังทรงตัวเป็นต้น.
คอไฟ	คอไฟ
ค่อม้า น. ชื่อดาวฤกษ์อัสวายุช.	ค่อม้า น. ชื่อหนึ่งของดาวฤกษ์อัสวินี มี ๗ ดวง, ดาวคุ่มา ดาวม้า ดาวอัสวายุช หรือดาวอัสสนี ก็เรียก; เรียกมีดพกปลายแหลมชนิดหนึ่งที่มีด้ามงอเฉียงลงว่า มีดค่อม้า, ประแคะ ก็เรียก.
คอรวง	คอรวง
คอระฆัง น. ส่วนพระเจดีย์ตรงคอด ต่อองค์พระเจดีย์ (ที่เรียกระฆัง) กับยอด.	คอระฆัง น. ส่วนพระเจดีย์ตรงคอด ต่อองค์พระเจดีย์ (ที่เรียกระฆัง) กับบัลลังก์.
คอแฉ่ง	คอแฉ่ง
คอวี	คอวี
คอสอง น. ผู้ร้องถัดจากคนที่ ๑ ในวงเพลงที่ร้องแก้กันเป็นต้น, ผู้ว่าคล้ายตามอย่างลูกคู่; ส่วนของเรือนที่ต่อตั้งแต่หัวเสาสุดขึ้นไปอีกชั้นหนึ่งจนถึงจันทัน.	คอสอง ๑ น. ผู้ร้องถัดจากคนที่ ๑ ในวงเพลงที่ร้องแก้กันเป็นต้น, ผู้ว่าคล้ายตามอย่างลูกคู่.
---	คอสอง ๒ น. ส่วนของเรือนที่ต่อตั้งแต่หัวเสาสุดขึ้นไปอีกชั้นหนึ่งจนถึงจันทัน.
คอสะพาน	คอสะพาน
คอสูง	คอสูง
คอเสื้อ	คอเสื้อ
---	คอหนัง (ปาก) น. นาวิกโซรินอเมริกัน.
---	คอหยัก ๆ สักแต่ว่าคน (สำ) น. คนที่ประพฤติตัวไม่สมศักดิ์ศรีของความเป็นคน.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
คอหอย น. ส่วนของคอตรงเหนือ ลูกกระเดือกขึ้นมา.	คอหอย น. อวัยวะภายในลำคอ เป็นทาง ร่วมของระบบทางเดินอาหารและระบบทางเดิน อากาศหายใจ เริ่มตั้งแต่หลังโพรงจมูก หลังช่อง ปากลงไปจนถึงหลังกล่องเสียง. (อ. pharynx).
คอหอยกับลูกกระเดือก	คอหอยกับลูกกระเดือก
คอหอยตีบ	คอหอยตีบ
คอหอยพอก น. ชื่อโรคเนื้องอกที่คอได้ คาง, คอพอก ก็ว่า.	คอหอยพอก น. คอพอก.
คอห่าน น. ส่วนของโถส้วมหรืออ่างล้าง หน้าเป็นต้นตรงที่มีลักษณะคล้ายคอห่านสำหรับ กันกลิ่นหรือกักน้ำเป็นต้น.	คอห่าน น. ส่วนของโถส้วมตรงที่มี ลักษณะคล้ายคอห่านสำหรับกักน้ำเพื่อกันกลิ่น เป็นต้น.
คอแหลม	คอแหลม
---	คออ่อน ๑ ว. ทนต่อรสอันเข้มหรือรุนแรง ของเหล้าไม่ได้, ตรงข้ามกับ คอแข็ง.
---	คออ่อนคอพับ ว. อาการที่คอเอียงไปมา เพราะเมามัอง่วง หรือเหนื่อย เป็นต้น.
คอสาวาย	คอสาวาย
---	คอ (ถิ่น-อีสาน) น. ปลาช่อน. (ดู ปลาช่อน).
ค้อ ๑ น. ชื่อปาล์มชนิด <i>Livistona speciosa</i> Kurz ในวงศ์ Palmae.	ค้อ น. ชื่อปาล์มชนิด <i>Livistona speciosa</i> Kurz ในวงศ์ Palmae ลำต้นตรง ใบออกเป็นกระจุก ทรงกลม แต่ละใบแผ่เป็นรูปวงกลมคล้ายพัด ขอบก้านหยักเป็นสันคม ผลกลม ผิวเรียบ ออกเป็นพวงตามง่ามโคนก้านใบ.
ค้อ ๒ (ถิ่น-อีสาน) น. ปลาช่อน. (ดู ปลาช่อน).	---
คอก	คอก
คอกช้าง น. สถานที่ทำขึ้นสำหรับจับช้าง ป่า มีลักษณะเป็นช่องและมีปีก ๒ ข้าง.	คอกช้าง น. สถานที่ทำขึ้นสำหรับจับช้าง ป่า มีลักษณะเป็นรูปสี่เหลี่ยมคล้ายคอก มีช่อง

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
	และมีปีก ๒ ข้าง.
ค็อกกัธ	ค็อกกัธ
ค็อกเทล น. เครื่องดื่มชนิดหนึ่ง ใช้เหล้าชนิดต่าง ๆ ผสมกัน ใส่น้ำแข็งแล้วเขย่า และอาจใส่น้ำผลไม้หรือชิ้นผลไม้เพื่อเพิ่มสีหรือรสชาติให้แปลก ๆ ออกไป นิยมดื่มก่อนอาหาร. (อ. cocktail).	ค็อกเทล น. เครื่องดื่มชนิดหนึ่ง ใช้เหล้าชนิดต่าง ๆ ผสมกัน ใส่น้ำแข็งแล้วเขย่า และอาจใส่น้ำผลไม้หรือชิ้นผลไม้เพื่อเพิ่มสีหรือรสชาติให้แปลก ๆ ออกไป นิยมดื่มก่อนอาหาร; อาหารเรียกน้ำย่อยที่กินก่อนอาหารจานหลัก; เรียงงานเลี้ยงแบบหนึ่งที่ไม่นั่งโต๊ะกินอาหาร เสรีเฉพาะเครื่องดื่มและอาหารว่าง ว่า งานเลี้ยงค็อกเทล. (อ. cocktail; cocktail party).
คอเคซอยด์	คอเคซอยด์
ค่องอ้อย น. ชื่อการพนันด้วยการทายสั้นยาวของอ้อย โดยเอาเมล็ดสับคาไว้ที่ท่อนอ้อย.	ค่องอ้อย น. ชื่อการพนันด้วยการทายสั้นยาวของอ้อย โดยเอาเมล็ดสับคาไว้ที่ประมาณส่วนกลางลำอ้อย แล้วตั้งฟังไว้ให้ผู้เล่นทายว่าส่วนของท่อนอ้อยด้านบนกับด้านล่างของมีดยาวเท่ากันหรือสั้นยาวกว่ากันเท่าใด ผู้ใดทายได้ถูกต้องหรือใกล้เคียงที่สุดเป็นผู้ชนะ.
คอด ว. เล็กตอนกลาง, กว้าง.	คอด ว. ลักษณะของส่วนที่เล็กหรือแคบเข้าแล้วผายออกไป, กว้าง.
คอแดง	คอแดง
คอน น. ไม้ที่ทำไว้ให้นกจับ. ว. นักข้างหนึ่งเบาข้างหนึ่ง. ก. เอาสิ่งของห้อยที่ปลายคานข้างเดียวแล้วแบกบ่าพาไป, ใช้ปลายไม้ข้างหนึ่งคานสิ่งของไว้, เหยียดมือข้างหนึ่งจับปลายของที่หนักยกขึ้น เช่น คอนไม้จั่น, นั่งก่อนไปทางท้ายเรือหรือหัวเรือคนเดียวแล้วพาไป.	คอน น. ไม้ที่ทำไว้ให้นกหรือไก่จับ. ว. นักข้างหนึ่งเบาข้างหนึ่ง. ก. เอาสิ่งของห้อยที่ปลายไม้คานหรือปลายไม้เพียงข้างเดียวแล้วแบกบ่าพาไป; เหยียดแขนข้างหนึ่งแล้วเอามือจับปลายของที่หนักยกขึ้น.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
---	คอนเรือ ก. นั่งที่ท้ายเรือแล้วพายเรือไปคนเดียว.
ก่อน ๑	ก่อน ๑
ก่อนขอค ก. ก่อนว่า, พูดและไ้ในเรื่องที่ ไม่ดี, พูดให้เขาอายหรือเจ็บใจ, เก็บความชั่ว ทั้งหลายขึ้นมาว่าให้เจ็บใจ, ขอคก่อน กี่ว่า.	ก่อนขอค ก. ก่อนว่า, พูดและไ้ในเรื่องที่ ไม่ดี, พูดให้เขาอายหรือเจ็บใจ, ยกความชั่วขึ้นมา ว่าให้เจ็บใจ, ขอคก่อน กี่ว่า.
ก่อนแคะ ก. ค้นหาสิ่งที่ไม่ดีขึ้นมาว่าให้ เจ็บใจ.	ก่อนแคะ ก. ค้นหาสิ่งที่ไม่ดีขึ้นมากล่าวติ เตียน.
ก่อน ๒ ว. มากกว่าครึ่ง, เกือบเต็ม, เช่น ข้าวก่อน หม้อ น้ำก่อนโอง.	ก่อน ๒ ว. มากกว่าครึ่ง, เกือบเต็ม, เช่น ข้าวก่อน หม้อ นั่งคอยมาก่อนวัน.
ก่อนข้าง	ก่อนข้าง
ก่อน ๓ ก. ตัด, ทอน, เช่น ก่อนพวนขาดเป็นท่อน. (ตะเลงพาย ๑๑๒); ตี, ทูป, ข้อน กี่ใช้.	ก่อน ๓ ก. ตัด, ทอน, เช่น บั่นเรือขาดเป้นท่อน ก่อนพวนขาดเป็นท่อน. (ตะเลงพาย); ตี, ทูป, ข้อน กี่ใช้.
ก่อน ๑ น. ชื่อเครื่องมือสำหรับเคาะ ดอก ตี ทูป; ชื่อไม้ใช้เป็นเครื่องตี เช่นตะพด เรียกว่า ไม้ก่อน; เครื่องมือชนิดหนึ่งใช้ในการจับปลา.	ก่อน ๑ น. ชื่อเครื่องมือที่มีหัวและด้าม สำหรับ เคาะ ดอก ตี ทูป, ลักษณะนามว่า เต้า หรือ อัน; เครื่องมือชนิดหนึ่งใช้ในการจับปลา.
ก่อน ๒ ก. แสดงความไม่พอใจด้วยใช้ตาอย่าง หนึ่ง.	ก่อน ๒ ก. แสดงความไม่พอใจด้วยการตวัด สายตา.
ก่อนควัก ก. ก่อนจนหน้าคว่ำ.	ก่อนควัก ก. ก่อนจนหน้าคว่ำ, ควักก่อน กี่ย่า.
ก่อนดิง ก. พูดโดยความริษยา.	ก่อนดิง (โบ) ก. ทักท้วงแสดงความไม่ เห็นด้วย.
คอนกริต	คอนกริต
คอนกริตเสริมเหล็ก	คอนกริตเสริมเหล็ก
คอนกริตอัดแรง	คอนกริตอัดแรง

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ค้อนกลอง น. ชื่อไม้เถาเนื้อแข็งชนิด <i>Capparis grandis</i> Linn. f. ในวงศ์ Capparidaceae ลำต้นมีหนาม ผลกลมใหญ่ ผิวค่อนข้างขรุขระ สุกสีแดง.	ค้อนกลอง น. ชื่อไม้เถาเนื้อแข็งชนิด <i>Capparis grandis</i> L. f. ในวงศ์ Capparidaceae ลำต้นมีหนาม ผลกลมใหญ่ ผิวค่อนข้างขรุขระ สุกสีแดง.
คอนเดนเซอร์	คอนเดนเซอร์
ค้อนตีหมา	ค้อนตีหมา
ค้อนทอง	ค้อนทอง
คอนแวนต์	คอนแวนต์
คอนเสิร์ต น. การแสดงดนตรีสากลแบบหนึ่ง ใช้เครื่องดนตรีวงใหญ่ อาจมีนักร้องประสานเสียงด้วย. (อ. concert).	คอนเสิร์ต น. การแสดงดนตรีสากลแบบหนึ่ง ใช้เครื่องดนตรีวงใหญ่ อาจมีนักร้องด้วย. (อ. concert).
ค้อนหอย	ค้อนหอย
คอบ (โบ) ก. กรอบ, รักษา, กรอบง่า, กรอบครอง.	คอบ ๑ (โบ; กลอน) ก. กรอบ, รักษา, กรอบง่า, กรอบครอง เช่น พระเม้านอระเน็งคอบ เรียมทุกซ์เทื่อนี้. (หริภุญชัย).
---	คอบ ๒ (โบ; กลอน) ก. คั้น, กลับ, เช่น สุพรรณูประภาพอง พัดจาก จयरแฮ ยงคอบคั้นห้วยได้สู่สัสองสำ. (กำสรวล).
ค่อม น. ไม้รูปโค้งที่พาดคอวัวหรือคอกวายเป็นสำหรับลากเลื่อนเป็นคัน, โกก หรือ ตะโหงก ก็เรียก.	ค่อม น. ไม้รูปโค้งปลายทั้ง ๒ ข้างงอขึ้นเล็กน้อย ใช้พาดคอวัวหรือคอกวายเป็นสำหรับลากเลื่อนเป็นคัน, โกก หรือ ตะโหงก ก็เรียก.
ค่อม ๑ ว. เตี้ยผิดปกติและหลังงอ เช่น คนค่อม, ลักษณะหลังที่งอมาก เรียกว่า หลังค่อม; ที่มีพันธุ์เตี้ยกว่าธรรมดา (ใช้แก่สัตว์หรือต้นไม้) เช่น ช้างค่อม กลัวยหอมค่อม.	ค่อม ๑ ว. เตี้ยผิดปกติและหลังงอ เช่น คนค่อม, เรียกหลังที่งอมากกว่า หลังค่อม; ที่มีพันธุ์เตี้ยกว่าธรรมดา (ใช้แก่สัตว์หรือต้นไม้) เช่น ช้างค่อม กลัวยหอมค่อม.
ค่อม ๒	ค่อม ๒

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ค้อม ก. น้อมลง, ก้มหลัง.	ค้อม ก. น้อมลง, ก้มหลัง, โน้มลง เช่น ไม้ค้อมมี ลูกน้อม นวขงาม. (โลกนิติ).
---	ค้อมทอง ดู ค้อม ๒.
คอมพิวเตอร์	คอมพิวเตอร์
คอมมานโด	คอมมานโด
คอมมิวนิสต์ น. ลัทธิเกี่ยวกับการจัดการระเบียบ สังคมที่ยึดหลักว่า การรวมกันของบรรดา ทรัพย์สินทั้งหลายเป็นของกลางร่วมกันทั้งหมด เอกชนจะถือกรรมสิทธิ์ในอสังหาริมทรัพย์ได้, ผู้ที่นิยมในลัทธินั้น. ว. เกี่ยวกับลัทธิ คอมมิวนิสต์. (อ. communism, communist).	คอมมิวนิสต์ น. ระบบเศรษฐกิจการเมืองและ สังคมแบบหนึ่งของลัทธิสังคมนิยมที่มี อุดมการณ์ให้รวมทรัพย์สินทั้งปวงเป็นสมบัติ ส่วนกลางของชุมชน ไม่ให้มีกรรมสิทธิ์ส่วน บุคคล และให้จัดสรรรายได้แก่บุคคลอย่างเสมอ ภาคกัน ทั้งนี้เพื่อแก้ปัญหาความทุกข์ยากของคน ในสังคม อันเป็นผลมาจากความไม่เสมอภาคใน ทรัพย์สิน, ผู้ที่นิยมระบอบคอมมิวนิสต์. ว. เกี่ยวกับระบบคอมมิวนิสต์. (อ. communism, communist).
คอย ๑	คอย ๑
คอยท่า	คอยท่า
---	คอยที ก. รอโอกาส.
คอย ๒	คอย ๒
คอยเหตุ	คอยเหตุ
ค้อย ๑, ค้อย ๆ ๑ ว. ใช้ประกอบหลังนามหรือ กริยาหมายความว่า เบา เช่น เสี่ยงค้อย พุดค้อย เดินค้อย ๆ.	ค้อย ๑, ค้อย ๆ ๑ ว. ใช้ประกอบหลังนามหรือ กริยาหมายความว่า ไม่ดัง, เบา, เช่น เสี่ยงค้อย พุด ค้อย เดินค้อย ๆ อย่างลงสัน; ไม่แรง, เบามือ, เช่น นวดค้อย ๆ จีบค้อย ๆ.
ค้อย ๒, ค้อย ๆ ๒ ว. ใช้นำหน้ากริยาหมายความว่า ไม่รีบร้อน, อย่างระมัดระวัง, ช้า ๆ, เช่น ค้อย ๆ เดิน.	ค้อย ๒, ค้อย ๆ ๒ ว. ใช้นำหน้ากริยาหมายความว่า ไม่รีบร้อน, อย่างระมัดระวัง, ช้า ๆ, เช่น ค้อย คิคค้อยท่า ค้อย ๆ เดิน.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ค้อย ๓	ค้อย ๓
ค้อยคี่ขึ้น	ค้อยคี่ขึ้น
ค้อยเป็นค้อยไป	ค้อยเป็นค้อยไป
ค้อยยังชั่ว	ค้อยยังชั่ว
ค้อย	ค้อย
---	ค้อยค้อย (กลอน) ว. เนือง ๆ, บ่อย ๆ, เช่น เจ้าแม่แต่งกรมค้อยค้อย ด้วยบราทุกราพร้อย พราย. (ม. คำหลวง ทานกัณฑ์).
คอยล์	คอยล์
คอร์ค	คอร์ค
คอแลน	คอแลน
คอสติกโซดา น. โซดาแผดเผา.	คอสติกโซดา น. โซดาแผดเผา. (อ. caustic soda).
---	คอแห้ง ๑ ว. อาการที่คอไม่ชุ่มจนผากด้วยอยาก ดื่มน้ำ เพราะต้องออกเสียงมากหรือเพราะ กระหายน้ำเนื่องจากเดินหรือวิ่งมาเป็นระยะเวลา อันยาวนาน.
คอแห้ง คูเฉียงพ้านางแอ.	คอแห้ง ๒ คูเฉียงพ้านางแอ.
---	คออ่อน ๑ คูใน คอ.
คออ่อน น. ชื่องูทะเลมีพิษชนิด <i>Enhydrina schistose</i> ในวงศ์ Hydrophiidae ตัวยาวประมาณ ๖๐ เซนติเมตร สีเขียวอมเทา มีลายจาง ๆ ขอบ อาศัยในทะเลโคลน.	คออ่อน ๒ น. ชื่องูทะเลมีพิษชนิด <i>Enhydrina schistose</i> ในวงศ์ Hydrophiidae ตัวยาวประมาณ ๖๐ เซนติเมตร สีเขียวอมเทา มีลายจาง ๆ อาศัย ในทะเลโคลน.
คะ ๑ ใช้น้ำหน้าคำที่ตั้งต้นด้วยตัว ค มีความแปล อย่างเดียวกับคำเดิมนั้น เช่น คะคก คะคล่อง คะ- คร้าม คะครั้น คะโครม.	คะ ๑ คำกร่อนของคำหน้าซึ่งซ้ำกับคำหลังในคำ ที่มี ค เป็นพยัญชนะต้นในบทกลอน เช่น ครั้น ครั้น กร่อนเป็น คะครั้น โครมโครม กร่อนเป็น

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
	กะโกรรม มีคำแปลอย่างเดียวกับคำเดิมนั้น และมีความหมายในทางย้าเน้นคำ.
กะ ๒ ว. คำต่อท้ายคำเชิญหรือคำถามแสดงความสุภาพ เช่น เชิญชื่กะ อะไรกะ.	กะ ๒ ว. คำลงท้ายที่ผู้หญิงใช้ต่อจากคำถามหรือคำถามแสดงความสงสัยเพื่อแสดงความสุภาพ เช่น อะไรกะ กระมังกะ, คำลงท้ายที่ผู้หญิงใช้ต่อจากคำ ชี นะ เพื่อแสดงความสุภาพ เช่น เชิญชื่กะ ไปนะกะ.
กะ ว. คำรับที่ผู้หญิงใช้อย่างเดียวกับ จ๊ะ.	กะ ว. คำรับที่ผู้หญิงใช้อย่างเดียวกับ จ๊ะ, คำลงท้ายที่ผู้หญิงใช้ในการบอกให้ทราบอย่างสุภาพ เช่น ไปกะ ไม่ไปกะ.
กะไขว้ [-ไขว้] (กลอน) ว. สับสน.	กะไขว้ [-ไขว้] (กลอน) ว. ขวักไขว้, สับสน, โบราณเขียนเป็น คไขว้ ก็มี เช่น ขว้างหอกขรัด คไขว้ โล่กลลอบุกบัน. (ตะเลงพ่าย).
กะค้อย (กลอน) ก. เดินไม่ขาดตอน.	กะค้อย (กลอน) ก. เดินไม่ขาดตอน, โบราณเขียนเป็นคค้อย ก็มี เช่น คค้อยไปชุ่มช่อน ดุสีกผ่อนพลเคอร. (ตะเลงพ่าย).
กะคาน ก. คัดค้าน.	กะคาน ก. ค้านกัน, ยังตกลงกันไม่ได้, เช่น จะเอาชนะกะคานอะไรกัน.
กะคึ่ง	กะคึ่ง
กะนน (ปาก) น. หม้อทะนน.	กะนน (ปาก) น. เรียกหม้อดินขนาดใหญ่ชนิดหนึ่ง มีขีดเป็นรอยโดยรอบ สำหรับใส่น้ำ น้ำตาล โตนด เป็นต้น ว่า หม้อกะนน, หม้อทะนน ก็ว่า.
กะนอง	กะนอง
กะน้ำ น. ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Brassica alboglabra</i> Bailey ในวงศ์ Cruciferae เป็นพรรณไม้ที่นำเข้ามาปลูกเพื่อเป็นอาหาร, คาน้ำ ก็เรียก.	กะน้ำ น. ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Brassica oleracea</i> L. var. <i>alboglabra</i> (Bailey) Sun ในวงศ์ Cruciferae ใช้เป็นผัก, คาน้ำ ก็เรียก.
กะนึ่ง	กะนึ่ง

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
คะเน	คะเน
คะเนงร้าย	คะเนงร้าย
คะเน็ด น. ต้นข้าวที่ทำเป็นเกลียว ใช้สำหรับมัด พ่อนข้าว.	---
คะแนน	คะแนน
คะแนนนิยม	คะแนนนิยม
คะแนนเสียง น. ความเห็นที่ลงเป็น คะแนน.	คะแนนเสียง น. ความเห็นที่ลงในการออก เสียง.
คะไน (โบ) บ. ไน (ใช้อย่างเดียวกับ ไน).	คะไน (โบ) บ. ข้างไน, ในกลอนเขียนเป็น คไน เช่น ปางพระไปนอน คไนพนานต์ พระเอาภูบาล ไปสมกัลยา. (สมุทรโฆษ).
คะม่า ก. ล้มคว่ำ, อาการที่หน้าคว่ำหัวปักลง.	คะม่า ก. ล้มคว่ำ, อาการที่หัวพุ่งไปเพราะสะดุด.
คะมิก	คะมิก
คะยันคะยอ	คะยันคะยอ
คะเยอ	คะเยอ
คัก, คัก ว. เสียงอย่างเสียงฝนตกหนัก; เสียง หัวเราะ.	คัก, คัก, คัก ๆ ว. เสียงดังอย่างเสียงฝนตกหนัก; เสียงหัวเราะ.
คัคณ-, คัคณะ	คัคณ-, คัคณะ
คัคณัมพร	คัคณัมพร
คัคณางค์	คัคณางค์
คัคณานต์	คัคณานต์
คัคณัมพร	คัคณัมพร
คัคณางค์	คัคณางค์
คัคณานต์	คัคณานต์
คั้ง	คั้ง
คั้งค้าง	คั้งค้าง

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กั้ง कै	กั้ง कै
กั้งไคย	กั้งไคย
กั้จจะ	กั้จจะ
กั้จจมาลา	กั้จจมาลา
กั้จจสูตร	กั้จจสูตร
กั้ด ๑ ก. เลือก, แยกสิ่งที่มีร่วมกันอยู่, เช่น กั้ดออก กั้ดเอาไว้, จั้ดให้เผยหรือเคลื่อนที่ เช่น กั้ดไม้ซุง, ใช้พายเรือหรือแจวจันน้ำออกจากตัว, ตรงข้ามกับ วาดเรือ; ลอกข้อความหรือลวดลายออกมาจาก ต้นฉบับ เช่น เอาหนังสือนี้ไปกั้ด, ลอกข้อความ ออกมาเขียนด้วยตัวบรรจง เช่น กั้ดลายมือ. (อะหม กั้ด ว่า แยก, ทำให้แยก).	กั้ด ๑ ก. เลือก, แยกสิ่งที่มีร่วมกันอยู่, เช่น กั้ดออก กั้ดเอาไว้, จั้ดให้เผยหรือเคลื่อนที่ เช่น กั้ดไม้ซุง, ใช้พายเรือหรือแจวจันน้ำออกจากตัว, ตรงข้ามกับ วาดเรือ; ลอกข้อความหรือลวดลายออกมาจาก ต้นฉบับ เช่น เอาหนังสือนี้ไปกั้ด. (อะหม กั้ด ว่า แยก, ทำให้แยก).
---	กั้ดกลองเลื้อย ก. ดัดฟันเลื้อยให้เบนออก จากแนวโดยดัดฟันหนึ่งเว้นฟันหนึ่งจนตลอด ทั้งตัวเลื้อยแล้วจึงดัดฟันที่เว้นไว้ให้เบนออก ทางด้านตรงข้ามกับฟันที่ได้ดัดไว้แล้ว.
กั้ดค้ำ	กั้ดค้ำ
กั้ดจ้าง	กั้ดจ้าง
กั้ดฉาก	กั้ดฉาก
กั้ดชุน	กั้ดชุน
กั้ดท่าย	กั้ดท่าย
---	กั้ดไทย น. วิชาคัดภาษาไทยตามที่ครูสั่ง.
---	กั้ดลายมือ ก. ลอกข้อความออกมาเขียน ด้วยตัวบรรจง.
กั้ดเลื้อก	กั้ดเลื้อก
---	กั้ดสำเนา ก. ลอกข้อความเป็นต้นจาก ต้นแบบหรือต้นฉบับ.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
คัด ๒	คัด ๒
คัดเลือด	คัดเลือด
---	คัด ๓ ก. เขียนด้วยตัวบรรจง เช่น เขียนเร็ว ๆ อย่ามัวแต่คัด.
---	คัดเส้น ก. เขียนให้ชัดเจนบนเส้นที่ร่างไว้.
คัดเค้า น. ชื่อไม้เถาเนื้อแข็งชนิด <i>Randia Siamensis</i> Craib ในวงศ์ Rubiaceae มีหนามโค้งแหลม ดอกสีขาว ๆ เหลือง ๆ กลิ่นหอม , คัดเค้าเครือ ก็เรียก.เครือ ก็เรียก.	คัดเค้า น.ชื่อ ไม้เถาเนื้อแข็งชนิด <i>Oxyceros horridus</i> Lour ในวงศ์ Rubiaceae มีหนามโค้งแหลม ดอกสีขาว ๆ เหลือง ๆ กลิ่นหอม , คัดเค้าเครือ ก็เรียก.
คัดซ้อน	คัดซ้อน
คัดมอน	คัดมอน
คัดเม้ง	คัดเม้ง
คัทลียา	คัทลียา
คัน 1	คัน 1
---	คันจาม น. ไม้ลำยาวสำหรับติดเชือกบาตร ใช้ถือในเวลาคดล้อช้าง เรียกว่า ไม้คันจาม. (ข.ภูกกัญจาม).
คันฉ่อง น. เครื่องส่องหน้า; ปัจจุบันเรียก กระจกเงามีกรอบ ๒ ชั้น สำหรับเอนเข้าออกได้ เช่น ตั้งบนโต๊ะเครื่องแป้ง.	คันฉ่อง น. เครื่องใช้ทำด้วยโลหะ ขัดจน เป็นเงา มีด้าม ใช้สำหรับส่องหน้า; ปัจจุบันเรียก กระจกเงามีกรอบ ๒ ชั้น สำหรับเอนเข้าออกได้ ตั้งบนโต๊ะเครื่องแป้ง.
คันฉัตร	คันฉัตร
คันชัก น. คันไถ, ที่สำหรับเทียมวัวและ ควาย, ที่สำหรับโยงเชือกชัก; ไม้สีขอ.	คันชัก น. ส่วนประกอบของคันไถ สำหรับเทียมวัวหรือควาย, ที่สำหรับโยงเชือกชัก; ไม้สีขอ.
คันชั่ง	คันชั่ง

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
คันชีพ น. เข็มขัดมีกระเป๋าสีลูกปัด (สำหรับทหาร), ถุงเย็บปักห้อยจากผ้าหลัง ๒ ข้าง สำหรับใส่อาหาร ของกิน และอาวุธ เป็นต้น (สำหรับช้าง),ถุงหนังห้อย ๒ ข้างคอดำ สำหรับใส่ข้าวของกิน เป็นต้น (สำหรับม้า), จงกลเทียนหลายกิ่ง สำหรับถือแกว่งในมือขวา มือซ้าย แกว่งบั้งเทาะวี (สำหรับพราหมณ์).	คันชีพ ๑ น. เข็มขัดของทหารมหาดเล็ก รักษาพระองค์มีกระเป๋าสีลูกปัด, ถุงเย็บปักห้อยจากผ้าปกหลัง ๒ ข้างของช้าง สำหรับใส่อาหาร ของกิน และอาวุธ เป็นต้น, ถุงหนังห้อย ๒ ข้างคอดำ สำหรับใส่ข้าวของกิน เป็นต้น.
---	คันชีพ ๒ น. จงกลเทียนหลายกิ่ง สำหรับพราหมณ์ถือแกว่งในมือขวา มือซ้าย แกว่งบั้งเทาะวี.
คันดาลัตร์ น. คันฉัตรที่มีรูปอย่างลูกตาล เพื่อประโยชน์ให้เสวตฉัตรอยู่ตรงพระเศียรพอดี.	คันดาลัตร์ น. คันฉัตรที่มีรูปเป็นมุนนาค ๒ ทบ อย่างลูกตาล เพื่อปักให้ฉัตรอยู่ตรงเศียรพระพุทธรูป เป็นต้น.
---	คันไถ น. เครื่องมือทำไร่ทำนาชนิดหนึ่ง ประกอบด้วยคันชัก หางยาม ผาด หัวหมู ใช้ควายหรือวัวเป็นต้น ลากไปเพื่อกลับดิน, ไถ ก็ว่า
---	คันทวย น. ไม้เท้าแขนที่รับเด้าบางที่ทำเป็นรูปนาค, ทวย ก็เรียก.
คันนา น. ดินที่พูนขึ้นเป็นคันตามท้องนา, ลูกคัน ก็เรียก.	คันนา น. ดินที่พูนขึ้นเป็นคันตามท้องนา สำหรับขังน้ำไว้, ลูกคัน หรือหัวคันนา ก็เรียก.
คันบวย น. ไม้ยึดข้อฟ้าต่อกับสันอกไก่.	คันบวย น. ตัวไม้ยึดข้อฟ้าต่อกับสันอกไก่.
คันโพง น. เครื่องสำหรับตักน้ำหรือโพงน้ำ มีคันยาวที่ปลาย มีเชือกผูกโพงเพื่อให้แข็งแรง.	คันโพง น. เครื่องสำหรับตักน้ำหรือโพงน้ำ มีคันยาว ที่ปลายมีเชือกผูกโพงเพื่อช่วยผ่อนแรง; คันไม้ยาวใช้ผูกโพงสำหรับตักน้ำหรือโพงน้ำ.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
คันเร่ง น. ส่วนของเครื่องยนต์ที่ต่อจากคาร์บูเรเตอร์ ทำหน้าที่เร่งเครื่องยนต์ให้ทำงานแรงขึ้น.	คันเร่ง น. ส่วนของเครื่องยนต์ที่ใช้ควบคุมความเร็วของเครื่องยนต์.
คัน ๒	คัน ๒
คันขา ก. แทนชั่วคราว เป็นการแก้ขัดในการเล่นไพ่เป็นต้น.	---
คัน ๓ น. ชื่อไม้ต้นขนาดกลางชนิด <i>Amesiodendron sinensis</i> (Merr.) Hu ในวงศ์ Sapindaceae ขึ้นตามชายน้ำ สูงประมาณ ๑๐ เมตร, ขึ้น ก็เรียก.	คัน ๓ น. ชื่อไม้ต้นขนาดกลางชนิด <i>Amesiodendron chinense</i> (Merr.) Hu ในวงศ์ Sapindaceae ขึ้นตามชายน้ำ สูงประมาณ ๑๐ เมตร, ขึ้น ก็เรียก.
คัน	คัน
คัน	คัน
---	คันขา ก. กานขา
คันจาม น. ไม้สำหรับติดเชือกบาศ ใช้ถือในเวลาทำการคล้องช้าง เรียกว่าไม้คันจาม. (จ.กาญจนบุรี).	---
คันฉาย ๑	คันฉาย ๑
คันฉาย ๒	คันฉาย ๒
คันโดง น. กระโดง เช่น มาขึ้นคันโดงคอย ดู. (สุรน).	คันโดง น. กระโดง ใช้หมายถึง เสากะโดง เช่น กุมกรวรรณพวงภาองค์ยูพา มาขึ้นคันโดงคอย ดู. (สุรน).
คันถ	คันถ
คันถธุระ น. การเล่าเรียนคัมภีร์ปริยัติ, คู่กับ วิปัสสนาธุระ การเรียนวิปัสสนา. (ป.; ส. ครุฑ + ธุระ).	คันถธุระ น. การเรียนคัมภีร์ปริยัติ, คู่กับ วิปัสสนาธุระ การเรียนวิปัสสนา. (ป.; ส. ครุฑ + ธุระ).
คันถรจนจารย์	คันถรจนจารย์

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
คันทรง น. (๑) ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Colubrina asiatica</i> Brongn. ในวงศ์ Rhamnaceae ดอกเหลือง ยอดอ่อนกินได้ ใช้ทำยาได้. (๒) คู ค้อนตีหมา.	คันทรง น. (๑) ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Colubrina asiatica</i> (L.) Brongn. ในวงศ์ Rhamnaceae ดอกเหลือง ยอดอ่อนกินได้ ใช้ทำยาได้. (๒) คู ค้อนตีหมา.
คันท, คันท- [คันทะ] (แบบ) น. กลิ่นหอม, เมื่อใช้เป็นส่วนหน้าสมาสแปลว่า หอม. (ป., ส.); ชื่อช้างตระกูล ๑ ใน ๑๐ ตระกูล เรียกว่า คันทหัตถิ ภายหลังไม่กฤษณา มี กลิ่นตัวหอม. (ดู กาฬาวก).	คันท-, คันทะ [คันทะ] (แบบ) น. กลิ่น, กลิ่นหอม, เมื่อใช้เป็นส่วนหน้าสมาส แปลว่า หอม. (ป., ส.); ชื่อช้างตระกูล ๑ ใน ๑๐ ตระกูล เรียกว่า คันทหัตถิ ภายหลังไม่กฤษณา มี กลิ่นตัวหอม. (ดู กาฬาวก).
คันทฤฎี น. ที่ประทับของ พระพุทธเจ้า. (ป.).	คันทฤฎี น. ชื่อฤฎีที่ประทับของ พระพุทธเจ้าเรียกว่า พระคันทฤฎี. (ป.).
คันทรมาน ว. เป็นเครื่องยังสัตว์ให้มาด้วยกลิ่นหอม. น. ชื่อภูเขา เรียกว่า ภูเขาคันทรมาน คือภูเขาผาหอม. (ป., ส.).	คันทรมาน ว. ที่มีกลิ่นหอมทำให้สัตว์มา. น. ชื่อภูเขา เรียกว่า ภูเขาคันทรมาน คือภูเขาผาหอม. (ป., ส.).
---	คันทรรพเวท, คานรรพเวท [กัณฑ์ พะเวด, คันทัพพะเวด, คานทันพะเวด, คานทัพพะเวด] น. วิชาการดนตรี เป็นสาขาหนึ่งของ สามเวท. (ส. อนุธรรพเวท).
คันทรรายฤทธิ์ [-ทาระราด] น. ชื่อพระพุทธรูปแบบหนึ่งสำหรับตั้งในพิธีขอฝนและแรกนาเป็นต้น. (ป., ส. คณฐาร = ชื่อแคว้น + ส. รามฐาร = รัฐ, แคว้น).	คันทรรายฤทธิ์ [-ทาระราด] น. ชื่อแคว้นโบราณอยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของอินเดีย; ชื่อพระพุทธรูปปางหนึ่ง สำหรับตั้งในพิธีขอฝนและแรกนา เป็นต้น. (ป., ส. คณฐาร = ชื่อแคว้น + ส. รามฐาร = รัฐ, แคว้น).
คันทามเลื้อ น. ชื่อไม้ต้นขนาดเล็ก ๒ ชนิด ในวงศ์ Araliaceae คือ ชนิด <i>Trevesia valida</i> Craib ขึ้นตามหินใกล้ลำธารในป่า ลำต้นมีหนามห่าง ๆ และชนิด <i>Aralia armata</i> Seem . ลำต้น	คันทามเลื้อ น. ชื่อไม้ต้นขนาดเล็ก ๒ ชนิด ในวงศ์ Araliaceae คือ ชนิด <i>Trevesia valida</i> Craib ขึ้นตามหินใกล้ลำธารในป่า ลำต้นมีหนามห่าง ๆ และชนิด <i>Aralia montana</i> Blume. ลำต้น

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
และใบมีหนาม ใบเป็นใบประกอบยาวประมาณ ๑ เมตร	และใบมีหนาม ใบเป็นใบประกอบ ยาวประมาณ ๑ เมตร
คืบ ว. มีขนาดไม่พอดีกัน ทำให้แน่น ดึง หรือ ฝืด สวมหรือใส่ได้โดยยาก เช่น เสื้อคืบ หมวกคืบ แหวนคืบ, ตรงข้ามกับ หลวม. ก. มีลักษณะหรือ ปริมาณเกินพอดี เช่น เสื้อกั๊บบ้าน จะเข้คั๊บลอง ลิ่นคั๊ปปาก ข้าวคั๊พหม้อ ฝูงคนคั๊พถนน.	คืบ ว. มีขนาดไม่พอดีกัน ทำให้แน่น ดึง หรือ ฝืด สวมหรือใส่ได้โดยยาก เช่น เสื้อคืบ หมวกคืบ แหวนคืบ, ตรงข้ามกับ หลวม. ก. มีลักษณะหรือ ปริมาณเกินพอดี เช่น จะเข้คั๊บลอง ลิ่นคั๊ปปาก ฝูงคนคั๊พถนน เสื้อกั๊บบ้าน ข้าวคั๊พหม้อ.
คั๊พขัน	คั๊พขัน
คั๊พคั๊ง	คั๊พคั๊ง
คั๊พแค้น ว. ลำบาก, ยากไร้, ฝืดเคือง ลำบาก เพราะถูกบีบคั้นทางความเป็นอยู่.	คั๊พแค้น ว. ลำบาก, ยากไร้, ฝืดเคือง ลำบาก เพราะถูกบีบคั้นทางใจหรือความเป็นอยู่.
คั๊พแคบ ว. ไม่กว้าง เช่น บ้านคั๊พแคบ, ไม่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เช่น ใจคอคั๊พแคบ.	คั๊พแคบ ว. ไม่กว้างขวางพอ เช่น บ้านคั๊พแคบ, ไม่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เช่น ใจคอคั๊พแคบ.
---	คั๊พแคบแอบใจ ว. อึดอัดใจเต็มทน.
คั๊พใจ, คั๊พอกคั๊พใจ	คั๊พใจ, คั๊พอกคั๊พใจ
---	คั๊พที่อยู่ได้ คั๊พใจอยู่ยาก (สำ) น. ที่อยู่แม้จะคั๊พแคบก็อยู่ได้ถ้าสบายใจ แต่ถ้าอึดอัดใจที่อยู่จะกว้างขวางใหญ่โตอย่างไรก็อยู่ไม่ได้
คั๊พค้อน	คั๊พค้อน
คั๊พคา น. ชื่อชนิดหนึ่ง เช่น คั๊พคา คาบคาร์บอน กระแวนว่อนบินบน. (ตะเลงพ่าย).	คั๊พคา น. ชื่อชนิดหนึ่ง เช่น คั๊พคา คาบคาร์บอน กระแวนว่อนบินบน. (ตะเลงพ่าย). ปัจจุบันเรียก จาบคาหัวเขี้ยว. (ดู จาบคา).
คั๊พแค	คั๊พแค
คั๊พภ-, คั๊พภ์ น. ครรภ์, ท้อง, ห้อง. (ป.).	คั๊พภ-, คั๊พภ์ [คั๊พพะ-, คั๊พ] น. ครรภ์, ท้อง; ห้อง.(ป.).

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
คัพภาสลี [คัปปะ-] น. ข้าวที่กำลังท้อง, ข้าวที่ยังไม่ออกรวง,(มักเอามาคั้นเป็นข้าวยาคุ).(สิบสองเดือน).	คัพภาสลี [คัปปะ-] น. ข้าวที่กำลังท้องยังไม่แตกเป็นรวง,(มักเอามาคั้นเป็นข้าวยาคุ).(สิบสองเดือน).
คัพโภทร	คัพโภทร
คัมภีร-, คัมภีร์	คัมภีร-, คัมภีร์
คัมภีรภาพ	คัมภีรภาพ
คัล	คัล
คั่ว	คั่ว
คั่ว ๑ ก. เอาสิ่งของใส่กระเบื้องหรือกระทะตั้งไฟให้ร้อนแล้วคนไปจนสุกหรือเกรียม เช่น คั่วถั่ว คั่วงา, เรียกของที่คั่วแล้ว เช่น ข้าวคั่ว ถั่วคั่ว; เรียกแกงชนิดหนึ่งว่า แกงคั่ว.	คั่ว ๑ ก. เอาสิ่งของใส่กระเบื้องหรือกระทะตั้งไฟให้ร้อนแล้วคนไปจนสุกหรือเกรียม เช่น คั่วถั่ว คั่วงา, เรียกของที่คั่วแล้ว เช่น ข้าวคั่ว ถั่วคั่ว; เรียกแกงกะทิชนิดหนึ่งคล้ายแกงเผ็ด แต่มีรสออกเปรี้ยว ว่า แกงคั่วเช่น แกงคั่วผักบุง แกงคั่วมะระ.
คั่ว ๒ ก. คอยกิน (ใช้ในการเล่นไพ่ฟองไทยหรือไพ่ฟองจีน เป็นต้น).	คั่ว ๒ ก. คอยกิน (ใช้ในการเล่นไพ่ฟองไทยหรือไพ่ฟองจีน เป็นต้น), โดยปริยายหมายถึงลักษณะที่คล้ายคลึงเช่นนั้น เช่น สองคนนี้คั่วกันมาหลายปี ก็ยังไม่ได้แต่งงานกัน เขาคั่วตำแหน่งอธิบดีอยู่.
---	คัสซี (ปาก) น. แซสซี.
คา ๑	คา ๑
คา ๒	คา ๒
คาราคาก่า, คาราคาซัง	คาราคาก่า, คาราคาซัง
คาหนังกาเขา (สำ) ว. จับได้ในขณะที่กำลังกระทำผิดหรือพร้อมกับของกลาง, คาหลังคาเขา ก็ว่า.	คาหนังกาเขา (สำ) ว. จับได้ในขณะที่กำลังกระทำผิดหรือพร้อมกับของกลาง, ใช้เพี้ยนว่า คาหลังคาเขา ก็มี.
คา ๓	คา ๓

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
คากรอง น. เครื่องปกปิดร่างกายที่ทำด้วย หญ้า.	คากรอง น. เครื่องปกปิดร่างกายที่ทำด้วย หญ้า เช่น คอหรือมานั่งคากรองคอแต่เครื่อง ทองไพศาล. (ศกุนตลา).
---	คาคบ น. ง่ามต้นไม้ที่กิ่งใหญ่กับลำต้นแยกกัน, คบ หรือ ค่ำคบ ก็เรียก.
ค่า น. คุณประโยชน์ในตัวของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งคิดเป็นเงินไม่ได้ เช่น ของสิ่งนี้หาค่ามิได้; คุณประโยชน์ของสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งอาจคำนวณ หรือประเมินเป็นราคาได้ เช่น ทองคำมีค่ากว่า ก้อนหิน; จำนวนเงินหรือสิ่งอื่นที่จ่ายให้หรือรับ ไป เช่น ค่าจ้าง ค่าเช่า ค่าโดยสาร.	ค่า น. มูลค่าหรือราคาของสิ่งใด ๆ ทั้งที่เป็น รูปธรรมและนามธรรมที่มีประโยชน์ในทางใช้ สอย แลกเปลี่ยนหรือทางจิตใจเป็นต้น บางอย่างก็ ประเมินเป็นเงินได้ บางอย่างก็ประเมินเป็นเงิน ไม่ได้ เช่น ทองคำเป็นของมีค่า เวลาหาค่ามาก; จำนวนเงินที่เป็นราคาส่งของหรือบริการเป็นต้น เช่น ค่าจ้าง ค่าเช่า ค่าโดยสาร ค่าอาหาร; (คณิต) จำนวนหรือตัวเลขที่ระบุปริมาณหรือขนาดของ ตัวแปร; (สำ) เรียกสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่มีคุณค่ามากจน ไม่อาจประเมินเป็นเงินได้ว่า เป็นสิ่งที่หาค่ามิได้.
ค่าขึ้นศาล	ค่าขึ้นศาล
ค่าครองชีพ	ค่าครองชีพ
---	ค่าจ้าง (กฎ) น. เงินที่นายจ้างและลูกจ้าง ตกลงกันจ่ายเป็นค่าตอบแทนในการทำงานตาม สัญญาจ้างสำหรับระยะเวลาการทำงานปกติเป็น รายชั่วโมง รายวัน รายสัปดาห์ รายเดือน หรือ ระยะเวลาอื่น หรือจ่ายให้โดยคำนวณตามผลงาน ที่ลูกจ้างทำได้ในเวลาทำงานปกติของวันทำงาน และหมายความรวมถึงเงินที่นายจ้างจ่ายให้แก่ ลูกจ้างในวันหยุดและวันลาที่ลูกจ้างมิได้ทำงาน แต่ลูกจ้างมีสิทธิได้รับตามกฎหมาย; เงินทุก ประเภทที่นายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้างเป็น

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
	ค่าตอบแทนการทำงานในวันและเวลาทำงานปกติ ไม่ว่าจะคำนวณตามระยะเวลาหรือคำนวณตามผลงานที่ลูกจ้างทำได้ และหมายความรวมถึงเงินที่นายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้างในวันหยุดและวันลาซึ่งลูกจ้างไม่ได้ทำงานด้วย ทั้งนี้ ไม่ว่าจะกำหนด คำนวณหรือจ่ายในลักษณะใดหรือโดยวิธีการใด และไม่ว่าจะเรียกชื่ออย่างไร.
---	ค่าชดเชย (กฎ) น. เงินที่นายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้างเมื่อเลิกจ้าง นอกเหนือจากเงินประเภทอื่นซึ่งนายจ้างตกลงจ่ายให้แก่ลูกจ้าง.
---	ค่าเช่า (กฎ) น. ค่าตอบแทนที่ผู้เช่าจ่ายให้แก่ผู้ให้เช่าเพื่อเป็นการตอบแทนที่ได้ใช้หรือได้รับประโยชน์ในทรัพย์สินที่เช่าชั่วคราวระยะเวลาอันมีจำกัด
ค่าตัว	ค่าตัว
---	ค่าไถ่ (กฎ) น. ทรัพย์สินหรือประโยชน์ที่เรียกเอา หรือให้เพื่อแลกเปลี่ยนเสรีภาพของผู้ถูกเอาตัวไป ผู้ถูกหน่วงเหนี่ยว หรือผู้ถูกกักขัง.
---	ค่าทดแทน (กฎ) น. เงินที่จ่ายให้แก่ลูกจ้างหรือผู้มีสิทธิ สำหรับการประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยหรือสูญหายของลูกจ้าง
ค่าธรรมเนียม	ค่าธรรมเนียม
ค่าธรรมเนียมศาล	ค่าธรรมเนียมศาล
ค่าน้ำ น. อากรจับสัตว์น้ำ, เงินที่ต้องเสียภาษีในการที่มีเครื่องมือจับสัตว์น้ำ.	ค่าน้ำ (โบ) น. อากรจับสัตว์น้ำ, เงินที่ต้องเสียภาษีในการที่มีเครื่องมือจับสัตว์น้ำ.
	ค่าน้ำเงิน ดู น้ำเงิน ๑.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
	ค่าน้ำนม น. เงินที่ฝ่ายชายต้องจ่ายให้แก่บิดามารดาฝ่ายหญิงในการชู้ขอเพื่อตอบแทนเป็นค่าที่ได้เลี้ยงดูมา, (โบ) นิยมใช้เข้าคู่กับค่าข้าวป้อน เป็น ค่าน้ำนมข้าวป้อน เช่น ให้คิดเอาค่าน้ำนมเข้าป้อนค่าเลี้ยงรักษาแก่นันเลขาซึ่งภาเอาหญิงไปเลี้ยงนั้นให้มันช่วยหญิงเสียกึ่งหนึ่ง. (สามดวง); ปัจจุบันหมายถึงพระคุณของพ่อแม่ที่ได้เลี้ยงดูมา เช่น บวชตอบแทนค่าน้ำนม,
---	ค่านิยม น. สิ่งที่เป็นคุณหรือสังคมยึดถือเป็นเครื่องช่วยตัดสินใจ และกำหนดการกระทำของตนเอง
ค่าป่วยการ	ค่าป่วยการ
ค่าปากเรือ	ค่าปากเรือ
ค่าเผา	ค่าเผา
ค่าภาคหลวง	ค่าภาคหลวง
ค่าฤชาธรรมเนียม	ค่าฤชาธรรมเนียม
---	ค่าล่วงเวลา (กฎ) น. เงินที่นายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้างเป็นการตอบแทนการทำงานล่วงเวลาในวันทำงาน.
ค่าสัมบูรณ์	ค่าสัมบูรณ์
ค่าสินไหมทดแทน (กฎ) น. เงินที่ต้องชดใช้เกี่ยวกับการคืนทรัพย์สินที่เสียหาย หากรใช้ราคาทรัพย์สิน หรือ ค่าใช้จ่ายอันจำเป็นอย่างอื่น รวมทั้งค่าเสียหายด้วย.	ค่าสินไหมทดแทน (กฎ) น. เงินที่ต้องชดใช้เพื่อทดแทนความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่ทรัพย์สินหรือแก่บุคคลอันเนื่องมาจากการละเมิดหรือการผิดสัญญา รวมทั้งทรัพย์สินที่ต้องคืนให้แก่ผู้เสียหายด้วย เช่น ค่าสินไหมทดแทนเพื่อละเมิด ค่าสินไหมทดแทนในการไม่ชำระหนี้ให้ต้องตามความประสงค์อันแท้จริงแห่งมูลหนี้.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ค่าเสมอภาค	ค่าเสมอภาค
ค่าเสียหาย	ค่าเสียหาย
ค่าน้ำดิน	ค่าน้ำดิน
ค่าหัว	ค่าหัว
คำ ๑ ก. ทำการซื้อขายแลกเปลี่ยน, หาของมาขาย.	คำ ๑ ก. ซื้อขายสินค้าหรือบริการ.
คำขาย	คำขาย
คำความ	คำความ
คำประเพณี ก. หากินในทางเป็นหญิงโสเภณี.	คำประเพณี ก. กระทำการใด ๆ เพื่อสำเร็จความใคร่ในทางกามารมณ์ของผู้อื่นอันเป็นการสำส่อนเพื่อสินจ้างหรือประโยชน์อื่นใด.
คำ ๒ คำคำ	คำ ๒ คำคำ
พจน. ๒๕๒๕	พจน. ๒๕๔๒
คำคบ น. ง่ามต้นไม้ที่กิ่งใหญ่กับต้นแยกกัน, คบ ก็ว่า.	คำคบ น. ง่ามต้นไม้ที่กิ่งใหญ่กับลำต้นแยกกัน, คบ หรือคำคบ ก็เรียก.
คาง ๑	คาง ๑
คางทูม	คางทูม
คางหมู	คางหมู
คางเหลือง (ลำ) ว. ป่วยหรือบาดเจ็บมากจนแทบเสียชีวิต.	คางเหลือง (ลำ) ว. ป่วยหรือบาดเจ็บมากจนแทบเสียชีวิต, มักใช้ว่า ไม่ตายก็คางเหลือง.
คาง ๒	คาง ๒
ค่าง น. ชื่อลิงในวงศ์ Cercopithecidae ตัวสีเทาหรือดำลำตัว แขน ขา และหางยาวกว่าลิงทั่ว ๆ ไป กินใบไม้และผลไม้ ในประเทศไทยมี ๔ ชนิด คือ ค่างดำ (<i>Presbytis melalophos</i>) ค่างแว่นถิ่นใต้ (<i>P.obscura</i>) ค่างหงอก หรือ ค่างเทา (<i>P.cristata</i>) และค่างแว่นถิ่นเหนือ (<i>P.phayrei</i>).	ค่าง น. ชื่อสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมในวงศ์ Cercopithecidae ลักษณะคล้ายลิง ขนสีเทาหรือดำ ลำตัว แขน ขา และหางยาวกว่าลิงทั่ว ๆ ไป กินใบไม้และผลไม้ ในประเทศไทยมี ๔ ชนิด คือ ค่างดำ (<i>Presbytis melalophos</i>) ค่างแว่นถิ่นใต้ (<i>P.obscura</i>) ค่างหงอก หรือ ค่างเทา (<i>P.cristata</i>)

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
	และค่างแว่นถิ่นเหนือ (<i>P.phayrei</i>).
ค้าง ๑ ก. ตกลงมาหรือขึ้นไปติดอยู่กับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง, ติดอยู่กลางทาง, ติดอยู่, เช่น เรือค้างแห้ง ค้างนี้, ยังไม่แล้วเสร็จตามที่กำหนด เช่น ทำงาน ค้าง; เหลือกหรืออ้าแล้วเอาลงหรือหุบไม่ได้ เช่น ตาค้าง อ้าปากค้าง ขากรรไกรค้าง น. ไม่หลักสำหรับให้ไม้เถาขึ้นเกาะ เช่น ค้างพลู ค้างถั่ว.	ค้าง ๑ ก. ตกลงมาหรือขึ้นไปติดอยู่กับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง, ติดอยู่กลางทาง, ติดอยู่, เช่น เรือค้างแห้ง ค้างนี้, ยังไม่แล้วเสร็จตามที่กำหนด เช่น ทำงาน ค้าง; เหลือกหรืออ้าแล้วเอาลงหรือหุบไม่ได้ เช่น ตาค้าง อ้าปากค้าง ขากรรไกรค้าง; แรมคีน, ค้างคีน กัว่า. น. ไม่หลักสำหรับให้ไม้เถาขึ้นเกาะ เช่น ค้างพลู ค้างถั่ว.
---	ค้างคา ก. ยังไม่สิ้นไป, ยังไม่หมดไป, เช่น ค้างคาใจ ยังมีของค้างคาอยู่.
ค้างคีน ก. แรมคีน.	ค้างคีน ก. ไปพักที่อื่นข้ามคีน, แรมคีน, ค้าง กัว่า. ว. ข้ามคีน เช่น กับข้าวค้างคีน หมักของไว้ค้างคีน.
ค้างเดือนค้างปี ว. นานมาก, กินเวลานาน เป็นเดือน ๆ ปี ๆ.	ค้างเดือนค้างปี ว. ล่วงเวลานานเป็นเดือน เป็นปี.
ค้างเต้ง ก. ไม่สำเร็จลุล่วงไปได้.	ค้างเต้ง (สำ) ก. ไม่สำเร็จลุล่วงไปได้.
ค้างปี ว. กินเวลานานเป็นปี ๆ เช่น เหล้า ค้างปี.	ค้างปี ว. ล่วงเวลานานเป็นปี เช่น เหล้า ค้างปี ปลาร้าค้างปี.
ค้าง ๒ น. ถั่วค้าง. (ดู ถั่วฝักยาว ที่ถั่ว ๑).	ค้าง ๒ น. ชื่อหนึ่งของถั่วฝักยาว ซึ่งมีไม้ค้างปักเป็นหลักให้เถาเกาะ เรียกว่า ถั่วค้าง. (ดู ถั่วฝักยาว ที่ถั่ว ๑).
คางคก ๑	คางคก ๑
คางคกขึ้นวอ	คางคกขึ้นวอ
คางคกไฟ	คางคกไฟ
คางคก ๒ น. ชื่อปลาไม่มีเกล็ดชนิด <i>Austrobatrachus dussumieri</i> และ <i>Batrachthys</i>	คางคก ๒ น. ชื่อปลาไม่มีเกล็ดชนิด <i>Batrachus grunniens</i> และ <i>Halophryne trispinosus</i> ในวงศ์

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
<i>grunniens</i> ในวงศ์ Batrachoididae ปากกว้าง หัว ทุแบนลง ลำตัวกลมยาว มีสีน้ำตาลเป็นด่างดวง ทั่วไป ครีบท้องอยู่เยื้องไปข้างหน้าครีบอก หาง กลม เฉพาะชนิดแรกมีรูที่มุมบนด้านในของครีบ อกอาศัยอยู่ตามพื้นที่ท้องทะเล, กบ ปูทะเล ผีหลอก หรือ อูบ ก็เรียก.	Batrachoididae ปากกว้าง หัวทุแบนลง ลำตัว กลมยาว มีสีน้ำตาลเป็นด่างดวงทั่วไป ครีบท้อง อยู่เยื้องไปข้างหน้าครีบอก หางกลม เฉพาะชนิด แรกมีรูที่มุมบนด้านในของครีบอก อาศัยอยู่ตาม พื้นที่ท้องทะเล, กบ ปูทะเล ผีหลอก หรือ อูบ ก็ เรียก.
คางคก ๓ น. ชื่อว่านชนิดหนึ่ง ต้นและหัว เหมือนอุตพิต คันจืด ใซ้อยู่คงชั่วเบา. (กบิลว่าน).	คางคก ๓ น. ชื่อว่านชนิดหนึ่ง ต้นและหัว เหมือนอุตพิต คันจืด ใซ้เพื่อให้อยู่คงกระพัน ชั่วเบา. (กบิลว่าน).
ค้ำคาว ๑	ค้ำคาว ๑
ค้ำคาว ๒ น. (๑) ชื่อไม้ต้นขนาดกลางชนิด <i>Aglaia pirifera</i> Hance ในวงศ์ Meliaceae ผลคล้ายมะไฟ แต่เปลือกแข็งและหนา, มะก่อง ก็เรียก. (๒) ชื่อไม้เถาชนิด <i>Passiflora lunata</i> Willd. ในวงศ์ Passifloraceae ใบคล้ายปีก ค้ำคาว หลังใบมีจุด ๓ - ๔ จุด ดอกกินได้.	ค้ำคาว ๒ น. (๑) ชื่อไม้ต้นขนาดกลางชนิด <i>Aglaia edulis</i> (Roxb.) Wall. ในวงศ์ Meliaceae ผลคล้ายมะไฟ แต่เปลือกแข็งและหนา, มะก่อง ก็ เรียก. (๒) ชื่อไม้เถาชนิด <i>Passiflora lunata</i> Willd. ในวงศ์ Passifloraceae ใบคล้ายปีก ค้ำคาว ด้านล่างของใบมีจุด ๓ - ๔ จุด ดอกกิน ได้.
ค้ำคาว ๓ น. ขนมหั้วขาวเมื่อบดกับมะพร้าว ห่อใส่ถุงเป็นรูปสามเหลี่ยม และทอดน้ำมัน เรียกว่า ขนมหั้วค้ำคาว.	ค้ำคาว ๓ น. ของว่างชนิดหนึ่ง ทำด้วยแป้ง สาลีผสมแป้งถั่วทอง นวดกับหัวกะทิและเกลือ แผ่เป็นแผ่นห่อใส่ทำด้วยกึ่งสับผสมกับรากผักชีดำ พริกไทย เกลือ แล้วทอดน้ำมัน เรียกว่า ขนมหั้ว ค้ำคาว.
---	ค้ำคาว ๔ น. ตัวไม้โครงหลังคา เป็นเครื่องยึด เหนี่ยวระหว่างเด้ากับจันทันระเบียง, แขนว หรือ โถงเตง ก็เรียก.
คางโตน	คางโตน

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
คางเบื่อน น. ชื่อปลาน้ำจืดไม่มีเกล็ดชนิด <i>Belodontichthys dinema</i> ในวงศ์ Siluridae รูปร่างคล้ายปลาค้าว เว้นแต่มีขนาดเล็กกว่า คือ ประมาณ ๓๐ เซนติเมตร ปากเขี้ยวขึ้น จะงอยปากสั้น ครีบหลังเล็ก ครีบอกใหญ่ ลำตัวแบนข้างมาก หลังกว้าง ลำตัวโดยเฉพาะด้านหลังสีเทาปนเขียว ข้างท้องสีเงิน มีชุกชุมตามแหล่งน้ำใหญ่ทั่วไป, เบี้ยว อ้ายเบี้ยว หรือขบ ก็เรียก.	คางเบื่อน น. ชื่อปลาน้ำจืดไม่มีเกล็ดชนิด <i>Belodontichthys dinema</i> ในวงศ์ Siluridae รูปร่างคล้ายปลาค้าว เว้นแต่มีขนาดเล็กกว่า คือ ยาวประมาณ ๓๐ เซนติเมตร ปากเขี้ยวขึ้น จะงอยปากสั้น ครีบหลังเล็ก ครีบอกใหญ่ ลำตัวแบนข้างมาก หลังกว้าง ลำตัวโดยเฉพาะด้านหลังสีเทาอมเขียว ข้างท้องสีเงิน มีชุกชุมตามแหล่งน้ำใหญ่ทั่วไป, เบี้ยว อ้ายเบี้ยว หรือขบ ก็เรียก.
ภาค ๑	ภาค ๑
---	ภาคเชือก ก. เอาด้ายดิบพันมือเตรียมชกมวย, เตรียมต่อสู้, ภาคหมัด ก็เรียก. น. เรียกการชกมวยแบบหนึ่งที่เอาด้ายดิบพันหมัดมาจนถึงข้อศอกว่า มวยภาคเชือก.
ภาคหมัด ก. เอาเชือกพันมือเตรียมชกมวย, เตรียมต่อสู้.	ภาคหมัด ก. เอาด้ายดิบพันมือเตรียมชกมวย, เตรียมต่อสู้, ภาคเชือก ก็เรียก.
ภาค ๒	ภาค ๒
ภาคค่า	ภาคค่า
---	ภาคโทษ ก. หมายถึงถ้ากระทำความผิดอีกจะลงโทษเท่าใด.
ภาคไม่ถึง	ภาคไม่ถึง
ภาคหน้า	ภาคหน้า
ภาคคัน	ภาคคัน
ภาค ๑	ภาค ๑
ภาคพัน	ภาคพัน
ภาค ๒, ภาคอาคม	ภาค ๒, ภาคอาคม
ภาคทอลิก	ภาคทอลิก

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
คำที่ สัน. เพราะเหตุว่า	คำที่ สัน. เพราะเหตุว่า เช่น เขาได้รับรางวัลคำที่เป็นคนซื่อสัตย์.
คำธ	คำธ
คาน น. เครื่องเรือนที่ยึดเสาและรองตง ทำด้วยไม้เป็นคัน, ไม้ทำอย่างรอดสำหรับรองรับของหนัก เช่น คานเรือ; ไม้สำหรับหาบหรือหามสิ่งของต่างๆ เรียกว่า ไม้คาน ก. รองรับหรือเอาสิ่งใดสิ่งหนึ่งรองรับของหนักที่ขึ้นไว้, ถ่วงน้ำหนักกัน เช่น อำนาจธิปไตยทั้ง ๓ คานกัน, โดยปริยายหมายความว่า ค้านกัน ยังตกลงกันไม่ได้.	คาน น. เครื่องเรือนที่ยึดเสาและรองตง ทำด้วยไม้เป็นคัน, ไม้ทำอย่างรอดสำหรับรองรับของหนัก เช่น คานเรือ; ไม้สำหรับหาบหรือหามสิ่งของต่างๆ เรียกว่า ไม้คาน ก. รองรับหรือเอาสิ่งใดสิ่งหนึ่งรองรับของหนักที่ขึ้นไว้, ถ่วงน้ำหนักกัน เช่น อำนาจของฝ่ายนิติบัญญัติกับอำนาจของฝ่ายบริหารคานกัน, โดยปริยายหมายความว่า ค้านกัน ยังตกลงกันไม่ได้.
---	คานขา ก. แทนชั่วคราว เป็นการแก้ไขขัดในการเล่นไฟเป็นคัน, ขัดขาหรือคันขา ก็ว่า.
คานคอดิน	คานคอดิน
คานหาม น. ที่นั่งที่มีคานสำหรับหาม.	คานหาม น. ที่นั่งที่มีคานสำหรับหาม, ถ้าใช้สำหรับเจ้านาย เรียกว่า แคร่คานหาม, เรียกสั้น ๆ ว่า แคร่ ก็มี, ถ้าใช้สำหรับพระมหากษัตริย์ เรียกว่า พระราชยานคานหาม.
ค้าน ก. แย้งกัน เช่น ข้อความตอนหน้ากับตอนหลังค้านกัน, กล่าวแย้งไม่เห็นด้วย; (โบ; กลอน) หัก, พัง, ทำลาย, เช่น เครื่องบนกระบาลผุ ค้าน. (คำอุษฎฐี), สองสรเทือนพยางค์คั่นคั่นเมรุ. (ยวนพ่าย). ว. ที่ไม่เห็นด้วย, ที่ตรงกันข้าม, เช่น ฝ่ายค้าน.	ค้าน ก. แย้งกัน เช่น ข้อความตอนหน้ากับตอนหลังค้านกัน, กล่าวแย้งไม่เห็นด้วย; (โบ; กลอน) หัก, พัง, ทำลาย, เช่น เครื่องบนกระบาลผุ ค้าน. (คำอุษฎฐี), สองสรเทือนพยางค์คั่นคั่นเมรุ. (ยวนพ่าย). ว. ที่ไม่เห็นด้วย, ที่ตรงกันข้าม, เช่น ฝ่ายค้าน.
คาน้ำ	คาน้ำ
คาบ ๑	คาบ ๑
คาบ ๒	คาบ ๒

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
คาบเกี่ยว	คาบเกี่ยว
คาบชุด น. ชื่อปีนโบราณที่จุดไฟยิง.	คาบชุด น. ชื่อปีนเล็กยาวอย่างโบราณ ใช้ชุดจุดดินหุเวลายิง.
คาบลูกคาบดอก (สำ) ว. ไม่แน่ว่าจะเป็น อย่างไหน เช่น เตะฟุตบอลคาบลูกคาบดอก คือ เตะทั้งคู่คน.	คาบลูกคาบดอก (สำ) ว. อยู่ในระยะคับ ขันกำลังจะได้หรือเสียกำลังกัน สำนวนนี้เปรียบ กับต้นไม้ที่ออกดอกและกำลังจะเป็นลูกคาบเกี่ยว กัน จึงว่า คาบลูกคาบดอก.
คาบศิลา น. ชื่อปีนโบราณมีนกกเป็นเหล็ก คาบหินปากนกหรือหินเหล็กไฟสับลงกับเหล็ก ให้เป็นประกายติดดินหุ.	คาบศิลา น. ชื่อปีนเล็กยาวอย่างโบราณ มี นกกเป็นเหล็กคาบเหล็กไฟหรือปากนกสับลงกับ เหล็กให้เป็นประกายติดดินหุ.
คาบสมุทร น. แผ่นดินที่ยื่นเป็นแหลม ใหญ่ออกไปในทะเล.	คาบสมุทร น. ส่วนของแผ่นดินที่มีน้ำ ล้อมเกือบรอบ ตามปกติมักต่อเนื่องกับพื้น แผ่นดินใหญ่เป็นคอคอด หรือยื่นยาวออกไปใน ทะเล.
คาบเส้น ก. อยู่บนเส้นที่กำหนดคพอดิ เช่น สอบได้คาบเส้น.	คาบเส้น ก. อยู่ตรงเกณฑ์ที่กำหนดคพอดิ เช่น เช่น สอบไล่ได้คะแนนคาบเส้น.
คาบ ๓	คาบ ๓
คาบชุด	คาบชุด
คาม, คาม-	คาม, คาม-
คามณี	คามณี
คามโกษา	คามโกษา
คามวาสี [คามะ-, คามมะ-] น. ผู้อยู่ในหมู่บ้าน, ใช้สำหรับเรียกคณะสงฆ์ฝ่ายคันถธุระ, คู่กับ อรัญวาสี ฝ่ายวิปัสสนาธุระ. (ป., ส.).	คามวาสี [คามะ-, คามมะ-] น. ผู้อยู่ในหมู่บ้าน, ใช้สำหรับเรียกคณะสงฆ์ฝ่ายคันถธุระ, คู่กับ อรัญวาสี คณะสงฆ์ฝ่ายวิปัสสนาธุระ. (ป., ส.).
คามณีย์	คามณีย์
คามภีร์	คามภีร์
คามี	คามี

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
คาย ๑ ก. ทำให้ของขบเคี้ยวออกจากปาก, ปล่อยออกมา เช่น คายความร้อน; โดยปริยายใช้หมายถึงอาการของสิ่งที่ติดแน่นเลื่อนออกจากที่เดิม เช่น เรือคายหมัน ลูกประสักคายตัว, เปิดเผย, แสดงออก, เช่น คายความลับ.	คาย ๑ ก. ปล่อยของที่ไม่ต้องการจะกลืนหรือกลืนไม่ได้ออกจากปาก เช่น คายทานอ้อย; ปล่อยออกมา เช่น คายความร้อน; โดยปริยายใช้หมายถึงอาการของสิ่งที่ติดแน่นเลื่อนออกจากที่เดิม เช่น เรือคายหมัน ลูกประสักคายตัว, เปิดเผย, แสดงออก, เช่น คายความลับ.
คาย ๒ น. สิ่งที่มีลักษณะเป็นผงหรือขนละเอียดแหลมคมเวลากระทบผิวหนัง ทำให้รู้สึกระคายคัน เช่น คายข้าว คายอ้อย คายไฟ. ว. อาการที่รู้สึกว่ามีผงหรือขนเช่นนั้นกระทบตัว ทำให้รู้สึกระคายคัน.	คาย ๒ น. ส่วนที่มีลักษณะเป็นผงหรือขนละเอียดแหลมคมของบางสิ่งบางอย่าง เวลากระทบผิวหนัง ทำให้รู้สึกระคายคัน เช่น คายข้าว คายอ้อย คายไฟ. ว. อาการที่รู้สึกว่ามีผงหรือขนเช่นนั้นกระทบตัว ทำให้รู้สึกระคายคัน.
คาย น. ที่ตั้งกองทหาร, ที่พักกองทัพ, ที่พักแรมชั่วคราวของคนเป็นจำนวนมาก, ฝ่ายที่มีความคิดเห็นแนวเดียวกันเช่นค่ายโลกเสรี.(อะหม ว่า ล้อม).	ค่าย น. (โบ) ที่ตั้งกองทหาร มีรั้วล้อมรอบ; ที่ตั้งกองทหาร, ที่พักกองทัพ; ที่พักแรมชั่วคราวของคนเป็นจำนวนมาก เช่น ค่ายลูกเสือ ค่ายผู้พลพ; ฝ่ายที่มีความคิดเห็นแนวเดียวกัน เช่น ค่ายโลกเสรี. (อะหม ว่า ล้อม).
ค่ายกักกัน	ค่ายกักกัน
---	ค่ายผนบบ้านหล่อ น. เครื่องกีดกันขวางทางในสมัยโบราณ ปีกเสาสองราว ๒ สอก มีไม้เสาทับหลังขวางถนนเป็น ๒ แนวเฉียงไม่ตรงกัน ปลายต่อปลายเกินกันทั้ง ๒ ข้าง เช่น ตั้งหัวถนนป่าตองตรงจวนคลัง ๑ ตั้งท้ายถนนป่าตองต่อถ้ำช้างปทุษย์ ๑ ค่ายผนบบ้านหล่อ ตั้งรอบพระราชวังหลวง ๑. (อธิบายแผนที่กรุงศรีอยุธยา), จั๋งหล่อ จันหล่อ หรือ จำหล่อ ก็เรียก.
ค่ายเยาวชน	ค่ายเยาวชน
ค่ายอาสาพัฒนา	ค่ายอาสาพัฒนา

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
คายก, คายก-	คายก, คายก-
คายกคณะ	คายกคณะ
คายัน	คายัน
คาร์บอน	คาร์บอน
คาร์บอนไดออกไซด์	คาร์บอนไดออกไซด์
คาร์บอนเนต	คาร์บอนเนต
คาร์บอนิก	คาร์บอนิก
คาบูเรเตอร์	คาบูเรเตอร์
คาร์โบรันดัม น. สารสีดำแข็งมาก ชื่อเคมีว่า ซิลิคอนคาร์ไบด์ มีสูตร Sic ใช้ประโยชน์ทำหินขัด ใช้ผสมกับคอนกรีตเพื่อทำชั้นบันไดตึก ใช้ทำวัสดุทนไฟ. (อ. Carborundum)	คาร์โบรันดัม น. สารสีดำแข็งมาก ชื่อเคมีว่า ซิลิคอนคาร์ไบด์ มีสูตร Sic ใช้ประโยชน์ทำหินสำหรับขัด ใช้ผสมกับคอนกรีตเพื่อทำชั้นบันไดตึก ใช้ทำวัสดุทนไฟ. (อ. Carborundum)
คาร์โบไฮเดรต [- เครด] น. ชื่อกลุ่มสารประกอบอินทรีย์ซึ่งประกอบด้วยธาตุคาร์บอน ไฮโดรเจน และ ออกซิเจน ส่วนใหญ่มีสูตรเคมี $C_x(H_2O)_y$ แบ่งออกเป็น ๒ ประเภทใหญ่ คือ น้ำตาล และ โพลีแซ็กคาไรด์ เป็นสารอาหารที่สำคัญมากประเภทหนึ่ง. (อ. carbohydrate).	คาร์โบไฮเดรต [-เครด] น. ชื่อกลุ่มสารประกอบอินทรีย์ซึ่งประกอบด้วยธาตุคาร์บอน ไฮโดรเจน และ ออกซิเจน ส่วนใหญ่มีสูตรเคมี $C_x(H_2O)_y$ แบ่งออกเป็น ๒ ประเภทใหญ่ คือ น้ำตาล และ พอลิแซ็กคาไรด์ เป็นสารอาหารที่สำคัญมากประเภทหนึ่ง. (อ. carbohydrate).
การพ	การพ
การม [- รม] น. ถ้อยคำที่คมคาย, ฝีปาก, เหตุผลที่แสดงสนับสนุนหรือคัดค้านข้อประเด็นที่พิจารณาอยู่.	การม [- รม] น. ถ้อยคำที่คมคาย, ฝีปาก.
การวะ [การะ-] น. การแสดงความเคารพทางหายและวาจา, ความนับถือ. (ป.).	การวะ [การะ-] น. ความเคารพ, ความนับถือ. ก. แสดงความเคารพ (ป.).
การาเต้	การาเต้

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
คาราวาน น. หมู่คนหรือยานพาหนะเป็นคัน ซึ่งเดินทางไกลร่วมกันเป็นขบวนยาว.	คาราวาน น. หมู่คนหรือยานพาหนะเป็นคัน ซึ่งเดินทางไกลร่วมกันเป็นขบวนยาว. (อ. caravan).
คาว	คาว
คาวปลา	คาวปลา
ค้ำว	ค้ำว
ค้ำว น. ชื่อปลาน้ำจืดในวงศ์ Siluridae ไม่มีเกล็ด รูปร่างคล้ายปลาหางเบื่อน ซึ่งอยู่ในวงศ์เดียวกัน เว้นแต่มีขนาดใหญ่กว่า คือ ยาวได้ถึง ๑ - ๑.๕ เมตร หัวแหลม ปากกว้าง ฟันแหลมคม ครีบหลังตั้งเด่น ตัวยาวเรียวไปทางหางแบนข้าง ในประเทศไทยมี ๒ ชนิด คือ ค้ำวขาว (<i>Wallagonia attu</i>) และค้ำวดำ กูน ทุก อีซุก อีทุก หรืออีทุบ (<i>W. miostoma</i>) ซึ่งมีหนวดยาวกว่าชนิดแรก, ทั้ง ๒ ชนิดเค้า ก็เรียก.	ค้ำว น. ชื่อปลาน้ำจืดในวงศ์ Siluridae ไม่มีเกล็ด รูปร่างคล้ายปลาหางเบื่อน ซึ่งอยู่ในวงศ์เดียวกัน เว้นแต่มีขนาดใหญ่กว่า คือ ยาวได้ถึง ๑ - ๑.๕ เมตร หัวแหลม ปากกว้าง ฟันแหลมคม ครีบหลังตั้งเด่น ตัวยาวเรียวไปทางหางแบนข้าง ในประเทศไทยมี ๒ ชนิด คือ ค้ำวขาว (<i>Wallagonia attu</i>) และค้ำวดำ กูน ทุก อีซุก อีทุก หรืออีทุบ (<i>W. miostoma</i>) ซึ่งมีหนวดยาวกว่าชนิดแรก ลำตัวและครีบสีดำคล้ำ, ทั้ง ๒ ชนิดเค้า ก็เรียก.
คาวตอง	คาวตอง
คาวี	คาวี
คาวุต	คาวุต
คาส (แบบ) ก. กิน, กัด เช่น รินรันท่านขุนยงคาสคองใจ. (ม. คำหลวง สักบรรพ).	คาส [คาด] (แบบ) ก. กิน, กัด เช่น รินรันท่านขุนยงคาสคองใจ. (ม. คำหลวง สักบรรพ).
คำหัด น. ชื่อต้นไม้ขนาดกลางถึงขนาดใหญ่ ชนิด <i>Engelhardtia spicata</i> Bl. ในวงศ์ Juglandaceae เนื้อไม้ใช้ทำหีบชาหรือก้านไม้ขีดไฟ.	คำหัด น. ชื่อต้นไม้ขนาดกลางถึงขนาดใหญ่ ชนิด <i>Engelhardtia spicata</i> Blume ในวงศ์ Juglandaceae เนื้อไม้ใช้ทำหีบชาหรือก้านไม้ขีดไฟ.
คำ๑ น. ทองคำ	คำ๑ น. ทองคำ เช่น หอคำ เขียงคำ
คำ๒ น. เสียงพูด, เสียงพูดหรือลายลักษณ์อักษรที่เขียนหรือพิมพ์ขึ้นเพื่อแสดงความคิด โดยปกติถือว่าเป็นหน่วยที่เล็กที่สุดซึ่งมีความหมายในตัว, ใช้ประกอบหน้าคำอื่นมีความหมายเช่นนั้น เช่น	คำ๒ น. เสียงพูด, เสียงที่เปล่งออกมาครั้งหนึ่งๆ, เสียงพูดหรือลายลักษณ์อักษรที่เขียนหรือพิมพ์ขึ้นเพื่อแสดงความคิด โดยปกติถือว่าเป็นหน่วยที่เล็กที่สุดซึ่งมีความหมายในตัว, ใช้ประกอบหน้า

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
คำนาม คำกริยา คำบุพบท; ลักษณะนามของเสียงพูด เช่น พูดคำหนึ่ง, ลักษณะนามบอกจำพวกของตัวของกิน เช่น ข้าวคำหนึ่ง, ลักษณะนามเรียก ๒ วรรคของคำกลอนว่า คำหนึ่ง.	คำอื่นมีความหมายเช่นนั้น เช่น คำนาม คำกริยา คำบุพบท; พยางค์ซึ่งเป็นส่วนย่อยของวรรคหรือบาทในฉันท แต่ละพยางค์ถือว่าเป็นคำหนึ่ง, ๒ วรรคของคำกลอน; ลักษณะนามของเสียงพูด เช่น พูดคำหนึ่ง, ลักษณะนามบอกจำพวกของตัวของกิน เช่น ข้าวคำหนึ่ง, ลักษณะนามเรียก ๒ วรรคของคำกลอนว่า คำหนึ่ง.
---	คำกร่อน (ไว) น. คำที่ลดเสียงสระและเสียงสะกด (ถ้ามี) ให้เป็นเสียง อะ โดยยังคงเสียงพยัญชนะต้นเสียงเดี่ยวหรือเสียงพยัญชนะต้นที่เป็นอักษรควบอักษรกล้ำไว้ มักจะเกิดคำสองพยางค์ที่พยางค์แรกออกเสียงเบา เช่น หมาคม่วง เป็น มะม่วง ดั้นเคียน เป็น ตะเคียน อันหนึ่ง เป็น อนึ่ง แฉ้นแฉ้น เป็น จะแฉ้น ขวักไขว่ เป็น ขวะไขว่ โครมโครม เป็น ะโครม, และมีปรากฏในคำพยางค์เดียวด้วย เช่น เสีย เป็น สะแล้ว เป็น ละ, แต่บางกรณีก็ลดเสียงสระและเสียงสะกด (ถ้ามี) ให้เป็นเสียงเออะ หรือ อี เช่น เกิด เป็น เออะ หรือ เป็น รี.
คำขวัญ	คำขวัญ
คำขอ (กฏ) น. คำซึ่งคู่ความขอให้ศาลมีคำสั่งอย่างใดอย่างหนึ่ง; หนังสือที่ยื่นต่อทางราชการ เพื่อขอให้ทำการอย่างใดอย่างหนึ่งให้แก่ผู้ยื่น.	คำขอ (กฏ) น. คำซึ่งคู่ความหรือบุคคลภายนอกผู้มีส่วนได้เสียขอให้ศาลมีคำสั่งอย่างใดอย่างหนึ่ง; หนังสือที่ยื่นต่อทางราชการ เพื่อขอให้ทำการอย่างใดอย่างหนึ่งให้แก่ผู้ยื่น.
คำขาด น. คำที่พูดออกไปแล้วไม่เปลี่ยนแปลง, ข้อเสนอเด็ดขาด, ข้อเสนอที่ยื่นให้อีกฝ่ายหนึ่งปฏิบัติตามโดยเด็ดขาด.	คำขาด น. คำบอกกล่าวอย่างเด็ดขาดครั้งที่สุดให้ปฏิบัติกรอย่างใดอย่างหนึ่งโดยไม่มีการผ่อนผัน เช่น ยื่นคำขาดให้ผู้เช่าออกไปจากบ้าน

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
	เข้าภายใน๓ วัน, ข้อเสนอเด็ดขาด, ข้อเสนอที่ยื่นให้อีกฝ่ายหนึ่งปฏิบัติตามโดยเด็ดขาด เช่น เขายื่นคำขาดให้เธอปฏิบัติตาม.
---	คำขึ้นต้น น. คำที่ใช้เขียนขึ้นต้นจดหมายถึงผู้รับตามฐานะของผู้รับแต่ละคน เช่น นมัสการ ใช้เป็นคำขึ้นต้นจดหมายถึงพระภิกษุ เรียน ใช้เป็นคำขึ้นต้นจดหมายถึงบุคคลธรรมดา; คำใช้ขึ้นต้นสำหรับร้อยกรองบางประเภท เช่น บัดนั้น เมื่อนั้น ครานั้น สักวา.
คำคม	คำคม
คำคู่ความ	คำคู่ความ
คำโดด น. ชื่อภาษากลุ่มหนึ่งซึ่งแบ่งโดยรูป คือ มีคำโดด ๆ ได้แก่ ภาษาไทย จีน ญวน เขมร มอญ พม่า.	---
คำตาย	คำตาย
คำติดต่อ น. ชื่อภาษากลุ่มหนึ่ง ซึ่งแบ่งโดยรูป คือ ใช้วิธีเอาคำเดิมไปติดต่อเข้ากับคำตั้ง ได้แก่ ภาษาตาด ทมิฬ ขวา มลายู ญีปุ่น ฟิลิปปีนส์ เกาหลี เป็นต้น.	---
คำเดิม น. คำที่เดิมข้างหน้า ตรงกลาง หรือ ข้างหลัง ของคำเดิมในภาษาคำติดต่อ.	คำเดิม น. คำที่เดิมข้างหน้า ตรงกลาง หรือ ข้างหลัง ของคำตั้งในภาษาคำติดต่อ.
คำแถลง	คำแถลง
คำแถลงการณ์ (กฎ) น. คำแถลงด้วยวาจา หรือเป็นหนังสือ ซึ่งคู่ความฝ่ายหนึ่งกระทำ หรือต่อศาล เพื่อเสนอความเห็นต่อศาล ในข้อความในประเด็นที่ได้ยกขึ้นอ้างในคำคู่ความ หรือในปัญหาข้อใดที่ศาลพึงมีคำสั่งหรือคำยืนพิพากษา.	คำแถลงการณ์ (กฎ) น. คำแถลงด้วยวาจา หรือเป็นหนังสือ ซึ่งคู่ความฝ่ายหนึ่งกระทำหรือยื่นต่อศาลด้วยความมุ่งหมายที่จะเสนอความเห็นต่อศาล ในข้อความในประเด็นที่ได้ยกขึ้นอ้างในคำคู่ความ หรือในปัญหาข้อใดที่ศาลพึงมีคำสั่งหรือคำ

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
	พินักษะ ซึ่งในข้อเหล่านี้คู่ความฝ่ายนั้นเพียงแต่แสดงหรือกล่าวทบทวนหรือยืนยันหรืออธิบายข้อความแห่งคำพยานหลักฐานและปัญหาข้อกฎหมายและข้อเท็จจริงทั้งปวง.
คำทนาย น. ปัญหาที่ตั้งขึ้นมาเพื่อให้ทนายได้แก้อะไร มักมีคำว่า อะไรเอ่ย อยู่หน้าคำทนายเสมอ เช่น อะไรเอ่ย ดันเท่าครก ใบบอกดิน.	คำทนาย น. ปัญหาที่ตั้งขึ้นมาเพื่อให้ทนายได้แก้อะไร มีคำว่า อะไรเอ่ยอยู่ข้างหน้าเสมอ เช่น อะไรเอ่ย ดันเท่าครก ใบบอกดิน, มักใช้เข้าคู่กับคำปริศนาเป็นปริศนาคำทนาย.
คำเทียบ น. แบบสอนอ่านที่แจกตามรูปมาตรา ก กา กง กน ฯลฯ.	คำเทียบ น. แบบสอนอ่านที่แจกตามรูปตามมาตรา ก กา กง กน ฯลฯ เช่น ก กา กิ กิ ฯลฯ เป็นคำเทียบของแม่ ก กา กง กัง กาง กิง ฯลฯ เป็นคำเทียบของแม่ กง.
---	คำโท (ฉันทลักษณ์) น. คำที่มีเครื่องหมายวรรคตอนโทกำกับอยู่ไม่ว่าคำนั้นจะเป็นเสียงวรรคตอนใด เป็นคำบังคับในการแต่งโคลง เช่น ข้า คว่ำ แล้ว.
คำนำ น. คำอธิบายหรือชี้แจงสาเหตุที่เขียนหรือพิมพ์หนังสือเรื่องนั้น ๆ.	คำนำ น. คำอธิบายหรือชี้แจงเหตุที่เขียนหรือพิมพ์หนังสือเรื่องนั้นขึ้น.
---	คำนำหน้าชื่อ น. คำที่ใช้หน้าชื่อบุคคลเพื่อแสดงสถานภาพตำแหน่งทางวิชาการ ยศ บรรดาศักดิ์ หรือฐานันดรศักดิ์, คำนำหน้านาม ก็เรียก.
---	คำนำหน้านาม น. คำที่ใช้หน้าชื่อบุคคลเพื่อแสดงสถานภาพ ตำแหน่งทางวิชาการ ยศ บรรดาศักดิ์ หรือฐานันดรศักดิ์, คำนำหน้าชื่อ ก็เรียก.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
---	คำบอกกล่าว (กฎ) น. ข้อความที่บุคคลฝ่ายหนึ่งแจ้งเป็นหนังสือ หรือแจ้งด้วยวาจา ไปยังบุคคลอีกฝ่ายหนึ่ง แสดงเจตนาที่จะใช้สิทธิ สงวนสิทธิ หรือกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น คำบอกกล่าวสนองในการทำสัญญา คำบอกกล่าวเลิกสัญญา คำบอกกล่าวว่าจะบังคับจำนอง, การส่งตัวแลกเงินที่เขาไม่รับรองคืน ก็ถือว่า เป็นการให้คำบอกกล่าวอย่างหนึ่ง.
คำบังคับ	คำบังคับ
คำประสม น. คำที่เกิดจากการนำคำมูลตั้งแต่ ๒ คำ ขึ้นไปมาประสมกันแล้วกลายเป็นคำใหม่ขึ้นมาอีกคำหนึ่ง เช่น ลูกเสือ เครื่องใน ชาวไร่ อ้อย ไฟฟ้าชาวไร่ เตาไรต์ ครูโรงเรียนเทศบาล.	คำประสม น. คำที่เกิดจากการนำคำมูลที่เกิดอิสระได้ตั้งแต่ ๒ คำ ขึ้นไปมาประสมกันแล้วกลายเป็นคำใหม่ที่มีความหมายใหม่ขึ้นมาอีกคำหนึ่ง เช่น ลูกเสือ ลูกน้ำ แยกขาม เครื่องในไฟฟ้า.
---	คำประสาน น. คำที่เกิดจากการนำคำตั้งแต่ ๒ คำขึ้นไปมาประกอบกัน อาจเป็นคำที่เกิดอิสระไม่ได้ ๒ คำมาประกอบกัน เช่น ชดช้อย ครั้นเกรง หรือเป็นคำที่เกิดอิสระไม่ได้คำหนึ่งประกอบกับคำที่เกิดอิสระได้อีกคำหนึ่ง เช่น ชาวไร่ อ่อนช้อย คำพसान ก็เรียก.
---	คำพวน น. คำที่พูดทวนกลับได้ เช่น ตกที่อิฐ พวนเป็นติดที่อก.
---	คำพसान ดู คำประสาน.
---	คำเพียงสงฆ์ น. ญัตติ, คำประกาศให้สงฆ์ทราบเพื่อทำกิจของสงฆ์ร่วมกัน.
คำปรารภ น. คำนำในหนังสือ กล่าวชี้แจงความดำริที่จัดพิมพ์หนังสือนั้น.	คำปรารภ น. คำกล่าวแสดงความดำริที่จัดพิมพ์หนังสือนั้น.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
คำเป็น น. คำที่นอกจากคำตาย.	คำเป็น น. คำสระยาวที่ไม่มีตัวสะกด และคำในมาตรา กง กน กม เกย เกอว.
---	คำพ้องความ น. คำที่เขียนต่างกันแต่มีความหมายเหมือนกันหรือใกล้เคียงกันมาก เช่น โศกกับว้าว ควายกับกระบือ มนุษย์กับคน, ไวพจน์ ก็ว่า.
---	คำพ้องรูป น. คำที่เขียนเหมือนกันแต่มีความหมายต่างกัน เช่น ชัน (น้ำ) กับ (ไก่) ชัน คุ (ร่อนน้ำ) กับ (นกเขา) คุ.
---	คำพ้องเสียง น. คำที่ออกเสียงเหมือนกันแต่เขียนต่าง กันและมีความหมายต่างกัน เช่น ไส-ไส-ไสย กาน-กาล-การ-การณ์, (โบ) ในหนังสือแบบเรียนภาษาไทย ของพระยาศรีสุนทรโวหาร (น้อย อาจารยางกูร) เรียกคำพ้องเสียงว่า ไวพจน์.
คำพิพากษา	คำพิพากษา
---	คำพิพากษาศาลฎีกา (กฎ) น. คำพิพากษาของศาลฎีกา.
คำฟ้อง น. (กฎ) น. ข้อกล่าวหาที่โจทก์เสนอต่อศาล กล่าวหาบุคคลใดบุคคลหนึ่ง โดยมีคำขอให้ศาลพิจารณาพิพากษา.	คำฟ้อง (กฎ) น. กระบวนพิจารณาใดๆ ที่โจทก์ได้เสนอข้อหาต่อศาล ไม่ว่าจะเสนอด้วยวาจาหรือทำเป็นหนังสือ ไม่ว่าจะเสนอต่อศาลชั้นต้นหรือชั้นอุทธรณ์หรือฎีกา ไม่ว่าจะได้เสนอในขณะที่เริ่มคดีโดยคำฟ้องหรือคำร้องขอหรือเสนอในภายหลังโดยคำฟ้องเพิ่มเติมหรือแก้ไขหรือฟ้องแย้ง หรือโดยสอดเข้ามาในคดี ไม่ว่าด้วยสมัครใจหรือถูกบังคับหรือโดยมีคำขอให้พิจารณาใหม่.
คำฟ้องแย้ง	คำฟ้องแย้ง
คำมั่น (กฎ) น. คำรับรองซึ่งบุคคลหนึ่งให้ไว้กับบุคคลอื่นว่าจะกระทำการอย่างใด อย่าง	คำมั่น (กฎ) น. การแสดงเจตนาฝ่ายเดียวของผู้ให้คำมั่นที่มีผลผูกพันผู้ให้คำมั่นเมื่อมีผู้

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
หนึ่ง เช่น คำนั่นจะซื้อขาย คำนั่นจะให้.	แสดงเจตนารับรู้ที่สอดคล้องกับคำนั่น อันเป็นความผูกพันก่อนเกิดสัญญาที่มุ่งประสงค์จะทำระหว่างกัน เช่น คำนั่นจะซื้อหรือขาย คำนั่นไม่จำเป็นต้องมีการเสนอให้มีการตกลงทำสัญญาเสมอไป อาจมีผู้แสดงเจตนารับรู้ที่สอดคล้องกับคำนั่นหรือไม่มีผู้แสดงเจตนารับรู้ ก็นับว่าเป็นคำนั่นได้ เช่น คำนั่นจะให้รางวัล.
คำนั่นจะให้รางวัล	คำนั่นจะให้รางวัล
คำมากพยางค์ น. ชื่อภาษากลุ่มหนึ่งซึ่งแบ่งโดยรูป คือ คำเดียวมีหลายพยางค์ โดยเอาคำหลาย ๆ คำมาต่อกัน ได้แก่ ภาษาของชาวเม็กซิโก ชาวเอสกิโม ชาวอินเดียนแดง ชาวพื้นเมืองในทวีปอเมริกาใต้และทวีปออสเตรเลีย เป็นต้น.	---
คำมูล น. คำคำเดียวที่ไม่ได้ประสมกับคำอื่น เช่น แยก ยาม.	คำมูล น. คำคำเดียวที่ไม่ได้ประสมกับคำอื่น เช่น แยก ยาม นาฬิกา.
คำเมือง	คำเมือง
คำร้อง (กฏ) น. คำที่ขอขึ้นต่อทางราชการ เพื่อให้ทำการอย่างใดอย่างหนึ่งให้แก่ผู้ร้อง; คำขอที่คู่ความยื่นต่อศาล เพื่อขอให้ศาลมีคำสั่งในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง, คำร้องขอ กี่ว่า. (อ. Request).	คำร้อง ๑ (กฏ) น. (๑) คำขอที่ขึ้นต่อทางราชการ เพื่อให้ทำการอย่างใดอย่างหนึ่งให้แก่ผู้ร้อง. (๒) คำขอที่คู่ความยื่นต่อศาล เพื่อขอให้ศาลมีคำสั่งในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง, คำร้องขอ กี่ว่า. (อ. request).
---	คำร้อง ๒ น. คำประพันธ์สำหรับขับร้อง, เนื้อร้องบทเพลง หรือ บทร้อง กี่ว่า.
คำร้องขอ ดู คำร้อง.	คำร้องขอ (กฏ) ดู คำร้อง ๑(๒).
คำร้องทุกข์	คำร้องทุกข์
---	คำสกรรณ ดู สกรรณ.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
---	คำสร้อย น. คำหรือวลีที่ใช้ลงท้าย ท้ายบทหรือท้ายบทร้องกรอง เพื่อความไพเราะของเสียงและความหมาย หรือเพื่อแสดงว่าจบตอน เช่น นาเฮย ฤา บารนี แก่แม่นา โสคติ์เทอญ.
คำสุภาพ	คำสุภาพ
คำหลวง	คำหลวง
คำ น. เรียกวันตามจันทรคติ เช่น ขึ้นคำหนึ่ง ขึ้น ๒ คำ เวลาที่มีตอนต้นของกลางคืน	คำ น. เรียกวันตามจันทรคติ เช่น ขึ้นคำหนึ่ง ขึ้น ๒ คำ, เวลาที่มีตอนต้นของกลางคืน. ว. ที่อยู่ในช่วงเวลาดังแต่เย็นจนถึงเวลาที่มีตอนต้นของกลางคืน เช่น รอบคำ. ก. สิ้นแสงเมื่อดวงอาทิตย์ตกดินแล้ว เช่น จวนจะคำแล้ว.
คำคืน	คำคืน
คำ	คำ
คำคอ	คำคอ
คำเงิน	คำเงิน
คำจุน	คำจุน
คำชู	คำชู
คำประกัน	คำประกัน
คำฟ้า	คำฟ้า
คำหัว	คำหัว
คำดีควาย	คำดีควาย
คำใต้ (ถิ่น-พายัพ) น. ชื่อไม้ต้นขนาดเล็กชนิด <i>Acaciafarnesiana</i> Willd. ในวงศ์ Leguminosae ดอกสีเหลืองเป็นพุ่ม ต้นมีหนาม, กระจินหอม ก็เรียก.	คำใต้ (ถิ่น-พายัพ) น. ชื่อไม้ต้นขนาดเล็กชนิด <i>Acaciafarnesiana</i> (L.) Willd. ในวงศ์ Leguminosae ดอกสีเหลืองเป็นพุ่ม ต้นมีหนาม, กระจินหอม ก็เรียก.
คำนวน	คำนวน
คำนวร	คำนวร

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
คำนับ ๑	คำนับ ๑
คำนับ ๒	คำนับ ๒
คำนัด	คำนัด
คำนึง	คำนึง
คำนุณ	คำนุณ
คำโบล	คำโบล
คำฝอย น. ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Carthamus tinctorius</i> Linn. ในวงศ์ Compositae ดอกใช้ทำยาได้.	คำฝอย น. ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Carthamus tinctorius</i> L. ในวงศ์ Compositae ดอกใช้ทำยาได้.
คำเพลิง	คำเพลิง
คำรน	คำรน
คำรบ	คำรบ
คำราม	คำราม
คำแสด น. (๑) ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Bixa orellana</i> Linn. ในวงศ์ Bixaceae เมล็ดใช้ย้อมผ้า, แสด ก็เรียก. (๒) คู เทงทวย.	คำแสด น. (๑) ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Bixa orellana</i> L. ในวงศ์ Bixaceae เมล็ดใช้ย้อมผ้า, แสด ก็เรียก. (๒) คู เทงทวย.
คำแหง	คำแหง
คำโอง ๑	คำโอง ๑
คิก ๆ	คิก ๆ
คิง	คิง
คิด ก. ทำให้ปรากฏเป็นรูปหรือประกอบให้เป็นรูปหรือเป็นเรื่องขึ้นในใจ; ไคร่ครวญ, ไตร่ตรอง, เช่น เรื่องนี้ยากยังคิดไม่ออก; คาคะเน เช่น คิดว่าเย็นนี้ฝนอาจจะตก; คำนวน เช่น คิดในใจ; มุ่ง จงใจ, ตั้งใจ, เช่น อย่าคิดร้ายเขาเลย; นึก เช่น คิดละอาย.	คิด ก. ทำให้ปรากฏเป็นรูปหรือประกอบให้เป็นรูปหรือเป็นเรื่องขึ้นในใจ; ไคร่ครวญ, ไตร่ตรอง, เช่น เรื่องนี้ยากยังคิดไม่ออก; คาคะเน เช่น คิดว่าเย็นนี้ฝนอาจจะตก; คำนวน เช่น คิดเลขในใจ; มุ่ง จงใจ, ตั้งใจ, เช่น อย่าคิดร้ายเขาเลย; นึก เช่น คิดละอาย.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
คิดการใหญ่	คิดการใหญ่
คิดคด	คิดคด
คิดตก	คิดตก
คิดถึง	คิดถึง
คิดมาก	คิดมาก
---	คิดเล็ก ก. คิดไกลเกินกว่าธรรมดา.
คิดเล็กคติน้อย	คิดเล็กคติน้อย
---	คิดไว ก. คิดแก้ปัญหาต่างๆ ได้รวดเร็ว.
คิดสมบัติบ้า	คิดสมบัติบ้า
คิดสั้น	คิดสั้น
คิดหน้าคิดหลัง	คิดหน้าคิดหลัง
คิดเห็น	คิดเห็น
คิดอ่าน	คิดอ่าน
คิมห, คิมหณะ [คิมหะ, คิมหา-] (แบบ) น. ฤดูร้อน. (ป.).	คิมหะ, คิมหณะ [คิม-] (แบบ) น. ฤดูร้อน. (ป.).
คิมหันต์	คิมหันต์
คิริ, คีรี	คิริ, คีรี
คิลาน -, คิลานะ	คิลาน -, คิลานะ
คิลานปัจจย	คิลานปัจจย
คิลานเภสัช	คิลานเภสัช
คิวด	คิวด
คิวด	คิวด
คิ้ว	คิ้ว
คิ้วนาง	คิ้วนาง
คิ	คิ

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
คิต, คิตกะ [คิต, คิตะ, คิตะกะ] (แบบ) น. เพลงขับ, การขับร้อง, เช่น แลคิตสำเนียงบรรสาน. (สมุทรโฆษ). (ป., ส.).	คิต, คิต-, คิตกะ, คิตะ [คิต, คิตะ-, คิตะกะ] (แบบ) น. เพลงขับ, การขับร้อง, เช่น แลคิตสำเนียงบรรสาน. (สมุทรโฆษ). (ป., ส.).
คืบ	คืบ
คีม	คีม
คิริ	คิริ
คิริบูน	คิริบูน
คิก	คิก
คิ๊ก , คิ๊ก ๆ	คิ๊ก , คิ๊ก ๆ
คิกคัก	คิกคัก
คิกคาม	คิกคาม
คิ่น ๑	คิ่น ๑
คิ่นยังรุ่ง	คิ่นยังรุ่ง
คิ่น ๒	คิ่น ๒
คิ่นคำ	คิ่นคำ
คิ่นชีพ	คิ่นชีพ
คิ่นตัว	คิ่นตัว
คิ่นให้	คิ่นให้
คืบ ๑	คืบ ๑
คืบ ๒	คืบ ๒
คื้อ	คื้อ
คู	คู
คุก น. ที่ขังนักโทษ, เรือนจำ, ห้องใต้ถุนหรือใต้บันไดสำหรับเก็บสิ่งของ.	คุก น. ที่ขังนักโทษ, เรือนจำ.
ลูกก็ น. ชื่อขนมชนิดหนึ่งจำพวกขนมเล็ก แต่ทำเป็นชิ้นเล็ก ๆ แบน ๆ แล้วอบให้กรอบ.	ลูกก็ น. ชื่อขนมชนิดหนึ่งทำด้วยแป้งสาลิ ไฉ่เนย น้ำตาล เป็นต้น แต่ทำเป็นชิ้นเล็ก ๆ แล้วอบให้

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
(อ. cookie).	กรอป. (อ. cookie).
ลูกเข่า	ลูกเข่า
ลูกหลาน	ลูกหลาน
ลูกคาม	ลูกคาม
ลูกพาทย์	ลูกพาทย์
ลูกะ น. ชื่อไม้เถาในสกุล Amilax ในวงศ์ Smilacaceae ใช้ทำยาได้	ลูกะ น. ชื่อไม้เถา ใช้ทำยาได้. (พจน.๒๕๔๓).
ลุง (โบ) ว. ตลอดไป, トラบเท่าถึง	ลุง (โบ) ว. ยาว, อ้อม, นาน, ตลอดไป, คึง กี่ว่า. (โบ) สัน. トラบเท่า, คึง คุ่ม หรือ คุ่มเท่า กี่ว่า.
ลึง น. ส่วนเว้าโค้งเข้าไปของฝั่งน้ำด้านที่ตรงกันข้ามกับหัวแหลม. ว. ยาว, อ้อม, นาน; ตลอดไป. (ดู ลุง).	ลึง น. ส่วนเว้าโค้งเข้าไปของฝั่งน้ำด้านที่ตรงกันข้ามกับหัวแหลม. (โบ) ว. ยาว, อ้อม, นาน; ตลอดไป. ลุง กี่ว่า. (โบ) สัน. トラบเท่า, ลุง คุ่ม หรือ คุ่มเท่า กี่ว่า.
คุณ ๑, คุณ- [คุณ, คุณนะ-] น. ความดีที่มีประจำอยู่ในสิ่งนั้น ๆ; ความเกื้อกูล เช่น รู้คุณ. (ป., ส.); คำที่ใช้เรียกน้าหน้าบุคคลเพื่อแสดงความยกย่อง เช่น คุณพ่อ คุณแม่ คุณสมร; (ปาก) คำนำหน้าชื่อของหม่อมราชวงศ์หญิงและชาย เป็นคำสุภาพ; (โว) คำแต่งชื่อ. ส. คำใช้แทนผู้ที่เราพูดด้วย เป็นคำสุภาพ, เป็นสรรพนามบุรุษที่ ๒, (ปาก) คำใช้แทนผู้ที่เราพูดถึงด้วยความสุภาพ, เป็นสรรพนามบุรุษที่ ๑, เช่น คุณอยู่ไหม ช่วยไปเรียนว่ามีคนมาหา.	คุณ ๑, คุณ- [คุณ, คุณนะ-] น. ความดีที่มีประจำอยู่ในสิ่งนั้น ๆ; ความเกื้อกูล เช่น รู้คุณ. (ป., ส.); คำที่ใช้เรียกน้าหน้าบุคคลเพื่อแสดงความยกย่อง เช่น คุณพ่อ คุณแม่ คุณสมร; คำนำหน้าสตรีที่ยังไม่ได้สมรสและได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ตั้งแต่ชั้นจตุตถจุลจอมเกล้าถึงชั้นทูลดุษฎีจุลจอมเกล้า, คำนำหน้าชื่อสตรีที่ยังไม่ได้สมรสและได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์จุลจอมเกล้าฝ่ายในชั้นทูลดุษฎีจุลจอมเกล้าวิเศษขึ้นไป; (โว) คำแต่งชื่อ. ส. คำใช้แทนผู้ที่เราพูดด้วย เป็นคำสุภาพ, เป็นสรรพนามบุรุษที่ ๒, (ปาก) คำใช้แทนผู้ที่เราพูดถึงด้วยความสุภาพ, เป็นสรรพนามบุรุษที่ ๑, เช่น คุณอยู่ไหม ช่วยไปเรียนว่ามีคนมาหา.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
---	คุณค่า [คุณค่า, คุณนะค่า] น. สิ่งที่มีประโยชน์หรือมีมูลค่าสูง.
คุณชาย (ปาก) น. คำที่ใช้เรียกราชนิกุลชายชั้นหม่อมราชวงศ์.	คุณชาย (ปาก) น. คำที่ใช้เรียกหม่อมราชวงศ์ที่เป็นชาย.
คุณธรรม	คุณธรรม
คุณนาม	คุณนาม
คุณนาย	คุณนาย
คุณบท	คุณบท
---	คุณประโยชน์ [คุณนะประโยชน์, คุณประโยชน์] น. ลักษณะที่เป็นประโยชน์ เช่น สมุนไพรมีคุณประโยชน์ในการทำยารักษาโรคได้.
คุณภาพ [คุณนะ-] น. ลักษณะความดี, ลักษณะประจำบุคคลหรือสิ่งของ.	คุณภาพ [คุณนะ-] น. ลักษณะที่ดีเด่นของบุคคลหรือสิ่งของ.
คุณลักษณะ	คุณลักษณะ
คุณวุฒิ [คุณนะวุฒิ, คุณนะวุฒ] น. ความดี, ความสามารถที่เหมาะสมแก่ตำแหน่งหน้าที่.	คุณวุฒิ [คุณนะวุฒิ, คุณนะวุฒ] น. ความรู้ความสามารถของบุคคล, ระดับการศึกษา เช่น เขามีคุณวุฒิเหมาะสมจะเป็นครู.
คุณศัพท์	คุณศัพท์
คุณสมบัติ [คุณนะสมบัติ, คุณสมบัติ] น. คุณความดี, ลักษณะประจำตัวซึ่งบุคคลต้องมีก่อนที่จะได้มาซึ่งสิทธิหรือตำแหน่ง.	คุณสมบัติ [คุณนะสมบัติ, คุณสมบัติ] น. คุณงามความดี, คุณลักษณะประจำตัวของบุคคล เช่น คุณสมบัติของผู้มีสิทธิ์เลือกตั้ง
คุณหญิง น. คำนำหน้าชื่อสตรีที่เป็นเอกภรรยาของพระยาหรือสตรีที่สมรสแล้วและได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ตั้งแต่ชั้นทุติยจุลจอมเกล้าลงมา, (ปาก) คำที่ใช้เรียกราชนิกุลหญิงชั้นหม่อมราชวงศ์.	คุณหญิง น. คำนำหน้าชื่อสตรีที่สมรสแล้วและได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ตั้งแต่ชั้นจตุตถจุลจอมเกล้าถึงชั้นทุติยจุลจอมเกล้า; (โบ) คำนำหน้าชื่อสตรีที่เป็นเอกภรรยาของพระยา; (ปาก) คำที่ใช้เรียกหม่อมราชวงศ์ที่เป็นหญิง.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
คุณากร [คุณากอน] น. บ่อเกิดแห่งความดี. (ป.คุณ + อากร).	คุณากร [คุณากอน] น. บ่อเกิดแห่ง ความดี, ที่รวมแห่งความดี. (ป. คุณ + อากร).
คุณ ๒ น. อาถรรพณ์ คือ พิธีทำร้ายต่อมิตร โดยเสกสิ่งใดสิ่งหนึ่งเข้าในตัวของรูปฝังรอย เรียกกันว่า กระทำคุณ, ผู้ถูกกระทำ เรียกว่า ถูกคุณ.	คุณ ๒ น. อาถรรพณ์ คือ พิธีทำร้ายต่อมิตร โดยเสกสิ่งใดสิ่งหนึ่งเข้าในตัวของรูปฝังรอย เรียกกันว่า กระทำคุณ, ผู้ถูกกระทำ เรียกว่า ถูกคุณ, คุณไสย ก็ว่า.
คุณสูง คุณป้า	คุณสูง คุณป้า
คุณากร	คุณากร
คุณูปการ, คุณโณปการ	คุณูปการ, คุณโณปการ
คุณ	คุณ
คุณคู้ ว. ขดตัวงอมีงอเท้า เช่น นอนคุณคู้.	คุณคู้ ว. ขดตัวงอแขนงอเข่า เช่น นอนคุณคู้.
คุณทะราด	คุณทะราด
คุณทะราดเหยียบกรวด	คุณทะราดเหยียบกรวด
คุณ	คุณ
คุณติ	คุณติ
คุณ	คุณ
คุณ	คุณ
คุณเคย ก. รู้จักชอบพอสนิทสนมเป็น กันเอง, เคยเห็น เคยทำบ่อย ๆ จนชิน.	คุณเคย ก. รู้จักชอบพอสนิทสนมเป็น กันเอง เช่น พวกเขาทำงานด้วยกันมานาน เคย คุ้นเคยกัน, เคยเห็น เคยทำบ่อย ๆ จนชิน เช่น เขา เดินในที่มืดได้เพราะคุ้นเคยกับสถานที่แห่งนี้.
คุณ, คุณต์	คุณ, คุณต์
คุณติ	คุณติ
คุณ ก. คอยกำกับดูแล เช่น คุณงาน คุณพล คุณ พวก, ป้องกันรักษา เช่น คุณของ; รวมถึงสิ่งที่ กระจายอยู่ให้เข้าสู่เข้าพวกเป็นระเบียบเดียวกัน เช่น คุณเครื่องจักรนาฬิกาเข้าด้วยกัน.	คุณ ๑ ก. คอยกำกับดูแล เช่น คุณงานคุณพล คุณ พวก, ป้องกันรักษา เช่น คุณของ คุณบ่อน.
คุณกำเนิด	คุณกำเนิด

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
---	คุมขัง (กฏ) ก. คุมตัว ควบคุม ขัง กักขัง หรือจำคุก.
คุม कै้น	คุม कै้น
คุมเชิง	คุมเชิง
คุมธาตุ	คุมธาตุ
คุมนุ่ม (โบ) ก. คุม เช่น ยังผูกใจโกรธ คุมนุ่มโทษไว้วันหนึ่ง. (กฏ. ราชบุรี).	คุมนุ่ม (โบ) ก. คุม เช่น อนึ่งวิวาทคำติกัน แล้วต่างคนต่างมาเรียน ยังผูกใจโกรธ คุมนุ่มโทษไว้วัน. (สามดวง), ยังผูกใจโกรธคุมนุ่มโทษไว้วันหนึ่ง. (กฏ. ราชบุรี).
---	คุมเหง (ปาก) ก. ข่มเหง, รังแก, ใช้อำนาจ หรืออำนาจทำให้เดือดร้อน, คุมเหง ก็ว่า.
---	คุม ๒ ก. รวมสิ่งทีกระจ่ายอยู่ให้เข้าชุดเข้าพวก เป็นระเบียบเดียวกัน เช่น คุมยา คุมเรือน.
คุ่ม ๑	คุ่ม ๑
คุ่ม ๒	คุ่ม ๒
คุ่ม ๑ ก. กัน, ป้องกัน, เช่น คุ่มฝน; พอ, สม, พอสมควรกัน, เช่น คุ่มค่า คุ่มเหน้อย; เท่า เช่น คุ่มทุน. ว. มากพอ สมควรกัน เช่น กินเสียคุ่ม.	คุ่ม ๑ ก. กัน, ป้องกัน, เช่น คุ่มฝน; พอ, สม, พอสมควรกัน, เช่น คุ่มค่า คุ่มเหน้อย; พอเท่ากัน เช่น คุ่มทุน. ว. มากพอ สมควรกัน เช่น กินเสีย คุ่ม.
คุ่มกัน ก. คุ่มครองป้องกันให้ปลอดภัย ภัยอันตราย, ปลอดภัยจากข้อผูกพันบางอย่าง เช่น ค่าธรรมเนียม.	คุ่มกัน ก. คอยป้องกันให้ปลอดภัย, คุมครองให้พ้นจากบางสิ่งบางอย่าง เช่น คุ่มกันโรค คุ่มกันไม่ให้ถูกฟ้องร้อง.
คุ่มเกรง	คุ่มเกรง
คุ่มครอง	คุ่มครอง
คุ่มโทษ (โบ) ก. รอการลงอาญา.	คุ่มโทษ (โบ) ก. ได้รับความคุมกันที่จะไม่ ต้องถูกลงโทษ เช่น อนึ่งผู้ตามโจรได้รับพุงพัน แทงมีบาดเจ็บท่านว่าคุ่มโทษ. (สามดวง).

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
คຸ້ມຫ້າມ ก. ยกเว้นจากความต้องการห้ามและ ภาษีอากร.	คຸ້ມຫ້າມ ก. ยกเว้นจากความต้องการห้ามและ ภาษีอากรโดยมีหนังสือเป็นตราภูมิ, มักใช้เข้าคู่ กับคำ ตราภูมิ เป็นตราภูมิคຸ້ມຫ້າມ.
คຸ້ມ ๒	คຸ້ມ ๒
คຸ້ມ ๓, คຸ້ມຫ້າ สัน. ตราบเท่า เช่น แต่น้อยคຸ້ม ใหญ่.	คຸ້ມ ๓, คຸ້ມຫ້າ สัน. ตราบเท่า เช่น แต่น้อยคຸ້ม ใหญ่, ຄຸ່ງ หรือ ຄຸ່ງ ຄືວ່າ.
คຸ້ມດີคຸ້ມຮ້າຍ ว. มีใจไม่ปกติ, บางคราวดีบาง คราวร้าย.	คຸ້ມດີคຸ້ມຮ້າຍ ว. มีสติไม่ปกติ, บางคราวดีบาง คราวร้าย, ດີບ້າງຮ້າຍບ້າງ.
คຸມฝอย	คຸມฝอย
คຸຍ ๑ ก. พุดจาสนทนากัน; (ปาก) พุดเป็นเชิง อวด เช่น คຸຍໂຕ.	คຸຍ ๑ ก. พุดจาสนทนากัน; (ปาก) ปรีกษาหาหรือ เช่น เรื่องนี้ขอคຸຍกันก่อนที่จะตัดสินใจ; พุดเป็น เชิงโอ้อวด เช่น เรื่องแค้นนี้ทำเป็นคຸຍ.
---	คຸຍເຂື່ອງ, คຸຍໂຕ (ปาก) ก. พุดจาแสดงความ ใหญ่โต.
คຸຍ ๒	คຸຍ ๒
คຸຍຂ້າງ	คຸຍຂ້າງ
คຸ້ຍ	คຸ້ຍ
คຸ້ຍເຈີຍ	คຸ້ຍເຈີຍ
คຸຍห-	คຸຍห-
คຸຍຫຼານ, คຸຍຫຼາປະເທศ	คຸຍຫຼານ, คຸຍຫຼາປະເທศ
คຸຍຫຼຸດສຸຍ น. ความลับที่ควรปิดบัง (ป. คຸຍห + ส. รุหສຸຍ).	คຸຍຫຼຸດສຸຍ [คຸຍຫຼຸດສຸຍ] น. ความลับที่ ควรปิดบัง (ป. คຸຍห + ส. รุหສຸຍ).
คຸຣຸ	คຸຣຸ
คຸຣຸກຣຸມ	คຸຣຸກຣຸມ
คຸຣຸວາຣ น. วันครุ คือ วันพฤหัสบดี.	คຸຣຸວາຣ น. วันครุ คือวันพฤหัสบดี, ชีวาวาร์ หรือ พฤหัสบดีวาร ຄືວ່າ.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
คุรุศึกษา	คุรุศึกษา
คุลา น. ชนชาติต้องสู้และไทยใหญ่, คุลา กี่ว่า.	คุลา น. ชนชาติต้องสู้และไทยใหญ่, คุลา หรือ คุหล่า กี่ว่า.
คุลาซ่อนลูก	คุลาซ่อนลูก
คุลิก้า	คุลิก้า
คุลีการ	คุลีการ
คุหา	คุหา
คุ ๑ น. ร่องน้ำที่ขุดขึ้นเพื่อเป็นเครื่องกีดขวางป้องกัน หรือเพื่อเก็บน้ำไว้ใช้เป็นต้น เช่น คุเมือง คุสวน.	คุ ๑ น. ร่องน้ำที่ขุดขึ้นเพื่อชักน้ำหรือเก็บน้ำไว้ใช้เป็นต้น เช่น คุสวน, ร่องน้ำที่ขุดเพื่อเป็นเครื่องกีดขวาง ป้องกัน ที่นอกกำแพงเมือง เช่น คุเมือง.
คุ ๒ ก. กิริยาที่นกดางชนิดเช่นนกเขาหรือนกพิราบก่อกอขึ้นหรือร้อง, โดยปริยายหมายความว่า พุดทะโลมกัน เช่น ข้อยคุณูแนบนิทร. (สรรพสิทธิ์).	คุ ๒ ก. กิริยาที่นกดางชนิดเช่นนกเขาหรือนกพิราบขึ้นหรือร้อง, โดยปริยายหมายความว่า พุดทะโลมกัน เช่น ข้อยคุณูแนบนิทร. (สรรพสิทธิ์).
คุเรียงคุราย	คุเรียงคุราย
คุ ว. จำนวนที่หารด้วย ๒ ลงตัว, ตรงข้ามกับ คี่; มีภาวะตรงกันข้าม เช่น หญิงคู่กับชาย ดวงอาทิตย์คู่กับดวงจันทร์; โดยปริยายหมายความว่า เท่า, เสมอ, เช่น คู่ฟ้า, สำหรับกัน เช่น คู่บ้านคู่เมือง, น. ของ ๒ สิ่งสำหรับกันหรือใช้กำกับกันอย่างซ้อนล้อม; ลักษณะนามหมายถึงของที่มีลักษณะเป็น ๒ เช่น ตะเกียบคู่หนึ่ง; ผัวหรือเมีย เช่น เลือกลุ่มีคู่ หาคู่.	คุ ว. จำนวนที่หารด้วย ๒ ลงตัว, ตรงข้ามกับ คี่; ของ ๒ สิ่งสำหรับกันหรือใช้กำกับกันอย่างซ้อนล้อม ; ลักษณะนามหมายถึงของที่มีลักษณะเป็น ๒ เช่น ตะเกียบคู่หนึ่ง; ผัวหรือเมีย เช่น เลือกลุ่มีคู่ หาคู่ ว. ลักษณะของสิ่ง ๒ สิ่งที่แตกต่างกันแต่มีภาวะคล้ายคลึงกัน เช่น ดวงอาทิตย์คู่กับดวงจันทร์ หรือมีความสัมพันธ์กัน เช่น หญิงคู่กับชาย; โดยปริยายหมายความว่า เท่า, เสมอ, เช่น คู่ฟ้า, คู่ดิน.
คู่กรณี	คู่กรณี

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
---	คู่กัด น. คู่วิวาท.
คู่ขา น. คู่เล่นการพนันที่ไม่เอาเงินกัน, คู่แสดงหรือคู่เล่นที่เข้ากันได้ดี.	คู่ขา น. คู่เล่นการพนันที่หย่ากันคือไม่เอาเงินกัน, คู่แสดงหรือคู่เล่นที่เข้ากันได้ดี.
คู่กรณี	คู่กรณี
คู่แข่ง	คู่แข่ง
คู่ครอง น. คู่หรือเมีย.	คู่ครอง น. หญิงและชายที่อยู่ร่วมกันฉันคู่หรือเมีย.
คู่ควร	คู่ควร
คู่ความ	คู่ความ
คู่ความร่วมมือ	คู่ความร่วมมือ
คู่คิด น. ผู้ร่วมคิดกัน.	คู่คิด น. ผู้ร่วมคิดหรือร่วมปรึกษาหารือที่สนิทสนมและรู้จักกันดี.
คู่กี ว. ไต่เลี่ยกัน น. ชื่อการเล่นชนิดหนึ่งที่ถือจำนวนคู่หรือจำนวนคี่เป็นหลัก.	คู่กี ว. ไต่เลี่ยกัน เช่น เขามีคะแนนคู่คี่กัน. น. ชื่อการพนันชนิดหนึ่งที่ถือจำนวนคู่หรือจำนวนคี่เป็นหลัก.
คู่เคียง น. ผู้ที่เข้ากระบวนแห่ของหลวงซึ่งเดินเคียงราชยานไปคนละข้าง; คู่หรือเมียที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกัน.	คู่เคียง น. ผู้ที่เข้ากระบวนแห่ของหลวงซึ่งเดินเคียงราชยานไปคนละข้าง.
---	คู่เคียงเรียงหมอน น. คู่หรือเมียที่อยู่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกัน, ชายหญิงที่อยู่กินร่วมกันฉันคู่หรือเมีย, คู่เรียงเคียงหมอน กี่ว่า.
คู่โค น. นาที่ต้องเสียค่านาตามหน้าโฉนดทุก ๆ ปี ผิดกับนาฟางลอย ซึ่งต้องเสียค่านาแต่เฉพาะในปีที่ปลูกข้าว. [“ที่เรียกว่า นาโค เพราะวิธีเก็บหางข้าวชนิดนี้นับจำนวนโค (กระบือ) ที่ใช้ทำนาในที่นั้น ๆ ด้วยถือเป็นยุติว่า โคคู่หนึ่งคงจะทำนาในที่เช่นนั้นได้ผลประมาณปีละ	คู่โค (โบ) น. นาที่ต้องเสียค่านาตามหน้าโฉนดทุก ๆ ปี ผิดกับนาฟางลอย ซึ่งต้องเสียค่านาแต่เฉพาะในปีที่ปลูกข้าว. [“ที่เรียกว่า นาโค เพราะวิธีเก็บหางข้าวชนิดนี้นับจำนวนโค (กระบือ) ที่ใช้ทำนาในที่นั้น ๆ ด้วยถือเป็นยุติว่า โคคู่หนึ่งคงจะทำนาในที่เช่นนั้นได้ผลประมาณ

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เท่านั้น เอาเกณฑ์จำนวนโคขึ้นตั้งเป็นอัตราหาง ข้าวที่จะต้องเสีย เพราะฉะนั้น นาโค ถึงจะทำ หรือมีทำจึงต้องเสียหางข้าว” –พงศ. ร. ๒].	ปีละเท่านั้น เอาเกณฑ์จำนวนโคขึ้นตั้งเป็นอัตรา หางข้าวที่จะต้องเสีย เพราะฉะนั้น นาโค ถึงจะ ทำหรือมีทำจึงต้องเสียหางข้าว” –พงศ. ร. ๒].
คู่ใจ	คู่ใจ
คู่ฉบับ (กฎ) น. หนังสือที่ทำขึ้นเป็น ต้นฉบับตั้งแต่ ๒ ฉบับขึ้นไป มีข้อความตรงกัน โดยฉบับหนึ่งเป็นคู่ฉบับของอีกฉบับหนึ่ง.	คู่ฉบับ (กฎ) น. หนังสือหรือเอกสารที่ทำ ขึ้นเป็นต้นฉบับตั้งแต่ ๒ ฉบับขึ้นไป มีข้อความ ตรงกัน โดยฉบับหนึ่งเป็นคู่ฉบับของอีกฉบับ หนึ่ง.
คู่ฉีก	คู่ฉีก
คู่ชัก น. เรือมีจำนวนคู่หนึ่งสำหรับชักเรือ หรือนำเรือที่เป็นประธานในกระบวนแห่.	คู่ชัก น. เรือรูปสัตว์คู่หนึ่งซึ่งทำหน้าที่ชัก ลากเรือพระที่นั่งเมื่อแล่นทวนน้ำ หรือเมื่อไม่ ประสงค์ให้เรือพระที่นั่งไหวหวนที่ทรงพระ บรรทม เรียกว่า เรือคู่.
คู่ชีพ	คู่ชีพ
คู่ชีวิต	คู่ชีวิต
---	คู่ตุนาหงัน น. คู่หมั้น.
คู่ทุกข์คู่ยาก	คู่ทุกข์คู่ยาก
---	คู่บ่าวสาว น. เจ้าบ่าว เจ้าสาว
คู่บ้านคู่เมือง ว. ที่เป็นของประจำ บ้านเมืองหรือที่มีมาพร้อมกับบ้านเมือง ถือว่า เป็นของที่มีค่ามาก.	คู่บ้านคู่เมือง ว. ที่เป็นของประจำ บ้านเมืองหรือที่มีมาพร้อมกับบ้านเมือง ถือว่า เป็นของที่มีค่ามาก เช่น พระพุทธรูป คู่บ้านคู่เมือง.
คู่บารมี	คู่บารมี
คู่บุญ น. ผู้ที่เคยสร้างบุญกุศลร่วมกันมา ในชาติก่อน, คู่สร้าง คู่สร้างคู่สม หรือ เนื่อคู่ ก็ ว่า.	คู่บุญ น. ผู้ที่เคยสร้างบุญกุศลร่วมกันมา ในชาติก่อน.
---	คู่บุญบารมี น. ผู้ที่เคยร่วมสร้างบุญกุศลกัน มาในชาติก่อนและมาสนับสนุนเกื้อกูลกันใน

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
	ปัจจุบันเช่นพระนางมัทรีเป็นคู่บุญบารมีของพระเวสสันดร.
คู่ปรปักษ์	คู่ปรปักษ์
คู่ปรับ	คู่ปรับ
คู่ผสม	คู่ผสม
คู่ผัวตัวเมีย น. ผัวเมียที่ถือว่าเป็นเนื้อคู่กันจริง ๆ.	คู่ผัวตัวเมีย น. ผัวเมียที่อยู่กันแบบผัวเดียวเมียเดียว.
คู่พระคู่นาง	คู่พระคู่นาง
คู่พิพาท	คู่พิพาท
---	คู่ฟ้าคู่ดิน ว. ยังยืนอยู่ชั่วฟ้าดินสลาย, ชั่วนิรันดร์.
คู่ม้า น. ชื่อหนึ่งของดาวฤกษ์อัศวินี มี ๗ ดวง, ดาวม้า ดาวอัสวายุ หรือ ดาวอัสสนี ก็เรียก.	คู่ม้า น. ชื่อหนึ่งของดาวฤกษ์อัศวินี มี ๗ ดวง, ดาวค่อม้า ดาวม้า ดาวอัสวายุ หรือ ดาวอัสสนี ก็เรียก.
คู่มิตร (โหร) น. ผู้ที่มีชะตาถูกกัน เป็นมิตรกัน, ผู้ที่รักใคร่กัน ไม่เป็นภัยแก่กัน.	คู่มิตร (โหร) น. ผู้ที่มีชะตาถูกกัน เป็นมิตรกัน, ผู้ที่รักใคร่กัน ไม่เป็นภัยแก่กัน ตรงข้ามกับ คู่ศัตรู.
คู่มือ ว. ใช้ประโยชน์ได้เหมาะใจ, สำหรับประจำตัว. น. สมุดหรือหนังสือที่แต่งขึ้นเพื่อใช้ประกอบตำรา หรืออำนวยความสะดวกเกี่ยวกับการศึกษาเรื่องใดเรื่องหนึ่ง.	คู่มือ ว. ใช้ประโยชน์ได้เหมาะใจ, สำหรับประจำตัว, เช่น อาวุธคู่มือ. น. สมุดหรือหนังสือที่ให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ที่ต้องการรู้เพื่อใช้ประกอบตำรา เพื่ออำนวยความสะดวกเกี่ยวกับการศึกษาหรือการปฏิบัติเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือ เพื่อแนะนำวิธีใช้อุปกรณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง.
คู่ยาก น. ผู้ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมานาน, บางทีก็ใช้ว่า คู่ทุกข์คู่ยาก.	---

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
คู่รัก น. หญิงชายที่รักกันในเชิงชู้สาว, คนรัก.	คู่รัก น. หญิงชายที่ผูกสมักรรักใคร่กัน, คนรัก.
---	คู่รักคู่แค้น น. ผู้ที่เป็นคู่ต่อสู้จับเถียงกันมาโดยต่างผลัดกันแพ้ผลัดกันชนะ.
คู่เรียงเคียงหมอน น. ผู้ที่เป็นผัวเมียกัน.	คู่เรียงเคียงหมอน น. ผัวเมียที่อยู่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกัน, ชายหญิงที่อยู่กินร่วมกันจนผัวเมีย, คู่เคียงเรียงหมอน ก็ว่า.
คู่ลำดับ	คู่ลำดับ
---	คู่เวรคู่กรรม น. สามีภรรยาที่ต้องทนอยู่ร่วมกันด้วยความทุกข์ความเดือดร้อนโดยเชื่อกันว่าเป็นเพราะเวรกรรมที่เขาได้เคยกระทำร่วมกันมาแต่ชาติก่อน.
คู่ศัตรู (โหร) น. ผู้ที่มีชะตาไม่ถูกกันเป็นศัตรูกัน. ผู้ที่เป็นภัยแก่กัน.	คู่ศัตรู (โหร) น. ผู้ที่มีชะตาไม่ถูกกันเป็นศัตรูกัน, ผู้ที่เป็นภัยแก่กัน, ตรงข้ามกับคู่มิตร.
คู่สร้าง น. ผู้ที่เคยสร้างบุญกุศลร่วมกันมาในชาติก่อน, คู่บุญ คู่สร้างคู่สม หรือเนื้อคู่ ก็ว่า.	คู่สร้าง, คู่สร้างคู่สม น. ชายหญิงที่ถือกันว่าเคยอยู่ร่วมเป็นสามีภรรยากันมาแต่ชาติก่อน, ชายหญิงที่สมเป็นคู่ครองกัน, เนื้อคู่ ก็ว่า.
คู่สวด	คู่สวด
คู่สัญญา (กฎ) น. บุคคลซึ่งเป็นคู่กรณีในสัญญา.	สัญญา (กฎ) น. บุคคล ๒ ฝ่าย หรือหลายฝ่ายซึ่งมีความผูกพันตามสัญญา.
คู่สายโทรศัพท์	คู่สายโทรศัพท์
คู่หมั้น	คู่หมั้น
คู่หู	คู่หู
คู่แห่	คู่แห่
คู่อริ	คู่อริ
คู่อาฆาต	คู่อาฆาต

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
คู่อาศัย	คู่อาศัย
คู่	คู่
คู่บัลลังก์	คู่บัลลังก์
คุณ	คุณ
คุณร่วมน้อย	คุณร่วมน้อย
คุณ	คุณ
คุณ ๑	คุณ ๑
คุณ ๒ คุณ ทุก ๒.	คุณ ๒ คุณ ค้าว.
อุปpong	อุปpong
อุปเรียน	อุปเรียน
คุหา น. ถ้ำ; ห้องตึกแถว; ช่องที่กั้นไว้สำหรับ ลงคะแนนเสียงตามหน่วยเลือกตั้ง. (ป., ส. คุหา).	คุหา น. ถ้ำ; ลังก่อสร้างเป็นห้อง ๆ อย่างตึกแถว แต่ละห้องเรียกว่า คุหา, ลักษณะนามเรียก ลังก่อสร้างเช่นนั้น เช่น ตึกแถวนี้มี ๑๐ คุหา; โดยอนุโลมใช้เรียกช่องที่กั้นไว้เป็นสัดส่วน สำหรับใช้ประโยชน์อย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น คุหา ลงคะแนนในที่เลือกตั้งสำหรับการกาบัตร ออกเสียงลงคะแนนเลือกตั้ง.
เค้ก น. ขนมฝรั่งชนิดหนึ่ง ทำด้วยแป้งสาลีผสม ไข่ เนย น้ำตาล เป็นต้น. (อ. cake).	เค้ก น. ขนมฝรั่งชนิดหนึ่ง ทำด้วยแป้งสาลีผสม ไข่ เนย น้ำตาล เป็นต้น แล้วผิงหรืออบให้สุก. (อ. cake).
เค้เก้	เค้เก้
เค็ง	เค็ง
เคจจ [เคจจะ] (แบบ) ก. ไป, ถึง, เช่น ผู้ข้าคง ควรเคจจเค็ดลอดดูเขาคด. (ม. คำหลวง ทาน กัณฑ์). (ป. คจจ).	เคจจะ [เคจจะ] (แบบ) ก. ไป, ถึง, เช่น ผู้ข้าคง ควรเคจจเค็ดลอดดูเขาคด. (ม. คำหลวง ทาน กัณฑ์). (ป. คจจ).
เคณฑะ	เคณฑะ

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เคด น. ชื่อไม้ต้นขนาดเล็กหลายชนิดในสกุล <i>Randia</i> วงศ์ Rubiaceae เช่น ปรูปรางเคดดวงดาชก็มี. (ม. คำหลวง มหาพน).	เคด, เค็ด น. ชื่อไม้ต้นชนิด <i>Catunaregum tomentosa</i> (Blume ex DC.) Tirveng. ในวงศ์ Rubiaceae ลำต้นมีหนามยาว ใบรูปไข่กลับหรือค่อนข้างกลม ตามยอดอ่อนด้านล่างของใบและดอกมีขนนุ่ม ผลมีเนื้อหลายเมล็ด เช่น ปรูปรางเคดดวงดาชก็มี. (ม. คำหลวง มหาพน).
เคน ๑	เคน ๑
เคน ๒	เคน ๒
เคน ๓ (ถิ่น) ก. เค็ด, ยอก, เช่น หลังเคน. (อะหม เคน ว่า เผอญเกิดเหตุถึงฟกซ้ำคำเขี้ยว).	เคน ๓ (ถิ่น-อีสาน) ก. เค็ด, ยอก, เช่น หลังเคน. (อะหม เคน ว่า เผอญเกิดเหตุถึงฟกซ้ำคำเขี้ยว).
เค้น ก. บีบแน่นลงไปโดยแรง เช่น เค้นผลไม้ให้นุ่ม เค้นฝีให้หนองออก เค้นคอให้หอมหรือให้ตาย, หรือใช้โดยปริยายก็มี เช่น เค้นเอาความลับออกมา.	เค้น ก. บีบแน่นลงไปโดยแรง เช่น เค้นผลไม้ให้นุ่ม เค้นฝีให้หนองออก เค้นคอให้หอมหรือให้ตาย, โดยปริยายหมายถึงบีบบังคับหรือฝืนทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น เค้นเอาความลับออกมา เค้นหัวเราะ.
เคเบิล	เคเบิล
เค็ม ว. มีรสอย่างเกลือ; โดยปริยายหมายความว่า ไม่ยอมเสียเปรียบใคร.	เค็ม ว. มีรสอย่างเกลือ; โดยปริยายหมายความว่า พยายามให้ได้ประโยชน์มากกว่า.
เคมี	เคมี
เคมีภัณฑ์	เคมีภัณฑ์
เคมีอนินทรีย์	เคมีอนินทรีย์
เคมีอินทรีย์	เคมีอินทรีย์
เคย ๑, เคอย	เคย ๑, เคอย
เคย ๒ ใช้เป็นคำประกอบหน้ากริยาแสดงว่ากริยานั้น ๆ ได้เป็นมาแล้ว เช่น เคยทำ = ได้ทำมาแล้ว เคยเห็น = ได้เห็นมาแล้ว, บางที่ใช้พูดละกริยาที่ประกอบเสีย เหลือแต่ว่า เคย ก็มี เช่น เคย	เคย ๒ ใช้เป็นคำประกอบหน้ากริยาแสดงว่ากริยานั้น ๆ ได้เป็นมาแล้ว เช่น เคยทำ = ได้ทำมาแล้ว เคยเห็น = ได้เห็นมาแล้ว, บางที่ใช้พูดละกริยาที่ประกอบเสีย เหลือแต่ว่า เคย ก็มี เช่น เคย

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ไปหรือไม่เคย ไม่เคยเลย. ก. ชิน, คูน, เซ่น เคย สนาม เคยเวที มือเคย.	ไปหรือไม่เคย ไม่เคยเลย. ก. ชิน, คูน, เซ่น เคย สนาม เคยเวที.
เคยตัว	เคยตัว
เคยปาก	เคยปาก
เคยมือ	เคยมือ
เครง, เครงครา	เครง, เครงครา
เครงครั้น	เครงครั้น
เครงเครียด	เครงเครียด
เคร่ง	เคร่ง
เคร่งขรึม	เคร่งขรึม
เคร่งครัด [-ครัด] ก. ถือปฏิบัติตามระเบียบ ข้อบังคับโดยไม่ให้ขาดตกบกพร่อง.	เคร่งครัด [-ครัด] ก. เข้มงวด, กวดขัน, เช่น อย่าเคร่งครัดนักเลย; (กลอน) แน่น, ตึง, เช่น สอง เต้าตมเต่งเคร่งครัด ดอกไม้ทัดทั้งห่อผ้าห่มหวง. (ขุนช้างขุนแผน), ครัดเคร่ง กี่ว่า. ว. เข้มงวด, กวดขัน, เช่น รักษาระเบียบวินัยอย่างเคร่งครัด; ถูกต้องครบถ้วน เช่น ปฏิบัติตามคำสั่งอย่าง เคร่งครัด ข้อยกเว้นต้องดีความอย่างเคร่งครัด; ใช้ ว่า ครัดเคร่ง ก็มี.
เคร่งเครียด	เคร่งเครียด
เครงคร่า, เครงคร่ำ	เครงคร่า, เครงคร่ำ
เครดิต [เคร-] น. ชื่อเสียงหรือความเชื่อถือ เกี่ยวกับความสามารถที่จะชำระหนี้ของบุคคล หรือสถาบัน; รายการเข้าหนี้ตามบัญชี, เงินที่เข้า บัญชีเป็นรายรับ; ตัวเลขแสดงสิทธิที่นิติ นักศึกษาจะพึงได้รับเมื่อศึกษาตรงตามกำหนด และสอบวิชานั้น ๆ ได้, หน่วยกิต ก็เรียก. (อ. credit).	เครดิต [เคร-] น. ชื่อเสียงหรือความเชื่อถือในตัว บุคคลหรือในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง, ความเชื่อถือใน ฐานะทางการเงินของบุคคลหรือสถาบัน; รายการ เข้าหนี้ตามบัญชี, เงินที่เข้าบัญชีเป็นรายรับ; ตัวเลขแสดงสิทธิที่นิติศึกษาจะพึงได้รับเมื่อ ศึกษาตรงตามกำหนดและสอบวิชานั้น ๆ ได้, หน่วยกิต ก็เรียก. (อ. credit).

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เครดิตฟองซิเอร์	เครดิตฟองซิเอร์
เครน	เครน
เครา	เครา
เคราแพะ	เคราแพะ
เคร่า [เคร่า] (กลอน) ก. รอ, คอย, ท่า.	เคร่า [เคร่า] (กลอน) ก. รอ, คอย, เช่น จงนุชรีบ เรียบขึ้นเคร่าถ้าจิ้นคอย. (นิ. นรินทร).
เคราหนี	เคราหนี
เคราะห์ ๑ [เคราะห์] (โหร) น. เรียกดาวเฉพาะ ๕ ดวง คือ อาทิตย์ จันทร์ อังคาร พุธ เสาร์ พฤหัสบดี ราหู ศุกร์ เกตุ ซึ่งถือกันว่ามีเทวดาประจำแต่ละดวง ว่า ดาวพระเคราะห์, เรียกดาวพระเคราะห์ทั้ง ๕ ดวงอย่างรวม ๆ ว่า ดาวนพ	เคราะห์ ๑ [เคราะห์] (โหร) น. เรียกดาวเฉพาะ ๕ ดวง เรียงตามลำดับมหาทักษา คือ อาทิตย์ จันทร์ อังคาร พุธ เสาร์ พฤหัสบดี ราหู ศุกร์ เกตุ ซึ่งถือกันว่ามีเทวดาประจำแต่ละดวง ว่า ดาวพระเคราะห์, เรียกดาวพระเคราะห์ทั้ง ๕ ดวงอย่าง
เคราะห์ ถือว่าเป็นดาวที่ยึดโชคของคน; สิ่งที่น่าผลมาให้โดยไม่ได้คาดหมาย เช่น เคราะห์ดี เคราะห์ร้าย, มักนิยมใช้ในทางไม่ดี เช่น มีเคราะห์ ฟาดเคราะห์. (ป. คห; ส. ครห ว่า ยึด).	รวม ๆ ว่า ดาวนพเคราะห์ ถือว่าเป็นดาวที่ยึดโชคของคน; สิ่งที่น่าผลมาให้โดยไม่ได้คาดหมาย เช่น เคราะห์ดี เคราะห์ร้าย, มักนิยมใช้ในทางไม่ดี เช่น มีเคราะห์ ฟาดเคราะห์. (ป. คห; ส. ครห ว่า ยึด).
เคราะห์หามยามร้าย	เคราะห์หามยามร้าย
เคราะห์ ๒ [เคราะห์] (ดาราศาสตร์) น. เรียกดาวที่ไม่มีแสงสว่างในตัวเอง ต้องได้รับแสงสว่างจากดวงอาทิตย์ และเป็นบริวารโคจรรอบดวงอาทิตย์ มี ๕ ดวง คือ พุธ (Mercury) ศุกร์ (Venus) โลก (Earth) อังคาร (Mars) พฤหัสบดี (Jupiter) เสาร์ (Saturn) มฤตยู (Uranus) สมุทรา (Neptune) ขม (Pluto) ว่าดาวเคราะห์.	เคราะห์ ๒ [เคราะห์] (ดาราศาสตร์) น. เรียกดาวที่ไม่มีแสงสว่างในตัวเอง ต้องได้รับแสงสว่างจากดวงอาทิตย์ และเป็นบริวารโคจรรอบดวงอาทิตย์ ว่า ดาวเคราะห์ มี ๕ ดวง เรียงลำดับจากใกล้ดวงอาทิตย์ออกไป คือ พุธ (Mercury) ศุกร์ (Venus) โลก (Earth) อังคาร (Mars) พฤหัสบดี (Jupiter) เสาร์ (Saturn) มฤตยู (Uranus) สมุทรา (Neptune) ขม (Pluto).
เครียด	เครียด

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เครือ [เครือ] ก. รีบไป, รีบมา, เคียว หรือ เขียว ก็ใช้.	เครือ [เครือ] (โบ) ก. รีบไป, รีบมา, โบราณ เขียนเป็น ครยว ก็มี เช่น บควรคิออยู่ยั้งควรครยว. (ขวนฟ่าย), เคียว หรือ เขียว ก็ใช้.
เครือ ๑ [เครือ] น. เถาไม้, เรียกพรรณไม้ที่เป็นเถาว่า เครือ เช่น มะกล่ำเครือ มะแว้งเครือ ขมิ้นเครือ; เชื้อสาย, วงศ์วาน; เรียกวงที่มีหวีกล้วยติดอยู่ว่า เครือกล้วย; เรียกงาช้างที่ยาวมาก แต่วงรอบเล็กกว่า งาเครือ.	เครือ ๑ [เครือ] น. เถาไม้, เรียกพรรณไม้ที่เป็นเถาว่า เครือ เช่น มะกล่ำเครือ มะแว้งเครือ ขมิ้นเครือ; เชื้อสาย, วงศ์วาน, เช่น เครือญาติ; เรียกวงที่มีหวีกล้วยติดอยู่ว่า เครือกล้วย; เรียกงาช้างที่ยาวมาก แต่วงรอบเล็กกว่า งาเครือ.
เครือเขา	เครือเขา
เครือดิน	เครือดิน
---	เครือเถา น. ชื่อลายไทยชนิดหนึ่ง ประดิษฐ์เป็นเถาไม้เลื้อยสอดสลับ มีดอกใบและก้าน หรือใช้ตัวกระหนกแทน.
เครือแย่ง	เครือแย่ง
เครือวัลย์พันไม้	เครือวัลย์พันไม้
เครือ ๒	เครือ ๒
เครือเขาน้ำ	เครือเขาน้ำ
เครือเขามวก	เครือเขามวก
เครื่อง [เครื่อง] น. สิ่ง, สิ่งของ, สิ่งสำหรับประกอบกันหรือเป็นพวกเดียวกัน เช่น เครื่องอะไหล่, ของที่ปรุงหรือทำขึ้นสำหรับการต่าง ๆ เช่น เครื่องรถ เครื่องเรือน, ของที่เข้าสำหรับกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น เครื่องแป้ง หมายถึงของที่เข้าสำหรับกับแป้งเครื่องสำอาง, ของใช้ของกินแห่งเจ้านาย เรียกว่า เครื่อง เช่น เครื่องทรง เครื่องเสวย ห้องเครื่อง.	เครื่อง [เครื่อง] น. สิ่ง, สิ่งของ, สิ่งสำหรับประกอบกันหรือเป็นพวกเดียวกัน เช่น เครื่องนอน เครื่องปลูกาดอาสนะ, สิ่งของสำหรับการต่าง ๆ เช่น เครื่องรถ เครื่องเรือน, ของที่เข้าสำหรับกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น เครื่องแป้ง หมายถึงของที่เข้าสำหรับกับแป้งเครื่องสำอาง, ของใช้ของกินสำหรับเจ้านาย เช่น เครื่องทรง เครื่องเสวย ห้องเครื่อง.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เครื่องกล น. เครื่องมือที่อำนวยความสะดวกในการส่งถ่ายแรงจากจุดหนึ่งเพื่อไปใช้ทำประโยชน์ในการเอาชนะความต้านทาน ณ จุดอื่นได้ เช่น รอก คาน ลิ่ม. (อ. machine).	เครื่องกล น. เครื่องมือที่ประกอบด้วยส่วนที่อยู่กับที่และส่วนที่เคลื่อนที่ได้ สามารถปรับเปลี่ยนและส่งถ่ายพลังงานกลไปยังจุดอื่นในรูปที่เป็นประโยชน์มากขึ้น เช่น รอก คาน ลิ่ม. (อ. machine).
เครื่องกัณฑ์ น. เครื่องไทยธรรมถวายพระเทศน์, สิ่งของสำหรับถวายพระเทศน์, กัณฑ์เทศน์ กั้ว.	เครื่องกัณฑ์ น. เครื่องไทยธรรมถวายพระผู้แสดงพระธรรมเทศนา, สิ่งของสำหรับถวายพระผู้แสดงพระธรรมเทศนา, กัณฑ์เทศน์ กั้ว.
เครื่องกิน น. เครื่องเขียนหมาก.	เครื่องกิน น. (โบ) เครื่องสำหรับใส่ของกินเช่น เขียนหมาก; ของขบเคี้ยว.
เครื่องแกง	เครื่องแกง
เครื่องเงิน น. เครื่องสานที่ลงรักฉาบชาด.	เครื่องเงิน น. เครื่องสานที่ทำจากผิวไม้ไผ่ซึ่งนำมาเรียงแล้วทำโครง ฉาบด้วยรักสมุกหรือรักชาดเพื่อกันน้ำรั่วซึม ไทยได้รับวิธีการทำมาจากไทยเงินซึ่งอยู่ในยุคนานตอนใต้ จึงเรียกว่าเครื่องเงิน.
เครื่องครัว	เครื่องครัว
เครื่องควบแน่น	เครื่องควบแน่น
---	เครื่องคาค น. เครื่องรางบางชนิด เช่น ตะกรุด ลูกสะกด ปลัดจิก ไข้อยยเชือกสำหรับคาคเอา.
เครื่องคู่	เครื่องคู่
เครื่องเครา	เครื่องเครา
---	เครื่องเคียง (ราชา) น. ของเคียง, ของกินที่เอามาตั้งเทียบข้างเพื่อกินประกอบกับอาหารบางชนิด.
เครื่องเงิน	เครื่องเงิน

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เครื่องจักร	เครื่องจักร
เครื่องช่วงล่าง น. เครื่องล่าง.	เครื่องช่วงล่าง น. อุปกรณ์ประกอบที่อยู่ใต้พื้นรถยนต์ เช่น สลัก ลูกหมาก คันส่ง แหนบ ล้อ คานปีกนก, เครื่องล่าง กี่ว่า.
เครื่องเซ่น น. ของสังเวย, ของไหว้, ของบูชา, (มักใช้แก่ผีหรือเจ้า).	เครื่องเซ่น น. ของกินของไหว้ผี.
เครื่องดนตรี	เครื่องดนตรี
เครื่องต้น น. เครื่องทรงสำหรับกษัตริย์, ของใช้ของเสวยสำหรับพระเจ้าแผ่นดิน.	เครื่องต้น น. เครื่องทรงสำหรับพระเจ้าแผ่นดินในพระราชพิธี เช่น พระราชพิธีบรมราชาภิเษก, เรียกเต็มว่า ฉลองพระองค์เครื่องต้น; ของใช้ของเสวยสำหรับพระเจ้าแผ่นดิน.
เครื่องตั้ง	เครื่องตั้ง
เครื่องทอง น. สิ่งของเครื่องใช้ที่ทำด้วยทองคำ.	เครื่องทอง น. สิ่งของเครื่องใช้หรือเครื่องประดับที่ทำด้วยทองคำ.
เครื่องทองทิศ น. เครื่องบูชาชนิดหนึ่งสำหรับพระเจ้าแผ่นดินทรงใช้บูชาพระรัตนตรัยในพระราชพิธีใหญ่ มีเตียงทองตั้ง เชิงเทียนแถวหนึ่ง ๕ เชิง เชิงรูปแถวหนึ่ง ๕ เชิง พานข้าวตอกแถวหนึ่ง ๕ พาน พานดอกไม้แถวหนึ่ง ๕ พาน.	เครื่องทองทิศ น. เครื่องบูชาชนิดหนึ่งสำหรับพระเจ้าแผ่นดินทรงใช้บูชาพระรัตนตรัยในพระราชพิธีใหญ่ มีเตียงทองตั้งซ้อนกัน ๒ เตียง เชิงเทียนแถวหนึ่ง ๕ เชิง เชิงรูปแถวหนึ่ง ๕ เชิง พานข้าวตอกแถวหนึ่ง ๕ พาน พานดอกไม้แถวหนึ่ง ๕ พาน เรียกเต็มว่า เครื่องนมัสการทองทิศ.
เครื่องทองน้อย น. เครื่องบูชาชนิดหนึ่งสำหรับพระเจ้าแผ่นดินทรงใช้บูชาเฉพาะวัตถุ เช่น พระบรมอัฐิ เป็นต้น มีเชิงเทียน ๑ เชิง เชิงรูป ๑ เชิง กรวยปักดอกไม้ ๓ กรวย ตั้งในพานทองลงยาราชาวดี.	เครื่องทองน้อย น. เครื่องบูชาชนิดหนึ่งสำหรับพระเจ้าแผ่นดินทรงใช้บูชาเฉพาะวัตถุ เช่น พระบรมอัฐิ มีเชิงเทียน ๑ เชิง เชิงรูป ๑ เชิง กรวยปักดอกไม้ ๓ กรวย ตั้งในพานทองลงยาราชาวดี เรียกเต็มว่า เครื่องนมัสการทองน้อย.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
---	เครื่องทุ่นแรง น. เครื่องมือที่ใช้เพื่อถนอม พลังงานในการทำงาน.
เครื่องเทศ น. ของหอมฉุนและเผ็ดร้อนที่ ได้มาจากต้นไม้สำหรับใช้ทำยาไทยและปรุง อาหาร โดยมากมาจากต่างประเทศ เช่น ลูกผักชี ยี่หระ.	เครื่องเทศ น. ของหอมฉุนและเผ็ดร้อนที่ ได้มาจากพืช โดยมากมาจากต่างประเทศ สำหรับ ใช้ทำยาไทยและปรุงอาหาร เช่น ลูกผักชี ยี่หระ.
เครื่องใน น. อวัยวะภายในของสัตว์บาง ชนิด เช่น ตับ ไต ไส้ ของวัวและควายเป็นต้น.	เครื่องใน น. อวัยวะภายในของสัตว์บาง ชนิด เช่น ตับ ไต ไส้ ของวัวและควายเป็นต้น; ดัดสำหรับใส่เครื่องกินหมากที่อยู่ภายในหีบ หมากเครื่องยศของฝ่ายใน.
เครื่องบน น. ตัวไม้ที่เป็นส่วนของหลังคา เช่น ช่อ จันทน์ แป กลอน เป็นต้น.	เครื่องบน น. ตัวไม้ที่เป็นส่วนของหลังคา เช่น ช่อ จันทน์ แป กลอน.
เครื่องบันทึกละเอียด	เครื่องบันทึกละเอียด
เครื่องบิน น. อากาศยานชนิดหนึ่งซึ่งหนัก กว่าอากาศ ลอยตัวอยู่ได้ด้วยการให้พลังงานกล แก่อากาศโดยรอบ ก่อให้เกิดแรงพุ่งขึ้นโต้ตอบ กับความโน้มถ่วงของโลกและใช้เครื่องยนต์ ขับเคลื่อน.	เครื่องบิน น. อากาศยานชนิดหนึ่งซึ่งหนัก กว่าอากาศ ลอยตัวอยู่ได้ด้วยการให้พลังงานกล แก่อากาศโดยรอบ ก่อให้เกิดแรงพุ่งขึ้นโต้ตอบ กับความโน้มถ่วงของโลกและใช้เครื่องยนต์ ขับเคลื่อน.
เครื่องบูชา	เครื่องบูชา
เครื่องแบบ	เครื่องแบบ
เครื่องประดับ	เครื่องประดับ
เครื่องปรุง น. สิ่งที่ใช้ในการปรุงอาหาร เป็นต้น เช่น เนื้อสัตว์ ผัก เครื่องแกง.	เครื่องปรุง น. สิ่งที่ใช้ในการปรุงอาหาร เป็นต้น เช่น เนื้อสัตว์ ผัก เครื่องแกง กะทิ ผลไม้.
---	เครื่องปรุงรส น. สิ่งที่ใช้ปรุงแต่งรส อาหาร เช่น น้ำตาล น้ำปลา เกลือ.
เครื่องปั้นดินเผา	เครื่องปั้นดินเผา
เครื่องผูก	เครื่องผูก

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
---	เครื่องเพชรพลอย น. รัตนชาติที่เจียรระไนและนำมาทำเป็นเครื่องประดับแล้ว.
เครื่องมือ	เครื่องมือ
เครื่องมือ น. สิ่งของสำหรับใช้ในการงาน, โดยปริยายหมายถึงคนหรือสิ่งที่ใช้ทำประโยชน์อย่างเครื่องมือ, ส่วนเครื่องมือที่มีคม ราชศัพท์ว่า พระแสง เช่น พระแสงส้าว พระแสงกบ พระแสงเลื่อย. (ลัทธิ).	เครื่องมือ น. สิ่งของสำหรับใช้ในการงาน, โดยปริยายหมายถึงคนหรือสิ่งที่ใช้ทำประโยชน์อย่างเครื่องมือ เช่น ย่าตักเป็นเครื่องมือของโจรผู้ร้าย, ส่วนเครื่องมือที่มีคม ราชศัพท์ว่า พระแสง เช่น พระแสงส้าว พระแสงกบ พระแสงเลื่อย. (ลัทธิ).
เครื่องยนต์	เครื่องยนต์
เครื่องยนต์ไอพ่น	เครื่องยนต์ไอพ่น
เครื่องร้อน	เครื่องร้อน
เครื่องราง	เครื่องราง
เครื่องราชอิสริยาภรณ์ น. สิ่งซึ่งเป็นเครื่องหมายแสดงเกียรติยศและบำเหน็จความชอบ เป็นของพระมหากษัตริย์ทรงสร้างขึ้นสำหรับพระราชทานเป็นบำเหน็จความชอบในราชการหรือส่วนพระองค์, เรียกเป็นสามัญว่า ตรา.	เครื่องราชอิสริยาภรณ์ น. สิ่งซึ่งเป็นเครื่องหมายแสดงเกียรติยศและบำเหน็จความชอบ เป็นของพระมหากษัตริย์ทรงสร้างหรือโปรดให้สร้างขึ้นสำหรับพระราชทานเป็นบำเหน็จความชอบในราชการหรือส่วนพระองค์, เรียกเป็นสามัญว่า ตรา, ปัจจุบัน หมายความว่า รวมถึงเครื่องราชอิสริยาภรณ์สำหรับพระราชทานแก่ผู้กระทำความดีความชอบอันเป็นประโยชน์แก่ประเทศ ศาสนาและประชาชน และเหรียญที่ระลึกที่พระราชทานเป็นบำเหน็จความชอบในโอกาสต่าง ๆ และที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้นำบุคคลประดับได้อย่างเครื่องราชอิสริยาภรณ์ที่ทางราชการกำหนด.
เครื่องร่ำ	เครื่องร่ำ

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เครื่องเรือน	เครื่องเรือน
เครื่องล่าง	เครื่องล่าง
เครื่องเล่น	เครื่องเล่น
เครื่องว่าง น. ของกินนอกเวลากินข้าว มักกินในเวลาบ่าย, ของว่าง กี่ว่า.	เครื่องว่าง (ราชา) น. ของว่าง, ของกินนอกเวลากินอาหารตามปกติ มักกินในเวลาบ่าย.
เครื่องสด	เครื่องสด
เครื่องสะดุ้ง น. นาคสะดุ้ง.	เครื่องสะดุ้ง (โบ) น. นาคสะดุ้ง.
---	เครื่องสังเค็ด น. ทานวัดผู้มีพระธรรมโตะหมู่ เป็นต้น ที่เจ้าภาพจัดถวายแก่สงฆ์หรือภิกษุผู้เทศน์หรือชักบังสุกุลในเวลาปลงศพ.
เครื่องสับ	เครื่องสับ
เครื่องสาย น. เครื่องบรรเลงที่เป็นสาย เช่น จะเข้ ซอ.	เครื่องสาย น. เครื่องดนตรีชนิดที่มีสาย เช่น จะเข้ ซอ พิณ ไวโอลิน.
เครื่องสำอาง	เครื่องสำอาง
เครื่องสุก่ำพ	เครื่องสุก่ำพ
เครื่องสูง น. ของสำหรับประดับเกียรติยศ เช่น ฉัตร พัดโบก จามร กลด (กลิ่งกลด ก็ใช้).	เครื่องสูง น. ของสำหรับแสดงอิสริยยศหรือยศ เช่น ฉัตร พัดโบก จามร กลด.
เครื่องหมาย น. สิ่งที่ทำขึ้นแสดงความหมายเพื่อจดจำหรือกำหนดรู้.	เครื่องหมาย น. สิ่งที่ทำขึ้นแสดงความหมายเพื่อจดจำหรือกำหนดรู้ เช่น เครื่องหมายดอกจัน.
เครื่องหมายการค้า น. สิ่งที่ผู้ผลิตหรือผู้ขายประทับเป็นสำคัญบนสินค้าของตน มักจดทะเบียนเป็นหลักฐาน.	เครื่องหมายการค้า (กฎ) น. เครื่องหมายที่ใช้หรือจะใช้เป็นที่หมายหรือเกี่ยวข้องกับสินค้าเพื่อแสดงว่าสินค้าที่ใช้เครื่องหมายของเจ้าของเครื่องหมายการค้านั้นแตกต่างกับสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าของบุคคลอื่น.
---	เครื่องหมายคำถาม น. ประจัญ.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
---	เครื่องหมายวรรคตอน น. เครื่องหมายต่าง ๆ ที่ใช้ประกอบในการเขียนข้อความ เช่น จุลภาค (,) มหัพภาค (.) ประจัญหัน (?).
เครื่องหยวก	เครื่องหยวก
เครื่องหลัง	เครื่องหลัง
เครื่องห้า ๑ น. เครื่องบูชาชนิดหนึ่งสำหรับพระเจ้าแผ่นดินทรงใช้บูชาพระธรรมเวลาทรงสดับเทศนา มีเชิงเทียน ๒ เชิง กระจก ๑ ใบ กรวยปักดอกไม้ ๕ กรวย ตั้งในพานทองลงยาราชาวดี.	เครื่องห้า ๑ น. เครื่องบูชาชนิดหนึ่งสำหรับพระเจ้าแผ่นดินทรงใช้บูชาพระธรรมเวลาทรงสดับเทศนา มีเชิงเทียน ๒ เชิง กระจก ๑ ใบ กรวยปักดอกไม้ ๕ กรวย ตั้งในพานทองลงยาราชาวดี, เรียกเต็มว่า เครื่องนมัสการทองน้อยเครื่องห้า.
เครื่องห้า ๒	เครื่องห้า ๒
เครื่องเหล็ก น. สิ่งของเครื่องไม้เครื่องมือที่ทำด้วยเหล็ก.	เครื่องเหล็ก น. สิ่งของเครื่องมือที่ทำด้วยเหล็ก.
เครื่องใหญ่	เครื่องใหญ่
เครื่องอันทราย	เครื่องอันทราย
เครื่องอันทน้ำ	เครื่องอันทน้ำ
เครือจักรภพ, เครือรัฐ [-จักระพบ, -รัด] น. กลุ่มประเทศหรือรัฐที่มีการปกครองตนเอง แต่ยอมรับนับถือประมุขร่วมกัน.	เครือจักรภพ, เครือรัฐ [-จักระพบ, -รัด] น. กลุ่มประเทศหรือรัฐที่มีการปกครองตนเอง แต่ยอมรับนับถือประมุขร่วมกัน เช่น ประเทศในเครือจักรภพอังกฤษ รัฐต่าง ๆ ในเครือรัฐออสเตรเลีย. (อ. commonwealth).
เคล้ง	เคล้ง
เคล็ด ๑	เคล็ด ๑
เคล็ด ๒	เคล็ด ๒
เคล้น	เคล้น

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เกล้า [เกล้า] ก. ใช้มือเป็นต้นคนเบา ๆ ให้ทั่ว; คลอเคลีย เช่น เกล้าแข่งเกล้าขา, เกลือก เช่น แมลงภู่งเกล้าเกสรดอกไม้.	เกล้า [เกล้า] ก. ใช้มือเป็นต้นคนเบา ๆ ให้ทั่ว เช่น เกล้าเครื่องปรุงอาหารให้เข้ากันในการทำอาหาร; คลอเคลีย เช่น เกล้าแข่งเกล้าขา, เกลือก เช่น แมลงภู่งเกล้าเกสรดอกไม้.
เกล้าคลึง	เกล้าคลึง
เกล้าเคลีย ก. เกล้าคู่กัน, เกียงเกล้ากัน, คลอเคลีย.	เกล้าเคลีย ก. เกล้าคู่กัน, เกียงเกล้ากัน, คลอเคลีย, เคลียเกล้า กัว่า.
เกล้าคล่อง	เกล้าคล่อง
เคลิบเคลิ้ม	เคลิบเคลิ้ม
เคลิ้ม	เคลิ้ม
เคลีย	เคลีย
เคลียคลอ	เคลียคลอ
เกล้าเคลีย	เกล้าเคลีย
เคลียคลึง	เคลียคลึง
เคลื่อน	เคลื่อน
เคลื่อนคลาด	เคลื่อนคลาด
เคลื่อนที่	เคลื่อนที่
เคลื่อนไหว ก. ไม่อยู่นิ่ง, ไม่คงที่; แสดงกิริยาหรือปฏิกิริยาอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น พรกการเมืองเคลื่อนไหว.	เคลื่อนไหว ก. ไม่อยู่นิ่ง, ไม่คงที่ เช่น น้ำในสระเคลื่อนไหวยู่ตลอดเวลาเพราะกระแสนลม; แสดงกิริยาหรือปฏิกิริยาอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น พรกการเมืองเคลื่อนไหว.
เคลือบ [เคลือบ] ก. ไล่ทา หรือพอกผิวเดิมด้วยของเหลวบางชนิด แล้วทิ้งไว้ให้เย็นจนแข็งตัว เช่น เคลือบน้ำตาล เคลือบยาพิษ, ทาผิวนอกด้วยน้ำยาเคมีแล้วใช้ความร้อนอบให้น้ำยาเกาะแน่น, โดยปริยายหมายถึงลักษณะที่คล้ายคลึงเช่นนั้น เช่น ปากเคลือบน้ำตาล; เรียกสิ่งที่เคลือบโดย	เคลือบ [เคลือบ] ก. ไล่ทา หรือพอกผิวเดิมด้วยของเหลวบางชนิด แล้วทิ้งไว้ให้เย็นจนแข็งตัว เช่น เคลือบน้ำตาล เคลือบยาพิษ, ทาผิวนอกด้วยน้ำยาเคมีแล้วใช้ความร้อนอบให้น้ำยาเกาะแน่น, เรียกสิ่งที่เคลือบโดยกรรมวิธีเช่นนั้น ว่า เครื่องเคลือบ; โดยปริยายหมายถึงลักษณะที่คล้ายคลึง

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
กรรมวิธีดังกล่าวว่า เครื่องเคลือบ.	เช่นนั้น เช่น ปากเคลือบน้ำตาล.
เคลือบคลุม ว. ไม่แฉ่, ไม่กระ้าง, ไม่ซัด.	เคลือบคลุม ว. ไม่แฉ่, ไม่กระ้าง, ไม่ซัด, เช่น ข้อความเคลือบคลุม.
เคลือบเคลง	เคลือบเคลง
เคลือบพื้น	เคลือบพื้น
เคว้ง	เคว้ง
เคว้งคว้าง ว. อาการที่หมุนหรือลอยไปตามกระแสลมกระแสน้ำเป็นต้น อย่างไม่มีจุดหมายหรือไม่มีที่ยึดเหนี่ยว, คว้างเคว้ง กัว่า.	เคว้งคว้าง ว. อาการที่หมุนหรือลอยไปตามกระแสลมกระแสน้ำเป็นต้น อย่างไม่มีจุดหมายหรือไม่มีที่ยึดเหนี่ยว, โดยปริยายหมายถึงลักษณะที่คล้ายคลึงเช่นนั้น เช่น เขาเดินเคว้งคว้างไม่รู้จะไปไหนคิ, คว้างเคว้ง กัว่า.
เคห-, เคหะ, เคหา	เคห-, เคหะ, เคหา
เคหศาสตร์, เคหเศรษฐศาสตร์	เคหศาสตร์, เคหเศรษฐศาสตร์
เคหสถาน	เคหสถาน
เคอะ ว. เก๋อเงิน, มีท่าที่ไม่แนบเนียน.	เคอะ ว. มีท่าที่ไม่แนบเนียน.
เคา	เคา
เค้า ๑ น. สิ่งที่เป็นเครื่องกำหนดหมายบอกให้รู้ เช่น ฝนตั้งเค้า; สิ่งที่สื่อแสดงให้รู้ได้ว่ามีลักษณะเหมือนสิ่งอื่น เช่น นาย ก มีเค้าหน้าเหมือนนาย ข; ดันเจื่อน เช่น ดันเค้า; รูปหรือรูปความโดยย่อ เช่น เขียนพอให้เห็นเป็นเค้า; ร่องรอย เช่น พอได้เค้า; เหง้า เช่น โคตรเค้าเหล่ากอ; ข้า. (อนันตวิภาค); วัตถุเช่นเมล็ดมะขามเป็นต้นที่ใช้แทนตัวเงินหรือตัวเงินที่เป็นทุนซึ่งตั้งไว้สำหรับเล่นในบ่อนการพนันบางชนิด, เรียกผู้ถือต้นทุนในการพนันว่า ถูงเค้า.	เค้า ๑ น. สิ่งที่เป็นเครื่องกำหนดหมายบอกให้รู้ เช่น ฝนตั้งเค้า; สิ่งที่สื่อแสดงให้รู้ได้ว่ามีลักษณะเหมือนสิ่งอื่น เช่น นาย ก มีเค้าหน้าเหมือนนาย ข; ดันเจื่อน เช่น ดันเค้า; รูปหรือรูปความโดยย่อ เช่น เขียนพอให้เห็นเป็นเค้า; ร่องรอย เช่น พอได้เค้า; เหง้า เช่น โคตรเค้าเหล่ากอ; ข้า. (อนันตวิภาค); ตัวเงินหรือวัตถุที่ใช้แทนตัวเงิน เช่น เมล็ดมะขามเป็นต้นที่เป็นทุนซึ่งตั้งไว้สำหรับเล่นในบ่อนการพนันบางชนิด, เรียกผู้ถือต้นทุนในการพนันว่า ถูงเค้า.
เค้าโครง	เค้าโครง

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เค้าเงื่อน	เค้าเงื่อน
เค้ามูล	เค้ามูล
เค้า ๒	เค้า ๒
เค้า ๓	เค้า ๓
เคาน์เตอร์	เคาน์เตอร์
เคารพ	เคารพ
เค้าสนามหลวง (โบ) น. สำนักของเจ้าครองเมืองทางภาคพายัพและหลวงพระบาง; ผู้ว่าราชการเมืองทางภาคพายัพในสมัยก่อน.	เค้าสนามหลวง (ถิ่น-พายัพ; โบ) น. สำนักผู้ปกครองบ้านเมือง, ที่ว่าราชการเมือง, คณะผู้ว่าการบ้านเมืองซึ่งประกอบด้วยเจ้าผู้ครองเมืองหรือผู้ครองเมืองข้าหลวงประจำนครหรือเมืองซึ่งต่อมาเรียกว่า ปลัดมณฑลประจำจังหวัด และข้าหลวงผู้ช่วย มีหน้าที่บังคับบัญชารับผิดชอบในกิจการทั่วไปของเมือง, เค้าสนาม กี่ว่า.
เคาะ	เคาะ
เคาะเคาะ	เคาะเคาะ
เคี้ย (ถิ่น; กลอน) ก. อยู่ เช่น เคี้ยค่อมเคี้ยคอยทวาร. (ม. คำหลวง ทศพร).	เคี้ย (ถิ่น; กลอน) ก. อยู่ เช่น อันเดียรค้ายด้วยเคี้ยเคี้ยค่อม เคี้ยคอยทวารทุกแห่งแล. (ม. คำหลวง ทศพร).
เคียง	เคียง
เคียงบ่าเคียงไหล่ ว. มีฐานะเสมอกันทัดเทียมกัน หรืออยู่ในระดับเดียวกัน; ร่วมสุขร่วมทุกข์ หรือร่วมเป็นร่วมตายด้วยกัน.	เคียงบ่าเคียงไหล่ ว. มีฐานะเสมอกันทัดเทียมกัน หรืออยู่ในระดับเดียวกัน; ร่วมสุขร่วมทุกข์ หรือร่วมเป็นร่วมตายด้วยกัน เช่น รบเคียงบ่าเคียงไหล่.
เคียด	เคียด
เคียดแค้น	เคียดแค้น
เคียน ก. พัน, คาด.	เคียน ก. พัน, คาด เช่น ผ้าขาวม้าเคียนพุง.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เคี่ยม	เคี่ยม
เคี่ยม ๑ น. ชื่อไม้ต้นขนาดใหญ่ชนิด <i>Cotylelobium melanoxyton</i> Pierre ในวงศ์ Dipterocarpaceae มีมากในป่าดิบทางภาคใต้ ต้นสูงตรง เป็นไม้ที่ทนทาน.	เคี่ยม ๑ น. ชื่อไม้ต้นขนาดใหญ่ชนิด <i>Cotylelobium melanoxyton</i> (Hook. f.) Pierre ในวงศ์ Dipterocarpaceae มีมากในป่าดิบทางภาคใต้ ต้นสูงตรง เป็นไม้ที่ทนทาน.
เคี่ยมกะนอง	เคี่ยมกะนอง
เคี่ยม ๒	เคี่ยม ๒
เคียร์ [เคียน] (แบบ) น. คำพูด เช่น เอื้อนโองการ มีสีนทาต เคียร์คำถาม. (สุชน). (ป. คีรา).	เคียร์ [เคียน] (แบบ) น. คำพูด เช่น เอื้อนโองการ มีสีนทาต เคียร์คำถาม. (สุชน). (ป., ส. คีรา).
เคียว ๑	เคียว ๑
เคียว ๒	เคียว ๒
เคียว ก. ต้มให้เดือดนาน ๆ เพื่อให้งวดให้เปื่อยเป็นต้น, โดยปริยายว่า รำไป, ไม่หยุดหย่อน, เช่น อันซึ่งพระรามฤทธิรงค์ มาเคียวฆ่าวงศ์ชกย. (รามเกียรติ์ ร. ๑).	เคียว ก. ต้มให้เดือดนาน ๆ เพื่อให้งวด ขึ้น หรือ เปื่อยเป็นต้น, โดยปริยายหมายความว่า รำไป, ไม่หยุดหย่อน, เช่น อันซึ่งพระรามฤทธิรงค์ มาเคียวฆ่าวงศ์ชกย. (รามเกียรติ์ ร. ๑).
เคียวขัน	เคียวขัน
เคียวขับ	เคียวขับ
เคียวเชื้ญ ก. บิบบังคับ, บิบบั่นให้ได้ความลำบาก.	เคียวเชื้ญ ก. บิบบังคับ, บิบบั่นให้ได้ความลำบาก เช่น เคียวเชื้ญเย็นคำรำไป ตามวิสัยเชิง เช่นผู้เป็นนาย. (พระราชนิพนธ์ ร. ๖); บังคับให้ทำงานให้มากขึ้น เช่น เคียวเชื้ญให้ขยันหมั่นเพียรในการเล่าเรียน.
เคียว ๑	เคียว ๑
เคียวฟัน	เคียวฟัน
เคียวเอื้อง ก. อาการที่วัวควายสำรอกอาหารออกมาเคียวอีกให้ละเอียด, บดเอื้อง กี่ว่า.	เคียวเอื้อง ก. อาการที่สัตว์บางจำพวกเช่น วัวควายสำรอกอาหารออกมาเคียวอีกให้ละเอียด, โดยปริยายหมายความว่า ทำอะไรซ้ำ, บดเอื้อง กี่ว่า.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เถี่ยว ๒ ว. คด เช่น น้ำเถี่ยวบูงว่าเงี้ยว บูงตาม. (โลกนิติ ๗๑), โดยมากใช้เข้าคู่กับคำ คด เป็น คดเถี่ยว.	เถี่ยว ๒ ว. คด เช่น น้ำเถี่ยวบูงว่าเงี้ยว บูงตาม. (โลกนิติ), โดยมากใช้เข้าคู่กับคำ คด เป็น คดเถี่ยว.
เื้อ ๑	เื้อ ๑
เื้อ ๒	เื้อ ๒
เคื่อง ก. ไม่พอใจเพราะชกสู้สึกโกรธ ; ระบาย, รำคาญ, เช่น เคื่องตา.	เคื่อง ก. ไม่พอใจและเริ่มรู้สึกโกรธ ; ระบาย เช่น เคื่องตา, รำคาญ เช่น เช่น เคื่องหู เคื่องใจ.
---	เคื่องซุ่น ก. โกรธกรุ่น ๆ อยู่ในใจ, ซุ่น เคื่อง ก็ว่า.
แค	แค
แคฝรั่ง น. ชื่อไม้ต้นขนาดกลางชนิด <i>Gliricidia sepium</i> Steud. ในวงศ์ Leguminosae แตกกิ่งก้านออกกระเถาะกระเถาะ ออกดอกสีขาวหรือ สีม่วงอ่อนตามกิ่ง.	แคฝรั่ง น. ชื่อไม้ต้นขนาดกลางชนิด <i>Gliricidia sepium</i> (Jacq.) Walp. ในวงศ์ Leguminosae แตกกิ่งก้านกระเถาะกระเถาะ ออกดอกสี ขาวหรือสีม่วงอ่อนตามกิ่ง.
แค้	แค้
แค้	แค้
แคแกล, แคแล	แคแกล, แคแล
แคดเมียม	แคดเมียม
แค็ตตาล็อก	แค็ตตาล็อก
แคเตร น. ชื่อไม้ต้นชนิด <i>Dolichandrone</i> <i>serrulata</i> Seem. ในวงศ์ Bignoniaceae.	แคเตร น. ชื่อไม้ต้นชนิด <i>Dolichandrone</i> <i>serrulata</i> (DC.) Seem. ในวงศ์ Bignoniaceae.
แคโทด	แคโทด
แคน	แคน
แค่น	แค่น
แค่นแคะ, แค่นไค้	แค่นแคะ, แค่นไค้

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
แค้น ก. โกรธเจ็บอยู่ไม่หาย.	แค้น ก. โกรธเจ็บอยู่ไม่หาย เช่น แค้นใจ แค้น เคือง.
แค้นคอ	แค้นคอ
แคบ ๑	แคบ ๑
แคบ ๒ ก. ขลิบ เช่น ล้วนอลงกฎด้วยลงการ เบาะลออานแคบคำ. (ม. คำหลวง ทานกัณฑ์). (ถิ่น-อีสาน แจบ ว่า ขลิบ).	แคบ ๒ น. อานม้า เช่น สรรพแคบหมอนทอง ห้อยภูพราย. (ยวนพ่าย). (เทียบ ข. แคบ ว่า เบาะ, อานม้า). ก. ขลิบ เช่น ล้วนอลงกฎด้วยลงการ เบาะลออานแคบคำ. (ม. คำหลวง ทานกัณฑ์). (ถิ่น-อีสาน แจบ ว่า ขลิบ).
แคบหมู (ถิ่น-พายัพ) น. หนัหมูทอดให้ กรอบ.	แคบหมู (ถิ่น-พายัพ) น. หนัหมูหรือหนั หมูติดมันทอดให้พองและกรอบ.
แคปซูล	แคปซูล
แคฝอย น. ชื่อไม้ต้นหลายชนิดในสกุล <i>Stereospermum</i> วงศ์ Bignoniaceae เช่น ชนิด <i>S. fimbriatum</i> A. DC.	แคฝอย น. ชื่อไม้ต้นหลายชนิดในสกุล <i>Stereospermum</i> วงศ์ Bignoniaceae เช่น ชนิด <i>S. fimbriatum</i> (Wall. ex G. Don) A. DC. ดอกสี ชมพูอมม่วงอ่อน ขอบกลีบดอกห่อเป็นริ้วยาว ๆ ไม่เป็นระเบียบ.
แคะ	แคะ
แคะ ๑ [แคะ] น. ที่สำหรับนั่งหรือนอนโดยมากมี รูปสี่เหลี่ยมมักทำด้วยฟากหรือไม้ไผ่ซี่ ๆ ถัก ติดกันเป็นด้น ไม่มีขา ยกไปได้, บางชนิดทำเสา เป็นเครื่องรองรับก็เรียกรวม ๆ ทั้งหมดว่า แคะ, บางชนิดใช้วางบนคานหามสำหรับใช้หามไป เรียกว่า แคะคานหาม, เรียกสั้น ๆ ว่า แคะ ก็มี, บางชนิดใช้วางบนเรือ เรียกว่า แคะเรือ.	แคะ ๑ [แคะ] น. ที่สำหรับนั่งหรือนอนโดยมากมี รูปสี่เหลี่ยมมักทำด้วยฟากหรือไม้ไผ่ซี่ ๆ ถัก ติดกันเป็นด้น ไม่มีขา ยกไปได้, บางชนิดทำเสา เป็นเครื่องรองรับก็เรียกรวม ๆ ทั้งหมดว่า แคะ, บางชนิดใช้วางบนคานหามสำหรับใช้หามไป, ใช้ แก่เจ้านาย เรียกว่า แคะคานหาม, เรียกสั้น ๆ ว่า แคะ ก็มี, บางชนิดใช้วางบนเรือ เรียกว่า แคะเรือ; โดยปริยายเรียกสิ่งที่มีลักษณะคล้ายคลึงเช่นนั้น เช่น แคะสำหรับวางเครื่องดนตรี.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
แคร่ ๒ [แคร่] น. ส่วนบนของเครื่องพิมพ์ดีด ใช้ใส่กระดาษพิมพ์และเลื่อนไปมาได้.	แคร่ ๒ [แคร่] น. ส่วนบนของเครื่องพิมพ์ดีดที่เลื่อนไปมาได้ ใช้สอดกระดาษสำหรับพิมพ์.
แครก	แครก
แคร่ครึ่ง	แคร่ครึ่ง
แคร่ง ๑ [แคร่ง] น. ชื่อหอยทะเลกาบคู่ชนิด <i>Anadara granosa</i> ในวงศ์ Arcidae ตัวป้อม ๆ กาบเป็นร่อง ๆ อาศัยอยู่ตามบริเวณพื้นที่เป็นโคลนปนทราย; ภาชนะสำหรับต้กวัดน้ำ รูปคล้ายกาบหอยแคร่ง, ถ้าใช้วัดน้ำในสวน มีด้ามยาว, ถ้าใช้วัดน้ำในเรือ ไม่มีด้าม; ชื่อขิงในหมวดจตุทิพยคันธา. (ข. แกร่ง ว่า เชนแห่งสิ่งต่าง ๆ เช่น เชนผ้าห้อยละคร เชนตะพานน้ำ ฯลฯ).	แคร่ง ๑ [แคร่ง] น. ชื่อหอยทะเลกาบคู่ชนิด <i>Anadara granosa</i> ในวงศ์ Arcidae ตัวป้อม ๆ กาบมีสันและร่อง ๆ อาศัยอยู่ตามชายฝั่งทะเลบริเวณที่มีโคลนปนทราย; ภาชนะสำหรับต้กวัดน้ำ รูปคล้ายกาบหอยแคร่ง, ถ้าใช้วัดน้ำในสวน มีด้ามยาว, ถ้าใช้วัดน้ำในเรือ ไม่มีด้าม.
---	แคร่ง ๒ [แคร่ง] ชื่อขิงในหมวดจตุทิพยคันธา เรียกว่า ขิงแคร่ง. (ดู จตุทิพยคันธา ใน จตุ-).
แคร่ง ๒ [แคร่ง] ว. อึกทึก, กึกก้อง, เช่น อย่าง แกร่งครวญ. (กล่อมช้างของเก่า).	แคร่ง ๓ [แคร่ง] ว. อึกทึก, กึกก้อง, เช่น อย่าง แกร่งครวญ. (กล่อมช้างของเก่า), สงครามแคร่ง ฟังเพื่อด. (ม. คำหลวง วนปเวสน์).
แคร่ง ๓ [แคร่ง] ว. งามพรายแพรว, ตกแต่ง, หมดจด, ผ่องใส, เช่น ธกัผลัดเพลงแคร่งเครื่องอันบริสุทธ. (ม. คำหลวง วนปเวสน์), ธกัทรงพสตรพาสแคร่ง ดูจแสงสังข์ใสสุทธ. (ม. คำหลวง นครกัณฑ์), อนนธกทำด้วยไหมประไพแคร่งเครื่องฟ้า. (ม. คำหลวง นครกัณฑ์), นางกัทรงพัสดราภรณ์ พาดแคร่ง. (ม. คำหลวง นครกัณฑ์), พายคำจรัสแคร่ง ใสส่อง. (ทวาทสมาส).	แคร่ง ๔ [แคร่ง] ว., ตกแต่ง เช่น ธกัผลัดเพลงแคร่งเครื่องอันบริสุทธ. (ม. คำหลวง วนปเวสน์), ว. งามพรายแพรว, หมดจด, ผ่องใส, เช่น ธกัทรงพสตร พาสแคร่ง ดูจแสงสังข์ใสสุทธ. (ม. คำหลวง นครกัณฑ์), อนนธกทำด้วยไหมประไพแคร่งเครื่องฟ้า. (ม. คำหลวง นครกัณฑ์), พายคำจรัสแคร่ง ใสส่อง. (ทวาทสมาส). น. ผ้า เช่น นางกัทรงพัสดรา-ภรณ์ พาดแคร่ง. (ม. คำหลวง นครกัณฑ์). (เทียบ อีสาน แกร่ง ว่า ผ้า, ผ้าพันคอ ชนิดผืนยาว).

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
แครง [แครง] (ถิ่น-ปักข์ใต้) น. เห็ดแครง. [ดู ดินตุ๊กแก (๕)].	แครง [แครง] (ถิ่น-ปักข์ใต้) น. เห็ดแครง. [ดู ดินตุ๊กแก (๕)].
แครงเคียว [แครงเคียว] (โบ; กลอน) ว. แรง เคียว เช่น ท่านนี้แครงเคียวคีนคำข้าขยว. (ม. คำ หลวง มหาพน).	แครงเคียว [แครงเคียว] (โบ; กลอน) ว. แรง มาก, โบราณเขียนเป็น แครงครยว ก็มี เช่น ท่าน นี้แครงครยว คีนคำข้าขยว จักขอสักอัน. (ม. คำ หลวง มหาพน).
แกระ [แกระ] ว. เตี้ยเล็กผิดปกติธรรมดา.	แกระ [แกระ] ว. เตี้ยเล็กกว่าปกติ เช่น คนแกระ ม้าแกระ ต้นไม้แกระ.
แคลลูลัส	แคลลูลัส
แคลง [แคลง] ก. อาการที่เรือเอียงหรือตะแคง เรียกว่า เรือแคลง.	แคลง [แคลง] ก. อาการที่เรือเอียงหรือตะแคง เรียกว่า เรือแคลง; กินແກງ, ສຽສັຍ.
---	แคลงกลาง [แคลงกลาง] ก. แคลงใจ, ไม่แน่ใจหรือวางใจลงไปได้เพราะออกจะสงสัย, กลางแคลง ก็ว่า, บางทีก็พูดสั้น ๆ ว่า แคลง.
แคลงใจ ก. ไม่แน่ใจหรือวางใจลงไปได้ เพราะออกจะสงสัย, กลางแคลง หรือ แคลง ก็ว่า.	แคลงใจ ก. ไม่แน่ใจหรือวางใจลงไปได้ เพราะออกจะสงสัย, กลางแคลง ก็ว่า.
แคลเซียม	แคลเซียม
แคลเซียมคาร์ไบด์	แคลเซียมคาร์ไบด์
แคลเซียมไซคลาเมต	แคลเซียมไซคลาเมต
แคลน	แคลน
แคล้ว [แคล้ว] ก. รอดไป, พ้นไป, มักใช้ในความ ปฏิเสธ เช่น ไม่แคล้วกัน ไม่แคล้วไม้เรียว.	แคล้ว [แคล้ว] ก. รอดไป, พ้นไป, มักใช้ในความ ปฏิเสธ เช่น เป็นเนื้อคู่กันแล้วไม่แคล้วกัน ไม่ แคล้วไม้เรียว.
แคล้วกลาด	แคล้วกลาด
แคล้วคล่อง [แคล้วคล่อง] ว. ว่องไว, สามารถทำ ได้รวดเร็วเพราะเชี่ยวชาญ, คล่องแคล้ว ก็ว่า.	แคล้วคล่อง [แคล้วคล่อง] ว. ว่องไว, สามารถทำ ได้รวดเร็ว, คล่องแคล้ว ก็ว่า.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
แคลอรี	แคลอรี
แคลิฟอร์เนียม	แคลิฟอร์เนียม
แคว [แคว] น. ลำน้ำที่ไหลมาลงลำน้ำอีกสายหนึ่ง.	แคว [แคว] น. ลำน้ำที่ไหลมารวมกับลำน้ำอีกสายหนึ่งซึ่งมีขนาดใหญ่พอ ๆ กัน เช่น แควน้อย แควใหญ่; แม่น้ำหรือลำธารสายเล็กที่ไหลลงสู่แม่น้ำหรือลำธารสายใหญ่ เช่น แควป่าสัก.
แควก	แควก
แคว้ง	แคว้ง
แคว้น [แคว้น] น. ดินแดนอันเป็นถิ่นที่อยู่ของมนุษย์; เดิมหมายถึงประเทศ เช่น แคว้นมอญ แคว้นโกศล ในปัจจุบันหมายถึงเขตปกครองที่เป็นส่วนย่อยของประเทศ ใหญ่กว่าจังหวัด เช่น แคว้นฉาน แคว้นสิบสองจุไทย.	แคว้น [แคว้น] น. ดินแดนอันเป็นถิ่นที่อยู่ของมนุษย์; เดิมหมายถึงประเทศ เช่น แคว้นมอญ แคว้นโกศล ในปัจจุบันหมายถึงเขตปกครองที่เป็นส่วนย่อยของประเทศ ใหญ่กว่าจังหวัด, รัฐ เช่น แคว้นสิบสองจุไทย.
แควแสด น. ชื่อไม้ต้นขนาดใหญ่ชนิด <i>Spathodea campanulata</i> Beauv. ในวงศ์ Bignoniaceae ใบเป็นพุ่มหนา ดอกสีแสด ออกดอกในฤดูหนาว.	แควแสด น. ชื่อไม้ต้นขนาดใหญ่ชนิด <i>Spathodea campanulata</i> Pal. ในวงศ์ Bignoniaceae ใบเป็นพุ่มหนา ดอกสีแสด ออกดอกในฤดูหนาว.
แคะ ๑ น. ชื่อจีนพวกหนึ่ง.	แคะ ๑ น. ชาวจีนพวกหนึ่งในมณฑลกวางตุ้งของประเทศจีน เรียกว่า จีนแคะ, เรียกภาษาของชาวจีนพวกนี้ว่า ภาษาแคะ.
แคะ ๒	แคะ ๒
แคะไค้	แคะไค้
โค ๑ น. วัว. (ป., ส. โค ว่า พระอาทิตย์ เช่น โคบุตร; แผ่นดิน เช่น โคมาตร).	โค ๑ น. วัว (มักใช้เป็นทางการ) เช่น สั่งซื้อแม่พันธุ์โคใหม่จากต่างประเทศ. (ป., ส.)
โคแก่ชอบกินหญ้าอ่อน	โคแก่ชอบกินหญ้าอ่อน
โคเถลิง ๑	โคเถลิง ๑
โคนม	โคนม
โคบาล	โคบาล

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
โคบุตร [-บุค] น. ช้างที่มีลักษณะอย่างหนึ่ง เช่น ลางคือโคบุตรพรายพรรณ. (สมุทรโฆษ).	โคบุตร [-บุค] น. ชื่อช้างหมู่ ๑ ในอัฐกษตระกูลวิญพงศ์ มีสีผิวเหลือง หางเหมือนหางโค งามอน เวลาร้องมีเสียงเหมือนเสียงโคป่า เช่น ลางคือโคบุตรพรายพรรณ ลางสารสำคัญ คือ สีหงฆาควร. (สมุทรโฆษ).
โคเพลาะ	โคเพลาะ
โคไพร	โคไพร
โคมัย	โคมัย
โคบุตร [-มุค] น. เครื่องหมายสุดเรื่องในหนังสือรุ่นเก่า มีรูปดังนี้ ๘ ; ชื่อหนึ่งของดาวฤกษ์มี ๕ ดวง, ดาววานร ดาวอนไถ ดาวงูผู้ ดาวมฆ หรือ ดาวมาฆะ ก็เรียก.	โคบุตร [-มุค] น. เครื่องหมายสุดเรื่องในหนังสือรุ่นเก่า มีรูปดังนี้ ๘ ; ชื่อหนึ่งของดาวฤกษ์มี ๕ ดวง, ดาววานร ดาวอนไถ ดาวงูผู้ ดาว มฆะ หรือ ดาวมาฆะ ก็เรียก.
โครส [-รด] น. นมวัว (มี ๕ อย่าง คือ นมสด นมต้ม เนยใส เนยข้น เปรียง เรียก ปัญจโครส หรือ เบญจโครส). (ป., ส.).	โครส [-รด] น. นมวัว (มี ๕ อย่าง คือ นมสด นมต้ม เนยใส เนยข้น เปรียง เรียก ปัญจ-โครส หรือ เบญจโครส). (ป., ส.).
โคโรค	โคโรค
โควิถี น. ชื่อทางสำหรับโคจรของพระอาทิตย์. (ส. โควิถี = โคจรของพระจันทร์ที่ผ่านดาวฤกษ์กัทรปทา เรวดี และอัศวิน).	-
โคศัพท	โคศัพท
---	โค ๒ น. พระอาทิตย์ เช่น โคจร = ทางเดินของพระอาทิตย์ โควิถี = ทางสำหรับโคจรของพระอาทิตย์. (ป., ส.).
---	โควิถี น. ชื่อทางสำหรับโคจรของพระอาทิตย์. (ส. โควิถี = โคจรของพระจันทร์ที่ผ่านดาวฤกษ์กัทรปทา เรวดี และอัศวิน).

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
โค ๒ น. ชื่อขนมชนิดหนึ่ง เรียกว่า ขนมโค.	โค ๓ น. ชื่อขนมชนิดหนึ่งคล้ายขนมต้มขาว มีไส้อย่างหน้ากระฉีก ราดหัวกะทิขลุกขลิก เรียกว่า ขนมโค.
โคก ๑ น. ที่ดินที่เนินสูงชัน. ว. ที่เนินสูงชัน. (ข. โคก ว่า ที่ไม่มีน้ำ, แห้ง).	โคก ๑ น. ที่ดินที่เนินสูงชันคล้ายเนิน แต่เตี้ยกว่า. ว. ที่เนินสูงชัน. (ข. โคก ว่า ที่ไม่มีน้ำ, แห้ง).
โคก ๒ น. ชื่อปลาทะเลทุกชนิดในสกุล <i>Anodontostoma</i> และ <i>Nematalosa</i> วงศ์ Clupeidae หัวเล็ก ไม่มีฟัน ลำตัวสั้นแบนข้าง ท้องเป็นสันแหลม เกล็ดที่สันท้องเป็นเหลี่ยมคม เรียงต่อกันคล้ายฟันเลื่อย พื้นลำตัวสีเงิน อยู่รวมกันเป็นฝูงเล็ก ๆ ตามชายฝั่งที่มีพื้นที่ท้องทะเลเป็นโคลน, ตะเพียนน้ำเค็ม ก็เรียก.	โคก ๒ น. ชื่อปลาทะเลทุกชนิดในสกุล <i>Anodontostoma</i> และ <i>Nematalosa</i> วงศ์ Clupeidae หัวเล็ก ปากเล็ก ลำตัวสั้นแบนข้าง ท้องเป็นสันแหลม เกล็ดที่สันท้องเป็นเหลี่ยมคม เรียงต่อกันคล้ายฟันเลื่อย พื้นลำตัวสีเงิน อยู่รวมกันเป็นฝูงเล็ก ๆ ตามชายฝั่งที่มีพื้นที่ท้องทะเลเป็นโคลน, ตะเพียนน้ำเค็ม ก็เรียก.
โคกกระสุน น. ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Tribulus terrestris</i> Linn. ในวงศ์ Zygophyllaceae ลูกเป็นหนาม ใช้ทำยาได้. (เทียบ ส. โคมุร).	โคกกระสุน น. ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Tribulus terrestris</i> L. ในวงศ์ Zygophyllaceae ผลเป็นหนาม ใช้ทำยาได้. (เทียบ ส. โคมุร).
โคกกระออม น. ชื่อไม้เถาชนิด <i>Cardiospermum helicacabum</i> Linn. ในวงศ์ Sapindaceae ขึ้นทั่วไปตามที่รกร้าง ลำต้นเรียวเป็นร่อง ใบสีเขียวอ่อน มีมือเกาะ ดอกขาวเล็ก ผลกลม มีกลีบเลี้ยงรูปสามเหลี่ยมพองลมหุ้มอยู่ รากและใบใช้ทำยาได้, กระออม ก็เรียก.	โคกกระออม น. ชื่อไม้เถาชนิด <i>Cardiospermum helicacabum</i> L. ในวงศ์ Sapindaceae ขึ้นทั่วไปตามที่รกร้าง ลำต้นเรียวเป็นร่อง ใบสีเขียวอ่อน มีมือเกาะ ดอกเล็ก สีขาว ผลกลม มีกลีบเลี้ยงรูปสามเหลี่ยมพองลมหุ้มอยู่ รากและใบใช้ทำยาได้, กระออม ก็เรียก.
โคกม้า ๑ น. นักหมอม้า.	โคกม้า ๑ น. นักหมอม้า, ผู้เชี่ยวชาญเรื่องม้า.
โคกม้า ๒ น. ชื่อนกชนิดหนึ่ง เช่น โคกม้ามาย นางนวล. (ลอ ๘๕).	โคกม้า ๒ น. ชื่อนกชนิดหนึ่ง เช่น โคกม้ามาย นางนวล กระสาสรวลสันต์. (ลอ).
โคกลาน น. ชื่อไม้เถาชนิด <i>Anamirta cocculus</i> Wight et Arn. ในวงศ์ Menispermaceae ใช้ทำยาได้, หวายดิน ก็เรียก.	โคกลาน น. ชื่อไม้เถาชนิด <i>Anamirta cocculus</i> (L.) Wight et Arn. ในวงศ์ Menispermaceae ใช้ทำยาได้, หวายดิน ก็เรียก.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
โคเคน น. สารอินทรีย์ประเภทแอลคาลอยด์ มีสูตร $C_{17}H_{21}O_4N$ ลักษณะเป็นผลึกสีขาว มีปรากฏในใบของต้นโคคา (<i>Erythroxylum coca</i> Lamk.) ใช้เป็นยาชาเฉพาะที่ได้ดี เป็นยาเสพติด. (อ. cocaine).	โคเคน น. สารอินทรีย์ประเภทแอลคาลอยด์ มีสูตร $C_{17}H_{21}O_4N$ ลักษณะเป็นผลึกสีขาว มีปรากฏในใบของต้นโคคา (<i>Erythroxylum coca</i> Lam.) ใช้เป็นยาชาเฉพาะที่ เป็นยาเสพติด. (อ. cocaine).
โค้ง ๑ ว. โดกว่าเพื่อน.	โค้ง ๑ ว. โตหรืออายุมากกว่าเพื่อน.
โค้ง ๒ น. คำเรียกผู้บรรพชาเป็นสามเณรมาจนอายุครบอุปสมบทเป็นภิกษุแต่ไม่ยอมอุปสมบทว่า สามเณรโค้ง.	โค้ง ๒ น. คำเรียกผู้บรรพชาเป็นสามเณรมาจนอายุครบอุปสมบทเป็นภิกษุแต่ไม่ยอมอุปสมบทว่า เณรโค้ง.
โค้ง ก. โกง เช่น โค้งเหล็ก, ทำให้น้อมลง เช่น โค้งตัว. ว. ลักษณะของเส้นหรือสิ่งที่มีรูปอย่างส่วนหนึ่งของวงกลม.	โค้ง ก. น้อมลง, ทำให้น้อมลง เช่น โค้งค่านับ โค้งตัว. ว. ลักษณะของเส้นหรือสิ่งที่มีรูปอย่างส่วนหนึ่งของวงกลม เช่น ทางโค้ง.
โคกม้า ๑ น. นักหมอม้า.	โคกม้า ๑ น. นักหมอม้า, ผู้เชี่ยวชาญเรื่องม้า.
โคกม้า ๒ น. ชื่อนกชนิดหนึ่ง เช่น โคกม้ามาขนางนวล. (ลอ ๘๕).	โคกม้า ๒ น. ชื่อนกชนิดหนึ่ง เช่น โคกม้ามาขนางนวล กระสาสรวลสันต์. (ลอ).
โคคลาน น. ชื่อไม้เถาชนิด <i>Anamirta cocculus</i> Wight et Arn. ในวงศ์ Menispermaceae ใช้ทำยาได้, หวายดิน ก็เรียก.	โคคลาน น. ชื่อไม้เถาชนิด <i>Anamirta cocculus</i> (L.) Wight et Arn. ในวงศ์ Menispermaceae ใช้ทำยาได้, หวายดิน ก็เรียก.
โคเคน น. สารอินทรีย์ประเภทแอลคาลอยด์ มีสูตร $C_{17}H_{21}O_4N$ ลักษณะเป็นผลึกสีขาว มีปรากฏในใบของต้นโคคา (<i>Erythroxylum coca</i> Lamk.) ใช้เป็นยาชาเฉพาะที่ได้ดี เป็นยาเสพติด. (อ. cocaine).	โคเคน น. สารอินทรีย์ประเภทแอลคาลอยด์ มีสูตร $C_{17}H_{21}O_4N$ ลักษณะเป็นผลึกสีขาว มีปรากฏในใบของต้นโคคา (<i>Erythroxylum coca</i> Lam.) ใช้เป็นยาชาเฉพาะที่ เป็นยาเสพติด. (อ. cocaine).
โค้ง ๑ ว. โดกว่าเพื่อน.	โค้ง ๑ ว. โตหรืออายุมากกว่าเพื่อน.
โค้ง ๒ น. คำเรียกผู้บรรพชาเป็นสามเณรมาจนอายุครบอุปสมบทเป็นภิกษุแต่ไม่ยอมอุปสมบทว่า สามเณรโค้ง.	โค้ง ๒ น. คำเรียกผู้บรรพชาเป็นสามเณรมาจนอายุครบอุปสมบทเป็นภิกษุแต่ไม่ยอมอุปสมบทว่า เณรโค้ง.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
โค้ง ก. โกง เช่น โค้งเหล็ก, ทำให้น้อมลง เช่น โค้งตัว. ว. ลักษณะของเส้นหรือสิ่งที่มีรูปอย่างส่วนหนึ่งของวงกลม.	โค้ง ก. น้อมลง, ทำให้น้อมลง เช่น โค้งคำนับ โค้งตัว. ว. ลักษณะของเส้นหรือสิ่งที่มีรูปอย่างส่วนหนึ่งของวงกลม เช่น ทางโค้ง.
โคจร, โคจร- [-จอน, -จะระ-] น. อารมณ์ เช่น มีพุทธานุสติเป็นโคจร. (ป., ส.). ก. เดินไปตามวิถี เช่น ดวงอาทิตย์โคจร, เทียว เช่น โคจรมาพบกัน, คำนี้โดยมากใช้แก่ดาวนพเคราะห์, เมื่อว่าเฉพาะทางที่พระอาทิตย์โคจรมีจุดสุดอยู่ ๖ แห่งที่อยู่ตรงข้ามกันเป็นคู่ ๆ คือ ครีษมายัน กับ เหมายัน คู่หนึ่ง, วสันตวิษุวัต กับ สารทวิษุวัต คู่หนึ่ง, พุทธศักราช ๒ แห่ง คู่หนึ่ง.	โคจร, โคจร- [-จอน, -จะระ-] น. อารมณ์ เช่น มีพุทธานุสติเป็นโคจร. (ป., ส.). ก. เดินไปตามวิถี เช่น ดวงอาทิตย์โคจร ดวงจันทร์โคจรรอบโลก, เทียว เช่น โคจรมาพบกัน, คำนี้โดยมากใช้แก่ดาวนพเคราะห์, เมื่อว่าเฉพาะทางที่พระอาทิตย์โคจรมีจุดสุดอยู่ ๖ แห่งที่อยู่ตรงข้ามกันเป็นคู่ ๆ คือ ครีษมายัน กับ เหมายัน คู่หนึ่ง, วสันตวิษุวัต กับ สารทวิษุวัต คู่หนึ่ง, พุทธศักราช ๒ แห่ง คู่หนึ่ง. (ป., ส. โคจร ว่า การเทียวไปของดวงอาทิตย์).
โคจรคาม	โคจรคาม
โคเชแคนต์	โคเชแคนต์
โคไซน์	โคไซน์
โคตร, โคตร-	โคตร, โคตร-
โคตรภู	โคตรภู
โคตรภูญาณ	โคตรภูญาณ
โคเถลิง ๑	โคเถลิง ๑
โคเถลิง ๒	โคเถลิง ๒
โคแทนเจนต์	โคแทนเจนต์
โคธา	โคธา
โคน ๑	โคน ๑
โคน ๒ น. ชื่อเห็ดหลายชนิดในสกุล <i>Termitomyces</i> วงศ์ Tricholomataceae ขึ้นบริเวณจอมปลวก ดอกเห็ดรูปร่มยอดแหลม สีขาวนวลจนถึงน้ำตาลดำ ด้านล่างมีครีบก้านยาวตั้งตรง โคน	โคน ๒ น. ชื่อเห็ดหลายชนิดในสกุล <i>Termitomyces</i> วงศ์ Amanitaceae ขึ้นบริเวณจอมปลวก ดอกเห็ดรูปร่มยอดแหลม สีขาวนวลจนถึงน้ำตาลดำ ด้านล่างมีครีบก้านยาวตั้งตรง โคนเรียวยาวเล็ก

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
เรียวเล็กหยังเล็กลงไปถึงรังปลวก กินได้ เช่น ชนิด <i>T. fuliginosus</i> Heim.	หยังเล็กลงไปถึงรังปลวก กินได้ เช่น ชนิด <i>T. fuliginosus</i> Heim.
โคน ๓ น. ชื่อตัวหมากรุกที่ใช้เดินทแยงมุมและไปข้างหน้าเท่านั้น.	โคน ๓ น. ชื่อตัวหมากรุกที่ใช้เดินทแยงไปข้างหน้าหรือข้างหลัง หรือเดินตรงไปข้างหน้า คราวละ ๓ คา.
โคน ก. ล้มหรือทำให้ล้มอย่างดันไม้ล้ม เช่น ดันไม้โคน โคนดันไม้, ทลายลง.	โคน ก. ล้มหรือทำให้ล้มอย่างดันไม้ล้มลง เช่น ดันไม้โคน โคนดันไม้, ทลายลง เช่น ยอดปรางค์ โคน, โดยปริยายหมายความว่า ทำให้หมดไปหรือสิ้นไป เช่น โคนอำนาจ.
โคนดินสอ	โคนดินสอ
โคนตายปลายเป็น	โคนตายปลายเป็น
โคนสมอ [-สะหมอ] ดู กานน ๒.	โคนสมอ ๑ [-สะหมอ] ดู กานน ๒.
-	โคนสมอ ๒ [-สะหมอ] น. ชื่อพระพิมพ์สกุลช่างหนึ่ง.
โคปผะ [โคบผะกะ] (แบบ) น. ดาตุ้ม, ขื่อเท้า. (ป.).	โคปผะ [โคบผะกะ] (แบบ) น. ดาตุ้ม, ขื่อเท้า, ราชศัพท์ว่า พระโคปผะ. (ป.).
โคม น. ตะเกียงหรือเครื่องตามไฟซึ่งมีที่บังลม โดยมากรูปกลป้อม ใช้หิ้วหรือแขวน, ลักษณะนามว่า ดวง; ชื่อชามอย่างเก่าขนาดใหญ่ รูปคล้ายโคม.	โคม น. เครื่องครอบตะเกียงเพื่อบังลมหรือบังคับแสงไฟ, ตะเกียงเครื่องตามไฟ หรือเครื่องให้แสงสว่างซึ่งมีเครื่องบังลมหรือเครื่องบังคับแสงไฟ เช่นนั้น ใช้ตั้ง หิ้ว หรือแขวน เช่น โคมไฟฟ้า, ลักษณะนามว่า ดวง, ใบ, ลูก, เรียกชามอย่างเก่าขนาดใหญ่ รูปคล้ายโคมว่า ชามโคม, ลักษณะนามว่า ใบ, ลูก.
โคมดอกไม้ น. ดอกไม้ที่ร้อยกรองเป็นรูปอย่างโคม.	โคมดอกไม้ น. โคมที่ประดิษฐ์ขึ้นโดยนำดอกไม้มาร้อยกรองให้มีรูปร่างอย่างโคมสำหรับแขวนในเทศกาลหรืองานพระราชพิธีบางอย่าง.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
โคมดาวัว น. โคมชนิดหนึ่ง มีที่เปิดปิดไฟ มีแว่นฉายแสงไปได้ไกล.	โคมดาวัว น. โคมชนิดหนึ่ง มีที่เปิดปิดไฟ มีแว่นฉายแสงไปได้ไกล, กระจก กี่ว่า.
โคมลอย น. ชื่อเครื่องตามไฟชนิดหนึ่งที่จุดไฟแล้วปล่อยให้ลอยไปในอากาศ. (ปาก) ว. ไม่มีมูล, เหลวไหล.	โคมลอย น. ชื่อเครื่องตามไฟชนิดหนึ่งที่จุดไฟแล้วปล่อยให้ลอยไปในอากาศ. (ปาก) ว. ไม่มีมูล, เหลวไหล, เช่น ข้าวโคมลอย.
โคมเวียน น. โคมซึ่งเขียนภาพที่ครอบเมื่อจุดไฟแล้วครอบนั้นหมุนได้; ชื่อเพลงโยนกลองในบทปี่พาทย์ทำนองหนึ่ง.	โคมเวียน น. โคมชนิดที่มีที่ครอบหมุนได้บนที่ครอบเขียนรูปภาพลำดับเรื่องในพระพุทธศาสนาเช่นมหาเสถียรราชคก เมื่อจุดไฟแล้วที่ครอบจะหมุนไปช้า ๆ ทำให้รูปบนภาพที่ครอบหมุนเวียนตามไปด้วย ใช้เป็นเครื่องตั้งดูเล่นตามงานในเทศกาลต่าง ๆ เช่น งานเทศน์มหาชาติ งานออกเมรุ; ชื่อเพลงโยนกลองในบทปี่พาทย์ทำนองหนึ่ง.
โคม่า น. ภาวะหมดสติขั้นรุนแรง เกิดจากโรคการบาดเจ็บ หรือยาพิษ. (อ. coma).	โคม่า น. ภาวะหมดสติขั้นรุนแรง เกิดจากโรคการบาดเจ็บ ยาพิษ. (อ. coma).
โครก	โครก
โครกคราก	โครกคราก
โครง	โครง
โครงการ	โครงการ
โครงจุก	โครงจุก
โครงเรื่อง	โครงเรื่อง
โครงสร้าง น. ส่วนประกอบสำคัญ ๆ ที่มาคุ่มเข้าด้วยกัน.	โครงสร้าง น. ส่วนประกอบสำคัญ ๆ ซึ่งนำมาคุ่มเข้าด้วยกันให้เป็นรูปร่างเดียวกัน.
โคร่ง ๑ [โคร่ง] น. ชื่อเสือชนิด <i>Panthera tigris</i> ในวงศ์ Felidae เป็นเสือที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทย ตัวสีเหลือง มีลายดำตามขวาง ลำตัวป้านพื้นดิน มักอยู่ลำพังตัวเดียว ยกเว้นฤดูผสมพันธุ์	โคร่ง ๑ [โคร่ง] น. ชื่อเสือชนิด <i>Panthera tigris</i> ในวงศ์ Felidae เป็นเสือที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทย ตัวสีเหลือง มีลายดำตามขวาง ลำตัวป้านพื้นดิน มักอยู่ลำพังตัวเดียว ยกเว้นฤดูผสมพันธุ์

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ชอบเล่นน้ำมากกว่าเสือชนิดอื่น, ลายพาดกลอน ก็เรียก.	ชอบเล่นน้ำมากกว่าเสือชนิดอื่น, ลายพาดกลอน ก็เรียก. (เทียบ ข. ไกรง ว่า สูงเกินขนาด, สูงโย่ง).
ไคร้ง ๒, ไคร้งคร่าง [ไคร้ง, -คร่าง] ว. ใหญ่โต, เรื่อร่า, ไม่กะทัดรัด. (ข. ไกรง ว่า สูงใหญ่เกิน ขนาด).	ไคร้ง ๒, ไคร้งคร่าง, ไคร้งเคร่ง [ไคร้ง, -คร่าง, -เคร่ง] ว. ใหญ่โต, เรื่อร่า, ไม่กะทัดรัด.
ไครงแค	ไครงแค
ไครม	ไครม
ไครมคราม	ไครมคราม
ไครเมียม	ไครเมียม
ไครโมโซม	ไครโมโซม
ไครราช	ไครราช
ไครรา	ไครรา
โคล ๑ [โคณ] น. ชนล้าหลังในประเทศอินเดียฝ่าย ใต้ เช่น ผู้สืบสัมพันธโคตรเค้าโคลตระกุล ทิชา เชื้อชาติชชชชก. (ม. ร่ายยาว ชชชก).	โคล ๑ [โคณ] น. ชนกลุ่มหนึ่งในประเทศอินเดีย ฝ่ายใต้ เช่น ผู้สืบสัมพันธโคตรเค้าโคลตระกุล ทิ ชาเชื้อชาติชชชชก. (ม. ร่ายยาว ชชชก).
โคล ๒	โคล ๒
โคลง ๑ [โคลง] น. คำประพันธ์ประเภทหนึ่ง มี สัมผัสและบังคับเอกโทตามตำราฉันทลักษณ์.	โคลง ๑ [โคลง] น. คำประพันธ์ประเภทหนึ่ง มี จำนวนคำในวรรคสัมผัสและบังคับเอกโทตาม ตำราฉันทลักษณ์.
---	โคลงโบราณ น. ชื่อโคลงชนิดหนึ่งคล้าย โคลง ๔ มีบังคับสัมผัส แต่ไม่มีบังคับเอกโท เช่น โคลงมหาวิหขมาลี โคลงมหาสินธุมาลี ซึ่งมี ปรากฏอยู่ในตำราภาพัฒนศาสตร์.
โคลง ๒	โคลง ๒
โคลงเคลง ๑ ว. ไม่หยุดนิ่งอยู่กับที่คล้ายเรือ โคลง.	โคลงเคลง ๑ ก. โคลงไปโคลงมา. ว. อาการที่ รู้สึกเวียนคล้ายอยู่ในเรือโคลง.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
โคลงเคลง ๒ [โคลงเคลง] น. ชื่อไม้พุ่มหลายชนิดในสกุล <i>Melastoma</i> วงศ์ Melastomataceae ดอกสีชมพูหรือม่วงแดง เช่น ชนิด <i>M. polyanthum</i> BI.	โคลงเคลง ๒ [โคลงเคลง] น. ชื่อไม้พุ่มหลายชนิดในสกุล <i>Melastoma</i> วงศ์ Melastomataceae ดอกสีชมพูหรือม่วงแดง เช่น ชนิด <i>M. malabaricum</i> L.
โคลน [โคลน] น. ดินเปียกเหลวพอน้ำได้.	โคลน [โคลน] น. ดินเหลว.
โควตา	โควตา
โคออร์ดิเนต	โคออร์ดิเนต
ใคร [ใคร] ส. คำใช้แทนนามที่เป็นคน แสดงคำถาม เช่น ใครจะไปเที่ยวบ้าง หรือแสดงความไม่เฉพาะเจาะจง เช่น ไม่มีใครไป.	ใคร ๑ [ใคร] ส. คนไหน, ผู้ใด, ใช้เป็นคำถาม เช่น ใครมาเขาไปกับใคร.
---	ใคร ๒, ใคร ๆ [ใคร] ส. ผู้ใดผู้หนึ่ง, คนใดคนหนึ่ง.
ใคร่ [ใคร่] ก. อยาก, ต้องการ,ปรารถนา, ใฝ่; ถ้าใช้ในความปฏิเสธว่า ไม่ใคร่ หมายความว่า น้อย, บ้าง, (ตามส่วนของสิ่งที่พูดถึง) เช่น ไม่ใคร่มี ไม่ใคร่พูด, ไม่ค่อย ก็ว่า.	ใคร่ [ใคร่] ก. อยาก, ต้องการ,ปรารถนา, ใฝ่; ใช้เป็นคำช่วยกริยาแสดงการขอร้องอย่างสุภาพ เช่น ใคร่ขออนุญาตดำเนินการ.
ใคร่ครวญ	ใคร่ครวญ
ไค น. เหยื่อไคล.	ไค (โบ) น. เหยื่อไคล.
ไค้ ก. ไข่, ไข่ไปข้าง ๆ.	ไค้ (โบ) ก. ไข่, ไข่ขึ้น.
ไคร้	ไคร้
ไคร้เครือ	ไคร้เครือ
ไคล ๑ [ไคล] น. เหยื่อที่ปนกับฝุ่นละอองติดค้างอยู่กับหนังกำพริบ.	ไคล ๑ [ไคล] น. เหยื่อที่ปนกับฝุ่นละอองติดค้างอยู่กับหนังกำพริบ, (ปาก) ขี้ไคล, ราชศัพท์ว่า พระเมโท; ตะไคร่น้ำ เช่น ปูกินไคล.
ไคล ๒	ไคล ๒
---	ไคลคลา [-คลา] ก. เดินไป, เคลื่อนไป, คลาไคล ก็ว่า.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ไคล ๓	ไคล ๓
ไคล์ [ไคล์] ก. เล่ห์กล เช่น ไล่ไคล์ เคลือบไคล์; หลงใหล, เคลิบเคลิ้ม, เช่น คลั่งไคล์.	ไคล์ [ไคล์] ก. เล่ห์กลหรือเงื่อนงำ เช่น ไล่ไคล์.

อักษร ค

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ค พยัญชนะตัวที่ ๕ นับเป็นพวกอักษรต่ำ แต่เดิมนี่เลิกใช้แล้ว.	ค พยัญชนะตัวที่ ๕ นับเป็นพวกอักษรต่ำ แต่ปัจจุบันนี้เลิกใช้แล้ว.

อักษร ฅ

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
ฅ	ฅ
ฅน [คะนะ] (แบบ) น. แท่ง, ก้อน, เช่น กรวดกรับ อันละมณศิลา. (คุยฎีกำนันท์). (ป., ส.).	ฅน-, ฅนะ [คะนะ] (แบบ) น. แท่ง, ก้อน. ว. แน่น, ทึบ, แข็ง เช่น กรวดกรับอันละมณศิลา. (คุยฎีกำ นันท์). (ป., ส.).
---	ฅร-, ฅระ [คะระ-] น. เรือน. (ส. กฤท).
---	ฅรณี [คะระนี] น. แม่เรือน, เมีย. (ป., ส.).
ฅราวาส [คะราวาด] น. คนทั่ว ๆ ไปที่ไม่ใช่ศัก ดราช, คนผู้อยู่ครองเรือน. (ป.).	ฅราวาส [คะราวาด] น. คนผู้อยู่ครองเรือน, คนทั่ว ๆ ไปที่ไม่ใช่บรรพชิตหรือนักบวช., (ป.).
ฅ้อง น. เครื่องตีให้เกิดเสียงอย่างหนึ่ง ทำด้วย โลหะผสม รูปร่างเป็นแผ่นวงกลมงอจุ่มลงมา รอบตัว มีปุ่มกลมตรงกลางสำหรับตี เรียกต่าง ๆ กัน เช่น ฅ้องวง ฅ้องชัย ฅ้องกระแต.	ฅ้อง น. เครื่องตีให้เกิดเสียงอย่างหนึ่ง ทำด้วย โลหะผสม รูปร่างเป็นแผ่นวงกลม มีขอบยื่นลงมา รอบตัว เรียกว่า ใบฉัตร มีปุ่มกลมตรงกลางสำหรับ ตี มีหลายชนิด เช่น ฅ้องกระแต ฅ้องชัย ฅ้องวง.
ฅ้องกระแต น. ฅ้องขนาดเล็ก ห้อยแขวนกับ ไม้คาน สำหรับถือดีเป็นสัญญาณในการอยู่เวรยาม.	ฅ้องกระแต น. ฅ้องขนาดเล็ก ใช้บรรเลงใน วงปี่พาทย์มอญ โดยทำร้านฅ้องโค้งงอขึ้นเหมือน ฅ้องมอญแต่ปลายสั้นกว่า วงหนึ่งมีลูกฅ้อง ๑๑ ลูก หรือใช้แขวนกับไม้สำหรับถือดีเป็นสัญญาณใน การอยู่เวรยามหรือแจ้งข่าวสารต่าง ๆ.
---	ฅ้องคู่ น. ฅ้องที่ใช้บรรเลงในการเชิดหนัง ตะลุงและละครโนราชาตรี ชุดหนึ่งมี ๒ ลูก, ปัก ได้เรียก โหม่ง.
ฅ้องชัย	ฅ้องชัย
ฅ้องปากแตก	ฅ้องปากแตก
ฅ้องวง น. ฅ้องที่เจาะรูที่ฉัตร ๔ รู สำหรับ ร้อยหนังตีเกลียวผูกโยงกับวงที่ทำด้วยหวายโป่ง วง หนึ่งมีลูกฅ้อง ๑๖-๑๘ ลูก ทุกลูกเทียบเสียงต่ำสูง เรียงกันเป็นลำดับ มีหลายชนิด คือ ฅ้องวงใหญ่ ฅ้องวงเล็ก ฅ้องมโหรี ฅ้องวงเล็กมโหรี.	ฅ้องวง น. ฅ้องที่ใช้ตีดำเนินทำนอง เจาะรูที่ ใบฉัตร ๔ รู สำหรับร้อยหนังตีเกลียวผูกโยงกับวง ที่ทำด้วยหวายโป่ง วงหนึ่งมีลูกฅ้อง ๑๖-๑๘ ลูก ทุก ลูกเทียบเสียงต่ำสูงเรียงกันเป็นลำดับ มีหลายชนิด คือ ฅ้องวงใหญ่ ฅ้องวงเล็ก ฅ้องมโหรี ฅ้องวงเล็ก มโหรี.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
หม่องห่วย	หม่องห่วย
หม่องเหม่ง น. หม่องขนาดเล็กกว่าหม่องกระแต หนามาก มีเชือกร้อยรูทั้ง ๒ ที่ใบฉัตรห้อยแขวนกับไม้คานสำหรับถือดีประกอบจังหวะ.	หม่องเหม่ง น. หม่องขนาดเล็กกว่าหม่องกระแต หนามาก มีเชือกร้อยรูทั้ง ๒ ที่ใบฉัตรห้อยแขวนกับไม้คานสำหรับถือดีประกอบจังหวะ.
หม่องโหม่ง น. หม่องขนาดใหญ่กว่าหม่องเหม่ง มีเชือกร้อยรูที่ใบฉัตรทั้ง ๒ ที่ใบฉัตรห้อยกับไม้คานสำหรับถือหรือแขวนกับขาหยัง ตรงหัวไม้ดีพันด้วยผ้ากับเชือกให้เป็นปุ่มโตอ่อนนุ่ม เวลาตีจะมีเสียงดังโหม่ง ๆ สมัยโบราณใช้ตีในเวลากลางวัน เป็นสัญญาณบอก “โหม่ง” คู่กับกลองที่ดีเป็นสัญญาณในเวลากลางคืนบอก “ทุ้ม”.	หม่องโหม่ง น. หม่องขนาดใหญ่กว่าหม่องเหม่ง มีเชือกร้อยรูที่ใบฉัตรทั้ง ๒ ที่ใบฉัตรแขวนห้อยทางตั้งกับขาหยังหรือไม้คาน ตรงหัวไม้ที่ใช้ตีพันด้วยผ้ากับเชือกให้เป็นปุ่มโตอ่อนนุ่ม เวลาตีจะมีเสียงดังโหม่ง ๆ ใช้ตีกำกับจังหวะในวงปีพาทย์ วงเครื่องสาย หรือวงมโหรี, สมัยโบราณใช้ตีในเวลากลางวันเป็นสัญญาณบอก “โหม่ง” คู่กับกลองที่ดีเป็นสัญญาณในเวลากลางคืนบอก “ทุ้ม”.
หม้องสามย่าน	หม้องสามย่าน
ฆ่า ก. ทำให้ตาย, ทำลาย เช่น ฆ่ากลั่น.	ฆ่า ก. ทำให้ตาย เช่น ฆ่าคน, ฆ่าสัตว์; ทำให้หมดไป, ทำให้สิ้นไป, เช่น ฆ่าเวลา ฆ่ากลั่น ฆ่าข้อความ.
---	ฆ่าแกง (ปาก) ก. ทำให้ตาย.
ฆ่าควายอย่าเสียควายพริก (สำ) ก. ทำการใหญ่ไม่ควรตระหนี่.	ฆ่าควายอย่าเสียควายเกลือ, ฆ่าควายอย่าเสียควายพริก (สำ) ก. ทำการใหญ่ไม่ควรตระหนี่.
---	ฆ่าช้างเอางา (สำ) ก. ทำลายของใหญ่เพื่อให้ได้ของเล็กน้อยซึ่งไม่คุ้มค่ากัน.
ฆ่าไม่ตายขายไม่ขาด (สำ) ก. ตัดไม่ขาด (มักใช้แก่พ่อแม่ที่รักลูกมากถึงจะโกรธจะเกลียดอย่างไรก็ตัดไม่ขาด).	ฆ่าไม่ตายขายไม่ขาด (สำ) ก. ตัดเยื่อใยไม่ขาด (มักใช้แก่พ่อแม่ที่รักลูกมากถึงจะโกรธจะเกลียดอย่างไรก็ตัดไม่ขาด).
---	ฆ่าฟัน ก. ใช้อาวุธฆ่ากัน.
ฆาฏ	ฆาฏ
ฆาต, ฆาต-	ฆาต, ฆาต-
ฆาตกร น. ผู้ที่ฆ่าคน.	ฆาตกร น. ผู้ร้ายฆ่าคน.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
มาตรการ (กฎ) น. การฆ่าคน; มาตรการที่ผู้ตายถูกเจ้าพนักงานซึ่งอ้างว่าปฏิบัติราชการตามหน้าที่ฆ่าตาย หรือถูกฆ่าตายในระหว่างอยู่ในความควบคุมของเจ้าพนักงาน ซึ่งอ้างว่าปฏิบัติราชการตามหน้าที่ เรียกว่า วิสามัญฆาตกรรม. (ป. ฆาต + ศ. กรรม).	มาตรการ น. การฆ่าคน. (ป. ฆาต + ศ. กรรม).
ฆานประสาท น. ประสาทที่รู้สึกกลืน.	ฆานประสาท น. ประสาทที่รับรู้กลืน.
---	ฆานินทรีย์ น. จมูกซึ่งเป็นใหญ่ในการดมกลิ่น.
---	ฆานินทรีย์ ค. ฆาน, ฆาน-.
เฉียน ก. ดีด้วยหวายเป็นต้นเป็นการลงโทษ.	เฉียน ก. ดีด้วยหวายเป็นต้นเป็นการลงโทษ; (ปาก) เร่งความเร็ว เช่น เฉียนมาด้วยความเร็ว ๑๘๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง, เอาชนะคู่แข่งอย่างขาดลอย เช่น เฉียนฝ่ายตรงข้าม๓ เกมรวด.
โฌรวิส	โฌรวิส
โฌษก	โฌษก
โฌษณา [โคตสะนา] น. เผยแพร่หนังสือออกไปยังสาธารณชน; ป่าวร้อง, ป่าวประกาศ, เช่น โฌษณาสินค้า; (กฎ) กระทำการไม่ว่าโดยวิธีการใด ๆ ให้ประชาชนเห็นหรือทราบข้อความ. (ส.; ป. โฌสนา).	โฌษณา [โคตสะนา] น. เผยแพร่ข้อความออกไปยังสาธารณชน; ป่าวร้อง, ป่าวประกาศ, เช่น โฌษณาสินค้า; (กฎ) กระทำการไม่ว่าโดยวิธีการใด ๆ ให้ประชาชนเห็นหรือทราบข้อความเพื่อประโยชน์ในทางการค้า. (ส.; ป. โฌสนา).
โฌษณาการ	โฌษณาการ
โฌษณาชวนเชื่อ ก. เผยแพร่ลัทธิความเชื่อหรือ ความคิดเห็น ด้วยกลอุบายต่าง ๆ เพื่อโน้มน้าวจิตใจผู้อื่นให้เห็นคล้อยตาม.	โฌษณาชวนเชื่อ ก. เผยแพร่อุดมการณ์หรือความคิดเห็น ด้วยกลอุบายต่าง ๆ เพื่อโน้มน้าวจิตใจผู้อื่นให้เห็นคล้อยตาม.

พจนานุกรมฯ ๒๕๒๕	พจนานุกรมฯ ๒๕๔๒
โหมะ ว. ก้อง, (ไว) เรียกพยัญชนะในภาษาบาลี และสันสกฤตที่มีเสียงก้องว่า พยัญชนะโหมะ ได้แก่ตัวที่ ๓, ๔, ๕ ของวรรค และ ย ร ล ว ห พ. (ส.; ป. โฆส).	โหมะ ว. ก้อง, เสียงสระหรือพยัญชนะซึ่งขณะ เปล่งออกมาเส้นเสียงสั่นในภาษาไทยได้แก่เสียง บ ด เมื่อเป็นพยัญชนะต้น เสียง ง น ม ย ร ล ว และ เสียงสระทุกเสียง, (ไว) เรียกพยัญชนะในภาษาบาลี และสันสกฤตที่มีเสียงก้องว่า พยัญชนะโหมะ ได้แก่ตัวที่ ๓, ๔, ๕ ของวรรค และ ย ร ล ว ห พ. (ส.; ป. โฆส).
โหมิต	โหมิต